

Phù Sinh Nhược Mộng - Cuộc Đời Phù Du Như Giấc Mộng

Contents

Phù Sinh Nhược Mộng - Cuộc Đời Phù Du Như Giấc Mộng	3
1. Q.1 - Chương 1: Trang Sinh Hiểu Mộng (1)	3
2. Q.1 - Chương 2: Thiên Hàng Bạch Lang	6
3. Q.1 - Chương 3: Tử Tức Là Sinh	9
4. Q.1 - Chương 4: Trợ Trụ Vi Ngược*	11
5. Q.1 - Chương 5: Uyển Chuyển Dư Âm	14
6. Q.1 - Chương 6: Vì Người Mà Say	18
7. Q.1 - Chương 7: Lời Hứa Của Triều Cầm	21
8. Q.1 - Chương 8: Tái Kiến Giai Nhân	24
9. Q.1 - Chương 9: [tử Dạ Ca] Thất Truyền	27
10. Q.1 - Chương 10: Tiểu Muội Sử Gia	30
11. Q.1 - Chương 11: Lăng Trọng Tướng Quân	33
12. Q.1 - Chương 12: Mầm Mống Cừu Hận	35
13. Q.1 - Chương 13: Nụ Hôn Khuynh Tình	38
14. Q.1 - Chương 14: Mưa Tên Mờ Áo	41
15. Q.1 - Chương 15: Nhất Tiên Phá Địch	43
16. Q.1 - Chương 16: Một Lời Tạo Nền Khoảng Cách	46
17. Q.1 - Chương 17: Chờ Đợi Hoắc Hương Xuất Giá	48
18. Q.1 - Chương 18: Mượn Người Bắc Thượng	51
19. Q.1 - Chương 19: Kiệu Hoa Xuất Môn	53
20. Q.1 - Chương 20: Vừa Khéo Tránh Khỏi Nguy Cơ	56
21. Q.1 - Chương 21: Dừng Chân Nghỉ Lại Lạc Dương	58
22. Q.1 - Chương 22: Tiểu Tướng Lí Phủ	61
23. Q.1 - Chương 23: Tiếng Ca Giản Dị Nơi Rừng Trúc Vắng	63
24. Q.1 - Chương 24: Đêm Dừng Ở Lạc Dương	66
25. Q.1 - Chương 25: Xuôi Thuyền Trên Sông Hoàng Hà	69
26. Q.2 - Chương 26: Hậu Viện Sử Phủ	71
27. Q.2 - Chương 27: Trực Tiếp Đối Mặt An Lộc Sơn	74
28. Q.2 - Chương 28: Thiết Lập Tử Địa	76
29. Q.2 - Chương 29: Ly Kỳ Nhận Thân Nhân	79
30. Q.2 - Chương 30: Nhận Giặc Làm Cha	82
31. Q.2 - Chương 31: Nguyên Tiêu Nghe Khúc Hát	84
32. Q.2 - Chương 32: Thản Nhiên Cười	88
33. Q.2 - Chương 33: Thế Ngoại Đào Nguyên	90
34. Q.2 - Chương 34: Một Đêm Bất An	93
35. Q.2 - Chương 35: Mạch Nước Ngầm Sử Gia	97
36. Q.2 - Chương 36: Dừng Chân Tâm Đánh Cuộc	99
37. Q.2 - Chương 37: Du Du Khanh Tâm	102
38. Q.2 - Chương 38: Đêm Trước Yến Tiệc Trong Phủ	106
39. Q.2 - Chương 39: Nâng Chén Đối Tuyết	110
40. Q.2 - Chương 40: Dạ Yến Phạm Dương	113
41. Q.2 - Chương 41: Phượng Hoàng Huyền Đoạn	116

42. Q.2 - Chương 42:	Ôm Hận Mà Đâm	120
43. Q.2 - Chương 43:	Vì Nhi Tử Mà Sốt Ruột	123
44. Q.2 - Chương 44:	Cùng Chàng Chung Giấc Mộng	125
45. Q.2 - Chương 45:	Tiền Đồ Mờ Mịt	129
46. Q.2 - Chương 46:	Phá Vỡ Cuộc Tập Kích Giữa Đêm Trăng	131
47. Q.2 - Chương 47:	Khách Qua Đường Vội Vã	134
48. Q.2 - Chương 48:	Trên Đường Gặp Cổ Nhân	137
49. Q.2 - Chương 49:	Dùng Mưu Kế Phá Sơn Tặc	141
50. Q.2 - Chương 50:	Tô Tình Tuyệt Vọng	145
51. Q.3 - Chương 51:	Mới Đến Vân Châu	149
52. Q.3 - Chương 52:	Cầm Tặc Cầm Vương	154
53. Q.3 - Chương 53:	Giải Nỗi Lo Buồn, Xua Tan Mây Mù	157
54. Q.3 - Chương 54:	Mạch Thượng Hoa Khai*	160
55. Q.3 - Chương 55:	Tình Căn Đâm Sâu Bén Rễ	164
56. Q.3 - Chương 56:	Chuyện Cũ Năm Đó	168
57. Q.3 - Chương 57:	Một Minh Vào Trại	172
58. Q.3 - Chương 58:	Thánh Chỉ Đột Nhiên Rơi Xuống	175
59. Q.3 - Chương 59:	Mộc Lan Tân Truyền	179
60. Q.3 - Chương 60:	Khấp Huyết Kinh Lệ	183
61. Q.3 - Chương 61:	Đại Quân Đột Quyết	186
62. Q.3 - Chương 62:	Quỳ Gối Bảo Vệ Vân Châu	189
63. Q.3 - Chương 63:	Chấp Tử Chi Thủ	192
64. Q.3 - Chương 64:	Sinh Tử Một Đường	196
65. Q.3 - Chương 65:	Mang Kiếm Xông Vào Phủ	199
66. Q.3 - Chương 66:	Trái Tim Nữ Nhân	203
67. Q.3 - Chương 67:	Tửu Yến Vân Châu	205
68. Q.3 - Chương 68:	Lang Bản Hồng Nhan	209
69. Q.3 - Chương 69:	Nhấn Cổ, Kết Tóc	212
70. Q.3 - Chương 70:	Kim Thiên Thoát Xác	215
71. Q.3 - Chương 71:	Bốn Bề Thọ Dịch	219
72. Q.3 - Chương 72:	Nghe Thấy Tin Dữ	222
73. Q.3 - Chương 73:	Cùng Sói Đánh Cuộc	225
74. Q.3 - Chương 74:	Tâm Như Tro Tàn	228
75. Q.3 - Chương 75:	Giấc Mộng Ngàn Năm	231
76. Q.4 - Chương 76:	Khác Biệt Như Cách Một Đời Người	234
77. Q.4 - Chương 77:	Đêm Trốn Khỏi Miệng Sói	238
78. Q.4 - Chương 78:	Quý Nhân Thanh Soái	241
79. Q.4 - Chương 79:	Huyền Hoàng Công Chúa	245
80. Q.4 - Chương 80:	Ân Đoạn Lạc Dương	248
81. Q.4 - Chương 81:	Không Có Thiên Lý	252
82. Q.4 - Chương 82:	Biết Vậy Chẳng Làm	255
83. Q.4 - Chương 83:	Loạn Thế Hùng Tâm	258
84. Q.4 - Chương 84:	Hương Gạo Thơm, Nhạc Vui Mừng	261
85. Q.4 - Chương 85:	Khoảnh Khắc Gặp Lại	264
86. Q.4 - Chương 86:	Phượng Tới Vân Châu	268
87. Q.4 - Chương 87:	Sinh Tử Nơi Tuyệt Cốc	271
88. Q.4 - Chương 88:	Thắng Thần Chân Thành Đối Đãi	275
89. Q.4 - Chương 90:	Lốc Xoáy Không Biết Được	282
90. Q.4 - Chương 91:	Bí Mật Của Thanh Soái	286
91. Q.4 - Chương 92:	Đêm Trước Loạn Thế	290
92. Q.4 - Chương 93:	Trông Ngóng Về Lạc Dương Ở Phương Nam	294
93. Q.4 - Chương 94:	Đêm Trốn Khỏi Vân Châu	300
94. Q.4 - Chương 95:	Bình Biển Lúc Bình Minh	303
95. Q.4 - Chương 96:	Đêm Do Thám Lạc Dương	309

96. Q.4 - Chương 97: Danh Dương Tương Châu	315
97. Q.4 - Chương 98: Cố Thủ Thành Trì	321
98. Q.4 - Chương 99: Tiến Lên Phía Bắc Tới Sóc Phương	326
99. Q.4 - Chương 100: Lập Kế Liên Hoàn	333
100. Q.5 - Chương 101: Tư Minh Hàng Đường	336
101. Q.5 - Chương 102: Loạn Điểm Uyên Ương	340
102. Q.5 - Chương 103: Vô Tình Rơi Vào Thế Cục	344
103. Q.5 - Chương 104: Kháng Chỉ Nghịch Thiên	348
104. Q.5 - Chương 105: Vì Người Không Màng Cái Chết	352
105. Q.5 - Chương 106: Phù Sinh Nhược Mộng	356

Phù Sinh Nhược Mộng - Cuộc Đời Phù Du Như Giấc Mộng

Giới thiệu

Với lối dẫn truyện đầy tài tình dưới đôi tay của Lưu Diên Trường Ngưng, truyện hứa hẹn sẽ đưa bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-nhuoc-mong-cuoc-doi-phu-du-nhu-giac-mong>

1. Q.1 - Chương 1: Trang Sinh Hiểu Mộng (1)

Minh nguyệt kỉ thì hữu, bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên? (2)

Bên tai, là tiếng côn trùng thưa thớt kêu vang, vừa mở mắt, đầy trời ánh sao phản chiếu trong đáy mắt, Tử Thanh theo bản năng sờ tìm chiếc máy ảnh trên cổ: “A! Máy ảnh của mình đâu?!”

Không nhìn không biết, vừa nhìn lại liền bị dọa nhảy dựng!

“Quần áo của mình đâu?!” Tử Thanh không khỏi kêu to một tiếng.

“Không phải công tử đang mặc y phục đó thôi.” Thoáng truyền tới một thanh âm khàn khàn, lại dọa Tử Thanh kinh hãi.

“Tôi...tôi nói là quần áo vốn mặc cơ!” Quay đầu nhìn lão ẩu (3) dưới ánh trăng sáng, nhất thời ngẩn người, lại quay đầu nhìn xem bốn phía – dưới ánh trăng, nơi này cỏ mọc đầy, cây cối um tùm, cô linh một gian nhà nhỏ bằng trúc, làm cho Tử Thanh không khỏi nhớ tới chỗ ở của mấy vị ẩn sĩ thời cổ đại.

Lão ẩu cao thấp đánh giá cô một phen: “Công tử nói mê sáng sao? Một thân y phục này, lão thân thấy công tử mặc thực vừa người, sao có thể không phải là y phục của công tử?”

“Tôi...tôi...” Thoáng lấy lại bình tĩnh, Tử Thanh cẩn thận liếc mắt đánh giá quần áo trên người mình – bạch bào ngọc dải, hạc văn lẫm ánh (4), còn trên chân nay đã là một đôi hài thư sinh bạch sắc. Giơ tay sờ lên đầu vốn phải đầy tóc dài, nhưng giờ đâu còn nữa! Từng sợi đều đã bị chải vuốt lên búi thành một khối, bao trong một mảnh khăn.

A! Người cổ đại!

Lão ẩu tiến lại gần, đột nhiên cười mở lời: “Ta biết hiện tại công tử khẳng định thực kinh ngạc, nhưng mà, đây cũng là số mệnh, là con đường mà nhân sinh này người tất phải đi.”

“Tôi muốn trở về...”

“Về đâu?”

“Về thời hiện đại!”

“Nơi này mới chính là người chân thật, cái người kia chỉ là ảo ảnh trong mộng mà thôi.”

“Không có khả năng...”

“Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua cổ sự ‘Trang Sinh mộng điệp’ sao?”

“Nhưng mà...tôi còn rất nhiều việc chưa hoàn thành, nếu không thấy tôi, khẳng định các cô ấy sẽ rất lo lắng!”

“Các nàng sẽ lo lắng cho người sao?”

Tử Thanh nhất thời ghen lời, có đôi khi ngay cả cô cũng không biết, những người đó thích là bề ngoài của cô, hay chính là bản thân con người cô?

“Cơ duyên chưa tới, người không thể quay về. Công tử, ký lai chi, tắc an chi (5), nói không chừng ngày sau người còn không muốn trở về nữa ấy chứ.” Lão ẩu cười thần bí, đầy mặt đều là nụ cười hiền lành ấm áp.

“Nơi này không có internet, không máy bay, không điện, không có hệ thống cung cấp nước uống, không có năng lượng mặt trời...Một khắc tôi cũng không muốn ở lại!”

“Nhưng nơi này có số mệnh của người.” Còn nghiêm túc nhìn gương mặt cô, nói: “Người không muốn một lần cố hết sức thay đổi số mệnh cô độc của mình sao?”

Tử Thanh cười khổ, có chút thê lương, giang rộng hai tay: “Cho dù mặc thế này, chung quy tôi vẫn là một người con gái, yêu người nào, cuối cùng cũng phải buông tay, cần gì phải một lần lại một lần thương tâm?”

“Người không dốc toàn lực, sao có thể biết được kết quả?”

“Thời hiện đại đều không chấp nhận được tình yêu của tôi, huống chi nơi này là...” Cổ đại phong kiến, làm sao dung thứ?

“Vậy chúng ta đánh cược, nếu thời điểm lần sau chúng ta gặp lại mà người vẫn nghĩ như vậy, ta sẽ lập tức đưa người trở về.”

“Được...từ từ, lần sau gặp mặt là lúc nào?”

“Là lúc hữu duyên...a a.” Nói xong, lão ẩu xoay người sang chỗ khác, thì ào lảo lảo: “Lăng lăng quân tử, thanh thanh ngã tâm (6), đi thôi, Đại Đường có một đoạn truyền kỳ thuộc về người!”

“Đại Đường?!” Tử Thanh kinh ngạc vô cùng, không đợi cô phản ứng, lão ẩu đã biến mất trong tầm mắt.

“Chờ...từ từ đã a!”

Bốn bề trống vắng, tiểu trúc ốc phía sau đã nhất thời tiêu thất không thấy đâu, trừ bỏ ánh trăng thừa thớt, làn gió hiu hiu thổi, cũng chỉ còn lại một mảnh mờ mịt.

“Cho dù là xuyên việt thì cũng phải nói cho tôi biết bây giờ là lúc nào của Đại Đường chứ ?! Còn có, nơi này là chỗ nào? Lão bà bà? Lão bà bà?!” Hô hoán, cũng hoàn không, Tử Thanh hít sâu một hơi, vô lực ngã ngồi xuống đất: “Không tiền, không nhà, chỉ sợ không kịp đợi cơ duyên đến thì mình đã liên tục tiếp chết đói đi gặp Phật tổ...”

“Ai da! Yến Tử Thanh ơi Yến Tử Thanh, sao mày có thể dễ dàng buông tha như vậy được?! Từ cô nhi cho đến khi thành nhiếp ảnh gia, từng bước một, gian khó gì cũng đã vượt qua, còn có thể sợ bắt đầu lại từ đầu sao? Thực sự chết đói mới là dọa người thì có!”

Vỗ vỗ đầu, Tử Thanh đứng lên, nhìn chung quanh: “Bước đầu tiên, đúng, bước đầu tiên là phải tìm một nơi có người, hảo hảo tìm việc làm. Bình tĩnh, bình tĩnh, cho dù gặp được kẻ xấu, mày còn có bản lĩnh đánh đấm kia mà, đừng sợ, Đại Đường mà thôi, cứ cho là kiến thức một phen lữ hành đi.”

“A di đà Phật – - !” Đột nhiên một tiếng phật hiệu vang lên.

Tử Thanh vội vàng xoay người nhìn, không biết từ khi nào đã xuất hiện một lão hòa thượng bạch mi: “Đại sư...” Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy lão hòa thượng thì tổng luôn nhớ tới Pháp Hải (7), sẽ luôn cảm thấy không phải là người tốt gì.

“Thí chủ, kỳ thật muốn trở về cũng không khó.” Lão hòa thượng lạnh lùng nhìn cô: “Đừng hùa theo lão yêu tinh điên khùng kia, lão nạp chỉ người một kẻ, cam đoan người có thể nhanh chóng trở về địa phương người từ đó tới.”

“Là kẻ gì?” Tử Thanh vẫn cảm thấy là lạ, chính là nhìn mặt mày lão hòa thượng này, cảm thấy lão rất giống Pháp Hải lão đầu.

“Tử.” Thản nhiên, lão hòa thượng phun ra một chữ này.

Tử Thanh không khỏi lắc đầu: “Đại sư, ngài là người xuất gia, thế nhưng lại khuyên người ta đi chết?”

“Tiểu cô nương mà lão yêu tinh kia mỗi lần câu đến đều là dùng phương pháp này để trở về. Tử tức là sinh. Nàng nhất định không có ở đây để ngăn người tìm chết, bằng sự thông minh của thí chủ, tin tưởng người biết nên làm như thế nào?”

“Con lừa ngốc chết tiệt kia! Mỗi lần người đều dùng chiêu này bức lão nương buông tha, lần này lão nương nhất định không! Cho dù phạm vào sát nghiệp, cũng tuyệt sẽ không thả nàng đi!” Giữa trời đêm, thanh âm lão ẩu đột nhiên vang lên, nghe qua nộ khí trùng trùng.

“Người đây là làm cái gì hả? Bất quá chỉ là một phen đánh cuộc mà thôi.” Lão hòa thượng thở dài.

“Người quản ta?! Ta không tin ái tình không thể vượt lên hết thấy!”

Tử Thanh giật mình liếc mắt nhìn lão hòa thượng: “Xem ra mình thật sự không đi được, quên đi, đúng như lão bà bà nói, ký lai chi, tắc an chi, mình sẽ lưu lại... Bất quá tôi rất hiếu kì, hai người đánh cuộc cái gì vậy?”

“Chúng ta...”

“Con lừa ngốc chết tiệt kia! Không chuẩn nói!” Lão ẩu bắt đầu rít gào, đột nhiên cuồng phong gào thét. “Thủ đoạn này của người ta đã nhin suốt một trăm năm! Lần này, lão nương ta nhất định phải hảo hảo thu thập người!”

“A di đà Phật, lão yêu tinh, người vẫn mãi chấp mê bất ngộ!”

“Từ từ đã, hai người đừng vội đánh a...”

“Người tránh ra!”

Một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, thối Tử Thanh bay cao cao. Trong tầm mắt, dần dần đã không còn thấy hình bóng lão hòa thượng kia...

(1) Trang Sinh hiểu mộng: hay còn gọi là tích Trang Chu mộng điệp, là tên người ta đặt ột đoạn văn trong sách “Trang tử” của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam.

Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu.

(2) Trích trong bài “Thủy điệu ca” – Tô Thức:

Mình nguyệt kỉ thời hữu?

Bả tửu vấn thanh thiên:

“Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?”

...

Dịch:

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

“Cung khuyết trên chính từng,

Đêm nay là đêm nào?”

...

(3) lão ẩu: bà già

(4) hạc văn lãng ảnh: hình con hạc và sóng nước (đc thêu trên áo quần)

(5) Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

(6) Lãng lãng quân tử, thanh thanh ngã tâm: chịu, ai dịch đc hộ ta thì tốt ==

(7) Pháp Hải: nhân vật đại sư trong truyện Thanh Xà – Bạch Xà.

2. Q.1 - Chương 2: Thiên Hàng Bạch Lang

Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ. (1)

Câu thơ truyền lưu từ ngàn năm này, không biết bắt đầu từ lời ai nói, lúc trước không thể hiểu, đến cuối cùng ở một thời điểm nào đó, sẽ triệt để đại ngộ.

“Hoa lạp lạp – -! (2)” Tử Thanh thẳng tắp rơi xuống giữa sông hộ thành, nước sông lạnh như băng đột ngột xâm nhập khiến nàng run rẩy.

“Có người nhảy sông tự vẫn! Mau tới cứu người a!”

Tử Thanh chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, đây cuối cùng là cái gì? Rõ ràng bị người...có khả năng không phải người mà là yêu tinh ném xuống sông, lại biến thành nhảy sông tự tử!

Không đợi người đến cứu, Tử Thanh tự mình giãy dụa bơi lên, ở trên bờ thở kịch liệt, không chú ý tới một vòng người vây xem chung quanh toàn bộ sợ ngậy người nhìn mình.

“Công tử...công tử...người không sao chứ?” Trong đó có một đại nương mở miệng hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, thế này Tử Thanh mới phát hiện mình giống như quái vật bị người ta vây quanh nhìn.

“Công tử, nhìn người cũng không phải loại người cùng khổ, như thế nào lại nghĩ không thông như vậy a?”

“Ta...kỳ thật là vô ý ngã xuống sông...” Tử Thanh tiếp tục cười bồi: “Hại mọi người lo lắng, không có việc gì, không có việc gì mà.”

“Công tử ở nơi nào? Không bằng để lão phu tiễn người một đoạn đường đi.” Bên bờ một lão trượng chèo thuyền thân thiết hỏi.

“Nhà?” Nao nao, Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Ta không có nhà...”

“Aish, xem ra là công tử nửa đường gặp phải kiếp nạn nên trong lòng mới nghĩ quẩn mà nhảy sông a.” Mấy người qua đường liền rầu rĩ lắc đầu.

“Không phải...” Tử Thanh vừa định giải thích, một mặt thanh ảnh đã đi đến bên người, đem một túi tiền đưa cho nàng.

“Công tử hãy cầm chỗ tiền này trước đi, thu xếp một chỗ ở đã.”

Thanh âm này...

Tử Thanh kinh ngạc giương mắt, chạm phải là một đôi con ngươi trong suốt, không nhiễm bụi trần.

Người trước mắt cười nhẹ, lại lẩn một tia có chút giống như thê lương cùng ảm đạm.

Nàng nhìn bộ dáng Tử Thanh ngẩn người, vẻ tươi cười trên mặt chợt biến mất, tùy tiện để túi tiền rơi xuống dưới chân Tử Thanh: “Tính ta lại nhìn lầm một người.”

Tử Thanh không khỏi run lên, hoảng hốt nhặt túi tiền lên, hai tay hoàn trả: “Thực xin lỗi, ta không phải...tiền này ta không thể lấy...Ta có chân có tay, có thể tự kiếm tiền, không thể lấy của người.”

Có chút chần chừ, thanh y nữ tử tửn nhiên nhìn gương mặt nàng, vô tà mà anh khí, cho dù toàn thân ướt đầm cũng tựa hồ không dấu được ánh hào quang nhàn nhạt toát ra.

“Hề nhi, nàng lại tùy tiện cho người khác ngân lượng rồi.” Túi tiền trong tay bất giác bị đoạt mất, một nam tử mười phần anh khí đem túi tiền đặt vào lòng nàng: “Bạc này là của nàng...”

“Nay đưa ta bạc để dùng làm gì?” Lạnh lùng ngắt lời nam tử nói, nàng buồn bã giương mi, ánh mắt hàm chứa vô số điều không nói: “Thôi, đây là mệnh rồi, chúng ta hồi Doanh Giang Lâu đi, lập tức khai diễn.”

“Ta...” Lại ngăn cản thanh y nữ tử đưa túi tiền cho Tử Thanh, nam tử lôi kéo nữ tử vội vàng vào thành.

Ánh mắt kia...

Nhẹ nhàng hồi tưởng, tâm Tử Thanh không khỏi nhảy lên khác thường. Giờ tay lau một chút nước còn đọng trên mặt, Tử Thanh quay đầu hỏi: “Cô nương kia là ai?”

“Aish...” Thở dài một tiếng, mọi người thế nhưng lại tản đi hết.

“Lão trượng từ từ đã.” Tử Thanh không khỏi một cước bước xuống sông, giữ chặt lão trượng chèo thuyền: “Ít nhất ngài cũng phải nói cho ta biết nơi này là chỗ nào chứ?”

“Nơi này là Biện Châu. Công tử, xem ra người chịu đả kích không nhỏ, aish, giờ đã là đêm khuya, nếu không chê, vậy cùng lão phu về nhà ngủ một đêm, ngày mai hảo hảo tìm một lang trung xem.”

“Biện Châu? Vậy hiện giờ người nào là Hoàng đế của Đại Đường?” Biện Châu là ở đâu? Trời ạ, trời sinh ra đối với địa lý là mù tịt, thật sự là không biết nơi này đến tột cùng là ở đâu?

“Suyt—! Ta nói này công tử, người cẩn thận phạm phải tội khi quân a!” Kinh sợ nhìn nhìn bốn phía, lão trượng chèo thuyền nghiêm mặt nói: “Giờ là Đại Đường Thiên Bảo (3) năm thứ mười ba.”

Năm Thiên Bảo thứ mười bốn không phải là “Loạn An Sử” (4) sao? Lão thiên, xuyên qua đúng những năm Đại Đường rung chuyển nhất!

Nhìn Tử Thanh biến sắc, lão trượng hỏi tiếp: “Còn không biết công tử xưng hô thế nào?”

“Yến Tử Thanh.”

“Yến công tử mau lên bờ chút, ta để thuyền cập bờ, người nhanh chạy lên...”

“Hoa lap lap—!”

“Lại có người nhảy xuống sông!”

Tử Thanh không kịp nghĩ nhiều, lập tức nhào xuống, bơi tới chỗ người nhảy cầu kia, dù sao đều ướt sũng rồi, cũng không tệ hơn bao nhiêu.

Đưa tay vòng qua ngực ôm lấy người nọ, Tử Thanh không khỏi đỏ mặt, là một cô nương!

“Thực xin lỗi!” Tay kia thì chế trụ cánh tay đang cuồng loạn giãy dụa của nàng. Hai chân Tử Thanh ra sức đạp nước, nhiều lần giãy dụa, rốt cục cũng cứu được nữ tử trong lòng lên bờ.

Hàng loạt ánh mắt phía sau tập trung nhìn lại làm cho Tử Thanh cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Đăng đồ tử!” (5)

“Cô nương, ta...A!” Không kịp giải thích, hai tay Tử Thanh mới buông ra, liền bị hung hăng cắn một ngụm.

“Người để ta chết không tốt sao? Còn muốn...còn muốn thừa dịp loạn phi lễ...” Vị cô nương thanh tú trước mặt tâm tình đang kích động, cả người ướt sũng lại càng lộ thân hình nhỏ gầy của nàng.

Vị thuốc nhàn nhạt truyền vào mũi Tử Thanh, Tử Thanh gấp gáp nói: “Cô nương, không phải vừa rồi ta có tâm...”

“Người cứu ta, chính là hại ta! An Khánh Ân sẽ không bỏ qua cho phụ mẫu ta! Ta chỉ có chết đi, cha cùng nương mới có một con đường sống!” Nữ tử nước mắt như mưa, đã không phân biệt được rõ đâu là nước sông, đâu là nước mắt.

Vừa nghe ba chữ “An Khánh Ân”, người đang vây xem lại tản ra, ngay cả vị lão trượng chèo thuyền cũng yên lặng đi xa.

Nước mắt tuyệt vọng lại trào dâng, bất lực mà cô độc.

“An Khánh Ân là loại người nào?” Tử Thanh không nhịn được mở miệng hỏi.

Bờ mi nhuốm lệ tràn đầy kinh ngạc nhìn Tử Thanh, thanh âm nghẹn ngào mở miệng: “Người không biết hẳn? Hắn là đương kim đệ nhất nhi tử tâm phúc của An Lộc Sơn. Chỉ cần nữ tử bị hắn nhìn trúng, hoặc là bị buộc tự sát, hoặc là bị bắt vào phủ đệ của hắn, chịu đựng bị hắn tra tấn...”

“Ta tưởng là ai? Nguyên lai là nhi tử của tên nghịch tặc ấy!” Tử Thanh lạnh lùng cười: “Phụ tử bọn chúng không tiêu dao được bao lâu nữa đâu.”

Nữ tử lại khiếp sợ, nhìn Tử Thanh, cao thấp đánh giá: “Công tử người...”

“Ta gọi là...A không, tại hạ là Yến Tử Thanh.” Anh khí, ánh vào đáy mắt nữ tử, đúng là âm áp như vậy.

“Người là người thứ nhất dám nói hắn...” Lệ thủy hơi ngừng lại: “Ta gọi là Hoắc Hương, nhà ở thành Nam Biên Châu, phụ thân hành y để sống. Ân cứu mạng của công tử, ta sợ là...sợ là chỉ có kiếp sau mới có thể báo đáp.”

Tử Thanh nhất thời giữ chặt nàng: “Người còn muốn tìm cái chết?”

“Ta chỉ có chết đi mới có thể chặt đứt ý niệm của tên súc sinh kia, bằng không nương cùng cha khẳng định sẽ không thoát được một kiếp này.”

Tử Thanh nhướn mày cười nhẹ: “Sự tình còn chưa rơi vào đường cùng, có ta ở đây, người muốn chết cũng không xong!” Lời này nói ra, Tử Thanh nhất thời hoảng hốt, lời này có phải đã từng nói qua?

Hai má ửng hồng, Hoắc Hương im lặng trong thoáng chốc, không dám giương mắt liếc nàng một cái.

“Này...Chúng ta tổng không thể cứ ướt sũng mặc cho gió đêm thổi đi?” Tử Thanh vội tìm lời đánh vỡ bầu không khí đang dần dần nóng lên.

“Ta...”

“Ta trước tiên đưa cô nương về nhà đã.” Nàng Hoắc Hương dậy, hỏa nhiệt từ lòng bàn tay truyền tới làm cho Tử Thanh hoảng hốt buông tay: “Cô nương, thỉnh.”

“Được...”

Vào cửa thành, tâm tình Tử Thanh lại đột nhiên trầm trọng lên, nhìn chốn đèn đuốc phồn hoa trước mặt, nghĩ tới đồng dạng phản ứng của bách tính lúc trước, thanh y nữ tử tên Hê nhi ban nãy có phải cũng bị An Khánh Ân để mất tới không?

Nếu là như thế...nếu như thế... tâm tình Tử Thanh đột nhiên rối loạn.

(1) Trích trong Cổ thi thập cửu thủ (Mười chín bài cổ thi- vô danh) Nói về chuyện tình Ngưu Lang – Chức Nữ.

Điều điều Khiên Ngưu tinh, kiêu kiêu Hà Hán nữ.

Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng ky trử.

Chung nhật bất thành chương, khắp thể linh như vũ.

Hà Hán thanh thả thiên, tương khứ phục ki hứa ?

Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ.

Dịch thơ:

Xa xa kia sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửu gổ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử ?

Nhờn như một dòng nước, cách biệt không ra lời.

(2) hoa lạp lạp: tiếng một vật rơi xuống nước. (thông cảm, ta ko thể dịch thành: ‘tùm tòm tòm’ hay đại loại thế được =.=”)

(3) Thiên Bảo (742-756): Triều đại do Đường Huyền Tông – Lý Long Cơ sáng lập và cai trị.

(4) Loạn An Sử (An Sử chi loạn): là một cuộc phản loạn quy mô lớn xảy ra từ năm 755 đến năm 763, trong thời vua Huyền Tông, Túc Tông và Đức Tông nhà Đường. Cầm đầu cuộc phản loạn này là An Lộc Sơn (vốn là một Tiết độ sứ của triều đình) và thuộc hạ là Sử Tư Minh.

(có lẽ ở chỗ này wiki có chỗ nhầm lẫn, phải là diễn ra trong thời vua Huyền Tông, Túc Tông và Đại Tông mới đúng, vì loạn An Sử kết thúc năm 763, dưới triều vua Đại Tông, còn triều vua Đức Tông là bắt đầu từ năm 780)

(5) đăng đồ tử: kẻ háo sắc

Sự tích:

Thời tam quốc, nhà văn học của nước Sở là Tống Ngọc, không những viết văn chương hay, mà còn là một nghi biểu nhân tài, lại rất biết nói chuyện.

Một hôm, Đăng Đồ Tử nói với Sở vương là Tống Ngọc rất háo sắc, thế là Tống Ngọc biện giải, nói:

- “Nữ nhân đẹp nhất trong thiên hạ chính là hàng xóm ở bên phía đông nhà tôi, cô ta thường leo lên tường nhìn lén tôi đã ba năm rồi, nhưng tôi vẫn chưa đón nhận tình yêu của cô ta ! Trái lại, nhìn vợ của ông Đăng Đồ Tử, tóc tai rối bời, lỗ tai nghiêng lệch, răng không ngay ngắn, trên mặt mọc nhiều mụn, khi đi thì eo lưng cong, lại còn chân cao chân thấp nữa, đàn bà như thế, ông Đăng Đồ vốn đã không thích bà ta, nhưng bà ta lại có năm đứa con với ông ta. Đại vương, theo ngài thì ai là người háo sắc ?”

3. Q.1 - Chương 3: Tử Tức Là Sinh

“Cha...” Vừa bước vào hậu viện tiệm thuốc bắc, lệ trên khóe mắt Hoắc Hương lập tức lại chảy xuống.

“Hài tử ngọc, sao con lại biến thành cái dạng này?” Hoắc đại phu kinh ngạc nhìn nữ nhi vẻ chật vật, đảo mắt nhìn sang vị công tử cũng một thân chật vật giống như nàng, không khỏi bối rối: “Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt nhìn Tử Thanh chăm chú, cứ như thể là nàng khi dễ Hoắc Hương vậy.

“Hương nhi!” Hoắc phu nhân nghe thấy tiếng nữ nhi khóc liền hoảng hốt chạy vội từ phòng trong ra, đau lòng nhìn nữ nhi, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Con...nữ nhi hôm nay làm một việc ngu ngốc, may mà gặp được Yến công tử.” Hoắc Hương vội vàng giải thích với nhị lão.

“Tại hạ Yến Tử Thanh.” Đoan chính thi lễ, Tử Thanh vẫn có chút lo sợ bất an.

Hoắc phu nhân nhìn thoáng qua Tử Thanh một lượt từ trên xuống dưới, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười, sau đó lại biến thành bất đắc dĩ mà thở dài.

“Đa tạ công tử đã cứu tiểu nữ.” Hoắc đại phu hoàn lễ, có chút ghen ngạo, lo lắng phiền muộn nhìn nữ nhi, trong đáy mắt đều là sầu lo.

“Hoắc bá phụ, Hoắc bá mẫu...” Đột nhiên ý thức được xưng hô như vậy tựa hồ có chút quái dị, Tử Thanh vội vàng ngừng lại, nói một lần nữa: “Hoắc đại phu, Hoắc phu nhân, nhị vị có thể an tâm, tin tưởng Hoắc cô nương sẽ không lại có ý nghĩ khinh thường sinh mạng bản thân nữa.”

“Aish...” Thở dài, Hoắc đại phu vẻ mặt đầy bi thương.

“Tốt rồi, tốt rồi, đừng đứng cả ở cửa thế nữa, mau thay y phục ướt sũng ra đi, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Hoắc phu nhân cuống quýt tiếp đón Tử Thanh tiến vào: “Lão gia, ta đi lấy vài kiện y phục đến cho Yến công tử mặc trước đã, sắc trời cũng tối rồi, cứ ở lại hàn xá nghỉ ngơi một đêm đã rồi nói sau.”

Gật đầu, Hoắc đại phu liếc nhìn Tử Thanh một cái thật sâu: “Yến công tử, thỉnh.”

“Đa tạ.” Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Vào phòng khách, rốt cục thay ra được y quan ướt sũng, mặc vào một bộ y phục sạch sẽ rồi ngã xuống giường, Tử Thanh liền nhắm mắt lại, hiện lên trong đầu lại chính là ánh mắt của thanh y nữ tử kia, không nhuộm chút bụi trần, trong suốt khiến sâu thẳm cõi lòng mình rung động...

Bất tri bất giác, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tia sáng đầu tiên của buổi sớm mai chiếu vào phòng.

Từng đợt từng đợt mùi hương được thảo thơm ngát truyền vào mũi, làm cho người ta cảm thấy bình yên.

Tử Thanh xuống giường, đẩy cửa bước ra, bất gặp Hoắc Hương bưng một chén được đứng ngoài cửa bồi hồi đi tới đi lui.

Đột nhiên thấy Tử Thanh, thế nhưng không biết làm sao lại lắc đầu, rồi lại cúi đầu: “A, Yến công tử, ta muốn...ta định...”

“Sợ ta cảm lạnh, cho nên mang thuốc đến cho ta?” Tử Thanh mỉm cười tiếp nhận chén thuốc, nhẹ nhàng uống một ngụm, phát hiện nhiệt độ vừa vặn, hẳn là do nha đầu ngốc này sắc đi?

“Yến công tử, bát này chỉ là canh khu hàn bình thường, lát nữa vẫn cứ để cho cha ta bắt mạch giúp đi, để tránh lưu thành bệnh căn.”

Bắt mạch?! Không thể! Trung y một khi bắt mạch thì sẽ nhìn thấu lớp vỏ bọc của mình mất!

“Cái này...Không cần phiền hà Hoắc đại phu, từ nhỏ thân thể ta đã tốt rồi.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, Tử Thanh cười thản nhiên: “Có bát canh này của cô nương là đủ rồi, dụng tâm nấu canh, còn tốt hơn so với vô số loại dược khác.”

“A...” Ngượng ngùng cười, Hoắc Hương im lặng vào phòng, ôm xiêm y Tử Thanh thay ra hôm qua đi tới cái giềng gần đó.

“Hoắc cô nương, y phục kia để tự ta giặt đi.” Tử Thanh hoảng hốt đuổi theo Hoắc Hương.

Hoắc Hương lắc đầu: “Từ xưa tới nay đều là do nữ tử lo việc giặt giũ, huống chi ta cũng không còn bao nhiêu thời gian có thể làm chuyện bản thân cam nguyện.” Một câu cuối cùng, tiếng nói rất nhỏ, như thể bị cái gì đè nén.

“Chỉ cần chính mình muốn, là có thể mà.” Tử Thanh nhìn nàng đầy chắc chắn: “Tin tưởng ta, sẽ không có việc gì đâu.”

Khiếp sợ ngửa đầu nhìn Tử Thanh, Hoắc Hương cắn cắn môi: “Không có khả năng, kể cả thiên tử cũng không quản đến việc nhà của bách tính. Yếu công tử, tâm ý của huynh, Hương nhi vĩnh viễn không quên, nhưng đừng vì ta mà gây họa vào thân.” Nước mắt không tự giác mà tích tụ trên mặt đất.

“Đừng khóc, đừng khóc mà...” Tử Thanh nhất thời hoảng loạn, vừa định giơ tay lau đi nước mắt trên gò má nàng, Hoắc Hương đã nhào vào lòng Tử Thanh, đem nước mắt cùng nước mũi quệt hết lên vạt áo trước của nàng.

“Yếu công tử!” Thanh âm Hoắc phu nhân đột nhiên vang lên.

Hoắc Hương sợ hãi rời khỏi vòng tay Tử Thanh, đỏ mặt hô một tiếng: “Nương...”

“Con thủy chung cũng là khuê nữ, không thể...”

“Là do tại hạ đường đột, không phải lỗi của Hoắc cô nương.” Tử Thanh vội ngắt lời Hoắc phu nhân, nghiêm mặt hỏi: “An Khánh Ân có nói khi nào thì sẽ tới mang Hoắc cô nương đi không?”

Một câu hỏi này đánh trúng vào chỗ đau của Hoắc phu nhân: “Sợ sẽ là ngày mai, hài tử mệnh khổ này của ta.”

“Một ngày, vậy còn kịp.” Tử Thanh gật đầu: “Hoắc phu nhân, tại hạ có một kế này, có lẽ có thể cứu Hoắc cô nương một kiếp.”

“Thật sao?” Hoắc đại phu vừa đi ngang qua sân nghe thế liền vội vàng tiến lại hỏi.

“Nếu công tử có thể cứu tiểu nữ, lão thân nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người!” Hoắc phu nhân gấp gáp quỳ xuống.

“Đừng, đừng như vậy mà!” Tử Thanh vội vàng nâng Hoắc phu nhân dậy, nhìn về phía Hoắc Hương vẫn còn đầy vẻ kinh ngạc trong đáy mắt, nói: “Phật gia đã từng nói, sắc tức thị không, không tức thị sắc. Chúng ta cũng có thể liên tưởng tới – sinh tức là tử, tử tức là sinh.” Cái này cũng chính là câu nói của lão hòa thượng kia, không biết hai người bọn họ đã đánh xong chưa? Bất quá vô luận thế nào thì nàng cũng muốn giúp đỡ nữ tử này thoát khỏi ma trảo kia.

“Yếu công tử, ngươi là muốn làm gì?”

“Ta cần xẻng cùng nhân thủ, còn có nếu ngày mai có bất kì việc gì phát sinh, nhất định nhị vị không thể kinh hoảng, hay là có biểu tình gì khác thường, bằng không đến lúc cuối cùng sẽ lại thành uống phí mọi nỗ lực.”

Tử Thanh đảo mắt nhìn Hoắc Hương: “Còn Hoắc cô nương, ngày mai mặc kệ ngươi thân ở chỗ nào, đều phải nhớ, như vậy mới có cơ hội qua cửa. Hơn nữa sau khi qua được cửa này, phải nhớ lấy không được lại tùy tiện xuất đầu lộ diện, cũng nhớ rõ phải cải trang, không để bị người khác nhận ra mới tốt.”

“Được.”

Tử Thanh cười vui vẻ, đáy lòng lại ẩn ẩn một tia bất an, giương mắt lên nhìn bầu trời xanh thăm thăm buổi sớm mai, ta có thể cứu được nữ hài tên Hoắc Hương này, vậy còn nàng? Ai sẽ tới cứu nàng đây?

4. Q.1 - Chương 4: Trợ Trụ Vi Ngục*

“Rầm! Rầm! Rầm!”

“Mở cửa! Mở cửa! Bản công tử tới đón mỹ nhân!”

Mới quá trưa, tên ác bá công tử trong truyền thuyết kia đã bắt đầu kêu gào ở ngoài cửa.

Tử Thanh ra ý bảo nhị lão Hoắc gia án theo kế hoạch mà hành động, hai người bọn họ về mặt thống khổ ở phía hậu viện dùng xẻng không ngừng đào đất.

Hít sâu một hơi, Tử Thanh mở cửa, ánh mắt không chút sợ hãi chiếu lên thân thể mập mạp mặc cảm y của tên công tử mặt mũi đầy râu kia – bộ dáng của hắn hoàn toàn chính là người Hồ, trên người còn mang theo một cỗ mùi hôi khó ngửi đặc trưng của lông dê.

Nói vậy thì bộ dáng của An Lộc Sơn cũng không khác lắm đi!

“Tránh ra! Làm sao lại mặc tang phục thế này?” Thị vệ đẩy Tử Thanh ra, An Khánh Ân đã rảo bước tiến vào sân.

“Mỹ nhân của bản công tử đâu?”

“Đã nhảy sông tự vẫn rồi...Ồ ô, nữ nhi của ta...” Hoắc phu nhân đã bật khóc trước.

“Trường muốn lừa bản công tử sao? Rõ ràng ta đã nghe thuộc hạ nói, nàng nhảy sông được người khác cứu lên kia mà, nhất định là các người dấu nàng đi!” An Khánh Ân nhất thời giận dữ: “Ta thấy là các người chán sống thì có!”

“Đúng thế mà! Nữ nhi không còn nữa, hai người chúng ta cũng không có ai để nương tựa vào, cho nên liền tính đào một cái hố ở đây, chết dưới này thôi!” Hoắc đại phu dựa theo lời Tử Thanh nói, bị thống vô cùng.

“Hừ, nếu để bản công tử phát hiện ra các người lừa gạt ta, ta cam đoan không cần các người động tay, ta liền lập tức chém đầu các người! Tìm cho ta!”

Ra lệnh một tiếng, mười danh thị vệ bắt đầu lật tung tiểu viện Hoắc gia lên, nhưng mà bận rộn cả nửa ngày trời, vẫn như trước không thu hoạch được gì.

Tử Thanh tiến lên, nói: “Vốn ngày ấy là ta cứu được tiểu thư, nhưng mà, đêm qua tiểu thư lại ích kỷ chạy ra ngoài, lúc ta phát hiện ra rồi đuổi theo, cũng chỉ thấy bóng dáng tiểu thư nhảy xuống sông...Ta tìm từ đêm qua đến hôm nay cũng không thu hoạch được gì, vừa rồi mới trở lại đây nói cho hai vị lão nhân gia.”

An Khánh Ân lạnh lùng nhìn Tử Thanh đem mọi lời nói hết, bỗng nhiên vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tử Thanh: “Tiểu tử ngươi, bộ dáng thật anh tuấn a, nếu là một nữ nhân thì tốt rồi.”

Tử Thanh không khỏi cả kinh, đè nén nỗi kinh hoảng trong lòng, thản nhiên nói: “An công tử nói đùa rồi.”

“Ngươi trả nữ nhi cho ta! Trả nữ nhi cho ta!” Nhị lão Hoắc gia nhào lại, lại bị thị vệ trực tiếp đẩy ra.

“Cái này là để bồi thường cho các người!” An Khánh Ân tùy ý ném một thỏi bạc xuống đất, phần nộ giận dữ: “Bản công tử lại để vượt mất một mỹ nhân, thật sự là đáng giận mà! Không được, hôm nay nhất định ta phải đi Doanh Giang Lâu mang tiểu mỹ nhân kia về phủ!” Nói xong liền xoay người rời đi: “Nơi này thật nhàm chán! Quá nhàm chán mà!”

Tử Thanh không khỏi chấn động! Là nói “nàng” sao?

“An công tử thỉnh dừng bước!”

Tử Thanh đột nhiên mở miệng, làm cho nhị lão Hoắc gia không biết phải làm sao, theo kế hoạch, đâu có bước này a? Không biết tiếp tục thế nào, nhị lão đành phải ôm nhau khóc tiếp.

“Bổn thiếu gia không thích luyện đồng, tiểu tử ngươi thật phiền toái!” An Khánh Ân không kiên nhẫn trừng mắt với Tử Thanh, còn bọn thị vệ đã sớm chặn Tử Thanh ở ngoài mười bước.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tử Thanh đột nhiên rùng mình, cười to một tiếng: “An công tử, ta cảm thấy người phải cẩn thận là người mới đúng.”

Sắc mặt An Khánh Ân đại biến: “Hay là tiểu tử ngươi có ý đồ gì với bản công tử?”

Tử Thanh hướng ánh mắt liếc qua mười danh thị vệ kia: “Cũng không phải, mà là ta cảm thấy vài người này cũng không có khả năng bảo hộ được ngài.”

“Ngươi thật quá khoát lác!” Thị vệ trưởng hung hăng rút đao.

“Không bằng ta đánh cuộc với công tử, nếu ta thắng, ta muốn làm thị vệ trưởng của công tử!” Tử Thanh cười nhàn nhạt.

“Người thật khéo léo quá rồi đó!” An Khánh Ân lại cười ha hả: “Bất quá coi như người có nhãn quang, vừa vận bản công tử đang nhàm chán, vậy đánh cuộc với người vãn này!”

“Yến công tử người! Thế nhưng lại...!” Hoắc đại phu không thể tin được điều chính mình nghe thấy.

“Có thể đi theo chân công tử, tự nhiên là đại phú đại quý, giờ tại hạ nghèo khó không chịu nổi, đương nhiên muốn tìm núi cao để dựa vào.” Tử Thanh nén nhịn khẩu khí nói xong, chợt chạm phải ánh mắt nhị lão Hoắc gia, không ngờ lại sắc bén như dao, chứa đầy khinh bỉ.

“Lời này ta thích nghe, vậy người muốn đánh cuộc thế nào?”

“Đánh cuộc là thị vệ trưởng kia trong vòng mười bước cũng không bảo vệ được đầu của ngài!”

“Lớn mật! Người thế nhưng lại dám dùng đầu của bản công tử ra để đánh đó!” Sắc mặt An Khánh Ân không khỏi đại biến.

Tử Thanh cười: “Đương nhiên khẳng định là không phải rồi, nếu công tử chịu tổn hại gì, tất nhiên ta cũng đi đời nhà ma, thế cho nên có thể tìm một thị vệ đến để làm thế thân, cũng có thể hảo hảo nhìn xem những tên thị vệ này có đáng tin hay không?”

“Được, tốt lắm, bản công tử làm theo lời người!” Nói xong, An Khánh Ân chỉ một tên thị vệ cao gầy: “Người, đứng bên kia! Mọi người, dàn trận!”

“Tiểu tử, nếu người thua thì sao?” Thị vệ trưởng đột nhiên ý thức được cái gì, quay lại nói với An Khánh Ân: “Công tử gia, ngài còn chưa hỏi cái này.”

“Thì coi như ta là nô lệ của thị vệ trưởng đại nhân ngài, người muốn ta làm cái gì cũng được.” Tử Thanh thông dong nói.

“Vậy được, bản công tử sẽ nhìn xem sao.” An Khánh Ân an nhiên đứng thẳng một bên.

Tử Thanh cười thản nhiên, tìm lấy hai thanh gỗ ở trong tiểu viện, tay trái tay phải đều cầm một thanh, trong lòng bàn tay phải còn cầm mấy mảnh đá vụn: “Các người chuẩn bị tốt cả chưa? Ba...một!” Thanh gỗ bên tay trái đột nhiên bắn ra, bọn thị vệ hoảng hốt vội xuất đao chặn lại – vài năm làm nhiếp ảnh để lấy kế sinh nhai, Tử Thanh đã sớm luyện khả năng chuyên chú, có đôi khi có thể trong nháy mắt mà chăm chú vào vật gì, cho nên nhất kích này hoàn toàn chuẩn xác không lầm, bay thẳng đến giữa mi tâm thị vệ cao gầy kia.

“Người đừng mơ!” Thị vệ trưởng một đao xoay ngang, nhất thời chẻ thanh gỗ làm đôi.

“Chưa xong đâu!” Cùng lúc đó, Tử Thanh cầm chắc thanh gỗ bên tay trái, đồng thời tay phải ném đá vụn ra, sau đó tay trái đã vừa vận chỉ thẳng vào yếm hầu của An Khánh Ân.

“Công tử gia!”

Một phút xuất thần này, thị vệ cao gầy kia liền bị mấy viên đá vụn kia liên tiếp ném trúng.

“Tiểu tử! Rốt cuộc người muốn làm cái gì?” Sắc mặt An Khánh Ân tái nhợt.

Tử Thanh nhẹ nhàng cười, ném thanh gỗ đi: “Ta thắng!”

“Người đây là chơi xấu!” Thị vệ trưởng nổi giận hét.

Tử Thanh nhướng mày: “Người cho rằng một tên thích khách sẽ quang minh chính đại đến ám sát? Một bảo tiêu tốt... Không, là thị vệ thì có phải là mặc kệ bên ngoài phát sinh chuyện gì, đều phải bảo vệ tốt chủ tử trước tiên, đúng không? Ta chỉ dùng một tiểu kế, các người liền đều trúng chiêu, vậy xin hỏi, An công tử ngài có cảm thấy mình an toàn hay không?”

An Khánh Ân hít thật sâu mấy hơi, vung bàn tay to lên: “Không cần phải nói, các người toàn một lũ thù địch cơ!” Lại nhìn Tử Thanh: “Hảo! Sau này người chính là thị vệ trưởng của bản công tử! Đi! Đến hành dinh

của bản công tử ở ngoài Biện Châu! Thay một thân y sam rách nát này ra, thị vệ của bản công tử sao có thể nghèo hèn thế được? Đúng rồi, người tên là gì?”

“Đa tạ công tử đề bạt! Tiểu nhân gọi là Yến Tử Thanh!” Tử Thanh ôm quyền, quay đầu nhìn Hoắc gia nhị lão một cái thật sâu: “Nhị vị bảo trọng,”

“Phi! Loại tiểu nhân trợ Trụ vi ngược! Không khiến người đa tâm!” Hoắc đại phu cảm hận nói.

Khỏe miệng khê nhếch, Tử Thanh chỉ có thể xoay người, không nhìn tới vẻ mặt của tên thị vệ trưởng kia. Có lẽ chỉ có như vậy mới có thể có cơ hội gặp lại “nàng”, mới có khả năng giúp “nàng” một lần.

Đi vài bước, An Khánh Ân liền vẫy tên nguyên là thị vệ trưởng, thì thầm khe khẽ bên tai hắn: “Tiểu tử này lai lịch không rõ, vì mục đích an toàn, các người phải để mắt đến hắn cho bản công tử, chúng ta cứ để hắn làm một cái thùng rỗng.”

Đợi cho Tử Thanh cùng An Khánh Ân đi xa rồi, Hoắc gia nhị lão liền đóng cửa lại, vội vàng đi vào dập tắt lửa trong nhà bếp, sau đó mới đột ngột đem thêm gạch phía dưới đẩy ra, liên tục cạy lên ba tầng đá bản, rồi mới giúp đỡ Hoắc Hương đang ngồi buồn bực trong đó đi ra.

“Hương nhi, không ngờ cái tên Yến công tử kia lại là một kẻ tiểu nhân tham quyền lợi vinh!”

“May mà nương còn chưa mở miệng hỏi gia thế hắn, bằng không nếu thực sự hứa gả con cho hắn, vậy thì quả là hối hận không kịp!”

“Yến...Yến công tử sẽ không...” Nhìn trong viện chỉ còn lại tấm bạch bào đang được phơi nắng, Hoắc Hương không thể tin được liên tục lắc đầu. Yến công tử, huynh ấy rõ ràng không phải là kẻ tiểu nhân như vậy... Vì cái gì lại đột nhiên liên... Vì sao ta không hiểu được rốt cuộc trong lòng huynh nghĩ cái gì?

* trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “trợ Trụ vi ngược”.

5. Q.1 - Chương 5: Uyển Chuyển Dư Âm

Thử khúc chính ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỉ hồi văn? (1)

Trước kia lúc ngâm câu thơ này, luôn cảm thấy thi nhân toàn nói quá lên, nhưng một đêm này, Tử Thanh lại chân chân thật thật bị chấn động.

Một thân lam bào ngân khải*, khiến Tử Thanh tăng thêm vài phần anh khí.

(*áo bào màu lam kèm khải giáp màu bạc)

Màn đêm buông xuống, theo An Khánh Ân tiến vào thành Biện Châu, dọc theo con phố đi một đường thẳng hướng tới linh nhân quán (2) lớn nhất Biện Châu – Doanh Giang Lâu.

Thời Đường còn chưa có người chuyên môn ca hát, có chăng cũng chỉ mới sơ hiện những đào kép buổi ban đầu – linh nhân. Linh nhân quán Biện Châu, đa số là gia quyến của những quan viên phạm vào tội gì đó mà bị sung nhập vào trong đó rồi tạo thành, cho nên loại con hát xuất thân dòng dõi quan lại đa tài đa nghệ lại có rất nhiều.

Nơi này có ca linh chuyên môn ca hát, có vũ linh nhảy múa, nhạc linh chơi nhạc, còn thi linh ngâm thơ, mà xuất chúng nhất Biện Châu, đó chính là Doanh Giang Phượng Hoàng song linh – tập hợp đủ tất cả bốn loại tài tình kĩ nghệ kia.

Phượng linh Trịnh Nguyên Hoán, hai mươi tám tuổi, tinh thông đủ loại nhạc khí, chất giọng tuyệt vời, có thể hát giọng nam lẫn giọng nữ, bởi vì diện mạo và dáng vẻ tuấn tú xuất chúng, được rất nhiều nữ quyến

của những vị quan lớn ở Biện Châu yêu thích, không hiếm người thăm thương trộm nhớ, liếc mắt đưa tình, cho nên tuy là linh nhân nhưng lại cũng có chút địa vị.

Hoàng linh Nhã Hề, năm nay mười tám, múa đẹp hát hay, có khi còn có thể vừa đàn hát làm thơ nhảy múa cùng một lúc, khiến những người ngồi xem đều phải kinh thán, quan lại ngắm nhìn đều phải tán thưởng. Ở Biện Châu đã sớm có không ít đại quan quý tộc tranh giành nàng, chỉ có điều, có Trịnh Nguyên Hoán ở trung gian hòa giải, nên mặc dù không được yên bình, nhưng còn chưa xảy ra đại sự gì.

Nay An Khánh Ân lại đưa ra yêu cầu, nói muốn dẫn Nhã Hề đi, các vị quan lớn ở Biện Châu đành chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn – tuy rằng thoát được ánh mắt thèm khát của bầy sói, nhưng lại ngã vào một cái hang hổ còn lớn hơn. Không biết nên vui hay buồn đây?

Doanh Giang Lâu vốn đông khách, tựa hồ tối nay lại có vẻ đặc biệt náo nhiệt.

“A! An công tử đến rồi! Đến đây đến đây! Để tiểu nhân mang đến cho công tử ghế thượng đẳng đã được chuẩn bị tốt.” Tiến tới, gã tiểu tư ở cửa cuống quýt tiếp đón hơn mười người bọn An Khánh Ân cùng tiến lên lầu, đến ghế trên cùng chính giữa lầu trên mà ngồi.

“Mỹ nhân của bản công tử đâu?” An Khánh Ân nhìn chung quanh tìm kiếm. “Không phải là hôm nay không thoải mái, không được ca hát nhảy múa chứ?”

Gã tiểu tư liền vội vàng châm trà cho hắn, cười nói: “Công tử chờ vội chờ vội, hôm nay Nhã Hề cô nương nhưng lại muốn mang tới cho toàn bộ Biện Châu một cái kinh hỉ. Phụng Hoàng song linh của chúng ta còn chưa từng đứng trên đài cùng biểu diễn, hôm nay công tử ngài đến thật đúng lúc.”

“Thật sao?” An Khánh Ân mừng rỡ: “Vậy ta đây hảo hảo nhìn xem. Đúng rồi, người chắc hẳn nhớ rõ Nhã Hề cô nương đã hứa hẹn với bản công tử chính là màn diễn này nhỉ?”

Gã tiểu tư lau đi mồ hôi lạnh, cúi người nói: “Công tử gia thật nóng lòng quá, Nhã Hề cô nương lại trốn không thoát mà, diễn thêm ba ngày nữa, tự nhiên nàng sẽ thủ ước trở về cùng công tử, hưởng thụ vinh hoa phú quý.”

“Nếu hôm nay bản công tử muốn mang nàng theo thì sao?”

Gã tiểu tư cuống quýt quỳ xuống: “Tính tình Nhã Hề cô nương công tử gia người cũng đã từng kiến thức qua, chỉ có ba ngày mà thôi, công tử gia xin đừng... đừng vì ý niệm nhất thời mà lại để vuột mất một mỹ nhân a!”

“Thật ra mà nói thì quả thật hôm nay bản công tử đã để vuột mất một mỹ nhân. Thôi, vậy cứ chờ ba ngày.” Khoát tay, gã tiểu tư liền chạy trời chết. An Khánh Ân liếc xéo nhìn thoáng qua Tử Thanh: “Người đang suy nghĩ gì thế?”

Tử Thanh lắc lắc đầu: “Thuộc hạ là nghĩ...có thật là Phụng Hoàng song linh khiến cho người ta phải kinh thán như vậy không?”

An Khánh Ân lạnh lùng cười: “Cái tên tiểu tử bản cùng như ngươi, đương nhiên chưa từng gặp qua, để tối nay bản công tử cho ngươi kiến thức một phen.”

“Tạ công tử!” Tử Thanh thăm thở dài, lại có chút dăm chiêu.

“Lạc nhật xuất tiền môn, chiêm chúc kiến tử độ. Dã dung đa tư tấn, phương hương dĩ doanh lộ”. (3)

(Ta xuất môn khi mặt trời lặn, một lần lại một lần cẩn thận điểm trang đẹp đẽ. Ta tự cho rằng mình thực điểm lệ, hương khí trên người tản đi rất xa)

Một khúc ca du dương đột nhiên vang lên, một nam tử toàn thân bạch y hào hoa phong nhã nhẹ nhàng rơi xuống giữa những tấm màn lụa, như từ trên trời giáng xuống, nhìn quanh gian phòng, thần tình rạng rỡ.

“Phương thị hương sở vi, dã dung bất cảm đương. Thiên bất đoạt nhân nguyện, cố sử nông kiến lang”. (4)

(Trên người ta tỏa ra hương khí, điểm trang điểm lệ, dọc theo đường đi cẩn thận hành tẩu không dám để cho người khác thấy. Trời không phụ lòng người, rốt cục gặp được tình lang)

Xiêm áo tựa tuyết trắng, tao nhã chậm rãi bước lên đài, tiếng ca uyển chuyển làm lòng người mềm lại, nữ tử diễm kỳ ấy hơi hơi giương mắt, khước miệng khẽ cong ẩn hiện một mặt thẹn thùng, bờ môi hé mở, hương thơm tựa hoa lan, dung nhan xuất trần kia, nếu thật sự cười với ai như vậy, sợ là ba hồn sẽ chỉ còn lại hai, bảy vía cũng tan biến mất một.

Phất tay áo nắm lấy bàn tay kia, Trịnh Nguyên Hoán nhìn vào đôi mắt trong veo như nước của nàng, thật như thể nhất kiến chung tình với một nữ tử xinh đẹp vừa mới gặp mặt.

Trái tim đập kịch liệt điên cuồng, Tử Thanh liên tiếp hít thật sâu mấy hơi, lại thấy An Khánh Ân sớm đã thềm nhỏ dãi đến ba thước, chằm chằm nhìn Nhã Hề không chịu rời mắt.

“Túc tích bất sơ đầu; ti phát bị lưỡng kiên. Uyển thân lang tất thượng, hà xử bất khả liên. Tự tòng biệt hoan lai, liêm khí liễu bất khai. Đầu loạn bất cảm lí, phần phát sinh hoàng y.” (5)

(Trước kia ta chưa bao giờ thả tóc mà chải đầu, mái tóc thật dài phủ trên bờ vai, ngả vào lòng tình lang, khi đó ta thập phần xinh đẹp đáng yêu. Từ khi cùng người mình yêu ly biệt, hộp trang điểm ta không mở ra, tóc rối loạn cũng chẳng buồn để ý, hương phấn rơi xuống trên quần áo đã bạc màu)

Ngón tay trắng nõn thon dài đột nhiên tháo dây trâm xuống, mái tóc đen tán lác như dòng suối, thế nhưng Nhã Hề lại thân thiết ngả mình dựa vào gối Trịnh Nguyên Hoán, xướng lên khúc ca này khiến người ta phá lệ động dung.

Từ sau thất lưng lấy ra một cây ngọc tiêu, tiếng tiêu khiến người ta kinh ngạc của Trịnh Nguyên Hoán chậm rãi vang lên, hai đôi mắt đầy tình ý mãi nhìn nhau. Giờ khắc này, thật không hiểu đến tột cùng là diễn hay là chân thật?

[Tử dạ ca], trước đây có đọc qua vài thiên, lúc trước còn không hiểu được những câu chữ ít ỏi đó, nhưng giờ lại hiện ra ngay trước mắt như vậy, khiến lòng Tử Thanh không khỏi dâng trào như sóng cuộn mãi không thôi.

Màn che hạ xuống, các tân khách lớn tiếng ca ngợi, Tử Thanh lại cảm thấy một tia ảm đạm.

“Hảo!” An Khánh Ân nhin không được vỗ tay hét lớn.

Bức màn lại được nâng lên, lúc này Nhã Hề ôm đàn tỳ bà, thần tình nhàn nhạt thê lương, đôi chân ngọc bước nhẹ nhàng, mỗi bước đi lại một tiếng tỳ bà vang lên, tiếng ca theo đôi môi lại chậm rãi vang lên: “Khi khu tương oán mộ, thủy hoạch phong vân thông. Ngọc lâm ngữ thạch khuyết, bi tư lưỡng tâm đồng” (6). Lời ca xướng lên là lòng tưởng niệm với tình lang, từng câu từng chữ khiến lòng người rung động, đôi con ngươi trong suốt lại thủy chung không rơi một giọt nước mắt.

(Ta không thể gặp lại tình lang, chỉ có thể sầu khổ tưởng niệm chàng, rốt cục nhận được tin tức của chàng truyền về từ ngoài ngàn dặm, tựa như ngọc lâm cùng thạch khuyết thì thăm, hai người chúng ta đều vì tưởng niệm đối phương mà thương tâm)

“Thùng thùng cách!” Tiếng trống vang lên, Trịnh Nguyên Hoán bước ra đi lên đài, khuôn mặt Nhã Hề đang bi thương liền chuyển thành vui mừng.

“Kim tịch dĩ hoan biệt, hợp hội tại hà thì? Minh đẳng chiếu không cực, du nhiên vị hữu kỳ” (7). Thanh âm ôn nhu, vang lên xen lẫn giữa tiếng trống cùng tiếng tỳ bà lại có vẻ phá lệ cô đơn lạc lõng.

(Tối nay cùng người yêu ly biệt, khi nào mới có thể lại được gặp nhau? Ngày ấy thật giống như ngọn đèn sáng rơi chiếu lên bàn cờ trống trơn, thời gian kết thúc cũng còn rất xa)

Khúc ca này!

Tử Thanh vẫn bất động nhìn nữ tử đang xướng ca, là nàng! Là nàng! Lúc trước chính vì nghe được tiếng ca của nàng cho nên mới có thể mơ mơ màng màng đi đến nơi này!

Tiếng tỳ bà, tiếng trống nhất thời ngừng lại, đột ngột trở nên an tĩnh, khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Một chút khói lửa đột nhiên sáng lên trên đài, chỉ lóe qua như một cái chớp mắt, Trịnh Nguyên Hoán cũng đã lẫn trong màn yên hỏa mà hạ đài.

Nguyên lai chỉ là giấc mộng hoàng lương...(8)

Nữ tử trên đài ẩm đậm mắt hồn, nước mắt chợt rơi xuống.

Nàng nằm mộng giờ mới tỉnh, tình lang rốt cuộc đang ở phương nào?

Tử Thanh lo lắng lắc đầu, trường mộng này, tựa hồ từ giờ khắc này mới chính thức bước vào giấc mộng.

Màn lại được hạ xuống một lần nữa, chúng tân khách một trận sửng sốt, rồi đồng loạt vỗ tay hô to.

Một tên đào kép xấu xí nhảy lên trước tấm màn, hoạt kê khua chiêng: “Hắc, các vị quan khách có muốn xem diễn biến tiếp theo thế nào không? Đêm mai trăng sáng xin mời lại đến nghe [Tử dạ ca].”

“Bản công tử muốn xem tiếp!” An Khánh Ân vỗ án bật dậy, bỗng nhiên rống lên một tiếng ở bên trong đại đường.

Chúng tân khách không khỏi cả kinh, thì ra là tiểu ma vương này cũng ở đây, vẫn nên mau mau rời đi thì tốt hơn.

Người người dần dần tản đi, đại đường đang náo nhiệt bỗng dưng lạnh lẽo an tĩnh hẳn xuống.

Lâu chủ Doanh Giang Lâu hoảng sợ vội vàng quỳ xuống bồi lễ: “An công tử bớt giận, xin chớ giận, tiểu nhân sẽ lại vì công tử mà an bài riêng mấy tràng, về phần đêm diễn vào buổi đêm của Nhã Hề bọn họ, cần phải luyện tập rồi luyện tập mãi mới vừa rồi có thể lên đài, bằng không vạn nhất xảy ra sơ xuất gì, làm hỏng nhã hứng của công tử, vậy lại càng là đại tội!”

“Bản công tử chỉ nói một lần! Giờ lên đài ngay lập tức!” An Khánh Ân mang theo bọn thị vệ lao xuống hạ lâu. “Tối nay xướng cho xong, ba ngày sau ta sẽ đến mang mỹ nhân đi, nếu tối nay không ca xong, vậy thì nơi này sẽ chính là nơi động phòng của bản công tử cùng Nhã Hề cô nương!”

(1) Trích trong bài “Tặng Hoa khanh” – Đỗ Phủ:

Cấm Thành ti quần nhật phân phân,

Bán thập giang phong bán nhập vân

Thử khúc chỉ ứng thiên thượng hữu,

Nhân gian năng đắc kỷ hồi văn!

Dịch Nghĩa:

Tiếng đàn tiếng sáo ở Cấm Thành ngày ngày đứt dặt,

Nửa tan vào tiếng gió của dòng sông, nửa vút lên tầng mây.

Khúc nhạc này chỉ ứng được với thượng giới thôi.

Giữa trần gian nào ai nghe được mấy lần!

Dịch Thơ:

Tặng vị khanh họ Hoa

Cấm Thành đứt dặt tiếng tơ,

Nửa bay theo gió, nửa chờ mây trôi.

Khúc này thượng giới có thôi,

Trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe!

Nguyễn Danh Đạt

(2) linh nhân quán: nơi mà những diễn viên, ca sĩ thời xưa biểu diễn.

(3) + (4) + (5) + (6) + (7): Trích trong “Tử dạ ca”, gồm những bài ca do Nhạc Phủ (*) thu thập, hiện có 42 bài, hợp tất cả vào trong “Nhạc Phủ thi tập”. Lấy thể ngũ ngôn làm hình thức, lấy tình yêu làm đề tài, sau lại kéo dài ra nhiều loại biến khúc.

(*) Nhạc Phủ: vốn là tên gọi một cơ quan âm nhạc đời Hán (Trung Quốc), sau dùng để chỉ nhiều thể văn có vần, phổ vào nhạc được.

(8) giấc mộng hoàng lương: nói về quá trình vinh hoa suy tàn của đời người. Nó mang đậm màu sắc tôn giáo – đó cũng chính là tư tưởng hư vô của đạo gia và tư tưởng về quan niệm vô thường của đạo Phật

6. Q.1 - Chương 6: Vì Người Mà Say

“An gia ca ca, cường ngạnh như thế, sao có thể thu được tâm của mỹ nhân đây?” Bỗng nhiên một vị hoàng sam công tử mang theo tùy tùng tiến vào Doanh Giang Lâu, cười nhẹ, một đôi mày ưng lại chứa thâm ý liếc Tử Thanh một cái: “Mấy ngày không gặp, thế nhưng An gia ca ca lại đã thu được một vị công tử tuấn tú như vậy làm tùy tùng, thực khiến người ta hâm mộ a.”

Nhìn kĩ hoàng sam công tử vài lần, An Khánh Ân không khỏi lau một chút mồ hôi: “Là người!”

“Không thể là ta sao?” Hoàng sam công tử vẫn giữ nụ cười như trước. “Người để tiểu muội ta ở lại đại trạch Lạc Dương, chính mình thì chạy tới khắp vùng Biện Châu tìm mỹ nhân, tiểu muội Nhược Nhiên của ta khóc lóc với An bá bá, cẩn thận không cha ta cùng An bá bá đều tìm đến đây...”

An Khánh Ân liên tục cười làm lành: “Triều Cẩm đệ đệ, người đừng vậy mà, ta đây nhận tội với người.” Nói xong liền phát tay với thủ hạ: “Mau bái kiến Sử gia tiểu công tử, Sử Triều Cẩm.”

Sử gia? Hay là có liên quan với Sử Tư Minh (1) !? An – Sử hai nhà từ xưa tới nay đều cấu kết với nhau làm việc xấu, có lẽ chỉ cấu kết còn không đủ, nhìn xem An Khánh Ân có chút cố kỵ đối với người này như thế, hay là giữa bọn họ có quan hệ ích lợi gì?

“Yến Tử Thanh bái kiến Sử công tử.” Tử Thanh ôm quyền.

Lại liếc nhìn Tử Thanh một cái thật lâu, Sử Triều Cẩm mới cười nói: “An gia ca ca, lời bồi tội của huynh vẫn lưu lại để về Lạc Dương nói với tiểu muội đi, về phần hiện tại, tiểu đệ thăm nghĩ muốn có một vật để bồi tội.”

An Khánh Ân vội hỏi: “Chỉ cần bản công tử có, đều có thể cho người!”

“Hảo! Ta muốn hần!” Tay chỉ Tử Thanh, thực khiến cho Tử Thanh chấn động.

“Hảo!” An Khánh Ân liền đẩy Tử Thanh qua.

Tử Thanh sửng sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì, lại liếc về mặt Sử Triều Cẩm một cái, không phải hần là “long dương chi phích” (2) đấy chứ?!

Sử Triều Cẩm vừa lòng cười: “Còn chưa hết, ta còn muốn...nàng –!” Ngón tay chuyển hướng, vừa lúc chỉ vào Nhã Hề vừa mới cởi bỏ trang phục diễn, bước ra từ sau tấm rèm.

“Cái này...” An Khánh Ân có chút khó xử. Một mỹ nhân đặc biệt thế này, sao có thể nói muốn liền cho đây?

“Luyến tiếc sao?” Sử Triều Cẩm cười nhẹ. “Như vậy thì ước định của Sử gia chúng ta với người cũng liền...”

“Được! Được! Cho thì cho!” An Khánh Ân hốt hển thất bại buông thông tay áo. “Giờ ta sẽ trở về Lạc Dương bồi tiểu muội người!”

“Đây mới là hảo An gia ca ca.” Sử Triều Cẩm nhìn An Khánh Ân mang theo thị vệ rời đi xa, mới quay lại vỗ vỗ vai Tử Thanh: “Người đừng sợ, xưa nay ta là người mền tài, người đi theo hần, không đầy một tháng là tuyệt đối sẽ bị chém đầu, chẳng bằng theo ta cùng tạo nên một phen đại nghiệp!”

“Ta...chỉ sợ...”

“Năm đó Thái Tông Hoàng đế đều dùng người thì không nghi ngờ. Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ ta đều không nhìn lầm người, người là một nhân tài, cứ an tâm theo ta, đến lúc đó nói không chừng còn có thể phong vương bá tước.”

Tử Thanh không còn lời nào để nói, đối với người trước mặt, thật sự là nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

“Sử...Sử công tử...” Lâu chủ hoảng sợ, vội vàng mang theo toàn bộ gánh hát quỳ rạp xuống đất, tiến bước được một ôn thần, nhưng kẻ còn lại dường như còn khó tổng tiến hơn.

Sử Triều Cẩm nhìn Nhã Hề: “Cô nương xướng khúc này thật động lòng người, không biết ta có thể mời cô nương uống một chén?” Nói xong, thuộc hạ đã đưa chén rượu đến trước mặt Nhã Hề.

Giương mắt nhìn Sử Triều Cẩm, sắc mặt không một tia gợn sóng, con ngươi trong suốt vừa chuyển, khoảnh khắc nhìn đến Tử Thanh, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười khinh rẻ: “Lần này quả nhiên ta lại nhìn nhầm một người.”

Đưa tay tiếp lấy chén, uống một hơi cạn sạch.

Trong thoáng giây, trái tim Tử Thanh như bị đao cắt, lần này thật đúng là hết đường chối cãi, cũng không cách nào biện giải.

“Hảo! Nhã Hề cô nương hào sảng như thế, không bằng lại uống thêm mấy chén nữa!” Sử Triều Cẩm lại sai người rót thêm hơn mười chén rượu, ánh mắt thâm ý nhìn Nhã Hề.

“Sử công tử, người ca hát không thể uống nhiều, bằng không cổ họng sẽ hỏng mất.” Trịnh Nguyên Hoán hoảng hốt mở miệng.

Nhã Hề vội vàng ngoái đầu nhìn lại, tràn đầy cảm kích.

Sử Triều Cẩm có chút mất hứng: “Vậy người uống giúp nàng đi.”

Hắn cũng là người ca hát, rượu này không bao giờ được phép uống. Mặt lộ vẻ xấu hổ, Trịnh Nguyên Hoán không khỏi cấp bách hoảng hốt.

Nét ảm đạm hiện lên trong đáy mắt nàng, Nhã Hề chỉ có thể yếu ớt cười khổ. Cô độc, cô độc, từ trước tới giờ, nàng đều vẫn chỉ là một người cô độc.

“Nếu thực sự tổn hại tới cổ họng của Nhã Hề cô nương, vậy cũng là một tổn thất lớn của công tử ngài, không bằng để ta uống đi.” Thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên, với tay uống liên tục ba chén, rượu cổ đại này thật quá khó uống...vừa cay vừa mạnh như thế, nhưng lại cũng không thể bị hạ gục như vậy! Lại uống thêm vài chén nữa, Tử Thanh cảm thấy đầu óc bắt đầu có chút mơ hồ.

Nhã Hề ngơ ngác nhìn gương mặt nàng, đáy lòng nổi lên vô số nghi hoặc, đập vào mắt là đôi con ngươi chuyển choáng men say — nhưng vì sao nhìn thế lại không mang theo dù chỉ một tia dục niệm? Đúng là cao thượng như vậy, thậm chí còn ẩn ẩn một tia lo lắng.

Rốt cục uống cạn hết rượu, thân mình Tử Thanh lắc lự, dùng chút thanh tỉnh ít ỏi cuối cùng để nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào để thanh minh.

Có chút khiếp sợ nhìn Tử Thanh, Sử Triều Cẩm bỗng nhiên cười ha hả: “Từ xưa đến nay không hiếm mỹ nhân khiến anh hùng bận lòng, Yến Tử Thanh, xem ra ngươi cũng không thoát khỏi đặc biệt ngưỡng mộ Nhã Hề cô nương a.”

“Ta không có...không phải...Sử công tử...” Tử Thanh lắc đầu, nhưng cảm giác nói ra lời cùng với những gì suy nghĩ trong đầu lại không giống nhau.

Sử Triều Cẩm vỗ vỗ vai Tử Thanh: “Nếu ngươi thích nàng, vậy thì cứ hảo hảo đi theo ta kiến tạo một phen đại nghiệp, nói không chừng ta có thể bỏ thứ mình yêu thích mà đem nàng thưởng cho ngươi thì sao?”

“Ta...ta không thể xa cầu nàng...” Tử Thanh hoảng hốt nhìn Nhã Hề, nói chuyện cũng đã bắt đầu mơ mơ màng màng. “Nàng nên có một người nàng thương yêu cùng ở bên nhau cho tới bạc đầu...nên có một đám hài tử khả ái...”

Rốt cuộc người là người thế nào? Nhã Hề kinh ngạc vô cùng, kể nào cũng vậy, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng cũng đều muốn chiếm nàng làm của riêng, chỉ có một mình hắn lại không muốn có nàng, còn hy vọng nàng có thể sống an ổn, hạnh phúc đến già.

“Nói cái gì ngu ngốc vậy? Một người đáng giá như vậy, thế nhưng người lại không cần?” Sử Triều Cẩm kinh ngạc, lại không khỏi bật cười ha hả: “Gặp mỹ nhân mà không hề lay chuyển, quả nhiên là một kẻ làm đại sự!” Vỗ bả vai Tử Thanh: “Ta thích nhất là loại nhân tài như vậy, đi, về đại doanh của ta, chúng ta cùng uống, không say không dừng!” Vốn chính là có ý định làm hồng cổ họ Nhã Hề, để nàng làm nữ tử bình thường một chút, có lẽ sẽ bớt ít nhiều phiền toái, nhưng không nghĩ tới thế nhưng lại xuất hiện một Yến Tử Thanh, đột nhiên lại khiến tâm tư rối loạn vô cùng.

“Ta không thể...không thể uống nữa...” Nửa dìu Tử Thanh, Sử Triều Cẩm mang theo tùy tùng chậm rãi ly khai.

Gấp gáp lau đi mồ hôi lạnh, rốt cuộc lâu chủ cũng thở phào một hơi: “Tốt lắm, tốt lắm, lần này rốt cuộc tốt rồi, hai kẻ không thể trâu vào đều đi cả rồi.”

Cái này có thể coi là sau cơn mưa trời lại sáng không?

“Hề nhi, ta...” Trịnh Nguyên Hoán cấp bách giải thích. “Nàng biết tâm tư của ta mà.”

Nhã Hề rời ánh mắt nhìn nam tử tuần tú vô song này, bỗng nhiên sâu kín hỏi: “Người nguyện ý lấy ta sao?”

Phượng Hoàng song linh nhiều năm tâm ý tương thông, chuyện này ở Doanh Giang Lâu cũng không phải bí mật gì, chỉ là không đợi đến khi “phượng” cầu “hoàng”, mà hôm nay lại thấy “hoàng” cầu “phượng”.

“Cái này...Hề nhi, giờ còn chưa tới thời điểm.” Trịnh Nguyên Hoán cúi đầu, nếu hiện tại tại hân thành thân, chỉ sợ sẽ làm sụp đổ mọi mơ tưởng hảo huyền của rất nhiều vị phu nhân đại quan, như vậy hắn sẽ mất nhiều khách ngưỡng mộ hắn, có lẽ còn có thể biến thành kẻ không một xu dính túi.

“Đó là khi nào? Chờ đến khi ta lại bị một kẻ đại gia không thể trâu vào coi trọng sao?” Nhã Hề bỗng nhiên cười tự giễu, nguyên lai ở trong lòng hắn, vĩnh viễn cũng không thể phóng tâm để dành cho nàng vị trí quan trọng nhất.

“Sẽ không có việc này đâu, mà không phải hiện tại hết thấy đều bình an sao?” Trịnh Nguyên Hoán cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, hết thấy đều bình an.” Trong nháy mắt tâm Nhã Hề đại loạn, ngoài đầu nhìn cửa Doanh Giang Lâu, hắn ở đâu? Cái người chân chính cứu nàng có thể hết thấy bình an không?”

“Hề nhi?” Nhìn ánh mắt Nhã Hề lóe lên tia khác thường, Trịnh Nguyên Hoán liền tiến lên: “Tin tưởng ta, không lấy nàng, là vì muốn bảo hộ nàng thật tốt.”

“Ta biết...” Thản nhiên, Nhã Hề cúi đầu, xoay người đi vào phía sau khán đài.

(1) Sử Tư Minh: (703-761) là một viên tướng của nhà Đường và là người cùng An Lộc Sơn cầm đầu loạn An Sử nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc giữa thế kỷ 8. Từng xưng đế của Đại Yên từ năm 759 tới năm 761.

(2) long dương chi phích: là câu ghép nói về 2 điển tích “Đoạn tỵ chi phích” và “Long dương chi hảo”:

1. Đoạn tỵ chi phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tỵ” giữa Hán Ai Đế và Đổng Hiên. Đổng Hiên là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cát áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đổng Hiên đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đổng Hiên không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đổng Hiên hơn. Có một lần ngủ trưa, Đổng Hiên gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà

ngủ. Ai Đê muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

2. Long dương chi hảo: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: ““Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưới câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây.

7. Q.1 - Chương 7: Lời Hứa Của Triều Cẩm

Hùng thố cước phác sóc,

Thư thố nhân mê ly,

Lưỡng thố bàng địa tẩu,

An năng biện ngã thị hùng thư? *

Đem Tử Thanh say đến không đi được đặt trên giường trong quân doanh, Sử Triều Cẩm để cho thị vệ xung quanh lui hết, còn mình lại ngơ ngác chăm chú nhìn gương mặt người nằm kia. Nam tử này là kẻ mà ngay cả Nhã Hề động lòng người như thế cũng không hề khiến hấn lay động, đến tốt cùng là một người thế nào?

Vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua mắt, đôi mày, cái trán, hai má, rồi cuối cùng là dừng lại nơi bờ môi Tử Thanh. Bất tri bất giác, thế nhưng mặt Sử Triều Cẩm lại đỏ lên, đáy lòng không khỏi thẳm cả kinh.

“Cẩm nhi!” Cửa lều đột nhiên bị xóc lên, một hán tử anh tuấn vọt tiến vào, sắc mặt đầy vui mừng: “Chúng ta thành công, thành công rồi! Phục kích...” Đột nhiên đang nói lại dừng lại, từ vui mừng chuyển thành giận dữ, chỉ Tử Thanh: “Hắn là ai?”

“Là hôm nay đoạt được từ chỗ An Khánh Ân, ngày sau nhất định là một trợ thủ đắc lực!” Nghiêm mặt để che dấu đi chút ửng hồng nơi gò má, Triều Cẩm đột nhiên cười nhàn nhạt nhìn hán tử anh tuấn kia: “Lăng Trọng, nếu việc phục kích đã thành, vậy tốt nhất tối nay liền nhanh chóng đi tiếp đón muối muối trở về, bằng không ta sợ lòng nghi ngờ của An Lộc Sơn chuyển hướng lên đầu chúng ta, sẽ lấy tiểu muối ra trút giận. Kẻ đó có tiếng là hung ác, nghĩ liền làm ngay, ngay cả thân nhi tử cũng đều có thể hạ thủ được.”

“Thật sự hấn chỉ như thế thôi?” Lăng Trọng cười lạnh lùng, vẫn không tính buông tha truy vấn.

“Người có còn biết ta vẫn là tiểu công tử hay không?” Biến sắc, Triều Cẩm nhất thời giận dữ: “Người vừa tiến vào đây liền trực tiếp gọi ta là Cẩm nhi, không sợ làm lộ bí mật của chúng ta, bố cục đã thiết lập nhiều năm như vậy liền bị hủy hoại trong chốc lát sao?!”

“Đương nhiên từ trước cho tới bây giờ ta cũng chưa từng coi nàng là tiểu công tử, nàng là nữ nhân của ta!” Lăng Trọng đột nhiên tiến lại ôm chặt Triều Cẩm. “Nàng muốn gì, cho dù ta phải liều mạng cũng đều đã

đoạt lấy cho nàng, ta chỉ không hy vọng đến cuối cùng mình lại có được là một nữ nhân mà ta lại không chiếm được tâm nàng!”

“Hứa hẹn giữa người cùng mẫu thân, ta sẽ tuân thủ.” Thở dài một hơi, muốn đẩy Lăng Trọng ra, Triều Cẩm hơi hoảng hốt: “Nhưng nếu người nói thêm điều gì nữa, vạn nhất kẻ kia hấn tỉnh lại, nghe thấy thì phải làm sao bây giờ?”

“Ta không chỉ muốn nàng thủ tín, mà ta còn muốn nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta. Cho dù hấn tỉnh lại thì thế nào? Cùng lắm thì một đao giải quyết hấn!” Lăng Trọng buông tay, hung hăng hôn lên môi Triều Cẩm, chỉ có bá đạo, không mang theo một tia nhu tình.

“Người! Buông ra!” Triều Cẩm hung hăng giãy dụa, nhưng lại không đẩy ra nổi tên đại tướng đầy sức mạnh kia.

“Lăng gia chúng ta giúp mẫu nữ các người nhiều như vậy, ta chỉ muốn nàng nhớ rõ, thứ ta muốn rất đơn giản, chính là thân thể cùng trái tim nàng!” Buông Triều Cẩm ra, lạnh lùng trừng mắt liếc Tử Thanh: “Nàng luyện tiếu nhân tài thì ta có thể dễ dàng tha thứ, nhưng nếu ba ngày sau ta mang theo tiểu muội trở về từ Lạc Dương mà nghe thấy bất cứ một lời đồn đại nào, như vậy nàng cũng đừng trách ta giết hấn!” Ánh mắt dừng lại trên đôi môi sưng đỏ của Triều Cẩm, Lăng Trọng có chút đau lòng nâng tay xoa nhẹ, lại hôn một cái, tươi cười mang theo ái muội, nói: “Chờ ta trở về, nhất định sẽ phải để lại một tiểu Lăng Trọng ở trong bụng nàng!”

“Người!” Vẻ mặt đỏ bừng, Triều Cẩm thẹn thùng vô hạn, lại bất quá chỉ là để che dấu mặt ảm đạm trong đáy mắt. Đúng vậy, cuộc đời này đã nhận lời Lăng gia, liền vạn lần không thể bội ước. Tuy rằng Lăng Trọng bá đạo, nhưng cũng coi như thâm tình, thôi thôi, kỳ thật mệnh của mình tốt hơn tiểu muội nhiều lắm, làm nữ tử của Sử gia, muội muội mới thực sự là thân bất do kỷ.

“Mau chóng cho người đem hấn ra ngoài đi, đại tướng này là của ta và nàng.” Lúc rời đi, Lăng Trọng không quên dặn dò một tiếng.

“Được.”

Đưa tay che ngực, mới vừa rồi hoảng loạn một trận, làm cho tim đập loạn nhịp, chờ Lăng Trọng đi rồi, tiếng tim đập hỗn loạn lại càng thêm rõ ràng.

“Yến Tử Thanh...” Thì thào nhắc lại tên hấn, Triều Cẩm đi tới, đỡ Tử Thanh dậy. Hấn hô hấp đều đều, an tĩnh thản nhiên, chỉ cần một khi tới gần, dĩ nhiên lại làm cho người ta có cảm giác an tâm.

“Người đâu mau tới đây!” Triều Cẩm hô một tiếng.

“Tiểu công tử có gì phân phó?” Tướng sĩ ở ngoài trưởng lập tức lên tiếng trả lời.

Cái trán nóng bỏng đột nhiên dán lên môi Triều Cẩm, khiến thân mình nàng không khỏi run lên: “Không...không có việc gì...” Đưa tay nhẹ vuốt bờ môi Tử Thanh, dưới tác dụng của rượu cũng là một mảnh nóng bỏng — đôi môi mềm mại ôn nhu, vạn phần bất đồng với Lăng Trọng.

Một công tử như vậy, sau này sẽ thương yêu ái nhân thể nào đây?

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, lại vạn lần nhu tình.

“Ta...” Tử Thanh đột nhiên lăm nhăm những lời vô nghĩa, miệng khẽ mấp máy, dừng lại ở đầu ngón tay Triều Cẩm, giống như thể đòn khiêu khích trí mạng.

“Yến Tử Thanh...” Lại khẽ thì thào nhắc lại tên hấn một lần nữa, Triều Cẩm hốt hoảng thả Tử Thanh ngã xuống giường, bật dậy tránh xa, vén rèm đi ra khỏi đại tướng.

Lần đầu quen biết, vì sao hấn lại có thể khiến nàng càn rỡ như thế?

Triều Cẩm kịch liệt thở dốc, tưởng ngăn chặn cuồng loạn trong đáy lòng, vì cái gì mình lại muốn ôm hấn, hôn hấn? Thậm chí còn muốn để hấn ôm vào trong ngực, hết sức triền miên.

Không được! Không được! Nàng đã có Lăng Trọng rồi, sao có thể như thế được?

Thấy sắc mặt Triều Cẩm khác thường, tướng thủ thành ở đại doanh liền chạy vội ra hỏi: “Tiểu công tử, thân thể người không thoải mái sao?”

“Không, ta tốt lắm.” Triều Cẩm hít sâu mấy hơi. “Đột nhiên ta muốn đi xem việc bố trí canh phòng thế nào, vị công tử ở bên trong đại trướng là thiếp thân thị vệ mới tới của bản công tử, các người mau đi tìm cho hắn một bộ y quan, ta không muốn ở trong doanh trại còn có kẻ mặc y phục của An gia.”

“Tuân lệnh!”

“Lui xuống đi, một mình ta đi đây đó quanh doanh trại là được rồi.”

Ánh nắng buổi sớm mai xuyên qua đại trướng, chiếu lên người nằm trong.

Tiếng tướng sĩ luyện tập khiến Tử Thanh bừng tỉnh.

Đầu đau như muốn nứt ra, phản ứng đầu tiên của Tử Thanh là cuống quýt sờ y giáp trên người mình: “May mắn! May mắn! Vẫn đều như cũ.” Xem ra là chưa bị lộ.

“Đều như cũ cái gì?” Nhìn bộ dáng Tử Thanh, Triều Cẩm không khỏi bật cười, đôi mày ưng bình tĩnh nhìn hắn: “Thực giống một đại cô nương vậy, lại còn sợ có người thừa dịp người say mà phi lễ với người sao?”

“Ta...chỉ là...” Tử Thanh nhất thời đỏ mặt, suy nghĩ một lát mới nói: “Ta là sợ mình say rượu loạn tính, làm ra chuyện gì không tốt.”

“Nơi này đều là đại nam nhân, người có thể làm cái gì?” Ý cười trên mặt Triều Cẩm lại càng đậm, nhìn bộ dáng cẩn thận của hắn, cũng rất có phong phạm quân tử a.

“Chính vì là nam nhân nên mới đáng sợ...” Cúi đầu, Tử Thanh bồi thêm một câu, chọc cho Triều Cẩm bật cười thành tiếng.

“Người đâu, đem đồ tới đây cả đi.” Triều Cẩm đột nhiên hô lên một tiếng, vài tướng sĩ liền đem y bào cùng một chén thuốc dâng lên.

Phất tay ra ý cho lui xuống, Triều Cẩm cười nhẹ: “Mau mau thay đổi y phục, ta mang người đi làm quen với nơi này một chút, bằng không sao người có thể làm được thiếp thân thị vệ của ta?”

“Thiếp thân thị vệ?” Tử Thanh không hiểu ra sao. “Sử công tử, ta sợ ta không làm được.”

“Ta nói người có thể là được rồi!” Triều Cẩm đột nhiên biến sắc, ghé sát vào Tử Thanh: “Đêm qua An Khánh Ân gặp phải cừu gia phục kích, đã chết bất đắc kỳ tử rồi, nếu người không đi theo ta, chỉ sợ cũng không còn nơi nào để đi.”

“Chết...đã chết?” Về mặt Tử Thanh tràn đầy khiếp sợ.

“Ba ngày sau tiểu muội ta sẽ được tiếp đón đến đại doanh, chúng ta sẽ rời đi Phạm Dương, hội họp với phụ thân.”

“Sử Tư Minh?”

“Thấy phụ thân cũng không thể trực tiếp gọi thẳng tục danh của hắn như thế.” Triều Cẩm càng ghé sát lại, nhỏ giọng nói: “Bằng không ta không bảo vệ được người đâu.”

“A...” Tử Thanh sửng sốt, dường như sự tình càng ngày càng phức tạp thì phải. Có thể chứng kiến kẻ cầm đầu “Loạn An Sử”, trong lòng cũng không kiềm được có chút kích động. Hít sâu một hơi, Tử Thanh kinh ngạc phát hiện môi Triều Cẩm thế nhưng còn hơi sưng chưa tiêu hết, liền không khỏi xoa xoa môi mình: “Sử công tử, hôm qua thật sự không có việc gì phát sinh sao?”

Triều Cẩm kinh hãi: “Có thể phát sinh cái gì?”

Tử Thanh lắc lắc đầu: “Sử công tử, môi của người hình như...có chút sưng...Ngày hôm qua hình như ta...hình như ta đã hôn cái gì đó...”

“Nói bậy! Nói hươu nói vượn! Người mau chóng thay đổi ý quan, uống xong được canh đi! Ta ở bên ngoài chờ người!” Trong lòng chấn động, Triều Cẩm hoảng hốt bước ra khỏi đại trướng.

* Trích trong “Mộc Lan thi” (còn có tên là “Mộc Lan từ”), trong “Nhạc Phủ thi tập”, là bài quân ca nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc.

Dịch thơ:

Thỏ được chân mấp máy,

Thỏ cái mắt mê tôi.

Cặp thỏ song song chạy,

Nhận ra ta được cái mới tài.

Dịch nghĩa: Thỏ được luôn thích đập chân phình phịch, thỏ cái luôn lim dim mắt, nhưng nếu để cho bọn chúng chạy trên mặt đất với nhau, làm sao phân biệt được con nào được con nào cái đây?

Ý nghĩa: Nguyên ý chỉ không nhận ra được thỏ được thỏ cái. Sau lại để hình dung sự tình rắc rối phức tạp, lung tung mơ hồ, không dễ dàng thấy rõ chân tướng.

Phương pháp phân biệt thỏ qua bài thơ: Nhắc tai thỏ lên, nếu là con đực, chân sẽ đập phịch phịch, nếu là con cái thì sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều, nhưng mắt sẽ chớp liên tục.

8. Q.1 - Chương 8: Tái Kiến Giai Nhân

Thay lên người bộ hoàng bào thanh giáp dành riêng cho tướng sĩ Sử gia, Tử Thanh uống xong được canh, day day huyết thái dương, rồi ra khỏi đại trướng.

Một ngày này, từ Triều Cẩm mà Tử Thanh cũng hiểu biết không ít lý do mà hấn tự mình dẫn binh, cũng ần ần nhìn ra được một phần hùng tâm của Triều Cẩm. Chỉ có điều nhìn mặt hấn, lại cảm thấy một tiểu công tử như thế vậy mà lại có thứ hùng tâm đó, thật sự khiến cho người ta kinh ngạc.

Màn đêm buông xuống, Tử Thanh khoanh tay đứng trước cửa doanh trại, nhìn bóng dáng thành Biện Châu mơ hồ phía xa: “Tối nay nàng vẫn sẽ xuống [Tử Dạ Ca] phải không?”

“Nghĩ cái gì vậy?” Triều Cẩm bỗng nhiên vỗ vỗ vai Tử Thanh.

“Ta muốn đi Doanh Giang Lâu.” Tử Thanh trực tiếp mở miệng: “Đêm qua nghe xong một nửa, nếu hôm nay không nghe hết, trong lòng thực rất khó chịu.”

“Tốt lắm, nói thật a, ta còn chưa bao giờ hảo hảo nghe qua khúc ca nào của Phượng Hoàng song linh.” Nói xong, Triều Cẩm liền xoay người ra lệnh: “Chuẩn bị hai con ngựa! Chúng ta sẽ vào thành!”

“Chỉ mỗi hai chúng ta?” Tử Thanh vô cùng kinh ngạc.

“Từ nhỏ đến lớn, những chuyện còn nguy hiểm hơn ta cũng đã làm qua, huống chi chỉ là vào thành nghe hát? Không phải còn có thiếp thân thị vệ là người sao?” Nói xong đã thấy thị vệ dắt ngựa tới, liền xoay người lên ngựa: “Còn không đi?”

Tử Thanh lắc đầu cười: “Người tuyệt không giống người Sử gia.” Không biết vì sao tuy rằng biết rõ trong lịch sử, Sử Tử Minh chính là kẻ nghịch tặc đứng đầu, nhưng khi đối mặt với tiểu công tử này, Tử Thanh ngược lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Người...” Hơi hơi sững sốt, Triều Cẩm cũng không biết nên nói cái gì. Có lẽ nếu không phải người Sử gia, nàng cùng hấn khó nói có thể trở thành... Triều Cẩm lập tức đình chỉ suy nghĩ không nên có trong đầu: “Nếu không đi ngay, chưa chắc đã được nghe toàn khúc đầu.”

Tử Thanh gật đầu nhảy lên ngựa, cùng Triều Cẩm thúc ngựa bốn ba đi tới thành Biện Châu.

“Đi? Đó là Hoắc cô nương?” Từ xa xa Tử Thanh nhìn thấy Hoắc Hương ở bên bờ sông nơi ngoại thành nhìn trắng mà khóc thút thít, chắc là tin An Khánh Ân đã chết đã truyền khắp Biện Châu, nên nay nàng mới rớt cục có thể quang minh chính đại xuất hiện.

“Hoắc cô nương!” Ghìm cương xuống ngựa, Tử Thanh đi tới: “Thấy người thật tốt.”

“Yến...Yến công tử!” Hoắc Hương khẽ dụi khóe mắt nhòa lệ, không thể tin được mắt mình: “Ta còn nghĩ...còn tưởng rằng công tử người đã...”

“Ta không sao, người xem không phải hiện tại ta rất tốt sao?” Tử Thanh cười đáp.

Hoắc Hương nhin không được bỏ nhào vào lòng Tử Thanh: “Biết An Khánh Ân gặp chuyện không may, mà huynh lại là thị vệ trưởng của hần, ta nghĩ huynh đã...”

Nhất thời sững sốt tại chỗ, Tử Thanh chỉ có thể vỗ vỗ lưng nàng: “Hắn chết cũng là chuyện tốt a, cứ như vậy thì người cũng có thể đi tới đi lui, ra vào tự do thành Biện Châu bình thường. Nha đầu ngốc này, đó đều là chuyện tốt cả.”

Hoắc Hương lắc đầu: “Không phải, không phải, trải qua lần này, cha cùng nương sợ ta lại gặp chuyện không may, cho nên đã định cho ta việc hôn nhân, ba ngày sau ta sẽ được gả tới Lạc Dương.”

“Nhanh như vậy sao?” Tử Thanh không khỏi hít một hơi, mấy người cổ đại này như thế nào lại cứ thích để cha mẹ làm chủ? Hạnh phúc cả đời nữ nhi mà lại cứ như vậy mau chóng giao cho người ngoài thế sao?

“Biết công tử...người vẫn mạnh khỏe, ta...ta an tâm rồi...Ta vẫn tin tưởng công tử, sẽ không trợ Tru vi ngược, nói không chừng...nói không chừng kẻ xấu xa kia vẫn là do công tử vì dân mà trừ hại...Phải không?”

“Ta...” Tử Thanh lại không hiểu ra sao.

“Công tử, đa tạ huynh...” Nhìn thật sâu mặt mày Tử Thanh, lệ trên má Hoắc Hương đã không ngừng được, hai tròng mắt đều ánh lên tuyệt vọng: “Xin hãy bảo trọng, là Hoắc Hương phúc bạc...nhưng mà cả đời này ta sẽ đều nhớ mãi công tử.” Xoay người, ôm mặt chạy đi.

Tử Thanh đứng tại chỗ, nhất thời trong lòng giống như bị vô số tảng đá lớn đè ép.

Đánh ngựa lại gần, Triều Cẩm khó hiểu lắc đầu: “Sao người không đuổi theo?”

Khẽ thì thầm, Tử Thanh khổ sở cười: “Người xem ta có thể cho nàng cái gì đây?” Xoay người lên ngựa, mặc kệ là trong lòng có nàng hay không, thì chung quy cũng không cấp cho nàng được cái gì.

Nhìn Tử Thanh thình lình trở nên ưu tư, Triều Cẩm càng thêm bối rối: “Chỉ cần người đuổi theo nàng, hết thấy bản công tử tự nhiên sẽ có biện pháp giúp người.”

“Không cần, đa tạ hảo ý của Sử công tử, nhưng cho dù đuổi theo, nhất định ta cũng vẫn sẽ làm hại nàng càng thương tâm.” Ngẩng đầu nhìn trời, Tử Thanh thở dài: “Ta là một kẻ mà một người bên cạnh cũng không có, ta không biết tương lai mình sẽ như thế nào, ta không trao được cho nàng nhiều nhận gì, cho nên...”

“Yến Tử Thanh...”

“Nữ nhân, không phải hần là nên có một gia đình yên ổn, có một trượng phu toàn tâm toàn ý yêu thương nàng, có một đám hài tử đáng yêu sao?” Tử Thanh nhìn vào đôi mắt Triều Cẩm: “Nói không chừng vị nam tử ở Lạc Dương kia lại có thể trao cho Hoắc Hương cô nương một khung trời mới.” Lại nở nụ cười: “Huống hồ, ta chỉ coi nàng là một tiểu muội muội, vậy thì vì sao lại phải đi phá hỏng nhân duyên của nàng?”

“Tử Thanh...”

“Mau đi thôi.” Vung roi quất ngựa chạy, Tử Thanh vọt vào thành trước, chạy về phía Doanh Giang Lâu.

Yến Tử Thanh...nhìn bóng dáng hần, Triều Cẩm đột nhiên cảm thấy cánh mũi mình có chút chua xót, lại nghĩ đến Lăng Trọng, trong lòng y trừ nàng ra, lại còn có một phiền sơn hà này. Từ ngày đó bắt đầu hứa hẹn, cái từ “yên ổn” liền vĩnh viễn cũng không xuất hiện giữa bọn họ, huống chi là toàn tâm toàn ý?

“Biệt hậu thể lưu liên, tương tư tình bi mẫn. Ưc tử phúc mi lạn, can tràng xích thốn đoạn. Đạo cận bất đắc sở, toại trí thịnh hàn vi. Bất kiến đông lưu thủy. Hà thì phục tây quy.”

(Sau ngày cùng chàng ly biệt, ta suốt ngày lấy lệ tẩy mặt, tưởng niệm chàng đến thập phần thương tâm. Ta nghĩ đến chàng, nghĩ đến ruột gan đứt từng khúc. Ta vẫn chờ chàng trở về, lại luôn thất vọng. Hãy nhìn xem dòng nước kia chảy xuôi về hướng đông, vậy tới khi nào thì mới có thể lại chảy ngược về phía tây đây?)

Tiếng đàn tỳ bà ai oán triền miên, trên đài trái thảm đỏ thẫm, nữ tử kia một thân y sam đơn giản, trông nhỏ bé đơn côi đến nỗi khiến người ta nảy sinh lòng thương tiếc.

Nhã Hề ngẩng mặt, đã là nước mắt như mưa, mỗi một tiếng ca, đều là một âm điệu khiến tâm can người ta nhức nhối, làm cho người nghe động dung, người xem rơi lệ.

[Tử Dạ Ca], tới nay nàng xướng đến khúc chờ đợi ái lang trở về phải không?

Tỳ bà rơi xuống đất, đột nhiên dây đàn đứt đoạn, nhập diễn đến mức như thế, cứ như thể mọi việc phát sinh đều là sự thật vậy!

Tử Thanh bước vào đại đường, theo Triều Cẩm ngồi vào chủ bàn đặt ở chính giữa.

“Sử công tử, hôm nay ngài muốn dùng cái gì?” Gã tiểu tư cuống quýt chạy lại tiếp đón.

“Tùy ý.” Triều Cẩm khoát tay chặn lại, tựa hồ cũng đã đắm chìm trong tiếng ca của Nhã Hề.

Tử Thanh nhướng mày, rèm lại dĩ nhiên hạ xuống.

Chờ rèm lại một lần nữa được kéo lên, Trịnh Nguyên Hoán một thân cẩm bào tiêu sái xuất trưởng, chỉ là lúc này hần thần thái bay bổng, người thổi tiêu ở ngay bên cạnh lại là một nữ linh khác, điểm trang đẹp để mặc cẩm y.

Không nghĩ tới việc nghe bọn họ hát ân ái cỡ nào, tâm Tử Thanh không hiểu sao lại thấy đau nhức, vì nữ tử với chiếc đàn tỳ bà vỡ nát kia mà lặng lẽ động dung.

Khá hứng trí nhìn Trịnh Nguyên Hoán, Triều Cẩm ngoắc ngoắc gã tiểu tư, phân phó: “Đội hôm nay xướng hoàn xong, ta muốn gặp hần một mình.”

Tử Thanh có chút không rõ nhìn Triều Cẩm, liếc mắt cao thấp đánh giá hần một cái, rõ ràng không phải “long dương”, không có khả năng hần nhìn trúng Trịnh Nguyên Hoán đi?

Rèm lại buông xuống, Nhã Hề lại lần nữa bước lên đài, lúc này đây, không có tiếng đàn trúc, không có thanh âm nhạc khí, chỉ có chính là đôi hàng lệ chưa khô trên gò má trắng bạch của nàng.

Nàng xướng lên: “Dạ trường bất đắc miên, minh nguyệt hà chúc chúc. Tưởng văn tán hoán thanh, hư ứng không trung nặc. Nhân các kí trừ thất, ngã chí độc quai vi. Phong xuy đông liêm khởi, hứa thì hàn bạc phi.”

(Đêm dài ta ngủ không yên, ngẩng đầu nhìn vầng minh nguyệt sáng ngời kia. Tựa hồ ta nghe được thanh âm mơ hồ đang kêu gọi, ta nhẹ nhàng đáp lại. Người khác đều chuẩn bị lễ vật thành thân, chỉ có lòng ta lại không vui, gió thổi khiến bức màn lay động, chàng có còn nhớ rõ, lời hứa chàng đã từng ưng thuận với ta, lại cũng là ở một cái đêm gió rét lạnh như thế?)

Bất lực, thê lương thảm thiết, từ tiếng ca của nàng, trực tiếp khiến cõi lòng Tử Thanh rung động.

Không tự chủ được đứng dậy, vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử trên đài kia, ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

Nhã Hề nâng tay áo lau đi lệ châu, lại thấy giữa chúng tân khách một thân ảnh đứng thẳng tắp đầy anh khí kia.

Hần hết thấy đều khỏe mạnh...

Nhúu mày, mắt hàm lệ, khóe miệng khẽ gợi lên một mạt tiểu ý thần nhiên, lại vừa đúng đem bi thương đẩy lên đến cực hạn.

Thân mình lay động, Nhã Hề nhắm mắt ngã xuống đất, rèm liền hạ xuống, [Tử Dạ Ca] cuối cùng cũng kết thúc.

Tử Thanh đứng tại chỗ, mày lại vẫn nhú chặt, cũng không biết mới vừa rồi nàng thật sự ngã xuống đất, hay là vì ca mà chỉ làm động tác?

Vỗ tay xong, Triều Cẩm liền lặng yên đi đến phía hậu trường.

9. Q.1 - Chương 9: [tử Dạ Ca] Thất Truyền

“Hề nhi, nàng không sao chứ?” Mới ngồi xuống trước bàn trang điểm, Trịnh Nguyên Hoán liền lập tức thân thiết hỏi.

“Không có việc gì...” Cười chán nản, Nhã Hề lắc đầu: “[Tử Dạ Ca], sau này ta không muốn hát nữa.”

“Vì sao?” Trịnh Nguyên Hoán vội vàng hỏi: “Ở Biện Châu, khúc ca này đương thời có thể coi là có một không hai, nếu cứ tiếp tục xuống tiếp, nói không chừng đến cả thành Trường An cũng có thể bị oanh động!”

“Oanh động Trường An thì miễn đi, nhưng thật sự thì các ngươi cũng không cần tiếp tục ở đây hát.” Triều Cẩm giơ tay, trong lòng bàn tay là hai đỉnh nguyên bảo vàng rực rỡ: “Nơi này là một phần mười tiền đặt cọc, ta bao cả hai người các ngươi, đi theo ta đến đại thọ của phụ thân ta ở Phạm Dương để dâng lên một khúc hát.”

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Cho dù gò má vẫn đầy nước mắt, ánh mắt Nhã Hề vẫn tràn đầy một cỗ quật cường.

“Hề nhi!” Trịnh Nguyên Hoán vội vàng cầm tay Nhã Hề: “Nếu chúng ta có thể vào phủ Sử đại nhân mà xuống ca, nói không chừng thật sự chúng ta sẽ không cần phải nhìn sắc mặt kẻ khác nữa.”

“Ở thế gian này, nào có ai có thể không nhìn sắc mặt kẻ khác mà sống đây? Muốn bình bình đạm đạm mà sống, trừ phi ở trong mộng.” Nhã Hề lắc đầu, thất vọng nhìn Trịnh Nguyên Hoán: “Dù cho chúng ta có đi hết sông núi Đại Đường tươi đẹp này thì thế nào? Thân là linh nhân, vốn chỉ có thể đeo lên chiếc mặt nạ làm một con hát, xuống một khúc lại một khúc ca, để người khác vui vẻ mà thôi.”

Có chút kinh ngạc nhìn Nhã Hề, Triều Cẩm đột nhiên cảm thấy nữ tử này lại có thể nhìn thấu thế sự bi thương, thực khiến cho nàng không biết nên đi bước tiếp theo thế nào đây?

“Những ngày miễn cưỡng cười vui thế này, ta chịu đủ rồi...” Ngửa đầu, hai mắt nhắm lệ nhìn Trịnh Nguyên Hoán, đáy mắt mang theo một tia hy vọng cuối cùng, mười năm lưu diễn cùng nhau, trải qua biết bao cảnh bị người xem thường, cảm kích hấn khắp nơi bảo vệ, cũng ẩn ẩn ái mộ phong thái tuấn tú của hắn: “Chúng ta không hát nữa, được không?”

“Ta...” Hắn lại do dự.

“Ta đã hiểu.” Thê lương bỏ lại một câu, Nhã Hề cũng không quay đầu lại, đi ra hậu viện.

“Hề nhi!” Trịnh Nguyên Hoán vẻ mặt lo lắng, vừa định đuổi theo ra ngoài lại bị Triều Cẩm ngăn lại. Nàng cho tất cả các linh nhân ở hậu đài lui hết: “Ta với ngươi làm một cuộc giao dịch.”

“Sử công tử, đến tột cùng thì ngươi muốn làm gì?” Trịnh Nguyên Hoán không khỏi hỏi.

“Cái này cũng có thể là vận may của ngươi.” Triều Cẩm thân nhiên mở miệng: “Chỉ cần ngươi dễ dàng khiến tiểu muội ta vui vẻ, nói không chừng ngày nào đó còn có thể trở thành con rể Sử gia chúng ta, thế nào thì so với việc làm một linh nhân ca hát đến già cũng tốt hơn chứ?”

Thần sắc Trịnh Nguyên Hoán liền biến đổi: “Sử tiểu thư?”

Triều Cẩm tránh đường cho Trịnh Nguyên Hoán: “Hiện tại, ngươi vẫn muốn đuổi theo, hay là đi theo ta?”

“Ta...” Trịnh Nguyên Hoán do dự trong chốc lát, lập tức gạt đầu: “Ta nghe công tử phân phó.”

“Công tử, thì ra người ở trong này, ta còn nghĩ...” Tử Thanh rốt cục tìm được Triều Cẩm, liền khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người lo cho ta?” Triều Cẩm bật thốt lên câu hỏi, lại đột nhiên cảm thấy câu hỏi này cực kì đường đột.

Tử Thanh gạt đầu: “Đúng vậy, không phải ta là thiếp thân thị vệ của công tử sao? Vạn nhất người xảy ra chuyện gì, không phải là do ta thất trách sao?”

“Ha ha, ta thì không sao, nhưng thật ra có một người, chỉ sợ lúc này sẽ có chuyện.” Triều Cẩm chỉ hậu viện: “Ta vốn là đến để bao hạ cả Phượng Hoàng song linh, tính mang cả hai về Phạm Dương để hát cho phụ thân ta nghe, nhưng giờ cũng chỉ có mình Trịnh công tử đáp ứng thôi, vị Nhã Hề cô nương kia liền...”

Tâm chột loạn, sắc mặt Tử Thanh đại biến: “Nàng làm sao?” Không kịp chờ Triều Cẩm trả lời, Tử Thanh đã đuổi theo phương hướng nàng chỉ.

Một tia bất an vụt lóe lên trong lòng, Triều Cẩm cùng Trịnh Nguyên Hoán không khỏi liếc nhau, vì sao hần lại thất thố như thế?

“Vậy tại hạ đi trước nói với lâu chủ ý tứ của công tử.” Lời Trịnh Nguyên Hoán làm cho Triều Cẩm có chút giật mình.

“Không cần, tối nay các người thu thập y quan, ngày mai chỉ cần đi theo ta là được, linh nhân mà Sử gia chúng ta nhìn trúng, cho dù là cường bức thì hần cũng không dám nói ‘không’, huống chi ta cũng chỉ bao các người một tháng, cũng không chặt đứt đường tài lộ của hần.”

“Rầm lạp –!” Múc một chậu nước từ dưới giếng lên, đổ vào bồn gỗ ở bên cạnh.

Tử Thanh nhìn bóng dáng đơn bạc kia dùng cây gậy đập đập lên y phục đặt phía trên bàn giặt, liền chậm rãi tiến lại.

“Nhã Hề cô nương...” Chần chờ, cuối cùng Tử Thanh cũng vẫn hô một tiếng.

Nhã Hề ngẩng đầu, cũng không nhìn nàng: “Hậu viện nhiều nữ quyến, công tử không tuân thủ lễ tiết mà xông loạn như thế, còn có nửa phần lễ nghĩa liêm sỉ không?”

Lời này thật quá nặng!

Tử Thanh thở dài một hơi, tiến lại gần, nhưng không hề liếc nàng một cái, chỉ vén ống tay áo lên, ngồi xuống.

“Người muốn làm gì?”

“Giặt quần áo!” Tử Thanh đã cầm một kiện áo bào trong tay: “Sắc trời đã tối muộn, cô nương lại còn có nhiều y phục phải giặt như vậy, chờ đến lúc làm xong cũng không biết là lúc nào...Nếu ngay cả mình cũng không thương tiếc chính mình, vậy còn mong chờ ai thương xót đây?” Quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đầm lệ kinh ngạc của Nhã Hề, nói.

Nhã Hề chỉ cảm thấy trong lòng một trận ám áp đầy chua xót, đến tận cùng thì hần là một người thế nào?

“Người cũng đừng nói cái gì mà từ xưa tới nay chỉ có nữ tử phải giặt y phục, Yển Tử Thanh ta hận nhất chính là việc nam tử trong thiên hạ đều lấy cái này ra làm cớ để nhàn hạ!”

“Yển Tử Thanh?”

“A! Các người mau nhìn! Thế nhưng lại có nam tử giặt quần áo!” Một nữ linh đi ngang qua nhìn thấy, không khỏi thét lên một tiếng kinh ngạc.

Nhã Hề cuống quýt đoạt lấy kiện y bào trong tay Tử Thanh: “Mau buông ra, cẩn thận không truyền ra ngoài, người khác cười người chết mất.”

“Cười thì cười, cười là việc ở trên mặt người khác, ta làm sao quản được nhiều như vậy?” Tử Thanh nghiêm túc nhìn nàng: “Rời khỏi nơi này, không phải là tuyệt lộ, nói không chừng sẽ có một thế giới mới mở ra thì sao?”

“Thế giới?” Đột nhiên cảm thấy lời Tử Thanh nói hoàn toàn khác thường, Nhã Hề chưa bao giờ từng nghe có người nói như thế.

“Đi!” Tiếng Tử Thanh đột nhiên vang lên, không nói gì, nắm bàn tay lạnh như băng của Nhã Hề kéo nàng đứng dậy, đẩy cửa hậu viện ra, mang theo Nhã Hề chạy ra ngoài.

“Người!” Nhã Hề muốn giãy khỏi tay Tử Thanh, trừ Trịnh Nguyên Hoán ra, chưa từng có ai từng nắm tay nàng...Nhưng mà, vì sao mỗi bước chạy đi, nỗi sợ hãi trong lòng nàng liền giảm bớt một phần?

Nhìn Tử Thanh cười, thản nhiên mà bình yên, cho dù không biết đến tột cùng là đi đâu, thế nhưng Nhã Hề lại vẫn cảm thấy được sự an tĩnh trước nay chưa từng có.

Xuyên qua những con ngõ nhỏ, chạy lên đầu tường thành Biện Châu.

Tử Thanh hoảng hốt buông tay Nhã Hề: “Thực xin lỗi, xin lỗi, không phải ta cố ý mạo phạm cô nương.”

Nhã Hề cúi đầu, thanh âm lại lạnh như băng: “Nhiều năm qua như vậy, kẻ đáng đồ tử* thực nhiều vô số...”

“Kỳ thật...cô nương này nhìn thiên địa này, trời cao đất rộng, không làm linh nhân, cũng có thể sống tốt vậy.”

Nhã Hề kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng: “Yến...”

Trái tim mãnh liệt nhảy lên, hít một hơi thật sâu: “Trước cứ li khai nơi này đã, rời khỏi Biện Châu, cho dù [Tử Dạ Ca] thất truyền đi nữa, chỉ cần người xướng ca còn sống, vậy tin tưởng sẽ lại có càng nhiều khúc ca đẹp để nữa xuất hiện.” Nhìn những ngôi sao trên trời, nói: “Địa phương mà ta đã từng đi qua có rất nhiều, rất nhiều loại nhạc, chỉ có những thanh âm phát ra từ tận tâm can mới có thể làm rung động lòng người. Rất nhiều linh nhân đều hát lên tiếng lòng của mình, cam tâm tình nguyện xướng mỗi khúc, không phải biểu diễn, mà chỉ là muốn giải bày cảm xúc, bộc lộ con người chân chính nhất của mình.”

“Phần chân thật nhất của bản thân?” Nhã Hề nhìn Tử Thanh, đôi mắt ảm áp trong suốt không mang theo một tia tà khí, có chăng cũng chỉ là tràn đầy thương tiếc. Rời mắt, ảm đạm, Nhã Hề chua xót cười: “Linh nhân làm sao có thể là chính mình? Cho dù rời khỏi Dương Châu, đi Phạm Dương chẳng nữa thì cũng đều vẫn là diễn trò mà thôi.”

Tử Thanh đưa tay giữ lấy hai vai nàng, đầu ngón tay cảm nhận được cơ thể nàng gầy yếu đến nhường nào: “Nếu như vậy, ta nguyện cùng nàng đi tìm con người chân thật nhất của mình.”

“Yến công tử...” Thân mình Nhã Hề khẽ run lên, lại liên tục lắc đầu: “Các người đều giống nhau cả, vĩnh viễn đều chỉ nói mà không thể làm được.” Hất tay Tử Thanh, nói: “Ta không muốn lại tuyệt vọng một lần nữa.”

Nhất thời Tử Thanh không nói gì, lòng của nàng rối cuộc chôn dấu bao nhiêu tang đá, nặng nề đến mức khiến nàng không thể cất nổi một bước như vậy? Nhưng hai tiếng “tuyệt vọng” trong miệng Nhã Hề lại khắc sâu vào lòng Tử Thanh, đúng vậy, tuyệt vọng, ta đây là đang làm cái gì? Nàng không có khả năng thừa nhận một người cũng là nữ tử như ta! Cho dù có làm cho hy vọng trong nàng sống lại đi chẳng nữa, thì chung quy cuối cùng cũng sẽ bị tự tay ta giết chết...

Nét buồn bã ánh lên trong đáy mắt Tử Thanh, cái nhú mày đột ngột kia, đập vào mắt Nhã Hề, thế nhưng lại có thể khiến lòng nàng lay động, vì sao lại nhún mày? Là vì nỗi tuyệt vọng của nàng cảm nhiễm hẳn sao? Vì sao nàng luôn như vậy, dùng một cái mặt nạ lại một cái mặt nạ mà khiến người ta bị thu hút? Con người chân thật của nàng không phải như vậy, con người đã bị tự tay nàng mai táng từ mười năm trước kia trong sâu tận đáy lòng không phải là cái dạng này...

“Không tốt!” Tử Thanh đột nhiên ý thức được mình đã bỏ lại Triều Cẩm ở Doanh Giang Lâu: “Ta đã bỏ quên công tử ở lại Doanh Giang Lâu rồi!”

“Mệt cho người còn nhớ rõ ta.” Thanh âm Triều Cẩm đột nhiên vang lên ở dưới tường thành, nhấc tay quơ quơ dây cương của con ngựa ở bên cạnh: “Xem ra lần sau ta thật sự nên mang thêm nhiều thị vệ, bằng không trên đường thực sự gặp phải thích khách, mạng nhỏ của ta khẳng định không còn.”

“Là Tử Thanh sơ xuất!” Lo lắng nhìn thoáng qua Nhã Hề, Tử Thanh vội la lên: “Thỉnh công tử lại cho ta thêm một vài phút nữa, ta đưa Nhã Hề cô nương trở về, rồi sẽ trở lại thỉnh tội.”

“Vài phút nữa? Là bao lâu?” Triều Cẩm ngạc nhiên.

“Chính là thời gian rất ngắn thôi.” Tử Thanh ôm quyền áy náy cười: “Nhã Hề cô nương, thỉnh.”

10. Q.1 - Chương 10: Tiểu Muội Sử Gia

Chúng lí tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xử.*

Nhìn bóng dáng Tử Thanh cùng Nhã Hề im lặng lần khuất xa, đáy lòng Triều Cẩm tự dưng trào dâng một trận mất mát không rõ từ đâu.

Ngửa đầu nhìn trăng sáng, Lãng Trọng, Yến Tử Thanh...Đột nhiên, toàn thân Triều Cẩm khẽ run, cảm thấy làn gió đêm nay thực thê lương vô cùng.

“Công tử!” Thanh âm Tử Thanh đột nhiên vang lên.

Triều Cẩm cười ghì cương ngựa xoay về hướng Tử Thanh, như một hài tử giữa trời gió lạnh gặp được thân nhân vậy.

Chạy tới bên người Triều Cẩm, nhảy lên một con ngựa khác, đi song song với Triều Cẩm, Tử Thanh mới thở hắt ra nói: “Ta thất trách, thực xin lỗi, muốn phạt ta thế nào cũng được.”

“Đây là người nói đấy nhé.” Đôi mày ưng trần đầy ý cười: “Vây cùng ta ăn uống một trận no say đi!”

“A! Không...” Tử Thanh làm sao còn dám uống rượu? Vạn nhất bị lộ, vậy chết chắc rồi!

“Không chấp nhận cho người nói không!” Triều Cẩm phân phó một tiếng: “Đi! Hồi doanh!”

Một đêm này, tuy rằng nói ăn no uống say, nhưng mới nhấp mấy chén. Không nghĩ Triều Cẩm còn say mà gục trước Tử Thanh.

Đỡ Triều Cẩm đặt lên giường, cười nhẹ, Tử Thanh cũng có ba phần say, khẽ thở dài, hiện lên trong đầu lại là cặp mắt trong suốt kia.

“Nhã Hề...” Thì thào gọi, Tử Thanh chỉ có thể lại thở dài một hơi.

“Yến...Yến Tử Thanh...” Đột nhiên bàn tay Triều Cẩm vươn lên ôm lấy Tử Thanh, không khỏi khiến Tử Thanh kinh hãi.

“Công...công tử...” Tử Thanh hoảng sợ đẩy Triều Cẩm ra, tiểu công tử này chẳng lẽ thực sự là “long dương chi phích”?

Đứng dậy muốn rời đi, Triều Cẩm lại vội vàng ôm chặt nàng: “Đừng đi, nơi này lạnh quá...”

“Cái này...để ta đi tìm tấm chăn cho công tử, đắp lên sẽ không lạnh nữa...” Tử Thanh hốt hoảng vô cùng, đang chần chừ choáng say cũng đều tỉnh táo trở lại.

“Ta chỉ ôm người một cái thôi...người đừng sợ...”

“Công tử, người thực sự say sao?” Tử Thanh tránh khỏi tay nàng, nhìn kỹ ánh mắt mê man kia.

Thần sắc mơ màng đột nhiên trong trẻo, vẫn không nhúc nhích nhìn Tử Thanh. Triều Cẩm ghé sát vào mặt nàng, hơi thở như lan nói: “Ta muốn nói cho người một bí mật.”

“Công tử cứ nói là được rồi...Đừng...” Nguyên lai hẳn thực sự giả say! Tử Thanh thầm nghĩ lập tức phải thoát khỏi nơi này.

“Kỳ thật ta không phải công tử...ha ha...sao ta có thể là một công tử đây?” Nàng nở nụ cười, nước mắt cũng rơi xuống: “Ta vẫn đi trên con đường mà mình không muốn bước...Người cũng sẽ đi theo giúp ta tìm con người chân thật của chính mình chứ?”

Thân mình Tử Thanh chấn động mãnh liệt, cao thấp nhìn khuôn mặt nàng: “Người...chẳng lẽ người là nữ nhi...”

“Người nói sao?” Thản nhiên cười, lại là một mặt thê lương. Nhẹ nhàng đẩy, Tử Thanh đã bị nàng đặt trên giường.

Trái tim kịch liệt nhảy dựng, Tử Thanh chống khuỷu tay chặn trước ngực Triều Cẩm để ngăn nàng, lại ý thức được cái gì, giang hai tay giữ lấy hai vai nàng, kéo dần khoảng cách giữa hai người: “Công tử...không thể...”

“Không thể cái gì?” Tà tà cười, Triều Cẩm an tâm tựa vào ngực Tử Thanh: “Đừng cử động...để ta hảo hảo...chân chân thật thật ngủ một giấc.”

“Ta...” Tử Thanh buông hai tay, bất đắc dĩ thở dài, người muốn sống chân chân thật thật, còn ta thì sao? Vẫn lại sống giả dối như trước.

Cảm giác được có nước mắt chảy xuống cổ mình, Tử Thanh liền xoay người nằm nghiêng, lại bị Triều Cẩm kích động ôm chặt lấy. Tử Thanh lắc đầu: “Ta không đi đâu, chỉ là thanh giáp trên người ta không mềm bằng chiếc giường, công tử vẫn nên ngủ trên giường là tốt nhất.”

Cảm giác tay nàng dần dần thả lỏng, Tử Thanh thở dài thật sâu: “An tâm ngủ đi.”

Lệ châu trong suốt vương trên bờ mi, hết sức rõ ràng.

Tử Thanh đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, bất tri bất giác, một lát sau cũng nặng nề đi vào giấc ngủ.

“Có thiếp thân thị vệ nào như người không?” Sáng sớm vừa tỉnh lại, vẻ mặt Triều Cẩm liền như bị phủ một tầng mây đỏ, tuy rằng đêm qua thừa dịp say rượu mà nói ra cái bí mật không nên nói kia, nhưng vừa mở mắt ra liền có thể thấy Tử Thanh, cảm giác ấy thực sự rất tốt.

“Ta...” Tử Thanh hoảng hốt buông tay, lăn xuống giường: “Công tử, ta không có...”

Triều Cẩm cười nhẹ, đổi lại là Lăng Trọng, gặp phải lúc nửa tỉnh nửa say thế kia, chỉ sợ không thể có một đêm yên tĩnh tốt đẹp như vậy, đã sớm hóa thành củi khô lửa cháy rồi.

“Hôm nay ta muốn đi săn!”

Tử Thanh sửng sốt: “Được thì được, nhưng mà ta không biết bắn cung.”

“Ta sẽ dạy cho người!” Triều Cẩm lập tức nhảy xuống giường, lôi kéo Tử Thanh bước đi.

“Chờ đã công tử, người còn chưa có rửa mặt, ta cũng thế a...”

“Săn thú quan trọng hơn!” Triều Cẩm cười đáp: “Người đâu tới đây, chuẩn bị tốt cung tiễn, cùng bản công tử đi săn!”

“Cầm ca ca!”

Nét tươi cười đột nhiên cứng đờ, Triều Cẩm không thể tin được vào lỗ tai mình.

“Cầm ca ca!”

“Công tử gia, dã thú cũng chưa tỉnh ngủ, người đã muốn đi săn?” Thanh âm Lăng Trọng vang lên, Triều Cẩm không khỏi chấn động.

Triều Cẩm quay đầu nhìn Lăng Trọng mặt mũi đầy bụi đất, thản nhiên lại có phần mất mát, tiến lên nắm chặt tay tiểu muội, nhìn khuôn mặt tiểu tụy kia, trong lòng tràn đầy chua xót: “Đến được đây là tốt rồi, đến được là tốt rồi. Lần này trở về Phạm Dương, Cầm ca ca sẽ không để muội phải rời nhà nữa.”

“Cầm ca ca...”

Ôm chặt tiểu muội, nghi hoặc không khỏi nảy sinh trong lòng Triều Cẩm: “Đến Lạc Dương rồi trở về đây không thể hơn một ngày được, rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Là do ta không chịu nổi An Khánh Ân ngược đãi, cho nên lúc hấn rời khỏi Lạc Dương, ta mới lặng lẽ bỏ đi, nhưng mà...Ta không biết Phạm Dương ở đâu, chỉ biết cứ đi rồi đi, nhưng càng đi lại càng thấy sợ hãi...Ta còn nghĩ sẽ không còn được gặp lại Cẩm ca ca nữa!” Sử tiểu muội nước mắt rơi như mưa.

“Trên đường mặt tướng vừa vặn gặp được tiểu thư, cho nên mới trở về sớm hơn dự định.”

Tử Thanh thở dài, phỏng chừng vị Sử gia tiểu muội này lại là một vật hi sinh để làm đám hỏi liên kết hai nhà An – Sử. Nữ tử diễm đạm khả ái như thế lại phải gả ột tên nam tử thô lỗ, nhận hết mọi tra tấn như vậy, sợ là vĩnh viễn nàng cũng không thể nào xóa bỏ được bóng ma ám ảnh trong lòng.

Đột nhiên cảm thấy có ánh mắt hung ác nhìn mình chằm chằm, vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt sắc như dao của Lăng Trọng. Ta mới không sợ ngươi! Thản nhiên nhìn lại, mặc dù ngươi mạnh hơn ta, nhưng khí thế lại cũng không thể thua!

Triều Cẩm thấy được vẻ khác thường của Lăng Trọng, liền cuống quýt giải vây: “Tốt lắm tốt lắm, Lăng tướng quân cùng tiểu muội đều một muốn chết rồi, vào trong doanh tắm rửa thay y phục đã. Người đâu, dựng một lều khác, để cho tiểu thư ngủ lại buổi tối.”

“Yến Tử Thanh.” Triều Cẩm bỗng nhiên gọi: “Ngươi đi đến chỗ quân nhu lĩnh mười tám đỉnh nguyên bảo, cấp tốc đi Biện Châu đem Phượng Hoàng song linh đến doanh trung, có vẻ chúng ta sẽ xuất phát sớm.”

“Tuân lệnh!” Tử Thanh nhận lệnh, tìm đến quan lo quân nhu, sau lại lấy một con ngựa, phi tới Biện Châu.

“Hỏa đầu quân mau chóng đi tới Biện Châu thu mua quân nhu, ngày mai chúng ta liền khởi hành hồi Phạm Dương.”

* Trích trong bài: “Thanh ngọc án” – Tân Khí Tật.

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũy,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tâm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoả lan san xứ.

Dịch (người dịch: Điệp luyện hoa)

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,

Rụng như mưa, sao rớt rã.

Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trở.

Phụng tiêu uyển chuyển,

Ánh trăng lay động,

Suốt đêm rồng cá rộ.
Ngài tầm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,
Phảng phất hương bay, cười nói rộ.
Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,
Bỗng quay đầu lại,
Người ngay trước mắt,
Dưới lửa tàn đứng đó.

11. Q.1 - Chương 11: Lãng Trọng Tướng Quân

Ngoài ý liệu, Nhã Hề lại đáp ứng cùng đi Phạm Dương.

Mím cười với Nhã Hề, Tử Thanh dắt ngựa mang theo Nhã Hề cùng Trịnh Nguyên Hoán trở về đại doanh ở ngoại thành.

An bài địa phương hạ trại, cảm nhận được ánh mắt khác thường của tướng sĩ trong doanh nhìn Nhã Hề, Tử Thanh bỗng cảm thấy có chút bất an. Xoay người trở lại, Nhã Hề nhìn Tử Thanh vừa đi đã lại quay lại, không khỏi kinh ngạc.

“Buổi tối đừng cởi y phục khi đi ngủ, nếu có sự tình gì thì cứ kêu lớn một tiếng, ta ở ngay gần đây.” Tử Thanh dặn dò xong, gật đầu cười, lui ra ngoài.

Nhã Hề nhìn bóng dáng của nàng, không khỏi ảm đạm cười, tuy rằng xung quanh toàn những ánh mắt lộ vẻ nóng rực, nhưng chỉ cần có một nụ cười này của Tử Thanh, nàng liền cảm thấy bình yên.

“Hề nhi, nàng ở đâu?” Trịnh Nguyên Hoán đột nhiên muốn tìm Nhã Hề tâm tình.

“Ta...có phần mệt mỏi, ta muốn đi nghỉ ngơi trước.”

“Nhưng mà...” Trịnh Nguyên Hoán cảm thán một câu. Không biết từ lúc nào mà khoảng cách giữa nàng và hắn lại xa xa như vậy...Không có tâm ý tương thông, cho dù có xương [Tử Dạ Ca] một lần nữa thì cũng không thể còn được cảnh tượng như trước kia.

Nghe cước bộ hắn xoay người rời đi, đáy lòng Nhã Hề liền trùng xuống, nặng nề thở dài.

Bóng đêm dần dần buông xuống, vầng trăng tròn sáng ngời hiện lên giữa nền trời cao rộng, các doanh trại cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Tử Thanh ở phụ cận căn lều nơi Nhã Hề ở đi qua đi lại, trong lòng một mảnh phức tạp trào dâng hỗn loạn.

“A? Kia không phải là Lãng Trọng sao?” Nhìn Lãng Trọng lén lút tiến đến gần doanh trại của Sử gia tiểu muội, Tử Thanh không khỏi kinh ngạc. Lặng lẽ đi theo, lại làm cho Tử Thanh nhất thời đỏ mặt.

“Rốt cục chàng cũng nhớ tới người ta! Đáng chết!”

“Đương nhiên ta nhớ nàng rồi! Nàng không biết đâu, nàng bị gả đi Lạc Dương, thực làm ta thương tâm muốn chết!”

“Ta không tin!”

“Nhưng mà chính tay ta đã giết cái tên tiểu súc sinh kia rồi, hảo muội tử, nàng cũng biết ta hung hăng cho hắn bao nhiêu đao mà? Cái tên đàn độn An Khánh Ân kia làm sao có thể xứng được với muội muội tốt như nàng đây?”

“Hi hi, thật không?”

“Không tin sao? Vậy thì cứ nhìn trái tim ta...”

“Không cần...”

“Hảo muội tử...đến đây, cho ta cái miệng nhỏ xinh nào.”

“A...a...”

Ánh nến trong trường vụt tắt, lại làm cho Tử Thanh kinh hoảng không thôi. Nguyên lai chính Lăng Trọng đã giết An Khánh Ân! Thì ra An – Sử hai nhà không đoàn kết như vẫn tưởng tượng, bí mật này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ một khi An – Sử hai nhà trở mặt, như vậy “Loạn An Sử” cũng sẽ không phát sinh, chẳng phải là thay đổi lịch sử sao?

Lăng Trọng, Sử tiểu muội, tuy không biết hai người này vì cái gì mà thông đồng với nhau, nhưng tuyệt đối cả hai đều không phải là người tốt! Vậy mà ban ngày còn thấy đồng tình với Sử tiểu muội!

Vội vàng rời xa doanh trướng, Tử Thanh trở lại phụ cận chỗ Nhã Hề, thông thả bước đi.

“Yến Tử Thanh...” Nhẹ nhàng nhắc bức màn trướng, Nhã Hề nhìn Tử Thanh đi qua đi lại, không khỏi có chút buồn cười. Chẳng lẽ gặp gỡ hần, là duyên phận chân chính mà lão thiên trao cho nàng sao?

“Tử Thanh!”

“Tách” một tiếng, trường cung nhoáng lên một cái trước mặt Tử Thanh. Triều Cẩm cười khanh khách nhìn nàng: “Đến đây, ta dạy ngươi bắn tên!”

“Không được, đã tối thế này rồi, ngày mai còn phải đi, công tử nên hảo hảo nghỉ ngơi mới phải.” Tử Thanh lắc đầu.

“Cho dù là nghỉ ngơi thì cũng không thể thiếu thiếp thân thị vệ được! Nhìn ngươi cả đêm đi tới đi lui ở chỗ này, người không biết còn tưởng ngươi là thiếp thân thị vệ của hai linh nhân kia đó!” Triều Cẩm kéo Tử Thanh đi.

“Nhưng mà...” Tử Thanh bất an nhìn doanh trướng Nhã Hề, khê than, không thể không cùng Triều Cẩm trở về đại trướng.

Đáy lòng Nhã Hề ẩn ẩn nổi lên một tia bất an.

Mới vào đại trướng, Triều Cẩm đã cầm đại cung trong tay kéo căng: “Nhìn cho kỹ đây, cứ như vậy, dùng sức mà kéo, cung liền được căng lên, sau đó...”

“Công tử...” Nhìn Triều Cẩm còn thật sự ra vẻ nghiêm túc, mày Tử Thanh dãn ra, nở nụ cười: “Vậy tên đâu?”

“Đúng thế, vậy mà ta lại quên lấy tên đến!” Nói xong, Triều Cẩm định xoay người xuất trướng, lại bị Tử Thanh giữ chặt.

Mặt nhất thời đỏ lên, Triều Cẩm không dám nhìn Tử Thanh.

“Công tử, ta có một chuyện muốn hỏi người.” Thanh âm Tử Thanh thực nặng nề: “Lăng Trọng tướng quân có quan hệ sâu xa gì với Sử gia?”

Triều Cẩm biến sắc, nhìn Tử Thanh, chẳng lẽ hần nhìn ra cái gì?

“Chính là gia tướng số một của Sử gia chúng ta...”

“Vậy là tốt rồi...” Thoáng an tâm, Tử Thanh buông tay, mà tâm Triều Cẩm lại rối loạn.

“Ta ra ngoài lấy tên...” Triều Cẩm cũng không quay đầu, chạy vội ra khỏi đại trướng, vội vàng cầm một mũi tên trở về đại trướng.

“Ta về rồi...” Gương mặt đang tươi cười chợt cứng ngắc, bên trong đại trướng, Lăng Trọng cùng Tử Thanh mặt đối mặt nhìn nhau chăm chăm, tựa hồ tùy thời đều có thể bắn ra tia lửa.

“Công tử gia, muện như vậy rồi mà ngươi lại lưu thị vệ ở trong trướng, một mình đi ra ngoài, không sợ có nguy hiểm sao?” Lăng Trọng lạnh lùng hỏi.

“Ta chỉ đi lấy một mũi tên thôi, có gì nguy hiểm được chứ?”

“Đang yên lành, lấy tên làm gì?”

Tử Thanh ôm quyền: “Là ta học nghệ không tinh, đối với xạ tiễn thuật thực sự không thông, đành phải hướng công tử gia lãnh giáo.” Nhìn thoáng qua Triều Cẩm: “Sắc trời cũng đã tối, Tử Thanh cáo lui trước, ngày khác ta sẽ trực tiếp thỉnh giáo Lãng tướng quân.” Dứt lời, Tử Thanh liền vội vàng đi ra khỏi đại trướng, mới đi vài bước, nhất thời có chút giật mình, quay trở lại.

Muộn như vậy rồi, lưu lại một nữ tử như Triều Cẩm cùng một tên tướng quân cường tráng ở trong đại trướng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, kia mới là vạn phần không ổn!

Mới trở lại trước cửa, Tử Thanh lại bị chặn động.

“Lãng Trọng, người làm gì vậy?!” Triều Cẩm tức giận hỏi.

“Ta lại muốn hỏi nàng đang làm gì đúng hơn?” Lãng Trọng bức nàng nhìn thẳng vào mình: “Nàng là nữ nhân của ta! Sao có thể quá nửa đêm rồi còn cùng một tên nam nhân khác ở trong trướng học bắn tên gì đó?!”

Thế nhưng hắn lại biết thân thể của nàng! Hôm nay khẳng định Triều Cẩm còn che dấu điều gì đó!

Tử Thanh không khỏi lắc đầu, người nhà Sử Tư Minh thật sự là có nhiều bí mật.

“Đại kế của chúng ta còn chưa thực hiện được, đây không phải thời điểm bàn luận việc hôn nhân! Lãng Trọng, thỉnh người tôn trọng ta!”

“Lần trước ta đã nói rồi, khi ta trở về, nhất định phải để lại trong bụng nàng một tiểu Lãng Trọng!”

Sắc mặt Tử Thanh không khỏi đỏ bừng, trong lòng nổi lên một phiền hỏa khí, Lãng Trọng này không chỉ muốn muội muội, lại còn muốn ăn cả tỷ tỷ! Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?!

“Người dám lại đây?!” Triều Cẩm thất kinh.

“Người có bản lĩnh thì cứ hô to lên đi, để cho cả thiên hạ đều biết người là nữ tử! Như vậy thì kế hoạch chúng ta chuẩn bị cũng sẽ trở thành rác rưởi!” Lãng Trọng uy hiếp, không thể ngờ là một nhát dao trí mạng, trực tiếp làm cho Triều Cẩm im bật, không thốt nổi một lời.

“Khóc? Ha ha, ta không sợ, ta sẽ lại càng làm cho vị hôn thê của ta tiêu dao khoái hoạt!” Tiếng cười tà ác vang lên, đối với Triều Cẩm lúc này mà nói, nhất định là vô cùng tuyệt vọng.

Lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào?

12. Q.1 - Chương 12: Mầm Mống Cừu Hận

“Không tốt! Công tử, ở phía đông nam phát hiện ra động tĩnh khác thường! Có phải chúng ta nên phái binh đi điều tra không?” Tử Thanh đột nhiên kêu to một tiếng ở bên ngoài trướng, rồi vọt vào trong.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Triều Cẩm y bào hỗn loạn, đôi mắt sưng đỏ. Tử Thanh nén phần nộ, ôm quyền hướng Lãng Trọng: “Lãng tướng quân, thì ra người còn ở đây!”

“Ta đi nhìn xem sao rồi sẽ trở về!” Lãng Trọng giận dữ trừng mắt với Tử Thanh: “Tiểu tử, con đường sau này người đi sẽ không dễ dàng đâu!”

Nhìn Lãng Trọng đi xa, Tử Thanh vội vàng tiến lên đỡ lấy Triều Cẩm đang run rẩy, lại thấy ở cổ nàng lộ ra vết hôn đỏ chói.

“Người đi ra ngoài!”

Không nghĩ Triều Cẩm lại mở miệng thốt lên một câu như vậy, khiến Tử Thanh không khỏi ngạc nhiên.

“Cầu người...đi ra ngoài, ta không muốn để người nhìn thấy ta chật vật như thế...” Triều Cẩm cầu khẩn, hung hăng đẩy Tử Thanh, còn chính mình ngã ngồi dưới đất, ôm mặt khóc lớn.

“Thực xin lỗi...ta lại thất trách một lần nữa...” Tử Thanh phần hận lắc đầu, giận dữ đi ra khỏi đại trướng, đứng trước cửa, hung hăng đâm một quyền vào bức màn.

Lăng Trọng! Lúc này nhất định hắn đang ở giáo trường điểm binh! Hít sâu một hơi, Tử Thanh đi nhanh tới giáo trường, vô luận thế nào cũng muốn cho hắn nếm chịu chút cảnh cáo!

“Nếu ngươi còn đi tới, ta liền lập tức chết ở chỗ này!” Thanh âm lạnh lẽo gần như tuyệt vọng vang lên, tâm Tử Thanh bỗng nhiên cả kinh.

“Nhã Hề!”

Tử Thanh hoảng hốt đuổi tới nơi Nhã Hề hạ trại.

“Tướng quân đừng...đừng...” Trịnh Nguyên Hoán quỳ xuống đất cầu xin, nhưng cũng không dám tiến lên ngăn cản Lăng Trọng tới gần Nhã Hề.

“Bất quá là một linh nhân nữ tử, dù ngươi có chết thì bản tướng cũng sẽ không buông tha cho ngươi! Làm đi, ra tay đi, cầm thẳng cây trâm vào!” Hai mắt Lăng Trọng đỏ bừng: “Hôm nay ta bị tên tiểu tử kia làm hỏng hứng trí, ta cũng không tin mấy trò quỷ này!”

Vàng trắng tròn nhô lên cao, đôi con ngươi trong suốt kia, tuyệt vọng mà thê lương, không có lệ, chỉ có nụ cười bi thương.

“Tại sao nam tử trên thế gian này lại luôn làm thương tổn nữ tử như thế?”

“Nhã Hề cô nương! Đừng!” Tử Thanh liều lĩnh chạy vội qua, đưa tay bắt lấy cây trâm đột ngột đâm tới yết hầu, một trận đau đến rách tâm can từ trong lòng bàn tay kịch liệt lan tỏa.

Huyết tích nóng bỏng rơi trên cổ áo nàng, Tử Thanh chỉ lắc đầu, đau lòng nhìn nàng –

Nước mắt chảy xuống, Nhã Hề bi thương lắc đầu: “Ngươi tội gì...”

“Họ Yến kia! Ngươi đừng bức người quá đáng!” Nộ hỏa nén nhịn từ lâu trong lòng Lăng Trọng đột nhiên bùng nổ.

“Chính là ngươi khinh người quá đáng!” Tử Thanh giang tay ôm lấy Nhã Hề bảo vệ trong ngực, tay kia vẫn gắt gao nắm chặt cây trâm cùng bàn tay mềm mại của nàng. Dòng máu nóng bỏng, chính là chân thật như vậy, từng giọt tích lại, lạc vào trong chỗ sâu thẳm nơi đáy lòng thê lương cô tịch của nàng.

“Ngươi chỉ là một tên thị vệ nho nhỏ, lại dám nhiều lần chống đối tướng quân! Ngươi đâu! Năm mươi quân côn!” Lăng Trọng lớn tiếng quát tháo.

“Được lắm, ngươi chỉ là một gia tướng nho nhỏ, thế nhưng lại dám mạo phạm công tử, có phải cũng nên chịu năm mươi quân côn không?” Tử Thanh hỏi lại, nhất thời làm cho Lăng Trọng không mở miệng được.

“Yến...Tử Thanh, ngươi mau buông tay...” Tâm hỗn loạn vô cùng, cảm giác được thứ chất lỏng đang rơi kia, làm trái tim Nhã Hề từng trận lại từng trận tê tái đau đớn, cũng không dám buông tay, sợ Tử Thanh lại càng chảy nhiều máu.

“Ta không buông!” Mi gian tràn đầy anh khí, Tử Thanh đứng dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, một cỗ khí tức cương trực bao phủ toàn thân, lại như có một vầng quang mang thánh khiết.

Trái tim mãnh liệt chấn động, bàn tay đang được nắm chặt dán nơi ngực Tử Thanh, Nhã Hề đồng dạng cảm giác được trái tim nhảy lên kịch liệt kia của nàng.

Giờ khắc này, đau lòng, hoảng loạn, đều trở nên an tĩnh, lòng nàng không hiểu sao lại trở nên yên tĩnh, cho dù ngay sau đó cả ánh trăng cũng không còn nữa, vậy cũng đủ rồi.

“Phát sinh chuyện gì?” Sử tiểu muội đang ngủ bị đánh thức, vén lên màn trướng, liền thấy chỉ có một công tử tao nhã trấn định đứng dưới ánh trăng, không khỏi ngẩn người.

“Ta muốn mạng của ngươi!” Lăng Trọng thở hổn hển, rút ra bội kiếm bên hông, hướng Tử Thanh đâm tới.

Tử Thanh đem Nhã Hề bảo hộ phía sau, buông tay ra, nhịn đau dùng tay phải rút cây trâm trên tay trái ra, trong nháy mắt tay trái giữ chặt chuôi kiếm, tay phải chuẩn xác không lầm cầm trâm đâm thẳng tay phải của Lăng Trọng.

“A!” Máu tươi trên tay chảy ra cuồn cuộn, Lăng Trọng kêu thảm một tiếng, kiếm rơi xuống đất: “Tay của ta! Tay của ta!”

“Lăng tướng quân!” Sử gia tiểu muội cuống quýt tiến lên kiểm tra tay Lăng Trọng, vốn định quay đầu rống một câu “Lớn mật” với Tử Thanh, nhưng mới chạm phải ánh mắt Tử Thanh, lại ngạnh sinh đem lời nuốt trở về.

“Hề nhi, nàng không sao chứ?” Trịnh Nguyên Hoán vội vàng đứng dậy nhìn Nhã Hề ở phía sau lưng Tử Thanh.

Nhã Hề liên tục lắc đầu, hoảng sợ nắm lấy tay trái tràn đầy máu tươi của Tử Thanh, nước mắt tuôn rơi tích lặc lên miệng vết thương, mỗi một giọt đều làm cho tâm Tử Thanh rối loạn.

Đã quên mất nơi này là quân doanh, cũng quên đi ở đây còn có một đám binh tướng vây xem, Tử Thanh không biết tại sao mình lại có dũng khí lớn như vậy, càng không biết vì cái gì lại sợ thấy Nhã Hề rơi lệ đến thế.

Giống như trong thiên địa này chỉ còn lại duy nhất hai người bọn họ.

Nâng tay phải lên, thương tiếc lau đi lệ vương trên khóe mắt Nhã Hề, ôn nhu cười, không nhuốm chút bụi trần, ánh mắt chỉ còn lại một mảnh vui sướng: “Đừng khóc, ta không sao.”

“Nông tác bắc thần tinh, thiên niên vô chuyển di*.” Nhã Hề gượng cười, một tiếng ca thanh thoát xuất thần bật ra khỏi môi, vẫn là bài [Tử Dạ Ca] kia, nhưng không có câu sau, lọt vào tai Tử Thanh, lại thực giống như mặt trời rực rỡ ấm áp.

(* Ta nguyện làm ngôi sao Bắc Cực, trăm ngàn năm cũng không đổi, không dời)

Trịnh Nguyên Hoán ngạc nhiên nhìn hai người trước mặt, không khỏi lạnh lùng nắm chặt song quyền, lại liếc mắt nhìn tướng quân tiểu thư ở bên kia một cái. Luận vũ dũng, hẳn không bằng Lăng Trọng, luận gan dạ sáng suốt, hẳn chẳng sánh được với Tử Thanh, như vậy thì làm sao còn có nơi để hắn sống yên ổn?

“Các người coi quân kỷ Sử gia như không có sao?” Thanh âm Triều Cẩm đột nhiên vang lên, chỉ thấy hai mắt nàng lạnh lùng, đã vô cùng thịnh nộ.

“Công tử!” Chúng tướng sĩ đều quỳ xuống.

Tiến lên, vừa lạnh lùng nhìn thấy tay trái huyết nhục mơ hồ của Tử Thanh, thanh âm Triều Cẩm có chút run rẩy: “Người đâu, truyền y quan tới trị thương cho hai người bọn hắn.”

“Tuân lệnh!”

Nhìn mặt Tử Thanh, Triều Cẩm lắc đầu: “Là thiếp thân thị vệ, sao có thể dễ dàng rời xa chủ soái?”

“Là Tử Thanh thất trách!” Tử Thanh á náy đáp.

Triều Cẩm chuyển mắt nhìn Lăng Trọng: “Người thân là tướng quân, vô cớ khơi mào sinh sự, phải bị phạt tội gì?”

Lăng Trọng giận dữ trừng mắt với Triều Cẩm, lại không biết nên nói gì.

Triều Cẩm hít sâu một hơi: “Các người một người thất trách, một kẻ làm rối loạn kỷ cương, vậy linh mười quân côn, coi như răn đe!” Nói xong, giang hai tay ra: “Lấy quân côn đến đây!”

Một tên tiểu binh ở gần đó liền dâng lên quân côn, Triều Cẩm đi tới chỗ Lăng Trọng: “Tội gì người lại muốn bức người đến thế?” Mười quân côn hung hăng rơi xuống thân dưới Lăng Trọng, hắn đành cắn răng thừa nhận, cuối cùng trước khi đi còn lưu lại cho Triều Cẩm ánh mắt tràn đầy hận ý.

Lão y quan lui xuống đi theo để trị thương cho Lăng Trọng.

Triều Cẩm lại cầm quân côn trong tay đi về phía Tử Thanh, dần dần có chút run rẩy.

Tử Thanh lại cười thoải mái, thản nhiên: “Đến đây đi, đánh mạnh vào!” Nằm thẳng lưng, thật không nghĩ tới xuyên qua ngàn năm trở về đây, nay chính mình cũng phải thừa nhận loại hình phạt này.

“Không thể!” Nhã Hề đột nhiên mở miệng: “Tử Thanh không làm sai, vì sao phải phạt hắn?”

“Người tránh ra...” Thanh âm đã có phần khàn khàn, Triều Cẩm làm sao nguyện ý đánh hắn đây?

“Hắn đã bị thương rồi, nếu nhất định phải đánh, vậy đánh ta đi!”

Nhã Hề đột nhiên quỳ xuống, Trịnh Nguyên Hoán vội vàng kêu: “Hề nhi, nàng đừng làm loạn a, mười quân côn nàng không chịu nổi đâu!”

“Ta có thể!” Con người trong suốt gương lên, Nhã Hề thông dong cười, vẻ tươi cười như vậy đã muốn biến mất mười năm nay, một Nhã Hề rạng ngời như nắng ấm ấy, khi nào thì trở về?

Tử Thanh tiến lên cầm quân côn trong tay Triều Cẩm: “Trước khi công tử thi hành quân pháp, ta có thể cầu công tử một đạo quân lệnh không?”

“Người muốn làm gì?”

“Bắt đầu từ nay, nếu ai dám làm ra cử chỉ phi lễ với Nhã Hề cô nương, phải án quân pháp mà xử trí! “ Tử Thanh gần từng tiếng, nói: “Nếu không, ta chỉ e sợ có thể sẽ lại tái phạm quân pháp lần thứ hai, thứ ba, thậm chí thứ tư!”

“Người uy hiếp ta?” Trái tim Triều Cẩm khẽ nhói một cái, nhìn thoáng qua Nhã Hề cùng Tử Thanh, giật mình cười: “Được! Ta đáp ứng người, nếu có ai dám đối xử đường đột với Nhã Hề cô nương như thế nữa, vậy sẽ xử trí theo quân pháp!”

“Đa tạ công tử!”

“Người hồi trưởng cùng ta, chờ y quan băng bó tay người đã rồi sẽ lại nhận phạt mười quân côn!” Triều Cẩm lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người đi tới đại trưởng.

“Tử Thanh...” Nhã Hề lo lắng nhìn nàng.

“Yên tâm nghỉ ngơi đi, ngày mai ta lại đến thăm nàng.” Nói xong liền đi theo cước bộ Triều Cẩm, đi về phía đại trưởng.

13. Q.1 - Chương 13: Nụ Hôn Khuynh Tình

Mới tiến vào đại trưởng, quân côn đã mạnh mẽ đập vào ngực Tử Thanh, nhất thời khiến nàng khó thở, dẫn tới một chuỗi ho khan.

Triều Cẩm cầm côn ném đi, trên mặt nước mắt như mưa, tiến lên kiểm tra thương thế của Tử Thanh: “Sao người có thể bỏ đi? Sao lại có thể làm vậy?”

Một cơn này đánh cũng thật ác!

Tử Thanh bình ổn khí tức: “Là...là ta không bảo vệ tốt công tử, cam nguyện chịu phạt.”

“Ta sợ...” Triều Cẩm đột nhiên bỏ nhào vào lòng Tử Thanh: “Nếu không có người, ta thật sự sợ có một ngày sẽ...”

Tử Thanh đột nhiên ngăn người, lắc đầu: “Sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa đâu.” Thấy cần cổ nàng mơ hồ lộ ra dấu hôn, mày liền nhíu lại.

“Công tử, tiểu nhân đến để trị thương cho Yến tướng quân.” Ngoài trưởng, thanh âm của y quan vang lên.

Triều Cẩm vội vàng buông Tử Thanh ra, đi tới chỗ chiếc ghế dài trong trưởng ngồi xuống.

“Vào đi.”

Y quan tiến vào, kéo tay Tử Thanh nhìn thoáng qua, lắc đầu: “Vết thương này chắc chắn sẽ để lại sẹo, vạn nhất mà bị thương đến gân cốt thì chỉ sợ bàn tay này sẽ bị phế.”

Nghiêm trọng như vậy sao?! Tử Thanh biến sắc: “Vậy...còn có thể cứu không?”

“Trước tiên phải rắc thuốc cầm máu đã, sau đó băng lại, chờ đến khi miệng vết thương lành lại thì lão phu sẽ dùng thuật châm cứu giúp người lưu thông mạch máu, tin là hẳn sẽ không có gì trở ngại.” Nói xong, y quan lấy từ trong hòm thuốc ra bột phấn cầm máu, đổ lên miệng vết thương, đúng là đau đến tận tâm can.

Tử Thanh không khỏi “ai ui” kêu to một tiếng.

“Mới vừa rồi không phải thực anh hùng, không sợ đau sao?” Triều Cẩm lạnh lùng hỏi.

“....” Tử Thanh cắn răng, tuyệt đối không thể lại bị chê cười.

Nhìn tay trái bị băng bó thành cái bánh chưng, Tử Thanh đã một đầu đầy mồ hôi, y quan vừa đưa tay muốn bắt mạch, Tử Thanh liền vội vàng rút tay về: “Bắt mạch thì thôi đi, có được gì bổ huyết thì đưa cho ta dùng một chút là được rồi, ta mệt chết được, rất muốn ngủ.”

“Cái này...” Y quan khó xử nhìn Triều Cẩm.

Triều Cẩm vung tay lên: “Cứ như vậy thôi, lui xuống đi.”

“Vâng...” Y quan cáo lui.

“Yến Tử Thanh!”

“Công tử, có ta.”

Thình lình hô một tiếng, làm cho Tử Thanh không khỏi hoảng sợ, lại thấy nàng ôn nhu lau cái trán đầy mồ hôi ỉn: “Ôm ta.”

Tâm một trận kinh hoảng, Tử Thanh không khỏi hoảng sợ, ngược lại lại lui về phía sau vài bước.

“Người...” Triều Cẩm đột nhiên òa khóc: “Ta biết người chung quy sẽ ghét bỏ ta mà!”

“Không thể nào!” Tử Thanh vội vàng tiến lên vỗ vỗ vai nàng, ai biết nàng lại lật người, dĩ nhiên đã đẩy Tử Thanh xuống giường.

“Thế nào thì ta cũng không thể thoát khỏi Lăng Trọng, không bằng để ta dứt khoát làm một chuyện mà đời này lòng ta cam tâm tình nguyện...” Triều Cẩm hơi thở như lan, đột nhiên đôi môi như lửa nóng áp lên môi Tử Thanh.

“Không...không thể...” Tử Thanh muốn đẩy Triều Cẩm ra, lại bị nàng cuốn lấy càng chặt. Tử Thanh càng giãy dụa, Triều Cẩm càng dùng sức, khiến nàng chỉ cảm thấy trái tim như vọt lên thẳng cổ họng.

Nếu xiêm y bị cởi bỏ, vậy nhất định đó sẽ là thương tổn lớn nhất đối với Triều Cẩm!

Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?

Có lẽ...chỉ có chết đi rồi sau đó mới có thể trùng sinh!

Buông tha giãy dụa, Tử Thanh ngược lại ôm lấy thắt lưng Triều Cẩm, làm cho thân thể đang gần sát với nhau lại càng khăng khít. Chuyển biến đột nhiên này, làm cho khuôn mặt vốn đang nóng bừng lại càng thêm lửa nóng, Triều Cẩm dần dần buông lỏng vòng tay.

Liền thừa dịp nàng thả lỏng, Tử Thanh liền đẩy Triều Cẩm ra, nhảy xuống giường: “Thực xin lỗi, ta không thể làm tổn thương nàng!” Xoay người, thở hổn hển, từng bước đi ra khỏi đại trường.

“Đứa ngốc...” Vuốt ve đôi môi mình, dòng lệ tuôn trào trên hai má Triều Cẩm.

Ánh trăng dần lạnh lẽo, bên trong đại doanh một mảnh tĩnh mịch.

“Giết –!” Đột nhiên có tiếng gào thét nổi lên bốn phía, hơn ngàn cây đuốc chiếu sáng cả bốn bề đại doanh.

Triều Cẩm kinh hãi, bật dậy chộp lấy thanh kiếm, đi ra khỏi đại trường: “Phát sinh chuyện gì?”

“Bầm công tử, hình như có bạo dân đột kích!” Tiểu binh phụ trách đóng cửa doanh trại hấp tấp chạy đến báo cáo.

“Biện Châu cách Đông Đô bất quá chỉ có trăm dặm, sao có thể có khả năng xuất hiện bạo dân được?” Triều Cẩm bối rối, đột nhiên cảm giác một đêm này dị thường hung hiểm, lòng tràn đầy bất an.

“Truyền lệnh toàn quân một ngàn tướng sĩ, chuẩn bị cung tên, bố trí cố thủ doanh trại!” Triều Cẩm bình tĩnh hạ lệnh, mà thân binh của Sử gia tiểu công tử cũng không phải ngồi không, lệnh mới hạ không lâu, thuẫn thủ binh đã quây thành một vòng bảo hộ chung quanh đại doanh, cung tiễn thủ toàn bộ cầm trong tay tên tốt nhất, nếu thật sự bên ngoài là bạo dân cường công, chỉ sợ cũng không chiếm được ưu việt gì.

“Sử...sử công tử, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trịnh Nguyên Hoán kích động chạy tới, chưa từng gặp qua trận thế nào như vậy, nếu là loạn tên mà ngộ thương, vậy thì có khả năng là đã đi nhầm bước này rồi.

“Không phải việc của người, hồi doanh trưởng mà trốn đi!” Triều Cẩm lạnh lùng buông một câu. Nay Lăng Trọng bị thương mà ôm hận, tất nhiên sẽ không xuất trường tương trợ, mà tiểu muội từ xưa tới nay đều nhỏ bé yếu ớt, một đêm này, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình thôi...Đúng rồi! Tử Thanh!

“Yến Tử Thanh ở đâu?” Triều Cẩm đột nhiên hét lớn một tiếng, nhưng ở bên trong đám tướng sĩ lại không một tiếng đáp lại.

“Bẩm công tử, vừa rồi hình như có thấy Yến thị vệ cười một con ngựa chạy ra khỏi đại doanh!”

“Ra doanh?” Triều Cẩm kinh hãi, lại vào giờ này? Nói không chừng hấn xuất doanh đã đụng phải bạo dân! Khó nói đã... Không dám tiếp tục tưởng tượng, Triều Cẩm liên tục lắc đầu: “Vậy Nhã Hề cô nương ở đâu?”

“Yến thị vệ trước khi xuất doanh đã đặc biệt phân phó phải bảo hộ tốt Nhã Hề cô nương, hiện tại nàng ở trong doanh trường hoàn toàn khỏe mạnh.”

“Đặc biệt phân phó?” Triều Cẩm lại khó hiểu, rốt cuộc Yến Tử Thanh đang làm cái gì?

Trịnh Nguyên Hoán nhận ra có hỏi thêm gì nữa cũng sẽ không ai thèm để tâm, nhưng trọng yếu nhất bây giờ là bảo trụ mạng nhỏ đã. Đúng rồi, Nhã Hề! Trước tiên cứ đi xem Nhã Hề thế nào đã.

“Bên trong có phải là Sử gia tiểu công tử?” Người dẫn đầu bạo dân bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Dĩ nhiên lại biết hành doanh này là của ai! Triều Cẩm lấy lại bình tĩnh: “Nếu đã biết là quân của Sử gia, thế nhưng lại vẫn dám lớn mật nửa đêm tập kích đại doanh? Ta chắc chắn các người không phải bạo dân! Nếu không tránh được một hồi tử chiến, vậy sao không trực tiếp nói trắng ra?! Báo lên thân phận chân chính của các người đi!”

“Sử Tư Minh lòng lang dạ thú, phải giết chính là lũ người họ Sử các người!” Bạo dân cầm đầu vung đại đao trong tay lên, đám bạo dân phía sau đều ném dây đuốc cầm trong tay về phía doanh trại.

“Hỏa đầu quân, tả hữu vệ doanh tướng sĩ mau cấp tốc cứu hỏa! Những người khác chờ tử thủ! Không thể để cho bạo dân xông vào đại doanh!” Triều Cẩm lớn tiếng chỉ huy, tuy rằng đại doanh đã có nhiều chỗ bị bén lửa, nhưng đầu trận tuyến chưa loạn, trong lúc nhất thời, bạo dân vẫn như trước không có xu thế tiến lên.

“Bọn chúng đang đợi cái gì?” Bỗng nhiên ý thức được sát chiêu càng đáng sợ phía sau, Triều Cẩm nhìn chung quanh, chẳng lẽ bọn họ đang đợi một cơ hội nào đó?!

Đến tột cùng là biến cố gì?

Trong lòng là một mảnh hỗn loạn.

“Doanh trưởng hậu doanh ở đâu?” Đột nhiên thanh âm Lăng Trọng vang lên, Triều Cẩm vội vàng quay đầu.

Chỉ thấy Lăng Trọng cố nén đau, bàn tay to lớn chỉ hậu doanh: “Hơn mười thước phía ngoài hậu doanh chính là bờ sông, chỉ cần tử thủ thì tuyệt đối chúng ta sẽ chống đỡ qua được một đêm này! Doanh trưởng hậu doanh người mau cấp tốc dẫn người phá vây lao xuống sông, đi thẳng tới thành Biện Châu tìm Thứ sử đại nhân mượn binh giải vây!”

Thế nhưng hấn lại còn có thể giúp nàng? Triều Cẩm có chút đau xót, đáy mắt Lăng Trọng vẫn đầy hận ý như trước, chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiến lên, ghé vào tai nàng lặng lẽ nói một câu: “Giúp người, ta cũng chỉ là vì chính mình mà thôi, người hiểu rõ rồi chứ? Cần nhắc cho kỹ xem ai nặng ai nhẹ, rồi lại đến nói cho ta biết xem đến tột cùng thì chúng nên ở chung thế nào?”

Triều Cẩm cắn cắn môi dưới, trả lại cho hấn một ánh mắt lạnh như băng: “Đa tạ Lăng tướng quân chỉ giáo.”

14. Q.1 - Chương 14: Mưa Tên Mờ Áo

“Không chờ kịp thể lửa lớn hơn nữa! Các huynh đệ, theo ta giết vào!” Tên đầu lĩnh rống to một tiếng, hơn ngàn bạo dân liền huy đao chém tới hàng rào gỗ của đại doanh.

“Bắn tên!” Triều Cẩm hạ lệnh, hàng loạt mũi tên liền rời cung!

Nhưng chỉ cần là tên bắn trúng người bạo dân, thể mà lại không cắm vào huyết nhục!

Chẳng lẽ kỳ thật dưới bố y lam lũ kia những kẻ đó đều mặc giáp?!

“Phóng...”

“Chờ đã!” Lăng Trọng ngăn Triều Cẩm hạ lệnh: “Số lượng tên của chúng ta có hạn, cứ như vậy thì không đầy một khắc là chúng ta sẽ hết tên, tất rơi vào tử lộ!”

“Nhưng nếu không phóng tên thì hàng rào của chúng ta tuyệt đối không chống đỡ được quá nửa khắc!” Triều Cẩm lo lắng nghe tiếng chặt gỗ vang lên bốn phía đại doanh: “Bọn họ chắc chắn không phải là bạo dân bình thường! Tất cả đều mặc áo giáp!”

“Vậy cứ để cho bọn chúng tiến vào!” Lăng Trọng đột nhiên cười: “Chúng tướng sĩ mau xé rách ống tay áo, bọc lấy trường cung, mỗi người đều đốt lửa lên! Tiến vào một người, chúng ta liền thiêu một người!”

“Tuân lệnh!” Cho tên vào túi, trường cung dẫn hỏa, bên trong đại doanh ánh lửa lên đến tận trời.

Ánh lửa đỏ, từng làn sóng nhiệt...

“Hề nhi! Hề nhi!” Trịnh Nguyên Hoán vội vàng xông vào doanh trướng: “Chúng ta mau tìm một cơ hội chạy đi thôi!”

“Đi?” Nhã Hề đã là tâm loạn như ma, nhìn doanh trướng bị ánh lửa chiếu sáng mà hồng rực, cười chua chát: “Chúng ta có thể có cơ hội rời đi sao?”

Trịnh Nguyên Hoán gấp đến độ dậm chân: “Chờ những kẻ đó giết đến đây rồi hai chúng ta chạy trốn, tất sẽ có một đường sinh cơ!”

“Vậy Yến công tử đâu?” Nhã Hề đột nhiên hỏi, làm cho Trịnh Nguyên Hoán không khỏi im lặng.

“Hắn sống chết gì thì cũng đều do ý trời, ta chỉ quản chúng ta có thể sống sót hay không thôi!” Dừng một lát, Trịnh Nguyên Hoán liền tiến lên giữ chặt tay Nhã Hề, vẻ mặt nghiêm túc: “Đi, nài theo ta đi! Chỉ cần chúng ta có thể sống mà rời khỏi đây, ta sẽ lập tức lấy nài! Nài nói không xướng [Tử Dạ Ca], ta sẽ không xướng nữa!”

Thân mình Nhã Hề chấn động, nhìn mặt hắn: “Ngươi nói thật?”

“Là thật!” Trịnh Nguyên Hoán gật đầu: “Ta nghĩ thông rồi, mặc kệ tương lai ta có xướng thể nào đi nữa thì ta vẫn là một linh nhân! Ta không thay đổi được việc này, nhưng mà, chúng ta đã tâm ý tương thông suốt mười năm trời, nếu ta chỉ vì một chút hư danh liền bỏ mất nài thì ta mới thật sự là hai bàn tay trắng!”

“Nhưng...nhưng mà...” Nhã Hề chần chờ, giật tay lại, lắc đầu, lui về phía sau, nhắm mắt lại, chỉ là một màn lúc Tử Thanh đây chính khí đứng dưới ánh trăng bảo vệ nài kia, kia phân bình yên, khiến đáy lòng nài quặn luyến...

“Nài còn chần chờ gì nữa? Theo ta đi!” Lại nắm tay nài, Trịnh Nguyên Hoán kéo Nhã Hề ra khỏi doanh trướng.

Sóng nhiệt gào thét, bạo dân đã phá được rào gỗ mà xông vào –

“Giết –!” Tiếng hét nổi lên, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, máu nóng tung tóe, khắp nơi đều là màu đỏ đến chói mắt.

“Công tử, hai linh nhân kia muốn chạy trốn!”

Triều Cẩm vội vàng thấy được hai người trong lúc hỗn loạn trốn đông trốn tây, không khỏi cười trào phúng: “Linh nhân quả nhiên vô tình...mặc bọn họ đi đi.” Tử Thanh a Tử Thanh, người quả nhiên là ngu ngốc khi đi thương xót nữ nhân này.

Cảm giác sợ hãi lan tràn, không biết con đường phía trước phải đi phương nào?

“Ta không buông!” Thanh âm kiên định kia của Tử Thanh vang lên từ dưới đáy lòng, Nhã Hề ngạnh sinh dưng cước bộ, không thể đi! Nàng không thể đi!

Giấy khỏi tay Trịnh Nguyên Hoán, Nhã Hề té ngã, ngoái đầu nhìn giữa đám loạn quân thân ảnh Tử Thanh, giống như tiếng sấm giữa trời quang, thanh âm trong trẻo của nàng vang lên giữa bầu trời đầy lửa cháy: “Yến Tử Thanh, người ở đâu?”

Trịnh Nguyên Hoán bị chấn động mạnh, ngơ ngác nhìn nàng: “Hề nhi...nàng...nàng làm gì vậy?” Chung quy là thua sao? Mười năm tâm ý tương thông lại bại bởi cái tên Yến Tử Thanh chỉ mới gặp mấy lần?

Ôm hận cắn răng, Trịnh Nguyên Hoán tiến lên hung hăng kéo Nhã Hề: “Ta mặc kệ nàng nghĩ gì, hiện tại chỉ cần nàng theo ta thôi!” Đây là cơ hội cuối cùng, không thể lại để vuột mất cơ hội quý giá cuối cùng một lần nữa.

“Lăng tướng quân, Cẩm ca ca, các người ở đâu? Ta rất sợ a!” Từ trong trường chạy ra, giữa ánh lửa, Sử gia tiểu muội hoảng sợ nhìn chung quanh, lại càng thêm kinh hãi.

“Nơi này! Sử gia tiểu thiên kim ở trong này!” Bạo dân tựa hồ nhận ra được từng người Sử gia ở bên trong đại doanh, thấy thân ảnh Sử gia tiểu muội liền có vài tên vọt chạy qua.

Ở cách đó ba trượng, thân mình Trịnh Nguyên Hoán khẽ khựng lại, nhìn thoáng qua Nhã Hề, buông bàn tay ra phóng tới chỗ Sử gia tiểu muội – Đã không thể có Nhã Hề, giờ một cơ hội lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn là cơ hội có khả năng thay đổi vận mệnh cuộc đời này nhất, hắn không thể bỏ qua!

“Nguyên...” Nhã Hề nhin xuống tiếng kêu, trên mặt hiển lộ một nụ cười tuyệt vọng: “Lời nói của người, câu nào là thật, câu nào là giả đây?” Trong nháy mắt, nước mắt khẽ tuôn trào, không tiếng động mà rơi xuống đất.

Nhìn hắn liều mạng nắm chặt tay Sử gia tiểu muội mà bỏ chạy. Cái loại liều mạng này, kiên quyết đến như thế, rốt cuộc là vì muốn cứu mỹ nhân hay là muốn cứu chính bản thân hắn?

Đột nhiên một trận đau buốt lạnh lẽo từ bụng lan tỏa khắp châu thân...

Một thanh trường đao đâm xuyên qua thân thể, Nhã Hề cười mệt mỏi, mặc cho cái lạnh như băng hút lấy thân thể...Kiếp này, nàng là một linh nhân không thể tự chủ mà sống, kiếp sau tình nguyện hóa thân thành cây cỏ nơi sông núi cũng không nguyện sống một đời đau khổ thế này....

Ngã xuống, mắt nhìn lên bầu trời, từ lúc sinh ra cho tới nay, đây là lần đầu tiên Nhã Hề cảm thấy bầu trời cao xanh đến vậy, sáng ngời rạng rỡ đến khôn cùng...

“Hề nhi...” Quay đầu sang chỗ khác, nén nhin cơn đau trong lồng ngực, Trịnh Nguyên Hoán mang theo Sử gia tiểu muội vọt tới bên người Triều Cẩm: “Công tử, tiểu nhân đã đưa được tiểu thư bình yên tới đây!”

“Cẩm ca ca, ta sợ!” Nhào vào lòng Triều Cẩm, Triều Cẩm liền trấn an Sử gia tiểu muội. Lạnh lùng liếc Trịnh Nguyên Hoán một cái, Triều Cẩm lạnh lẽo hừ một câu: “Đại nạn lâm đầu, người thật ra lại xoay chuyển tâm tư rất nhanh.”

“Cẩn thận!” Lăng Trọng rút kiếm bảo vệ Triều Cẩm: “Chúng ta cố chống đỡ thêm một chút để bọn họ phá vây mà ra, nếu có thể thành công, vậy trong vòng một khắc nhất định viện quân sẽ đến!”

Đầu lĩnh bạo quân lạnh lùng buông lời: “Tiểu tử, hành quân ra trận người còn non lắm! Bên bờ sông cũng đã sớm bị chúng ta giăng lưới rồi! Một người cũng không thể đến được thành Biện Châu!”

Tối nay hết thủy nguyên lai là đã sớm có dự mưu!

“Vậy ta đây cũng chỉ có thể tập hợp lại làm cá chết lưới rách thôi!” Lăng Trọng nhin đau nháy lên phía trước, cùng đầu lĩnh bạo dân quần lấy nhau.

“Lăng tướng quân cẩn thận!” Triều Cẩm lo lắng hô, đối lấy dĩ nhiên lại là một câu lạnh lùng của Lăng Trọng: “Công tử vẫn nên tự chú ý chính mình thì hơn, mặt tướng biết tự đúng mực!”

Triều Cẩm cắn răng bảo vệ Sử tiểu muội, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ có một cuộc sinh tử chi chiến tuyệt vọng đến thế!

Chỉ là...Tử Thanh...Rất cục người ở nơi nào? Chẳng lẽ người chính là kẻ đã bày ra trận tập kích đêm nay? Cho nên mới phải vội vàng rời đi?!

Một suy đoán tuyệt vọng choán đầy tâm trí, Triều Cẩm không hít một hơi, là do nàng quá bất cẩn, như thế nào lại vậy? Sao nàng có thể dễ dàng tin tưởng một người như thế?!

Nhìn phía Lăng Trọng, làm hấn bị thương, cũng hại đến tiểu muội đang nép trong lòng...

Ôm hận nhìn phía ngoài đại doanh, nếu thật sự là như thế, Yến Tử Thanh! Cho dù Sử Triều Cẩm ta có hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không cho người sống tiêu dao khoái hoạt ở ngoài kia đâu!

“Lăng Trọng, thực xin lỗi...” Triều Cẩm đột nhiên mở miệng, Lăng Trọng cười một tiếng thật dài: “Người có biết ta muốn gì không?”

“Nếu qua tới nay chúng ta còn sống, ta sẽ đáp ứng người!” Triều Cẩm gật đầu.

“Cẩm ca ca, hai người đang nói cái gì vậy? Lăng tướng quân, cẩn thận!” Sử tiểu muội hoàn toàn không biết giữa bọn họ rốt cuộc có ước định gì.

“Đa tạ tiểu thư!” Nhìn Triều Cẩm cười tà mị, chiêu thức của Lăng Trọng bỗng nhiên sắc bén hẳn lên: “Chỉ bằng vào những lời này của công tử, tối nay ta tuyệt đối sẽ thắng!”

15. Q.1 - Chương 15: Nhất Tiên Phá Định

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên giữa đầy trời liệt hỏa. Một chi năm trăm kỵ binh đột nhiên xé mở một lỗ hổng trước cửa chính đại doanh, từng lưới giáo vung lên xuống, thể công của bạo dân bị kỵ binh đánh bất ngờ mà chậm lại.

“Vút vút vút –!” Chỉ nghe thấy tiếng gió rít kinh thiên, một mũi tên bay tới bắn trúng đầu tên thủ lĩnh bạo dân.

Lăng Trọng nhận cơ hội một tên này mà huy đao chém xuyên qua yết hầu tên đầu lĩnh, khiến hắn lập tức tuyệt khí.

Thấy lão đại đột tử, bạo dân liền đại loạn, nhằm bốn phương tám hướng mà chạy trốn.

Thu cung xuống ngựa, Tử Thanh vội vàng đi tới chỗ Triều Cẩm, chạm phải ánh mắt kinh hồn còn chưa bình tĩnh của nàng: “May mà tới kịp! Khiến công tử sợ hãi rồi!”

“Bốp!” Một cái tát vang dội dừng trên mặt Tử Thanh, Triều Cẩm cố nén nhẹn nước mắt: “Cái tên thiếp thân thị vệ như người rốt cuộc là còn muốn thất trách bao nhiêu lần đây?” Hắn đã trở lại! Hắn không phải nội gián! Không làm hại nàng một chút nào! Trong lòng vạn phần vui sướng, lại chỉ có thể nén nhẹn không để lộ dù một phần.

Tử Thanh sửng sốt: “Ta vừa ra khỏi đại trường liền phát hiện dường như phụ cận có dị động cho nên mới tính cưỡi ngựa đi ra ngoài nhìn xem, ai biết được vừa ra liền thiếu chút nữa bị bắt dừng ngựa, ta sợ xảy ra đại sự gì cho nên liền bỏ chạy khỏi những người đó, chạy thẳng đến Biện Châu, hướng Thứ sử đại nhân mượn binh....Mới đầu Thứ sử đại nhân cũng không tin ta, ta phải khuyên can mãi mới chịu phái năm trăm kỵ binh...” Cô nương cổ đại hung dữ cũng thực nhiều a! Cứu mạng còn bị đánh!

“Ta...người không cần phải nói nữa!” Ngắt lời tử thanh, Triều Cẩm muốn lại gần để xem má nàng có sao không, nhưng lại cố kỵ bốn phía có người. Nhìn trường cung trong tay Tử Thanh, hỏi: “Người thể nhưng lại học được cách bắn tên rồi?”

“Tử Thanh đa tạ công tử dạy có phương pháp.” Tập trung tinh lực, kéo căng dây cung rồi buông tay là được. Bình thường vì để có được một bức ảnh chụp hoàn mỹ nhất thì dù có phải ngậy ngốc cầm máy ảnh ngắm cả nửa ngày cũng còn có nữa là, bắn cung nhằm trúng mục tiêu đương nhiên không làm khó được Tử Thanh.

Nhìn cục diện đã được khống chế, Lăng Trọng liền bước nhanh tới, vỗ vai Tử Thanh, mà Tử Thanh chỉ cảm thấy một trận đau đớn bỏng rát: “Nhìn không ra người lại coi như cũng có chút hữu dụng.”

“Người cũng vậy.” Tử Thanh phải hít một hơi: “Công tử không có việc gì là tốt rồi.” Tử Thanh liếc Trịnh Nguyên Hoán một cái, lại thấy mấy binh sĩ mình đã dặn dò lúc trước đều bị thương ngã trên mặt đất, nổi bất an trong lòng dần dần trở nên lớn hơn, lại liếc nhìn, doanh trường nơi Nhã Hề ở đã bị đại hỏa thiêu rụi thành tro.

“Nhã Hề cô nương!” Trái tim Tử Thanh như thể bị ngọn lửa nóng rực thiêu đốt, một trận nhức nhối như bị phỏng.

“Nàng...nàng ở bên kia...” Trịnh Nguyên Hoán run run chỉ về một hướng.

Tử Thanh vội vàng chạy về hướng đó, đột nhiên bước chân như bị kiềm hãm, trường cung trong tay cũng rơi xuống đất, thứ đập vào mắt trước tiên là màu đỏ tươi của máu khắp bụng Nhã Hề...

“Không! Không thể!” Xông lên phía trước, thân mình Tử Thanh run rẩy mãnh liệt: “Nhã Hề...Nàng sẽ không chết! Sẽ không chết đâu!” Nâng Nhã Hề, nhìn nhân tình mộng lung mơ hồ của nàng, hai hàng lệ nóng hổi lăn nhanh trên gò má: “Là ta đến chậm...”

“Ta...ta vốn muốn dẫn Hề nhi trốn...nhưng mà...” Trịnh Nguyên Hoán muốn giải thích, nhưng lại phát hiện ánh mắt Tử Thanh chỉ tập trung vào một người, nên cũng không dám nói một câu nào nữa.

Một đao, hai đao, ba đao, bốn đao,... Tâm Tử Thanh như thể bị dày vò vô cùng vô tận. Ta muốn nàng sống! Chỉ cần nàng sống!

“Tử...Tử Thanh...” Thanh âm yếu ớt mơ hồ vang lên bên tai, Tử Thanh tựa cầm lên trán nàng, lắc đầu: “Không cho nói, chờ nàng khỏe lên rồi lại nói cho ta biết! Ta mang nàng đi! Nàng sẽ không có chuyện gì đâu!” Nói xong liền ôm nàng nâng dậy, bờ vai gầy yếu của Nhã Hề tựa trên khải giáp của Tử Thanh, càng khiến thân thể nàng lạnh như băng.

“Y quan! Y quan!” Tử Thanh nhịn không được quát.

“Y quan đang bận việc cứu trị tướng sĩ, không rảnh cứu linh nhân này.” Lăng Trọng lạnh lùng buông một câu.

Cẩn rằng, “Hảo!”, cẩn thận bế nàng đặt lên lưng ngựa, Tử Thanh cưỡi bỏ thất lưng, tháo giáp ngực, xoay người lên ngựa, không cần thiết để nàng chạm phải thứ lạnh như băng gì đó!

Ôm ấp giữ chặt Nhã Hề, hai chân Tử Thanh kẹp chặt bụng ngựa, điên cuồng thúc ngựa về hướng thành Biện Châu.

“Yến Tử Thanh!” Triều Cẩm mới đuổi theo vài bước đã bị Lăng Trọng ngăn cản.

“Công tử, việc cấp bách, trước tiên thu thập nơi này đã, theo ta nghĩ thì người nên hảo hảo tra xét một chút, xem đến tột cùng là kẻ đánh lên phía sau màn là ai?”

“Người...” Triều Cẩm lại thôi, cảm giác được tiểu muội đang run rẩy nép trong lòng mình: “Toàn quân chính đồn, sau canh ba sẽ tiến đến Biện Châu, dàn quân nghỉ ngơi hồi phục.”

“Giá!” Tử Thanh điên cuồng giục ngựa, nhưng người nằm trong lòng lại nâng lên bàn tay trắng bệch mềm mại áp lên ngực nàng, thì thầm: “Người...cứ để ta đi thôi...”

“Ta không buông!” Đồng dạng câu nói ấy, vang lên chắc chắn kiên định lúc tuần mã phóng xuyên qua cửa thành Biện Châu, Tử Thanh ôm Nhã Hề càng thêm chặt: “Nghe ta, cái gì cũng đừng nói, ta còn chưa được nghe nàng xướng ca hết...”

“Vây...lúc này...ta xướng...” Đôi môi tái nhợt của Nhã Hề hơi hơi hé mở, từng tiếng ca đứt quãng theo cổ họng gian nan cất lên: “Nguyện...lang...trường...tương...thủ...tinh...thần...bất...chuyển...di...”* Con người trong suốt, tràn đầy đều là bình yên, lại chậm rãi trở nên ảm đạm.

(*Nguyện cùng chàng nắm tay dài lâu, như những vì sao vĩnh viễn không đổi dời)

Lệ trên khóe mắt Tử Thanh rớt rơi, tích lại trên má Nhã Hề: “Một câu không đủ, ta muốn nghe càng nhiều càng nhiều hơn nữa...Giá!”

“A.....” Khóe miệng mấp máy, một nụ cười tươi thản nhiên nở rộ.

Đột nhiên ghim cương ngựa, chữ “Hĩ” dán trước cửa ánh vào đáy mắt Tử Thanh.

Tử Thanh vội vàng xuống ngựa, ôm lấy Nhã Hề, toàn bộ thành Biện Châu nàng cũng chỉ biết duy nhất một đại phu ở chỗ này, cũng là tia hi vọng cuối cùng!

“Hoắc đại phu! Hoắc cô nương! Mở cửa! Mở cửa!”

“Là Yến công tử!”

“Không cần mở cửa!”

Trong nháy mắt lúc Hoắc Hương ra mở cửa, Hoắc đại phu lại dè cánh cửa lại: “Tiểu tử này nay Tần mai Sở, chúc lát thì cùng An gia, thoáng chốc đã lại thành người Sở gia, nhất định không phải người tốt gì!”

“Nhưng mà, dù sao hấn cũng là ân nhân cứu mạng của nữ nhi!” Hoắc Hương vội la lên.

“Hoắc đại phu! Van cầu ngài, mặc kệ ta là người tốt hay người xấu, chỉ cầu...cầu ngài hãy cứu...cứu lấy nàng!” Tử Thanh bi thiết cầu khẩn, nhìn người trong lòng dần dần suy yếu, không khỏi quỳ xuống: “Ta cầu xin ngài...”

Ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, Hoắc đại phu lại chần chừ: “Ngày mai tiểu nữ sẽ xuất giá, người lại mang cái người tràn đầy huyết tinh vào nhà, vạn nhất làm hỏng hỉ sự của tiểu nữ...”

Người cổ đại đúng là quá mức mê tín như vậy sao? Giờ khắc này Tử Thanh rất cục cựa cũng hiểu được vì cái gì mà nhất định phải bài trừ tục mê tín thời phong kiến!

“Nếu nàng có chuyện gì, ta cam đoan Hoắc Hương cô nương tuyệt đối không thể lên được kiệu hoa!” Tử Thanh ôm Nhã Hề đứng lên, đột nhiên hung hăng mở miệng.

“Người...”

“Nếu người không mở cửa, ta sẽ khiến người phải vĩnh viễn hối hận!” Tử Thanh lại hét to một tiếng.

“Cha! Sao người lại có thể lạnh lùng vô tình đến vậy?” Hoắc Hương rưng rưng quát lên, Hoắc đại phu nhất thời sợ run vội vàng mở cửa.

“Yến công tử, huynh mau đưa vị cô nương này vào đi, cha ta không chữa trị, vậy để ta tới cứu!” Hoắc Hương thấy Tử Thanh khóe mắt vương đầy lệ, thân mình không khỏi chấn động, hít sâu một hơi, dẫn Tử Thanh về phía khuê phòng của mình.

“Đa tạ Hoắc cô nương...”

“Lão gia, sao ông lại cho hấn tiến vào...”

“Nếu không cho hấn tiến vào, hấn sẽ hủy nữ nhi nhà chúng ta, ta nào dám chọc giận người Sở gia?”

Tử Thanh cẩn thận buông Nhã Hề ra, Hoắc Hương thấy tay trái quần băng gạc của nàng nhiễm đầy máu, liền hô: “Tay huynh...”

“Cứu nàng trước đã! Hoắc cô nương, cầu người!”

Hoắc Hương đưa tay kiểm tra mạch đập của Nhã Hề, không khỏi cả kinh: “Lấy y thuật của ta, chỉ sợ không thể cầm máu giúp nàng, hay là để cha...”

Không đợi Hoắc Hương nói xong, Tử Thanh đã xoay người nhằm phía trong viện tử mà lao: “Hoắc đại phu...”

“Người không cần nói, ta cứu, ta cứu...” Rét run nhìn vẻ mặt Tử Thanh, Hoắc đại phu vội vàng vào phòng, tốt nhất giờ cứ làm theo ý cái tên có chút phát cuồng này, bằng không thì mạng nhỏ cũng khó bảo toàn.

“Lão gia, ông chờ đã, dù sao bị thương cũng là nữ hài tử, có một số việc vẫn là để ta cùng Hương nhi đi.”

Tử Thanh nhìn ánh nến lay động trong phòng, tâm loạn như ma, chỉ hy vọng hết thấy nàng có thể khỏe mạnh, bình an....

16. Q.1 - Chương 16: Một Lời Tạo Nên Khoảng Cách

Bóng đêm thâm trầm, lòng Tử Thanh lại không một khắc nào yên tĩnh được.

“Người muốn trở về không?” Đột nhiên một âm thanh vang lên bên tai.

“Là người!” Tử Thanh cả kinh, lập tức lại dường như nghĩ tới cái gì, vội đưa tay giữ chặt lão bà mới xuất hiện: “Người không phải phạm nhân, khẳng định có thể cứu được nàng, phải không?”

“Không phải người đã cứu nàng rồi đó thôi?” Lão bà nhảy lên ngồi trên chiếc bàn đá trong sân, hai chân đong đưa, không giống một người già cả chút nào.

“Nhưng hiện tại ta lại cái gì cũng không thể làm...” Tử Thanh ảm đạm, thân mình run nhè nhẹ.

Lão bà neho mắt nhìn nàng: “Người còn chưa trả lời ta, người có muốn trở về không?”

“Về bằng cách nào?” Tử Thanh sững sốt.

Lão bà thở dài: “Người há mồm ra, ta cho người thứ này.”

“Lão bà bà, giờ ta không có tinh thần nói giỡn, bất cứ cái gì là thứ tốt với ta thì giờ phút này một chút ý nghĩa cũng đều không có.” Tử Thanh lo lắng nhìn bóng người trong phòng: “Làm sao mà ta không muốn về kia chứ, chỉ là ta muốn biết nàng có bình an không?”

Câu còn chưa nói xong, một viên thuốc thơm ngát đã rơi vào miệng Tử Thanh, lão bà cười hắc hắc: “Nếu ta thay đổi giới tính của người, vậy cuộc đánh đổ của ta sẽ thua, nhưng mà ta lại cũng có thể động chút tay chân. Ăn viên được hoàn này, trong vòng mười năm người cũng không cần vì mạch tượng mà lo lắng, an nhiên phần nam trang, chắc chắn không không ai có thể phát hiện được người.”

“Lão bà bà!” Tử Thanh quả thực cười khổ bất đắc dĩ: “Thì ra đến giờ người vẫn còn nhớ tới ván đánh cuộc của mình? Ở bên trong đang có người bị đe dọa tới sinh mệnh, người có năng lực giúp đỡ, thế nhưng lại thờ ơ! Chỉ cần nàng có thể sống lại thì cho dù thân phận nữ nhi của ta bị phát hiện thì cũng có sao đâu?”

“Yên Tử Thanh, đây chính là những điều người nói đấy, ta hỏi người có muốn trở lại nơi người đã tới từ đó hay không, người lại chọn ở lại, vậy thì cứ hảo hảo dụng tâm mà tiếp tục bước tiếp với sự lựa chọn của mình đi, đến lúc đó nói không chừng còn có điều gì kinh hỉ thì sao?”

“Người!”

“Ta phải đi rồi, bằng không lão lừa ngọc kia lại tới nữa, lần sau hữu duyên tái kiến!” Đột nhiên tiến lại gần bên tai Tử Thanh, lão bà có chút khấn trương nói: “Người nên cẩn thận lão lừa ngọc kia, nói không chừng hẳn chính là người sẽ làm bại lộ chân tướng người là thân nữ nhi ra ngoài!”

“Các người!” Tử Thanh vừa muốn nổi giận, lão bà đã biến mất ở trong viện tử.

Cùng thời gian đó, trong thành Biện Châu chậm rãi vang lên thanh âm của những chiếc khánh giáp, Triều Cẩm mang theo mấy trăm thương binh tàn tướng lui vào thành Biện Châu dưới sự bảo hộ của năm trăm kỵ binh.

Thứ sử đại nhân đón chào suốt cả đêm, khiến thành Biện Châu bị kinh động mà thấp lên vô số đèn đuốc.

Tiếng vó ngựa từ từ tới gần, Tử Thanh biết, có một số người, một số việc, cuối cùng thì cũng phải đến.

Đứng thẳng bên trong tiểu viện, Tử Thanh không quay đầu, mặc cho cửa viện bị đẩy ra.

“Thứ sử Biện Châu nói luận về y thuật thì inh nhất trong thành Biện Châu không thể ai hơn được Hoắc gia, cho nên...” Triều Cẩm đứng ở cửa, chần chờ không biết mình muốn đi vào hay không.

“...” Tử Thanh trầm mặc.

“Tử Thanh...” Tiến lên từng bước, vẻ mặt Triều Cẩm lộ vẻ khó khăn: “Lúc này thật sự rất cần người đi theo hỗ trợ, từ trên thì thể những bạo dân kia đã tìm ra một vài món đồ vật. Những kẻ tập kích đại doanh chúng ta đêm đó thực ra có thể là do đại ca của ta, Sử Triều Nghĩa phái tới.”

“Chỉ sợ lần này ta không giúp được người, tính mệnh Nhã Hề cô nương còn đang như chỉ mảnh treo chuông...” Tử Thanh chưa chút mở miệng, lắc đầu, rồi lại lắc đầu: “Nếu nhất định hết thấy đều là không, người lại vẫn cứ chấp nhất tiếp tục theo đuổi như thế sao?”

“Sẽ không phải là không!” Triều Cẩm tiến lên từng bước: “Người là thiếp thân thị vệ của ta, là người ta tin tưởng nhất, nếu đi lên phía Bắc tới Phạm Dương mà không có người, ta thật sự sẽ lâm vào vô số tuyệt cảnh, người không thể nào không quan tâm đến ta như thế!”

“Cho dù ta quản, ta giúp thì cũng chỉ là công dã tràng thôi. Công tử, người hà tất phải đi con đường này?” Tử Thanh quay đầu nhìn Triều Cẩm: “Làm chính mình không tốt sao?”

Triều Cẩm lắc đầu, cắn môi hỏi: “Người thật sự quyết định không giúp ta?” Trái tim đột nhiên buốt giá đến tận cùng, vì một linh nhân, thế nhưng hẳn lại đối xử với mình lạnh lùng đến thế!

“Không phải không giúp, mà là không thể giúp.” Loạn An Sử chung quy cũng sẽ bị bình định, con đường này cứ thế đi tiếp cũng sẽ vĩnh viễn thua.

“Được...” Thanh âm Triều Cẩm có chút run run, một đôi mày ứng thẳng tắp nhìn chằm chằm Tử Thanh: “Không bằng chúng ta làm một giao dịch? Người trợ giúp ta quay lại Phạm Dương, rồi ta sẽ lại để người tự do đi?”

“Hiện tại không phải ta là một người tự do sao?” Trái tim như đột nhiên ngừng đập, nhìn nữ tử trước mắt này, đôi con ngươi kia tuy nhạt nhòa nước mắt, nhưng đã lại phủ một màn âm u sâu không thấy đáy.

“Người cho rằng Sử gia là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?” Lạnh lùng hỏi, trong khoảnh khắc trái tim Triều Cẩm đau đớn đến tận cùng, theo những lời này thốt ra khỏi miệng, cũng có nghĩa là giữa nàng và Tử Thanh đã có một hố sâu ngăn cách vĩnh viễn không thể vượt qua.

“Nếu người không làm theo lời ta nói, vậy cho dù tới nay mạng sống của linh nhân này có được cứu đi nữa thì đồng dạng nàng cũng sẽ không thấy được thái dương ngày mai! Người biết ta làm được...”

Thân mình chấn động, Tử Thanh cười cay đắng: “Sử công tử, người có thể đi về trước.”

Triều Cẩm ngăn ra: “Người không nên bức ta đối với người...”

“Sử công tử, người cứ việc trở về nghỉ ngơi, Tử Thanh sẽ chờ người phân phó.” Tử Thanh xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn nàng.

Liếc một cái theo phương hướng ánh mắt Tử Thanh, Triều Cẩm nhin không được mở miệng: “Linh nhân này đến tận cùng thì có cái gì tốt?” Thực sự ta nên hoàn toàn hủy diệt nàng từ lần trước!

“Nàng tốt...vì nàng nguyện ý trở lại làm chính mình.”

Triều Cẩm cười lạnh, cười đến thê lương: “Tốt...tốt lắm, ta cũng có nỗi bất đắc dĩ của riêng mình! Ta không có đường lui, chỉ có thể đi về phía trước!”

“Sử công tử, thỉnh hồi phủ Thứ sử nghỉ ngơi, chờ người cùng Lăng tướng quân thương nghị ra được diệu kế gì rồi lại phân phó ta đi làm.” Ngữ khí Tử Thanh trong nháy mắt lại lạnh như băng, khiến Triều Cẩm cảm thấy như thể người xa lạ chưa từng quen biết.

“Người là thiếp thân thị vệ của ta, người không đi hộ tống ta sao?” Triều Cẩm bám lấy tia hi vọng cuối cùng, hỏi.

Hít sâu một hơi, Tử Thanh cất bước đi tới bên Triều Cẩm: “Sử công tử, thỉnh.” Tay trái vung lên, vết đỏ tươi trong lòng bàn tay đập vào mắt Triều Cẩm, hoàn toàn làm cho nàng rơi lệ đến hồng mắt.

“Tay người...người mới hẳn là cần khám đại phu...”

“Tạ Sử công tử quan tâm, Tử Thanh sẽ xử lý vết thương...Sử công tử, thỉnh lên ngựa...”

Xoay người đóng cửa viện, Tử Thanh phi lên ngựa, cùng Triều Cẩm đi ngang nhau.

Một đường không nói gì, vài lần Triều Cẩm định mở miệng, lại không biết nói gì, chỉ biết lòng nàng đang từng phần từng phần trở nên lạnh lẽo.

“Tốt rồi, đã đến phủ Thứ sử, Tử Thanh xin cáo lui trước.” Tử Thanh xoay người, kéo dây cương, vung tay đập ngựa, thẳng hướng Hoắc gia mà chạy...

Trở lại sương phòng trong phủ Thứ sử, dưới ánh nến khi mờ khi tỏ, Triều Cẩm ảm đạm ngồi xuống, trong lòng đau đớn, lại không xua tan được.

“Sao? Trở lại rồi?” Thanh âm Lăng Trọng đột nhiên vang lên, chính là cười cợt nhìn nàng.

Triều Cẩm cúi đầu, không muốn nói nhiều lời.

Lăng Trọng tiến lên, mở bàn tay phải bị thương ra: “Ta có thể vì nàng mà thụ thương một lần, hai lần, nhưng mà, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba!”

“Lời ta nói lúc ở đại doanh, ta nhớ rõ...” Triều Cẩm bỗng nhiên giương mắt nhìn hắn: “Thứ ta muốn, người thật sự có thể cho ta?”

Lăng Trọng cười lạnh lùng: “Trở lại Phạm Dương thì nàng sẽ thấy được thành quả của chúng ta.”

Nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, Triều Cẩm bỗng nhiên cười chua xót: “Ta lạnh...”

Lăng Trọng lại gần, đỡ lấy Triều Cẩm, ý vị thâm trường thấp giọng nói: “Sử Triều Cẩm, nàng phải nhớ kỹ, thế gian này chỉ có ta mới giúp nàng, cũng chỉ có ta mới có thể giúp nàng đoạt được thứ nàng muốn, chúng ta là hai người không thể phân khai...”

Thân mình khẽ run, Triều Cẩm nhắm mắt lại, gần từng chữ: “Lăng Trọng, ta cũng nói cho người biết, Sử Triều Cẩm ta chỉ cho kẻ khác một cơ hội duy nhất, nếu ngày sau người dám phụ ta, thì cho dù đến cùng trời cuối đất ta cũng phải cắn chết người, không chết không ngừng.”

“Ha ha, ta thích nữ nhân cắn ta, càng thích xưng thần dưới váy nàng...” Lăng Trọng cười tà ác, đưa tay kéo Triều Cẩm ôm vào lòng.

Cũng cái ôm như thế, lại làm cho Triều Cẩm một trận hoảng hốt, nàng đột nhiên đẩy Lăng Trọng ra: “Không thể!” Tử Thanh, vì sao giờ khắc này nghĩ đến lại vẫn là Tử Thanh?!

Lăng Trọng cười lạnh lùng: “Nàng còn một cơ hội cuối cùng, hy vọng nàng sẽ không hối hận!” Đẩy cửa mà đi, bỏ lại một Triều Cẩm lệ rơi như mưa, ngã ngồi dưới đất.

17. Q.1 - Chương 17: Chờ Đợi Hoắc Hương Xuất Giá

Tử Thanh xuống ngựa, đẩy cửa, vừa vặn là lúc Hoắc đại phu đầu đầy mồ hôi, thở phào một hơi đi ra.

Tiến lại nghênh đón, Tử Thanh vội vàng bắt lấy Hoắc đại phu: “Nàng thế nào rồi?”

“Tính mệnh được bảo trụ...chỉ là, bị thương ở bụng gan, chỉ sợ cả đời này không thể có thai...” Hoắc đại phu nặng nề thở dài một tiếng đầy cảm thán: “Đáng tiếc, một cô nương tốt đẹp như thế lại cứ như vậy...Tương lai nếu muốn tìm một nhà tốt để gả, sợ là đã khó lại càng thêm khó.”

Thân mình Tử Thanh chấn động, đau xót nhìn ánh nến trong phòng: “Không có một cơ hội nào xoay chuyển sao?” Nhã Hề à Nhã Hề, nếu ta không khuyên nàng Bắc thượng, có lẽ nàng sẽ không tạo ngộ kiếp nạn này. Là ta hại nàng...Ta nên lấy cái gì để trả lại cho nàng đây? Lại làm cách nào có thể trả lại? Bàn tay không khỏi siết chặt, trái tim đau đớn đến từng trận từng trận co rút.

“Hảo...” Âm trầm cúi đầu, Tử Thanh lắc lắc đầu: “Hoắc đại phu, nàng...biết chuyện này không?”

“Nàng vẫn hôn mê, hẳn là không biết, trước tiên ta cho nàng uống thuốc để khôi phục, mất nhiều máu như vậy, thân mình cần được điều dưỡng, nhớ là không thể xúc nấy, bằng không lưu lại bệnh căn thì lại càng không tốt.” Lại cảm thán một tiếng, Hoắc đại phu liền đi đến quầy dược ở tiền đường bốc thuốc.

Tử Thanh nâng tay lên, vừa muốn đẩy cửa ra, lại chần chờ thu tay về.

“Chi nha –” Cửa mở, Hoắc phu nhân cùng Hoắc Hương đi ra, trong tay nắm một bộ y bào nhiễm đầy vết máu tươi.

Hoắc phu nhân vừa nhìn thấy Tử Thanh liền hoảng hốt nói: “Ta...ta đi giúp lão gia sắc thuốc, Hương nhi, con cũng đến giúp đi.” Vẫn là do có ít nhiều tội hiềm Tử Thanh.

“Hoắc cô nương...” Tử Thanh gọi giật nàng lại: “Tôi nay thực đa tạ mọi người, quá nhiều nơi này, ta vạn phần xin lỗi.”

“Ấn cứu mạng của Yến công tử, Hương nhi còn sợ không có cơ hội báo đáp nữa là, hiện giờ nàng còn đang mê man, công tử có thể vào gặp nàng.” Đi theo Hoắc phu nhân lướt qua vai Tử Thanh, vội vàng nhìn thấy nét sầu bi trên mặt nàng, đáy lòng Hoắc Hương không khỏi đau xót. Kỳ thật Hoắc Hương thực hy vọng cuộc hôn nhân này bị Tử Thanh triệt để phá hỏng, chẳng sợ chỉ có thể yên lặng bồi bên người Tử Thanh, thế cũng tốt hơn tương lai ngày mai mở mắt không rõ.

Quay đầu đi, Hoắc Hương nặng nề thở dài, giờ khắc này, nàng chỉ hy vọng ánh trăng hạ xuống muộn một chút, một đêm này vĩnh viễn cũng đừng qua đi.

Hít một hơi thật sâu, Tử Thanh bước vào trong phòng, liếc một cái liền nhìn thấy dung nhan tái nhợt kia, tâm không khỏi lại dấy lên một trận đau đớn.

Mây liễu nhíu lại, mồ hôi lạnh tuôn rơi, con ngươi từng trong suốt nay gắt gao nhắm chặt, nhất định nàng rất đau...

Tử Thanh nhịn không được vươn tay ra, gạt sang một bên những sợi tóc hỗn độn trên trán cho nàng, nước mắt không tự chủ được tích tụ trên gương mặt Nhã Hề.

“Nàng sẽ tốt hơn thôi, Nhã Hề, chờ nàng khỏe lại, ta sẽ cùng nàng đi khắp giang sơn Đại Đường. Trời cao đất rộng, chỉ cần là điều nàng muốn làm, ta sẽ làm cùng nàng.”

“Yến công tử...” Hoắc Hương bưng nước ấm vào, ngơ ngác nhìn Tử Thanh. Chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, thế nhưng trong lòng hẳn lại đã tràn đầy đều là nữ tử kia.

Vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, Tử Thanh xoay người cười áy náy: “Hoắc cô nương.”

“Ta là vợ tới thay vị cô nương này lau mồ hôi, nếu chậm trễ để mồ hôi lạnh cứ ra như thế, lại bị nhiễm phong hàn thì tính mệnh cũng bị nguy hiểm không chừng.” Đặt bồn nước ấm bằng đồng xuống, Hoắc Hương thấy tay trái Tử Thanh chảy máu liền vội cầm lấy tay nàng: “Yến công tử, tay huynh còn chảy máu!”

“Ta thật ra lại quên mất băng bó vết thương.” Thản nhiên nói, Tử Thanh lo lắng nhìn thoáng qua Nhã Hề: “Hoắc cô nương, tay của ta còn không nguy hiểm đến tính mạng, vẫn là giúp Nhã cô nương trước...”

“Huynh im đi!” Hoắc Hương đột nhiên ngắt lời Tử Thanh: “Nếu còn tiếp tục để máu chảy như vậy thì tính mạng của huynh cũng đồng dạng bị nguy hiểm. Chờ ta đi lấy thuốc cầm máu lại đây để giúp huynh trị thương đã.” Xoay người chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã mang hòm thuốc trở vào, kéo Tử Thanh ngồi sang một chiếc ghế khác, chậm rãi cởi bỏ mảnh vải thấm đầy máu của nàng.

Nhiệt lệ trào dâng khoe mắt, Hoắc Hương cẩn thận đỡ được cầm máu lên mảnh vải, giương mắt nhìn Tử Thanh, vốn nàng nên nhúu mày thì giờ đây lại chỉ dờ dãn nhìn nữ tử suy yếu nằm trên giường. Bất chi bất giác, nước mắt Hoắc Hương lặng yên rơi xuống.

Lấy mảnh vải sạch sẽ băng bó tay nàng, Hoắc Hương làm thật cẩn thận, chỉ sợ nặng tay làm cho Tử Thanh càng thêm đau.

“Tốt rồi...” Có chút nghẹn ngào, Hoắc Hương nuốt lệ, nói: “Trăm ngàn lần đừng loạn động, nếu không chỉ sợ cả đời này tay huynh cũng bị phế.”

“Đa tạ Hoắc cô nương.” Tử Thanh thấy đôi mắt nàng phấp phấp lệ quang, liền hỏi: “Hoắc cô nương, làm sao vậy?”

Hoắc Hương hoảng hốt che dấu bị thương trong lòng, đứng dậy vắt chiếc khăn ngâm trong chậu nước ấm, giúp Nhã Hề lau đi mồ hôi lạnh trên trán: “Ta không sao. Cha cùng nương đang sắc thuốc, một lát nữa sẽ đưa lại đây...Ngày mai sau khi ta xuất giá rồi, Yến công tử có thể tìm một địa phương an tĩnh để cho vị cô nương này hảo hảo tĩnh dưỡng, chờ rồi cha sẽ đưa phương thuốc cho huynh, ngày thường chiếu theo đó mà bốc thuốc, điều dưỡng dần bữa nửa tháng, khẳng định nàng có thể khôi phục như thường.”

“Nàng có thể sớm ngày bình phục là tốt rồi...” Hơi hơi an tâm, Tử Thanh bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “Hoắc cô nương, người phải gả ột nhà thế nào ở Lạc Dương?”

“Là thế nào thì cũng không trọng yếu, phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn* ta cũng chỉ có thể nhận mệnh.” Hoắc Hương bị thương cười. “Ta thực hâm mộ vị Nhã Hề cô nương này, có Yến công tử thâm tình đối đãi như vậy, đổi lại là Hoắc Hương, chẳng sợ chỉ có một ngày thì cũng cam nguyện thế là đủ.”

(*lệnh của phụ mẫu, lời của người mai mối (đồng nghĩa với: Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy)

“Hoắc Hương cô nương, kỳ thật Tử Thanh...” Tử Thanh lắc đầu, phải mở miệng thế nào đây? Trong vòng một năm nữa sẽ xảy ra “Loạn An Sử”, Lạc Dương cũng sẽ bị phản quân công hãm, nếu là gả ột vị quan nhỏ ở Lạc Dương, có lẽ còn có thể thừa dịp loạn mà bình yên né tránh, nếu gả cho thủ quân ở Lạc Dương, tất tránh không được một hồi huyết chiến, đến lúc đó, nếu nàng cùng thân nhân có chút tổn thương nào, vậy chẳng phải là không thể hạnh phúc sao?

“Yến công tử, Hoắc Hương hiểu được, duyên phận là do trời định, nửa điểm cũng không phải do người...” Nhìn Tử Thanh, Hoắc Hương bỗng nhiên cười buồn bã: “Y quan lần trước công tử bỏ lại chỗ này, Hoắc Hương đã giặt giũ sạch sẽ, xem công tử y giáp không còn đầy đủ, hiện tại để ta đi lấy giúp công tử.”

Bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Hoắc Hương, Tử Thanh lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Hoắc cô nương, người hãy nghe ta nói, bất luận ngày mai được gả cho ai, sang năm Tử Thanh hy vọng các người có thể chuyển nhà cách xa Lạc Dương, đi về phía Tây.”

“Vì sao?” Hoắc Hương không rõ ý tứ Tử Thanh.

“Có khả năng thiên hạ sẽ xảy ra đại loạn, cô nương lại là một người tốt như thế, không nên bị cuốn vào tròng loạn thế này.” Tử Thanh chỉ có thể nói đến đây, nói thêm nữa, có lẽ dù Tử Thanh có nói thì Hoắc Hương cũng sẽ không tin.

Hoắc Hương không khỏi cả kinh, nay thái bình thịnh thế, sao có thể có loạn thế xuất hiện?

“Những lời này của Tử Thanh là thật.”

“Ta tin tưởng công tử...” Hoắc Hương cúi đầu, ảm đạm ra khỏi phòng. Nếu đúng như lời Tử Thanh nói, vậy thì cha cùng nương làm sao có thể tránh được một kiếp này? Xuất giá tòng phu, nhà phu quân làm sao có thể nghe lời nói của một người như nàng? Nói không chừng còn có thể bị triều đình cho là dùng lời yêu tà lừa gạt dân chúng, mê hoặc dân tâm, liên lụy đến người nhà.

Nhìn phụ mẫu đang sắc thuốc trong bếp, Hoắc Hương không khỏi một trận tim đập gia tốc.

Tử Thanh đến gần Nhã Hề, có chút lo lắng nở nụ cười: “Nàng cần phải mau khỏe lên...” Nhắm hai mắt lại, hiện ra sắc mặt Triều Cẩm hôm nay, Tử Thanh chỉ cảm thấy một mạt bất an dưới đáy lòng đang chậm rãi lan tràn...Tối nay có phải ta đã quá mức lạnh lùng với nàng không?

18. Q.1 - Chương 18: Mượn Người Bắc Thượng

Tiếng kèn tiếng chiêng đón dâu rộn ràng vang lên, một tràng pháo nổ vang lên không ngớt bên trong thành Biện Châu, đội ngũ đón dâu đã dừng lại ở bên ngoài Hoắc gia.

“Uy! Kiệu hoa đã tới cửa rồi, sao cửa nhà tân nương lại vẫn còn đóng chặt? Mau mở ra mở ra, thừa dịp giờ lành nhanh lên kiệu!” Bà mối trang điểm xinh đẹp ngoác miệng rộng cười lớn, lắc hông đi qua gõ cửa Hoắc gia.

“Ha ha, thì ra là Lưu bà mối, mau vào mau vào.” Hoắc đại phu cười cười, đưa cho bà mối một cái hồng bao: “Tiểu nữ còn ở trong phòng, còn thỉnh bà chờ ột lát. Phu nhân, mau xem xem Hương nhi đã chuẩn bị xong xuôi chưa?”

“Uy, Hoắc đại phu, ngài thật sự là khách khí nha, tân nương tử cứ thông thả điểm trang mới được.” Nói xong, Lưu bà mối đã nhét hồng bao vào trong lòng, cười lớn nhìn chung quanh đánh giá: “Cũng phải nói thiên kim nhà ngài tu được tình duyên từ ba kiếp cho nên mới có thể vào được cửa Lí gia, bắt đầu từ nay tha hồ được hưởng vinh hoa phú quý.”

“Đây cũng là bởi vì có Lưu bà mối mà.” Hoắc phu nhân cười vang tiến lên tiếp đón, lại dúm một cái hồng bao cho Lưu bà mối: “Việc hôn nhân lần này tất nhiên ít nhiều cũng là nhờ có bà.”

“Ôi thật sự là...phu nhân khách khí quá, ha ha...” Lưu bà mối vung tấm khăn trong tay: “Công tử Lí gia này a, bộ dáng thật sự rất anh tuấn, mà người ta cũng đã ở Lạc Dương chuẩn bị rồi, chỉ chờ thiên kim nhà ngài đến thôi.”

“Ha ha, Hương nhi có thể đến nơi bình an, chúng ta cũng liền an tâm.” Hoắc phu nhân cười cười lôi kéo bà mối, cười đến rạng rỡ.

“Xin hỏi có phải nơi này là nhà Hoắc đại phu?” Đột nhiên một viên quan mang theo một đội vệ sĩ đem Hoắc gia vây lại.

Hoắc đại phu cẩn thận bước lên, ôm quyền nói: “Chính là lão phu, không biết hôm nay quan gia...”

“Người đâu! Bắt tất cả những người liên quan tới Hoắc gia lại đem về phủ Thứ sử!” Tên quan ra lệnh một tiếng, chỉ vào đội ngũ đón dâu: “Không có mệnh lệnh của Thứ sử đại nhân, tất cả những kẻ liên can không thể tùy ý ra khỏi thành!”

“A! Rốt cuộc thì xảy ra chuyện gì?” Bà mối đột nhiên không thuận theo không buông tha mở miệng hỏi: “Đây là ngày đại hỉ của khuê nữ nhà người ta, thế nhưng quan gia lại hạ lệnh bắt người, dù sao thì cũng phải cho ta một lý do, ngày sau ta cũng có thể dễ dàng giải thích với nhà tân lang.”

“Thứ sử đại nhân hoài nghi Hoắc gia cất giấu được liệu bị cấm, cho nên đặc biệt bắt giữ những người có liên can để chờ Thứ sử phủ tra khảo. Người chớ có nhiều lời, bằng không cũng bắt nốt!” Quan gia lớn tiếng quát, Lưu bà mối cũng chỉ có thể im mồm.

“Dừng tay!” Tử Thanh từ trong phòng đi ra, đã thay bằng một bộ bạch bào ngọc dải, tuy vẻ mặt mệt mỏi, nhưng đã có một tia quang hoa chính khí ẩn ẩn tràn đầy: “Ta là thiếp thân thị vệ của Sử gia tiểu công tử, Yến Tử Thanh. Trước mắt thì công tử gia đang ở trong phủ Thứ sử nghỉ ngơi, có thể để cho tại hạ đi diện kiến công tử rồi quan gia ngài lại tới bắt người cũng chưa muộn, được không?”

“Yến Tử Thanh? Sử công tử có lệnh, nếu thấy người thì cũng đồng dạng bắt giữ!” Quan gia lạnh lùng cười: “Người chẳng qua cũng chỉ là một tên nô tài mà thôi, không hề có nửa điểm công danh, dựa vào cái gì mà bảo lão tử phải nghe lời người?”

“Được! Ta theo người đi phủ Thứ sử! Nhưng mà trong phòng có người bị thương, chúng ta có thể đi, nhưng thỉnh quan gia không quấy nhiễu người đó!”

“Sử công tử cũng đã đặc biệt phân phó, nếu gặp được nữ tử bị thương, nhất định phải nâng nạng mang đến phủ Thứ sử, nếu như Yến Tử Thanh không tuân theo, vậy thì cứ đương trường giết chết nữ tử đó.”

Triều Cẩm a Triều Cẩm, người cần gì phải bức ép dữ dội thế?

Tử Thanh cắn răng, oán hận siết chặt nắm tay, chỉ có thể nhìn vệ binh nâng Nhã Hề vẫn đang hôn mê đặt lên xe đẩy tay, đồng thời cũng đem ba người Hoắc gia áp giải về phủ Thứ sử.

Lúc ra khỏi cửa, Hoắc đại phu lạnh lùng nhìn Tử Thanh: “Uổng cho ngươi là một nam nhi thân cao bảy thước, thế nhưng lại nói không giữ lời, lão phu thực hối hận đêm qua đã giúp ngươi cứu người.”

Trái tim Tử Thanh như nghẹn lại, thế nhưng giờ khắc này dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng vô pháp giải thích rõ ràng. Sử Triều Cẩm, đến tột cùng thì ngươi muốn làm cái gì?

“Yến công tử?” Hoắc Hương một thân hỉ phục đỏ thắm bối rối nhìn Tử Thanh.

“Hoắc cô nương, giúp ta chiếu cố Nhã Hề cô nương cho tốt, ta sẽ không để cho bất kỳ ai thương hại đến các ngươi.” Tử Thanh vừa nói dứt lời, liền tới gần quan gia: “Ta muốn gặp công tử gia!”

“Cần chính là những lời này của ngươi!” Quan gia vẫy tay một cái, để vệ binh dắt đến một con ngựa: “Sử công tử nói, nếu trong vòng một khắc ngươi không đến phủ Thứ sử, vậy những người này sống hay chết, ngươi ngay cả việc đào mồ cũng làm không kịp đâu!”

Vì sao chỉ sau một đêm lại biến thành thế này? Sao Triều Cẩm lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

Xoay người lên ngựa, Tử Thanh đá mạnh bụng ngựa, con ngựa nhanh chóng hướng phủ Thứ sử mà phi....

Xuyên qua đại môn phủ Thứ sử, một đường như cơn lốc lao vào, mà cứ như thể Triều Cẩm đã thông báo cho tất cả mọi người trong phủ, cho nên chỉ cần là Tử Thanh vào cửa liền một mực không có người ngăn cản.

Trong ngôi đình ở hậu viện, trên đài của nhà thủy tạ, Triều Cẩm cùng Lăng Trọng đang từ tốn phẩm trà.

Xông đến trước mặt Triều Cẩm, Tử Thanh lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Vì cái gì?”

“Bởi vì ta muốn bình yên trở lại Phạm Dương.” Triều Cẩm không thèm liếc nhìn nàng một cái: “Nếu ta không sử dụng thủ đoạn này, chỉ sợ ngươi lại lấy thêm nhiều cố nữa mà không chịu đi, sẽ khiến hành trình chậm trễ.”

Lăng Trọng nheo mắt nhìn Tử Thanh, cười tỏ vẻ thắng lợi: “Yến Tử Thanh a Yến Tử Thanh, lần này ngươi không muốn đi cũng phải đi.”

“Sử công tử, Lăng tướng quân, Nhã Hề cô nương trong người còn có thương tích, không tiện lên đường, Tử Thanh quả quyết...”

“Ở trong mắt ta, nàng chỉ là một linh nhân. Thiên hạ này có vô số linh nhân, một người như nàng chết đi thì có làm sao?” Đảo mắt nhìn cơn thịnh nộ xuất hiện trên mặt Tử Thanh, Triều Cẩm bỗng nhiên cười, né tránh ánh mắt nàng: “Nhưng mà ta biết, chỉ có khống chế nàng thì mới có thể khống chế được ngươi, ta còn luyến tiếc nàng chết đi hơn so với ngươi...cho nên ta đã sai người chuẩn bị chăn êm nệm ấm, một chiếc xe ngựa, một số dược liệu để cho nàng sử dụng lúc đi trên đường.” Rõ ràng có thể giết Nhã Hề, nhưng vì cái gì mình lại sợ hãi không dám hạ thủ đây?

Cười trào phúng, Tử Thanh nói: “Ta biết hôm nay đã định là mình không thể nói được tiếng ‘không’, nhưng các ngươi cần gì phải làm khó xử Hoắc gia?” Nữ tử cổ đại dĩ nhiên lại dọa người như thế, vì sao lúc trước lại cảm thấy nàng thân thiết đây? Nàng ngày trước cùng nàng hiện tại, đến tột cùng thì người nào mới thật sự là Sử Triều Cẩm?

“Ta cũng không định làm khó bọn họ, bắt bọn họ chỉ là muốn diễn trò mà thôi. Ta muốn mượn đội ngũ đón dâu của Hoắc Hương, đi đường vòng Lạc Dương, theo đường thủy dọc Đại Vận Hà* mà hỏi Phạm Dương.”

Lăng Trọng đứng dậy, vỗ vai Tử Thanh: “Yến Tử Thanh, kỳ thật ngươi cũng có thể nói ‘không’, nhưng như thế thì ngươi cùng xuống Hoàng tuyền với ngươi sẽ không chỉ có mình linh nhân kia.”

“Quân Sử gia một đường hành quân hỏi Phạm Dương cũng quá mức phô trương rồi, ta đã để cho Trịnh Nguyên Hoán đóng giả ta, một đường dẫn quân Bắc thượng Phạm Dương. Về phần chúng ta, sẽ làm bộ như đội ngũ đón dâu Hoắc Hương, né tránh tai mắt của kẻ khác trước đã, đi vòng qua Lạc Dương.”

Nhìn nụ cười trên mặt Lăng Trọng, tâm Tử Thanh đột nhiên phát lạnh, lại liếc nhìn cái người chậm chạp không dám liếc nhìn mình dù chỉ một cái, Triều Cẩm, khẽ lắc đầu: “Cái gì thì công tử người cũng đã chuẩn bị tốt rồi, Tử Thanh chỉ có thể tuân mệnh, chỉ là Tử Thanh có vài chuyện muốn nói riêng với công tử, thỉnh Lăng tướng quân có thể tránh đi.”

“Yến Tử Thanh! Người dựa vào cái gì mà muốn ta phải tránh?!”

“Lăng tướng quân, thỉnh tránh đi trước.” Triều Cẩm vung tay lên, Lăng Trọng đành giận dữ rời đi.

Vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Tử Thanh, Triều Cẩm thấp giọng hỏi: “Người muốn nói gì?”

* Đại Vận Hà: (cũng được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vận Hà) là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Trung Hoa lục địa là Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang. Phần cổ xưa nhất của kênh đào này có niên đại thế kỷ 5 TCN.

19. Q.1 - Chương 19: Kiệu Hoa Xuất Môn

“Người ngày hôm nay, cùng người trong dĩ vãng, người nào mới chân chính là người?” Thật không ngờ Tử Thanh lại đột nhiên hỏi câu này, Triều Cẩm giương mắt chạm phải ánh mắt nàng, nhân tình tràn ngập ưu thương, là đối với mình sao?

Triều Cẩm hít một hơi: “Có gì khác nhau sao?”

“Có.”

“Bắt đầu từ ngày ta sinh ra đã không có lựa chọn rồi, ta chỉ có thể trở thành lợi thế lớn nhất của mẫu thân, giữa vô số nữ nhân Sử gia mà đạt được một chút chiều cố từ phụ thân. Ta không thể giống tiểu muội mặc hồng trang, chỉ có thể cùng mẫu thân bày kế lập mưu khiến nữ tử ở hậu viện nảy sinh mâu thuẫn với nhau.” Hít một hơi, Triều Cẩm cười nhẹ: “Cho nên ta biến thành tiểu công tử tâm cơ nhất của Sử gia, biến thành nhi tử mà phụ thân yêu thích nhất. Cả đời này của nương đã phải chịu rất nhiều đau khổ, hy sinh nhiều lắm mới có thể đổi được hai đại gia thần của Sử gia là Lăng gia giúp duy trì, chỉ có khi ta đoạt được thế tử vị mới có thể xứng đáng được với công sức của người.” Nhìn con cá bơi lội dưới đình thủy tạ, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống: “Ta không muốn uy hiếp người, tuyệt không muốn, nhưng ta chỉ sợ...sợ...sợ người không chịu tiếp tục làm thiếp thân thị vệ của ta.”

“Tử Thanh chẳng qua chỉ là một kẻ phạm phụ tục tử, công tử người thật sự quá xem trọng ta rồi. Nói không chừng rồi có một ngày công tử người sẽ giết ta, sẽ cảm thấy phản tâm ý này đã phò thác uổng.” Tử Thanh nửa đùa nửa thật nói, sau đó lại nghiêm túc hỏi: “Khi chúng ta lên đường có thả ba người Hoắc gia không?”

“Có, chỉ cần chúng ta vừa ly khai Biện Châu, Thứ sử đại nhân sẽ thả người.” Triều Cẩm gật đầu, bỗng nhiên cười: “Vậy người vẫn nguyện ý làm thiếp thân thị vệ của ta?”

Mày Tử Thanh khẽ dẫn: “Công tử đã kẻ đao trên cổ ta rồi, ta làm sao còn dám nói không?”

“Loạn An Sử” sắp xảy ra, Triều Cẩm a Triều Cẩm, cho dù người lên làm thế tử, cũng bất quá chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chung quy cũng bị Đại Đường trấn áp mà thôi, đưa người bình yên về nhà, có lẽ là việc duy nhất mà ta có thể làm vì người.

Triều Cẩm thở dài một hơi: “Ta còn cứ nghĩ là không thể...”

“Công tử, còn một việc ta muốn nói với người.” Tử Thanh liếc mắt nhìn bốn phía, xác định không có thân ảnh Lăng Trọng rồi mới mở miệng: “Rốt cuộc Lăng gia đối với mẫu tử hai người có bao nhiêu phần trung thành thì ta không biết, nhưng mà Lăng Trọng người này cũng vạn vạn lần không thể dễ tin được. Hắn cùng với Sử gia tiểu thư kỳ thật...kỳ thật quan hệ không bình thường.”

Triều Cẩm nhíu mày: “Sao lại không bình thường?” Cho tới bây giờ nàng cũng chưa hiểu rõ Lăng Trọng, bởi vì hắn luôn là một bóng ma, xoay quanh nỗi bất lực trong lòng nàng.

Tử Thanh không biết nên nói ra lời thế nào: “Chính là...nói đúng ra thì hai bọn họ không phải chỉ là gia thần và tiểu thư, mà là...tình nhân.”

Thân mình Triều Cẩm chấn động, không thể tin được vào tai mình: “Người nói Lăng Trọng cùng tiểu muội...bọn họ...”

Dường như Tử Thanh bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “Dấu vết tìm thấy trên người bạo dân đánh lén hôm qua để lại, Lăng Trọng cũng tham gia phân tích?”

“Không sai, tín vật của Sử gia đúng là do Lăng Trọng tìm ra.” Triều Cẩm gật đầu.

“Nếu là đánh lén, sao có thể ngu đến nỗi mang theo vật có liên quan đến chủ sử phía sau mà hành động?” Tử Thanh bối rối, nếu trên tivi mà có phim nào diễn như vậy, khẳng định sẽ bị người xem nói nhà biên kịch là “tiểu bạch” a!

“Điều này...” Trong lòng Triều Cẩm đột nhiên dâng lên một tia sợ hãi. Lăng Trọng hẳn, đến tận cùng thì che giấu cái gì?

Tử Thanh ôm quyền: “Còn thỉnh công tử sau này lưu tâm nhiều hơn.”

Triều Cẩm gật đầu, nhìn Tử Thanh một cái thật sâu, muốn nói lại thôi. Người vẫn cùng ta đi tiếp chứ?

Tử Thanh né tránh ánh mắt của nàng: “Công tử...nên xuất phát thôi.”

“Ừ.” Triều Cẩm nhẹ nhàng thở dài: “Lúc này đây, không cho phép người lại thất trách.”

Tử Thanh lắc đầu cười, theo Triều Cẩm li khai nhà thủy tạ.

Một chi đội ngũ đón dâu chậm rãi ra khỏi cửa thành Biện Châu, phía sau có một chiếc xe ngựa chất đầy đồ cưới, tiếng pháo nổ một tiếng lại cao hơn một tiếng, hai thớt tuấn mã cao to đi song song bảo vệ kiệu hoa, một người cương mãnh ngạo nghễ, một người rạng rỡ thanh tú, đoàn người một đường đi tới khiến cho vô số người dừng chân chờ xem.

Đồng thời như thế, Hoắc Hương cùng nhị lão Hoắc gia bị bí mật đuổi về nhà.

Thứ sử tự mình chuẩn bị một cỗ xe ngựa tốt, yêu cầu Lưu bà mối cùng toàn bộ lễ đội đón dâu thay ra hồng trang, ngồi xe ngựa đến ngoại ô Đông Đô trước, đã có người chuẩn bị sẵn sàng để tiếp ứng bọn họ, đưa tân nương Hoắc Hương bình yên tới Lí phủ.

Một bách tính nho nhỏ sao dám nói “không”? Tuy rằng không biết vì sao Thứ sử đại nhân lại làm vậy, nhưng có thể đem nữ nhi bình yên gả tới Lí gia Lạc Dương, đối với nhị lão Hoắc gia cùng Lưu bà mối mà nói thì đã là may mắn lắm rồi, làm sao còn dám không đáp ứng?

Lén lút cùng thấp thỏm không yên, ba người Hoắc gia cùng Lưu bà mối ngồi trên xe ngựa, cũng ra khỏi thành Biện Châu.

Làn gió nhẹ khẽ thổi qua, bức màn kiệu hoa đỏ thắm ngẫu nhiên nâng lên một góc, ở bên trong kiệu, Triều Cẩm cười mỉm, vụng trộm nhìn Tử Thanh ở bên ngoài. Liệu sẽ có một ngày như thế đến không? Tử Thanh là phu quân đi bên ngoài kiệu, mà nàng là tân nương tử xấu hổ ngồi trong kiệu hoa, cùng nhau cộng phó mình ước, cả đời ở bên nhau...

“Yến Tử Thanh, người thật sự là một đối thủ khó chơi.” Lạnh lùng, Lăng Trọng ở bên kia của kiệu hoa mở miệng: “Bất quá con đường về sau còn dài, chúng ta nhìn xem rốt cuộc thì ai có thể là người cười cuối cùng?”

“Ta không có tâm tình cười với người.” Thản nhiên ném lại một câu, Tử Thanh ghìm ngựa quay đầu, hướng xe ngựa phía sau kiệu hoa mà chạy. Cho tới giờ Nhã Hề còn chưa tỉnh, một đường nghiêng ngả thế này, có thể lưu lại bệnh căn trong người nàng không?

“Người!” Nếu không phải ven đường có nhiều người tới lui, sợ gây náo loạn, ảnh hưởng đến đại kế mượn đường Lạc Dương thì chỉ thiếu chút nữa Lăng Trọng đã vung roi ngựa về hướng Tử Thanh.

“Cầm ca ca, thiếp thân thị vệ vủa huynh thật thú vị a.” Cũng ở bên trong kiệu hoa, Sử tiểu muội ngồi bên cạnh Triều Cẩm không nhịn được mà “phốc xuy” bật cười: “Huynh nhìn xem hấn đem đường đường Lăng tướng quân của chúng ta chọc tức kìa.”

Khóe mắt Triều Cẩm cong lên, nhất tưởng tới tiểu muội nhưng lại cấu kết với Lăng Trọng, vẻ tươi cười lại chợt biến mất, có một số việc không thể hỏi ra lời, nhưng chỉ riêng ánh mắt đầy xấu hổ mà tiểu muội nhìn Lăng Trọng kia, hết thấy dĩ nhiên đều sáng tỏ.

Xe ngựa ở trên đường lớn lay động thật sự dữ dội, nhưng xuyên qua bức màn thỉnh thoảng bị gió thổi mà tung lên, vẫn có thể nhìn thấy Nhã Hề im lặng mê man nằm trên tấm chăn thật dày.

Tử Thanh an nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn quan đạo mờ mịt phía trước, đoạn đường này, đến tột cùng thì phía trước có nguy hiểm hay không? Nghĩ đến đây, đáy lòng Tử Thanh liền dâng lên một trận bất an không rõ từ đâu. Rốt cuộc thì tại sao trong lòng nàng lại có một tia rung động bối rối âu lo? Nhíu mày suy nghĩ, lại không tìm ra đầu mối.

Đột nhiên, Nhã Hề ở trong xe ngựa khẽ nhú mày, đôi mắt đã nhắm chặt một ngày một đêm cuối cùng cũng chậm rãi mở ra.

Không phải là địa phủ tối đen lạnh lẽo, không phải ánh lửa nơi đại doanh, không có đầu trâu mặt ngựa, cũng không nhìn thấy cái người đau lòng rơi lệ – Tử Thanh kia.

“Yến...Yến...” Miệng khô khốc đắng chát, còn có vị thuốc lưu lại, tiếng kêu của Nhã Hề ở bên trong xe ngựa ngày càng mỏng manh.

Nàng tỉnh!

Tử Thanh xoay đầu, vừa giục ngựa tới gần cửa sổ xe ngựa, vừa run giọng gọi: “Nhã Hề cô nương, Nhã Hề cô nương...”

Là hấn! Suy yếu chuyển động con người, nhìn thấy ngoài cửa sổ thân ảnh Tử Thanh bị bức rèm che mà thoát ẩn thoát hiện kia, đáy lòng đang bất an lại bình ổn trong nháy mắt, khóe miệng khẽ cong: “Yến...”

“Ta ở đây, không phải nàng khát nước sao? Ta lập tức đi lấy nước cho nàng!” Nói xong liền kêu xe ngựa dừng lại, cỡi túi nước trên lưng ngựa, đem dây cương giao ột binh sĩ đóng giả nhạc công đứng một bên, còn chính mình thì trèo lên xe ngựa: “Tiếp tục đi đi, đừng để lạc mất kiệu hoa của công tử.” Xe ngựa lại bắt đầu chuyển động.

Cẩn thận nâng đầu Nhã Hề đặt vào lòng mình, Tử Thanh mở túi nước ra, chậm rãi để sát vào môi Nhã Hề: “Uống trước chút nước này đi, đợi cho đến chính Ngọ (12h), mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, ta sẽ giúp nàng sắc thuốc.”

Dòng nước mát lành trôi xuống cổ họng, Nhã Hề chăm chú nhìn Tử Thanh, Tử Thanh chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, trái tim đột nhiên đập kịch liệt.

Mỗi một lần vào những lúc nàng tuyệt vọng nhất, luôn có hấn ở bên cạnh – Con người này luôn khiến cho lòng nàng thực bình yên, bỗng nhiên câu nói kia vang lên trong kí ức: “Một câu không đủ, ta còn muốn nghe nhiều hơn nữa...” Không thể kìm được nụ cười, nét ửng hồng nhàn nhạt ở trên khuôn mặt trắng bệch lại đặc biệt rõ ràng.

Chẳng lẽ phát sốt? Tử Thanh vội vàng sờ lên trán nàng: “Nhã Hề cô nương, có phải cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Lắc đầu, nhắm mắt, Nhã Hề cố sức nâng lên bàn tay mềm mại tái nhợt, đặt lên tay phải Tử Thanh: “Dừng...đi...”

“Ta không đi...” Ôn nhu trả lời, mảy Tử Thanh dân ra, cầm tay nàng, cười ngây ngốc.

20. Q.1 - Chương 20: Vừa Khéo Tránh Khỏi Nguy Cơ

Án lộ trình là hoàng hôn ngày mai có thể tới Lạc Dương. Giờ phút này sắc trời đã tối muộn, đành phải dừng chân nghỉ lại ở tiểu khách điểm trong một thôn trấn.

“Mọi người cũng mệt mỏi rồi, vào trong phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, giờ Thìn* sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.” Lăng Trọng phân phó mọi người xong liền lạnh lùng liếc Triều Cẩm một cái, cũng không quay đầu lại mà đi về phía phòng nghỉ.

(* giờ Thìn: 7a.m -> 9a.m)

“Tiểu muội cũng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, nhìn sắc mặt ngươi cũng không tốt lắm.” Triều Cẩm bắt đắc dĩ liếc Sử tiểu muội một cái, muốn nói nhưng lời đến bên miệng rồi lại chỉ có thể nuốt vào.

Sử tiểu muội gật gật đầu, lên lầu vào phòng mình.

“Tử Thanh đâu?” Triều Cẩm nhìn lướt qua tất cả mọi người trong phòng, nhưng lại không có bóng dáng Tử Thanh. Chẳng lẽ còn ở trên xe ngựa chưa xuống? Đáy lòng khẽ chua xót, có nên ra ngoài tìm hẩn không?

Một loạt đèn bão rực sáng trong bóng đêm, mà cái người đứng thẳng bên cạnh xe ngựa, nhẹ nhàng thổi được canh cho nguội bớt – Tử Thanh lại đặc biệt nổi bật rõ ràng.

“Tử Thanh?” Triều Cẩm tiến lên phía trước: “Trời cũng tối rồi, mau đi nghỉ chút đi.”

Tử Thanh cười: “Tối nay ta nghỉ một chút ngay tại chỗ này là được rồi, Nhã Hề cô nương có thương tích trong người, một đường xóc nảy cũng chưa nghỉ ngơi tốt, nếu lại bẽ lên đặt xuống nữa, chỉ sợ...”

“Ngươi không cần phải nói nữa, ta hiểu rồi.” Thanh âm Triều Cẩm có chút cứng ngắc, nhìn thoáng qua Nhã Hề ngồi bên trong xe: “Được rồi, ta cũng lưu lại.”

“Công tử?” Có chút kinh ngạc, Tử Thanh vội vàng lắc đầu: “Việc này không thể được, công tử vẫn nên vào trong phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ngươi đường đường là thiếp thân thị vệ của ta, chẳng lẽ còn không bảo hộ được ta cùng nàng?” Nói xong, Triều Cẩm liền muốn đưa tay lấy chén thuốc trong tay Tử Thanh: “Để ta làm cho, mẫu thân nhiều năm thân thể không tốt, ta thường thường ở bên cạnh phụng dưỡng, tất nhiên mớm thuốc so với người tốt hơn.”

“Công tử, chờ đã.” Tử Thanh đột nhiên giữ chặt Triều Cẩm: “Công tử, người nhìn kỹ xung quanh khách điểm này mà xem.”

Triều Cẩm giật mình, cảm thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Tử Thanh, liền nhìn kỹ chung quanh: “Thực im ắng.”

“Đột nhiên ta phát hiện khách điểm này cũng chỉ có chúng ta là khách nhân, có cảm giác là lạ.” Tử Thanh kéo Triều Cẩm vào trong xe ngựa: “Vào trong trước đã.”

“Sử công tử...” Thấy Triều Cẩm cùng Tử Thanh đồng thời xuất hiện trước mắt, Nhã Hề có chút kinh ngạc.

“Đừng nói gì vội, uống thuốc này trước đã.” Tử Thanh cẩn thận nâng đầu nàng lên tựa vào lòng mình, đem chén thuốc ghé bên môi, lại thổi một chút: “Được rồi, có thể uống.”

Triều Cẩm quay đầu đi, không muốn nhìn một mặt nhu tình như thế của Tử Thanh: “Ngươi bảo ta tiến vào là để nhìn người mớm thuốc?”

Mặt Nhã Hề ửng hồng, nhất thời không biết nên giải thích thế nào.

Tử Thanh một bên cẩn thận cho Nhã Hề uống thuốc, một bên nhíu mày nói: “Ta cảm thấy hôm nay không quá bình thường, nếu công tử người ở bên ngoài, ta lo lắng có ám tiễn, nếu ở trong xe ngựa này, ít nhất còn có thứ che chắn.”

Nhượng mày, Nhã Hề lo lắng nhìn Tử Thanh.

Triều Cẩm gật đầu: “Giờ chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tử Thanh cười nhẹ: “Chúng ta lặng lẽ đi trước.”

“Đi?”

“Giả dụ như tối nay mà thực sự có người tập kích, vậy nhất định là trong chúng ta có người là nội gián, mật báo với địch nhân, mà có khả năng cũng chính là người này đã bày ra sự kiện bạo dân tập kích đại doanh lần trước.” Chén thuốc trong tay đã hết, Tử Thanh nhìn vào mắt Nhã Hề, ý bảo nàng không cần sợ hãi: “An tâm ngủ đi, chúng ta không có việc gì đâu.” Cẩm thận buông Nhã Hề ra, vỗ vỗ tay nàng.

“Công tử, xong xuôi rồi, để ta đi đánh xe ngựa tới.”

“Chờ đã, xe ngựa cũng không bằng được cưỡi ngựa...” Cho tới bây giờ Triều Cẩm cũng chưa từng thấy qua Tử Thanh đánh xe, nếu là để một kẻ mới học nghề đánh xe, chắc chắn xe ngựa sẽ vòng tới vòng lui: “Hơn nữa, tiểu muội còn ở bên trong, ta lo cho nàng.”

“Có Lăng tướng quân ở đó, ngươi còn lo cái gì?” Một câu thức tỉnh Triều Cẩm, Tử Thanh cười nhạt ngồi ở vị trí xa phu: “Ngày ngày đều nhìn người ta đánh xe, ta không tin tự ta làm lại không được – Ngồi cho chắc! Đi!”

Hai con ngựa đột nhiên cả kinh, tung vó lao đi –

Xe ngựa chạy nhanh về phía Lạc Dương, Triều Cẩm nhìn phương hướng tiểu khách điểm kia, bỗng nhiên thấy khóe đặc cuộn cuộn bốc lên.

“Bên kia! Bên kia thực sự xảy ra chuyện!”

“Hu –!” Dùng hết khí lực ghìm cương ngựa, Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm: “Tốt rồi, chúng ta ở chỗ này chờ bọn họ bình yên rút đi.”

“Vì sao phải chờ?” Triều Cẩm khó hiểu: “Lưu lại tên nội gián kia cùng đồng hành, đoạn đường chúng ta đi này cho dù có đi đường thủy thì cũng không an toàn.”

“Ta muốn nhìn một chút xem rốt cuộc ai là nội gián?” Tử Thanh nhìn Triều Cẩm: “Người này nếu không tra rõ ra, ngày khác ngươi ắt sẽ gặp tai họa.”

“Ta không muốn biết!” Triều Cẩm bỗng nhiên nắm lấy tay Tử Thanh. Những binh sĩ này đều là người của phủ Thứ sử Biện Châu, đều là người lúc gần đi mới chọn lựa ra, hiểu tường tận gia thế, mà muốn nói tới người nàng tuyệt đối không hiểu rõ, chỉ có hai, một là Lăng Trọng, một người chính là tiểu muội mà nàng thương yêu. Hai người này không thể nghi ngờ là bị hiềm nghi lớn nhất! Triều Cẩm vẫn không nhúc nhích, nhìn Tử Thanh: “Tử Thanh, giờ dẫn ta đi đi! Chỉ cần có người ở bên cạnh ta thôi, ta chỉ tin tưởng người!”

Những lời này rơi vào tai Nhã Hề, Nhã Hề dường như ý thức được điều gì, khẽ liếc mắt nhìn Triều Cẩm một cái. Làn da trắng nõn, mày ưng mắt như làn thu thủy, là công tử thì tuần tú phi phạm, nếu là nữ tử — Nhã Hề bỗng nhiên run lên, không dám tưởng tượng tiếp nữa.

“Công tử người...” Ý thức được cái gì, Tử Thanh vội vàng rút tay về: “Đi thì đi thôi, công tử đừng nói những lời này, không lại khiến người khác nghĩ là ‘long dương chi phích’.” Hy vọng Nhã Hề không phát hiện ra cái gì, quay đầu lại nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt mà bình tĩnh, Tử Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ta...là ta thất thố. Yển Tử Thanh, chúng ta thừa dịp đang đêm mà chạy tới bến tàu Lạc Dương đi, lấy tốc độ nhanh chóng thuê thuyền Bắc thượng, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Vâng, công tử.” Tử Thanh giật dây cương, xe ngựa lại bắt đầu tiến lên.

Trước nay vẫn nghĩ Đông Đô Lạc Dương phần hoa chỉ là hình ảnh chỉnh sửa do máy tính phóng đại khoa trương chiếu trên ti vi mà thôi, Tử Thanh vạn vạn lần không nghĩ tới ngay khoảnh khắc ánh bình minh chiếu lên cửa thành Lạc Dương, nỗi kích động trong lòng quả thực vạn phần khó nén.

“Trời ơi!” Tử Thanh không khỏi sợ hãi kêu một tiếng, cửa thành nguy nga cao ngất, một triều đại Đại Đường thịnh thế phong hoa sơ hiện nét phồn vinh. Chết tiệt! Xuyên qua mà cũng không mang máy ảnh cũng xuyên qua luôn!

“Ngốc, chưa bao giờ thấy tường thành sao?” Nhìn vẻ kinh hãi trên mặt Tử Thanh, Triều Cẩm không nhịn được mà lên tiếng dả kích.

“A...” Tử Thanh, Tử Thanh đột nhiên nhớ ra cái gì, liền nói: “Ta muốn mang Nhã Hề cô nương đi khám đại phu trước đã, bốc một ít thuốc để chuẩn bị nếu trên đường cần dùng.”

“Ta nhớ rõ lần trước lúc ta đến Lạc Dương, ở phụ cận bến tàu có một hiệu thuốc bắc, chúng ta đi tới đó trước.” Nói xong, Triều Cẩm xuất ra một đỉnh nguyên bảo, đặt vào tay Tử Thanh: “Cầm cái này mà mua thứ gì cần mua, miễn cho trên đường lại gặp phiền toái.”

“Đa tạ công tử! Nhưng mà, bến tàu phải đi thế nào?” Tử Thanh đột nhiên nhớ ra, đối với nàng mà nói, thành thị này hoàn toàn là nơi xa lạ, phồn hoa vô hạn như thế, tiến vào cửa thành liền nhất thời không phân biệt được phương hướng, những con đường lớn trải rộng thênh thang ngang dọc cùng những đường ven sông giao nhau, nên đi đâu đây?

Triều Cẩm không khỏi cất tiếng cười vang: “Ta chỉ đường, người đánh xe, đi bên trái đi.”

Không nhớ được rõ cuộc vòng trái vòng phải bao nhiêu lần, rõ cuộc cũng có thể mơ hồ nhìn thấy từng con sóng vỗ bờ từ cách đó trăm dặm của sông Hoàng Hà.

“Được rồi được rồi! Dừng xe!” Triều Cẩm chỉ huy Tử Thanh dừng lại, chỉ về bên trái: “Nơi này chính là hiệu thuốc bắc.”

“Hô –!” Tử Thanh hô một tiếng thật dài, nhảy xuống xe ngựa, nhắc rèm xe lên: “Nhã Hề cô nương, xuống xe thôi.”

Từ từ mở mắt, mặt Tử Thanh đã ở rất gần, Nhã Hề không khỏi giật mình, một trận tim đập rộn ràng.

“Thực xin lỗi, Nhã Hề cô nương.” Cẩn thận dùng tay phải nâng thân trên của nàng, tay trái đã luôn xuống dưới gối nàng, Tử Thanh dùng sức nhắc lên, ôm nàng xuống xe ngựa.

Miệng vết thương bị đè ép không khỏi khiến Nhã Hề đổ mồ hôi lạnh, cắn răng một cái, Nhã Hề không cho phép mình vì đau đớn mà kêu một tiếng, chỉ gắt gao nhú chặt mày.

Cảm giác được người trong lòng có chút run rẩy, Tử Thanh ôn nhu hỏi: “Có phải đụng tới miệng vết thương không?”

“Không có việc gì...” Nhã Hề tựa vào ngực Tử Thanh, bình yên cười.

“Ha ha...” Tử Thanh cười ngây ngốc, ôm Nhã Hề vào tiệm thuốc: “Đại phu! Đại phu!”

21. Q.1 - Chương 21: Dừng Chân Nghỉ Lại Lạc Dương

“Sáng sớm ra mà đã có người sinh bệnh hay bị thương, aish...” Vừa nói, vị đại phu với chòm râu bạc vừa vội vàng tiến lên: “Công tử không thoải mái ở đâu?”

“Ta không sao, là nàng.” Tử Thanh nhìn quanh bốn phía, trừ ghế dựa thì chính là quầy chứa thuốc, không có giường để Nhã Hề nằm thẳng, đành phải kê cần môi, tiếp tục ôm Nhã Hề: “Bụng nàng bị đao làm cho bị thương, ta biết vốn không nên một đường xóc nảy, nhưng ta lại vội đi lên phía Bắc, vừa hay đi ngang qua Lạc Dương cho nên đành phải đến thỉnh đại phu kê cho nàng mấy thang thuốc để còn bốc.”

“Được, để ta bắt mạch trước.” Đại phu râu bạc liếc nhìn Nhã Hề một cái, đưa tay bắt mạch, không khỏi nhíu mày: “Người thật không biết thương hương tiếc ngọc a, vị nương tử này thân thể có thương thế đã yếu rồi, người lại còn mang nàng chạy khắp nơi, vạn nhất vết thương...” Thanh âm nhất thời dừng lại, lại liếc nhìn khuôn mặt Nhã Hề một cái, thở dài: “Đáng tiếc a...dù sau này công tử có lấy tiểu thiếp thì cũng đừng quên đi tình nghĩa phu thê kết tóc, phải quan tâm thương yêu nương tử mình hơn nữa...Không thể làm người...”

Bỗng nhiên ý thức được rất có khả năng đại phu sẽ nói ra thương thế của Nhã Hề, Tử Thanh nhin không được lập tức mở miệng ngắt lời: “Đại phu! Cái gì cũng đừng nói nữa, mau mau kê đơn bốc thuốc.”

Đại phu râu bạc giật mình, thở dài quay đầu, Triều Cẩm đưa tiền giữ chặt đại phu: “Có thể dừng bước nói chuyện một chút không?”

“Được...”

Nhìn người trong lòng khuôn mặt ửng hồng, Tử Thanh ôm Nhã Hề trở lại xe ngựa, cẩn thận đặt xuống: “Nhã Hề cô nương, trong lòng đừng nghĩ gì cả, cái gì mà lấy tiểu thiếp...”

“Cũng không phải không được...Đừng gọi ta là Nhã Hề cô nương nữa nhé?” Nhã Hề nhợt nhạt cười, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tử Thanh: “Được không? Tử Thanh?”

Tim bỗng nhiên đập nhanh hẳn lên, Tử Thanh gật đầu: “Ừ, Hề nhi.”

Thân mình khẽ run, Nhã Hề nhíu mày: “Ta...ta không muốn huynh gọi ta bằng cái tên này...” Cách gọi đó, một khi được kêu lên liền khiến nàng nghĩ tới mọi chuyện về Trịnh Nguyên Hoán. Vốn lòng của nàng đã dần lạnh lại, vốn nàng đã muốn phong tỏa trái tim mình, không dám dễ dàng tin tưởng ai, nhưng Trịnh Nguyên Hoán đã hoàn toàn hủy diệt một tia dương quang le lói mà nàng bắt được, lại bắt tri bất giác ở một thời điểm, Tử Thanh mang đến cho nàng hơi thở yên bình tựa như vầng minh nguyệt.

Máu của Tử Thanh, lệ của Tử Thanh, lần đầu tiên khiến cho nàng cảm giác được sự tin cậy mà nàng có thể chạm đến, muốn nhìn thấy hẳn, ước ao được hẳn tùy thời mà cẩn thận chở che, trái tim Nhã Hề dần dần nảy sinh chờ đợi, dần ấm lại, có lẽ đây là thượng thiên chiếu cố nàng...Không tự chủ được, đôi mắt trong suốt, ẩn chứa ngàn vạn nhu tình, nhìn Tử Thanh thật sâu: “Ta rất sợ tuyệt vọng, xin huynh đừng khiến ta lại một lần nữa rơi xuống vùng bóng tối kia...”

“Được...Nhã nhi...” Tử Thanh gật đầu, giờ khắc này, ta đã quên mất mình là thân nữ nhi, quên chuyện có thể mang đến cho nàng tổn thương, ta chỉ biết là, từ giờ khắc này trở đi, ta muốn khuynh tần tất cả để đem đến cho nàng khoái hoạt, còn những thứ khác, ta nghĩ không được, cũng không mong đợi xa vời.

Nhìn nhau cười, khuôn mặt hai người đã ửng hồng.

“Khụ khụ.” Thanh âm ho khan của Triều Cẩm bỗng nhiên vang lên, hai tay cầm theo rất nhiều gói thuốc: “Người không định đi thanh toán sao?”

“Được được, ta đi ngay!” Tử Thanh cười cười chạy vào hiệu thuốc, đem nguyên bảo đặt vào trong tay đại phu râu bạc: “Đa tạ đại phu!”

“Công tử chờ đã! Mới vừa rồi vị công tử kia cũng lấy giúp người thuốc ngoại thương để cho vết thương trên tay người, nhớ rõ mỗi ngày đều phải thay thuốc...Còn có bụng của phu nhân người, miệng vết thương cũng cần phải thay được đúng lúc!”

“Sao? Thay thuốc?” Tử Thanh ngăn người, vậy không phải là sẽ nhìn thấy nàng...Thân thể đột nhiên nóng lên, Tử Thanh đứng ngây ra như khúc gỗ.

“Tiểu phu thê thì có gì mà ngượng ngùng?” Đại phu lạnh nhạt hỏi.

“...” Nhanh chóng rời khỏi hiệu thuốc, vẻ mặt Tử Thanh đỏ ửng, chạm phải ánh mắt Triều Cẩm, liền vội cúi đầu: “Công tử, có phải là chúng ta nên đi thuê thuyền không?”

Triều Cẩm nhin không được mà gõ đầu Tử Thanh: “Ta không nhớ ra phải mua thức ăn, người cũng không định đi mua sao?”

Tử Thanh sững sốt: “Đúng vậy, ta quên mất! Để giờ ta đi mua!”

“Chờ đã, trên người người có bạc không?”

“Không có...” Tử Thanh lắc đầu, Triều Cẩm cũng lắc đầu: “Quên đi, vẫn là ta đi thì hơn, bằng không người đi lạc mất ở Lạc Dương cũng không biết chừng.”

“Nhưng công tử người chỉ có một mình đi...” Tử Thanh có chút lo lắng.

“Chỉ cần không có nội gián ở đây, ai biết Sử Triều Cẩm ta lại dám một mình đi trên đường lớn ở Lạc Dương?” Cười nhẹ, phân gan dạ sáng suốt này của Triều Cẩm có thể khiến cho vô số nam tử phải thấy xấu hổ.

Tử Thanh nhướn mày cười, quay đầu đi, nhìn Nhã Hề bên trong xe ngựa, dần dần mặt lại ửng hồng.

Trèo lên xe ngựa, ngồi bên người Nhã Hề, Tử Thanh mỉm cười: “Chờ ta đưa công tử bình an đến Phạm Dương, ta sẽ mang nàng đi khắp nơi.”

Nhã Hề gật đầu, lo lắng nhìn tay trái Tử Thanh.

Tử Thanh đột nhiên cười hắc hắc: “Nhã nhi, không bằng chúng ta đấu một trận, xem thương thế của ai tốt lên nhanh nhất?”

“Thua thì bị phạt gì?” Nhã Hề nhẹ nhàng hỏi.

“Để người thắng quyết.” Tử Thanh cười nhìn Nhã Hề: “Cho nên nàng phải nhanh nhanh khỏe lên.”

“Hí hí hí –!” Đột nhiên mấy con ngựa ngoài xe hí lên một tràng kinh hãi.

Tử Thanh vội vàng giật dây cương, ổn định hai thớt ngựa có chút bồn chồn không yên, thoáng thấy một người quen toàn thân đầy máu ở trước mặt.

“Lăng Trọng!” Nhảy xuống xe, Tử Thanh không chút sợ hãi nhìn hắn, vì sao hắn có thể đến nhanh vậy?

“Tiểu công tử bị người đưa đi đâu?” Nghiến răng nghiến lợi, Lăng Trọng nhảy xuống ngựa, hai tay tóm lấy Tử Thanh ép lên xe ngựa, mùi máu tươi xộc vào mũi.

“Tử Thanh...” Nhã Hề sợ hãi hô. Đừng có việc gì, trăm ngàn lần đừng xảy ra chuyện!

“Ta không sao!” Tử Thanh vung khuỷu tay đập mạnh vào bụng Lăng Trọng, bức hấn lui lại: “Công tử không có ở chỗ ta!”

“Tiểu thư bị sơn tặc bắt đi, công tử bị rơi đâu không rõ, ta mà cứ thế hỏi Phạm Dương, chỉ có con đường chết! Đàng nào cũng chết, không bằng kéo theo người!” Lăng Trọng hung hăng mở miệng, lại đánh về phía Tử Thanh.

“Bốp!” Một cây trường tiên (roi) quán lên tay Lăng Trọng, đột nhiên ở khoảnh khắc Lăng Trọng sắp va chạm với Tử Thanh lại cường ngạnh giữ chặt Lăng Trọng lại.

“Giữa ban ngày ban mặt lại thấy một tên côn đồ giở trò hành hung. Ca ca, chúng ta nên làm thế nào đây?” Hồng y thiếu nữ trên lưng ngựa cười xán lạn, chớp chớp mắt với Tử Thanh: “Này, ta cứu người, người cần phải nhớ rõ nha.”

Hồng y công tử ngồi trên một con ngựa khác vung tay kéo trường tiên, Lăng Trọng chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, rồi liền bị trực tiếp kéo ngã trên mặt đất.

Thiếu niên công tử thản nhiên xuống ngựa, tiến lên giẫm một cước lên vai Lăng Trọng: “Lăng tướng quân, còn nhận ra ta không?”

“Lí Vũ! Là người!” Thở ra một búng máu, vô luận thế nào Lăng Trọng cũng đều không giãy dựa đứng lên nổi.

“Chính là ta!” Lí Vũ vỗ vỗ ngực: “Ngày đó ở phủ đệ của An Khánh Ân ở Lạc Dương, chúng ta đã gặp mặt một lần, ngươi vẫn không thay đổi cái tính tình thối tha này nhỉ.”

“Có giỏi thì để ta đứng lên!” Lăng Trọng rít gào.

“Được!” Chân buông lỏng, Lăng Trọng liền chật vật đứng dậy.

“Chờ đã, ca ca, hôm nay là ngày đại hỉ của huynh, cũng không thể làm bẩn hỉ phục được, để ta tới đi!” Nói xong, hồng y thiếu nữ liền nhảy xuống ngựa đi đến: “Đưa roi uội, để muối hảo hảo vặt sạch lông con ác cẩu Sử gia này!”

“Ta muốn lấy mạng ngươi!” Lăng Trọng gầm lên một tiếng, không đợi hồng y thiếu nữ nhận được trường tiên liền đã xuất một quyền đánh về phía nàng.

22. Q.1 - Chương 22: Tiểu Tướng Lí Phủ

“Bá! Bá! Bá!” Mấy thanh trường thương nhất thời chặn ngang trước người Lăng Trọng, làm cho Lăng Trọng phải đình trụ thể công.

“Thiếu gia, kiệu hoa của tân nương đến rồi, người còn ở nơi này nháo loạn nữa, lão gia đang thúc giục người đó.” Quản gia Lí phủ vội vàng cho người bao vây Lăng Trọng.

“Thực không có ý nghĩa gì a...” Lí Vũ nhún vai: “Người đâu, trói Lăng tướng quân lại, phái người đặc biệt đưa đến phủ đệ của An Lộc Sơn đại nhân ở Phạm Dương, nói rằng hung thủ giết chết An công tử, Đông Đô Lưu Thủ* Lí đại nhân đã điều tra ra, chính là người này.”

“Không!” Lăng Trọng bị phần gào to: “Đưa ta đi Phạm Dương, ta chỉ còn đường chết!” Thân mình bắt đầu kịch liệt run rẩy, làm sao còn giống tướng quân Lăng Trọng thịnh khí bức người ngày trước?

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.” Lí Vũ vỗ vỗ vai Lăng Trọng: “Là nam nhân, cũng đừng sợ khi lâm vào cảnh sinh tử quan đầu!”

“Không...không...ta không muốn đi Phạm Dương...Là kẻ khác phái ta đi giết người, đầu sỏ gây nên không phải ta!” Hai mắt đỏ bừng, Lăng Trọng không cam lòng bị trói gô lại: “Thả cho ta một con đường sống...Lí đại công tử...van cầu người...”

“Đưa người đến Phạm Dương, so với việc đưa đầu sỏ gây tội tới Phạm Dương thì tốt hơn, ta thích thấy kẻ khác phải khó hiểu.” Lí Vũ tới gần Lăng Trọng, nhìn không được mà bật cười sang sảng: “Chớ cần chớ là chuyện ta thích nhất.”

“Lí Vũ! Có thành quỷ ta cũng sẽ không buông tha cho người!”

“Sao? Vậy người xuống địa phủ rồi nhất định là phải hảo hảo hỏi một chút xem, rốt cuộc là ai bán đứng người?” Lí Vũ lạnh nhạt cười, vân đạm phong khinh nhìn Lăng Trọng bị kéo đi.

“Uy, Yến công tử, hôm nay là ngày đại hỉ của ca ca ta, người không đến xem sao?” Hồng y thiếu nữ bỗng nhiên mở miệng, không khỏi khiến Tử Thanh chấn động.

“Sao người lại biết ta?”

“Ở Biện Châu người nhảy xuống sông cứu tẩu tẩu tương lai của ta, một mình cưỡi ngựa vào thành Biện Châu xin cứu binh để phá tan bạo dân vây khốn, còn bắt chấp hết thủy hỏa đêm xông vào y quán để cứu giai nhân, ta đều biết hết.” Hồng y thiếu nữ cười hì hì, nhất nhất nói xong liền quay đầu nhìn xe ngựa: “Bên trong chỉ có vị giai nhân kia?”

“Người...” Tử Thanh lại kinh hãi, như thế nào nàng lại biết nhiều như vậy? Đúng rồi, tẩu tẩu? Chẳng lẽ Hoắc Hương cô nương chính là gả cho Lí gia công tử – Lí Vũ này?”

Lí Vũ cười cười tiến lên, ôm quyền nói: “Yến công tử, từ lâu đã nghe danh.”

“Từ lâu đã nghe danh?”

Lí Vũ nói tiếp: “Ta là nhi tử của Đông Đô Lưu Thủ Lí đại nhân – Lí Vũ, còn đây là xá muội Lí Nhược. Ở Biện Châu Yến công tử đã cứu Hoắc Hương cô nương, đúng là người hôm nay tại hạ muốn thành thân. Lúc này Lí Vũ đa tạ đại ân của công tử trước.”

“Ta chỉ là tình cờ cứu được Hoắc Hương cô nương mà thôi, Lí công tử không cần cảm tạ ta.” Tử Thanh cười nhẹ, đột nhiên nghĩ tới giờ phút này có khả năng Hoắc Hương còn ở Biện Châu: “Nếu Lí công tử đều biết nhất cử nhất động của ta ở Biện Châu, vậy hẳn là biết Hoắc cô nương cũng không lên kiệu hoa đúng theo dự định. Hôm nay là ngày đại hỉ của công tử, Hoắc cô nương thực sự đã đến Lạc Dương sao?”

“Đêm hôm Sử Triều Cẩm cường ép Thứ sử Biện Châu bắt ba người Hoắc gia, giữ chân đội ngũ đón dâu, Thứ sử đã truyền thư cho ta, ta chỉ là tương kế tựu kế, để Thứ sử đại nhân an bài riêng, hộ tống một nhà Hoắc cô nương bình yên tới thành Lạc Dương.” Lí Vũ cười vẽ đã liệu trước: “Nói đến đây, ta còn muốn cảm tạ Yến công tử một chuyện, đa tạ người đã cầu Sử Triều Cẩm buông tha một nhà Hoắc cô nương, nếu

không thì án theo thủ đoạn thường ngày của Sử gia tiểu công tử, hôm nay có lẽ ta đã chỉ có thể thú quý tận nường.”

“Ngay cả cái này mà Lí công tử cũng biết?” Tử Thanh liên tục lắc đầu, xem ra phủ Thứ sử nhìn yên bình như nước lặng, kỳ thật lại ẩn tàng vô số mật thám, có thể nắm rõ mọi sự việc lớn bé trong lòng bàn tay. Thậm chí có khi toàn bộ thành Biện Châu này cũng đều có mật thám của Lí gia. Như vậy ngày ấy Nhã Hề bị thương, mọi chuyện mình nói cùng lão bà thần bí kia mà bị hấn biết được, thế chẳng phải mọi bí mật đều sáng tỏ hết sao?

Lí Vũ bỗng nhiên nghiêm túc nhìn Tử Thanh: “Điều duy nhất ta không hiểu được chính là, Yến công tử người rõ ràng là một chính nhân quân tử, vì sao lúc đầu thì theo ác thiếu gia An Khánh Ân, sau lại đầu nhập dưới trướng Sử gia độc tử* Sử Triều Cẩm?”

(*độc tử = kẻ độc ác)

Tử Thanh cười khỏ: “Kỳ thật ta nói cũng không rõ được, lúc đầu làm thủ hạ An Khánh Ân, chỉ là vì muốn gặp lại Nhã Hề cô nường, xem thử mình có thể giúp nàng thoát khỏi tay tên ác thiếu gia đó không, không nghĩ tới âm soa dương thác* thế nào mà lại bị Sử công tử bắt đi...”

(*âm soa dương thác: sự nhầm lẫn nảy sinh trong một hoàn cảnh ngẫu nhiên)

Hồng y thiếu nữ Lí Nhược lại đột nhiên cười hì hì sán lại: “Sao? Nguyên lai vẫn là vì giai nhân a!”

Mặt Tử Thanh ửng hồng, chỉ cười cười lắc đầu.

Nhã Hề im lặng cười, trong lòng một mảnh ấm áp, thì ra Tử Thanh người làm nhiều chuyện như vậy...

“Thì ra là thế, thì ra là thế. Đi! Đi uống một li rượu mừng của ta! Có thể kết giao với một bằng hữu như người, hôm nay ta quả là song hỷ lâm môn!” Lí Vũ tiến lên vỗ vai Tử Thanh, hào sảng cất tiếng cười to.

“Ta chỉ sợ...” Tử Thanh nghĩ đến Triều Cẩm còn chưa trở về, Nhã Hề cũng không tiện cử động, vừa định cự tuyệt, đầu vai bên kia đã lại bị Lí Nhược nghịch ngợm vỗ vỗ.

“Yến công tử, đừng do dự nữa, tẩu tử tương lai của ta là một đại phu tốt, giai nhân của người đến nhà ta còn có thể hảo hảo nghỉ ngơi nữa, so với nằm trên xe ngựa chịu xóc nảy thì tốt hơn nhiều. Nếu người biết thương hương tiếc ngọc, làm sao có thể buông tha cho cơ hội tốt thế này phải không?”

“Nhưng mà...”

“Nếu người sợ Sử Triều Cẩm trở về không tìm thấy người, vậy thì sai rồi, vừa rồi chúng ta ở trên đường gặp được đã thỉnh Sử Triều Cẩm tới phủ rồi, nếu không phải hấn chỉ cho chúng ta biết chỗ của hai người thì chỉ sợ hôm nay các người đã sớm bị tên chó điên Lăng Trọng kia cắn chết.” Lí Vũ cười nhẹ, vẫn vẻ nhàn nhả như trước.

Tử Thanh bối rối nhìn hấn: “Lí công tử người thế nhưng lại nguyện ý mời người mình không thích đến tham gia lễ thành thân của mình?”

Lí Vũ nhướn mày: “Đúng vậy, người khác càng không mong ta tốt đẹp, ta lại càng phải vui vẻ cho những kẻ đó xem...Ta càng không thích ai, lại càng phải sống thật khoái hoạt ở trước mặt những kẻ đó. Người có thể yên tâm, ngày mai ta còn sẽ đặc biệt chuẩn bị tốt thuyền đưa hấn bình yên về Phạm Dương. Về phần Yến công tử, ta thành thật khuyên người một câu, sớm rời khỏi kẻ đó đi, nếu không thì hoặc là bị hấn liên lụy, tai họa không ngừng, hoặc là bị hấn cắn ngược một cái, sống chết không rõ.”

“Lời của Lí công tử ta đã hiểu, chỉ là ta đã đáp ứng Triều Cẩm sẽ đưa hấn bình yên hồi Phạm Dương, đã nhận lời thì phải làm đến cùng, ta không thể nuốt lời. Chờ lời hứa này được hoàn thành xong, ta sẽ không còn là thiếp thân thị vệ của hấn nữa, Lí công tử có thể yên tâm.” Tử Thanh nhú mày, Triều Cẩm a Triều Cẩm, quá khứ của người rốt cục đã làm bao nhiêu việc độc ác? Không ngờ lại còn có một mặt thế này. Đáng tiếc, một cô nường tốt đẹp như thế, tay lại nhuộm đầy huyết tinh. Đáy lòng chợt hiện ra khuôn mặt bất đắc dĩ của Triều Cẩm, Tử Thanh không khỏi thầm lo lắng cho nàng, lại nghĩ tới việc nếu Lăng Trọng bị áp giải tới phủ An Lộc Sơn, vậy chắc chắn sẽ thú nhận là do Sử Triều Cẩm phái đi sát hại An Khánh Ân, lần này Triều Cẩm đi lên phương Bắc, không thể nghi ngờ chính là tự đi tìm tử lộ. Nay điều duy nhất có

thể làm là ở trên đường Bắc thượng, khuyên nàng không nên trở về Phạm Dương, tìm một chỗ để né tránh một đoạn thời gian, có lẽ Sử Tư Minh có thể niệm cốt nhục tình thân mà ra tay hóa giải kiếp nạn của nàng.

Theo lịch sử, An Lộc Sơn cùng Sử Tư Minh liên thủ phát động “Loạn An Sử”, nếu bởi vì Sử Triều Cầm mà trở mặt thì chỉ sợ lịch sử sẽ thay đổi, hẳn là Triều Cầm sẽ có đường sống.

“Ta nói này công tử a, nếu người không trở về đá kiệu hoa, cẩn thận lão gia tự mình tìm đến, vậy thì xong rồi.” Quân gia Lí phủ lo lắng thúc giục Lí Vũ, thiếu gia cũng thật kỳ quái, mãi nói chuyện đến nỗi quên cả chuyện đại sự cả đời!

Cùng muội muội Lí Nhược xoay người lên ngựa, Lí Vũ giơ tay lên: “Được rồi được rồi, ta trở về ngay đây. Yên công tử, thỉnh –”

“Đa tạ thịnh tình của Lí công tử, thỉnh –!” Nhảy lên xe ngựa, Tử Thanh đánh xe, đi theo Lí Vũ một đường đi tới phủ Đông Đô Lưu Thủ.

* Lưu Thủ: chức quan đứng đầu hành chính, điều hành triều chính khi nhà vua vắng mặt.

23. Q.1 - Chương 23: Tiếng Ca Giản Dị Nơi Rừng Trúc Vắng

Giữa rừng trúc, tường trắng ngói xanh, thi thoảng có mùi thơm của dược liệu phiêu tán.

“Nơi đây chính là hậu viện của chúng ta, trước tiên sắp xếp giai nhân cho tốt đã, Yên công tử cùng ta đi ra phía trước đi.” Lí Vũ vừa cười nói dứt lời liền nhảy xuống ngựa phân phó cho Lí quân gia: “Vị cô nương này trên người có thương tích, mau đi kêu nha hoàn đến hầu hạ.”

“Vâng vâng, chỉ cần công tử gia người mau đi đá kiệu hoa là tốt rồi.” Lí quân gia lau mồ hôi chảy ròng ròng, đẩy cửa hậu viện.

“Ca ca đi trước cưới tẩu tử vào đi, còn lại cứ để tiểu muội giúp huynh xử lý ổn thỏa là được rồi.” Lí Nhược đột nhiên ngắt lời Lí Vũ, cười hì hì: “Đi nhanh đi, nhớ rõ phải khoác tú cầu hoa đỏ vào đấy.”

“Ha ha, vậy muội muội giúp ta chiêu đãi mọi người, ta đi trước.” Lí Vũ nói xong, ôm quyền với Tử Thanh, cười hề hề vội vã đi về phía đại sảnh.

Tiếng nhạc bỗng nhiên nổi lên, tiếng tân khách ồn ào cùng tiếng pháo nổ rộn ràng vang lên cùng lúc, mặc dù Tử Thanh không nhìn thấy sự náo nhiệt ở phía ngoài, nhưng cũng có thể cảm nhận được bầu không khí vui mừng này.

“Uy, ngươi còn không ôm giai nhân xuống dưới sao?” Lí Nhược liếc Tử Thanh một cái, cười hì hì: “Có phải bị ngày đại hỉ của ca ca làm xúc động, cũng muốn cưới tân nương không?”

“Này...ha ha...” Tử Thanh hắng giọng hai tiếng, xoay người bế Nhã Hề ở trên xe ngựa xuống.

Cúi xuống chạm phải cái trán nóng bỏng của Nhã Hề, Tử Thanh lo lắng nhìn nàng, đập vào mắt lại là một đôi mắt trong như nước ẩn ẩn nét xấu hổ, không tự chủ được mà ngẩn người, trái tim đập cuồng loạn không biết khi nào mới có thể bình ổn.

“Ha ha, mặt hai người đỏ như ớt khỉ vậy!” Lí Nhược vỗ tay cười to.

Nhã Hề hoảng hốt chuyển ánh mắt qua một bên, chui đầu vào lòng Tử Thanh.

Tử Thanh cười nhẹ nhàng: “Lí tiểu thư, ngươi cũng đừng chê cười ta, trước tiên vẫn nên đưa Nhã Hề cô nương vào trong phòng đã, rồi đến lúc đó ngươi cười ta mấy trăm lần cũng được.”

“Tốt, đây chính là người nói đó! Không được nuốt lời!” Lí Nhược khẽ nhướn mày: “Ta là lo hôm nay ca ca bận rộn yêu chiều đại tẩu, không có người chơi với ta thôi. Đi theo ta!” Nói xong, Lí Nhược đã tung tăng chạy lên trước.

“Nhất bách thiên địa –!”

“Nhị bách cao đường –!”

“Phu thê giao bách –!”

“Đưa vào động phòng –!”

Thanh âm của người chủ lễ xuyên qua cửa Lí gia, cũng truyền sâu vào đáy lòng Tử Thanh.

Mỉm cười cúi đầu lặng lẽ liếc nhìn Nhã Hề nằm trong lòng, nàng sẽ chấp nhận một người cũng là thân nữ nhi như ta sao? Khuôn mặt vốn tươi cười dần dần cứng ngắc, Tử Thanh hít sâu một hơi, ta muốn vẫn cứ như vậy mà ôm nàng, yêu thương nàng, nếu thực sự có một ngày nàng biết thân phận của ta, nàng có còn có thể giống như bây giờ mỉm cười tựa vào lòng ta không? Mây dần dần nhúu chặt, lại hít sâu một hơi, trái tim vốn đang đập rộn ràng dần dần an tĩnh lại.

“Tử Thanh...” Nhìn Tử Thanh đột nhiên nhúu mày, Nhã Hề thì thào mở miệng. Hắn suy nghĩ cái gì? Điều gì khiến cho hắn bỗng nhiên sầu muộn như thế?

“Nhã nhi? Vết thương lại đau phải không?” Tử Thanh vội vàng hỏi.

Khẽ lắc đầu, Nhã Hề cười nhẹ: “Ta chỉ là...đột nhiên...muốn hát...”

“Muốn hát cái gì?” Tử Thanh ôm Nhã Hề đi trong Lí phủ, từng tán lá trúc theo gió nhẹ nhàng đưa, vang lên tiếng xào xạc, đối lập với tiếng nhạc vui tươi hoan hỉ ở tiền đường, một bên như hồ nước sâu an tĩnh bình yên, một bên lại tựa sóng trào dâng đầy hứng khởi, quả thật là những âm thanh trái ngược.

“Nguyện...vi...tinh dữ...hán, quang...ảnh cộng bồi...hồi...” (*) Tiếng ca yếu ớt thoát ra khỏi khóe môi, ánh mắt tràn đầy tình ý vẫn nhìn Tử Thanh không chớp mắt: “Thế gian...này...thiếp chỉ có...chàng...”

(*Nguyện cùng làm sao sáng, sớm tối ở bên nhau)

Chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng cay cay dâng lên chớp mũi, đáy lòng ấm áp như được một đôi bàn tay mềm mại gặt gao ôm ấp, Tử Thanh nặng nề gật đầu: “Cho dù tương lai nàng có bảo ta đi, ta cũng sẽ không đi, ta sẽ vẫn mãi bảo vệ nàng...” Chẳng sợ có một ngày nàng hận ta, bảo ta cút đi, ta cũng sẽ yên lặng thủ hộ bên nàng, thậm chí – chỉ nhìn nàng hạnh phúc. Bất tri bất giác, khóe mắt lại rướm rướm lệ quang.

Lá trúc phiêu lạc, hai vai kề nhau.

Lí Nhược che miệng, cười hì hì, thực là một đôi người ngọc làm người ta ngưỡng mộ: “Ta cũng sẽ có một người yêu ta như vậy chứ?”

Nhướn mày cười, Tử Thanh tiếp tục đi tới: “Chờ nàng khỏe lên, ta cũng hát cho nàng nghe.”

“Hát...cái gì?” Nhã Hề tựa vào ngực Tử Thanh, mỉm cười nhẹ hỏi.

“Giờ không nói cho nàng được, nếu muốn nghe, vậy phải mau mau khỏe lên.” Nhìn sương phòng càng ngày càng gần, Tử Thanh cười: “Hiện tại, việc nàng phải làm là ngủ một giấc.”

“Được...” Bình yên nhắm mắt, nụ cười vẫn đọng lại thật lâu bên khóe môi Nhã Hề.

Cẩn thận đặt Nhã Hề lên giường, Tử Thanh đưa tay giúp nàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán: “Ngoan ngoan ngủ đi, ta đi chúc mừng Lí công tử rồi sẽ lập tức trở về, ta cam đoan lúc nàng vừa mở mắt liền có thể thấy ta.”

Nhắm mắt gật đầu, Nhã Hề tùy ý để Tử Thanh đắp chăn ấm áp mềm mại.

Nhẹ nhàng rời khỏi sương phòng, cẩn thận đóng cửa lại. Tử Thanh ôm quyền hướng Lí Nhược nói: “Giờ tiểu thư có thể cười ta.”

Lí Nhược sững sốt: “Người thật sự cho là thật sao? Chơi với người thực không thú vị chút nào.”

“Ha ha, không biết lúc này Sử công tử có ở phía trước không?” Tử Thanh mở miệng hỏi.

Lí Nhược gật đầu: “Có thì có, chỉ là ta cũng muốn nói với người, Sử Triều Cẩm này có rất nhiều thủ đoạn, người giữ lời đưa hấn Bắc thượng Phạm Dương, nhất định phải chú ý.”

“Đa tạ Lí tiểu thư nhắc nhở.” Tử Thanh cười nhẹ: “Vậy không biết tiền thính đi hướng nào?”

“Cứ đi thẳng là tới.” Lí Nhược chỉ hướng: “Hi hi, không nghĩ tới người lại là kẻ mù đường, ha ha.”

Tử Thanh quần bách, chỉ cười khẽ hai tiếng.

Tử Thanh mới bước vào đại đường, liền nghe thấy tiếng Triều Cẩm gọi.

“Công tử, người không có việc gì là tốt rồi.” Cận thận nhìn đôi mắt ửng của Triều Cẩm, một nữ tử lại sinh ra có một đôi con ngươi tinh nhuệ như vậy, chẳng lẽ bản tính thực sự độc ác? Nhớ tới từng chuyện từng chuyện cùng nàng phát sinh, cái ôm triền miên đêm ấy, những giọt nước mắt đặc biệt rõ ràng, còn có một Triều Cẩm rơi lệ buồn bã kể ra nỗi bất đắc dĩ của bản thân, sao có thể là một tiểu công tử độc ác trong lời của huynh muội Lí gia đây?

Mặt Triều Cẩm đột nhiên đỏ lên: “Người nhìn ta mãi làm gì?”

“Thực xin lỗi.”

“Yến công tử! Đến đây đến đây, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, người không kính ta một ly sao?” Lí Vũ mặt mày hớn hởi, tay cầm chén rượu đi tới, liếc xéo Triều Cẩm: “Sử công tử cứ yên tâm đi, chờ qua ngày đại hỉ hôm nay của ta, ngày mai tất nhiên sẽ chuẩn bị thuyền để đưa người bình yên về Phạm Dương, lệnh tôn Sử đại nhân chắc đang mong ngóng a.”

“Ăn đức này của Lạc Dương Lí gia, Triều Cẩm nhớ kỹ, ngày khác tất có báo đáp.” Triều Cẩm cười, cầm một chén rượu trên bàn lên: “Nào, để ta kính người!”

“Hảo!” Uống một hơi cạn sạch, Lí Vũ cười ha hả.

Tử Thanh ngẩn ra, nhìn hai người trước mặt, rõ ràng là một lòng muốn tọa sơn quan hổ đấu, nhưng ngữ khí của Lí Vũ lại nhất mực siểm nịnh lấy lòng, thật không biết là hấn có tâm cơ, hay là có mưu lược? Nhưng chính khí trên người hấn lại không giả một chút nào, hôm nay một thân hồng y, lại giống như tiểu tướng từ trên trời hạ phàm, sắc mặt vui mừng tràn đầy anh khí, tự nhiên khiến người ta cảm thấy thân thiết.

“Yến công tử, sao người có thể nhìn hai chúng ta uống được? Đến đây đến đây, chén này của người!” Rót một chén rượu, Lí Vũ đưa cho Tử Thanh: “Ta chúc con đường làm quan của Yến công tử người thuận lợi, hoàn thành đại kế, càng hy vọng những năm nay có thể cùng công tử đây lưu lại chút công tích gì đó vào sách sử Đại Đường, phải không?”

“Ha ha, ta bắt quá chỉ là một phàm nhân nho nhỏ, không nghĩ xa vời như vậy, có thể có cơm ăn đủ no là được rồi. Lí công tử, ta chúc người cùng Hoắc cô nương trăm năm hòa hợp, hạnh phúc viên mãn.” Tử Thanh ngửa đầu uống chén rượu, hy vọng Hoắc cô nương có thể hạnh phúc cùng hấn.

“Hoắc?” Triều Cẩm cả kinh: “Tân nương tử lại là nữ nhi của y quán Biện Châu Hoắc gia – Hoắc Hương?”

Cười mà không đáp, Lí Vũ nhún nhún vai: “Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, cho tới bây giờ ta cũng không hỏi nhiều, tối nay mà không vào động phòng thì tất nhiên ta cũng không biết đến tới cùng nương tử là tiểu thư nhà nào.”

“Ha ha, Lí lưu thủ chắc chắn sẽ chọn cho người một thê tử tốt.” Vẻ tươi cười có chút cứng nhắc, ánh mắt bỗng nhiên một mảnh âm đạm, như sự nhớ ra cái gì, lại quay ra nhìn chúng tân khách: “A? Sao hôm nay không thấy lệnh tôn đâu?”

“Có lẽ phụ thân ta còn bận công sự. Chúng ta cũng mới tới Lạc Dương không lâu, còn rất nhiều điều không biết, ha ha, khoảng tầm buổi trưa Sử công tử có thể thấy người.”

“Ai da, ca ca! Muội thực nhàm chán quá, muội có thể đi nhìn trộm xem đại tẩu trông thế nào không?” Lí Ngược đột nhiên ngắt lời cuộc nói chuyện của bọn họ, kéo ống tay áo Lí Vũ làm nũng.

“Cái này không được, khăn trùm đầu của nương tử hôm nay chỉ có thể để ta là người vén lên đầu tiên.” Lí Vũ nghiêm túc gật đầu.

“Muội cứ đi! Hắc hắc.” Nói xong, Lí Nhược chạy vào nội đường, Lí Vũ hoảng hốt: “Muội muội, người đừng có dính vào a!” Cuống quýt buông chén rượu, đuổi theo Lí Nhược.

Nét mặt tràn đầy ưu tư cúi đầu trầm ngâm một lát, Triều Cẩm bỗng nhiên nhìn Tử Thanh, thấp giọng nói: “Sợ là chúng ta cần thừa dịp tối nay Lí gia động phòng mà rời khỏi Lạc Dương thôi. Nếu thật sự tân nương tử là Hoắc Hương, Lí gia mà biết chúng ta đã từng giam cả nhà bọn họ, nhất định sẽ không để ta bình yên trở lại Phạm Dương. Tử Thanh, tối nay nhất định chúng ta phải đi!”

“Nhưng Nhã nhi nàng...”

“Nếu ta không đi, có lẽ chỉ có con đường chết.”

“Người để ta suy nghĩ đã.”

“Giờ tý tối nay, ta ở cửa sau Lí phủ chờ người, nếu người không đến, vậy ta thà chết ở Lạc Dương cũng không nguyện ý để Lí gia đưa ta Bắc thượng.”

“Người hà tất phải vậy?”

24. Q.1 - Chương 24: Đêm Dừng Ở Lạc Dương

Ánh trăng nhân nhật, hắt từng vệt loang lổ bên trong viện tử.

Tử Thanh đi qua đi lại thật lâu trong sân, cuối cùng cũng dừng lại bên cửa sổ tân phòng, mở miệng nói: “Có phải bên trong là Hoắc cô nương không?”

“Yến công tử! Sao lại là huynh?” Nghe thấy tiếng Hoắc Hương đáp lại từ bên trong, Tử Thanh hơi hơi an tâm.

Liếc mắt nhìn hộ vệ trong viện, Tử Thanh mở lời: “Ta có một chuyện muốn thỉnh cầu Hoắc cô nương hỗ trợ.”

“Mời công tử nói.” Thanh âm khẽ run, không che dấu được nỗi kích động trong đáy lòng Hoắc Hương.

“Nhã Hề cô nương bị thương chưa lành, thật sự không tiện đi xa, ta muốn...để nàng ở lại đây, ngày mai ta phải lên phía Bắc tới Phạm Dương, đoạn thời gian này, phiền Hoắc cô nương có thể chiếu cố giúp.”

“Nguyên lai...Được, ta đáp ứng huynh.”

“Đa tạ Hoắc cô nương, đợi ta trở về từ Phạm Dương, chỉ cần là chuyện Hoắc cô nương phân phó thì mặc kệ là khó đến mức nào ta cũng sẽ làm!”

“Mạng của ta vốn chính là do huynh cứu, Yến công tử, ta chỉ có một yêu cầu nho nhỏ thôi.”

“Mời Hoắc cô nương nói.”

“Phải hảo hảo chiếu cố bản thân mình, nhớ tay của huynh đó, nếu không chăm sóc cẩn thận, vạn nhất trở thành tàn phế...”

“Sao Yến công tử đã đến chào từ biệt sớm vậy?” Không biết từ khi nào mà Lí Vũ đã đi đến trước cửa động phòng, mang theo ba phần men say nhìn Tử Thanh, đôi con ngươi như muốn nhìn thấu nàng.

Tử Thanh ôm quyền, cười nhẹ: “Hôm nay không phải là ngày Lí công tử cùng Hoắc cô nương động phòng hoa chúc sao? Ta sợ ngày mai mới đến chào từ biệt thì sẽ quấy rầy không khí tốt đẹp của công tử và Hoắc cô nương.”

“Ha ha, ta đâu có phải một tên ngu ngốc tham luyến cái giường đâu.” Lí Vũ cười ha hả, đẩy cửa phòng ra: “Không phải người muốn đến náo loạn đêm động phòng của ta đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi, ta muốn đi thăm Nhã nhi.” Liền ôm quyền, Tử Thanh vội vàng chào từ biệt.

“Aish.....” Nhìn bóng dáng Tử Thanh, Lí Vũ không khỏi thở dài cảm thán: “Vì sao đã biết rõ hần là kẻ trọng phạm* mà người lại vẫn muốn đi theo hần?”

(*tội phạm quan trọng)

Xoay người đi vào động phòng, tinh tường nhìn thấy thân hình Hoắc Hương đang ngồi ngay ngắn trên hỉ sàng khẽ run lên, Lí Vũ ảm đạm thở dài, đóng cửa lại, chậm rãi đến gần Hoắc Hương: “Nương tử không cần kinh hoảng, ta biết trong lòng nàng còn có những thứ này nọ không buông bỏ được, ta có thể chờ. Tối nay nàng cứ an tâm ngủ trên giường đi, ta sẽ ngủ ở ghế dài bên này là được rồi.”

Hoắc Hương kinh ngạc, ngồi như tượng gỗ trên giường.

“Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên ở ngoại ô thành Biện Châu diệt trừ cường đạo, chẳng may bị thương được người đưa tới Hoắc phủ, là nàng đã tự mình băng bó vết thương cho ta, khi đó ta cảm thấy người trước mặt đích thị là một tiên tử. Ta đã nghĩ nếu cuộc đời này có thể lấy được nàng thì tốt đẹp đến nhường nào.” Lí Vũ cười nhẹ hồi tưởng: “Đáng tiếc, lúc tên súc sinh An Khánh Ân kia ức hiếp nàng, ta lại phụng mệnh đi tiêu diệt phi tặc ở vùng Đồng Quan, không kịp tới cứu nàng.....Ồ trong lòng nàng, khẳng định Yến Tử Thanh rất quan trọng phải không?”

Thân mình Hoắc Hương run lên: “Không...không phải...” Không tự chủ được vài giọt lệ rơi xuống trên hỉ phục.

“Ta không cần nàng chấp nhận số mệnh, ta chỉ mong có một ngày có thể trở thành người nàng dành cho thứ tình cảm chân thành mà trăm thương ngàn nhớ. Ta có thể chờ, thẳng đến khi nàng có thể thản nhiên tươi cười nhìn ta, coi ta là người quan trọng nhất trong đời nàng để nương tựa.” Lí Vũ đưa tay nâng tấm khăn hỉ màu hỏa hồng lên, chạm phải cũng là một đôi mắt tràn đầy lệ.

Chần chờ, Lí Vũ run run đưa tay lau đi nước mắt cho nàng: “Chỉ cho nàng rơi lệ hôm nay thôi, hảo hảo nghỉ ngơi đi, một đường nàng đi tới đây cũng mệt mỏi lắm rồi.”

“Đừng đi!” Hoắc Hương đột nhiên chộp lấy tay Lí Vũ, liên tục lắc đầu: “Có phải Yến công tử muốn đi làm chuyện gì nguy hiểm không?”

Trong lồng ngực Lí Vũ lại một trận phiền muộn, không khỏi thở dài một hơi: “Phải.” Trái tim lại đau đớn đến cùng cực.

“Cầu chàng giúp hần, được không?”

“Ta đã làm hết thấy những gì ta có thể làm được rồi...”

“...”

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, ta lại đi uống vài chén.” Vội vàng nói xong, Lí Vũ hấp tấp chạy ra khỏi phòng – thì ra hần không chịu nổi, dù là một chút cũng không thừa nhận được.

“Ta đang làm cái gì? Rốt cuộc ta đang làm cái gì?” Thì thào tự hỏi, Hoắc Hương che mặt gục trên giường.

Từ xa xa nhìn bọn nha hoàn đem những tấm vải dầm máu mới thay ra đi ra khỏi sương phòng, lại nhìn thuốc nhuộm nha hoàn khác vừa mới sắc cùng cháo thịt mới nấu, Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm. Có Hoắc Hương ở đây, nhất định nàng có thể hảo hảo bình phục như cũ.

Nhìn nhóm nha hoàn bận rộn rất cực cũng lui ra, Tử Thanh chậm rãi đi qua, đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Tử Thanh...” Nhã Hề đang nằm trên giường khẽ thì thào thành tiếng, tuy là mong manh, nhưng lại mang theo một tia chờ đợi.

“Nhã nhi.” Cười cười đi về phía Nhã Hề, Tử Thanh ngồi bên giường, giúp nàng gạt sang một bên những lọn tóc mai hỗn độn trên trán: “Vết thương rất đau, phải không?” Những ngày ta không ở đây, nàng có thể tự chiếu cố mình, phải không?

Nhã Hề cười ôn nhu, chỉ lắc đầu: “Ta muốn nhanh chóng...khỏe lên...”

Tử Thanh lắc lắc bàn tay trái bị thương của mình: “Nói không chừng vẫn là ta lành trước thì sao? Ta đây sẽ muốn nàng...” Bỗng nhiên, Tử Thanh dừng lại, chỉ lẳng lặng nhìn Nhã Hề, trong đôi mắt tràn ngập đều là thương tiếc cùng quyến luyến không nở.

Trái tim Nhã Hề bỗng nhiên đập dồn: “Tử Thanh...” Hai má thoáng chốc đỏ ửng, nhìn đôi mắt kia, người muốn làm gì? Nhìn môi hần dần dần tới gần môi mình, Nhã Hề hít một hơi, khấn trương nắm chặt một góc chăn.

Dường như phát hiện ra nàng khẩn trương, khóe miệng Tử Thanh đột nhiên nhếch lên, đáp lại Nhã Hề bằng một nụ cười ôn nhu, đôi môi lại rơi trên trán nàng: “Ta muốn nàng xứng thật nhiều thật nhiều khúc ca cho ta nghe.”

An tâm nhắm mắt cười, Nhã Hề ngượng ngùng: “Được...”

“Ta còn muốn nghe nàng đàn...”

“Được...”

“Ta còn muốn nhìn nàng nhảy múa...”

“Ừ...”

“Còn muốn...”

“Tử Thanh...ta muốn...mỗi ngày đều có thể thấy huynh...” Nhìn khuôn mặt Tử Thanh thật sâu, Nhã Hề nhìn không được nâng bàn tay, cổ hết sức vuốt ve dáng hình kia: “Nhất định là thượng thiên động lòng thương...cho nên...mới có thể...để huynh xuất hiện bên cạnh ta...” Tay trái Tử Thanh đột nhiên nắm chặt tay Nhã Hề, cảm giác ẩm ướt cũng theo đó mà truyền tới – một giọt máu đỏ tươi từ tay nàng chảy xuống.

“Tử Thanh!” Lòng bỗng dưng đau xót, Nhã Hề hoảng hốt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tử Thanh.

Ôn nhu cười, Tử Thanh chỉ lắc đầu: “Ta chỉ muốn biết là có phải ta nằm mơ không?”

“Đứa ngốc...”

Ánh trăng nhàn nhạt trong treo rọi chiếu qua khung cửa sổ, tuy có chút rét lạnh nhưng lại không thể nào thay đổi được hai trái tim nóng cháy.

“Được rồi, nghỉ ngơi cho tốt thì mới mau khỏe được. Mau ngủ đi, ta đi lấy thuốc cầm máu.” Tử Thanh cẩn thận đắp lại chăn cho Nhã Hề, đứng dậy.

“Tử Thanh...”

Không quay đầu nhìn lại, Tử Thanh sợ Nhã Hề nhìn thấy được lệ châu trên mặt nàng lúc này: “Nhã nhi, có chuyện gì?”

“Ta...chỉ là một linh nhân...đê tiện...”

“Nói ngốc vậy, không nên suy nghĩ linh tinh, mau ngủ đi...Cuộc đời này, tuyệt đối sẽ không có ngày ta ghét bỏ nàng...” Nhưng thật ra nàng, Nhã nhi, có thể sẽ có một ngày nàng ghét bỏ ta...Những lời phía sau này, Tử Thanh lại nghẹn ngào, thật sự không nói nổi nên lời.

Đi ra khỏi sương phòng, Tử Thanh đóng cửa lại, một chút lệ vương trên khóe mắt. Lần này ta đi Phạm Dương, để một mình nàng ở lại, có thể nào nàng sẽ nghĩ ta bỏ nàng mà đi? Có thể nào có người nói cho nàng biết thương thế thật sự của nàng không? Nếu nàng biết được cuộc đời này không có khả năng làm một người mẫu thân, nàng sẽ bị thương tới mức nào?

Ngàn vạn lần không nở, cưỡng ép bản thân hạ quyết tâm, Tử Thanh hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa hậu viện.

25. Q.1 - Chương 25: Xuôi Thuyền Trên Sông Hoàng Hà

Đẩy cửa ra rồi đóng lại, thoáng dừng chân thở dài, chưa bao giờ lại có một khắc nào mà lòng Tử Thanh thấy nặng nề như thế.

“Ta biết người sẽ không mặc kệ ta mà!” Thanh âm Triều Cẩm vang lên phía sau, Tử Thanh lại thở dài thật sâu: “Đi thôi.”

“Tay người!” Triều Cẩm hoảng hốt cầm lấy tay nàng: “Sao miệng vết thương lại nứt ra rồi?”

Rút tay lại, đi qua một bên cỏi bỏ mảnh vải đang quấn trên tay, vừa đi về phía trước Tử Thanh vừa lạnh nhạt nói: “Đừng vội quấn đến thương thế này, không phải người muốn tới Phạm Dương sao? Còn không đi?”

“Người đứng lại!” Triều Cẩm hung hăng quát, tháo đai lưng ra, chộp lấy tay Tử Thanh, vội vàng băng lại: “Đừng đối xử với ta như vậy được không?”

Tử Thanh nhú mày: “Được...” Nhưng không hề nhìn vào mắt nàng: “Hiện tại chúng ta mượn xe ngựa Bắc thượng hay vẫn như cũ mượn thuyền Bắc thượng?”

“Ta đã thuê thuyền rồi, giờ liền đi đến bên bờ Hoàng Hà.” Nhìn tay Tử Thanh tạm thời không chảy máu nữa, Triều Cẩm thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Chờ ngày mai cập bờ rồi sẽ tìm một y quán cho người hảo hảo điều trị một phen, đi thôi.” Buông tay ra, Triều Cẩm cô đơn vô hạn đi phía trước, bóng dáng cô độc tràn ngập thê lương.

Một đường không nói gì, đến bên bờ, Tử Thanh cùng Triều Cẩm đi lên thuyền, thuyền phu nhẹ nhàng khua mái chèo, thuyền tiến nhập Hoàng hà, xuôi dòng đi xuống.

Ánh trăng lấp lánh, như rải rác vạn vạn đóa hoa.

Tử Thanh đứng ở mũi thuyền, nhìn bóng dáng thành Lạc Dương dần dần trở nên mơ hồ trong bóng đêm, chỉ cảm thấy trong lòng như có vô số tảng đá hung hăng đè nặng, hô hấp có chút trầm trọng, chỉ có thể dùng tiếng thở dài để giảm bớt.

Nhã nhi...

“Từ khi nào người lại trở nên sầu lo như thế?” Triều Cẩm nhìn hàng mi của Tử Thanh: “Ta không thích thấy người như vậy.”

“Đến Phạm Dương, trước tiên đừng vội vào thành, ở ngoại ô tìm một chỗ trốn vài ngày trước đi.” Tử Thanh xoay người, nhìn Triều Cẩm: “Lăng Trọng đã bị áp giải đến phủ của An Lộc Sơn ở Phạm Dương rồi, việc ám sát An Khánh Ân không sớm thì muộn cũng sẽ bị lộ ra, giờ người trở về, không thể nghi ngờ là chỉ còn đường chết.”

“Sao có thể như vậy...” Thân mình Triều Cẩm chấn động, không thể tin được lắc đầu: “Ai bắt hấn? Đây...điều này sao có thể?”

Tử Thanh tiến lên, đỡ lấy hai vai nàng: “Phạm Dương tất nhiên phải trở về, chẳng qua là cứ chờ xem đã, nếu dưới cơn giận dữ mà An Lộc Sơn không rõ chi tiết đã giết Lăng Trọng, vậy người trở về cũng không có nguy hiểm. Nếu Lăng Trọng vừa nhìn thấy An Lộc Sơn đã nói ra toàn bộ sự tình, vậy người nhất định đừng lộ diện vội, nói không chừng lệnh tôn sẽ vì người mà giải vây.”

“Không có khả năng...Không có khả năng!” Triều Cẩm ôm chặt hai vai, ngã ngồi ở đầu thuyền, sợ hãi đến nước mắt ào ạt rơi xuống: “Cha ta không có khả năng vì một mình ta mà có thể xé rách da mặt với An gia, ta chỉ có chết đi mới có thể làm cho An – Sử hai nhà này hóa giải thù hận!” Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Triều Cẩm, người cần phải tỉnh táo lại, giờ người có thể cứu người cũng chỉ có chính người thôi!

“Đại ca Sử Triều Nghĩa chỉ hy vọng ta chết đi, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua cơ hội này!” Triều Cẩm lắc đầu, nhìn Tử Thanh: “Còn có mẫu thân, nàng tử mị bày ra cục diện, thế nhưng lại bị hủy ở trong tay ta, ta thực có lỗi với người...Thực có lỗi với người...”

Tử Thanh nhú mày, gia đình quan lại thời cổ đại thật sự không có dù chỉ một tia cốt nhục tình thân sao? Vì đại nghiệp mà hy sinh nhiều như vậy, đáng giá sao?

Trầm mặc, trầm mặc, thật lâu sau quanh quẩn bên tai vẫn đều là tiếng khóc im lặng đầy áp lực của Triều Cẩm.

“Tử Thanh...” Bỗng nhiên, Triều Cẩm kéo dây cột tóc ra, một suối tóc đen toàn bộ xỏa tung phiêu đảng.

“Công tử người đây là...muốn làm gì?” Tử Thanh nhìn đôi mắt đắm lệ mơ hồ của nàng, rõ ràng ẩn sâu có một tia hàn ý làm người ta sợ hãi.

Chậm rãi đứng dậy, Triều Cẩm khẽ kéo rút vạt áo, từng bước đi về phía Tử Thanh: “Ta đã là người hẳn phải chết, Yến Tử Thanh, người quả nhiên là kẻ ý chí sắt đá, ngay cả hiện tại cũng không chịu động một tia tà niệm với ta sao?”

“Công tử!” Tử Thanh hoảng hốt bắt lấy tay nàng, kéo Triều Cẩm vào trong khoang thuyền, khẩn trương liếc mắt nhìn bốn phía, rèm trên thuyền đều đã buông xuống, thuyền phu hẳn là sẽ không đột nhiên tiến vào.

Buông tay ra, Tử Thanh lắc đầu: “Ta cầu người, đừng luôn nghĩ đến những thứ này nọ không thể được không?” Một lần lại một lần bị cưỡng hôn, cưỡng ôm, Tử Thanh cảm thấy mình khẳng định là chạy trời không khỏi nắng.

“Người yên tâm đi, thuyền phu là kẻ điếc, hẳn sẽ không nghe thấy chúng ta làm gì ở trong này đâu.” Triều Cẩm dựa sát vào Tử Thanh, hai tay vòng qua cổ nàng: “Ta thật hy vọng lúc này người giống Lăng Trọng. Vì sao người lại cứ cố tình lạnh lùng như thế?”

“Công tử!” Nhú mày, trái tim Tử Thanh bất an đập kịch liệt, nhìn đôi môi nàng dần dần tiến tới: “Ta không muốn làm tổn thương người!”

“Nếu ta muốn người làm tổn thương ta thì sao?” Vạt áo cuối cùng cũng rơi xuống, Triều Cẩm đẩy ngã Tử Thanh, chậm rãi nói lỏng mảnh vải bó ngực: “Ta rồi sẽ phải về Phạm Dương, nếu ta chết ở trên tay An Lộc Sơn, hẳn thỏa tâm nguyện, cha cũng an toàn, nương cũng vậy...Nếu ta trốn đi, theo tính tình của cha mà xét, chắc chắn sẽ giao nương ra cho An Lộc Sơn tiết hận, ta không thể để người phải chịu tội này.”

Tử Thanh đè tay nàng lại: “Có lẽ sự tình còn có cơ hội xoay chuyển thì sao?”

Triều Cẩm gượng cười: “Một bước sai, thua cả bàn cờ...Tử Thanh, để cho cuộc đời này của ta được một lần không phải hối hận đi...” Mảnh vải bó ngực từ trên người nàng rơi xuống, gò má phỉm một màn đỏ ửng.

Tử Thanh vội vàng nhắm mắt lại, thanh âm Triều Cẩm lại vang lên bên tai: “Nhìn ta đi được không?”

“Ta không nhìn!” Tử Thanh lắc đầu. Triều Cẩm a Triều Cẩm, người tội gì phải làm vậy?

Thân thể mềm mại dựa lên người Tử Thanh, thân mình Tử Thanh bỗng nhiên cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn thân nhất thời bốc lên nhiệt hỏa – nữ tử ấy hơi thở như đóa hoa lan: “Tử Thanh...Tử Thanh...” Thì thâm khẽ gọi, cũng mềm mại nhu mì tận xương.

Làn môi nóng bỏng dừng lại trên môi Tử Thanh, Tử Thanh cả kinh trợn mắt: “Người...”

“Không cho nói!” Bàn tay Triều Cẩm đặt lên vạt áo Tử Thanh: “Đây là đêm đẹp để cuối cùng của ta...”

“Sử Triều Cẩm!” Tử Thanh đột nhiên vòng hai tay gắt gao đem Triều Cẩm ôm vào trong lòng, không dám để cho nàng tiếp tục nhúc nhích dù chỉ một phần: “Không cần tiếp tục hoài phí bản thân mình như thế, cứ tiếp tục như vậy, chỉ có ta làm tổn thương người thôi!”

Lạnh lùng cười, Triều Cẩm đột nhiên hỏi: “Nếu tối nay ta là linh nhân kia thì sao? Người cũng sẽ thờ ơ như thế?”

“Nhã nhi...” Trái tim Tử Thanh nhói đau, gật đầu: “Phải, ta cũng sẽ không dễ dàng khiến nàng ấy tổn thương.”

Giã ra khỏi vòng tay Tử Thanh, Triều Cẩm thẳng người ngồi dậy, bỗng nhiên ném vớ chén trà ở bên cạnh, nhặt lên một mảnh nhỏ, hung hăng rạch một vết trên thân thể tựa tuyết trắng của mình: “Tối nay mỗi một

lần người cự tuyệt ta, ta liền tự làm mình tổn thương một lần! Nếu ta chảy hết máu mà chết, còn phải nhờ công người đem thi thể ta về Phạm Dương!”

Ánh mắt né tránh thân thể nàng, không nhìn vết máu ngang ngực kia, Tử Thanh lắc đầu: “Vì sao người luôn thích uy hiếp ta?”

“Nhìn ta!” Triều Cẩm hai mắt hàm lệ ép hỏi: “Ta đường đường là nữ tử Sử gia, làm sao có thể so ra kém hơn một linh nhân kia chứ?”

“Người rất tốt, chỉ là...ta thật sự không thể chạm vào người được...” Tử Thanh vẫn như trước không hề nhìn nàng.

Lại một vết máu xuất hiện, Triều Cẩm cười tự giễu: “Nếu ta không chết, ta có thể sinh cho người thật nhiều thật nhiều hài tử, mà linh nhân kia dù chỉ một hài tử cũng không có khả năng sinh cho người!”

Thân mình chấn động, Tử Thanh cười ảm đạm: “Ta không cần...” Đột nhiên quay đầu bình tĩnh nhìn Triều Cẩm: “Người có biết hiện tại người rất đáng sợ không, vì cái gì người lại biến thành như vậy?” Ánh mắt lại lạc lên hai đạo vết thương ghê người kia, Tử Thanh thở dài thật sâu: “Đừng tự làm tổn thương chính mình nữa...”

Nói xong, Tử Thanh cúi ngoại bào, xé rách một ít, đang muốn tiến lên băng bó cho nàng, lại bị nàng ôm chặt lấy: “Người phải nhớ kỹ, thân thể của ta người là người thứ nhất nhìn thấy!”

Mặt đỏ lên, Tử Thanh lại không biết nên tiếp những lời này thế nào.

“Một ngày nào đó ta nhất định sẽ gả cho người! Ta không thể cứ như vậy mà chết được! Nếu không, ta không cam lòng!” Triều Cẩm lạnh lùng mở miệng, không nhìn rõ được nét mặt nàng giờ này, Tử Thanh đột nhiên cảm thấy có chút rung mình từ tận đáy lòng. Giờ khắc này, Tử Thanh thật sự không biết trong lòng Triều Cẩm rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Từ từ xuôi Hoàng Hà, gió đêm lạnh lẽo, chuyến này đi Phạm Dương, Tử Thanh cảm thấy trong lòng trào dâng vô hạn khủng hoảng, giống như sắp có đại sự gì đó sẽ phát sinh.

26. Q.2 - Chương 26: Hậu Viện Sử Phủ

Một đường Bắc thượng, vô kinh vô hiểm, cả quãng đường cũng không nói chuyện một lần, mỗi ngày nếu có nói thì cũng chỉ là hỏi han ân cần, mà Triều Cẩm lại ngày càng trầm tư.

Đi một vòng, tới địa giới Phạm Dương lại mất những một tháng, đương nhiên cũng bỏ lỡ mất đại thọ của Sử Tư Minh.

Phương Bắc rét lạnh, trên đường đi Tử Thanh cùng Triều Cẩm phải mặc thêm vài lớp y bào, tạm thời tá túc một đêm ở một gian nhà trong một ngôi chùa ở ngoại thành Phạm Dương.

Nhìn những bông tuyết phiêu lạc, ngôi đền một mảnh tịch liêu.

“Năm Thiên Bảo thứ mười bốn vẫn đến rồi...” Thì thảo tự nhủ, dọc trên đường đi nhìn nhà nhà dán câu đối hỉ, treo đèn lồng đỏ, Tử Thanh biết cuối cùng đã đến tháng giêng, thời Đại Đường loạn thế sắp sửa bắt đầu.

Quỳ xuống đại điện bên trong ngôi chùa, nôi vương bên trong lòng Tử Thanh càng ngày càng tăng: “Nguyện cầu phật tổ phù hộ cho Nhã nhi thân thể khỏe mạnh, không gặp tai họa hay bệnh tật gì.” Hè mở bàn tay trái, nhìn vết thương ở lòng bàn tay đã kết vảy, không khỏi cười hoạt kê: “Đến tận cùng thì ta lành nhanh hơn hay là nàng khỏe lại nhanh hơn?”

“Tử Thanh! Đi theo ta!” Triều Cẩm đột nhiên tóm lấy Tử Thanh, chạy về phía thiền viện tăng nhân u tĩnh phía sau đại điện.

“Muốn đi đâu?” Tử Thanh vạn phần khó hiểu hỏi.

“Là nơi này!” Đẩy ra đại môn thiền viện, Triều Cẩm kéo Tử Thanh đi vào, nhìn nhìn phía sau không có thân ảnh ai, xác định được không có người rồi mới vội vàng vàng đóng cửa.

“Chi nha –!” Thiền viện im lặng đột nhiên vang lên thanh âm cửa gỗ mở.

Phim kinh dị? Tử Thanh không khỏi cả kinh, đang là ban ngày rõ ràng, trong thiền viện không có một bóng tăng nhân nào thì cũng thôi, thế nhưng lại đột ngột vang lên một tiếng như thế!

“Theo ta tiến vào!” Triều Cẩm giữ chặt Tử Thanh, đẩy cửa đi vào phòng trong, chỉ thấy một chiếc tủ gỗ ở phía trong chậm rãi mở ra, một lão tăng nhân cầm theo ngọn đèn vầy vầy tay với Triều Cẩm: “Tiểu công tử, mau vào đi, nhị phu nhân chờ người đến sốt ruột rồi.”

“Được rồi!” Triều Cẩm vội kéo Tử Thanh chạy vào bên trong tủ gỗ.

“Chi nha –” Cánh cửa tủ đóng lại, trong tầm mắt ngoại trừ ánh đèn leo lét kia ra, không còn thấy một tia sáng nào nữa.

Hết thấy những thứ xảy ra trước mắt đều đậm màu thần bí, đã được kiến thức qua mưu kế của Triều Cẩm, nói vậy thì mẫu thân của nàng lại càng đáng sợ.

Rốt cục sau khi băng qua mật đạo âm u rất dài, đột nhiên mở rộng ra một vùng ánh sáng.

“Rốt cục ta cũng về nhà!”

Nơi này không ngờ lại là – hậu viện phủ đệ của Phạm Dương Sử Tư Minh.

“Lão nạp cũng chỉ có thể đưa công tử đến lúc này thôi, mau mau đi vào gặp nhị phu nhân đi.” Nói xong lão tăng liền xoay người lui vào bóng tối.

“Người cứ như vậy mà vào sao! Vạn nhất bị phát hiện, không phải người chỉ có con đường chết à?” Tử Thanh kinh hãi hít sâu một hơi, lại phát hiện trên mặt Triều Cẩm là vẻ thoải mái vô hạn.

“Muốn bắt được Sử Triều Cẩm ta, không dễ vậy đâu!” Nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của Tử Thanh, Triều Cẩm chỉ vào lầu các ở cách đó không xa: “Đi theo ta.”

Bọn nha hoàn trong phủ vừa thấy thân ảnh Triều Cẩm liền không khỏi chấn động, vội vàng chạy về phía tiền thính hô: “Tiểu công tử đã trở lại, đã trở lại!”

Tử Thanh lại chỉ có thể đi theo Triều Cẩm lên lầu: “Công tử, người làm vậy rất nguy hiểm.”

“Tiến một nước nguy hiểm, ta cũng chỉ có thể đi từng bước thế này!” Triều Cẩm lạnh lùng nói xong, nhẹ nhàng gõ gõ cửa: “Nương, con đã trở về!”

“Cuối cùng người cũng biết trở về! Trời đất Phạm Dương bị người làm loạn đến sắp sụp xuống rồi!” Giận dữ mở cửa, một vị phu nhân kiều diễm đầy vẻ phẫn nộ xuất hiện trước mặt Tử Thanh.

“Nương, người nghe con nói đã, con chỉ có thể nói một lần thôi, hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể đi từng bước, nếu đi sai bước này, mọi thứ của chúng ta cũng sẽ bị hủy hết, nhưng nếu thắng thì lại vẫn còn có một đường sinh cơ!”

“Chát!” Một cái tát nảy lửa giáng lên mặt Triều Cẩm, Sử nhị phu nhân lắc đầu, ảm đạm: “Người có biết ta chỉ trông cậy vào người không, nhiều năm ta tranh đấu là vì ai? Nhiều năm ta hy sinh như vậy là vì ai? Thế nhưng lá gan người lại lớn đến mức đi sát hại nhi tử An gia yêu thích nhất!”

“Ta là không thể chứng kiến hấn nơi nơi khi dễ nữ nhân, càng không muốn nhìn người An gia luôn ăn to nói lớn với người Sử gia chúng ta!” Ôm mặt, Triều Cẩm cười nhẹ: “Con đặt cược có thể giành được chiến thắng lần này! Vậy từ nay về sau người sẽ không cần phải cầu xin lão gia hỏa Lăng gia kia, con cũng không cần lại phải đáp ứng gả cho tên súc sinh Lăng Trọng nữa!”

“Người muốn làm thế nào?” Ánh mắt Sử nhị phu nhân ngời sáng. Chuyện đã tới nước này, chẳng sợ chỉ cần có một tia hy vọng đi nữa thì cũng phải đi tiếp.

“Dọc đường đi con đã hỏi thăm rồi, Lăng Trọng cũng không bị An gia xử quyết, tựa hồ bọn họ đều đang đợi con về...Mà trùng hợp là, rõ ràng tiểu muội đã mất tích ở ngoại ô Lạc Dương, thế nhưng cố tình lại được Trịnh Nguyên Hoán đi phía Bắc trước cứu được. Nương, chúng ta ngàn tính vạn tính lại quên mất một người, chính là người đã được gả đi, cho tới bây giờ vẫn mang đến lợi thế cho phụ thân, Sử tiểu muội!”

Tử Thanh không khỏi giật mình, nếu quả thực Lăng Trọng là nội gián, như vậy tất nhiên hắn sẽ không chặt vật xuất hiện ở bến tàu Lạc Dương như thế! Cho dù Lí Vũ có thông minh đến cỡ nào cũng sẽ không có khả năng tính được thời điểm nào và người nào đã dụ tập An Khánh Ân, cũng vụn vặt lần không thể nghĩ được là do Sử gia làm! Nếu Lí Vũ dám khẳng định Lăng Trọng chính là thủ phạm, như vậy chỉ có thể là do có người mật báo! Vậy chỉ có một khả năng – người không hề để lại ấn tượng gì, Sử tiểu muội mới chân chính là người phía sau tấm màn!

Tử Thanh kinh hãi, nữ nhân trong nhà Sử Tư Minh, một người hai người đều là dạng nữ tử tâm kế, thực làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Mẫu thân, con hy vọng người có thể kêu cả lão nhân của Lăng gia đến, cùng đi tới An phủ xem con diễn một màn này, người chỉ cần giả bộ đau lòng thương xót con là được.”

“Cái này không khó.” Rốt cục phát hiện được Tử Thanh tồn tại, Sử nhị phu nhân liếc mắt nghi ngờ nhìn Tử Thanh: “Vị công tử này là?”

Triều Cẩm cười: “Dọc đường đi nếu không có người này làm thiếp thân thị vệ, chỉ sợ nữ nhi không thể sống đến hiện tại mà nhìn thấy người, hắn là đại ân nhân của con.”

“Sao người lại có thể nói ra thân phận nữ nhi của mình?” Sử nhị phu nhân kinh hãi.

“Ta gọi là Yến Tử Thanh.” Tử Thanh ôm quyền: “Phu nhân không cần kinh hoảng, nếu Sử tiểu thư đã bình yên hồi phủ, còn có kẻ có thể bảo mệnh, vậy ta nghĩ ta phải đi rồi.”

“Người không thể đi!” Triều Cẩm cuống quýt giữ chặt Tử Thanh: “Màn diễn này của ta không thể thiếu người được, cho dù phải đi thì cũng phải chờ ta thật sự bình yên mới được!”

“Ta đây nên làm cái gì?” Tử Thanh nhìn Triều Cẩm, giờ khắc này chuyện mà nàng muốn làm nhất là lập tức chạy về Lạc Dương, muốn biết rốt cục Nhã nhi thế nào?

“Người là thiếp thân thị vệ, người nói người phải làm gì đây?”

“Súc sinh! Rốt cục người đã trở lại!” Đột nhiên thanh âm Sử Tư Minh vang lên. Tâm Tử Thanh không khỏi kích động, không thể tưởng được xuyên về đến Đại Đường, nhân vật nổi danh trong lịch sử đầu tiên được thấy dĩ nhiên lại là vị nghịch tặc Sử Tư Minh!

Mặt có râu, tóc mai uốn lượn, một thân hoàng sam đồng giáp, chỉ thấy tay hắn cầm trường kiếm, nổi giận dùng dùng vọt tới, kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Triều Cẩm, một đôi ưng mâu chống lại đôi ưng mâu của Triều Cẩm, dù có phần không nở, nhưng cũng lại tràn đầy hận ý: “Đi! Súc sinh! Theo ta đến phủ An đại nhân lấy cái chết để tạ tội!”

“Lão gia, người buông tha cho Cẩm nhi đi!” Sử nhị phu nhân nhất thời khóc òa ôm lấy chân Triều Cẩm.

“Ta có thể buông tha hắn, nhưng ai có thể buông tha ta đây?” Lạnh lùng hỏi, Sử Tư Minh đá văng Sử nhị phu nhân: “Nếu người muốn nhìn mặt súc sinh này một lần cuối cùng, vậy theo ta tới phủ An đại nhân, xem ta xử trí nghiệt súc này thế nào!”

“Sử...Sử đại nhân đừng xúc động.” Tử Thanh đột nhiên mở miệng, cảm thấy có chút khó khăn: “Cho dù muốn đưa công tử đến An...chỗ An đại nhân thì cũng đừng dùng kiếm trực tiếp áp giải như vậy.”

“Người là kẻ nào?”

“Hắn là thiếp thân thị vệ của ta!” Triều Cẩm không chút sợ hãi: “Cha, ta đi theo người, nhưng mà thỉnh thu hồi kiếm lại, ta đi đến phủ An đại nhân không phải là đi thỉnh tội mà là đi giải thích!”

“Súc sinh! Người nói cái gì?”

“Xin mời người cùng ta đi đến An phủ! Chân tướng sẽ rõ ràng ngay, nếu lúc đó cha còn muốn giết ta, vậy ta sẽ không nhủu mày dù chỉ một chút.”

“Được! Nhìn xem người còn có lí do gì để thoái thác!”

“Tử Thanh, đi cùng ta không được rời dù một tấc, không thể để binh khí kẻ khác làm ta bị thương trước khi chưa kịp nói chuyện!”

“Vâng, công tử.”

27. Q.2 - Chương 27: Trực Tiếp Đồi Mạt An Lộc Sơn

Từng trận tuyết lớn thi nhau đổ xuống, tựa hồ khắp các con đường Phạm Dương đều có thêm một chút vẻ tiêu điều xơ xác.

Ngoài dự đoán, Sử Triều Nghĩa và Sử tiểu muội cũng không đến xem màn diễn này, chắc là cho rằng Sử Triều Cẩm nàng phải chết không thể nghi ngờ nên đã sớm người nào người nấy đi đến tửu lâu uống rượu chúc mừng.

Nhìn vẻ thản nhiên trên mặt Triều Cẩm, lòng Tử Thanh không khỏi dâng lên một tia kính ý. Nếu người này thật sự là nam tử thì với phân gan dạ sáng suốt này cũng đủ để đạt được công tích kinh thiên giữa thời thiên hạ đại loạn.

Rõ ràng nàng biết phía trước là đường cùng nhưng lại vẫn giữ được bình tĩnh như thế, thật sự còn có đường có thể đi sao?

An Lộc Sơn không hổ là tam trấn Tiết độ sứ, phủ đệ ở Phạm Dương được xây dựng cũng coi như là một đại trạch hoa lệ của hầu tước hoàng thân quốc thích, ngói kim sắc tường xanh ngọc bích, từng bụi cây ngọn cỏ tựa hồ đều vượt quá giới hạn, đủ khiến người ta hiềm nghi, An Lộc Sơn quả nhiên là một tên người Hồ có ý đồ phản nghịch.

Sử Tư Minh đứng thẳng trước cửa, tháo binh khí tùy thân xuống, cung kính hỏi: “Chẳng hay An đại nhân đã trở về từ Trường An chưa?”

Quản gia An phủ lạnh lùng nhìn Sử Tư Minh: “Đại nhân đã về, nhưng thật ra Sử đại nhân người còn có mặt mũi tới gặp An đại nhân sao? An đại nhân đã trở lại, chờ người hảo hảo cho người một lời giải thích! Người phải biết xưa nay An đại nhân vẫn rất thích Khánh Ân công tử.”

Thì ra vẫn chưa xử trí Lăng Trọng là vì An Lộc Sơn bị triệu vào kinh, xem ra hôm nay quả thật là một màn tranh luận sinh tử!

“Đúng là hạ quan đến vì việc này, tội thần nhi tử Sử Triều Cẩm đã được đưa tới, hoàn toàn để cho An đại nhân xử trí, ta không có một câu oán hận!” Sử Tư Minh hung hăng trừng mắt với Triều Cẩm, như thể người giờ phút này ở bên người hắn không phải là thân sinh nhi tử của mình mà chính là một kẻ nghiệp chướng làm liên lụy người nhà vậy!

“Lúc này đại nhân đang ở tiền đường.”

“Đa tạ quản gia đại nhân.” Sử Tư Minh ôm quyền dứt lời liền mang theo Triều Cẩm cùng Tử Thanh đi vào trong viện.

Băng qua bức tường chạm trổ hình hổ, xa xa liền nhìn thấy các tướng lãnh tràn đầy uy vũ ở bên trong đại viện An gia, binh khí cầm trong tay, vẻ mặt hờ hững nhìn ba người từng bước đi vào đại đường.

Một mùi đặc trưng của lông dê phủ vào mặt, đập vào mắt là đôi con người trợn ngược cùng cái trán với từng vết sọc trắng của tấm da hổ rất lớn được trải rộng chính giữa chiếc ghế dài phía trên đại đường – ngồi trên tấm da hổ là một hán tử cao lớn, tuy chỉ mới thấy bóng dáng nhưng chỉ với một thân giáp đen bằng da cừu cũng đã phá lệ long trọng, mới liếc nhìn đã cảm thấy người này đẳng đẳng sát khí.

Kẻ đó cầm chắc thanh kiếm dựa trên ghế, một đầu tóc quăn của người Hồ vô cùng rối loạn, thanh âm vang lên như tiếng chuông ngân: “Sử lão đệ a Sử lão đệ, người cùng ta tương giao mười năm cũng không dễ dàng gì, vì sao nhi tử chúng ta lại cố tình làm ra chuyện như vậy?”

Sử Tư Minh vội vàng quỳ xuống lạy: “Là hạ quan không biết cách dạy con! Thỉnh đại nhân trách phạt!”

Xoay người, đôi con người như chuông đồng khiến người ta sợ hãi của An Lộc Sơn đập vào mắt, ánh mắt như lòng lên, đỏ hồng lộ sát ý nồng đậm: “Nhi tử người giết hại nhi tử ta, người nói xem! Nếu lão tử một đao đâm chết con người, Ân nhi của ta sẽ nhắm mắt được sao?”

“Lăng trì! Lăng trì! Báo thù cho thiếu công tử!” Tiếng hô lạnh lạnh vang lên ngoài đại đường, vọng khắp toàn bộ An phủ, Tử Thanh chỉ cảm thấy dư âm tiếng vọng vang lên như không dứt trong lỗ tai mình.

Trời ạ! Cái loại đại tướng quân cổ đại khô ngô thế này thì dù chỉ một đầu ngón tay cũng đủ đâm chết người ta! Bảo ta phải bảo vệ nàng cho tốt thế nào đây? Tử Thanh nhìn quanh bốn phía, đừng nói là chính mình tay không tác sắt, mà cho dù có binh khí thì cũng tuyệt đối không đỡ nổi quá ba chiêu.

Lại tinh tế nhìn An Lộc Sơn kia, bụng to mặt đen, thật đúng là một kẻ xấu xí! Lại nghĩ đến việc Huyền Tông Trường An (1) cùng Dương Quý Phi thế nhưng còn gọi người này là “Lộc Sơn nhi”, Tử Thanh đột nhiên cảm thấy nổi da gà.

Rút kiếm ra khỏi vỏ, không phải chỉ vào Sử Triều Cầm đứng một bên vẫn chưa quỳ mà là đưa cho Sử Tư Minh, An Lộc Sơn tiến đến sát mặt hắn: “Lão tử muốn người tự mình đến chấp hình! Nếu không cắt đủ ba ngàn miếng thịt mà tiểu công tử nhà ngươi đã tuyệt khí, vậy số còn lại sẽ cắt từ trên người ngươi!”

Thật là hình phạt khủng khiếp! Tử Thanh không khỏi hít một hơi, nhìn về phía Triều Cầm, nhưng thấy nàng lại vẫn như trước một câu không nói, trấn tĩnh như thường.

“Vâng... đại nhân!” Tiếp kiếm, Sử Tư Minh xoay người nhìn về phía Triều Cầm: “Đừng trách ta, đây là người tự mình làm bậy, không thể sống!”

“Ta có tội gì?” Lạnh lùng, rốt cuộc Triều Cầm cũng mở miệng.

An Lộc Sơn trừng mắt: “Người phải người giết nhi tử ta! Người lại còn dám hỏi người có tội gì?”

“Là ai nói ta giết nhi tử ngươi? Nếu hôm nay không hỏi ra rành mạch, vậy tiểu chất có chết cũng không nhắm mắt! Ngày sau tất hóa thành lệ quý, quần lấy người đến chết!” Cẩn rằng nói xong những lời này, trên mặt Triều Cầm thế nhưng lại xuất hiện một nụ cười cay đắng thê lương yếu ớt.

“Hảo! Giết người thì giết cả đôi! Lão tử thích như vậy! Người đâu, đem Lăng Trọng tới!” An Lộc Sơn ngã ngồi lên tấm da hổ, một tiếng hô như chuông đồng ra lệnh.

“Tuân lệnh!”

Không bao lâu sau, Lăng Trọng hấp hối toàn thân đầy vết máu bị giải lên, bị quăng ngã thật mạnh dưới chân Triều Cầm.

“Lăng Trọng trước giờ vẫn là gia tướng hộ vệ của Sử gia tiểu công tử ngươi, điểm ấy không sai!”

“Phải, về chuyện đó thì An bá bá ngài chưa nói sai!”

An Lộc Sơn trừng mắt với Lăng Trọng, ánh mắt đỏ bừng như máu: “Lăng Trọng! Người nói cho lão tử, đến tột cùng thì vì sao người phải hạ độc thủ với Ân nhi như vậy?”

“Là... là tiểu công tử gia...”

“Lăng tướng quân, người phải chịu khổ vì ta rồi.” Nước mắt đột nhiên chảy xuống hai má, thế nhưng Triều Cầm lại cúi xuống, nhẹ nhàng nâng tay vuốt ve vô số vết thương trên mặt Lăng Trọng: “Những việc còn lại, cứ để ta hoàn thành.”

Đôi con ngươi suy nhược tràn đầy kinh hãi, Lăng Trọng không thể tin được những lời mình nghe thấy.

“Bẩm báo đại nhân, ở ngoài phủ có Sử gia nhị phu nhân cùng gia tướng Lăng Viễn Trung cầu kiến, nói là muốn được nhìn mặt nhi tử yêu quý lần cuối cùng, cầu xin đại nhân thành toàn!” Gia tướng bỗng nhiên báo lại, cắt đứt lời Triều Cầm muốn nói.

Không sai biệt lắm những người cần đều tới cả.

“Nhìn mặt con lần cuối, lão tử ngay cả nhìn mặt con mình lần cuối cũng không được! Các người còn muốn nhìn? Được! Lão tử thành toàn cho các người! Để cho các người cùng theo nhi tử mình xuống hoàng tuyền! Để cho bọn chúng tiến vào!” An Lộc Sơn như nổi điên rít gào, nhìn về phía Sử Tư Minh: “Người cứ từ từ còn có thêm một kẻ cần lăng trì nữa!”

“Cầm nhi!” Vừa vào cửa, Sử nhị phu nhân liền nhào về phía Triều Cầm, khóc thương tâm như đứt gan đứt ruột.

“Trọng nhi!” Lăng Viễn Trung đầu đầy tóc bạc đau lòng nhìn nhi tử yêu dấu, khuôn mặt già nua nước mắt tuôn như mưa, hoảng hốt vội vàng quỳ xuống, cầu xin An Lộc Sơn: “An đại nhân, ta chỉ có một nhi tử độc nhất như vậy, ta nguyện ý dùng mạng mình đổi một mạng cho hần!”

“Ồ trong mắt lão tử, ngươi đã là một người chết, làm sao ngươi còn mệnh để đổi?” An Lộc Sơn không kiên nhẫn nói xong, hung hăng trừng mắt với Sử Tư Minh: “Người cuối cùng cũng nhìn rồi, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Tử Thanh...bảo hộ ta, còn thiếu nữ nhân đứng đầu nổi gió lợi hại kia chưa tới.” Đột nhiên Triều Cầm nói khẽ với Tử Thanh một câu.

Thật sự là phải dùng cứng đối cứng!

“Thả...chậm đã!” Hít thật sâu một hơi, Tử Thanh bất chấp mọi giá!

“Ngươi là tiểu mao tử (2) nào! Dám ở trên đại đường của lão tử hô ‘chậm đã’?” Cơn phẫn nộ của An Lộc Sơn bùng lên như hỏa diễm thiêu đốt Tử Thanh.

“Thiếp thân thị vệ của Sử gia tiểu công tử, Yến Tử Thanh!” Thanh âm đồng dạng vang lên đầy mạnh mẽ! Thanh âm Tử Thanh cơ bản đã nâng lên đến cao nhất: “Án theo trình tự pháp luật, trước tiên phải đưa ra chứng cứ, sau đó mới phán hình phạt, cuối cùng mới chấp hành, rõ ràng là vài người vô tội, ngươi là tam trấn Tiết Độ Sứ, là quan viên tối cao ở nơi này, thế nhưng lại không nhìn pháp luật mà qua loa định tội, lạm sát kẻ vô tội, xin hỏi người bảo người trong thiên hạ làm sao có thể phục người?”

“Trình tự pháp luật? Đây là thứ đồ bỏ gì? Lão tử mặc kệ! Lão tử chỉ muốn kẻ khác đền mạng cho nhi tử ta!”

“Ồ...lão gia! Ân nhi chết thật thảm a! Người cần phải giải oan cho Ân nhi!” Đột nhiên thanh âm một phu nhân vang lên, lại có một vị phu nhân rực rỡ xinh đẹp lao ra từ trong trung đường, cho dù hai mắt mờ mờ lung lung nhưng cũng đủ làm cho người ta cảm thấy động dung mất hồn.

“Phu nhân đừng khóc! Lão tử sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!” An Lộc Sơn vội chuyển thân chạy qua, ôm lấy nàng, vạn phần thương tiếc.

Ngơ ngác nhìn vị phu nhân tú lệ trước mắt, đáy lòng lại truyền đến một trận tim đập dồn dập không rõ lý do. Tử Thanh lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy diện mạo người trước mặt này rất quen thuộc, giống như đã từng thấy ở nơi nào? Nhưng mà lục lại ký ức, Tử Thanh tuyệt đối chưa từng gặp qua người này, vì sao lại có một loại cảm giác thân thiết chậm rãi nảy sinh dưới đáy lòng?

(1) Huyền Tông Trường An: Đường Huyền Tông (8/9/685 – 3/5/762), thụy hiệu Đường Minh Hoàng, tên húy là Lý Long Cơ, là vị hoàng đế thứ 6 của nhà Đường ở Trung Quốc, trị vì Trung Quốc từ năm 712 đến 756. Thời gian trị vì của ông dài nhất trong các vị hoàng đế nhà Đường, và ông được xem là mang đến cho nhà Đường đỉnh điểm về văn hóa và quyền lực. Thời kỳ trị vì cuối của ông đã bị ảnh hưởng của Dương Quý Phi, một trong những thiếp của ông, và cuối cùng đã bị chấm dứt bằng một binh biến lớn và khốc liệt (loạn An Sử).

(2) tiểu mao tử: chỉ những người còn trẻ tuổi đáng chê trách

28. Q.2 - Chương 28: Thiết Lập Tử Địa

Đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng rực như bốc lửa ở gần đó, Tử Thanh vội vàng hoảng hốt nhìn trái phải chung quanh mới phát hiện vừa rồi về thất thổ đã bị An Lộc Sơn nhìn thấy toàn bộ: “Đoạn phu nhân

của lão tử nhìn đẹp không?”

Tử Thanh ôm quyền: “Ta không cố ý!”

Thiếu niên này...Đoạn phu nhân xinh đẹp quyến rũ kia thắm chán động trong lòng, vì sao mặt mày kia lại giống hần như thế? Không có khả năng, không có khả năng...

“Người đâu! Móc mắt tiểu tử này xuống cho lão tử!”

Tử Thanh kinh hãi, mặc dù kinh hoảng nhưng chính khí trên người phát ra lại không khác gì hần năm đó! Không tự chủ được, đột nhiên Đoạn phu nhân hô một câu: “Dừng tay!”

“Phu nhân?” An Lộc Sơn kinh ngạc.

Lau đi lệ vương trên mặt, Đoạn phu nhân lắc lắc đầu: “Chuyện tình của tiểu tử này cứ để sau hẵng xử lý, cừu của Ân nhi cũng không thể không báo a.”

“Phu nhân nói phải!”

“Phu nhân luôn miệng nói muốn báo thù, trước khi An bá bá muốn mạng ta, có nguyện ý nhìn ta thật kỹ đã không?” Thanh âm Triều Cẩm bỗng nhiên vang lên, mọi người không khỏi đem toàn bộ tầm mắt chuyển về phía nàng.

Nước mắt lại chảy xuống hai má, Triều Cẩm nhắm đôi mắt lại, “xoạt” một tiếng cởi y bào ra –

Ngoại bào rơi xuống, mảnh vải quần ngực cũng rớt ra, một tấm thân mỹ lệ xuất hiện trước mặt bao người, nhưng ở trước ngực lại có hai đạo vết thương kinh người.

“Ngươi! Ngươi dĩ nhiên lại là thân nữ nhi!” Sử Tư Minh lại quay đầu đi, không thể tin nhìn Sử nhị phu nhân đứng một bên cũng đồng dạng đầy vẻ khiếp sợ: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngươi lừa gạt ta suốt mười tám năm!”

“Thiếp...thiếp...” Sử nhị phu nhân không ngờ nữ nhi sẽ dùng tới chiêu này, càng không ngờ Triều Cẩm thế nhưng lại xuất ra chân tướng ở trước mặt công chúng, hơn nữa lại dùng cách mà nữ tử bình thường đều không chấp nhận được!

“Triều Cẩm ngươi!” Tử Thanh lại chấn kinh, cuống quýt kéo y bào khoác lên cho nàng, che đi thân thể nàng: “Rốt cuộc ngươi đang làm cái gì?”

“Không cần lo cho ta!” Hung hăng đẩy Tử Thanh ra, Triều Cẩm lạnh lùng cười trào phúng: “Đều chỉ biết nói ta giết An Khánh Ân, nhưng mà, các người có biết vì sao ta phải giết hần không?” Run run chỉ vào vết thương trước ngực mình: “Rốt cuộc ai là súc sinh? Các người nhìn ta xem? Nhìn ta xem!”

Đoạn phu nhân vô cùng kinh hãi nhìn thân thể Triều Cẩm: “Ân nhi hần...”

“Ta hận mình chỉ là thân nữ nhi, hận chính mình không thể giúp phụ thân giải ưu phiền, cẩn thận che dấu thân nữ nhi mười tám năm, lại chung quy ở Biện Châu bị An ca ca phá thân...” Nước mắt rơi như mưa, từng câu như thể đoạn trường, từng lời Triều Cẩm như thể lắng đọng từ máu và nước mắt: “Chẳng lẽ nữ tử trời sinh là để cho người khi dễ? Cho dù nhất thời hứng khởi thì cũng ít nhất nên biết ba phần thương hương tiếc ngọc chứ?”

Xong đến bên người An Lộc Sơn, Triều Cẩm lắc đầu: “Người xem xem, An bá bá, người nhìn xem nhi tử yêu quý của người làm gì với ta? Đây tính thế nào? Tính thế nào hả?”

An Lộc Sơn xoay người qua chỗ khác, án theo bản tính háo sắc ác nghiệt của An Khánh Ân, khẳng định hần có thể làm được loại sự tình này!

“Cười tiểu muội mà không biết quý trọng, thương tổn tiểu muội, lạnh nhạt với tiểu muội, cái này cũng quên đi...Nhưng mà với ta thì sao? Ta là con người sống sờ sờ ra đó! Không phải súc sinh! Đối lại nếu là nữ nhi của An bá bá, người sẽ để nàng chịu loại khuất nhục này sao? Sẽ sao?” Vô lực ngã xuống đại đường, cơ bản Triều Cẩm đã khóc không thành tiếng: “Phụ thân cả đời trung thành đi theo người, chẳng lẽ lại là để đổi lấy một kết quả như thế?”

“Ta không thể chịu đựng được tai họa này, ta không nuốt trôi được khẩu oán khí đó! Cho nên, ta phân phó Lãng tướng quân nửa đường sát hại An Khánh Ân...” Lại cười tự giễu, Triều Cẩm ngửa mặt nhìn trời: “Thiên địa rộng lớn, ta có thể bỏ đi, nhưng mà, ta lại muốn trở về...” Nhìn về phía Sử Tư Minh mặt mày xanh mét: “Ta không muốn phụ thân ta kính yêu phải chịu thương tổn, không muốn bởi vì một mình ta mà ảnh hưởng đến giao tình hơn mười năm giữa phụ thân cùng với An bá bá ngài...”

“Nay...ha ha...An bá bá người thế nhưng một câu lại muốn phụ thân tự tay lăng trì ta, ta tự thấy mình vô tội, ta chỉ tiếc rằng không thể lại phụng dưỡng phụ thân, nhưng mà...” Giương mắt nhìn An Lộc Sơn: “Ta càng đáng tiếc là An bá bá người một đời anh danh, nay chỉ bởi vì một nữ tử như ta lại phải mang ô danh dung túng nhi tử làm càn, bạc đãi thuộc hạ...”

Cho tới bây giờ Tử Thanh cũng không ngờ Triều Cẩm thế nhưng lại diễn trò thành công đến vậy, toàn bộ mọi người trong đại đường đều bị từng tiếng gần của nàng rung động đến không thể nói được câu gì chống đỡ.

“Đủ rồi...Triều Cẩm...” Tử Thanh chậm rãi tiến lên, mặc kệ nàng nghĩ ra được chủ ý để vượt qua quỷ môn quan này từ khi nào, cũng không quản đêm hôm đó ở trên thuyền trên sông Hoàng Hà nàng tự làm tổn thương thân thể mình đến tột cùng là sự thật hay chỉ là một phần của kế sách đi chăng nữa, giờ khắc này Tử Thanh chỉ không muốn thấy bộ dáng nàng để mặc ọ người tùy ý ngấm nhìn. Cầm y bào lên, choàng lên người nàng, lúc này Triều Cẩm không còn đẩy Tử Thanh ra nữa, chỉ vô lực thuận thế tựa vào lòng nàng, nức nở không ngừng.

Xem ra nguy cơ của Triều Cẩm đã qua, từ nay về sau nàng cũng không cần giả trang nam tử nữa, trên đại đường này, mỗi lời nàng nói đều vì phụ thân, mỗi câu thốt lên đều vì chủ, nói vậy thì trong tương lai trong lòng của những người đứng đầu thời loạn thế này nàng cũng có vị trí nhất định.

Cái gì mà gọi là “liên tiêu đại tử” (1), Tử Thanh đã được lĩnh giáo.

Vòng tay ôm chặt Triều Cẩm, Tử Thanh thở phào than khẽ: “Vì sao người lại luôn thích làm những việc ngốc như thế?”

Không trả lời, Triều Cẩm chỉ lại càng vội vã nép sát vào lòng Tử Thanh: “Đừng buông tay, hiện tại ta thực sự rất sợ.”

Thanh kiếm trong tay Sử Tư Minh rơi xuống đất, quỳ rạp xuống: “Đại nhân, tiểu nữ nên thả hay nên giữ, thỉnh ngài nói một câu.”

“Phụ nhân...nàng nói xem?” An Lộc Sơn đột nhiên thấy hoang mang lo sợ, nhìn Đoạn phu nhân ở trong lòng mình hỏi.

“Sinh ra một nhi tử súc sinh thế, suýt nữa làm hỏng tình cảm bằng hữu của lão gia, càng suýt nữa làm hỏng mất anh danh một đời của chàng, là thiếp thân cảm thấy thực có lỗi với lão gia người mới phải, ôi...” Nói xong liền khóc lê hoa đại vũ (2), An Lộc Sơn cũng hiểu được ý tứ Đoạn phu nhân.

Vỗ nhẹ lên vai Đoạn phu nhân, An Lộc Sơn nghiêm mặt nói: “Thôi, phụ nhân cũng còn trẻ tuổi, cùng lắm thì sang năm lại sinh cho ta một tiểu tử nữa!”

“Chàng...”

Không nhìn tới vẻ thẹn thùng trên mặt Đoạn phu nhân, An Lộc Sơn thở dài cảm thán, tiến lên nâng Sử Tư Minh dậy: “Sử lão đệ, là ta phải xin lỗi người.”

Sử Tư Minh vội vàng lắc đầu: “Lòng đại nhân rộng lớn như thế, dù thấy ta không uống công đi theo, Tư Minh đa tạ đại nhân tha cho tiểu nữ một mạng!”

“Mau để cho chất nữ hảo hảo lui xuống nghỉ ngơi tạm đi.”

“Tư Minh cáo từ!” Lại quỳ xuống, Sử Tư Minh cúi đầu thật mạnh, đứng dậy nhìn Triều Cẩm: “Cẩm nhi, đi, chúng ta về nhà.”

“Đại nhân, vậy...Trọng nhi của ta...” Lãng Viễn Trung hoảng hốt vội mở miệng hỏi.

Sử Tư Minh nhìn về phía An Lộc Sơn: “Không biết đại nhân tính xử trí hần thế nào?”

“Tuy rằng hấn trung tâm vì chủ, nhưng rốt cuộc cũng đã giết con của lão tử! Cho nên, ngươi tuyệt (cắt, xóa bỏ) một nhi tử của ta, ta liền tuyệt của ngươi trăm tử ngàn tôn*! Ngươi đâu! Lôi xuống! Thiến!”

(*trăm tử ngàn tôn: trăm con ngàn cháu)

“Cha...ta không muốn...đừng biến ta thành hoạn quan...cha...” Thất kinh, giờ khắc này Lăng Trọng cũng chỉ là một kẻ tùy ý để cho người ta quyết định số mệnh.

“Cầu xin đại nhân buông tha Trọng nhi của ta! Hấn còn chưa có con nối dõi a, van cầu người, van cầu người!” Lăng Viễn Trung đột nhiên không thở nổi, chết ngất tại chỗ.

“Cha –!”

An Lộc Sơn vùng tay lên: “Sử lão đệ, chờ sau khi Lăng Trọng bị hoạn rồi ta sẽ sai người nâng đến quý phủ. Ngươi đâu, kéo hấn đi!”

Tử Thanh thở dài cảm khái, Lăng Trọng gặp phải hồi báo ứng này, coi như là thiên lý sáng tỏ, quả báo đau đớn.

(1) liên tiêu đái đả: là một cách đánh trong bộ môn quyền của võ thuật.

Vừa ngăn chặn, hóa giải thế tấn công của đối phương (Tiêu: hóa giải); vừa ra đòn phản kích (Đả: Công kích)

(2) Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

29. Q.2 - Chương 29: Ly Kỳ Nhận Thân Nhân

“Chậm đã!” Tử Thanh vừa định đỡ Triều Cẩm ra khỏi đại đường thì thanh âm của An Lộc Sơn liền vang lên ở phía sau.

“Tiểu tử họ Yến kia, ngươi cho là chống đối lão tử rồi liền có thể dễ dàng đi như vậy sao?”

Nay là đến ta phải đối mặt với vấn đề sống chết trước mắt!

Tử Thanh hít sâu một hơi, xoay người lại, hàng lông mày khẽ run đáp: “Không biết An đại nhân có gì khiển trách?”

“Lão gia, hôm nay ta không muốn lại phải nhìn thấy máu...” Đoạn phu nhân lắc đầu liên tục, không tự chủ được muốn bảo vệ thiếu niên này.

“Phu nhân yên tâm, ta khẳng định sẽ không giết hấn, tiểu tử này có vài phần ngạo cốt, giết đi thì đáng tiếc, ta chỉ muốn xem xem hấn rốt cuộc có mấy phân mấy lượng?” Nói xong, An Lộc Sơn vỗ tay: “Dem ngao khuyến của lão tử đến đây!”

“Tuân lệnh!”

“Ngao –!” Đột nhiên một thanh âm đặc biệt hung dữ vang lên trong viện.

“An bá bá!” Triều Cẩm không nhịn được mở miệng: “Ai nấy đều biết ngao khuyến của ngài dị thường hung mãnh, cho dù là trâu khỏe cũng không ngăn được nó cắn xé trong một khắc, ngài...”

“Tiểu tử này không phải là thiếp thân thị vệ của chất nữ sao? Phải bảo vệ chủ tử thì cần có điểm bản sự chứ, nếu ngay cả một con trâu mà hấn cũng không bằng thì cũng coi như không, chỉ như bình hoa mà thôi. Ta cũng không có lòng muốn giết hấn, nhưng hấn có thể sống sót hay không thì phải dựa vào chính hấn!” An Lộc Sơn cười dứt lời: “Thả ngao khuyến!”

“Tuân lệnh!”

Triều Cẩm lòng đầy lo lắng bị Sử nhị phu nhân kéo giữ lại, hai mươi danh binh sĩ mặc thiết giáp cầm thuẫn thành một vòng vây Tử Thanh vào trong, thiết thuẫn đặt xuống đất, không phải là vì bảo vệ Tử Thanh mà là phòng ngừa ngao khuyển làm những người khác bị thương.

Một cảm giác sợ hãi lấy tốc độ cực nhanh lan tràn trong lòng, trong tầm mắt Tử Thanh đột nhiên xuất hiện một con ngao khuyển dị thường dữ tợn, nước miếng đen xì nhỏ tí tách. Tử Thanh không khỏi hít sâu một hơi, lần này quả nhiên chết chắc mà!

Ngao khuyển này cường tráng như sư tử, hai chân trước còn to hơn so với Tử Thanh, đừng nói là bị hai cái răng nanh kia cắn một phát liền chết, cho dù là bị hai cái chân trước ột trảo thì cũng chắc chắn da vỡ thịt bong!

Cởi bỏ xích sắt, ngao khuyển giống như mãnh hổ xuống núi, lao về phía Tử Thanh.

Tuyệt vọng nhắm mắt, giờ khắc này không nghe thấy Triều Cẩm la lên đầy đau khổ, không nghe thấy tiếng cười đáng căm giận của An Lộc Sơn.

Nhã nhi...

Đôi mắt trong suốt như nước hồ, thâm tình nhìn lại từ phía xa, chỉ một nụ cười ngượng ngùng đã khiến vô số chúng sinh điên đảo.

“Tử Thanh...ta mong...mỗi ngày đều có thể thấy huynh...”

Nhã nhi!

Đột nhiên mở mắt, móng vuốt của ngao khuyển đã cắm ngập vào da thịt, Tử Thanh gục xuống, nhắm mắt tiếp theo, ngao khuyển há mồm hương yết hầu Tử Thanh mà cắn!

Vội vàng vùng tay tóm lấy yết hầu ngao khuyển, Tử Thanh ra sức giãy dụa. Ta không thể chết được! Vô luận thế nào ta cũng muốn được nhìn thấy nàng lần nữa!

Ngao khuyển rất khỏe, xa xa vượt quá sức tưởng tượng của Tử Thanh.

Tử Thanh xoay đầu tránh, hàm răng của ngao khuyển liền rơi xuống cắn vào vai trái, Tử Thanh không khỏi thảm thiết kêu lên.

Hai chân đá mạnh vào bụng ngao khuyển, ngao khuyển bị ăn đau, tạm thời buông Tử Thanh ra, lại cắn rách một lỗ hổng trên xiêm y Tử Thanh, máu chảy đầm đìa phía trên cánh tay trái, mơ hồ ẩn hiện một cái bớt giống như đầu sói!

“Là nàng!” Đoạn phu nhân ở bên cạnh An Lộc Sơn đột nhiên thất thanh hô lên, liều lĩnh nhảy vào giữa Tử Thanh cùng ngao khuyển, gắt gao ôm chặt Tử Thanh: “Người không thể chết được! Không thể chết được!”

“Mau chế trụ súc sinh kia lại!” An Lộc Sơn hoảng sợ ra lệnh: “Bảo hộ phu nhân!”

“Tuân lệnh!”

Hai mươi danh thiết giáp binh sĩ thay đổi trận hình, dùng thiết thuẫn chặt chẽ vây quanh ngao khuyển đang giống như phát cuồng kia trong một không gian nhỏ hẹp.

Kinh hồn chưa trấn định kiểm tra vết thương của Tử Thanh, Đoạn phu nhân đau lòng vô hạn: “Hài tử, hài tử của ta, con đừng xảy ra chuyện gì a!”

“Hài tử?” An Lộc Sơn kinh hãi biến sắc: “Như thế nào mà hần lại là hài tử của phu nhân?”

“Cái này...” Đoạn phu nhân ngẩn ra, tất cả mọi người trong đại đường đều chấn kinh.

Sắc mặt trở nên thịnh nộ, An Lộc Sơn hung hăng trừng mắt với Đoạn phu nhân: “Chẳng lẽ hần là con hoang?”

Tử Thanh ngần vịn nghi hoặc nhìn Đoạn phu nhân, rốt cuộc nàng đang nói cái gì? Chính mình đến từ hiện đại, vốn không thuộc thời Đại Đường này, tuy là cô nhi, nhưng cho dù cha mẹ vẫn khỏe mạnh thì cũng phải ở hiện đại mới đúng, người trước mắt này sao có thể là thân sinh mẫu thân của mình đây?”

“Thiếp...” Đoạn phu nhân cắn răng một cái, đột nhiên ưỡn thẳng sống lưng: “Hắn mới chân chính là Ân nhi!”

Một câu nói, đẩy lên ngàn tầng sóng!

Triều Cẩm kinh ngạc nhìn Tử Thanh, Sử Tư Minh kinh hãi nhìn Tử Thanh, mà cả An Lộc Sơn cũng không dám tin tưởng.

Tử Thanh ở trước mặt có làn da rất trắng, ánh mắt tràn đầy nét anh khí thần nhiên, không có tóc quăn của người Hồ, cũng không khô ngô như người Hồ, sao có thể giống nhi tử của An Lộc Sơn!

“Người...người đừng nói lung tung!” Tử Thanh vội vàng lắc đầu, người cổ đại này nghe người khác nói mà cũng không biết nghĩ sao? Cho dù là đột biến ghen thì cũng sẽ không khác nhiều đến vậy chứ?

“Con thật sự là hài tử của ta!” Không một chút nghi ngờ, Đoạn phu nhân ôm lấy Tử Thanh: “Nếu lão gia người không tin, vậy có thể lấy máu nhận thân!”

“Người đâu! Chuẩn bị một chén nước trong!” An Lộc Sơn lớn tiếng phân phó.

“Tuân lệnh!”

Quản gia An phủ vội vàng bưng lên một chén nước trong, An Lộc Sơn nhỏ một giọt máu vào trước, sau đó lạnh lùng nhìn Đoạn phu nhân: “Nếu kẻ này không phải nhi tử của ta, tất nhiên lão tử sẽ không tha cho nữ nhân hồng hạnh xuất tường như người!”

“Nếu lời thiếp thân nói là giả, thì xin cứ để lão gia người xử trí!” Nói xong, Đoạn phu nhân đưa ngón tay thấm một chút máu tươi trên vết thương của Tử Thanh, một giọt máu rơi vào trong nước, thế nhưng lại nháy mắt hòa tan!

“Điều này...này...” An Lộc Sơn lắc đầu liên tục: “Nếu hắn chính là Ân nhi của ta, vậy hài tử kia là ai?”

“Năm đó ta mang theo Ân nhi cùng lão gia Bắc thượng, trên đường gặp phải sơn tặc, ta ôm Ân nhi thất lạc với lão gia, lão gia còn nhớ không?” Đoạn phu nhân bình tĩnh mở miệng: “Sau ta lại lưu lạc bên trong núi rừng, vô ý đánh mất Ân nhi, nhưng sợ bị lão gia ngài trách tội cho nên mới trộm nhi tử của một nhà thợ săn trong rừng, trải qua đủ biến cố, rốt cục cũng đoàn tụ với lão gia người ở Phạm Dương...”

“Phu nhân a...” An Lộc Sơn thở dài cảm thán, nhìn về phía Tử Thanh: “Sao nàng không nói sớm, thiếu chút nữa lão tử đã hại chính nhi tử mình!” Nói xong liền tiến lại đỡ lấy Tử Thanh.

Trời ạ! Đây là cái gì với cái gì thế? Tử Thanh thất kinh muốn né tránh, người cổ đại sao có thể tin tưởng cái loại việc lấy máu nhận thân này chứ? Chỉ nhìn diện mạo bên ngoài cũng đâu có thấy giống đâu? Xong rồi, lần này là loạn càng thêm loạn!

“Là ta nhìn thấy vết bớt trên người thiếu niên này nên mới biết được...Lão gia, cầu xin ngài đừng trách ta...”

“Ân nhi của ta không chết! Đây là một đại hỉ sự a! Sao ta có thể trách nàng được!” An Lộc Sơn cười nhìn Tử Thanh: “Hắn thật sự rất giống nàng! Nhi tử này là nhi tử tuần tú nhất của lão tử! Ngày khác lão tử sẽ tìm cho người hơn mười nữ tử! Để sinh thật nhiều tôn tử anh tuấn!”

“Ta không phải...” Tử Thanh đang muốn cãi lại, Đoạn phu nhân đột nhiên vươn tay giữ chặt mặt nàng: “Người đâu mau tới đây, triệu Đỗ y quan! Ân nhi mà cứ tiếp tục chảy máu như thế thì chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng!”

“Đúng đúng đúng! Mau triệu Đỗ y quan.”

“Lão gia, thiếp dìu Ân nhi đi xuống nghỉ ngơi trước.” Đoạn phu nhân nâng ống tay áo chấm chấm nước mắt, nâng Tử Thanh dậy, ghé sát lỗ tai thấp giọng nói: “Cái gì cũng đừng nói, cũng đừng hỏi, trước cứ theo ta đưa đi chữa thương đã.”

Tử Thanh ngẩn ra, chỉ biết gật đầu, chuyện tới nước này thì trừ việc ngoan ngoãn biết thời biết thế mà giả bộ lui xuống ra, nếu không thì mặc kệ thế nào cũng chỉ có một đường chết.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Triều Cẩm bỗng nhiên nở nụ cười, Tử Thanh a Tử Thanh, người dĩ nhiên lại là con nhà thế gia, như vậy ta cùng với người...Không thể tưởng được hết thấy kiếp nạn sinh tử vừa đi qua, dĩ nhiên lại là một quang cảnh giống như những ngày nắng ấm chờ đợi ở phía trước!

30. Q.2 - Chương 30: Nhận Giặc Làm Cha

Đi vào phòng mình, Đoạn phu nhân cẩn thận đóng cửa phòng lại. Không đợi Tử Thanh mở miệng, Đoạn phu nhân đã đặt tay lên môi nàng: “Con đừng nói gì cả, chốc lát nữa Đỗ y quan sẽ trị thương cho con, hắn là người của ta, con để cho hắn bắt mạch, hắn sẽ không đem chuyện con là thân nữ nhi nói thật ra ngoài.”

Tử Thanh cả kinh: “Sao bà lại biết ta là...”

Đoạn phu nhân hai mắt rưng rưng nhìn Tử Thanh thật sâu: “Là nữ nhi của mình, như thế nào lại nhận sai được?”

“Không đúng, ta không có khả năng là nữ nhi của bà, ta không thuộc về Đại Đường này, ta kỳ thật đến từ thời hiện đại...” Tử Thanh vội vàng lắc đầu: “Ta là một cô nhi, phụ mẫu ta hắn là ở thế kỷ hai mươi một mới đúng, không phải là ở Đại Đường.”

Nước mắt rớt rơi, Đoạn phu nhân xoa lên cái bớt trên cánh tay trái của Tử Thanh: “Hài tử đáng thương, nhất định là bị kinh sợ nên mới nói mê sảng nhiều như vậy. Con có cái bớt này, vậy thì chính là hài tử của ta, ta sẽ không nhận sai, tuyệt đối không nhận lầm đâu!”

“Không phải, ta thật sự không phải!” Tử Thanh khấn trương, phải nói thế nào thì vị phu nhân này mới hiểu được đây?

“Về thân thế của con, về sau ta sẽ nói cho con chi tiết, hiện tại quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng điều trị thương thế.” Đứng đây, lo lắng đến dậm chân: “Đỗ y quan này sao lại đến chậm như vậy?”

“Phu nhân đừng vội, không phải ta đến rồi sao?” Một thanh âm vang lên ngoài cửa, Đoạn phu nhân mừng rỡ mở cửa, đón một vị y quan sắc mặt trắng nõn mặt thanh y vào.

Nhìn hắn khoảng tầm bốn mươi tuổi, mặt lại không có râu, mở miệng thì nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, làm cho Tử Thanh hoài nghi chẳng lẽ đây lại là một người nữ phản nam trang?

“Người mau giúp nữ nhi của ta xử lý vết thương, ta đi quần lấy An Lộc Sơn, không cho hắn tiến vào. Nhớ rõ, tuy nàng là thân nữ nhi nhưng giờ phút này có thân phận là An Khánh Ân, đừng để lộ chân tướng!” Nói xong, Đoạn phu nhân lại liếc nhìn Tử Thanh thật sâu, mở cửa đi ra ngoài.

“Nữ nhi?” Đỗ y quan kinh ngạc đóng cửa lại, thấy cái bớt hình đầu sói trên cánh tay trái của Tử Thanh, nhất thời giật mình: “Người còn sống, ha ha, cuối cùng lão thiên cũng không bạc đãi công chúa!”

“Công chúa?” Tử Thanh lại không hiểu ra sao.

“Chuyện về công chúa sau này sẽ nói hết cho người, hiện tại để lão nô giúp người trị thương trước đã, còn thỉnh công tử ngài cỡi y phục, ta bôi thuốc sẽ tốt hơn.”

“Người đừng lại đây! Để được cho ta là được rồi, ta tự mình làm!” Tử Thanh hoảng sợ lui lại, trời ạ, nàng cũng không muốn cỡi quần áo trước mặt một người kỳ dị như thế.

“Ha ha, vậy lão nô chỉ có thể động thủ!” Lời chưa nói xong đã xuất thủ điểm trúng huyệt đạo của Tử Thanh. Đỗ y quan cười hắc hắc, một phen liền cỡi y bào của Tử Thanh xuống.

Trời ạ! Tử Thanh vừa định kêu to, á huyệt liền cũng bị điểm nốt, lần này thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay!

May mà Đỗ y quan coi như quen tay, vung tay vài cái liền bôi thuốc xong, kéo cổ tay Tử Thanh bắt đầu bắt mạch: “A? Kỳ quái?” Nhìn kỹ sắc mặt Tử Thanh, không khỏi giật mình: “Không phải người ăn kỳ được

gì đấy chứ? Có thể biến mạch tướng từ âm mạch thành dương mạch?” Nói xong liền giải khai á huyết của Tử Thanh.

“Ta không biết đã ăn cái gì, dù sao thì là bị một lão bà bà không hiểu ra sao ném một viên dược hoàn vào miệng!” Càng nghĩ càng giận dữ, Tử Thanh nổi giận đùng đùng trừng mắt với Đỗ y quan: “Người hôm nay thực khinh người quá đáng!” Quái nhân! Một ngày hôm nay gặp phải hai quái nhân! Một là Đoạn phu nhân loạn nhận nữ nhi, một là bị quái y quan bạo lực này!

“Ta...”

“Thương thế Ân nhi của ta thế nào?” Thanh âm của An Lộc Sơn đột nhiên vang lên bên ngoài.

Hoảng sợ giải khai huyết đạo của Tử Thanh, giúp Tử Thanh mặc y bào vào, nghiêm nghị đứng thẳng bên người nàng.

Cửa bị đẩy ra, An Lộc Sơn nhìn thấy Tử Thanh đang há mồm liền cất tiếng cười to: “Ân nhi a Ân nhi, người đúng là phúc tinh của lão tử!”

“Phúc tinh?” Tử Thanh không khỏi bối rối.

“Người còn không biết nhỉ? Mới vừa rồi triều đình hạ chỉ, ban thưởng cho lão tử rất nhiều cây cam!” An Lộc Sơn vô cùng đắc ý, nhìn vết máu trên y bào Tử Thanh, nhướn mày: “Người đâu, đem y quan mang lên cho Lục công tử!” Nói xong liền nhìn về phía Đỗ y quan: “Thương thế của Ân nhi không có việc gì chứ?”

“Đúng vậy, thương thế của hần không có vấn đề gì chứ?” Đoạn phu nhân ở một bên lo lắng hỏi.

Đỗ y quan ôm quyền: “Bẩm Vương gia, bẩm phu nhân, Lục công tử chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần đắp thuốc đúng hạn thì tất nhiên không có việc gì.”

Tử Thanh hít một hơi, nhưng mà mình là bị ngao khuyến cản a! Thời đại này lại không có vắc – xin phòng chó dại, trăm ngàn lần đừng mắc phải mới được!

Bọn nha hoàn bưng lên áo khoác lông cừu trắng muốt, giáp bạch ngân, đặt ở bên giường: “Thỉnh công tử thay y phục.”

“Cái này...ta muốn tắm rửa trước đã rồi mới lại thay đồ, giờ chưa thay vội...”

“Nghe thấy công tử nói không? Còn không mau đi chuẩn bị nước ấm! Hầu hạ công tử tắm rửa!” An Lộc Sơn đột nhiên quát lên chói tai, đáng sợ tới mức vài nha hoàn vội vàng liên tục nói: “Nô tỳ đáng chết” rồi lui xuống, chuẩn bị nước ấm.

“Bẩm báo đại nhân! Cầu Lâm đại nhân đã đem phần thưởng của triều đình ban cho tới đại đường!” Một binh sĩ đột nhiên tiến vào bẩm báo!

An Lộc Sơn đột nhiên vỗ bụng cười to: “Tốt tốt lắm! Vừa vặn để cho diễn tử diễn một vở hay!” Nói xong liền quay đầu nhìn thoáng qua Tử Thanh: “Hảo Ân nhi, người cứ tĩnh dưỡng cho tốt trước đi, chờ người khỏe lên lão tử sẽ mang người đi săn!”

Tử Thanh sững sốt, còn chưa kịp nói chuyện thì An Lộc Sơn đã rời đi.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Đoạn phu nhân nhìn xem không có người nào rảnh rỗi ở chung quanh, liền nghiêm túc nhìn Đỗ y quan: “Thương thế của nàng thật sự là không có việc gì sao?”

“Tất nhiên là vô sự, chỉ là nàng vừa tắm rửa thì tất nhiên phải bôi thuốc lại một lần nữa.” Nhìn Tử Thanh: “Lúc đó...”

“Tự ta làm được!” Tử Thanh vội vàng mở miệng.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, được để ta bôi là được. Đỗ y quan, đưa thuốc trị thương cho ta, người lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, lão nô cáo từ.” Dem gói thuốc trị thương giao cho Đoạn phu nhân, Đỗ y quan ôm quyền: “Lão nô đi trước sắc cho công tử chút thuốc tiêu độc tiêu hỏa, trong chốc lát sẽ sai người đưa tới cho công tử.” Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, dường như ngừng lại một chút, quay đầu nói: “Công chúa, hôm nay lấy máu nhận

thân, lão nô biết dùng là chính máu của người, thấy huyết dung hòa, lão nô cũng biết nhiều năm như vậy người vẫn còn dùng loại được đó. Năm đó là vì để cho phu nhân giả mang thai sinh hạ hài tử không bị kiểm nghiệm ra là con hoang nên mới để cho người ăn thứ được đó, để chuẩn bị thỉnh thoảng cần đến. Mặc kệ là làm thế nào, máu đó cũng đều đã tương dung. Nhưng mà, công chúa, được đó hại thân, nhớ lấy không cần uống nữa.”

“Ta không muốn sinh hài tử cho An Lộc Sơn! Yên tâm đi, ta biết nặng nhẹ.”

“Ai...” Đỗ y quan thở dài cảm thán, nhưng rồi cũng im lặng lui xuống.

Đoạn phu nhân bình tĩnh nhìn Tử Thanh, ánh mắt chứa một tia mờ mịt: “Con rất giống chàng, nhưng mà có một số việc hiện tại ta không thể nói cho con, giờ quan trọng nhất là con phải mau chóng bồi dưỡng thân thể cho tốt, nếu không lúc thiên hạ đại biến, nếu trên người có thương tích thì cho dù là chạy nạn cũng phải cố hết sức hơn so với thường nhân.”

“Thiên hạ đại biến?” Chẳng lẽ nàng biết “Loạn An Sử” sắp xảy ra sao?

“Hài tử, con đừng sợ, lúc này đây nương mặc kệ có chuyện gì phát sinh thì cũng đều sẽ dùng cả tánh mạng mình để bảo vệ con!” Nâng tay vuốt ve khuôn mặt Tử Thanh, niềm từ ái đều tràn đầy trong ánh mắt, sâu sắc thấm vào trái tim Tử Thanh.

Năm đó mẹ cũng từng nhìn mình như thế sao?

Tử Thanh không khỏi cảm thấy đau xót, cười nhẹ, lẩm bẩm nói: “Có thể có một mẫu thân như người, thật đúng là hạnh phúc.”

Gượng cười, Đoạn phu nhân ôm chặt Tử Thanh: “Hài tử ngốc...”

Thở dài thầm than, tâm Tử Thanh là một mảnh ảm đạm, nay thân phận biến thành nhi tử của An Lộc Sơn, chỉ sợ muốn thoát thân trở về Lạc Dương đã khó lại càng thêm khó. Nhã nhi a Nhã nhi, đến bao giờ mới có thời gian gặp lại nàng được đây?

31. Q.2 - Chương 31: Nguyên Tiêu Nghe Khúc Hát

Đăn nguyên nhân trường cửu,

Thiên lí cộng thuyền quyên. (1)

Y bào bằng da cừ trắng muốt, ngân giáp ôm lấy toàn thân, dây cột tóc màu tuyết bạch cùng phi phong lông cừu cũng trắng tinh như tuyết phiêu đảng trong gió đêm, Tử Thanh vững vàng đứng trên tiêu các trong An phủ, nhìn ánh đèn loang lổ đủ mọi màu sắc trong thành Phạm Dương phía xa xa, cho dù tiếng pháo nổ truyền đến bên tai có náo nhiệt đến đâu thì cũng không đánh vỡ được nội tâm yên tĩnh của nàng giờ phút này.

“Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết (2).” Thì thào, Tử Thanh không khỏi ngâm câu thơ này: “Nhã nhi...”

“Lục đệ! Không thể tưởng được người làm thơ lại lợi hại như thế!” Đột nhiên một âm thanh vang lên từ phía dưới, Tử Thanh nhíu mày, vì sao muốn một mình yên tĩnh lại khó khăn như thế?

“Nhị ca, là huynh.” Tử Thanh chậm rãi đi xuống tiêu các, nhìn hán tử khôi ngô mặt mũi đầy râu trước mắt này, vẻ mặt đôn hậu làm cho Tử Thanh không thể liên tưởng được chính người này trong tương lai sẽ tự tay giết chết cha mình – An Khánh Tự. (3)

An Khánh Tự vỗ nhẹ vai Tử Thanh: “Tối nay là ngày hội nguyên tiêu, đừng một mình ở trong này sầu mi khổ kiểm. Đi, để nhị ca mang người đi tới địa phương này!”

Câu này, Tử Thanh vừa định lắc đầu, An Khánh Ân đã dắt Tử Thanh ra ngoài An phủ.

“Nhị vị công tử gia muốn đi đâu a? Nhất là Lục công tử, phu nhân đã đặc biệt dặn dò, trên người ngài còn có thương tích chưa lành, không thể...” Mới đến cửa thì quản gia đã bắt đầu nói liên miên cản ngăn.

“Ngồi ở nhà nhàm chán chết được, người cũng bị kìm nén đến hồng mắt! Có nhị ca ta ở đây, sợ cái gì?” An Khánh Tự đẩy quần gia: “Ta mang lục đệ đi đến linh nhân quán lớn nhất Phạm Dương tìm vui, đều là một đám đàn bà, chúng ta hai nam nhân còn sợ không trị được các nàng sao?”

“Vậy để ta đi kêu vài thị vệ bảo hộ nhị vị công tử.” Quần gia khúm núm vội gật đầu: “Người đâu, tới đây, chuẩn bị ngựa cho hai vị công tử.”

Chỉ chốc lát sau sáu thị vệ đã dắt theo hai con ngựa đi đến trước cửa, trong đó có hai người lập tức quỳ xuống, nghiêm nhiên trở thành ghế đệm thịt người!

Không hề nghĩ ngợi, An Khánh Tự lập tức đạp lên lưng thị vệ kia, xoay người lên ngựa, hô lên với Tử Thanh: “Lục đệ, người còn không lên ngựa?”

Người cổ đại thực không coi hạ nhân ra gì! Tử Thanh lắc đầu, vỗ vỗ vai thị vệ: “Người đứng lên đi, ta có thể lên ngựa.” Thị vệ sững sốt, Tử Thanh giẫm lên bàn đạp, đã nhảy lên lưng ngựa, kéo dây cương: “Ta không thích dẫm lên người khác để lên ngựa. Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

“Không thể ngờ được lục đệ thể nhưng không có một chút nào vẻ được nuông chiều, nhị ca lại kính người thêm một phần.” An Khánh Tự cười ha hả, thúc ngựa: “Đi!”

Đèn hoa đăng màu phấn hồng sáng chói ánh vào mắt, hoa đăng xanh mướt hình lá sen lại có một phen ý nhị khác. Vừa ngước nhìn, đèn nguyên bảo, đèn kim ngư, đập vào mắt, thật là khó phân biệt, vừa cúi nhìn, lại thấy trong tay bách tính có đủ các loại đèn khác, đèn con thỏ, đèn con bướm, các màu lóa mắt, tuy Phạm Dương đã vào đông nhưng lại phá lệ mà phi thường náo nhiệt.

“Các người xem! Kia không phải là Lục công tử trong truyền thuyết nhà An đại nhân đó sao?”

“Quả nhiên tuần tú lịch sự mà!”

“An công tử...”

Dọc theo đường đi, ánh mắt của nữ tử bách tính ra ngoài dạo đêm hội hoa đăng trong thành Phạm Dương đều nhất nhất dừng trên người Tử Thanh, một người lại một người ghé tai nhau thì thầm nghị luận.

“Ha ha, xem ra cô nương trong thành Phạm Dương này hơn phân nửa đều bị lục đệ người mê đảo a?” An Khánh Tự ha hả cười vang, khiến Tử Thanh lại xấu hổ.

“Nơi chúng ta muốn đi còn cách xa không?” Tử Thanh vội vàng ngắt lời An Khánh Ân còn muốn nói tiếp.

“Ha ha, không xa, không xa, nghe nói mấy ngày gần đây linh nhân quán có một kỳ nhân mới đến, bất luận nhạc khí gì cũng đều có thể chơi được lại khiến người nghe khó quên làn điệu, chỉ có điều người này lại không xướng dù chỉ một câu, mỗi lần lên đài đều lấy mặt nạ che đi dung nhan, chỉ sợ là một nhạc linh xấu xí.” Vừa nói An Khánh Tự vừa một bên chỉ về phía trước, đèn đuốc mờ ảo, tiếng nhạc dần dần thấp thoáng ở phía xa.

“Đến rồi! Chính là nơi này!” An Khánh Tự ghì cương ngựa, nhảy xuống đi đến: “A? Kia không phải là Sử gia tiểu muội cùng tân sủng Trịnh Nguyên Hoán sao?”

“Trịnh Nguyên Hoán?” Tử Thanh cũng nhảy xuống ngựa theo, tuy rằng mấy ngày gần đây đều ở trong phủ nghỉ ngơi, nhưng thật ra cũng có nghe được chuyện Trịnh Nguyên Hoán đưa Sử tiểu muội bình yên trở về Sử phủ. Vị Sử gia tiểu tử này cũng trầm mê trong màn biểu diễn của linh nhân Trịnh Nguyên Hoán, nên đi khắp nơi đều phải mang hần theo, Trịnh Nguyên Hoán cũng thành người tâm phúc của Sử phủ.

“Nhị vị công tử cũng nghe nói nơi này có kỳ nhân?” Trịnh Nguyên Hoán mắt sắc, lập tức đi lên tiếp đón.

“Nói vậy Trịnh công tử là tới học nghệ?” Tử Thanh đột nhiên hỏi, sắc mặt Trịnh Nguyên Hoán đại biến. Phản cảm nhất là loại nam nhân dựa vào địa vị nữ nhân, vì thế hảo hảo làm khó hần một chút!

“Cái này...ha ha, lục công tử nói đùa rồi.” Trịnh Nguyên Hoán chỉ có thể cười bồi.

“Hai vị ca ca Sử gia đều đến đây a, mau tới đây, vị kỳ nhân kia sẽ lập tức lên đài!” Sử gia tiểu muội nhất mực tỏ vẻ ngây thơ, làm sao giống loại nữ tử đáng thương vừa trải qua đủ sự tình? Nhất tưởng đến nữ nhân này tâm cơ có lẽ còn thâm sâu hơn cả Triệu Cẩm, Tử Thanh không khỏi muốn tránh xa.

“Tốt.” An Khánh Tự đem dây cương giao cho thị vệ ở bên cạnh: “Mấy người các người ra bên ngoài đi.” Nói xong liền vỗ vai Tử Thanh: “Đi, chúng ta vào.”

Miệng vết thương bị động, Tử Thanh không khỏi nhú mảy, nhịn đau đi theo An Khánh Tự vào linh nhân quán.

Nơi Sử tiểu muội cùng Trịnh Nguyên Hoán ngồi là ở chính giữa đại đường, dân chúng Phạm Dương đều biết Sử gia cùng An gia là không thể trêu vào, cho nên đều ngồi xa xa ở trong góc, không dám tới gần trong vòng năm bước quanh bàn đó.

Bốn người ngồi ở chính giữa đại đường, có vẻ có chút trống trải, nhưng cũng vừa hoàn hảo thưởng thức được màn ca múa của linh nhân trên đài.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, bốn chiếc, năm chiếc, sáu chiếc, bảy chiếc – liên tục một hàng bảy ngọn đèn hoa sen màu xanh nhạt được bảy linh nhân mặc bạch y lần lượt từng người cầm lên, quây lại trên đài nổi lên thành một vòng tròn.

“A...” Bảy nữ linh chậm rãi ngâm nga, ngược đôi mắt kiều mị, tràn đầy đều là vẻ vũ mị động lòng người.

Một tiếng nguyên cầm (4) phá không vang lên, giống như vô số viên đá rơi xuống ao hoa sen làm nổi lên tầng tầng gợn sóng, âm thanh dừng ngay tiếng ngâm cuối cùng của nhóm nữ linh kia, nhưng lại không hề thấy người đánh đàn đâu?

Cả kinh nhú mảy, Trịnh Nguyên Hoán khẩn trương nắm chặt hai tay thành nắm đấm.

Cảm thấy được biến hóa của Trịnh Nguyên Hoán, đột nhiên trái tim Tử Thanh lại kích động mà không rõ lý do.

Đột nhiên, nguyên cầm biến mất, một tú cầu thật lớn từ trên trời giáng xuống, vừa vạn dừng lại ở chính giữa bảy nữ linh.

“Soạt!” Tú cầu bỗng nhiên nổ tung, không thấy giai nhân xuất hiện, mà vẫn lại là đèn hoa sen hồng sắc sáng rực.

Một tiếng tiêu cao vút vang lên, đèn hoa sen mở ra, một bóng dáng phấn hồng nổi bật hiện ra trước mắt, ngón tay thon gầy nhẹ giữ chiếc tiêu, một khúc nhạc nhẹ nhàng uyển chuyển hàm xúc, làn điệu giống như mưa phùn đầu xuân, một tia lại một tia, cuốn lấy trái tim người xem, như từng giọt nhỏ xuống khiến cõi lòng dễ chịu.

“Hề nhi...”

“Nhã nhi...”

Trịnh Nguyên Hoán cùng Tử Thanh đột nhiên đứng dậy, đồng thời hô lên bước ra.

Sử tiểu muội cùng An Khánh Tự không khỏi giật mình, nhìn hai người bọn họ dị thường như thế, không khỏi bối rối nhìn nhau, không biết nên hỏi thế nào?

Nữ tử thối tiêu chậm rãi xoay người, không thay đổi vẫn là gương mặt đeo mặt nạ kia.

“Nhã nhi!” Không tự chủ được, Tử Thanh cười xông lên đài, bảy nữ linh cả kinh hoảng sợ tách ra, chỉ thấy Tử Thanh gắt gao bắt lấy hai tay nữ tử kia, trong chốc lát lắc đầu, chốc lát lại ngây ngô cười: “Nhã nhi!”

“Công tử...” Người ở sau mặt nạ kia kinh hoảng mở miệng, nụ cười trên mặt Tử Thanh trong nháy mắt liền cứng lại.

Thanh âm này – không phải Nhã nhi!

Ẩm đạm cúi đầu, Tử Thanh buông tay nữ tử kia ra, nhìn mọi người trong căn phòng ai nấy đều kinh ngạc nhìn mình, liền vội vàng nói: “Thực xin lỗi, ta nhất thời xúc động, quá nhiều nhã hứng của các vị.” Vội vàng xuống đài, liền ôm quyền hướng An Khánh Tự: “Nhị ca, ta cảm thấy không thoải mái, ta về trước nghỉ ngơi.”

“Người...được rồi, người đi đường cẩn thận.” An Khánh Tự có chút dăm chiêu vỗ vai Tử Thanh.

“Vâng, Tử Thanh...không, Khánh Ân cáo lui trước.” Tử Thanh nặng nề thở dài, xoay người ra khỏi linh nhân quán, bọn thị vệ liền trao dây cương, Tử Thanh tiếp lấy rồi xoay người lên ngựa.

Xa xa nhìn lên linh nhân vẫn như trước đeo chiếc mặt nạ bằng gỗ kia, Tử Thanh cười âm thầm, ghìim ngựa xoay người, mang theo ba gã thị vệ đi xa dần.

“Nhã nhi trong miệng Ân ca ca, chắc hẳn chỉ có vị linh nhân Nhã Hề kia?” Nhìn về phía Trịnh Nguyên Hoán, Sử tiểu muội đột nhiên hỏi.

Trịnh Nguyên Hoán kinh sợ gật đầu: “Có lẽ là vậy...”

“Sao?” Như là suy nghĩ gì, Sử tiểu muội đột nhiên cười, nắm tay Trịnh Nguyên Hoán: “Người đừng khẩn trương, ta không có ý trách người.”

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trịnh Nguyên Hoán ngồi xuống bên người Sử tiểu muội.

An Khánh Tự tò mò nhìn Sử tiểu muội: “Nhã Hề là ai?”

Sử tiểu muội liền chỉ Trịnh Nguyên Hoán: “Chính là người ở Biện Châu cùng Trịnh công tử được xưng là ‘Phượng Hoàng song linh’, hoàng linh Nhã Hề a, ta nghĩ vậy.” Lại nhìn về phía linh nhân đeo mặt nạ đang chặt vật ở trên đài kia: “Nếu giờ phút này ở trên đó là Nhã Hề thì chỉ sợ hào quang của linh nhân kia cũng phải âm thầm vài phần.”

“Trên đời này lại có linh nhân giống vậy sao?” An Khánh Tự có chút hứng thú.

Trịnh Nguyên Hoán khẩn trương nhìn An Khánh Tự, lại không biết nên nói chen vào như thế nào.

“Có thì có, chỉ là người phải hỏi xem Ân ca ca có chịu từ bỏ những thứ mình yêu thích không? Ha ha.” Sử tiểu muội cười tươi rạng rỡ: “Lúc trước trên đường rời khỏi Biện Châu, về triều mền Ân ca ca đối xử với linh nhân đó thực khiến cho ngay cả tiểu muội cũng đều cảm thấy như được đón gió xuân vậy.”

“Vậy sao? Ha ha.” An Khánh Tự cười hào sảng: “Ta nhưng thật ra lại muốn gặp hoàng linh Nhã Hề này.”

(1) Trích trong “Thủy diệu ca đầu” – Tô Đông Pha:

Đàn nguyện nhân trường cửu,

Thiên lí cộng thiên quyên.

Dịch:

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với người thuyền quyên.*

Chú thích: Tiếng thuyền quyên này nghĩa gốc là chỉ mọi người đẹp, không riêng gì đàn bà, ở đây là nói đến Tử Do (em gái của Tô Đông Pha) Chính là thiên, ta quen đọc là thuyền.

(2) Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết: trái tim giống như một tấm lưới bằng tơ, có hàng ngàn nút thắt.

Thực ra nó ko nói về cái lưới, mà là tả cái Đồng tâm kết:

(3) An Khánh Tự (?-10/4/759) là con của An Lộc Sơn, là vua thứ hai của chính quyền Đại Yên - thường được sử sách gọi là loạn An Sử - chống lại nhà Đường giữa thế kỷ 8 trong lịch sử Trung Quốc.

(4) nguyện cầm:

32. Q.2 - Chương 32: Thản Nhiên Cười

Nhắm mắt lại, thứ không thay đổi vẫn là nụ cười của Nhã Hề, mở mắt ra, trông thấy lại vẫn là nỗi cô tịch giữa đêm nguyên tiêu náo nhiệt. Vốn là tiết đoàn viên nhưng ta và nàng lại cách xa ngàn dặm – Nhã nhi, ta muốn gặp nàng, ta muốn được nhìn thấy nàng ngay lúc này!

“Giá!” Tâm càng ngày càng loạn, càng ngày càng đau, Tử Thanh hung hăng quát ngựa, phóng xuyên qua hội hoa đăng, thẳng đến cửa nam thành Phạm Dương.

“Lục công tử! Ngài chậm một chút a! Lục công tử, ngài không thể ra khỏi thành được!” Ba gã thị vệ kinh hoảng hô to, tuy không nê hà nhưng căn bản là không đuổi kịp ngựa của Tử Thanh, chỉ có thể nhìn hẩn biến mất giữa đám đông.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mau trở về nhanh chóng bẩm báo cho Đoàn phu nhân!” Ba gã thị vệ vô cùng kinh hoảng chỉ có thể xoay người chạy về phía An phủ.

“Người tới là người nào! Đêm khuya ra khỏi thành có chuyện gì?” Thấy một con ngựa phóng tới, tướng thủ thành liền nhất thời ngăn đường đi của Tử Thanh lại, vừa nhìn thấy y bào của nàng, liền vội vàng quỳ xuống: “Nguyên lai là công tử gia, đã trễ thế này rồi ra khỏi thành sợ là sẽ có nguy hiểm, nếu thực sự có việc gấp thì thỉnh ngày mai dẫn theo nhiều nhân thủ cùng đi.”

“Các người tránh ra! Ta muốn đi ra ngoài!” Tử Thanh giận dữ quát to, lại chỉ có thể khiến mọi người cả kinh quỳ xuống: “Công tử gia xin đừng làm khó dễ tiểu nhân, thả người đi ra ngoài thì nhất định An đại nhân sẽ lấy mạng cả nhà già trẻ của chúng ta mất!”

“Các người –!” Ngàn vạn mối tương tư tắc nghẹn trong dạ, Tử Thanh thở dài một hơi, chỉ càng thêm ảm đạm cúi đầu, bất giác hai mắt đã ươn ướt. Rốt cuộc là các người làm khó ta? Hay vẫn là ta làm khó dễ các người đây?

“Công tử gia? Ngài có muốn chúng ta đưa về phủ không?”

“Không cần, ta muốn đi một mình, các người đừng đi theo ta!” Ghìm ngựa xoay người, Tử Thanh ngửa đầu nhìn vầng minh nguyệt chợt ẩn chợt hiện phía xa xa trên bầu trời, vờ nhẹ lưng ngựa, hướng tới hướng An phủ, chậm rãi đi...

“Nông tác bắc thần tinh, thiên niên vô chuyển di.”

“Nguyện vi...tinh dữ...hán, quang...ảnh cộng bồi...hồi...”

“Tử Thanh....ta muốn...mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chàng...”

Hồi ức từng chút từng chút một hiện lên trong tâm trí, gương cười, Tử Thanh dừng ngựa, bất giác từ trên trời từng bông tuyết tinh tế khẽ phiêu lãng rơi xuống.

Nhảy xuống ngựa, Tử Thanh đứng lặng ở bên cạnh bờ ao đã đóng băng, nhìn cảnh tượng bách tính vui đùa náo nhiệt trước mắt, cười chua xót, nguyên tiêu ở Lạc Dương cũng náo nhiệt như thế này nhỉ, nàng cũng sẽ đi ra ngoài xem hội hoa đăng thế này phải không? Liệu nàng có khoái hoạt tươi cười, vui đùa như bọn họ?

Vươn tay ra, tiếp được bông tuyết đang bay, đáp xuống lòng bàn tay, truyền đến cảm giác hơi lạnh lẽo, lại không lạnh bằng cõi lòng Tử Thanh giờ phút này.

“Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn, sơn viễn thiên cao yên thủy hàn, tương tư phong điệp đan*.” Bỗng nhiên nhớ tới bài thơ của vị vua cuối cùng thời Lí, Tử Thanh thì thảo ngâm lên, giờ khắc này mới lại giật mình hiểu được tư vị trong đó.

Trên trời, tuyết còn rơi, trên người, lại không hề thấy một bông tuyết nào.

Là ảo giác sao?

Tử Thanh ngẩng đầu, cái thấy được lại là một tán ô bằng giấy dầu có hình cá vờn hoa sen.

“Tử Thanh...”

Tử Thanh kinh ngạc xoay người, không thể tin được nhìn thân ảnh tiêm gậy đang cầm tán ô đứng phía sau – đôi mắt trong suốt tràn đầy tưởng niệm, khóe môi hé mở, thản nhiên cười, Tử Thanh liền thấy khuynh thành cũng bất quá chỉ là như thế.

Là ảo giác! Khẳng định là ảo giác!

Tử Thanh lắc đầu, cúi xuống: “Không có khả năng, Nhã nhi không thể xuất hiện ở đây được...”

“Đứa ngốc...” Bàn tay lạnh lạnh nắm lấy tay Tử Thanh, Nhã Hề nhào vào lòng nàng, nhịp tim đập chân chân thật thật làm rung động mạnh đáy lòng Tử Thanh.

“Nhã nhi...thật sự là nàng! Thật sự! Thật sự là nàng!” Tử Thanh gắt gao ôm chặt Nhã Hề, tán ô bằng giấy dầu nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh trăng trên bầu trời đêm phủ một lớp màn bạc lên khắp thành Phạm Dương, giờ khắc này, cho dù tuyết rơi lạnh giá, nhưng trong lòng lại tràn đầy ấm áp.

Nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, Nhã Hề nhẹ vung tay đập khê lưng Tử Thanh: “Sao chàng có thể để ta lại Lạc Dương như thế? Sao chàng có thể...”

“Nhã nhi...” Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gọi của Tử Thanh, hai tay Nhã Hề bị Tử Thanh siết chặt trong lòng bàn tay, Tử Thanh bình tĩnh nhìn khuôn mặt nàng, kiên định gật đầu: “Ta không buông, vĩnh viễn cũng không buông tay nàng ra nữa!”

“Chàng...” Trên mặt vô hạn thẹn thùng, Nhã Hề rút tay ra, lặng im quay người.

Nhẹ nhàng xoay thân mình Nhã Hề lại, Tử Thanh quan tâm nhìn gương mặt nàng: “Nhã Hề, thương thế của nàng đã khá hơn chưa?”

“Hơn một tháng nay có Hoắc cô nương dốc lòng chiếu cố, vết thương đã khép miệng, chỉ ngẫu nhiên còn đau thôi.” Nhã Hề lo lắng nhìn Tử Thanh: “Nhưng thật ra thì chàng lại cứ như vậy cùng theo Triều Cẩm một đường Bắc thượng, ta sợ...”

Cầm lấy hai tay nàng, đặt lên ngực mình, Tử Thanh cười ôn nhu: “Xem ra vẫn là ta khỏe nhanh hơn, như vậy ta muốn...”

“Chàng sao có thể hồi phục nhanh được? Ta mới đến thành Phạm Dương liền nghe nói thiếu chút nữa chàng đã chết trong miệng ngao khuyến...” Mày nhíu chặt, Nhã Hề nhìn Tử Thanh từ trên xuống dưới: “Rốt cuộc là bị thương ở đâu?”

Chỉ lắc lắc đầu, Tử Thanh ngây ngốc cười, đột nhiên hôn lên trán Nhã Hề, đem Nhã Hề còn không kịp phản ứng gắt gao ôm vào trong ngực, mặc cho tuyết rơi đầy trên y bào của nhau.

Xin đừng là giấc mộng, trăm ngàn lần đừng là mộng! Nhã nhi, ta không muốn buông nàng ra, không muốn...Nhưng mà, nàng sẽ chấp nhận con người chân chính của ta sao?

Nhã Hề rơi lệ cười, đứa ngốc...chỉ có ở bên cạnh chàng mới có thể khiến ta được cảm giác được yên tĩnh an bình như thế, còn có...vô hạn men say dịu dàng...nhưng mà, nay chàng đã là An phủ Lục công tử cao cao tại thượng, mà thân phận ta lại chỉ là một linh nhân đệ tiện, một người trên trời, một kẻ dưới đất, sẽ có tương lai sao?

Lòng mang tâm sự, không khỏi một phen khẽ run.

Tử Thanh hoảng hốt cách ra một khoảng: “Nhã nhi, nàng làm sao vậy?”

Nhã Hề cười nhẹ, trên mặt vẫn đỏ ửng như trước: “Chỉ là có chút lạnh...”

Cởi áo khoác da cừu trên người xuống, Tử Thanh vội vàng phủ lên người Nhã Hề: “Phương Bắc rét lạnh, chú ý kéo bị cảm. Ta thật ngốc! Hẳn là phải khoác thêm cho nàng ngay từ đầu mới phải!” Nói xong, Tử Thanh nhặt chiếc ô bằng giấy dầu ở dưới đất, che chắn tuyết rơi cho Nhã Hề: “Đi thôi.”

Nhã Hề giật mình: “Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi hội hoa đăng ở phía trước rồi, sau đó lại đi cảm ơn đại ân nhân đã đưa nàng Bắc thượng.” Tử Thanh nắm chặt tay Nhã Hề, trong đôi mắt sáng ngời tràn ngập thương tiếc: “Chúng ta cái gì cũng đừng nghĩ nữa, hảo hảo mở rộng lòng vui vẻ đi chơi một đêm, được không?”

“Được...” Nhã Hề nhẹ nhàng gật đầu.

“Chờ đã...” Tử Thanh bỗng nhiên nghiêm mặt nhìn nàng.

Nhã Hề hơi kinh ngạc: “Sao?”

Vươn tay ra, ôn nhu vì nàng lau đi tuyết vương trên mái tóc, Tử Thanh ngơ ngác cười: “Nàng thật đẹp...”

“Chàng...” Mặt hồng lên, Nhã Hề xấu hổ cười: “Đáng ghét!”

“Ha ha.” Tử Thanh vỗ ngựa, để mặc cho ngựa chạy đi, nhìn đèn đuốc khó phân biệt trước mắt: “Tối nay ta muốn cùng nàng đi từng bước từng bước một...” Chỉ hy vọng ngày sau nàng còn có thể để ta cùng nàng đi theo từng bước... Những lời phía sau này, Tử Thanh cũng không nói ra lời, thay vào đó là một nụ cười chua xót.

Trong lòng chàng cũng ẩn dấu điều gì sao? Cảm nhận được một tia run rẩy của Tử Thanh, Nhã Hề siết chặt tay nàng, ta sẽ cùng chàng đi từng bước một...thẳng đến, một ngày nào đó không thể không rời xa...

Nhìn nhau cười, hai người hòa vào biển đèn rực rỡ muôn màu nơi thành Phạm Dương.

“Nhã nhi, nàng xem chiếc đèn kia có đẹp không?” Tử Thanh cười dẫn theo Nhã Hề đi giữa bao bách tính rộn ràng nhộn nháo, hai tay nắm chặt, một khắc cũng không từng tách ra.

“Đẹp...” Cười nhợt nhạt, tràn đầy trong mắt Nhã Hề đều là những sợi tơ tình vô hình.

“Đó là tiểu thư nhà ai vậy? Thế nhưng lại được Lục công tử nhìn trúng, thật có phúc khí a!”

“Cũng không phải thế...nhìn hai người bọn họ tựa như một đôi người ngọc vậy!”

“Xem ra thành Phạm Dương không lâu nữa sẽ có hỉ sự!”

“Đáng tiếc...vì sao Lục công tử lại không nhìn trúng ta chứ?”

Một đường đi tới, đủ lời nghị luận ngẫu nhiên truyền đến lọt vào tai Tử Thanh cùng Nhã Hề, làm tăng thêm màu đỏ ửng trên mặt hai người.

“Tử Thanh...” Cách đó không xa, một thân ảnh cô đơn khoác y phục da cừu màu tím không khỏi run lên, hai hàng lệ chảy xuống. Nụ cười của người, nhu tình của người, vì sao dù chỉ một tia cũng chưa từng dành cho ta? Âm thầm quay đầu, Triều Cẩm phân phó người hầu bên người: “Tìm hiểu cho ta một chút xem vị cô nương ở bên cạnh Lục công tử dừng chân ở nơi nào?”

“Vâng, tiểu thư.”

Bi ai nhìn gương mặt Nhã Hề, ánh mắt không biết đến tột cùng là hâm mộ hay ghen ghét, Triều Cẩm cắn chặt răng, nhìn không được mà để hai hàng lệ rơi xuống trên gò má.

“Tiểu thư, người xem, có vẻ như có người theo dõi Lục công tử!” Đột nhiên người hầu bên người Triều Cẩm chỉ về phía hai người nhìn như bách tính bình dân xem hội đi phía sau Tử Thanh cùng Nhã Hề.

Triều Cẩm cả kinh, thấp giọng phân phó: “Chúng ta cẩn thận đi theo phía sau, nhìn xem rốt cuộc là chó của loại người nào?”

Tử Thanh a Tử Thanh, hiện tại người được quý trọng vì là tân sủng mới của An Lộc Sơn, tất nhiên sẽ là cái đinh trong mắt các nhi tử khác của An gia, thế nhưng khi xuất môn lại không cẩn thận như vậy, ngay cả một người hầu cũng không mang theo, vạn nhất kẻ nào nổi lòng xấu xa thì người chết thế nào cũng không biết được!

Mây nhú lại, trái tim Triều Cẩm như bị gắt gao bóp chặt, ở thành Phạm Dương này vĩnh viễn là tranh đấu chứ không có ngày yên ổn thái bình.

33. Q.2 - Chương 33: Thế Ngoại Đào Nguyên

“Lục công tử! Thì ra người ở đây! Chỉ nhìn thấy con ngựa trở về mà không phát hiện người dâu cả, thật khiến cho Đoạn phu nhân nóng vội muốn chết!” Bỗng nhiên từ phía trước có hơn mười danh thị vệ An gia

chạy tới, chặn đường Tử Thanh cùng Nhã Hề.

Nhã Hề theo bản năng muốn rút tay ra, Tử Thanh lại nắm chặt tay nàng, cười lắc đầu, ý bảo nàng không phải sợ.

“Các người về trước đi, ta không sao.” Tử Thanh nhẹ nói.

“Nhưng mà bên phía phu nhân...” Bọn thị vệ lâm vào tình thế khó xử.

Tử Thanh lắc đầu: “Sáng mai ta sẽ trở về, nếu các người còn dám xuất hiện trước mặt ta, trở về ta sẽ lấy mạng các người!” Cũng phải bắt chước nói ngoan độc một chút, bằng không ngày hội nguyên tiêu sẽ còn không ngừng phát sinh chuyện mà bị phá hỏng mất.

“Dạ! Vâng! Vâng! Chúng mặt tướng xin cáo lui!” Binh lính hoảng sợ vội vàng lui ra, Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Sao chàng lại làm khó xử bọn họ thế?” Nhã Hề có chút xa lạ nhìn Tử Thanh, một Tử Thanh gần gũi như thế nào lại nói ra những lời tàn nhẫn như vậy? Bỗng nhiên toàn thân lại lạnh như băng, Tử Thanh, người từng ở trước mặt ta nói lời cáo biệt, vẫn còn thật sự như trong quá khứ sao?

Như nhìn thấu nỗi bối rối trong lòng Nhã Hề, Tử Thanh lắc đầu liên tục: “Nàng biết không? Tối nay thiếu chút nữa ta đã cường ngạnh xông ra khỏi thành, ta muốn đi Lạc Dương tìm nàng, thậm chí muốn lập tức được nhìn thấy nàng.”

“Ta biết...” Nhã Hề nhu thuận đồng tình, khóe miệng mỉm cười đậm nhiên. Nếu không phải thấy Tử Thanh cười ngửa phóng xuyên qua hội hoa đăng thì Nhã Hề thật không biết nên làm thế nào để tiến vào An phủ, gặp lại người ta.

“Nhưng mà nàng không biết tướng thủ thành lại dùng cái chết để ngăn không cho ta đi ra ngoài! Cho tới bây giờ từ lúc bắt đầu đến nơi này ta còn có rất nhiều việc thân bất do kỷ, nếu vừa rồi ta không nói vậy, khẳng định sẽ bị bọn họ dùng cái chết để bức ta hồi An phủ — Ta không muốn lại bị người ta áp chế nữa!” Nắm lấy đôi tay lạnh như băng của nàng, nhẹ nhàng hà hơi, Tử Thanh cười chua xót: “Không cần coi ta trở thành cái gì mà An phủ Lục công tử, ta không phải! Ta chỉ là Tử Thanh...” Ta chỉ muốn làm Tử Thanh trong lòng nàng...

Đôi mắt tràn đầy cô đơn và buồn bã ánh vào đáy lòng Nhã Hề, bất ngờ không kịp chuẩn bị, đáy mắt Tử Thanh thế nhưng lại phiếm lệ quang: “Ta muốn rời khỏi nơi này, ta không thích thân phận hiện tại của mình...”

“Thực xin lỗi...” Nhã Hề nâng tay vuốt ve khuôn mặt Tử Thanh, nước mắt nóng bỏng tràn ra. Ta chỉ là bất an, nhưng không nghĩ chàng lại còn bất an hơn ta nữa.

“Nhã nhi...” Tử Thanh cười bắt lấy tay nàng, ý vị thâm trường mở miệng: “Tương lai mặc kệ ta có thân phận gì, thỉnh nàng tin tưởng ta, tâm ý của ta, từ đầu đến cuối chỉ có nàng...”

“Chàng...ở đây nhiều người như vậy!” Đỏ bừng cả mặt, Nhã Hề hoảng hốt vội vàng che lấy hai tai: “Ta không nghe, ta không nghe.”

Nghiêm túc nhìn Nhã Hề, Tử Thanh nhẹ nhàng kéo hai tay nàng ra, lần đầu tiên nói chuyện kiên quyết như thế: “Ta mặc kệ là ở nơi nào, ta muốn nàng nhớ rõ những lời này.”

“Được...” Trái tim Nhã Hề cuồng liệt nhảy lên, xấu hổ cúi đầu.

Mây Tử Thanh giãn ra, cười thoải mái, gương mặt nhìn sắc trời: “Được rồi, thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, về sớm một chút nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, giờ nàng đang ở nơi nào?”

Nhã Hề liền giơ tay chỉ về phía cửa Tây: “Ở Vân Lai khách điểm bên kia, dọc đường đi này quả thật phải cảm ơn Nhượng tiểu thư chiếu cố.”

“Lí Nhượng cô nương? Dĩ nhiên lại là cô ta đưa nàng Bắc thượng?” Có chút kinh ngạc, vốn Tử Thanh đoán rằng là do Lí Vũ đưa Nhã Hề bắc thượng, lại vụn vụn lần không thể tưởng được dĩ nhiên lại là tiểu cô nương Lí Nhượng ngày thơ chân thật đó.

“Lúc ta có thể xuống giường đi lại liền cầu Lí công tử cho ta bắc thượng tìm chàng, nhưng Hoắc cô nương cùng với Lí công tử đều cho rằng không ổn, sợ một đường xóc nảy sẽ khiến vết thương của ta rách ra, chỉ có Nhược tiểu thư đáp ứng ta, cho nên nửa tháng trước đã lặng lẽ mang ta bắc thượng Phạm Dương.” Nhã Hề cảm kích nói: “Thượng thiên thật sự đối đãi với ta không tệ, làm cho ta ở thời điểm đã hết hy vọng với thế đạo thì lại gặp được nhiều người tốt như vậy.”

Tử Thanh nhìn vẻ mặt nàng đột nhiên hiện lên sắc thê lương, Nhã Hề, ta cũng không muốn nàng bị thương. Tử Thanh bỗng nhiên cười tinh quái: “Vậy thì thượng thiên cũng đối đãi với ta không tệ, khiến cho ta ở một nơi xa lạ thế này tìm được một...”

“Tìm được một cái gì?” Nhã Hề nhìn Tử Thanh.

“Một mỹ nhân nóng ruột nóng gan a!” Nói xong, Tử Thanh rất nhanh sờ nhẹ lên má Nhã Hề một chút rồi bỏ chạy.

Nhã Hề xấu hổ dậm chân, mặt đỏ lên: “Chàng...chàng không lẽ phép!”

Xa xa, Tử Thanh hướng Nhã Hề cúi một cái thật sâu, cười nói: “Phải, phải, đúng là tại hạ vô lễ, đường đột với tiểu thư, tiểu thư chớ trách, chớ trách a.” Nói xong, Tử Thanh thật cẩn thận tiến lên, nhìn Nhã Hề không thêm nói lời nào: “Thực sự giận?”

Nhã Hề xoay người đi, không để ý tới Tử Thanh.

“Nhã nhi, thực xin lỗi, trăm ngàn lần nàng đừng giận, về sau ta sẽ không bao giờ vô lễ như thế nữa!”

“Đây chính là do chàng nói đó!” Nhã Hề xoay người lại, đột nhiên xấu hổ cười: “Ngốc...”

“Vậy thì đứa ngốc muốn làm một việc ngốc, nàng có đáp ứng không?” Tử Thanh cười mở miệng hỏi.

“Chàng muốn làm gì?” Đem dù giao cho Nhã Hề, xoay lưng lại, Tử Thanh ngồi xổm xuống bên người Nhã Hề: “Ta muốn công nàng về khách điểm...”

“Nhưng mà ở đây có rất nhiều người lai vãng...” Ngượng ngùng cúi đầu, trái tim Nhã Hề đập “bịch bịch”.

“Mất đều ở trên mặt bọn họ, ta muốn quản cũng không quản được, huống hồ ta chỉ là muốn công nàng, cũng không phải làm chuyện xấu phóng hỏa giết người gì mà...Được không?”

“Cái này...”

“Vậy ta vẫn cứ ngồi ở chỗ này nhé?”

Thật sự là không thể lay chuyển được Tử Thanh, Nhã Hề cúi đầu khom người nằm úp sấp lên lưng Tử Thanh, hạnh phúc cười: “Đứa ngốc...”

Nháy mắt khi Nhã Hề nằm trên vai, từ vết thương trên vai truyền tới một trận đau đớn, Tử Thanh khẽ nhúm mày, cười nhẹ: “Ta đột nhiên nhớ tới một người, không, là một súc vật, cũng không đúng...” Đi được bước đầu tiên, Tử Thanh cảm thấy nữ tử ở trên lưng tựa hồ càng gầy hơn so với lúc trước một chút, chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ nhẹ xót xa, một đường bắc thượng này, tất nhiên nàng không hảo hảo tự chăm sóc mình.

“Rốt cuộc thì là cái gì?” Nhã Hề bối rối hỏi.

“Hắn vốn là một con heo, kêu là Trư Bát Giới. Có một nơi tên là Cao lão trang, ở đó có một Cao gia tiểu thư xinh đẹp, Trư Bát Giới thích nàng, vì thế liền biến thân thành một tiểu tử thực cần cù thực thà, thực thiện lương, mỗi ngày đều cố gắng làm việc, vì nhà tiểu thư mà làm rất nhiều chuyện, còn giúp người ta đánh đuổi kẻ ác.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tiểu thư Cao gia cảm kích Bát Giới, vì thế liền lấy thân báo đáp. Khi đó Bát Giới chỉ cảm thấy hắn là người hạnh phúc nhất trên thế gian, hắn muốn dùng cả đời này đi yêu thương vị tiểu thư mà hắn đặt ở trong lòng yêu thương ngàn vạn lần ấy...Ngày thành thân đó, liền bởi vì thật vui, quên mất chính mình là một con heo, hắn uống rất nhiều rượu, cuối cùng hiện nguyên hình, đương trường dọa vị tiểu thư kia hôn mê.”

“Vậy sau lại thế nào?”

“Tiểu thư cảm thấy một là súc vật, một là người, sao có khả năng xứng đôi? Vì thế Bát Giới tuyệt vọng đi theo một hòa thượng đi Tây thiên.”

“Ai...”

“Nhã nhi, nàng nói xem, nếu nàng là vị tiểu thư kia, cuối cùng nàng có nguyện ý cùng một Trư Bát Giới mà nàng thực tâm thích ở bên nhau không?” Tử Thanh nhẹ nhàng hỏi, trong lòng đầy lo sợ bất an.

Nhã Hề một trận trầm mặc, Tử Thanh a Tử Thanh, rốt cuộc chàng muốn nói với ta cái gì?

Tử Thanh cười âm ảm, trong mắt phiếm lệ quang nhân nhật, như thể đã biết được đáp án: “Đúng vậy, mặc kệ là ai thì cũng sẽ không lựa chọn con heo đó, bất kể nó có thâm tình, có trả giá nhiều đến đâu, đối lấy đều là một câu châm chọc chê cười của hậu nhân, heo thì sao có thể cùng người xứng đôi?”

“Tử Thanh...” Cảm giác được có lệ rơi trên cánh tay, Nhã Hề kinh hoảng hỏi: “Chàng khóc?”

“Không có, là tuyết tan mà thôi...”

Nhã Hề lắc đầu: “Chàng gạt ta, ta luôn luôn bung dù mà, làm sao có tuyết rơi xuống được?” Giật mình, Tử Thanh, chàng là bởi vì sợ ta phát hiện ra thân phận hiện tại mà rời khỏi chàng sao? Nghĩ đến lúc này Tử Thanh còn thật sự nghiêm túc nói câu kia – Tương lai, mặc kệ ta có thân phận gì, thỉnh nàng tin tưởng ta, tâm ý của ta, từ đầu đến cuối cũng chỉ có nàng....

Trái tim Nhã Hề không khỏi đau xót, vòng tay đang ôm lấy thân thể có chút run rẩy của Tử Thanh, đôi môi như cánh hoa dán sát vào tai nàng: “Ta sẽ không ở bên Trư Bát Giới, bởi vì ta đã có chàng, Tử Thanh.”

Đột nhiên kinh ngạc đứng ngây tại chỗ, Tử Thanh thực không biết nên khóc hay nên cười?

Quên đi người đi đường chung quanh, cũng quên đi đèn đuốc rực rỡ nơi này, Nhã Hề nhẹ nhàng đem đầu môi in lên má Tử Thanh: “Đứa ngốc...thế gian này, nơi nào có chàng, nơi ấy mới là thế ngoại đào nguyên của ta.”

Gió đêm vi vu thổi, một vài bông tuyết bay, trong thiên địa, giờ khắc này ánh trăng đêm hội nguyên tiêu có vẻ phá lệ sáng ngời.

“Nhã nhi, ta chợt nhớ tới một câu danh ngôn.”

“Câu gì?”

“Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lí cộng thiên duyên.”

“Một câu thực đẹp...”

Nhã Hề nhìn về con đường phía trước, chỉ cần có Tử Thanh ở bên cạnh đã liền cảm thấy vô hạn bình yên. Đầu gối lên vai Tử Thanh, Nhã Hề nhắm hai mắt lại, hồi tưởng lại từng chút kí ức trên đường từ Biện Châu đến Phạm Dương, không khỏi mỉm cười.

34. Q.2 - Chương 34: Một Đêm Bất An

Chiều bài Vân Lai khách điểm đập vào trong mắt, từ thật xa đã thấy có một tiểu cô nương lo lắng đứng chờ trước cửa.

“Nhã Hề tỷ tỷ, người thực làm ta sợ muốn chết mà! Chỉ hơi không để ý một chút mà đã đi mất dấu rồi!” Thấy Nhã Hề cùng Tử Thanh xuất hiện trong tầm mắt, Lí Nhược đột nhiên cười tinh nghịch: “A? Thì ra là đã tìm được lang quân? Trách không được lại lập tức không thấy thân ảnh!”

Đỏ mặt đi xuống từ trên lưng Tử Thanh, Nhã Hề vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo Lí Nhược: “Là ta không tốt, không nói với muội một tiếng, khiến muội phải lo lắng.”

Lí Nhược cười hì hì, liếc Tử Thanh một cái: “Thật ra ta cũng không lo lắng bao nhiêu, lo nhiều nhất là một người khác kia.”

“Sư phụ...” Nghe thấy thanh âm Nhã Hề, một nữ linh nhân đeo mặt nạ từ trong khách điểm chạy ra: “Sư phụ người rốt cục đã trở lại!”

“Sư phụ?” Tử Thanh vừa thấy nữ linh nhân này liền bừng tỉnh đại ngộ, trách không được hôm nay lại nhận lầm Nhã Hề! Thì ra Nhã Hề là sư phụ của người này?

Ánh mắt mới nhìn thấy Tử Thanh, nữ linh nhân kia liền kinh hoảng tránh phía sau Nhã Hề: “Sư phụ, chính là người này hôm nay xông lên đài lôi kéo ta kêu loạn lên.”

“Ta...” Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Lúc ấy ta tưởng ngươi là Nhã nhi.”

Nhã Hề vỗ nhẹ lưng nữ linh nhân kia: “Đừng sợ, đừng sợ, Tử Thanh là người tốt, huynh ấy không có ác ý đâu.” Nói xong, Nhã Hề liền an nhiên cười với nữ tử kia: “Nàng tên là Tô Tình, là một người đáng thương ta mới gặp khi tiến vào Phạm Dương.” Lại nhìn về phía Tử Thanh: “Bởi vì nàng vô ý bị nước sôi dội trúng nên bị hủy dung, thành ra mất đi tư cách dung thân ở linh nhân quán, bị quán chủ đuổi ra, thiếu chút nữa đã chết đói ở đầu đường.”

“Tiểu Tình thông minh hơn so với ta, học nhạc khí một chút liền tinh thông, dọc đường đi Nhã Hề tỷ tỷ dạy ta thiệt nhiều thứ, mà ta vẫn còn thối tiêu không nổi.” Lí Nhược liên tục lắc đầu, lại xoa cái eo thon nhỏ: “Quả nhiên ta vẫn thích hợp cầm binh khí hành tẩu giang hồ hơn.”

“Trong mấy ngày ngắn ngủi mà nàng có thể tinh thông mọi thứ nhạc khí sao?” Tử Thanh không khỏi sợ hãi than, nhìn con người của nàng ta lóe lên sau chiếc mặt nạ mà không khỏi phân vân, thời cổ đại lại có loại thiên tài nhạc khí như vậy sao? Hay nàng đã sớm là cao thủ nhạc khí? Có thân phận gì khác? Tiến lên ôm quyền, Tử Thanh hạ giọng xin lỗi: “Hôm nay là do Tử Thanh vô lễ, còn thỉnh cô nương thứ lỗi.”

“Không...không có việc gì.” Tránh né ánh mắt Tử Thanh, Tô Tình lại trốn sau Nhã Hề.

“Ha ha, nhìn thấy huynh là tốt rồi.” Lí Nhược tiến lên kéo tay Tử Thanh, lại kéo tay Nhã Hề, kéo hai người lại gần nhau: “Nhã Hề tỷ tỷ ta đã đưa đến bên cạnh huynh an toàn nha, ngày mai ta trở về Lạc Dương, bằng không sẽ thực khiến ca ca nổi giận, chắc chắn sẽ không cho ta về nhà mất.”

Tử Thanh ha ha cười: “Cả đường đi Lí tiểu thư đã ít nhiều chiếu cố Nhã nhi, lúc này Tử Thanh đa tạ đại ân của tiểu thư.”

“Không có gì, không cần khách khí, được rồi, bên ngoài giá lạnh, chúng ta đi vào rồi nói, hắc hắc.” Nói xong liền lôi kéo Nhã Hề nhảy nhót đi vào khách điểm.

Đang muốn tiến vào, Tử Thanh đột nhiên nghe thấy thanh âm tiếng người đập phải cành cây vang lên phía sau, không khỏi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trừ đầy trời tuyết rơi bên ngoài ra thì cũng chỉ có một màn đêm yên tĩnh.

“Này, người còn ở bên ngoài ngây ngốc cái gì? Nhã Hề tỷ tỷ ở bên trong mà.” Lí Nhược cười hì hì nhìn Tử Thanh, mặt lại đột nhiên nghiêm túc: “Hay ở bên ngoài có tiên nữ?”

“Ha ha, Lí cô nương lại chê cười ta rồi.” Tử Thanh vừa bước vào khách điểm, phía sau lại vang lên âm thanh tiếng đập phải cành cây.

“Kỳ quái?” Lí Nhược cảnh giác nhíu mày.

“Kỳ quái cái gì?” Nhã Hề hỏi.

Lí Nhược nhìn nhìn khách điểm: “Ta đột nhiên cảm thấy như có người theo dõi chúng ta, còn có nơi này nữa, im lặng bất thường.”

Một câu khiến Tử Thanh bừng tỉnh!

Hôm nay là hội hoa đăng nguyên tiêu, giờ phút này hội hoa đăng còn chưa đến thời điểm chấm dứt, vì sao ngoài cửa khách điểm lại một bóng người cũng không có?

Tử Thanh tiến lên: “Mau vào phòng đi, tối nay có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì đó?” Cầm lấy tay Nhã Hề, Tử Thanh mỉm cười: “Yên tâm đi, có ta ở đây, lúc này sẽ không để cho nàng bị thương tổn nữa!”

Gật đầu, Nhã Hề kiên định tin tưởng: “Ừ, ta cũng không muốn chàng bị thương.”

“Ha ha, mau vào phòng đi!” Đi theo ba người Nhã Hề vào phòng khách, mới đóng cửa lại, Lí Nhược lấy tốc độ cực nhanh thổi tắt nến.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ khách phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập.

“Lí cô nương...”

“Suyt...”

Tử Thanh vừa định nói chuyện liền bị Lí Nhược ngăn lại: “Người có nghe được phía trên có âm thanh gì không?”

“Hình như có người ở trên nóc nhà!”

Lí Nhược vươn ra phía cửa sổ, ngửi ngửi: “Người có ngửi thấy mùi rượu không?” Nói xong liền đưa tay sờ lên chấn song cửa sổ, không ngờ lại ẩm ướt! Để sát lên mũi ngửi, dĩ nhiên lại là rượu!

“Không tốt! Chúng ta mau rời khỏi nơi này! Chỉ sợ có người sẽ thiêu khách điểm!” Lí Nhược đột nhiên ý thức được nguy hiểm.

“Lộp cộp lộp cộp...” Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tựa hồ làm kinh động người ở trên nóc nhà.

Nữ tử khoác áo da cừu màu tím ghì lại cương ngựa, ngồi thẳng phía trên lưng bạch mã, phất phất tay, mười mấy thị vệ Sử gia liền cùng cổ kiệu tam đỉnh đều đứng lại ở phía sau: “Xin hỏi ‘Hoàng linh’ Nhã Hề cô nương có ở nơi này không?” Thanh âm nữ tử khoác tử cừu làm cho Tử Thanh không khỏi cả kinh.

“Triều Cẩm?”

“Chính là cái người từng vẫn giấu diếm thân phận nữ tử – Sử gia tiểu công tử?” Lí Nhược không khỏi sợ hãi than một tiếng: “Nói thật, thực sự lúc trước sao ta một chút cũng không nhìn ra! Ngày khác ta cũng phải giả trang như thế mới được, nói không chừng sẽ thú vị lắm.”

“Kỳ thật tuyệt đối không vui đâu.” Trong bóng đêm, Tử Thanh âm đạm thở dài.

“Kỳ quái, sao nàng lại biết Nhã Hề cô nương ở trong này?” Lí Nhược càng thêm nghi hoặc.

“Chúng ta nên ra ngoài thôi, có thể nàng đến là để giải vây.” Tử Thanh bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, cho dù có đôi khi cũng không biết câu nào của người là thực, câu nào là giả, nhưng mà ta vẫn như trước tin tưởng trong đáy lòng người còn có chút lương thiện.

“Đi ra ngoài?” Lí Nhược cả kinh hỏi.

“Phải, đi ra ngoài, so với việc chết cháy không minh bạch thì không bằng trực tiếp đi ra ngoài đối mặt với Triều Cẩm, minh so với ám thì vẫn tốt hơn.” Tử Thanh nói xong liền cầm tay Nhã Hề đặt lên ngực mình: “Nhã nhi, đừng buông tay ra.”

“Được...”

Đẩy cửa phòng ra, Tử Thanh đương nhiên đi phía trước, dẫn theo Nhã Hề, Lí Nhược, Tô Tình dần dần xuất hiện trong tầm mắt Triều Cẩm.

“Nguyên lai người đã ở đây.” Nét tươi cười tựa hồ có chút cứng ngắc, Triều Cẩm nhảy xuống ngựa, đón tiếp Tử Thanh: “Khách điểm này sao có thể là nơi để đường đường An gia Lục công tử ở đây? Nếu không chê, thật ra ta hy vọng người có thể vui lòng tới nhà của ta ở lại một đêm.”

Nghe ngữ khí Triều Cẩm nói phi thường khách khí, làm sao giống giọng điệu nói chuyện lúc bình thường, Tử Thanh nhìn vào mắt nàng, lại đọc không ra chân tướng.

“Sau hôm nay Cẩm Lâm đại nhân phải trở về Trường An phục mệnh, An đại nhân cố ý khai yến tiễn đưa vì Cẩm Lâm đại nhân, kêu phụ thân ta chuẩn bị ca vũ, nhưng mà mặc kệ là chuẩn bị thế nào thì vẫn cảm thấy thiếu điểm mới lạ, lại nghe nói có Nhã Hề cô nương ở đây cho nên Triều Cẩm đặc biệt đến thỉnh.” Tránh né ánh mắt Tử Thanh, Triều Cẩm nhìn về phía Nhã Hề.

Con người trong suốt, vĩnh viễn đơn thuần như nhược thủy, thậm chí còn có vẻ gầy yếu mỏng manh, nét mặt không có sự hối tiếc cùng thống khổ, ngược lại có một tia quật cường như có như không.

Triều Cẩm âm thầm thở dài, Tử Thanh người rạng ngời thanh tú, Nhã Hề nàng ngọt ngào trong trẻo như nước, quả nhiên là một đôi tuyệt phối, mà ta thì sao? Hai tay dính đầy máu tanh, đối trá, tính kế, có đôi khi ngay cả chính mình cũng không đếm hết nổi, một người phức tạp như ta, sao có thể xứng đôi với người? Nhưng mà, ta không cam lòng, ta không muốn buông tay, càng luyện tiếu phải buông tay...

Nhã Hề bình tĩnh nhìn Triều Cẩm, nữ tử trước mắt tương mạo hòa nhã, trời sinh một cỗ khí phách đặc biệt khác với những người khác, nguyên lai lúc trước đã đoán không sai, quả nhiên nàng là nữ tử...Nhìn thấy nàng âm thầm thở dài, Nhã Hề nghĩ tới câu nói mà nàng đã nói với Tử Thanh vào cái đêm trên chiếc xe ngựa kia, liền giật mình sáng tỏ, người cũng thích Tử Thanh, phải không? Một khi đã như vậy, nếu Tử Thanh hỏi phủ với người tất nhiên sẽ không có nguy hiểm...Nghĩ đến đây, Nhã Hề liền tiến lên cúi chào: “Được, ta đi theo người.”

“Nhã Hề tỷ tỷ?”

“Sư phụ?”

Lí Nhược cùng Tô Tình đều kinh ngạc.

“Ta đây cũng đi theo người đến Sử phủ...” Tử Thanh hướng Nhã Hề an nhiên cười, nắm chặt tay, lần này sẽ không bỏ nàng lại nữa.

“Vậy thỉnh Nhã Hề cô nương cùng hai vị cô nương lên kiệu.” Triều Cẩm chỉ về phía cỗ kiệu phía sau, kiệu phu đã vén rèm lên.

“Đa tạ Sử tiểu thư.” Lại cúi người, Nhã Hề đi về phía kiệu phu, khoảnh khắc lúc ngồi vào kiệu liền mỉm cười với Tử Thanh, chỉ cần chàng bình yên, ta liền an tâm.

Rèm kiệu buông xuống, Lí Nhược cùng Tô Tình cũng chần chừ đi vào theo.

“Khởi kiệu! Hồi phủ!” Triều Cẩm vung tay lên, kiệu phu liền nâng kiệu, thị vệ hộ vệ hai bên trái phải liền xếp theo hàng, tựa hồ là Triều Cẩm đã sớm an bài tốt.

Nắm dây cương, Triều Cẩm lắc đầu: “May mắn không để cho người tiếp tục làm thiếp thân thị vệ, thiếu chút nữa bị đốt thành heo nướng cũng không biết.”

Quả thật là vì giải vây mà đến!

Tử Thanh mãnh liệt chấn động: “Triều Cẩm, cảm ơn người.”

“Người biết ta muốn không phải là lời cảm ơn của người...” Ngửa mặt lên nhìn bầu trời, mặc cho tuyết rơi xuống, Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Ta nói rồi, một ngày nào đó ta sẽ gả cho người, ta sẽ làm được.”

“Có lẽ, có một ngày khi người minh bạch, người sẽ hối hận.” Tử Thanh lắc đầu, ta có nên nói cho người chân tướng hay không?

“Phải không? Chuyện có thể làm cho Sử Triều Cẩm ta hối hận thì cũng coi như khắc cốt ghi tâm, không phải sao?” Giữ ngựa sải chân bước lên một bước, Triều Cẩm đột nhiên xoay người lên ngựa: “Thực ngại quá, hôm nay không chuẩn bị ngựa cho Lục công tử người, người phải đi bộ đến nhà ta rồi.”

“Triều Cẩm...” Tử Thanh nhướn mi cười: “Đi thì đi!”

“Tiểu thư, vậy cái kia...” Thị vệ ở một bên đột nhiên mở miệng, lại thấy Triều Cẩm vung tay lên: “Sát!”

Tử Thanh cả kinh, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên phía sau, năm hắc y nhân bị loạn tên bắn hạ ở trong khách điểm, phơi thây nơi đầu đường.

Triều Cẩm thản nhiên nói tiếp: “Tử Thanh, người nhớ kỹ lời của ta, về sau đừng một mình xuất hành nữa, ở trong thành Phạm Dương này người muốn mạng người có rất nhiều, ta có thể ngăn được một lần, hai lần, ta sợ...không ngăn được lần thứ ba – trừ ta ra, không nên tin tưởng bất luận kẻ nào.”

Tử Thanh nhìn nửa gương mặt của nàng, đột nhiên trong lúc đó bỗng nhiên hiểu được lời bất đắc dĩ mà nàng từng nói qua, thành Phạm Dương nhìn như bình tĩnh, kỳ thật bên trong đến tột cùng có bao nhiêu ám tiễn? Chỉ có người từng chịu thương tổn mới có thể hiểu được.

35. Q.2 - Chương 35: Mạch Nước Ngâm Sủ Gia

“Ba vị này là linh nhân ta mời đến, đừng bởi vì thân phận các nàng mà không hầu hạ cho tốt, còn có vị này là An gia Lục công tử, càng phải hầu hạ kỹ càng.” Phân phó bọn nha hoàn xong, Triều Cẩm có chút dăm chiêu vội vàng ly khai.

“Như thế nào mà ta lại cảm thấy là lạ nhỉ?” Lí Nhược chau mày, đập Tử Thanh một cái: “Này, nơi này thật sự an toàn sao? Sủ Triều Cẩm biết thân phận ta, nếu nàng nhớ thù, muốn mạng nhỏ của ta, vậy thì tuyệt đối ca ca sẽ làm lớn chuyện mất!”

“Yên tâm, nếu Triều Cẩm thật sự muốn trả thù, vậy thì phỏng chừng cái mạng nhỏ của người đã sớm không còn rồi.” Tử Thanh nhẹ nhàng cười, ánh mắt bất an vẫn lạc tại Tô Tình, người vẫn đeo mặt nạ như trước: “Hắn là tối nay cô nương bị kinh hãi rồi?” Nàng thật sự chỉ là một linh nhân?

“Ta...ta...” Tô Tình trốn phía sau Nhã Hề.

“Tiểu Tình đừng sợ, ta đến bảo hộ người đây!” Lí Nhược vỗ vỗ ngực: “Cùng lắm thì chính là chết, khẳng định ca ca sẽ báo thù cho ta!”

“Đừng luôn nghĩ xấu vậy.” Nhã Hề tiến lên giữ tay Lí Nhược: “Ta tin tưởng Sủ cô nương sẽ không hại chúng ta.”

“Vì cái gì sẽ không?” Lí Nhược khó hiểu.

Nhã Hề liếc Tử Thanh một cái: “Chờ người có người thích, người sẽ hiểu.”

“Thích? Là cảm giác gì?” Lí Nhược càng thêm bối rối.

“Chính là muốn nhìn thấy nàng vui vẻ, muốn cho nàng cảm giác bình yên...” Tử Thanh thì thảo nói.

“A? Vậy khẳng định là ta thích tiểu Tình rồi!” Lí Nhược tiến lên giữ chặt lấy Tô Tình đang vô cùng khiếp sợ: “Hiện tại ta chỉ mong nàng đừng sợ hãi, muốn nàng vui vẻ mở lòng!”

“Nhược tiểu thư...” Nhã Hề cười khổ lắc đầu: “Nàng cũng là nữ tử mà...”

Trái tim Tử Thanh bỗng nhiên đau xót, ảm đạm nhú mày.

“Nữ tử thì sao? Thích là thích, đâu thêm quản là nam tử hay nữ tử?” Bĩu môi, Lí Nhược vẻ mặt không phục, đột nhiên tiến lại giữ chặt Tử Thanh: “Nếu Tử Thanh ca ca là một nữ tử, có phải tỷ sẽ không thích hẳn nữa không?”

Tử Thanh kinh hãi, hoảng hốt vội cúi đầu, không dám nhìn mặt Nhã Hề: “Nhược tiểu thư, người càng nói càng khoa trương.” Cau mày, ánh mắt vô hạn thâm lương.

Á khẩu không trả lời được, Nhã Hề thật ra chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Thấy khuôn mặt Tử Thanh tràn đầy cảm giác lạnh lẽo, Nhã Hề liền vội vàng tiến lên, sờ trán nàng: “Tử Thanh, có phải là cảm thấy không thoải mái không?”

“Đột nhiên thấy lạnh, đêm cũng muộn rồi, các người mau nghỉ ngơi đi, ta...ta có chút mệt mỏi.” Sợ Nhã Hề bởi vì vẻ khác thường của mình mà suy nghĩ nhiều, Tử Thanh liền miễn cưỡng cười: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai ta mới có thể mang nàng đi ra ngoài dạo chơi.” Cơ hồ chạy trốn, Tử Thanh cuống quýt đi vào sương phòng, đóng cửa lại.

“Này! Đừng quên ngày mai cũng phải dẫn ta đi chơi đấy!” Lí Nhược cười hề hề nói xong, liền nắm lấy góc áo Nhã Hề: “Chúng ta nhanh đi ngủ đi, bằng không ngày mai lại không dậy được.”

Tử Thanh, chàng rốt cuộc làm sao vậy? Chỉ cần nghĩ đến thần sắc lạnh lẽo kia của Tử Thanh, đáy lòng Nhã Hề liền tràn đầy bất an.

Mây đen dần dần choán đầy bầu trời, vầng minh nguyệt cuối cùng cũng bị che khuất.

Triều Cẩm đẩy cửa phòng Lãng Trọng ra, lạnh lùng đi vào.

“Tiểu thư?” Lãng Viễn Trung lau nước mắt, không rõ vì sao lại thấy Triều Cẩm ở đây.

Tiếp nhận chén thuốc trong tay Lãng Viễn Trung, Triều Cẩm nhẹ nhàng xua tay: “Để ta tới dứt cho hẩn đi.”

“Tiểu thư, người...”

“Dù sao cũng từng ước định hôn ước, hẩn rơi vào kết cục này, lòng ta cũng không dễ chịu.” Thản nhiên nói xong, Triều Cẩm liền khoát tay chặn lại: “Người đi xuống đi, ta có mấy câu muốn một mình nói với hẩn.”

“Vâng, tiểu thư.” Lãng Viễn Trung chậm rãi rời khỏi cửa phòng.

Lãng Trọng ở trên giường lạnh lùng nhìn Triều Cẩm: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, đừng giả bộ cái gì mèo khóc chuột.”

“Đến bây giờ người còn không biết quý trọng mạng mình sao?” Triều Cẩm lắc đầu: “Ta đã nghĩ nếu cứu người thì ít nhất người sẽ có chút lòng trung thành với ta, đáng tiếc, người đã không có thuốc nào cứu được rồi.”

“Ta đã thành phế nhân, còn có cái gì có thể cứu?” Lãng Trọng hung hăng cắn chặt răng: “Chính bởi vì giúp người giết cái gì mà An Khánh Ân nên ta mới rơi vào tình thế khốn khổ thế này!”

Triều Cẩm hờ hững cười: “Người với ta đều tự biết rõ ràng trong lòng, người giết An Khánh Ân, tuyệt đối không phải chỉ bởi vì mệnh lệnh của ta, chuyện của người và tiểu muội, ta đã biết rồi.” Múc thuốc trong chén trên tay nhẹ nhàng quấy: “Nếu không ai mật báo với Lí Vũ, người nói hẩn có thể biết hay không, cũng sẽ không ngờ tới là chúng ta hạ thủ?”

Thân mình Lãng Trọng chấn động: “Người có ý tứ gì?”

“Ý tứ gì người biết, ta cũng biết, nhưng thế nào ta cũng không nghĩ ra, vì sao người còn muốn bán mạng vì ả?” Triều Cẩm múc một thìa thuốc, muốn dứt cho Lãng Trọng: “Người muốn thiêu cháy Lí Nhược, ta hiểu được, nhưng mà nếu người tính khiến cả Tử Thanh cũng chết cháy, như thế tất sẽ đẩy lên vô số màn tình phong huyết vũ trong thành Phạm Dương, ta vất vả cứu cái mạng nhỏ của người, người thực sự không biết quý trọng dù chỉ một phần?”

Lãng Trọng kinh hãi trừng hai mắt, không thể tin được nhìn nàng: “Người...người thật sự là nữ nhân đáng sợ!”

“Hiện tại người có thể uống thuốc, cũng có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là vì cái gì?”

Lãng Trọng há mồm, uống hết chén thuốc xong, lại chỉ trằm mặc, trong mắt cũng một mảnh ảm đạm.

“Xem ra người không tính nói cho ta biết, cũng tốt, ngày khác nếu người lại gặp nguy hiểm, người cứ thử xem tiểu muội có thể đi cứu người hay không?” Buông chén thuốc, Triều Cẩm đứng lên, nghiêm mặt nói: “Đừng nghĩ lại xuống tay với Tử Thanh nữa, ngày nào còn có ta ở Phạm Dương, các người sẽ không thành công đâu.”

“Tiểu tử kia rốt cuộc có gì tốt?” Lãng Trọng nghi hoặc, nhắc tới tiểu tử này, trong lòng Lãng Trọng chỉ có tức giận.

“Tiểu muội có chỗ nào tốt đẹp?” Triều Cẩm lại nhìn hẩn: “Người không phải là một kẻ thâm tình, tại sao đột nhiên lại đổi tính thành có tình như vậy?”

“Ta...” Hai mắt Lãng Trọng đỏ bừng: “Ta đã là phế nhân, tất cả tương lai của ta đã thành tro tàn, giờ chỉ còn có thể kỳ vọng vào cốt nhục trong bụng của nàng ta, ta chỉ là muốn cho hài nhi của mình một tương lai tươi sáng...Tối nay, ta không phải là muốn thiêu cháy ai, mà là muốn diễn một vở kịch, để cho tiểu muội đi cứu tiểu tử kia – chỉ có để nàng lại gả vào An gia thì hài nhi của ta mới có thể có danh phận, ngày khác nói không chừng còn có thể trở thành thế tử...”

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Bằng vào nàng cũng xứng gả cho Tử Thanh?” Có chút may mắn hôm nay đến đúng thời điểm, trong lòng bỗng nhiên chợt lạnh, thật sự phải bắt đầu chính diện giao phong sao?: “Nàng

có hài tử khi nào? Cả ngày cùng tên linh nhân Trịnh Nguyên Hoán kia ở bên nhau, cho dù thực sự có thai thì hài tử trong bụng kia đến tốt cùng là của người hay là của linh nhân đó, người biết được mấy phần?”

“Ta...” Lăng Trọng thất bại cúi đầu: “Đây là tín niệm sinh tồn duy nhất của ta...Cho dù là giả ta cũng chỉ có thể tin tưởng.”

“Lăng Trọng, người làm cho ta thực thất vọng.” Triều Cẩm đảo mắt nhìn hắn: “Lăng Trọng trong quá khứ kiêu ngạo ương ngạnh, sao lại dễ dàng nằm trong tay của một nữ nhân như thế? Á bán đứng người, lừa người, thế nhưng người lại vẫn khẳng khẳng một mực như vậy, ta đột nhiên cảm thấy mình cứu lầm người rồi!”

Lăng Trọng phần hận nắm chặt nắm đấm: “Người đừng nói nữa!”

“Nam tử hán đại trượng phu không có nhi tử nối dõi thì thế nào? Chỉ cần có một người chân chính yêu người làm bạn sống nốt quãng đời còn lại, thế cũng đủ rồi.” Bỗng nhiên tới tới câu nói kia của Tử Thanh đêm đó trên sông Hoàng Hà, không cần Nhã Hề có thể có thai hay không – Tử Thanh, người cũng nghĩ như vậy sao? Trong lòng Triều Cẩm đau xót: “Nếu vì một nữ nhân không nên yêu mà phá hủy cả đời này thì người mới thực sự đáng thương, người đừng quên người còn có phụ thân.”

Nhìn vẻ mặt bi thương của Lăng Trọng, Triều Cẩm xoay người sang chỗ khác: “Tối nay ta đã nói nhiều rồi, nếu người vẫn còn khẳng khẳng một mực, có thể thôi! Nhưng mà, ta dám nói với người, người tuyệt đối không sống được quá ba ngày!”

“Hiện tại ta sống có khác gì chết đâu?” Lăng Trọng lạnh lùng hỏi vặn lại.

“Vậy người cứ tự cầu phúc đi!” Triều Cẩm giận giữ bước ra khỏi phòng.

Cả người Lăng Trọng run run, ta không có lựa chọn, không có đường lui, cho tới bây giờ lại càng chưa từng tin tưởng cái gì gọi là “chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”, ta chỉ muốn đòi lại tất cả mọi thứ của ta từ các người! Nụ cười quỷ dị hiện lên trên mặt: “Sử Triều Cẩm, Sử tiểu muội, ta xem hai nữ nhân các người còn có thể đấu thành bộ dáng gì nữa!”

“Trọng nhi...” Lăng Viễn Trung lo lắng đứng cạnh cửa, đột nhiên cảm thấy Lăng Trọng thực xa lạ, đây vẫn là tiểu tướng quân Lăng Trọng không biết kiềm chế gì trong cảm nhận của mình đấy sao?

Nhìn Sử phủ hoa lệ trong thành Phạm Dương này, tuy rằng tráng lệ, nhưng mà giữa những cốt nhục lại tương tàn lẫn nhau, các phu nhân cũng đều tự tranh đấu, tuy rằng nhìn như hoa lệ, lại lạnh như băng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh vô cùng.

Lăng Viễn Trung không khỏi rung mình một cái, có lẽ thời điểm nào đó phải tìm một cơ hội mang Trọng nhi đi, an tĩnh sống qua ngày.

Bông tuyết vô thanh phiêu lạc, Sử phủ tiếp đó liền chìm trong yên tĩnh.

“Nhã nhi, ta còn có thể cùng nàng đi thật xa không?”

“Đứa ngốc, trong lòng chàng rốt cuộc ẩn dấu điều gì?”

“Tử Thanh, ta phải làm thế nào mới có thể đi vào trái tim người?”

Trần trọc khó yên giấc, lòng nghĩ về người kia, một đêm này, tựa hồ đặc biệt dài.

36. Q.2 - Chương 36: Dùng Chân Tâm Đánh Cuộc

Đoạn phu nhân biết được Tử Thanh dĩ nhiên lại qua đêm ở Sử gia, không khỏi kinh ngạc vô hạn, mới sáng sớm đã phái người tới đón Tử Thanh hồi phủ.

“Các người về bẩm với phu nhân rằng ta ở Sử gia vài ngày rồi sẽ trở về, bảo người đừng lo lắng.” Tử Thanh vừa nhìn thấy tới đó đón mình, lập tức suy nghĩ tìm một cái cớ, có thể không phải về cái lồng sắt kia một ngày thì sẽ không trở về một ngày.

“Chứ không phải là do coi trọng vị muội tử ấy của Sử gia sao?” Đột nhiên thanh âm của An Khánh Tự vang lên, chỉ thấy hần sải bước đi đến, liếc Tử Thanh một cái: “Kỳ quái? Không phải nói ‘Hoàng linh’ Nhã Hề cô nương cũng được thỉnh đến Sử phủ sao, như thế nào lại chỉ có mình người?”

“Nhị ca người?” Tâm Tử Thanh không khỏi cả kinh, sao hần lại tin tức linh thông đến thế?

“Mới sáng sớm mà Tự ca ca đã đến, ra là vì muốn xem mỹ nhân?” Sử tiểu muội từ hậu đường đi ra, nét mặt tươi cười như hoa: “Nếu người đã thỉnh vào trong nhà tiểu muội, vậy khẳng định là có thể thấy được.”

“Khiến An nhị công tử thất vọng rồi.” Triều Cẩm cũng đi ra từ hậu đường, cười nhẹ, tiến lên hơi khom mình: “Ta thỉnh Nhã Hề cô nương đến là để xướng khúc tiễn đưa Ngự sử đại nhân từ triều đình đến! Đêm mai phải lên đài biểu diễn, nên giờ phút này Nhã Hề cô nương đang bận rộn tuyển khúc – thời gian gấp gáp như thế, chỉ sợ giai nhân không có thời gian để đi ra gặp nhị công tử, đành để người thất vọng thôi.”

“Sao? Vậy thì thật đúng là đáng tiếc.”

“Cũng không đáng tiếc, ngày mai là có thể gặp rồi, sao nhị công tử không kiên nhẫn đợi xem?” Triều Cẩm thấy Tử Thanh nhũn mày, liền tiến lên kéo ống tay áo Tử Thanh: “Huynh xem nhị ca đều đã tới đón huynh kìa, còn không trở về đi?”

“Làm sao ta có thể yên tâm trở về?” Tử Thanh thốt ra, lại lập tức thấy lỗ lờ, liền cuống quýt nhìn An Khánh Tự: “Nhị ca, người cũng tới đón ta hồi phủ?”

An Khánh Tự lắc lắc đầu: “Lục đệ người thích vui chơi ở trong này bao lâu thì cứ việc, hôm nay ta là tới tìm Triều Nghĩa huynh, thuận tiện nhìn xem ‘Hoàng linh’ Nhã Hề cô nương trong truyền thuyết.”

“Đại ca đã về đến đây sao?” Triều Cẩm không khỏi hỏi.

“Đúng vậy, tính thời gian thì đi tới đi lui Bình Lô thì cũng trong khoảng mấy ngày nay.” An Khánh Tự gật đầu: “Xem ra là ta đến sớm rồi, Triều Nghĩa huynh còn chưa về nhà.”

“Không sớm, không sớm, vừa đúng lúc, ha ha.” Nghe thấy một âm thanh xa lạ vang lên, Tử Thanh biết lại một danh nhân tương lai giết cha xưng vương đã đến lượt ra sân khấu. Tử Thanh nhìn người này, mày rộng mắt sáng, thực có chút tuấn tú, tựa hồ như một vị ca ca ôn hòa nhà bên.

“Đại ca.” Triều Cẩm tiến lên, gọi Sử Triều Nghĩa một câu.

Ánh mắt Sử Triều Nghĩa hiện lên nét kinh ngạc: “Đây là người đệ đệ mà ta gọi hơn mười năm a, không sai, không sai, không ngờ khi thay nữ trang lại cũng là một mỹ nhân. Triều Cẩm à, muội sớm nên nói mình là nữ hài mới đúng.”

“Nghĩa ca ca, huynh bắt công! Cẩm tỷ tỷ là mỹ nhân, vậy ta đây thì sao?” Sử tiểu muội chu miệng không bằng lòng.

“Ha ha, đều là mỹ nhân Sử gia cả!” Triều Nghĩa nói xong, ánh mắt liền dừng lại trên người Tử Thanh: “Người chính là lục đệ của Khánh Tự?”

“Sử công tử, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Tử Thanh khách khí ôm quyền.

“Quả nhiên tuấn tú lịch thiệp!” Sử Triều Nghĩa ha hả cười, vỗ vỗ An Khánh Tự: “Khánh Tự người hôm nay đặc biệt đến tìm ra là có chuyện gì quan trọng?”

“Thỉnh Triều Nghĩa huynh vừa đi vừa nói chuyện.” An Khánh Tự bỗng nhiên nghiêm túc hần lên.

“Được, tới thư phòng của ta đi.” Sắc mặt Sử Triều Nghĩa cũng biến đổi.

Nhìn hai người bọn họ đi vào nội đường, Tử Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến việc An Khánh Tự đã chú ý tới Nhã Hề, nếu Nhã Hề vẫn ở lại, khó tránh khỏi sẽ gặp phải chuyện không may...Nhưng mà, cho dù có bình yên rời khỏi Phạm Dương, Nhã Hề có năng lực trốn chạy đi đâu được đây?

“Cẩm tỷ tỷ, người xoay chuyển rất nhanh a.” Sử tiểu muội đột nhiên mở miệng.

Triều Cẩm cười nhẹ: “Nhưng thật ra ta thế nào cũng không nghĩ tới người cũng là một nhân vật.”

Sử tiểu muội cười hì hì: “Mới chỉ bắt đầu thôi, để tiểu muội nhìn xem người có thể giúp đỡ An gia Lục công tử này hoặc là Nhã Hề cô nương ở bên trong kia bao nhiêu lần đây? Ha ha.”

Triều Cẩm cười: “Tốt thôi, Biện Châu, Phạm Dương, ta đã lĩnh giáo tiểu muội người mấy lần, bỗng nhiên cảm thấy thể này mới bắt đầu có chút thú vị, nhà này thiếu người tính toán, còn thực sự vô vị.”

Nhìn hai nữ tử Sử gia lời nói mang theo đao kiếm như thế, Tử Thanh không khỏi rung mình một cái.

“Ha ha, người dùng thân phận công tử giả của mình lừa phụ thân không thêm để tâm đến mẹ con ta hơn mười năm, hại mẫu thân ta u buồn mà chết, biến ta thành cái gọi là ‘độc nữ Sử gia’, không thể không một lần lại một lần vì lợi thể chính trị mà luân lạc, gả ột tên nam nhân ghê tởm! Những nỗi hận cùng đau đớn khắc sâu vào thể xác và tinh thần ta này, ta sẽ nhất nhất đòi về từ trên người người, thậm chí là người có...” Sử Tiểu muội liếc mắt về phía Tử Thanh, ánh mắt tràn đầy mỉa mai: “Tương lai cũng sẽ biến thành của ta, ta muốn người hai bàn tay trắng!”

Triều Cẩm ngửa đầu: “Ta luôn phụng bồi.”

Lại là một vật hi sinh thực đáng thương...

Tử Thanh nhẹ nhàng thở dài, tiến lên chân thành nhìn Sử tiểu muội: “Sử tiểu thư, ta không phải của người, mặc kệ tương lai có phát sinh chuyện gì thì ta cũng sẽ không phải là của người, người tốt nhất vẫn nên ở chung một chỗ cùng Trịnh Nguyên Hoán hơn là lại suy nghĩ linh tinh.”

“Người!” Sử tiểu muội giống như bị cái gì chặn ở yết hầu.

Tử Thanh nói xong liền giữ chặt tay Triều Cẩm đi vào nội đường.

“Ha ha.” Mới vào nội đường, Triều Cẩm liền không nhịn được bật cười.

Tử Thanh ngạc nhiên: “Người cười cái gì?”

Triều Cẩm lắc lắc đầu, cảm thấy bàn tay Tử Thanh vẫn còn đặt trên tay mình như trước, chính là bình yên hít một hơi: “Ta đột nhiên muốn uống rượu, nhìn xem sắc trời hôm nay thì chỉ sợ sẽ vẫn có tuyết rơi, không bằng chúng ta thiết yến ở trong vườn, vừa ngắm tuyết, vừa uống rượu, coi như là khoái nhạc chốn nhân gian.”

“Triều Cẩm.” Tử Thanh đột nhiên nghiêm túc nhìn nàng: “Mặc kệ là đêm qua hay là hôm nay, ta còn phải cảm ơn người.”

“Cảm tạ ta bảo hộ nàng?” Triều Cẩm đột nhiên cười hờ hững: “Có lẽ bảo hộ nàng cũng là hại nàng, coi như tự tay đẩy nàng về một nơi càng thêm nguy hiểm.”

“Người đang nói tới yến tiệc đưa tiễn?” Tử Thanh bỗng nhiên phản ứng.

“Không sai.” Triều Cẩm nhìn mặt Tử Thanh: “Người có biết bắt luận là Sử gia hay An gia thì cũng chưa từng coi trọng nữ tử không. Hôm nay ta đã nói ra, vậy nhất định ngày mai nàng phải lên đài xướng khúc, nếu không thì chỉ riêng nhị ca kia của người chưa được nhìn thấy nàng cũng sẽ không dễ dàng thả nàng rời khỏi Phạm Dương!”

Bàn tay run rẩy buông ra, Tử Thanh xoay người muốn đi.

Triều Cẩm hoảng sợ vội giữ chặt nàng: “Giờ người có gấp cũng vô dụng, người nghe ta nói hết đã.”

Tử Thanh lắc đầu: “Không được, dù hôm nay có phải cường ngạnh xông ra khỏi Phạm Dương thì ta cũng muốn mang nàng đi!”

Triều Cẩm chấn động, trong lòng như bị chém vô số đao: “Người vì nàng mà ngay cả tính mệnh cũng không cần sao?” Mà ta vì người, lúc này đây, đồng dạng có thể hy sinh hết cả.

“Ở Đại Đường này ta chỉ là một người khách qua đường, ta không biết đến khi nào thì không còn được nhìn thấy nữa, hoặc là nói, không biết đến khi nào thì việc mà ta lo lắng sẽ đột nhiên xảy ra...Ta không nhìn thấy được tương lai, việc ta có thể làm chính là dùng hết khả năng để thương nàng, yêu nàng...” Tử Thanh nhíu mày, ánh mắt tràn đầy ưu sắc, là nỗi tuyệt vọng lần đầu tiên Triều Cẩm nhìn thấy: “Có lẽ có một ngày ta sẽ làm tổn thương Nhã nhi, tổn thương người.....”

Nhịn không được nâng tay lên, muốn vuốt lên đôi mày Tử Thanh, Triều Cẩm bối rối: “Rốt cuộc người đang nói cái gì?”

Tử Thanh cười chua xót: “Ta cũng không biết mình đang nói cái gì, không biết...Ta chỉ biết hiện tại ta muốn chạy thật nhanh mang nàng đi!”

Trái tim Triều Cẩm như bị bóp chặt, một Tử Thanh như thế này, rốt cuộc thì dưới đáy lòng ẩn dấu bí mật gì? Hồi tưởng lại lời hắn nói – không nhìn thấy...đột nhiên xảy ra...không nhìn thấy tương lai.....lấy thân phận người giờ khắc này, muốn cưới linh nhân Nhã Hề làm thiếp là việc dễ như trở bàn tay, người cùng nàng như thế nào lại có thể không có tương lai đây?

“Tin tưởng ta, Tử Thanh, ta sẽ để cho nàng bình yên rời khỏi Phạm Dương.” Nắm chặt tay Tử Thanh, Triều Cẩm gật đầu: “Ngày mai cứ làm theo lời ta nói.”

Tâm Tử Thanh rung động, thấy được nỗi chua xót trong mắt nàng, nhưng trong lòng Tử Thanh lại có nhiều hơn một tia áy náy.

“Triều Cẩm, ta nợ người....”

“Giữa người và ta không có từ ‘nợ’. Từ nhỏ ta đã sinh ra trong nhà quan gia, trở thành loại người người lừa ta gạt, thế mà lại có một ngày không dùng tâm kế, thật đúng là không quen. Huống hồ, ta chỉ muốn người bình an.”

Đôi mắt ưng nhìn thẳng vào mắt Tử Thanh, Triều Cẩm cười nhẹ: “Chỉ hy vọng có một ngày ta cũng có thể đi vào trái tim chàng.”

“Tử Thanh...” Thanh âm Nhã Hề bỗng nhiên vang lên, Tử Thanh cùng Triều Cẩm không khỏi chấn động.

“Nhã nhi, kỳ thật chúng ta là...” Tử Thanh rút bàn tay đang bị Triều Cẩm nắm chặt ra, vội vàng muốn tiến lên giải thích.

“Ta còn phải trở về phòng nhìn xem Nhược tiểu thư và Tình nhi đã tỉnh chưa?” Xoay người đi, ánh mắt Nhã Hề lộ vẻ thê lương.

“Còn không đuổi theo?” Triều Cẩm đẩy Tử Thanh: “Việc đêm mai ta sẽ an bài tốt rồi sẽ lại đến nói với người.”

“Được.....” Tử Thanh cõi lòng đại loạn, vội vàng đuổi theo Nhã Hề.

“Khúc mắc...” Có chút đăm chiêu cười, Triều Cẩm thì thảo tự hỏi: “Nếu ta cởi bỏ được khúc mắc của chàng, liệu chàng có thể tiếp nhận ta không?” Tử Thanh, thì ra tình cảm giữa chàng cùng Nhã Hề ở trong lòng chàng lại có nhiều bất an đến vậy, nếu ta có thể đem đến cho chàng bình yên, cho chàng không hề có chút khủng hoảng nào như vậy, có lẽ chàng...sẽ nguyện ý thực sự liếc mắt nhìn ta một cái chẳng.....

Không cần tâm kế, không cần cường quyền, lúc này đây ta dùng chân tâm đánh cược, ta sẽ không thua nàng.....

37. Q.2 - Chương 37: Du Du Khanh Tâm

“Lục công tử, người làm sao vậy?”

“Không cần các người quản!”

“Nhã nhi! Nhã nhi! Nàng hãy nghe ta nói đã.” Tử Thanh bối rối đuổi theo Nhã Hề, không để ý đến nha hoàn thị vệ đang vô cùng kinh ngạc ở một bên, một đường chạy tới hậu hoa viên bị đóng băng trước mắt.

Bật chặt hai tai, Nhã Hề liều mạng lắc đầu: “Ta không nghe! Không nghe!” Nước mắt từng giọt thì nhau rơi xuống.

“Nhã nhi, vừa rồi ta và Triều Cẩm không phải như nàng nghĩ...” Tử Thanh âm trầm cúi đầu, muốn đưa tay đỡ lấy hai vai run run của nàng, cũng lại tuyệt vọng buông xuống.

“Nhã nhi, ta biết hiện tại mặc kệ ta nói gì thì nàng cũng sẽ không nghe, ta chỉ muốn nói cho nàng biết Phạm Dương rất nguy hiểm, đêm mai vô luận thế nào ta cũng phải mang nàng bình yên rời khỏi nơi này...”

“Rời đi?” Thân mình Nhã Hề không khỏi run lên: “Chàng muốn ta rời đi một mình?”

“Đương nhiên không phải, còn có Nhược tiểu thư cùng Tô cô nương...Nhã nhi...” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tử Thanh đột nhiên phát hiện ra thế nhưng lại không biết tiếp theo nên nói gì? Trái tim như bị đao cắt, giống như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm, giờ khắc này Tử Thanh không phân biệt được rõ ràng rốt cuộc là trời lạnh hay vẫn là cõi lòng lạnh giá.

“Chàng nói xong rồi?”

“Ta...ta...” Nhắm mắt lại, nặng nề thở dài, Tử Thanh xoay người sang chỗ khác, đột nhiên cảm thấy hết thảy trước mắt tựa như một cơn ác mộng, ngày sau đến lúc ta nói cho nàng chân tướng, nàng cũng sẽ tỏ vẻ thế này sao? Trái tim, nhất thời đóng băng, cười chua chát, cũng đúng, đối với Đại Đường mà nói, ta chỉ là một kẻ qua đường dư thừa...là hân phãi vội vàng đi qua, cái gì cũng không lưu lại, cái gì cũng không mang đi...”

“Tử Thanh!” Ấm áp truyền tới từ phía sau làm cho Tử Thanh run lên.

“Xin lỗi...” Trừ những lời này ra, Tử Thanh không biết còn có thể nói cái gì nữa?

“Ngốc! Đứa ngốc!” Năm tay nhỏ nhắn của Nhã Hề rơi như mưa trên vai Tử Thanh, nỗi đau từ vết thương truyền tới không so được với đau đớn trong tâm Tử Thanh giờ phút này.

“Vì sao chàng lại muốn bỏ rơi ta?”

“Ta...” Tử Thanh nghẹn lời không nói.

“Chàng muốn ta nhớ rõ lời chàng nói, nhưng chàng có nhớ rõ lời ta nói với chàng không?” Vòng đến trước mặt Tử Thanh, Nhã Hề vươn tay xoa lên đôi mày nhíu chặt của nàng: “Chàng nói sẽ giúp ta đi tìm con người chân thật của mình, nhưng chàng lại giữ khúc mắc lại cho chính mình! Chàng đã nói vĩnh viễn cũng không buông tay, nhưng chàng lại muốn để ta rời khỏi Phạm Dương! Chàng đã nói, muốn ta mặc kệ chàng có thân phận gì cũng đều tin tưởng trong lòng chàng chỉ có một mình ta, nhưng mà chàng lại đuổi theo ta giải thích việc vừa rồi giữa chàng cùng Sử tiểu thư...Chàng...ở trong lòng chàng, ta...ta chẳng lẽ là cái loại người cố tình gây sự, dễ dàng hoài nghi con người của chàng sao?”

Lắc đầu, lại lắc đầu, Tử Thanh không dám nhìn đôi mắt đắm lệ của nàng.

“Vào lúc mà ta tuyệt vọng nhất, là chàng ở bên ta, liều mạng bảo vệ ta – mà ở thời điểm chàng gặp nguy hiểm, như thế nào chàng lại có thể để ta cứ như vậy mà đi?”

“Nhã nhi...” Bất lấy tay nàng, Tử Thanh giương mắt nhìn nàng – bên trong con người kia tràn đầy thâm tình, mang theo một tia u oán đau lòng.

Nước mắt chảy xuống, thanh âm Nhã Hề có chút khàn khàn: “Ta chỉ muốn chàng bình yên, ta không muốn chàng lại làm gì nguy hiểm, chàng có biết hay không?”

Nâng tay lau đi lệ rơi bên má nàng, Tử Thanh lắc đầu: “Nhã nhi, ta sợ nàng bị thương tổn, sợ ta không thể bảo vệ nàng chu toàn, cho nên ta mới muốn để nàng rời xa nơi này...”

“Thế gian này, nơi nào có chàng, nơi đó mới là thế ngoại đào nguyên của ta...” Kiên định nói, vuốt ve đôi mày Tử Thanh, gượng cười, cùng một câu lại nói ra trong nháy mắt, Nhã Hề nhào vào lòng Tử Thanh: “Đừng bỏ rơi ta, được không?”

“Được...” Tử Thanh ôm chặt Nhã Hề, thở phào nhẹ nhõm, thì ra nàng buồn khổ là việc này, oán là vì thế.

Nghe trái tim Tử Thanh đập cuồng loạn, Nhã Hề nhẹ nhàng nhíu mi, tới khi nào chàng mới nguyện ý nói cho ta biết lo lắng cùng sợ hãi của chàng đến tột cùng là vì cái gì?

Nhẹ nhàng nâng gương mặt Nhã Hề, Tử Thanh cẩn thận vì nàng lau đi nước mắt trên gò má: “Là ta không tốt...”

“Chàng xấu xa!” Nhã Hề hơi hơi chu miệng, làm như oán não chưa tiêu, đôi mắt lại đã tràn đầy đều là nhu tình như nước.

“Nhã nhi...” Ngón trỏ Tử Thanh từ khóe mắt nàng lau qua, thì thào gọi nhẹ một tiếng, ánh mắt đã có chút say mê dừng lại trên môi nàng.

Trái tim chợt đập dồn dập, Nhã Hề ngưng ngừng cười, hô hấp của Tử Thanh đã đến gần trong gang tấc.

Bàn tay mềm mại bỗng nhiên hoảng loạn bối rối ngăn lại môi Tử Thanh, Nhã Hề sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu: “Cũng không thể được một tấc lại muốn tiến một thước a.”

“Ta...ha ha, là ta đường đột.” Tử Thanh đỏ bừng cả mặt, nhẹ nhàng ôm Nhã Hề vào lòng.

“Đáp ứng ta, đừng lại nhú mày nữa, được không?” Nhẹ nhàng, Nhã Hề hỏi.

“Ừ...”

“Chàng nói đêm mai ta nên ca bài gì đây?” Nhã Hề bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tử Thanh.

“Đêm mai? Nàng thật sự muốn xướng khúc sao?” Khẩn trương nắm tay nàng, Tử Thanh lắc đầu: “Ta chỉ muốn giấu nàng đi!”

“Ngốc, giấu được nhất thời, không thể giấu được cả đời, huống hồ cũng không tất yếu phải giấu a.” Thản nhiên cười, Nhã Hề lui về phía sau ba bước, dương tay áo xoay một vòng trước mặt Tử Thanh: “Linh nhân vốn nên ở trên đài diễn trò, đây là mệnh.”

“Đây không phải là mệnh!” Tử Thanh nghiêm mặt nói: “Ta không muốn những người đó thấy nàng, tâm sinh ác ý với nàng.”

“Đây là mệnh, chỉ là, ta được thượng thiên chiếu cố, có chàng ở bên cạnh.” Nhã Hề hơi hơi giương mắt, khóe miệng khẽ cong phỉếm chút ngưng ngừng, hương không trung thoả khí như lan, nhẹ nhàng ca: “Phương thị hương sở vi, dã dung bất cảm đương. Thiên bất đoạt nhân nguyện, cố sử nông kiến lang.”

“Đây không phải là bài [Tử Dạ Ca] mà lần đầu tiên ta nghe thấy nàng xướng sao?” Tử Thanh giật mình.

“Chàng lần lượt giúp ta chặn đứng mọi tai họa, chỉ cần là nơi có chàng, ta tin tưởng ta sẽ bình an...” Thản nhiên cười, Nhã Hề kiên định nói: “Đêm mai mặc kệ phía dưới có bao nhiêu người, khúc ca mà ta hát chính là vì chàng mà xướng.”

“Không đàn sao?” Tử Thanh bỗng nhiên cười tinh quái.

“Có đàn...”

“Không nhảy sao?” Tử Thanh tiếp tục hỏi.

“Có nhảy...”

“Sao? Vậy chỉ có khúc ca là hát cho ta?” Tử Thanh bỗng nhiên thu lại nét tươi cười, khoanh tay đứng.

“Đương nhiên đều là...” Nhã Hề bỗng nhiên xoay người đi: “Chàng khi dễ ta!”

“Đây chính là nàng bảo ta khi dễ nàng!” Tử Thanh ha ha cười, từ phía sau Nhã Hề vòng tay ôm lấy, cười nói: “Ta nghĩ tới một bài thơ.”

Hạnh phúc cười, Nhã Hề nhẹ nhàng hỏi: “Bài thơ gì?”

Tử Thanh sững sốt, đột nhiên nhớ ra nơi này là Đại Đường, còn chưa tới triều Tống: “Cái này thì qua mấy trăm năm sau sẽ biết.”

“Mấy trăm năm sau?” Nhã Hề có chút kinh ngạc.

Thực xin lỗi, Đông Pha tiên sinh, bài thơ “Thủy điệu ca đầu” (*) này của ngài thực sự rất nổi danh! Nhẹ nhàng cười, Tử Thanh chậm rãi thì thầm:

“Minh nguyệt kỳ thời hữu,

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên.
Ngã dục thừa phong quy khứ,
Hựu chủng quỳnh lâu ngọc vũ,
Cao xứ bất thắng hàn.
Khởi vũ lộng thanh ảnh,
Hà tự tại nhân gian.
Chuyển chu các,
Đê ý hộ,
Chiếu vô miên.
Bất ứng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên?
Nhân hữu bi, hoan, li, hợp,
Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,
Thử sự cổ nan toàn.
Đãn nguyện nhân trường cửu,
Thiên lí cộng thiên quyên.”

“Tử Thanh, ôm chặt ta...” Xoay người tựa vào trong lòng Tử Thanh, Nhã Hề không khỏi ôm chặt Tử Thanh. Ta biết đêm mai sẽ nguy hiểm, mặc kệ ta có trốn thế nào thì cũng đều nhất định phải đối mặt, rồi đi cùng chàng, để chàng một mình một người ngăn trở ngàn vạn ánh mắt tràn ngập dục vọng của thế gian này, còn không bằng để ta thản nhiên vì chàng mà diễn một màn khuynh tình, chẳng sợ kết cục là cái chết, ta cũng không hối tiếc.

Tử Thanh cười sáng lạn, cho dù chết thì ta cũng sẽ không để cho người An gia hoặc Sử gia đến gần nàng một phân!

Bất tri bất giác, tuyết lại bắt đầu rơi.

“Nữ tử kia chính là ‘Hoàng linh’ Nhã Hề?” Cửa sổ nhỏ ở thư phòng hé mở, vừa vặn nhìn thấy diện mạo hai người đang ôm nhau ở bên ngoài hậu hoa viên. An Khánh Tự không khỏi kinh thán một tiếng: “Mỹ nữ người Hán đúng là hơn người Hồ nhiều a.”

“Lục đệ này của ngươi thật có phúc khí, có được một mỹ nhân như vậy ái mộ.” Sử Triều Nghĩa nhìn Nhã Hề, ánh mắt lấp lánh thần sắc phức tạp.

“Hắn có phúc khí cũng không chỉ thế này, cha thương yêu hắn đã xa xa vượt qua những nhi tử chúng ta.” An Khánh Tự thản nhiên mở miệng.

“Có thu được, nhất định phải mất đi, đôi khi chờ đợi cũng không phải là không có thu hoạch, ngươi xem ta, chậm rãi chờ hơn mười năm, người gọi là tiểu công tử cũng không phải đã biến thành tiểu thư sao?” Sử Triều Nghĩa vỗ vỗ vai An Khánh Tự: “Một bên triển khai đại kế của chúng ta, một bên chúng ta chậm rãi chờ đợi, có đôi khi cơ hội đã tới rồi.”

“Triều Nghĩa huynh, ý của ngươi là?” An Khánh Tự bỗng nhiên cười.

“Trước đó vài ngày, ta nói với Triều Cẩm tiểu muội là muốn mệnh hay muốn thế tử vị? Mà đêm mai sẽ nói với Lục đệ ngươi là, muốn mỹ nhân hay là muốn thân phận Lục công tử này?” Cười nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tử Thanh ở bên ngoài, danh phận Lục công tử này đến với người dễ dàng như thế, còn có mỹ nhân làm bạn, sự tình tốt đẹp nhất thế gian này không có khả năng để cho người độc chiếm. An Khánh Ân, bản công tử thật ra muốn nhìn bộ dáng bi thương của người một chút.

“Ha ha, Triều Nghĩa huynh, có đôi khi ta thật sự bội phục người.”

“Ha ha, ta cũng vậy.”

(*) Bài “Thủy điệu ca đầu” – Tô Đông Pha:

Dịch:

Mấy lúc có trăng thanh?

Cất chén hỏi trời xanh:

“Cung khuyết trên chính từng,

Đêm nay là đêm nào?”

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lầu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cúi xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vẹn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳên

38. Q.2 - Chương 38: Đêm Trước Yến Tiệc Trong Phủ

Cùng Nhã Hề trở lại sương phòng, vừa nghe nói đêm mai sẽ lên đài, Lí Nhược không khỏi vỗ tay: “Tốt, đã sớm nghe nói về tài nghệ của Nhã Hề tỷ tỷ, nay rốt cục cũng được thấy!”

“Còn có thể thấy Tình nhi nữa.” Nhã Hề cười nhẹ, tiến lên cầm tay Tô Tình: “Người cũng cùng lên đài đi.”

“Ta? Có thể chứ?” Tô Tình chần chừ.

“A? Hôm nay hai người đều phải đối diễn*, vậy không phải là không có ai chơi với ta sao?” Lí Nhược đột nhiên không thuận theo không buông tha kêu lên.

(*đối diễn: diễn theo kiểu ca hát đối đáp)

“Người cũng có việc phải làm.” Tử Thanh vỗ vỗ vai Lí Nhược: “Người theo ta hỏi An phủ, cải trang thành thị vệ của ta thì đêm mai mới thuận tiện ra vào yến hội ở đó được.”

“Huỳnh...không muốn xem Nhã Hề tỷ tỷ cùng tiểu Tình tử đối diễn sao?” Lí Nhược cười hì hì.

Tử Thanh lắc đầu: “Đương nhiên ta muốn rồi, nhưng mà nàng không đồng ý để cho ta xem, ta chỉ có thể mang người về An phủ thôi.”

“Nhưng để các nàng ở lại chỗ này không tốt lắm thì phải?” Lí Nhược có chút bất an, nhìn tiểu Tình tử: “Ta không ở đây, sợ sẽ có người khi dễ người!”

“Tử Thanh người cùng Lí tiểu thư hồi An phủ chuẩn bị đi, có ta ở đây, ta cam đoan hai người các nàng sẽ tuyệt đối an toàn.” Triều Cẩm đột nhiên xuất hiện, nhìn về phía Nhã Hề: “Ta đã phân phó cho hạ nhân rồi, nhạc khí xiêm y mà người muốn cũng đều đã lập tức chuẩn bị tốt giúp người.”

“Đa tạ.”

“Đúng rồi Tử Thanh, chờ Lí tiểu thư đối y phục xong, người tới hậu viện tìm ta một chút, có việc cần nói với người.” Không quên dặn dò một câu, Triều Cẩm lui xuống: “Ta còn có một số việc cần xử lý, đi trước vậy.”

“Vậy...ta cũng đi thôi.” Tử Thanh cười với Nhã Hề, vỗ Lí Nhược: “Đi thôi.”

“Tiểu Tình tử đừng sợ, ta sẽ lập tức trở về!” Không quên dặn dò Tô Tình một câu, Lí Nhược đi theo Tử Thanh ra khỏi Sử phủ.

Nhã Hề nhìn theo sau hướng Tử Thanh đi xa, quay đầu giữ chặt Tô Tình: “Tình nhi, trước tiên chúng ta phổ một khúc ca mới đã.”

“Tân khúc?” Tô Tình sửng sốt.

“Phải, nếu người có thể một lần nữa đứng trên vũ đài linh nhân ở Phạm Dương này mà tấu khúc, như vậy ta tin tưởng người cũng có thể một lần nữa cất tiếng ca.” Nhã Hề cười nói: “Con người không thể mãi sống trong bóng ma được.”

“Sư phụ...” Tô Tình muốn nói lại thôi.

“Kỳ thật ta không thích người gọi ta là sư phụ...” Lại gần Tô Tình, Nhã Hề vỗ nhẹ lên lưng bàn tay nàng: “Tuy chúng ta là linh nhân nhưng cũng không thể bởi vì thế mà luôn cảm thấy kém một bậc được.”

“Nhã...Hề tỷ tỷ, kỳ thật ta...” Tô Tình lắc đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào: “Tỷ và Nhược tiểu thư đều là người tốt, người tốt tất sẽ có báo đáp.”

“Đúng vậy, thượng thiên đã đối đãi với ta không tệ rồi.” Nhã Hề cười hoạt kê.

Tô Tình sầu lo nhìn Nhã Hề: “Nhã Hề tỷ tỷ, người thật sự tin tưởng vị An gia Lục công tử kia sẽ cả đời cả kiếp đều yêu thương mình như thế sao?” Âm đạm cúi đầu, tựa hồ lời nói mang ý ám chỉ: “Từ xưa nam tử bạc tình, hồng nhan bạc mệnh, cái gì mà thượng thiên an bài tốt đẹp, lão thiên nào đã từng thương tiếc cho nữ tử đâu?”

Nhã Hề nghiêm túc nhìn nàng, ý cười nơi khóe miệng lại không hề phai nhạt: “Ta thế nào cũng cảm thấy Tử Thanh chàng không giống với những nam tử khác, ta tin tưởng chàng...”

“Nhưng nếu hấn đào hoa không ngừng thì sao? Từ xưa nam tử làm sao chống đỡ được một phần?” Tô Tình buồn rầu nói: “Không nói đâu xa, chỉ riêng trong An phủ này, tin rằng vị Triều Cẩm tiểu thư kia cũng có chút ý tứ với hấn.”

“Ngay cả người cũng đã nhìn ra?” Nhã Hề không khỏi giật mình.

“Tỷ cũng nói chúng ta thân là linh nhân, có thể nào vượt qua được cửa gia thế này đâu?” Âm đạm cúi đầu, Tô Tình phá lệ nói nhiều như vậy: “Nhưng mà bị tổn thương luôn là nữ tử chúng ta...Vì sao nam tử lại có thể yêu một người lại một người như vậy?” Trong thanh âm đột nhiên tràn ra hận ý, tuy rằng Nhã Hề không biết Tô Tình đã trải qua những gì, nhưng có thể khẳng định nàng chắc chắn đã bị một kẻ bạc tình làm tổn thương sâu sắc.

“Cái gì cũng đừng nói nữa...”

“Hề nhi...” Một thanh âm quen thuộc phá vỡ lời Nhã Hề muốn nói, Nhã Hề không khỏi run lên, gương mặt nhìn Trịnh Nguyên Hoán không biết đã đi vào nơi này từ khi nào.

“Đừng gọi ta là Hề nhi nữa!” Nhã Hề lạnh lùng mở miệng.

Trịnh Nguyên Hoán không lùi lại một bước, âm đạm mở miệng: “Ta biết chúng ta không thể trở lại ngày đó được nữa, nhưng kí ức vẫn sống động trong tâm trí ta, nếu có thể trở lại, ta tin tưởng rằng tuyệt đối sẽ không giống ngày hôm nay.”

Nhã Hề nhìn hẩn đầy người y phục hoa quý, lạnh lùng cười: “Thứ người muốn không phải là đại phú đại quý hôm nay sao? Nay người đã như ý nguyện, đường làm quan phải rộng mở mới đúng chứ.”

“Không! Hề nhi, ta có vài lời nhất định phải nói với nàng!” Trịnh Nguyên Hoán tiến lên từng bước: “Đêm mai trăm ngàn lần nàng không thể lên đài được, trong vòng Sử phủ này có biết bao nhiêu ánh mắt đã sớm theo dõi nàng, nếu nàng thật sự lên đài, vậy quả thật vạn kiếp bất phục!”

“Có Tử Thanh ở đây, ta không sợ vạn kiếp bất phục.” Nhã Hề hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh.

“Hắn là tân sủng mới của An gia, sao có thể sẽ vì nàng mà công nhiên phản kháng cả nhà, buông tha cho vinh hoa phú quý đã tới tay được?” Trịnh Nguyên Hoán lắc đầu: “Hề nhi, nay ta đã hiểu được, cái gì vinh hoa phú quý ta cũng không muốn nữa, nơi này thật sự đáng sợ, giờ ta mang nàng đi, chúng ta trở lại Biện Châu, xưng [Tử Dạ Ca] như trước, làm sống lại danh tiếng ‘Phượng Hoàng song linh’ của chúng ta, được không?”

“Ha ha, cho đến ngày nay người nghĩ rằng ta còn có thể tin tưởng người sao? Sau đó, lại bị người đột nhiên bỏ lại nơi nguy hiểm nhất, nhìn người lại lao về phía vinh hoa phú quý?” Nhã Hề cười trào phúng: “Trịnh Nguyên Hoán, người thật sự làm cho ta cảm thấy ghê tởm! Lúc trước như thế nào mà ta lại có lòng chờ mong với người kia chứ?”

“Hề nhi...” Trịnh Nguyên Hoán âm đạm cười: “Sao ta lại có thể khiến nàng và ta biến thành tình thế khôn khổ thế này?”

“Trịnh công tử, thỉnh rời đi, người cũng biết khi ta đối diện không thích có người bên ngoài nhìn rồi đó.” Lạnh lùng phát tay áo, Nhã Hề hạ lệnh trục khách.

“Nàng sẽ hối hận, An gia Lục công tử hẳn nhất định sẽ bỏ rơi nàng!” Trịnh Nguyên Hoán giận dữ phát tay áo, xa xa rời đi.

“Nhã Hề tỷ tỷ...” Tô Tình kinh ngạc nhìn Nhã Hề: “Hắn là...?”

“Một người ta từng tưởng sẽ trở thành phu quân, thiếu chút nữa đã phò thác sai lầm cả đời...một cố nhân.” Hít một hơi thật sâu, Nhã Hề vỗ vỗ vai Tô Tình: “Chúng ta nên bắt đầu soạn khúc thôi, lại đây.”

“Thực xin lỗi...” Nhẹ nhàng, đột nhiên Tô Tình nói một câu rất khẽ.

Không nghe rõ Tô Tình nói gì, Nhã Hề chỉ biết là, giờ khắc này cần phải nhanh chóng soạn khúc nhạc cho tốt, vô luận thế nào vào đêm mai cũng nhất định phải đem đến cho Tử Thanh một hình ảnh của mình đủ để khiến chàng sẽ vĩnh viễn không quên....

Tử Thanh mang theo Lí Nhược trở lại An phủ, vừa mới phân phó nha hoàn chuẩn bị y phục cho Lí Nhược thay, Đoạn phu nhân đã hùng hổ đi đến!

“Phu nhân, công tử ở bên trong thay y phục, từ từ rồi hẩn vào!”

“Khi nó còn nhỏ ta nào đã chẳng từng nhìn qua?”

“Một lát nữa người ở ngay phòng ta mà thay y phục rồi chờ ta, ta và người cùng đến Sử phủ.” Tử Thanh biết nha hoàn cản bản không ngăn được Đoạn phu nhân liền vội vàng phân phó Lí Nhược một câu, ý bảo Lí Nhược trốn đi, còn mình thì tiến lên mở cửa.

“Nương...ha ha.”

“Con đừng có cười với ta vội, theo ta trở về phòng!” Nói xong liền kéo Tử Thanh đi về phía phòng mình.

“Hi hi, mẫu thân của Tử Thanh ca ca thực hung dữ.” Nhịn không được che miệng cười, Lí Nhược thâm cao hứng, may mà nương của mình không dữ như vậy.

Thật cẩn thận vào phòng Đoạn phu nhân, Đỗ y quan cũng vừa khéo xuất hiện.

Đỗ y quan đóng cửa phòng lại, nhìn Đoạn phu nhân: “Là lúc này thay được, hay vẫn là...”

Đoạn phu nhân thở dài khẽ than một tiếng: “Trước tiên giúp nàng thay được đi, một nữ nhân mà đi lâu như vậy, ta lo lắng cho vết thương của nàng.”

Lúc này đây không có giấy dựa, mà cho dù giấy dựa cũng bị bạo lực bôi thuốc. Tử Thanh chỉ im lặng tùy ý để Đỗ y quan tháo giáp trụ xuống, cởi bỏ bạch y bên trong, đập vào mắt là tơ máu dính đầy xiêm y.

“May mắn, may mắn, bôi chút thuốc lên thì hơn một tháng sẽ không nứt ra nữa.”

Tử Thanh chỉ cảm thấy ở phía sau có ánh mắt nóng rực trừng trừng nhìn mình: “Nương, ta không sao...không có việc gì...”

“Con không phải đã quên mất thân phận của mình đấy chứ?” Đoạn phu nhân âu lo nhìn nàng: “Mặc kệ con là vì dấu điểm ánh mắt thế nhân mà giả vờ thích nữ nhân hay là thực sự thích nữ nhân, con phải nhớ kỹ, con cũng là thân nữ nhi, sớm hay muộn cũng phải phơi ra dưới ánh sáng ban ngày, nữ tử cùng nữ tử vốn không có kết quả.”

“Nương...” Trái tim Tử Thanh đau xót, kinh ngạc nhìn Đoạn phu nhân: “Người vẫn luôn theo dõi ta!”

“Ta là sợ con gặp chuyện không may, Sử gia cũng không phải nơi an toàn gì, con đã trở lại, cũng đừng đến đó nữa.” Đoạn phu nhân nhìn Đỗ y quan cẩn thận rửa sạch vết thương của Tử Thanh: “Phạm Dương không phải yên bình như trong tưởng tượng của con đâu.”

“Ta biết, nhưng ta còn phải đến đó.” Tử Thanh nghiêm túc lắc đầu: “Ta thực cảm tạ phu nhân người đã coi ta như nữ nhi của mình mà hết mực yêu thương, nhưng mà ta xác thực không phải nữ nhi của người...Về phần thân phận của mình, ta cũng biết sẽ không có kết quả tốt gì, nhưng mà ta chỉ muốn theo trái tim mình mà đi thương một người, yêu một người...Thật sự nếu có một ngày như vậy, duyên phận hết, ta sẽ rời khỏi nơi này...”

“Người!” Đoạn phu nhân đột nhiên lao tới nắm chặt tay Tử Thanh: “Người không được hồ đồ như thế! Thật sự động tình với một nữ nhân! Còn không chấp nhận mẫu thân! Người quả thực quá hoang đường!”

“Công chúa, mau buông tiểu công chúa ra, huyết mạch không thông, không tốt cho việc khôi phục vết thương.” Rất nhanh bôi thuốc, băng bó xong, Đỗ y quan liền kéo Đoạn phu nhân qua một bên: “Cho nàng một chút thời gian đi, nàng sẽ nghĩ thông suốt.”

“Nếu đã bôi thuốc xong rồi, nương, ta đi thay y phục trước.” Mặc y bào, đeo lên giáp ngực, Tử Thanh vội vàng rời khỏi nơi này, rõ ràng biết hết thảy nhất định là bị kịch, nhưng cố tình khi nghe được từ trong miệng người khác, trái tim lại giống như bị lăng trì bởi vô số lưỡi dao.

“Con muốn ta phải làm thế nào với con bây giờ?” Đau buồn rơi lệ, Đoạn phu nhân nhìn bóng dáng Tử Thanh: “Ta chỉ muốn bảo hộ con, cho con không bị tổn thương.”

“Chẳng lẽ công chúa người không cảm thấy tiểu công chúa rất giống mình năm đó sao?” Đỗ y quan cười nhẹ: “Người cũng không từng si cuồng như thế sao?”

“Không giống...Thanh nhi nàng là si cuồng nữ tử!”

“Nam tử cũng tốt, nữ tử cũng thế, giống nhau đều là người cả, có gì khác nhau đâu?” Nhìn Đoạn phu nhân, Đỗ y quan ảm đạm thở dài: “Người nhìn lão nô, có thể coi là một nam tử sao?”

“Đỗ Phương, là ta nợ người nhiều lắm...”

“Hết thảy đều là lòng ta cam tâm tình nguyện, nếu án theo cái nhìn của công chúa, tiểu công chúa không thể thích nữ tử, như vậy thì kẻ bán phế nhân như ta có phải cũng đến thời điểm rời khỏi công chúa người không?”

“Ta...người không thể đi...”

“Vậy cứ để tiểu công chúa đi thôi, cũng để cho lão nô có thể vẫn cùng công chúa người đi nốt quãng đời này.”
Thở dài lại thở dài, Đoạn phu nhân chỉ có thể ảm đạm rơi lệ.

39. Q.2 - Chương 39: Nâng Chén Đối Tuyệt

Thay đổi một thân áo xanh thành bạch bào bằng da cừu, Tử Thanh dẫn theo Lí Nhược mặc quần áo thị vệ vội vã li khai An phủ.

“Nhìn xem ta có giống một tướng quân không?” Dọc theo đường đi, Lí Nhược nhìn y giáp của mình, đắc ý cười, thỉnh thoảng lại hỏi Tử Thanh.

Tử Thanh cười lắc đầu: “Nào có tướng quân giống như người đi đường lại nhảy nhót như vậy?”

“Về sau ta sẽ làm một tướng quân như vậy cho người xem! Hi hi!” Lí Nhược chống nạnh: “Xem, ta đủ uy vũ mà! Tiểu Tình tử mà thấy, nhất định cũng sẽ cảm thấy như vậy!”

“Ha ha.” Tử Thanh nhìn khuôn mặt vô tội của nàng, nếu liều chết bảo vệ Nhã Hề thì có thể, nhưng mà nếu muốn một lần bảo vệ tốt cả ba người thì quả thật có chút lực bất tòng tâm, huống hồ, cái người tên Tô Tình kia...Vừa nghĩ đến người đó, Tử Thanh liền cảm thấy có chút bất an, cứ cảm thấy người này không đơn giản như vậy.

Vào Sử phủ, Tử Thanh cùng Lí Nhược đi đến ngoài sương phòng.

“Cũng là người đi vào bồi tiếp Nhã nhi các nàng đi.” Tử Thanh nghe thấy tiếng nhạc cụ bên trong, cười hoạt kê.

“Ta thường nghe ca ca ngâm cái gì mà ‘một ngày không thấy, như cách ba thu’, Tử Thanh ca ca, người không hề muốn trộm nhìn Nhã Hề tỷ tỷ một cái sao?” Lí Nhược cười hắc hắc.

“Muốn xem thì khăng định phải quang minh chính đại xem, thế nào lại lén lút chứ?” Tử Thanh đỏ mặt, muốn thì muốn, nhưng lúc này trọng yếu nhất vẫn là đi gặp Triều Cẩm, tất nhiên nàng đã an bài tốt hết thấy rồi, muốn nói với mình cái gì đó.

“Mặt đỏ! Mặt đỏ!” Lí Nhược không khỏi vỗ tay.

“Suyt...” Tử Thanh vội vàng ra ý bảo nàng đừng nháo loạn, rồi chỉ về phía hậu viện: “Chốc nữa ta sẽ lại đến.”

“Hi hi...”

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tử Thanh nhẹ nhàng chỉ về hướng hậu viện, rồi đi qua.

Mới tiến vào hậu viện, một cổ hương rượu nhàn nhạt đã nhẹ nhàng bay tới.

Nữ tử khoác tử cừu ngồi thẳng trong ngôi đình giữa hồ, hãy còn nhàn nhã bưng chén rượu thưởng tuyết, ngẫu nhiên có cơn gió lạnh thổi qua, quần lên vài lọn tóc đen.

Chậm rãi đi đến, Tử Thanh vừa muốn ngồi, Triều Cẩm đã lại mở miệng: “Ồ đâu ra một dã tiểu tử*? Chưa được chủ nhân mời liền cứ như vậy ngồi xuống, bất giác thất lễ sao?”

(*tiểu tử hoang dã)

Tử Thanh sửng sốt, ôm quyền: “Phải, Sử tiểu thư, là ta thất lễ...nhưng mà, thế nào thì cũng không thể để cho khách nhân đứng mãi chứ?”

“Ha ha.” Triều Cẩm chỉ vào ghế đá bên cạnh: “Thỉnh.”

“Đa tạ Sử tiểu thư.”

Rót đầy một chén rượu, Triều Cẩm đưa cho Tử Thanh: “Lục công tử, thỉnh.”

“Trước tiên nói đã, ta không uống nổi mấy chén, say rồi nói mê sảng sẽ không tốt lắm.” Thăng thần tiếp nhận chén rượu, Tử Thanh kính Triều Cẩm, ngửa đầu uống hết một ly rượu ấm.

“Khăng định người không thể uống say được, nhưng cũng cứ lắng nghe ta nói đã.” Triều Cẩm lại rót đầy một chén cho Tử Thanh, dịch người lại gần: “Cửa Bắc ta an bài tốt rồi, đã có xe ngựa tiếp ứng, về phần cửa Tây, cửa Nam, cửa Đông đều có binh mã của đại ca canh giữ, nếu đi thì khăng định sẽ bị ngăn lại.”

Ngửa đầu uống cạn chén rượu, Tử Thanh chỉ cảm thấy ấm áp thoải mái: “Vậy khi nào thì các nàng sẽ rời đi?”

Lại giúp Tử Thanh rót đầy một ly, thân mình Triều Cẩm bỗng nhiên run lên: “Không phải các nàng, mà là các người, chỉ cần các nàng ca xong thì các người liền lập tức rời khỏi Phạm Dương.”

Tử Thanh kinh ngạc nhìn nàng: “Ta?”

Triều Cẩm giương mắt nhìn nàng, tràn đầy đều là không nỡ: “Nhìn vào một màn giữa người và Nhã Hề cô nương ở hậu hoa viên hôm nay, nếu người không đi, nàng sao có thể chịu li khai?”

“Triều Cẩm...” Tử Thanh bắt đầu cảm thấy tựa hồ cho tới bây giờ mình cũng chưa từng xem kỹ nữ tử này, cho tới bây giờ cũng đều không chân chính hiểu được trái tim nàng.

“Tiệc rượu hôm nay ở nơi này coi như là rượu ta mời để tiễn đưa người, một đường... bình an.” Có chút nghẹn ngào, cho dù tử cừ ôm lấy toàn thân, Tử Thanh cũng tinh tường nhận thấy thân mình nàng run rẩy.

“Chúng ta cứ đi như vậy rồi, thế còn người?” Tử Thanh bỗng nhiên nghĩ tới tình cảnh của nàng, lại nghĩ tới Sử tiểu muội cùng nàng đối chọi gay gắt, không khỏi buồn bã ưu sầu.

“Tất nhiên là ta không có việc gì.” Nhẹ nhàng cười, Triều Cẩm nâng chén chạm khê vào chén rượu trên tay Tử Thanh: “Còn thất thần làm gì? Ta cũng không muốn lại làm ấm rượu giúp người lần nữa đâu.”

Tử Thanh bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên thả chén rượu xuống, đứng lên: “Đêm mai chỉ cần bình yên đưa Nhược tiểu thư cùng Tô Tình tiễn bước là được, ta không thể đi.”

“Tử Thanh người...” Triều Cẩm không thể tin được vào tai mình.

Tử Thanh gạt đầu, đôi mày chứa ý cười: “Ta không thể nợ người nhiều như vậy, bằng không cả đời này ta thật sự trả không nổi.”

“Ta đã nói rồi, thứ ta muốn không phải là người nợ ta.” Triều Cẩm lắc đầu, nhin không được mà nước mắt rớt cục cũng rơi xuống.

Tử Thanh lắc lắc đầu, đỡ lấy vai nàng: “Nếu không nghe thấy những lời Sử gia tiểu thư kia nói với người, có lẽ ta sẽ nghe lời người rời khỏi Phạm Dương.” Tử Thanh cười thần nhiên: “Nhưng hôm nay, ta không thể đi, nếu không thì mặc kệ ta đi đến đâu cũng sẽ không an tâm!”

“Chuyện của ta người không quản được nhiều như vậy!” Triều Cẩm đứng dậy lùi về phía sau: “Người có thể rõ ràng không đếm xỉa đến, tội gì...”

“Không có gì là khổ cả, từ khi ta bắt đầu vào nơi này, ta đã không thể nào tránh được cũng bị cuốn vào trận phân tranh này.” Tử Thanh nói vân đạm phong khinh, thắm vào lòng Triều Cẩm lại là sự ấm áp khác lạ.

Chàng cũng sẽ lo lắng cho ta, phải không? Triều Cẩm cười lau đi nước mắt, nâng chén hướng Tử Thanh: “Cảm ơn người, Tử Thanh.”

“Cảnh tuyết hôm nay quả nhiên rất đẹp.” Tử Thanh nâng chén cùng Triều Cẩm đối ẩm, nhìn cảnh tuyết rơi ngoài đình không khỏi tán thưởng một tiếng.

“Ta cũng thấy rất đẹp...” Triều Cẩm nhìn bóng dáng Tử Thanh thật sâu, năm sau liệu còn có một ngày cùng chàng ngắm tuyết thế này không?

“Đáng tiếc lại không có máy ảnh...” Lắm bầm, Tử Thanh bỗng nhiên cảm thán một câu.

Triều Cẩm kinh ngạc: “Không có gì?”

Tử Thanh cười thần bí: “Ở địa phương ta vốn sống có một cái hộp nhỏ, chỉ cần chọt lóe một cái với cảnh vật trước mặt là có thể đem cảnh đó giữ lại trên phim ảnh.”

“Phim ảnh là cái gì?” Triều Cẩm càng bối rối.

“Chính là một loại giấy đặc biệt, rất đặc biệt.” Tử Thanh nhún nhún vai, ngồi xuống: “Nói đến nơi ta vốn sống, thật sự có rất nhiều thứ ngạc nhiên thú vị, ví dụ như có loài chim có cánh rất to, một lần có thể đem rất nhiều rất nhiều người lên trời...”

Triều Cẩm bỗng nhiên nhăn mày, nghiêm túc nhìn nàng: “Lại nói tiếp, ta còn thật sự không biết người đến tột cùng là đi vào Biện Châu từ đâu?”

“Ta cũng không biết vì cái gì ta lại bị hai người đánh nhau mà trực tiếp ném tới con sông ở Biện Châu nữa?” Tử Thanh ha ha cười.

“Tử Thanh?” Triều Cẩm càng ngày càng hồ đồ: “Rốt cuộc người đang nói cái gì vậy?”

“Kỳ thật ta cũng không biết nên nói thế nào, dù sao ta cũng không thuộc về nơi này...”

“Suyt...” Triều Cẩm ra ý bảo Tử Thanh không nói thêm gì nữa: “Cẩn thận không có người lấy những lời này của người làm cớ, đơn giản gán cho người tội danh không phải nhi tử An gia.”

“Ta vốn không phải mà.” Tử Thanh lắc đầu, nói đến cái này lại thấy không hiểu ra sao.

“Suyt...” Hoảng sợ dè dặt môi Tử Thanh, Triều Cẩm còn nghiêm túc nhìn nàng: “Người thật sự không muốn sống nữa à?”

Tử Thanh cả kinh, hoảng hốt lui lại một bước.

Triều Cẩm đỏ bừng mặt, thu tay lại, vội vàng cúi đầu rót rượu.

Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm, nâng chén cụng li, đột nhiên cảm thấy trên người Triều Cẩm tựa hồ có chút gì đó thay đổi, có đôi khi thậm chí còn quên mất nàng từng từng tâm kế, chỉ cảm thấy nàng đậm nhạt như đoá cúc cuối mùa thu, tản ra hương thơm nhàn nhạt.

Trong đình, thưởng tuyết, phẩm rượu.

Ngoài đình, Trịnh Nguyên Hoán cùng Sử tiểu muội cảm ô đi chậm chậm lại dù một chút tâm tình để ngắm tuyết cũng không có.

“Sao? Mặt mày vẫn nhăn thế? Người xem người đối đầu với người kia, ở trong đình cười đùa vui vẻ.” Sử tiểu muội liếc nhìn khuôn mặt tuần tú của Trịnh Nguyên Hoán.

“Vì sao nàng phải bảo ta đi giải hòa với Nhã Hề? Nàng biết rõ ta đi cũng là chịu nhục kia mà!”

Sử tiểu muội ha ha cười: “Đêm mai người sẽ biết, nhưng đừng nói khả năng ‘Phượng linh’ của người đều đã quên hết a.”

Trịnh Nguyên Hoán lắc đầu: “Thứ cho Nguyên Hoán không hiểu ý tứ tiểu thư.”

Đầu ngón tay của Sử tiểu muội khẽ ấn lên đôi mày Trịnh Nguyên Hoán một chút: “Rốt cuộc người thật sự không hiểu hay là giả vờ?”

“Yến hội đêm mai là ‘Hoàng linh’ đơn ca, làm gì có địa vị cho ‘Phượng linh’ như ta?” Trịnh Nguyên Hoán nhìn Tử Thanh trong đình: “Tiểu tử này vừa xuất hiện đã liền cướp đi nhiều thứ của ta như vậy, vì sao hắn còn có thể cao cao tại thượng?” Cẩm hận siết chặt tay: “Ngay cả nàng cũng phải đi khiêu khích hắn.”

“Ghen tị?” Sử tiểu muội liếc mắt tà mị nhìn hắn: “Người phải biết rằng hài tử trong bụng ta cần có một phụ thân quyền thế, mà người...”

Trịnh Nguyên Hoán âm thầm: “Ta biết ta không trèo cao được tới tiểu thư.”

“Nếu đêm mai người làm tốt, nói không chừng có thể thì sao?” Sử tiểu muội ôm lấy Trịnh Nguyên Hoán: “Tương lai của ta cùng hài tử chỉ có thể trao vào tay người thôi.”

“Được tiểu thư không chê, Nguyên Hoán chắc chắn sẽ làm hết khả năng!” Trịnh Nguyên Hoán mừng rỡ, không khỏi ôm chặt Sử tiểu muội.

Tuyết từng bông bay xuống, Sử tiểu muội đứng xa xa nhìn Tử Thanh, người cứ cười hôm nay đi, đêm mai ta sẽ nhìn xem người làm thế nào có thể giữ được người yêu trong lòng của mình!

40. Q.2 - Chương 40: Dạ Yến Phạm Dương

Ánh trăng nhàn nhạt phủ lên khắp thành Phạm Dương, hiếm hoi có được một buổi tối không mây không gió như hôm nay.

Toàn An phủ rất náo nhiệt, chỉ cần là quan viên trong phạm vi trăm dặm quanh Phạm Dương thì cơ bản đều đã đến phủ để tham gia dạ yến.

Không biết ai muốn nổi bật mà kiến tạo nên một toà sen chín tầng ở chính giữa hồ trong An phủ, cao thấp treo giữa không trung, khẽ đong đưa tựa như thể được sinh ra từ gió.

Yến tiệc được tổ chức bên hồ, tuy rằng không hợp quy tắc, nhưng lại phá lệ nổi bật. Ở địa phương đối diện tòa sen là chiếc ghế lớn phủ da hổ để An Lộc Sơn ngồi, hai bên đó đặt một dãy bàn vây thành hình cung, giống như chúng tinh cùng nguyệt*

(*các ngôi sao vây quanh mặt trăng)

Ánh đèn sáng lên, tiếng nhạc âm vang, một khắc cũng không dừng lại.

An Lộc Sơn nhiệt tình lôi kéo Cầu Lâm ngồi xuống vị trí dành cho khách danh dự, dần dần dạ yến náo nhiệt hẳn lên, ăn uống linh đình, tiếng khen tặng lẫn nhau liên miên không ngừng.

“Nói ta xem Cầu đại nhân, người thấy phủ đệ này của ta có khí phái không?” Đôi mắt như chuông đồng của An Lộc Sơn nhìn Cầu Lâm nơm nớp lo sợ ngồi một bên, tựa hồ trong lời lại chứa lời.

“Thưa An đại nhân, đây thực có thể so với Đại Minh cung thứ hai.” Cầu Lâm cười bồi quỳ xuống: “Trách không được Quý phi nương nương cùng Thánh thượng đều muốn nhận đại nhân làm nghĩa tử, đại nhân trung thành và tận tâm, lần này hạ quan trở về nhất định phải nói thật tốt với Thánh thượng.”

“Được! Tốt! Cầu đại nhân, làm gì mà phải hành đại lễ thế này!” An Lộc Sơn vỗ tay một cái, thị vệ liền nâng tới một hộp đầy hoàng kim, ý tứ đưa tới trước mặt Cầu Lâm: “Cầu đại nhân, người trung tâm với lão tử, lão tử nhớ kỹ, nhưng lão tử không hy vọng lại nghe thấy lời ra tiếng vào gì từ Trường An truyền đến.”

“Hạ quan đảm bảo tuyệt đối sẽ không!” Thấy đầy ắp hoàng kim sáng chói, Cầu Lâm quả thực hoa cả mắt.

An Lộc Sơn cười to một tiếng, nâng Cầu Lâm dậy: “Cầu đại nhân, mời ngồi. Nghe nói tối nay Sử tướng quân đặc biệt mời tới ‘Hoàng linh’ Nhã Hề từ Biện Châu lên đài biểu diễn, đừng làm khách mà bỏ lỡ a.”

“Vâng vâng vâng! Tạ đại nhân.” Âm thầm lau đi mồ hôi lạnh trên trán, Cầu Lâm ngồi xuống.

An Lộc Sơn nhìn nhìn chung quanh, vài nhĩ tử của mình cơ bản đều đã ngồi xuống, ngay cả đại công tử Sử gia cùng tiểu thư đều đã ngồi ở cách đó không xa, nhưng cố tình lại không phát hiện ra Tử Thanh và Triều Cẩm.

“Kỳ quái, chẳng lẽ Ân nhi còn ở Sử gia? Đã khai yến rồi mà còn không thấy bóng người?” An Lộc Sơn không khỏi phân phó thị vệ ở bên cạnh gọi Sử Triều Nghĩa ở phía trước lại đây: “Triều Nghĩa chắt nhi, Ân nhi còn tại quý phủ sao?”

“Thưa An bá bá, hẳn rồi đi cùng lúc với Triều Nghĩa, hẳn là sẽ lập tức đến đây.”

“Vậy muội muội Triều Cẩm của người đâu? Chẳng lẽ hai người bọn họ ở cùng một chỗ?” An Lộc Sơn bỗng nhiên cười hắc hắc: “Nếu hai người ở cùng một chỗ, vậy không đến cùng được!”

“Cũng không phải, là do sáng nay Triều Cẩm ăn linh tinh nên đau bụng, rất khó chịu cho nên còn ở nhà nghỉ ngơi.” Sử Triều Nghĩa thần nhiên trả lời, Triều Cẩm, tối nay người định diễn trò gì?

“Cha, người tìm ta?” Mặc thanh sam bạch cừ, Tử Thanh chậm rãi đi tới.

“Đến đây là tốt rồi, đến đây là tốt rồi, ngồi xuống bên cạnh cha đi.” An Lộc Sơn vỗ vai Tử Thanh, trực tiếp động đến miệng vết thương khiến nàng đau đớn: “Ừ, thân thể thật sự có chút đơn bạc, bắt đầu từ ngày mai theo lão tử đến giáo trường tập luyện, nhi tử ta là một tên mặt trắng thể này, tương lai cho người hơn mười nữ nhân, người làm sao mà chịu nổi?”

“Hà? Không cần đâu, ta ăn nhiều cơm một chút là được.” Tử Thanh sững sốt, trong óc An Lộc Sơn này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

“Không được! Lão tử muốn sang năm được ôm hơn mười tôn nhi!” An Lộc Sơn nhếch miệng cười to, Tử Thanh cảm thấy hai gò má đỏ lên, chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

“Cha, ta muốn ngồi lên phía trước, được không?” Tử Thanh cảm thấy nơi này cách tòa sen thật sự quá xa, vạn nhất thực có chuyện gì phát sinh, tất nhiên vạn vạn lần không kịp tiến lên cứu.

“Được! Được! Nếu ‘Hoàng linh’ Nhã Hề quả nhiên là mỹ nhân, hôm nay lão tử trước hết thưởng cho tiểu tử người, trước tiên ăn mặn đã rồi nói sau!” Lại vỗ vai Tử Thanh, Tử Thanh khẽ nhếch miệng, chỉ thiếu chút nữa đau đến hết lên!

“Lục công tử, nếu không chê thì Triều Nghĩa muốn ngồi chung với huynh, thế nào?” Sử Triều Nghĩa đột nhiên cười, ôm Tử Thanh.

Tử Thanh theo bản năng tránh khỏi tay hắn: “Ta cũng không có thói quen bị nam nhân ôm ấp!” Nói xong Tử Thanh liền lập tức đi tới tòa sen gần nhất ngồi xuống, thần nhiên tự đắc rót một chén rượu, chờ đợi Nhã Hề lên đài.

Nụ cười cứng lại trên mặt Sử Triều Nghĩa trong nháy mắt, xám mặt trở lại chỗ mình, buồn bực uống một hớp rượu: “Không thú vị gì hết!”

Sử tiểu muội liền lại gần: “Đại ca cần gì tức giận, tối nay là đến xem diễn mà.”

Một câu làm bình tĩnh, Sử Triều Nghĩa bỗng nhiên cười: “Tiểu muội thực thông minh, đến đây, đại ca kính người một ly.”

“Tạ đại ca.”

“A? Sao hôm nay không thấy tên tiểu bạch kiếm kia?” Sử Triều Nghĩa bỗng nhiên tò mò hỏi.

Sử tiểu muội cười nhẹ: “Là linh nhân, tự nhiên phải lên đài rồi.”

“Ha ha, màn diễn tối nay thật sự có chút đáng xem.” Liếc mắt thoáng nhìn Tử Thanh một mình uống rượu ở bên, Sử Triều Nghĩa âm thầm cắn răng, đến tột cùng thì tiểu tử này với Triều Cẩm mưu tính cái gì?

Tiếng nhạc vẫn náo nhiệt đột nhiên dừng lại, mọi người trong đêm yến đều cảm thấy đột ngột, tất cả không khỏi nhìn về phía An Lộc Sơn.

Còn không đợi An Lộc Sơn mở miệng hỏi thị vệ, một tiếng sáo du dương đột nhiên vang tận mây xanh.

Ánh mắt mọi người bỗng dừng đều hướng tới chín tòa sen treo giữa không trung nơi mặt hồ đóng băng, chỉ thấy một bóng hình xiêm áo trắng tựa tuyết đứng lặng trên một tòa sen thấp nhất, chậm rãi thổi sáo.

Đôi hàng tóc mai khẽ lay động, nữ tử xiêm y như tuyết với mái tóc đen mỏng manh khẽ mỉm cười xoay người, tuy có tấm lụa mỏng che mặt, phía trong ẩn hiện mông lung, nhưng lại càng đẹp hơn tiên tử ba phần! Tiếng sáo quần quanh, nữ tử hướng về phía Tử Thanh, thần nhiên cười, ánh mắt như những ngọn sóng trong trẻo, dịu dàng nhu tình.

“Này! Thế gian này thế nhưng lại có mỹ nhân như vậy!” An Lộc Sơn không khỏi đứng lên.

Tử Thanh chậm rãi đứng dậy, nâng chén hướng về phía không trung, nhìn vào đôi mắt nàng, tràn đầy thâm tình.

Tiếng sáo dừng lại, ngón tay như đóa hoa lan hất xuống dưới, cây sáo trong tay đột nhiên rơi thẳng xuống hồ sen, tất cả mọi người đều cả kinh muốn nhảy xuống hồ đóng băng vì mỹ nhân mà nhặt lên sáo ngọc.

Sáo ngọc rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy giữa hư không.

Tiếng tỳ bà như sóng cuộn vang lên tựa tiếng trả lời, một bóng hình xinh đẹp khoác hồng y ôm tỳ bà đi ra, tuy rằng trên mặt che mặt nạ, nhưng từ thân hình kia, từ những ngón tay thon gầy phát ra những thanh âm xuất trần như thế, nữ tử phía sau mặt nạ này tất nhiên cũng có diện mạo khuynh quốc khuynh thành.

“Tô.....” Sử Triều Nghĩa bỗng nhiên bật dậy, không thể tin được vào tai mình.

“Này, Tử Thanh ca ca, thấy Nhã Hề tỷ tỷ, trái tim liền đập bình bịch phải không?” Đột nhiên Lí Nhược một thân thị vệ giả trang vô vô Tử Thanh.

Tử Thanh lấy lại bình tĩnh, vội kéo nàng xuống bên cạnh: “Vừa rồi ta tìm người cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, người đừng có chạy loạn, trên đài diễn xong, người phải thừa dịp chú ý của tất cả mọi người đều tập trung trên người Nhã nhi mà mang theo Tô cô nương rời khỏi An phủ, đi cửa Bắc rời khỏi Phạm Dương, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ rồi! Mang tiểu Tình tử chạy thôi mà, cái này khẳng định ta nhớ rõ.” Nói xong, Lí Nhược có chút đắm chiêu nhìn Tô Tình khoác hồng y đạn tấu ở xa xa: “Trên đường đi ta nhất định phải tháo được mặt nạ của nàng xuống!”

“Ý người là sao, chẳng phải vẫn nói khuôn mặt nàng bị hủy còn gì? Cho tới bây giờ các người đều chưa từng nhìn thấy bộ dáng của nàng?” Tử Thanh nhất thời kinh ngạc.

“Đúng vậy, lúc chúng ta thấy nàng, thiếu chút nữa nàng đã đói chết ở đầu đường, ngay cả thời điểm chúng ta sắc thuốc cho nàng uống, nàng sống chết cũng không chịu tháo mặt nạ ra!” Lí Nhược thở dài than: “Tiểu Tình tử thật sự là một người đáng thương.”

Đột nhiên đáy lòng nổi lên một tia bất an, Tử Thanh ưu sầu nhìn về phía Nhã Hề, mày không khỏi gắt gao nhíu chặt.

Vì sao chàng lại nhăn mày? Mục quang vẫn không rời khỏi Tử Thanh, ánh mắt quan thiết của Nhã Hề xoay chuyển trong đôi mắt, làn môi hé mở, một tiếng ca uyển chuyển thoát ra phiêu đảng giữa tầng không: “Minh nguyệt kỳ thời hữu?” Mũi chân khẽ điểm một cái, dĩ nhiên lại nhảy lên tòa sen thứ hai, ngón tay như đoá hoa lan cũng đồng thời nâng lên, tựa như muốn đỡ lấy vầng trăng trên bầu trời.

“Bả tửu vấn thanh thiên,

Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?”

Bên này điệu tỳ bà vừa chuyển, không giống như châu ngọc rơi xuống mà đột nhiên chậm rãi gảy dây đàn, thê lương vô cùng, Tô Tình ở trong tòa sen như quên mình đạn tấu tỳ bà.

Tử Thanh không khỏi chấn động trong lòng, thế nhưng nàng lại xướng bài ca này! Nhịn không được chậm rãi đi về phía hồ sen, đứng bên thành, nhìn xiêm áo trắng tinh nhẹ nhàng lay động, mày giãn ra, giống như tượng gỗ ngậy ngốc đứng đó.

Đứa gốc...trên mặt như có rặng mây đỏ dâng lên, Nhã Hề yếu ớt cười, mũi chân lại khẽ nhún nhảy lên đài sen thứ ba, nhẹ nhàng cúi đầu, lặng yên không chút gió đêm, tấm khăn lụa trên mặt lại như bị gió thổi mà bay xuống, khuôn mặt tuyết trần tựa tiên tử hiện ra trước mắt, mọi người không khỏi cả kinh sợ hãi cúi đầu than một tiếng.

Làm như nhập tâm vào vai diễn, mày nhíu lại, ánh mắt Nhã Hề mang theo bảy phần thê lương, giống như thật sự đi tới cung Quảng Hàn (1) cô tịch khôn cùng:

“Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hựu chủng quỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thắng hàn.”

Mỗi một thanh âm uyển chuyển đều rơi vào đáy lòng từng người nghe, nửa phần ấm áp, nửa phần lạnh lẽo, khơi gợi khiến người nóng ruột nóng gan vô cùng.

Chỉ thấy bàn tay mềm mại của Nhã Hề đột nhiên hướng về phía Tô Tình vẫy gọi, ngón tay thon gầy của Tô Tình nhấn dây đàn tỳ bà một cái, tiếng tỳ bà ngừng lại, chỉ trong nháy mắt không gian vắng lặng, Tô Tình đã đem tỳ bà ném lên thật cao, không biết là ai lập tức đem một chiếc cầm sắt (2) năm mươi dây truyền đến cho Tô Tình.

Tiếp được tỳ bà, nhận được cầm, trong nháy mắt tiếng nhạc lại vang lên lần nữa, ai cũng chưa từng chạm một phân – phối hợp dĩ nhiên lại thiên y vô phù đến vậy.

“Oa! Tiểu Tình tử cùng Nhã Hề tỷ tỷ quá lợi hại!” Lí Nhược không khỏi đột ngột vỗ tay.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong đêm yến vỗ tay vang như sấm dậy, ai cũng vây quanh hồ.

“Nữ nhân này chỉ có được ở trên trời.” Bỗng nhiên nghe thấy Sử Triều nghĩa ở bên cạnh cảm thán, thế này Tử Thanh mới phát hiện không biết hắn đã đi tới bên cạnh mình từ khi nào.

Quay đầu nhìn thoáng qua An Lộc Sơn ở phía sau cùng Sử Tư Minh cũng đồng dạng kinh diễm ở phía xa xa, Tử Thanh chỉ cảm thấy trái tim như thể vọt lên tận cổ họng.

Đứa ngốc, chàng lại nhũ mày. Nhã Hề nhìn Tử Thanh lại nhăn nhó mặt mày, nhảy lên tòa sen thứ tư trong nháy mắt, liên tục uyển chuyển xoay quanh tám dây đàn tỳ bà trong lòng, giống như có vô số cánh hoa tung bay:

“Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian.”

Tử Thanh, tối nay ta vì chàng mà ca, vì chàng mà múa, vì chàng mà đàn, vì sao chàng không thể yên lòng, hảo hảo thưởng thức hết thấy mọi thứ ta làm vì chàng đây?

Ta không sợ sẽ đưa tới bao nhiêu ánh mắt mang ý niệm xấu xa, không sợ rước lấy bao nhiêu kẻ háo sắc khinh bạc, chỉ thăm nghĩ đến chàng, khuynh tẫn sở học cả đời, nở rộ một đêm này...Kỳ thật ta không nhu nhược như chàng vẫn tưởng, ở Biện Châu nhiều năm như vậy, bao nhiêu đại quan quý nhân ta cũng đều ứng phó được, tối nay, ta tin tưởng không cần chàng liều mình chở che ta cũng có thể bảo vệ tốt chính mình.....

Tử Thanh, chàng có biết lòng ta giờ phút này không?

Ánh mắt lả lướt, mang theo u buồn như có như không, nhìn Tử Thanh thật sâu, Nhã Hề cúi đầu thở dài, một cái nhũ mi nhẹ nhàng này lặng yên rơi vào trong đáy lòng Tử Thanh.

(1) cung Quảng Hàn: nơi Hằng Nga sống

(2) cầm sắt: một loại đàn có 50 dây

41. Q.2 - Chương 41: Phượng Hoàng Huyền Đoạn

Lời ca vừa xướng hoàn, tiếng tỳ bà cũng chậm rãi kết thúc, chỉ có Tô Tình vẫn ôm cầm sắt nhẹ nhàng dạo tấu dưới ánh trăng tựa như dòng nước chảy.

Giờ phút này Nhã Hề đứng trên tòa sen thứ năm, bạch y phấp phới, tỳ bà giữ phía sau, giống như những nàng tiên tử bay múa trong những bức bích họa về thành Đôn Hoàng (1) vậy.

Xoay ngược tỳ bà, tiếng đàn thanh thúy như châu ngọc rơi vào đáy lòng người nghe, trong trẻo mà sống động.

Một tiếng trống giống như loạn thạch rơi vào dòng suối đột ngột vang lên.

Tiếng tỳ bà, cầm sắt đồng thời dừng lại, mọi người có chút buồn bực tìm phương hướng tiếng trống này.

“Đại phong khởi hề vân phi dương, uy gia hải nội hề quy cố hương, an đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương (2)...” Thanh âm nam tử hùng hậu rung động xuyên thấu qua đêm trăng sáng, một nam linh mặc kim giáp cầm trống từ trên trời giáng xuống, chậm rãi dừng trên tòa sen thứ sáu, xúc động đánh lên một chuỗi tiếng trống mãnh liệt, có vẻ rất khí thế.

“Trịnh Nguyên Hoán!” Về mặt Nhã Hề đầy kinh ngạc nhìn hấn, như thế nào hấn lại đột nhiên xuất hiện trong này?

“Nhã nhi!” Tử Thanh kinh hãi, nắm chặt hai tay, giống như tùy thời đều có thể xông vào ao sen! Ý cảnh đang tốt đẹp lại bị phá hỏng trong phút chốc! Tử Thanh chỉ cảm thấy từ đáy lòng bốc lên một trận phần uất.

“Phượng Hoàng song linh, sao có thể thiếu ta?” Đắc ý cười, tiếng trống trong tay Trịnh Nguyên Hoán càng đánh càng vang.

“Tâm niệm đã đứt, sao người có thể linh ngộ được chân ý trong khúc ca này đây?” Thanh âm hồ hững của Nhã Hề rơi vào đáy lòng Trịnh Nguyên Hoán, Trịnh Nguyên Hoán không khỏi ngẩn ra, tiếng trống trong tay cũng dần chậm xuống.

“Này! Đây là chuyện gì! Mỹ nhân đang ca yên lành, như thế nào lại xuất hiện một kẻ gây mất hứng vậy!” An Lộc Sơn đập ghế bật dậy, nổi giận đùng đùng với Trịnh Nguyên Hoán: “Người đâu! Bắn cái tên tiểu tử dám phá hỏng nhã hứng của lão tử kia xuống cho ta!”

“Tuân lệnh!” Kéo cung, mưa tên đột nhiên như một trận gió phóng mạnh về phía Trịnh Nguyên Hoán.

“Nhã nhi –!” Nhảy xuống ao sen, Tử Thanh vội vàng chạy về phía trung tâm. Trăm ngàn lần đừng có việc gì! Đừng xảy ra chuyện gì!

Hơn mười mũi tên đột nhiên xuyên qua thân thể, Trịnh Nguyên Hoán không thể tin được nhìn Sử tiểu muội ở xa xa vẫn như trước nâng chén chạm ly, lắc đầu, lại lắc đầu: “Vì cái gì.....”

“Đang!” Theo bản năng tỳ bà chuyển lên chắn trước người, Nhã Hề chặn được hai mũi tên bắn đến, huyền đoạn (dây đàn đứt), nước mắt rơi, bi ai nhìn Trịnh Nguyên Hoán chậm rãi quỳ xuống trên tòa sen: “Vì sao người còn không nhìn rõ? Linh nhân có vũ đài của linh nhân, vinh hoa phú quý có thể được bao lâu?”

“Hề nhi...” Đảo mắt nhìn Nhã Hề, hai mắt Trịnh Nguyên Hoán đỏ bừng: “Ta thật sự hoài niệm...thực hoài niệm...những ngày chúng ta ở Biện Châu cùng nhau.....”

“Nguyên Hoán...” Nhã Hề ghen ngào gọi, nước mắt rơi xuống mặt Tử Thanh vẫn còn kinh hồn chưa định ở ngay phía dưới.

“Nếu...nếu...lúc trước ta cưới nàng...có lẽ chúng ta...có lẽ.....” Phun ra một búng máu, khoảnh khắc Trịnh Nguyên Hoán nhắm mắt lại, thân mình thẳng tắp rơi xuống dưới chân Tử Thanh.

“Nhã nhi...” Nhìn về bi thương trên mặt Nhã Hề, trái tim Tử Thanh kịch liệt co rút. Phượng Hoàng song linh, nay Phượng linh bay về trời tây, mặc kệ quá khứ hai người từng có bao nhiêu điều tốt đẹp, từng có bao nhiêu oán hận, giờ khắc này, trong lòng nàng hấn cũng không chịu nổi phải không?

Cúi đầu nhìn Tử Thanh thật sâu, Nhã Hề ôm chặt đàn tỳ bà chỉ còn một dây, chút lệ tàn còn vương trên má, thê lương cười: “Tử Thanh, nhìn ta xướng hoàn bài ca này, được không?”

“Mặc kệ nàng xướng bao lâu, ta đều ở bên nàng!” Kiên định nói ra những lời này, mày Tử Thanh giãn ra, nghiêm nghị ngồi xuống dưới tòa sen.

Nhìn quang hoa nhàn nhạt phát ra trên người Tử Thanh, Tô Tình không khỏi chấn động, thế gian này thật sự còn có nam tử thâm tình không thay đổi như thế sao? Ấm đạm nhìn về phía Sử Triều Nghĩa đứng bên bờ, hận ý trong đáy mắt tựa hồ lại nhiều thêm.

“Sao không ca nữa? Lão tử muốn tiếp tục nghe!” An Lộc Sơn giận giữ rống to.

“Bẩm đại nhân, hình như dây đàn bị đứt, tỳ bà không tấu lên tiếng được.” Quan viên ở một bên nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Vậy mang tỳ bà khác lên đưa cho nàng! Còn có, kéo Ân nhi trở về đi, ngồi trên mặt hồ như vậy rất nguy hiểm.” An Lộc Sơn vừa phân phó xong, đã nghe thấy một tiếng tỳ bà thanh thúy chậm rãi vang lên, hẳn liền đột nhiên gọi thị vệ trở lại: “Không cần đi nữa.”

Một dây một trụ, ai cũng không nghĩ tới thế nhưng lại còn có thể xuất ra thanh âm thê lương đến vậy.

“Chuyển chu các, đề ý hộ, chiếu vô miên.” Nước mắt nhàn nhạt tràn đầy trong thanh âm, cảm sát trong tay Tô Tình nhẹ nhàng hòa cùng, vừa tuyệt phối hợp với tiếng tỳ bà trong tay Nhã Hề.

“Mỹ nhân này thật ra rất có ý tứ.” Có chút kinh thán trước tài nghệ của Nhã Hề, Sử Triều Nghĩa xoay người nhìn Sử tiểu muội vẫn ở một bên uống rượu như trước: “Chỉ là đáng tiếc a, người tiểu muội khổ tâm an bài thế nhưng lại rơi vào kết cục vậy.”

“Là do hấn vô dụng! Chết cũng không đáng tiếc!” Sử tiểu muội ngửa đầu uống cạn chén rượu: “Chẳng qua chỉ là một nam nhân, chết thì chết thôi.”

Sử Triều Nghĩa tiến lên, đề lại bàn tay đang muốn tiếp tục rót rượu của Sử tiểu muội: “Ta biết muội vì Sử gia mà hy sinh rất nhiều, chỉ là thật sự không cần hoài phí chính mình, có chuyện này đã canh cánh trong lòng ta từ lâu rồi.”

Nheo mắt nhìn Sử Triều Nghĩa, Sử tiểu muội tựa hồ nhìn thấu lòng hấn: “Có phải ngươi muốn hỏi ta đến tột cùng thì có hoài thai đứa nhỏ hay không chứ gì?”

“Sử gia không thể xuất hiện nghiệt chủng...”

“Ta biết ý tứ các ngươi, ta sẽ không để các ngươi mất mặt đâu, từ đầu đến cuối, mất mặt vẫn là nam nhân Sử gia các ngươi!” Giận dữ hất tay Sử Triều Nghĩa ra, Sử tiểu muội lại tiếp tục rót rượu.

Sử Triều Nghĩa không nói gì để chống đỡ được, chỉ có thể tỏ vẻ không để ý đứng dậy.

Nhã Hề bước lên đài sen thứ sáu vương đầy máu Trịnh Nguyên Hoán, thân mình không khỏi run lên, không tự chủ được liếc nhìn Tử Thanh một cái.

Tử Thanh đáp lại nàng bằng một nụ cười bình yên, giống như giờ khắc này, trong khoảng khắc này của ngày hôm ấy, chỉ có hai người, cái gì nguy hiểm, cái gì tâm kế đều xa xa ở thế giới bên ngoài.

“Bất ứng hữu hận, hà sự trường hướng biệt thời viên?” Ánh mắt nhìn về phía Tô Tình, trong nháy mắt bỏ xuống tỳ bà, Tô Tình cũng ném cảm sát cho Nhã Hề.

Buông đàn tỳ bà đứt dây xuống, Tô Tình nhặt lên sáo ngọc dưới đất, đột nhiên thổi lên một đoạn tiếng sáo du dương.

“Nhân hữu bi hoan li hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn.”

Nhảy lên tòa sen thứ bảy, Nhã Hề ngồi xuống, mười ngón tay thon gầy giống như hành vân lưu thủy bát lộng cảm huyền, vừa vắn vang lên cùng tiếng sáo, giống như dòng suối chậm rãi chảy song song với dòng sông rộng lớn nước trời vội vàng.

Lơ đãng, nước mắt Nhã Hề rơi xuống.

Tử Thanh vươn tay, tiếp được nước mắt, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Gượng cười, Nhã Hề bỗng nhiên đứng dậy, mũi chân khẽ điểm nhảy lên tòa sen thứ tám, mang theo cảm sát ở giữa không trung xoay tròn, xiêm y tuyết trắng phiêu bồng, như thể một loài hồ điệp bùng tỉnh từ trong giấc mộng, còn chưa nhìn thấy rõ hai cánh, hồ điệp đã bay lên đài sen thứ chín.

Nụ cười khuyh thành, khắc thật sâu vào đáy lòng Tử Thanh.

Bàn tay thon gầy trắng nõn bát cảm huyền, Nhã Hề đột nhiên nhấn dây đàn một cái, tiếng sáo thành linh dừng lại.

Trong nhát mắt, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

“Ân.....la la...ân...la la...” Đúng là Tô Tình khe khẽ rên.

Hơi hơi giương mắt, không biết từ khi nào Tô Tình đã lên trên một tòa sen, phối hợp cùng Nhã Hề ở trên cao phía xa xa.

Bất tri bất giác từ trên bầu trời bay tới một phiến mây đen, từng bông tuyết tinh tế rơi xuống.

Xa xa nhìn lại, bên trong hồ sen dường như có hai vị tiên tử xuất trần, chỉ vội vàng liếc mắt một cái cũng đủ khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

“Tử Thanh...” Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm ôn nhu của Nhã Hề khẽ gọi, Tử Thanh lấy lại bình tĩnh, ngược mắt nhìn về phía bạch y mỹ nhân kia.

Trái tim đập lên từng hồi, mặt Tử Thanh không khỏi đỏ bừng, nhìn vào đôi mắt chứa ngàn vạn nhu tình của nàng.

“Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lí cộng thiên duyên.”

Tử Thanh chỉ cảm thấy trong khóe mắt một mảnh ướt át, Nhã nhi, nàng có biết đây là khúc ca hay nhất, đẹp nhất ta từng nghe qua không?

“Ngốc...” Từ xa ngược nhìn nhau, đây triu mến lại không cần nói một lời.

Bàn tay mềm gầy dây đàn, thanh âm cảm sắt chậm dần, chậm rãi kết thúc.

“Oanh!” Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, tòa sen thứ năm bỗng nhiên nổ tung, một cột khói lửa phóng lên cao, giữa bầu trời đêm đầy tuyết nở rộ ra vạn điểm ánh sáng như những vì sao.

“Hay! Thưởng! Thưởng!” An Lộc Sơn cười to một tiếng: “Mau thỉnh hai vị mỹ nhân lên đây, lão tử muốn đích thân ban thưởng!”

Tử Thanh cười vươn tay ra: “Tiên tử mỹ lệ nhất, nên xuống dưới rồi.”

Ngượng ngùng cười, vươn tay ra, được áp ủ trong một lòng bàn tay ấm áp.

Tay kia Tử Thanh đã cởi ra bạch cừu của mình, thuận thế phủ lên cho Nhã Hề: “Cẩn thận cảm lạnh.”

Nhã Hề ấm áp gật đầu, nhớ tới Tô Tình ở một bên, liền vội vàng buông tay Tử Thanh ra, tiến lên kéo Tô Tình, đem bạch cừu đồng thời phủ lên trên người cả hai: “Tình nhi người cũng cẩn thận kéo bị cảm lạnh.”

Hơi ấm từ cơ thể Tử Thanh còn sót lại trên bạch cừu, Tô Tình không khỏi run lên, nhìn gương mặt Tử Thanh, rốt cuộc người là một nam tử thế nào? Lại có thể đối xử thâm tình với Nhã Hề tỷ tỷ như vậy?

“Ồ, tiểu tử này còn có thể thương hương tiếc ngọc như thế a.” An Lộc Sơn cười ha hả, đợi ba người đến gần: “Hai mỹ nhân này, Ân nhi, tối nay phụ tử người ta, mỗi người chọn một nàng! Cùng hưởng một đêm đẹp!”

Quả nhiên! Chuyện lo lắng nhất vẫn xuất hiện!

“Lão sắc lang!” Tử Thanh vội vàng đè lại Lí Nhược ở một bên thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sử Triều Nghĩa ngồi nhắm nháp rượu một mình, rốt cuộc trò hay đã trình diễn, nhìn tiểu tử người phải làm thế nào bây giờ đây?

Quay đầu cho Tử Thanh một nụ cười an tâm, Nhã Hề cùng Tô Tình đồng thời quỳ rạp xuống trước mặt An Lộc Sơn: “Tạ An đại nhân khen ngợi.”

“Ha ha, mỹ nhân, thanh âm nói chuyện cũng đều mê người như vậy, lão tử thích, rất thích!”

(1) thành Đôn Hoàng: ngôi thành cổ nằm trên con đường tơ lụa

(2) Bài “Đại phong khởi” – Hán cao tổ Lưu Bang:

Dịch:

Gió lớn nổi lên, mây bay cao

Bốn biển cùng quy, về một mối

Anh hùng giữ an khắp bốn phương

Bài hát này gọi là Đại Phong Khởi, là khi Lưu Bang thảo phạt Hoài Nam Vương Anh Bố, trên đường về tây, đi ngang qua cổ hương Phái Huyền, ông ta đã cho tụ tập những người già trẻ cổ nhân đãi một buổi yến tiệc, trong buổi tiệc Lưu Bang đã lấy ra một loại huyền nhạc khí và ngâm lên bài thơ này

42. Q.2 - Chương 42: Ôm Hận Mà Đâm

“Ân nhi, người nhìn xem người thích người nào, cha cho người chọn trước.”

Tử Thanh cố giữ bình tĩnh, chắc chắn không thể để người chiếm tiện nghi của Nhã nhi được! Tiến lên đang định chọn Nhã Hề, dư quang lại tựa hồ thấy có hàn quang chọi lóe trong tay áo Tô Tình, nháy mắt liền lao tới Sử Triều Nghĩa mà đâm!

Quả nhiên nàng không phải một linh nhân đáng thương bình thường!

“Tô cô nương!” Cầm luôn cả thứ lấp lóe hàn quang trong tay Tô Tình, Tử Thanh đột nhiên ôm nàng vào ngực, không kịp suy nghĩ, dòng máu nóng bỏng trong lòng bàn tay đã khiến Tử Thanh không khỏi một trận đau buốt.

“Lí thị vệ đâu?” Tử Thanh hô một tiếng triệu hồi: “Mau đem tiểu mỹ nhân này đi tắm rửa! Bản công tử sẽ ra sau!”

“Người! Buông!” Tô Tình giãy dụa, Tử Thanh lại ôm càng chặt.

Nhưng mà tiếng “buông” này lại làm cho Sử Triều Nghĩa trong nháy mắt lạnh như băng, Tô Tình, quả nhiên là Tô Tình!

“Rõ! Công tử!” Lí Nhược chạy vội lên, điểm một cái ma huyết trên lưng Tô Tình, nhất thời Tô Tình mềm nhũn ngã vào lòng Lí Nhược, chỉ có thể ngoan ngoãn bị Lí Nhược dẫn đi.

“Trên đường cẩn thận, đừng để bị lạnh.” Trong lời có lời, Tử Thanh vội vàng nói một câu, hoảng hốt chuyển mắt nhìn Nhã Hề, không phải ta cố ý khinh bạc Tô Tình, tuy rằng không biết vì sao nàng và Sử Triều Nghĩa có cừu hận, nhưng nếu một nhát này của nàng mà thật sự đâm trúng hãn, vậy nhất định chỉ có con đường chết!

“Công tử, mặt tướng đã biết!” Lí Nhược giúp Tô Tình khoác lên bạch cừu, cũng không quay đầu lại mà vội vàng đáp một câu, dần dần biến mất giữa đám tân khách.

Thoải mái cười, Nhã Hề chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, hít thật sâu một hơi, hiện tại là lúc nên đối mặt với kẻ thù bạo đắc tội không nổi An Lộc Sơn rồi.

Cùng lúc đó, Lí Nhược theo cửa sau ra khỏi An phủ, đi về phía cửa bắc: “Đừng nhúc nhích tiểu Tình Tử, ta mang người rời khỏi Phạm Dương, vẫn là đi theo ta đi.”

“Người thả ta trở về, ta muốn giết hãn! Giết hãn!” Thanh âm Tô Tình run rẩy kịch liệt, tựa hồ như bị áp lực cái gì.

“Người muốn giết ai?” Lí Nhược cả kinh.

“Tên bạc tình lang phụ lòng! Sử Triều Nghĩa!”

Lí Nhược run lên, hai tay buông lỏng, Tô Tình gục xuống, mặt nạ cũng vì lên tiếng trả lời mà rơi xuống – hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ, làm sao giống từng bị nước sôi làm bỏng?

“Mặc kệ từng phát sinh chuyện gì với người, hiện tại mau chạy nhanh theo ta đi! Tiểu Tình tử, ta có thể cam đoan về sau sẽ không có ai lại khi dễ nàng nữa!” Lí Nhược đau lòng nâng nàng dậy, liên tục gật đầu: “Ta có thể bảo vệ tốt cho nàng!”

“Nhược tiểu thư?” Tô Tình lắc đầu: “Ta sống tiếp đến giờ, chỉ có một nguyện vọng chính là báo thù cho hài nhi ta từng có! Người đừng quản ta, người đi đi!”

“Hài tử từng có?” Lí Nhược càng thêm rung động: “Chẳng lẽ lúc chúng ta gặp nàng, nàng không phải là đôi thành bộ dáng ấy, mà là...”

“Phải, hẳn từng lời ngon tiếng ngọt, dỗ ta tin tưởng ta đã gặp được phu quân của đời mình, nhưng ai mà biết chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi. Từ khi biết ta hoài thai cốt nhục của hân, hân liền động sát tâm, bắt buộc ta phải uống thuốc phá thai, rõ ràng là muốn mạng hài tử của ta!” Lệ trên khóe mắt Tô Tình như một phiến sương mù: “Ta chỉ muốn giết hân, hài tử của ta vô tội như vậy, hân có thể nào ngay cả thân sinh cốt nhục cũng hạ thủ được như thế!”

“Tiểu Tình tử!” Hoảng hốt chạm vào chủy thủ trên tay nàng, Lí Nhược sợ hãi hô: “Nàng...nàng bị thương!”

Nhìn vết máu trên hồng y của mình, Tô Tình nhẹ buông tay, chủy thủ rơi xuống: “Không, không phải máu của ta, không phải...”

“Chẳng lẽ là Tử Thanh ca ca?” Lí Nhược càng thêm hoảng sợ, quay đầu nhìn đèn đuốc sáng ngời bên trong An phủ ở phía xa xa: “Bọn họ gặp nguy hiểm!”

“Thì ra hai người các người ở chỗ này! Mau mau lên xe ngựa! Ta chờ các người đã nửa ngày rồi!” Đánh xe ngựa, Triều Cẩm từ cửa bắc một đường tìm đến, thấy tay Tô Tình, không khỏi hỏi: “Người thế nào mà lại bị thương vậy?” Đáy lòng ần ần bối rối cùng bất an.

“Đây không phải là máu của ta, là...là của Lục công tử...” Tô Tình run rẩy vô hạn, xụi lơ ngã vào lòng Lí Nhược.

“Tử Thanh!” Nhảy xuống xe ngựa, Triều Cẩm đẩy Lí Nhược: “Mau dẫn nàng đi! Nếu muộn thì các người muốn ra khỏi Phạm Dương cũng khó!”

“Nhưng mà Tử Thanh ca ca bọn họ...”

“Ta sẽ dùng toàn lực cứu họ!” Triều Cẩm lỗ mãng buông một câu, gấp gáp chạy về phía An phủ, Tử Thanh, người đừng có chuyện gì! Đừng có việc gì a!

“Tiểu Tình tử, đi!” Lí Nhược dìu Tô Tình lên xe ngựa, chính mình cầm dây cương, đánh xe ngựa chạy về phía cửa bắc.

Hoảng sợ nhìn lòng bàn tay đầy máu tươi, lòng Tô Tình là một mảnh hỗn loạn, hân sẽ thế nào? An gia Lục công tử này đến tột cùng sẽ thế nào? Còn có Nhã Hề tỷ tỷ thiện lương kia nữa, cứ như vậy rời đi, nàng có thể hay không...

“Tiểu Tình tử, cái gì cũng đừng nghĩ nữa, nàng chỉ cần theo ta rời khỏi Phạm Dương, nàng sẽ có một bầu trời mới.” Thanh âm Lí Nhược vang lên, làm cho lòng Tô Tình không khỏi dấy lên một trận chua xót.

Trong An phủ, An Lộc Sơn sai người đem thi thể Trịnh Nguyên Hoán đi, một lần nữa mang lên thêm rượu cùng đồ ăn, tiếng nhạc lại một lần nữa vang lên.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân.....” An Lộc Sơn muốn tiến lên nâng Nhã Hề dậy, lại bị Nhã Hề tránh đi, trên mặt đột nhiên liền tràn đầy tức giận.

“Cha!” Tử Thanh bỗng nhiên hô một tiếng, khiến An Lộc Sơn kinh ngạc nhảy dựng.

Nheo mắt nhìn Tử Thanh, An Lộc Sơn phát tay: “Giờ này hồng y tiểu mỹ nhân kia của người sợ là đã sớm tắm rửa xong xuôi rồi, sao người còn ở đây?”

Tay phải bị thương nắm chặt để sau lưng, Tử Thanh đỏ mặt, nói ra câu nói tà ác nhất đầu tiên trong cuộc đời: “Cha, tối nay ta muốn...ta muốn có cả hai mỹ nhân!”

“Tiểu tử người, khẩu vị cũng không nhỏ như lão tử a?” An Lộc Sơn cười ha hả, nhưng không chịu buông tha liếc Nhã Hề một cái: “Nhưng mà lão tử là cha người, không bằng như vậy, tối nay ta hưởng thụ xong mỹ nhân này, ngày mai lão tử lại đổi với người?”

Tử Thanh chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, nhưng mà diễn thì vẫn phải diễn, liền lập tức quỳ xuống: “Cha, lúc này người có thể bỏ thứ mình yêu thích được không?”

“Không được!” Sắc mặt An Lộc Sơn có vẻ đột nhiên âm trầm đi không ít: “Lần này dù có Thiên Vương lão tử đến đây thì lão tử cũng không nhượng bộ!”

“Ngươi!” Tử Thanh chỉ thiếu chút nữa đã lao lên cho hắn một đấm! Lại cảm thấy góc áo bị cái gì kéo, thì ra là Nhã Hề ý bảo nàng không cần chính diện xung đột.

Nhã nhi, ta không có đường lui, ta chỉ có thể bất chấp tất cả mà lập tức mang nàng đi! Nhìn ánh mắt thản nhiên của Nhã Hề, con người Tử Thanh tràn đầy sầu lo.

Nhẹ nhàng cười, Nhã Hề bỗng nhiên nhìn Tử Thanh, thấp giọng hỏi: “Chàng có nhớ kỹ ta tối nay không?”

Tử Thanh gật đầu, cảnh tượng ấy, cho dù qua ngàn năm nữa cũng tất nhiên nhớ rõ!

Nhã Hề bỗng nhiên đứng dậy, hơi hơi cúi người với An Lộc Sơn: “Đa tạ An đại nhân yêu thích, Nhã Hề chẳng qua là một linh nhân, không xứng với sự yêu mến của đại nhân.”

“Vậy...lão tử cho ngươi lựa chọn, muốn sống hay muốn chết thì tùy ngươi!” Rút đao khỏi vỏ, vút xuống dưới chân Nhã Hề, An Lộc Sơn giận dữ quát: “Hoặc là tối nay hảo hảo bồi tiếp lão tử, hoặc là phải đi gặp Diêm Vương lão tử!”

“Vậy trước tiên lấy mạng ta đã!” Tử Thanh chắn trước mặt Nhã Hề, nghiêm nghị nhìn An Lộc Sơn, Nhã nhi, cho dù chết thì ta cũng sẽ không để hắn tới gần nàng một phân!

Đưa gốc...Nhã Hề gượng cười, ánh mắt dừng lại trên bàn tay bị thương của nàng, chàng bị thương khi nào? Bất giác kinh hãi.

“Tiểu tử! Ngươi phản sao?” An Lộc Sơn đập bàn bật dậy: “Vì một linh nhân mà ngươi cũng dám rống lên với lão tử! Thiếu một nhĩ tử như ngươi, lão tử cũng vẫn có thể có trăm ngàn tử tôn! Ngươi cho rằng lão tử không dám giết ngươi?”

“Ngươi không thiếu nhĩ tử! Nhưng Nhã Hề lại là bảo bối duy nhất trong lòng ta! Ta không thể để ngươi giày xéo nàng!” Thanh âm lạnh liệt nói ra lời, tân khách đang ngồi không khỏi đại kinh thất sắc.

Xa xa chợt nghe thấy những lời này của Tử Thanh, thân mình Triều Cẩm chấn động: “Duy nhất...” Chẳng lẽ không quản ta làm thế nào, cũng đều thua sao?

“Ngươi muốn chết!” Rút ra bội kiếm của thị vệ, An Lộc Sơn một kiếm chỉ vào yết hầu Tử Thanh.

“Tử Thanh! Tử Thanh!” Nhã Hề vội kéo Tử Thanh đến bên người, chắn giữa Tử Thanh cùng An Lộc Sơn. Bàn tay đầy máu tươi của Tử Thanh đột nhiên nắm lấy tay Nhã Hề, đặt lên ngực mình: “Nhã nhi...chúng ta đi!”

Đời này kiếp này, có nàng, vậy là đủ rồi...

Gượng cười, Nhã Hề chỉ lắc đầu, thản nhiên nhìn An Lộc Sơn: “Ngài bảo ta là mỹ nhân, chẳng qua là coi trọng túi da của ta, nếu ta biến thành một kẻ xấu xí, đại nhân, ngài còn nguyện ý cùng ta có một đêm đẹp không?”

“Ngươi có ý gì?”

Đột nhiên Nhã Hề tiến lên một bước, bắt lấy tay An Lộc Sơn, dĩ nhiên lại đặt thanh kiếm lạnh như băng lên má, chỉ phút chốc, liên tục ba đạo vết máu kinh người liền hiện lên trên mặt nàng: “Nếu đại nhân vẫn không chịu buông tay, thanh kiếm này đâm vào yết hầu Nhã Hề, lưu lại cỗ thi thể dâng đại nhân tiêu một đêm xuân, được không?”

“Nhã nhi!” Đau lòng ôm nàng vào lòng, Tử Thanh hoảng sợ vươn tay vuốt lên mặt nàng: “Sao nàng có thể...như thế nào lại có thể tổn thương chính mình như vậy?”

Thản nhiên cười, Nhã Hề chỉ rơi lệ lắc đầu: “Khuôn mặt này của ta nếu không bị phá hủy, chàng sẽ vì ta mà làm bao nhiêu việc ngốc đây? Ta chỉ muốn chàng được bình an, muốn chàng an tâm.....” Ta tin tưởng chàng sẽ không ghét bỏ ta, sẽ không bỏ rơi ta, ta dùng thâm tình cả đời đổi lấy thương tiếc cả đời của chàng!

“Mất hứng! Quá mất hứng!” Ném kiếm trong tay, An Lộc Sơn quay đầu đi: “Nghịch tử! Ngày mai người mang theo nữ nhân không biết tốt xấu này rời khỏi Phạm Dương cho lão tử! Đi Hà Đông Vân Châu mười mấy năm rồi hẩn về!”

Ta không nghe lầm chứ? Tử Thanh có chút sững sờ.

An Khánh Tự cùng Sử Triều Nghĩa nhìn nhau, không cần nói cũng hiểu mà cười, chẳng cần mưu kế mà tiểu tử này đã liên ngoan ngoan rời khỏi Phạm Dương, đến cái loại địa phương chiến loạn không ngớt như Vân Châu kia, khi nào muốn cái mạng nhỏ của hẩn cũng đều dễ như trở bàn tay.

Vân Châu? Triều Cẩm hít một hơi, thấy giờ phút này Tử Thanh đã không còn nguy hiểm, liền lặng yên rời khỏi yến hội.

Tử Thanh a Tử Thanh, lần này người thật sự vào tử địa rồi!

43. Q.2 - Chương 43: Vì Nhi Tử Mà Sốt Ruột

Từ khi khai yến đến khi chấm dứt, tân khách tản đi, mỗi một lần nha hoàn hồi báo, trái tim Đoạn phu nhân lại như bị siết chặt.

Rốt cục nhìn thấy Tử Thanh cùng Nhã Hề nắm tay nhau bình yên trở về, lòng Đoạn phu nhân rốt cục cũng buông lỏng.

“Con hài tử này, thật sự không muốn sống nữa sao?” Đau lòng liếc nhìn bàn tay Tử Thanh, Đoạn phu nhân đem ánh mắt dời về phía Nhã Hề, ba đạo vết thương trên mặt nhìn mà ghê người, bất quá lại không che lấp nổi khí tức trời sinh của nàng.

“Nương, ta không sao, hơn nữa ta cũng không cần phải ở lại nơi không khí âm trầm như thành Phạm Dương này nữa!” Tử Thanh vừa nghĩ đến việc có thể danh chính ngôn thuận rời đi, liền cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, cứ như vậy cũng sẽ không kéo theo Triều Cẩm xuống nước, có lẽ nàng còn có thể có được một đoạn thời gian an bình.

“Con cho rằng Vân Châu là một địa phương tốt lắm sao?” Ánh mắt Đoạn phu nhân tràn đầy buồn phiền.

“Mặc kệ là nơi nào, chỉ cần không phải nơi này là tốt rồi.” Mày Tử Thanh giãn ra, thương tiếc nhìn Nhã Hề: “Để ta tìm Đỗ y quan giúp nàng bôi thuốc, nói không chừng sẽ không để lại sẹo.”

“Không cần Đỗ y quan giúp nàng bôi thuốc, khuôn mặt xinh đẹp này bị hủy đi vẫn tốt hơn.” Đoạn phu nhân lạnh lùng nói thẳng xong liền phân phó nha hoàn: “Nhanh đi triệu Đỗ y quan tới trị thương cho công tử.”

“Vâng, phu nhân.”

Vì sao người lại đối xử lạnh lùng với ta như thế? Nhã Hề bối rối nhìn Đoạn phu nhân, không khỏi ảm đạm, có lẽ nàng cảm thấy mình chỉ là một linh nhân, không xứng với Tử Thanh.

“Nương, sao người lại làm thế?” Tử Thanh lắc đầu.

Đoạn phu nhân lạnh lùng cười: “Thân phận hạ lưu, nếu còn sinh ra có một khuôn mặt thiên tiên, đời này sẽ chỉ càng phải chịu nhiều tổn thương mà thôi, không có kết quả tốt lành gì cả, bị hủy đi cũng là một chuyện tốt. Nhã Hề cô nương, người nói đúng không?”

“Vâng.....” Nhã Hề vội vàng gật đầu.

Nắm chặt tay Nhã Hề, Tử Thanh nhẹ nhàng thở dài, thầm nghĩ muốn khiến nàng biết mình sẽ không dễ dàng buông tay ra.

Tử Thanh, thì ra giữa chúng ta còn phải đi con đường thật dài thật dài nữa...Nhã Hề ảm đạm cúi đầu, chỉ cảm thấy một trận chua xót dâng lên trong đáy lòng, vị phu nhân hoa lệ ở trước mắt này chỉ nhẹ nhàng nói một câu liền đâm thật sâu vào địa vị mà nàng nhất thời quên mất – ta chỉ là một cô nhi, không thân không

thế, chỉ là một linh nhân, thân phận hạ lưu, thứ duy nhất có được chính là một trái tim của Tử Thanh chàng, nếu như.....Nếu có một ngày.....sẽ không đâu!

“Đỗ y quan, ngài đến rồi! Mau mau xem giúp ta gương mặt của Nhã nhi.” Không thể nói gì với Đoạn phu nhân, Tử Thanh từ xa xa thấy thân ảnh Đỗ y quan, liền lo lắng kéo Nhã Hề đi qua.

“Công tử không vội không vội a, để lão nô nhìn xem”. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương của Nhã Hề, Đỗ y quan thở dài than: “Ta nói này cô nương, người cũng thật khờ quá, cắt hai đao trên má thế kia, cô thật sự muốn hủy khuôn mặt xinh đẹp của mình sao?”

“Ta.....”

“Bất quá không có việc gì, để ta đắp thuốc cho tốt rồi tất nhiên sẽ không để lại sẹo.” Đỗ y quan nói xong liền buông hòm thuốc, xuất ra túi châm, lấy ra một cây ngân châm, dưới ánh nến bọn nha hoàn thấp lên đốt qua một lượt, cẩn thận cắm châm cầm máu cho Nhã Hề.

“Đỗ.....” Đoạn phu nhân vừa định mở miệng, Đỗ y quan đã vung tay: “Phu nhân, lão nô biết công tử cũng bị thương, chỉ là người hành nghề y cần phải cân nhắc người bị thương nặng nhẹ, mặt vị cô nương này nếu chậm trễ châm cứu thì chỉ sợ sẽ thật sự không thể cứu được.

Nghe thấy Đỗ y quan nói có thể cứu, Tử Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người nhìn Đoạn phu nhân: “Nương, ta muốn ngày mai khi đi lên phía Bắc đến Vân Châu thì mang theo Đỗ y quan cùng đi.”

Đoạn phu nhân sững sốt, lạnh lùng nhìn Nhã Hề: “Chỉ sợ là lại vì nàng mà thôi.”

Tử Thanh gật đầu, thản nhiên nói: “Không sai.”

“Nghiệp chướng a!” Đoạn phu nhân thở dài than, xoay lưng lại: “Thôi, ngày mai không chỉ Đỗ y quan cùng người Bắc thượng Vân Châu, còn có ta cũng muốn đi cùng.”

Tử Thanh kinh hãi: “Nương người hà tất phải thế?”

Đoạn phu nhân bất an nhìn Tử Thanh: “Vân Châu không bình yên như con tưởng đâu, mẫu...tử ta thật vất vả mới gặp lại nhau, vô luận thế nào ta cũng sẽ không phân khai với con nữa!” Nói xong liền phân phó bọn nha hoàn lui xuống thu thập những đồ có giá trị.

“A.....” Tử Thanh vừa nhìn thấy ánh mắt ưu thương của nàng liền không thể lại nói lời cự tuyệt, vì mẫu thân cổ đại này hẳn là rất nhớ thương nữ nhi đã đánh mất từ lâu nên mới luyến tiếc không nỡ rời mình như thế. Thôi, tương lai rồi sẽ đối xử với nàng thật tốt, làm cho lòng nàng được chút an ủi...có lẽ vào một lúc không ngờ nào đó còn có thể ở thời Đại Đường này giúp nàng tìm được nữ nhi chăng?

Quay đầu nhìn khuôn mặt Nhã Hề đã được Đỗ y quan bôi một tầng thuốc, Tử Thanh mỉm cười, hết thấy đều đã tốt lên, sẽ tốt hơn...

“Công tử, tới phiên người.” Đột nhiên Đỗ y quan cười, Tử Thanh không khỏi hoảng sợ theo bản năng lùi lại phía sau, có phải sẽ lại là kiểu trị liệu bạo lực không đây?

Bàn tay bị mạnh mẽ nắm lấy, một ít thuốc bột nóng bỏng rát không biết tên trong nháy mắt được đổ lên lòng bàn tay Tử Thanh.

Mồ hôi lạnh đột nhiên ứa ra, Tử Thanh không khỏi hít một hơi, muốn kêu to lại sợ bị Nhã Hề nhìn thấy vẻ quần bách của mình, liền cố gắng nén nhịn, nước mắt lại đã ngân ngấn vòng quanh khóe mắt.

“Cái này thì biết đau hả?” Đỗ y quan băng bó tay cho nàng xong xuôi, liền ở một bên thở dài: “Luôn thích tỏ vẻ anh hùng như vậy, lần này cho người thuốc mạnh cho nhớ lâu, bằng không sẽ luôn làm cho phu nhân lo lắng.”

“Biết...biết rồi.”

“Hài tử hẳn là rất đau phải không?” Đoạn phu nhân đau lòng nâng tay lau đi mồ hôi trên trán cho nàng, có chút oán giận liếc Đỗ y quan một cái: “Người cũng không phải không biết nàng không chịu nổi đau như vậy, tội gì mà...”

“Thuốc mạnh thì mới có thể mau lành a.” Đỗ y quan cười nhẹ, thu dọn hòm thuốc xong xuôi liền ôm quyền nói: “Phu nhân, lão nô lui xuống trước để chuẩn bị cho được liệu cần mang theo trên đường, ngày mai lại đến thay được cho công tử cùng vị cô nương này.”

“Được, người lui xuống trước đi.”

Tử Thanh lắc lắc bàn tay bị đau, thở phào nhẹ nhõm, tiến lên kiểm tra gương mặt Nhã Hề: “Nhã nhi, nàng cảm thấy còn đau không?”

Nhã Hề hoảng hốt nhìn thoáng qua Đoạn phu nhân, đứa ngốc này cũng thật là, lại luôn ở ngay trước mặt chính thân mẫu của mình mà ân cần như vậy, ngược lại có vẻ khiến cho chính mình có chút xấu hổ. Trong lúc nhất thời cũng không biết có nên há mồm nói chuyện hay không.

Đoạn phu nhân thở dài: “Người đâu, mau chuẩn bị một gian sương phòng cho Nhã hề cô nương, hầu hạ cho tốt.”

“Không cần, nương, hôm nay ta có an bài cả rồi.” Nói xong Tử Thanh liền kéo tay Nhã Hề bước đi: “Nương, sáng mai lại gặp.”

“Hài tử, con, con không thể như vậy được!” Đoạn phu nhân nhìn Tử Thanh kéo Nhã Hề vào chính phòng mình, không khỏi đại kinh thất sắc: “Cho dù con có thích nàng thì cũng phải giữ lễ chứ! Sao có thể hoang đường làm loạn thế được!” Một câu nói ra, ngay cả chính nàng cũng đều cảm thấy mặt đỏ lên, bọn nha hoàn bên cạnh không khỏi phì một tiếng, khẽ cười thầm thì.

“Các người cười cái gì, toàn bộ đều lui xuống đi!” Tâm loạn như ma, Đoạn phu nhân hung hăng đem tức giận đều đổ lên người bọn nha hoàn.

Bọn nha hoàn liền vội vàng xin thối lui, cả một tiểu viện chỉ còn mỗi Đoạn phu nhân đứng chần chừ không biết có nên đẩy cửa vào mà mạnh mẽ mang Nhã hề đi không.

“Công chúa.” Đỗ y quan đi rồi mà lại quay lại vỗ nhẹ lên vai Đoạn phu nhân: “Đừng lo lắng, hài tử này không phải là người không đúng mực, tất nhiên sẽ không khi dễ vị cô nương này.”

“Thế nào mà người đã quay trở lại?” Đoạn phu nhân có chút kinh ngạc.

“Ta còn không phải là người toàn vẹn, sao có khả năng không trở lại đây?” Đỗ y quan nói lời đầy ẩn ý, nhìn Đoạn phu nhân: “Trong lòng người lo lắng, ta biết, nhưng hai hài tử này đến tột cùng có thể đi xa hay không, ai cũng không biết được, sao chẳng cứ để cho các nàng có mấy ngày vui vẻ như vậy đi?”

“Ta sợ...cuối cùng là Thanh nhi bị tổn thương.”

“Tổn thương rồi thì sao? Có lẽ là một mảnh trời đầy nắng khác gì sao? Để mặc các nàng đi, bằng không trái tim của ngài làm sao có thể thừa nhận nhiều nỗi đau như vậy được đây?” Đỗ y quan ngửa mặt nhìn bầu trời: “Chuyến đi đến Vân Châu hung hiểm chấp chùng, nhiều thứ chúng ta cần phải lo lắng đến, so với tình cảm giữa các nàng thì cần phải bận tâm hơn.”

Đoạn phu nhân chỉ có thể thở dài than nhẹ.

44. Q.2 - Chương 44: Cùng Chàng Chung Giác Mộng

“Tử Thanh, chàng cứ như vậy kéo ta vào đây, thật sự là...” Hai gò má đỏ bừng, Nhã Hề hoảng hốt đẩy Tử Thanh ra, bối rối lui về phía sau mấy bước, nhìn Tử Thanh nhàn nhã đóng cửa phòng lại.

Tử Thanh vân đạm phong khinh cười: “Nhã nhi nàng đừng sợ, tối nay ta tùy tiện nằm ngay trên chiếc ghế bên cạnh này ngủ một chút là được, giường thì đương nhiên tặng ột mình nàng ngủ.”

“Kia...kỳ thật ta có thể ngủ ở phòng khác mà.” Mặt Nhã Hề càng thêm đỏ: “Chàng cùng ta...chàng cùng ta còn không có...”

Tử Thanh nhẹ thở dài, tiến lên đỡ lấy vai nàng: “Hiện tại ta không nghĩ được nhiều như vậy, nếu có chút vượt qua lễ pháp, hành xử có điều đường đột với giai nhân, vậy thật sự vạn phần xin lỗi. Hôm nay nàng

không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng, muốn nàng đâu. Để nàng ở phòng khác, ta thật sự sợ chỉ hơi lơ đãng là nàng sẽ bị ai đó bắt đi...”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Tử Thanh, Nhã Hề xấu hổ cười: “Nào có dễ dàng bắt ta đi như vậy?”

“Có!” Tử Thanh nặng nề gật đầu, hai hàng lông mày nhăn lại, nhịn không được ôm chặt nàng trong vòng tay: “Trong phủ này có rất nhiều giết chóc, một ngày còn chưa bình yên rời khỏi Phạm Dương thì một ngày trái tim ta vẫn như bị treo lơ lửng. Hôm nay loạn tiền cùng bản, hôm qua một Trịnh Nguyên Hoán còn đang sống yên lành lại coi như đương trường mất mạng, nếu không phải trong tay nàng có tỷ bà, ta không dám tiếp tục nghĩ nữa...”

“Tử Thanh...” Mày Nhã Hề nhú lại, thân mình có chút run rẩy: “Hắn thật sự không còn trên thế gian này nữa sao?”

“Không còn nữa...” Tử Thanh thở dài than một tiếng. Hắn từng ở trong lòng nàng, phải không Nhã nhi. Một mặt chua xót dâng lên trong đáy lòng, Tử Thanh ảm đạm khẽ than, ta thật sự có thể vĩnh viễn giữ nàng lại như thế này sao? Chỉ cần nhớ tới những lời vừa rồi Đoạn phu nhân mới nói, còn nghĩ đến cả thân phận chân chính của mình, lại ngổn ngang trăm mối cảm xúc, bất giác hai mắt khóe đã ươn ướt.

“Nhã nhi, đừng rời bỏ ta...” Nghẹn ngào lại giống như mang theo vô hạn cầu xin, Tử Thanh không nhịn được mở miệng.

Nhã Hề đang đỏ mặt, nhìn thấy nỗi bi ai của Tử Thanh liền không khỏi cả kinh, vừa định hỏi ra lời vì sao lại bỗng nhiên giật mình. Tử Thanh luôn thành tình tỏ ra như vậy, trong lòng như cất giấu một thứ gì đó giống như ở gần ngay trước mắt nhưng thế nào lại nhìn cũng không hiểu rõ được khúc mắc ấy: “Vì sao lại rời bỏ chàng chứ? Ngốc?” Bàn tay thon gầy trắng nõn cầm lấy tay phải bị thương của Tử Thanh, Nhã Hề lắc đầu: “Trong lòng chàng đến tận cùng ẩn giấu khúc mắc thế nào đây?”

Thân mình chấn động, Tử Thanh miễn cưỡng cười: “Không...không có, muộn rồi, mau nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải đi gấp.”

“Tử Thanh?” Nhã Hề muốn nói lại thôi.

Tử Thanh đột nhiên cười: “Nương tử có gì phân phó?”

“Chàng! Đáng ghét!” Ngượng ngùng cười, Nhã Hề vụn vụn lần không ngờ hắn lại đột nhiên kêu lên xưng hô này.

“Sao? Nếu nương tử chán ghét ta, vậy ta liền ngoan ngoãn nằm ngủ ở ghế thôi, ta cam đoan buổi tối tuyệt đối sẽ không vụng trộm trèo lên giường.” Tử Thanh cười nói xong liền xoay người sang chỗ khác, thần sắc thống khổ lại xuất hiện trên mặt lần nữa. Nhã nhi, qua vài ngày nữa, qua vài ngày nữa thôi ta sẽ nói với nàng hết thấy mọi thứ về ta, đến lúc đó nàng có muốn ta ở lại hay không, ta đều nghe lời nàng...

“Tử Thanh...” Nhã Hề bỗng nhiên gọi nàng lại: “Phương bắc rét lạnh, nếu chàng ngủ ở ghế thì chỉ sợ sẽ cảm lạnh mất, vẫn nên...vẫn nên...lên trên giường đi.” Nói xong lời đó, mặt đã ửng hồng, xấu hổ đến nỗi phải cúi đầu xuống.

“Nàng không sợ người khác nói...”

“Người...đều đã bị chàng mang vào phòng rồi, ta còn nói rõ ràng thế nào được nữa?”

“Vậy không tốt lắm, ta không muốn nàng ngủ mà không an tâm.”

“Trừ phi chàng không phải Tử Thanh trong lòng ta, mới có thể sẽ làm nên những việc mà chỉ có kẻ cầm thú mới làm.”

“Cái này...”

“Trước tiên phải nói rõ đã, chàng cần phải quy củ.”

Xoay người lại, Tử Thanh cười đến gần Nhã Hề, đột nhiên ôm lấy nàng nhắc nhở: “Rõ, tiểu nhân tuân mệnh! Nương tử, mời!”

“Chàng...chàng!” Một ít kinh hãi thoáng hiện qua đáy mắt Nhã Hề, tiếng tim đập cuồng loạn truyền vào tai Tử Thanh, chạm phải cũng là ánh mắt trong sáng thần nhiên của nàng.

Nhẹ nhàng đặt Nhã Hề lên giường, vô hạn thương tiếc nhìn thoáng qua vết thương trên mặt nàng, Tử Thanh nhíu mày: “Về sau đừng có làm những việc ngốc nghếch thế này nữa...”

Nhìn gương mặt Tử Thanh, Nhã Hề vươn tay vuốt lên đôi mày của nàng: “Ta không sao...thật sự không có việc gì.”

Nhướn mày cười, Tử Thanh khẽ cúi người, nhẹ nhàng cúi đầu cho Nhã Hề, chậm rãi đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng, đứng dậy đi đến bên ngọn nến, thổi tắt ánh sáng, rồi trở lại ghế, tùy tiện ngả lưng, cất tiếng lạnh lạnh: “Nhã nhi, ngày mai gặp lại.”

“Tử Thanh...”

“Ừ?”

“Ngày mai gặp...”

“Ngày mai gặp...” Hai hàng nước mắt chảy xuống, Tử Thanh nín nhịn nỗi nghẹn ngào. Ta với nàng đến tốt cùng có thể có bao nhiêu lần “ngày mai gặp” đây? Nữ tử cùng nữ tử, là không có kết quả! Từng lời Đoạn phu nhân đã nói lại một lần nữa quanh quẩn trong đầu, cổ xưa cũng không nổi.

Trong lúc rối bời, Tử Thanh dường như thấy được hỉ đường, thấy hoa chúc*, thấy chính mình một thân hồng bào, hạnh phúc vô cùng mở lên khăn đội đầu của tân nương, thấy được lại là Nhã Hề lệ rơi đầy mặt.

“Vì sao chàng phải lừa gạt ta?”

“Ta không có...”

“Người rõ ràng là nữ tử, vì sao phải lừa gạt trái tim ta?”

“Ta...ngay cả ta là nữ tử thì tình cảm đối với nàng cũng không có nửa phần giả dối!”

“Hoang đường! Hoang đường! Nữ tử sao có thể cùng nữ tử thành thân?” Nhã Hề giận dữ bật dậy, bi thương xé chữ “hỉ” đỏ thắm thành hai nửa...

“Nhã nhi đừng đi! Đừng đi!” Tử Thanh nhịn không được mà mê sảng, làm Nhã Hề từ trên giường bừng tỉnh dậy.

Vội vàng xuống giường, Nhã Hề nương theo ánh trăng đi đến bên ghế dài, vừa định lay Tử Thanh dậy lại bị bàn tay Tử Thanh tóm chặt, đột nhiên kéo vào trong lòng.

“Tử...” Vừa định nói chuyện, môi Nhã Hề đã bị một đôi môi nóng bỏng đặt lên, trong nháy mắt này, Nhã Hề chỉ cảm thấy một trận cuồng loạn mê muội, không kịp suy nghĩ nhiều, chính là say mê, là trầm mê. Dần dần khuôn mặt dâng lên màu đỏ ửng, Nhã Hề chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông, hoàn toàn bị bao phủ trong nụ hôn thâm tình tình linh xảy ra này.

Nước mắt từ trên mặt Tử Thanh chảy xuống, môi nàng rời môi Nhã Hề, tựa hồ nàng lại ngủ thiếp đi.

“Chàng...chàng...” Kịch liệt hô hấp, Nhã Hề muốn cho lòng mình bình tĩnh lại, nhưng thật lâu cũng không bình tĩnh nổi. Hô hấp của Tử Thanh trong gang tấc ấy, màn thân mật mới vừa rồi trong nháy mắt kia, lặp đi lặp lại thật lâu dưới đáy lòng nàng.

Lặng yên vươn tay xoa lên môi Tử Thanh, Nhã Hề không nhịn được mà mỉm cười: “Chàng cũng biết mình đã khi dễ ta chứ?” Nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt Tử Thanh, đưa tay cùng tay trái nàng mười ngón tương khẩu*, vết sẹo trên lòng bàn tay khắc thật sâu vào đáy lòng Nhã Hề khiến nàng đau xót – chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. Tử Thanh, mặc kệ tương lai có chuyện gì phát sinh, Nhã Hề vĩnh viễn đều là Nhã Hề của chàng...Chàng có nghe thấy không?

(*mười ngón tương khẩu: mười ngón tay lồng vào nhau)

“Nhã nhi...” Trong giấc mộng, thì thảo gọi tên nàng, Tử Thanh chỉ biết quan trọng nhất là ôm chặt lấy người trong giấc mơ ấy, một Nhã Hề nàng đã từng hôn, lại vẫn như trước hồ hững muốn bỏ đi, khiến nàng không dám buông tay.

“Đứa ngốc...” Gắt gao tựa vào lòng Tử Thanh, không có chần ầm bằng gấm kia, đáy lòng lại cũng bùng lên vô hạn hỏa nhiệt. Nhã Hề nhắm hai mắt lại, bình yên chìm vào giấc ngủ, hy vọng sáng mai khi mở mắt người đầu tiên nhìn thấy – là chàng.

Sáng sớm, hơi thở như hương hoa lan nhàn nhạt truyền vào mũi Tử Thanh, Tử Thanh kinh ngạc trợn mắt, thấy trong lòng mình lại là Nhã Hề, không khỏi kinh hoàng vô cùng, lại nhớ tới giấc mộng đêm qua, rồi cúi đầu nhìn dung nhan ứng hồng đang ngủ của nàng. Xong rồi, xong rồi, không có làm ra cử chỉ khinh bạc gì đó chứ?

Trái tim không khỏi đập rộn ràng, muốn động thân lặng lẽ bế nàng lên trên giường, làm bộ như cái gì cũng chưa từng phát sinh, lại kinh ngạc phát hiện ra cả hai đã mười ngón tương khẩu, không khỏi ngốc nghếch cười.

Nhìn mặt mày nàng khê động, biết có lẽ nàng sẽ tỉnh lại, Tử Thanh chỉ có thể vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như còn đang ngủ say.

Nghe thấy trái tim đột nhiên đập kịch liệt của Tử Thanh, khoe miệng Nhã Hề lơ đãng cong lên, lặng lẽ hé mắt nhìn gương mặt nàng, đứa ngốc...Thật cẩn thận buông lỏng tay ra, Nhã Hề nhẹ nhàng hết sức từ trong lòng nàng đi ra, rón rén trở về bên giường, đứng trước gương đồng sửa lại mái tóc đen hơi tán loạn – thấy gương mặt tràn đầy nét đỏ ửng, Nhã Hề xấu hổ cười, chỉ cảm thấy trong lòng ngực có một niềm vui sướng không kiềm chế được, vô thanh vô tức bùng lên lửa nóng.

Nhắm hai mắt lại, trái tim Tử Thanh đập như đánh trống, trong giấc mơ đêm qua hình như có hôn Nhã Hề một cái, đến tột cùng là hôn nàng trong mộng hay là hôn thật đây? Thực đáng chết! Thực đáng chết! Sao lại có thể làm ra loại chuyện đường đột như thế chứ? Phải đối mặt với nàng thế nào đây? Làm cách nào mở miệng giải thích với nàng bây giờ?

Đang lúc bối rối không biết phải làm sao, thanh âm của nha hoàn bỗng nhiên vang lên ngoài cửa: “Lục công tử, phu nhân nói xe ngựa cùng vật phẩm đã chuẩn bị tốt rồi, thỉnh công tử mau mau thức dậy, đừng làm lỡ hành trình. Nô tỳ đã chuẩn bị nước rửa mặt, thỉnh công tử cùng tiểu thư...”

Lần này thật đúng là không thể không rời giường!

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng động mở cửa, Nhã Hề tươi cười tiếp lấy nước ấm cùng khăn trắng nha hoàn bưng tới, nói lời cảm ơn, rồi bưng chậu đồng vào phòng.

Nghe tiếng bước chân Nhã Hề đến gần mình, Tử Thanh ngược lại càng ngày càng bối rối.

“Ngốc, nên rời giường thôi, bằng không người khác sẽ thật sự chê cười chúng ta.” Nhã Hề buông chậu đồng xuống, đi tới vỗ nhẹ Tử Thanh.

Nắm chặt tay Nhã Hề, Tử Thanh lập tức ngồi dậy, còn thực sự, thật nghiêm túc hỏi: “Nhã nhi, đêm qua ta có làm ra chuyện gì không đúng quy củ không?”

“Chàng...chàng nói xem?” Ngượng ngùng cúi đầu, Nhã Hề khê cắn môi dưới, không dám nhìn vào mắt Tử Thanh.

“Nàng giận ta?” Tử Thanh liên tục lắc đầu, buông tay Nhã Hề, hung hăng cho chính mình một cái tát: “Ta...ta thật sự là đáng chết!”

“Chàng!” Nhã Hề hoảng hốt nhúng ướt khăn trắng, vắt khô rồi tiến lên áp lên mặt Tử Thanh: “Đứa ngốc, sao lại cùng ngủ trên giường liên tục thương tổn chính mình như thế? Ta...ta lại không trách chàng...”

“Thực xin lỗi...” Tử Thanh nhìn ánh mắt đau lòng của nàng, trong lòng cũng là một mảnh ảm áp: “Cảm giác có thể vừa mở mắt liền thấy nàng thực tốt, nhưng mà ta cam đoan lần sau sẽ không có loại cử chỉ đường đột này nữa, nếu không, nếu không sẽ khiến cho ta biến thành một...con cóc!”

“Ha ha.” Nhã Hề nhin không được liền bật cười thành tiếng: “Nào có ai tự nói mình là con cóc chứ?”

“Chỉ cần nàng không tức giận là tốt rồi...” Thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng Tử Thanh rốt cục cũng buông xuống, nghĩ tới hôm nay có thể rời khỏi Phạm Dương, tâm tình bất giác liền tốt lên.

Có lẽ hẳn là nên viết một phong thư nói lời cáo biệt với Triều Cẩm...Nơi này sóng ngầm quá mãnh liệt, quả thật không yên lòng để một mình nàng ấy đối mặt với nhiều thứ như vậy, nhưng mà nếu một đại phiến toái như mình rời khỏi Phạm Dương, nói không chừng còn có thể giúp đỡ được nàng, khiến nàng tránh thoát một ít ám tiễn chăng?

45. Q.2 - Chương 45: Tiền Đồ Mờ Mịt

Người ta thường nói “nhất dạ phu thê bách nhật ân”*, đối với An Lộc Sơn mà nói, những lời này quả thực là nói suông.

(*một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa)

Rõ ràng Đoạn phu nhân là người thiếp hần sủng ái nhất, nhưng khi nghe Đoạn phu nhân nói muốn cùng Tử Thanh đi đến Vân Châu, hẳn dĩ nhiên lại thần nhiên buông một câu: “Muốn đi thì đi, lão tử không thiếu nữ nhân!” Không một câu níu giữ, lãnh khốc như người lạ vậy.

Vân Châu, chỗ phụ cận Trường thành, bất quá chỉ cách xa Đột Quyết ba trăm dặm, hàng năm đều có người Đột Quyết nam hạ đánh cướp, nghe nói là vùng khí ho cò gầy, nơi ấy thiếu quân thiếu tướng, thực có khả năng chỉ qua một đêm liền biến thành loạn thành dưới thiết kỵ của quân Đột Quyết, cũng có khả năng chỉ qua một đêm liền biến thành “hoàng tuyền thành”

(= thành chết)

Tuy rằng là Hà Đông Tiết độ sứ, nhưng An Lộc Sơn cũng không quá để ý tới thành trì kia, thậm chí còn có mình ước với Đột quyết, lòng phản nghịch đã sớm mưu toan từ lâu, huống chi cướp thì cướp, dù sao người Đột Quyết muốn là tài vật cùng nữ nhân, đoạt được rồi thì tự nhiên sẽ trở về, cho nên ở Vân Châu cũng chỉ có một ngàn binh mã, giả vờ để có lời giải thích với triều đình mà thôi.

Từ nhiều năm trước tới nay, tướng sĩ thủ thành nơi đó đã sớm hình thành sự ỷ y với người Đột Quyết, người đến thì ta liền trốn, người đi rồi ta lại ra, căn bản là không thêm quân đến sự sống chết của bách tính.

Nay đuổi Tử Thanh tới nơi đó, không thể nghi ngờ là trực tiếp đẩy hẳn đến tuyệt địa.

Vừa ăn xong cơm trưa, An Lộc Sơn liền thúc giục đám người Tử Thanh nhanh chóng ra đi, hơn nữa chỉ cho Tử Thanh mang theo một trăm thị vệ nha hoàn, tựa hồ đã hoàn toàn không để tâm đến sống chết của đứa con này.

Xe ngựa ra khỏi cửa bắc thành Phạm Dương, trái tim Tử Thanh rốt cục cũng buông lỏng, nó bộc đã phân phó để đưa bức thư cho Triều Cẩm hẳn là cũng đã đến tay nàng rồi phải không?

Cưỡi ngựa đi, Tử Thanh ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh không có tuyết rơi, rốt cục, rốt cục cũng rời xa được khỏi cái địa phương quỷ quái kia!

“Hài tử gốc này, thật sự không biết tiền đồ gian nguy thế nào mà!” Từ bên cửa sổ xe ngựa nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Tử Thanh, Đoạn phu nhân không khỏi thở dài than.

“Không phải còn có ngài ở đây sao?” Đỗ y quan đánh ngựa tiến đến bên cửa sổ: “Không có việc gì đâu.”

“Aish...”

Bởi vì lo lắng Đoạn phu nhân lại nói lời đả kích Nhã Hề, cho nên lần này ra đi, Tử Thanh cố ý chuẩn bị hai cỗ xe ngựa, Đoạn phu nhân ở phía trước, Nhã Hề ở phía sau, mỗi xe đều chuẩn bị hai nha hoàn hầu hạ.

Nhã nhi hiện tại đang làm gì nhỉ? Tử Thanh khẽ cười, ghìim ngựa quay đầu, chạy về phía xe ngựa của Nhã Hề.

Ngựa mới tới cần cửa sổ xe, Tử Thanh không khỏi ngẩn ngơ, thì ra giờ phút này giai nhân đang ngủ say trong xe – nhìn đôi mày nàng hơi nhăn lại, tản ra nét thanh nhã đầy thoải mái, vô ưu, vết thương trên mặt cần bản không che lấp được vẻ thoát tục trời sinh.

“Hảo hảo ngủ đi, Nhã nhi...” Thả chậm cước bộ của ngựa, Tử Thanh lặng yên đi bên cạnh, có thể liếc mắt nhìn nàng nhiều thêm một cái, vậy cả đời này liền thêm một phần không uống.

Một đường bắc thượng, dần dần, bắt gặp ánh tịch dương đã chiếu rọi từ phương tây.

Hơi hé mắt ra, thấy trong mảnh nắng chiều bên ngoài cửa sổ là một ánh mắt thâm tình.

Tâm Nhã Hề hơi rung động, ngưng ngưng ngồi dậy: “Chàng...chàng đã nhìn ta như vậy bao lâu?”

Không chờ Tử Thanh mở miệng, hai nha hoàn ở một bên đã phì cười một tiếng: “Công tử gia chỉ sợ là đã nhìn tiểu thư vài canh giờ rồi.”

“Người...” Nhã Hề nặng nề cúi đầu: “Sao các người không đánh thức ta dậy?”

“Công tử gia muốn nhìn dung nhan tiểu thư ngủ, chúng nô tỳ nào dám quấy nhiễu mộng đẹp của tiểu thư đây?” Hai nha hoàn cười cười trả lời, Lục công tử này cùng Nhã Hề cô nương thật khiến cho người ta hâm mộ a.

“Ta...” Bỗng nhiên gương mặt xấu hổ trừng Tử Thanh một cái, Nhã Hề giận dỗi: “Chàng...chàng lại được một tác liền muốn tiến một thước!”

Tử Thanh liên tục lắc đầu, ha ha cười: “Ta làm sao mà được một tác lại muốn tiến một thước?”

“Tối qua chàng...” Nhã Hề ngưng ngưng che miệng, xoay người lại: “Chàng cũng chỉ luôn khi dễ người ta!”

“Sao? Nhã nhi ngoan, đừng nóng giận mà, ta sẽ ngoan ngoãn cưỡi ngựa đi phía trước là được.” Cười cười thúc ngựa, Tử Thanh liền giục ngựa vọt tới phía trước đội ngũ.

“Chàng...” Nhã Hề nhìn ánh tịch dương tràn đầy ngoài cửa sổ, không nhìn được mà nhoẻn miệng cười, giống như vào ngày mùa đông nơi phương bắc nhìn thấy hàng vạn cây đào nở hoa rực rỡ nhiều không đếm xuể.

Tử Thanh, địa phương mà chúng ta tới sẽ là chân trời góc biển sao?

Cùng lúc đó, bên trong Sử phủ tại Phạm Dương, An Khánh Tự cùng Sử Triều Nghĩa ngồi ở hậu viện uống rượu nhấm nháp.

“Việc này tốt lắm, tiểu tử Khánh Ân rốt cục cũng rời khỏi Phạm Dương.” An Khánh Tự vỗ tay cười to.

Sử Triều Nghĩa lạnh lùng cười: “Điều ta muốn cũng không phải chỉ là việc hấn rời khỏi Phạm Dương, muốn chính là hấn vĩnh viễn cũng đừng trở về.”

An Khánh Tự cả kinh: “Hay là Triều Nghĩa huynh chuẩn bị...”

“Không sai, chính là tối nay!” Sử Triều Nghĩa ngửa đầu uống cạn chén rượu: “Án theo hành trình, tối nay bọn họ tuyệt đối không có khả năng tìm được khách điểm, chỉ có thể hạ trại, là cơ hội tốt nhất của ta, ở rừng núi hoang dã để cho bọn sơn tặc đến chấm dứt hấn! Cũng tốt...giúp ta bắt mỹ nhân kia trở về.”

“‘Hoàng linh’ Nhã Hề?” An Khánh Tự cả kinh: “Tướng mạo nàng đã bị hủy, Triều Nghĩa huynh vẫn nhớ mãi không quên nàng sao? Huống hồ, nghe nói đêm qua...đêm qua Lục đệ kia của ta đã cùng nàng có một đêm đẹp, Triều Nghĩa huynh, người cần gì...”

“Khánh Tự người không hiểu đâu, có vài mỹ nhân là nhìn mặt, nhưng có những nữ nhân phải nhìn tâm, nữ tử này ngay cả khuôn mặt đã bị hủy nhưng phần ý tứ kia cũng vĩnh viễn đều không hủy được – Ta muốn nàng!” Siết chặt chiếc chén trong tay, đột nhiên bóp nát, Sử Triều Nghĩa lạnh lùng nhìn ánh tịch dương trên bầu trời: “Khánh Tự, người có cảm thấy tịch dương hôm nay rất giống máu không?”

“Giống...”

“Ta muốn làm cho phiền tịch dương như màu máu này bao phủ toàn bộ Vân Châu, muốn cho Lục đệ của người so với cái chết còn thống khổ hơn!”

“Có đôi khi ta thật sự cảm thấy không so được với Triều Nghĩa huynh a.” An Khánh tự đang nhấp rượu, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Sử Triều Nghĩa nhìn cảnh sắc trong viện, bỗng nhiên nhướng mày: “Thật ra ta đã bỏ lỡ mất một người, nói cũng kỳ quái, bắt đầu từ đêm qua ta đã không trông thấy bóng dáng nàng.”

“Ai?” An Khánh Tự bối rối.

“Sử Triều Cẩm.” Sử Triều Nghĩa cắn răng nói đứt lời, liền nheo mắt trầm tư: “Tuy rằng hiện tại nàng đã là thân nữ nhi, không có khả năng tranh giành cái gì với ta, nhưng mà một ngày còn có nàng, ta liền cảm thấy một chút cũng không an bình.”

“Chẳng lẽ người cũng định xuống tay với nàng?”

“Làm sao mà ta không muốn xuống tay chứ, nhưng mà lấy tâm kế của nàng mà xem, ta tuyệt đối không gây thương tổn được cho nàng, nói không chừng còn có thể bị nàng cắn ngược lại một cái...Vốn ta đã chuẩn bị sẵn sàng để khi tháng tới sứ giả Đột Quyết bí mật đến thăm Phạm Dương thì thúc đẩy hôn sự giữa Đột Quyết vương tử A Sử Na Côn và Sử Triều Cẩm, để cho nàng gả ra ngoài thật xa, nhưng mà sứ giả Đột Quyết còn chưa xuất hiện thì nàng thể nhưng đã không thấy đâu, thật sự khiến cho người ta bất an.”

“Có thể là nàng đi tìm tiểu tử An Khánh Ân kia không?” An Khánh Tự đột nhiên giật mình kêu.

“Nếu thật sự là thế, vậy cuộc tập kích tối nay thực có khả năng sẽ thất bại!” Sử Triều Nghĩa đột nhiên dậm chân, cắn răng: “Không được, ta phải nhanh chóng viết một phong thư gửi cho Ma Ô tướng quân ở doanh trại ngoài thành Vân Châu, ngày An Khánh Ân vừa tới Vân Châu liền phái binh đánh cướp Vân Châu, muốn để bọn chúng ở trong loạn quân không chết cũng phải bị thương!”

“Muội tử này của người thật sự lợi hại như vậy sao?” An Khánh Tự có chút không tin.

“Lợi hại hay không lợi hại, người cứ chờ tối nay sát thủ đem về tin tức xấu đi thì biết.” Ân Ân bất an chợt xuất hiện dưới đáy lòng, mày Sử Triều Nghĩa nhíu chặt lại. Sử Triều Cẩm a Sử Triều Cẩm, nếu người không chết, ta vĩnh viễn cũng không thể bình yên mà ngủ được.

An Khánh Tự nhìn bóng dáng Sử Triều Nghĩa, đột nhiên lạnh lùng lắc đầu, ngày sau nếu người kế thừa chức quan của phụ thân người, lấy tâm tính của người, thật sự sẽ nguyện ý toàn tâm phụ tá cho ta sao?

46. Q.2 - Chương 46: Phá Vỡ Cuộc Tập Kích Giữa Đêm Trăng

Sắc trời dần dần tối sẫm, thị vệ ở phía trước lại đột nhiên ngừng lại.

Con đường dẫn lên núi thế nhưng lại bị một gốc cây thật lớn đổ xuống chặn kín!

“Chân núi quá trống trải, nếu hạ trại mà gặp phải dã thú gì thì quá mức bị động, tốt hơn hết cứ đi lên sườn núi cho an toàn thôi, mau chóng di chuyển thân cây này đi!” Đỗ y quan nhìn sắc trời, vội vàng phân phó thị vệ động thủ.

“Nếu muốn chết, vậy cứ tiếp tục di chuyển cái cây này đi.” Đột nhiên một con bạch mã chở trên lưng một nữ tử khoác áo da cừu màu tím xuất hiện phía trên sơn đạo.

Thấy rõ ràng mặt nữ tử kia, thân mình Tử Thanh không khỏi chấn động: “Triều Cẩm, không ngờ lại là người?”

Triều Cẩm nhướn mày: “Người gửi cho ta phong thư này để cáo biệt?”

Tử Thanh ôm quyền, có chút áy náy: “Vì phải đi quá gấp nên không kịp tự mình đến giải thích, thực xin lỗi.”

Triều Cẩm lạnh nhạt giục ngựa phóng qua đại thụ, đi đến bên cạnh Tử Thanh: “Đi thì cũng đi rồi, nói những lời đó cũng có ích gì?” Nói xong liền nhìn chung quanh: “Tối nay các người hạ trại ngay tại nơi này đi.”

“Nơi này?” Đỗ y quan không dám gật bừa: “Nếu cắm trại ở chỗ này, không có thiên nhiên che chắn thì nhất định không an toàn.”

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Nếu người muốn ở trong núi bị heo rừng cắn chết, chết không minh bạch thì cứ việc lên núi, bỗng cô nương cũng không phụng bồi!”

“Người có ý tứ gì?” Đỗ y quan nghe ra ý tứ khác trong lời nàng.

“Muốn ăn thịt heo rừng, vậy chúng ta cứ ở chỗ này từ từ mà xem.” Triều Cẩm cười yếu ớt, giữ chặt lấy Tử Thanh: “Người có nguyện ý tin ta một lần không?”

“Được.” Tử Thanh giơ tay lên: “Chúng ta hạ trại ngay tại nơi này!”

Đã sớm nghe nói Sử gia tiểu công tử xưa nay rất có tâm kế, Đỗ y quan liền cẩn thận đánh giá nét mặt nàng, lại nhìn không thấu rốt cuộc trong lòng nàng nghĩ cái gì? Nhưng mà từ ánh mắt nàng nhìn Tử Thanh, Đỗ y quan chỉ có thể thở dài thâm than: “Lại là một cô nương ngốc.”

Thiết lập trại, phân phó thủ vệ để canh gác, mọi người liền lập tức tiến vào doanh trường nghỉ ngơi.

“Tử Thanh, chưa ngủ chứ?” Đột nhiên thanh âm Triều Cẩm vang lên bên ngoài trướng.

Tử Thanh vén rèm đi ra khỏi doanh trường, chỉ thấy giờ phút này Triều Cẩm tay cầm cung tiễn, đưa ình: “Còn nhớ lúc trước ta dạy người thế nào không?”

Tử Thanh tiếp lấy cung tiễn, cài tên kéo căng dây cung, cười nói: “Có phải như vậy không?”

“Chờ đã, từ chỗ này nhắm vào bên kia, nhìn thấy chỗ sâu trong sơn đạo không?” Lôi kéo tay Tử Thanh đi đến cửa chính đại doanh, điều chỉnh phương hướng, Triều Cẩm lặng lẽ nhìn gương mặt nàng, thấp giọng nói: “Ta là lén lút từ Phạm Dương chạy tới đây, ta không trở về được nữa, cho nên từ hôm nay trở đi người phải thu nhận ta.”

Tử Thanh sửng sốt, nhất thời kinh hãi: “Chuyện này...”

“Người chán ghét ta đến vậy sao?” Ấm đạm, thân mình Triều Cẩm không khỏi run lên.

Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Không phải ta có ý tứ đó, mà là nghe mẫu thân nói Vân Châu thật sự rất nguy hiểm, người đi theo ta...”

“Chẳng lẽ Phạm Dương thì không nguy hiểm sao? Huống hồ — dù địa phương đó có nguy hiểm đến mức nào đi chăng nữa, Sử Triều Cẩm ta cũng không sợ.” Kiên định gật đầu, Triều Cẩm chỉ về phía sơn đạo: “Ta sẽ dùng hết khả năng có thể để giúp người ở Vân Châu làm nên một phen công tích.”

“Triều Cẩm, người...”

“Đừng nói nữa, hãy nghĩ rằng ở bên trong sơn đạo kia có một con lợn rừng sẽ lao tới...” Triều Cẩm tiến sát lại Tử Thanh, như muốn xác nhận phương hướng có chính xác không: “Bắn tên đi!”

“Cứ như vậy mà bắn?” Tử Thanh thật sự không hiểu lời của nàng, giờ phút này lòng loạn thành một đoàn.

“Tử Thanh...” Nhã Hề chậm rãi buông rèm cửa xuống, che ngực, nhìn không được mà một cổ bất an thỉnh linh nảy sinh. Trước cửa đại doanh, một màn vô cùng thân mật đột ngột này, tuy rằng Nhã Hề không suy nghĩ nhiều nhưng lại vẫn khắc thật sâu vào đáy lòng.

“Ừ, bắn tên đi.”

Tử Thanh bắn tên, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên trong sơn đạo.

“Tốt! Bắn trúng rồi!” Triều Cẩm vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bọn thị vệ nhất thời cảnh giác cầm lấy binh khí vây lấy đại doanh để bảo vệ.

Mọi người bên trong trướng đều đi ra, muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Đám làm lão tử bị thương! Các huynh đệ, đừng nấp ở đây nữa, lao ra đi, chém giết bọn chúng, chúng ta liền trở về lĩnh thưởng uống rượu!”

Bên trong sơn đạo bỗng nhiên nghe thấy vô số tiếng bước chân, xa xa nhìn lại, một mảnh đông nghìn nghịt, ánh sáng lấp lánh từ vô số binh khí đem thứ sát khí kinh người kia hiện lên rõ ràng trong mắt mọi người.

Bên trong sơn đạo không ngờ lại có người ẩn nấp!

“Bắn một mũi tên này xuống phía dưới.” Châm lửa một mũi tên, Triều Cẩm đưa cho Tử Thanh: “Bắn trúng cái cây kia.”

“Cái này...” Nhìn đám hắc y nhân càng ngày càng tới gần, Tử Thanh không kịp nghĩ nhiều, lấp tên kéo cung, chỉ nghe “vút” một tiếng, hỏa tiễn rơi vào đại thụ, liền thấy một đoàn lửa bùng lên, toàn bộ đại thụ thể nhưng lại đột nhiên nổ tung, lại hình thành một bức tường lửa giữa đại doanh cùng sơn trại.

Bởi vì thời tiết là gió thổi hướng tây bắc, khiến cho khói đặc cuộn cuộn từ bức tường lửa toàn bộ đều bay về phía sơn đạo, khiến cho đám hắc y nhân ở bên đó đều vừa ho khan vừa mắng chửi.

“Cung tiễn thủ chuẩn bị!” Đỗ y quan lập tức hạ lệnh.

Bọn thị vệ cỡi trường cung trên lưng xuống, lấp tên căng dây.

“Bắn!”

Trăm tên cùng phóng, xuyên thấu qua tường lửa, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô không dứt vang lên phía trên sơn đạo.

“Bắn!”

Lại một lượt trăm tên cùng bắn, tiếng hét bên phía sơn đạo dần dần ít đi không ít.

“Bắn!”

Lượt bắn thứ ba, bên trong sơn đạo đã không còn tiếng vọng.

Triều Cẩm cười nhẹ: “Giờ thì tốt lắm, có thể an tâm ngủ.”

Đỗ y quan cùng Tử Thanh kinh ngạc trợn mắt nhìn nàng: “Người...sao người lại biết sẽ có mai phục?”

“Kia là kỹ xảo của ca ca ta, sao ta có thể không biết?” Triều Cẩm lạnh nhạt nói xong, nhìn doanh chướng chung quanh: “Không biết tối nay ta ngủ chỗ nào?”

“Người đâu, mau mau chuẩn bị doanh trướng cho Sử tiểu thư.” Tử Thanh cười phân phó.

Đoạn phu nhân kinh hồn chưa định thở phào nhẹ nhõm một hơi, có lẽ có Sử Triều Cẩm này đi cùng, dọc đường đi có thể giảm thiểu chút nguy hiểm.

Triều Cẩm vỗ vỗ vai Tử Thanh: “Mau mau nghỉ ngơi đi, dọc theo đường đi, loại chuyện này không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu lần nữa.”

“Ừ, Triều Cẩm, cảm...” Tử Thanh vừa định mở miệng, Triều Cẩm đã hung hăng trừng mắt với nàng: “Nếu muốn nói cảm ơn, vậy đừng nói cái gì vãn tốt hơn.”

“Ta...”

“Còn không mau đi dọn dành Nhã nhi của người? Không sợ nàng bị kinh hãi sao?” Xoay người sang chỗ khác, nhú mày nuốt lệ, Triều Cẩm hít một hơi thật sâu, đi về doanh trướng đã được dựng cho nàng ở phía trước. Thực rõ ràng nói với chính mình, phải nhẫn, phải thừa nhận những đau đớn đó, Triều Cẩm, phải nhẫn, nhẫn xuống, không thể giống như ngày trước...

Nhìn thân ảnh cô đơn của Triều Cẩm, Tử Thanh nhú mày, Triều Cẩm, ta nên làm thế nào với nàng đây? Ta...sớm hay muộn cũng làm tổn thương nàng...

“A di đà phật.” Một tiếng phật hiệu chợt vang lên từ phía sau.

Tử Thanh hoảng sợ xoay người, đại sư trước mắt không phải là vị đại sư đã thấy khi mới tới Đại Đường sao?

“Đại sư.”

Thị vệ ở một bên cũng không biết lão hòa thượng này đi vào từ khi nào, dùng tốc độ nhanh chóng vây lão hòa thượng này lại.

“Đến tột cùng thì ngươi là ai?” Đỗ y quan tiến lên quát hỏi.

Triều Cẩm cũng bối rối tiến lên, nhìn lão hòa thượng thần bí đột nhiên xuất hiện.

“Hài tử, cần phải trở về thôi, nếu không biển hồng trần tội lỗi này chắc chắn sẽ dậy sóng mãnh liệt, ngươi tội gì phải hại người hại mình như thế?” Một câu của lão hòa thượng rơi thẳng vào trái tim Tử Thanh.

Tử Thanh không khỏi run lên: “Hại người hại mình?”

“Không sai, trở về đi, rời khỏi nơi này, buông hạ nguyệt duyên, đón lấy một chân trời mới.” Lão hòa thượng nhìn Tử Thanh: “Thừa dịp tình căn còn chưa đậm quá sâu, đoạn tơ tình, quay đầu lại là bờ.”

“Con lừa ngốc kia! Ngươi thật sự kỳ quái, người xuất gia không đi niệm kinh đi, tự dừng lại chạy tới quản chuyện người khác yêu hay không yêu, khuyên người ta rời xa hồng trần, rốt cục ngươi là loại người nào chứ!” Triều Cẩm nổi giận trừng trừng nhìn lão hòa thượng.

“A di đà phật.” Lão hòa thượng hai tay tạo thành hình chữ thập, lẳng lặng nhìn Triều Cẩm: “Tiểu cô nương, nếu có một ngày ngươi phát hiện thứ người theo đuổi bất quá chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, hoàn toàn là vô ích, vậy ngươi sẽ thế nào?”

“Sẽ không thế nào!”

“Yêu hận chỉ một đường, ngươi đã giết chóc vô số rồi, nếu vẫn cứ chấp mê bất ngộ, vậy căn thân sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.” Lão hòa thượng lo lắng lắc đầu.

“Làm sao lại có hòa thượng đến?” Thanh âm Đoạn phu nhân đột nhiên vang lên từ trong trướng.

Chỉ thấy sắc mặt lão hòa thượng kinh biến, cuống quýt niệm phật hiệu, không nhìn thị vệ vây quanh hắn, vội vàng li khai đại doanh.

Đoạn phu nhân vén rèm ra khỏi trướng, vẻ mặt đầy tức giận: “Ta hận nhất loại hòa thượng miệng đầy lời khuyên người ta tránh xa hồng trần! Người đâu? Người đâu?”

Đỗ y quan vạm vỡ phong kinh lắc đầu: “Đã đi rồi.”

“Hắn đi cũng thực mau!” Cơn giận của Đoạn phu nhân vẫn còn sót lại chưa tiêu: “Về sau còn có tăng lữ tới gần ngươi, cứ việc đánh đuổi đi!”

Nhìn vẻ oán hận trên mặt Đoạn phu nhân, Đỗ y quan có chút dăm chiêu thở dài, Tử Thanh lại hoàn toàn không hiểu vì sao lại thế? Gượng cười: “Mọi người đều nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải đi gấp, ta cũng đi ngủ trước.” Quay đầu nhìn về phía doanh trướng của Nhã Hề, nở một nụ cười bình yên, Tử Thanh vén rèm tiến vào doanh trướng của mình.

Hại người hại mình...Quả nhiên vẫn là kết cục này sao?

Từ trong trướng nhẹ nhàng vén rèm nhìn Triều Cẩm chậm rãi vào trướng mới dựng, lại đảo mắt nhìn bóng dáng trướng của Nhã Hề cách đó không xa, trái tim Tử Thanh không tự chủ được mà co rút đau đớn.

Tình căn đã sớm bén rễ, đã định chắc chắn sẽ phải rơi xuống địa ngục.

47. Q.2 - Chương 47: Khách Qua Đường Vội Vã

Sáng sớm, nhóm thị vệ đi thu dọn hết thi thể của đám hắc y nhân phía trên sơn đạo.

Bên này, Đỗ y quan thay thuốc cho Nhã Hề cùng Tử Thanh, xe ngựa rốt cục lại bắt đầu lăn bánh.

Từ Phạm Dương đến Vân Châu, suốt mười ngày hành trình Đoạn phu nhân nhìn phong cảnh tiêu điều hai bên sơn đạo ven đường, mười ngày này không biết có thể còn có nguy hiểm gì phát sinh không?

“Nếu ta đoán không sai, vị đại ca kia của ta đã nếm mùi thất bại thì trên đường này tất nhiên sẽ không thiết lập mai phục nữa, về phần thành Vân Châu thì nói không chừng lại có.” Triều Cẩm bình thản cười ngựa đi ngang hàng với Từ Thanh, vừa nói, một bên lại vừa như tự hỏi cái gì.

“Ở trước mặt người, ta cảm thấy mình thực ngốc.” Từ Thanh đột nhiên cười, là do Triều Cẩm người quá thông minh? Hay vẫn là do thanh niên thế kỷ hai mươi mốt là ta này rất ngốc? Aish, ai bảo trời sinh ta là người không thích thương trường người lừa ta gạt, sách mưu lược đọc qua quá ít.

Đỗ y quan cười nói: “Công tử sao có thể ngốc được? Chỉ là người chưa thông suốt mà thôi, chờ trải qua nhiều hơn thì tự nhiên cũng hiểu ra nhiều.”

“Ha ha.” Từ Thanh giãn mi cười.

Đột nhiên Từ Thanh ghìm ngựa quay đầu, cười thúc ngựa chạy về phía sau.

“Từ...”

“Nhất định là muốn đi thăm Nhã Hề cô nương.” Đỗ y quan lập tức giải thích cho Triều Cẩm: “Aish, vị công tử gia nhà chúng ta này a, phúc khí thực quá tốt, có nhiều cô nương như hoa như ngọc đều thích hắn, nhưng đáng tiếc...”

Nhìn bóng dáng Từ Thanh, Triều Cẩm có chút mất mát: “Đáng tiếc cái gì?”

“Cuối cùng cũng chỉ làm tổn thương tới những cô nương đó mà thôi.” Nói xong, Đỗ y quan liền ghìm cương ngựa: “Lão nô tựa hồ đã nhiều lời rồi.” Thả chậm ngựa, Đỗ y quan cứ vậy mà tự nhiên tụt xuống phía sau.

Từ Thanh, chẳng lẽ ta thật sự thất bại sao? Triều Cẩm nhìn Từ Thanh ở bên cạnh xe ngựa Nhã Hề cười ngây ngốc, thân mình không khỏi run lên, ta sẽ thật sự là hoa trong gương, trăng trong nước, hoàn toàn phí công vô ích sao?

“Nhã nhi.” Nhẹ nhàng gọi Nhã Hề đang quay lưng về phía mình ở bên trong xe ngựa, Từ Thanh quan tâm hỏi: “Nàng xoay người lại cho ta nhìn xem, vết thương của nàng đã tốt lên chưa?”

“Đã tốt hơn nhiều...”

Nghe ra sự khác thường trong giọng nói của nàng, Từ Thanh không khỏi ngạc nhiên: “Nhã nhi, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

“Ta không sao...”

Từ đầu đến cuối nàng đều quay lưng về phía Từ Thanh, khiến Từ Thanh lại càng thêm kích động.

Kêu người dừng xe ngựa, Từ Thanh nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho thị vệ, trèo lên xe ngựa, ý bảo tiếp tục đi.

“Chúng nô tỳ xin lui ra ngoài trước.” Hai nha hoàn hiểu ý liền ngồi xuống hai bên xa phu (người đánh xe ngựa), để Nhã Hề cùng Từ Thanh ở lại bên trong xe.

Đỡ lấy hai vai Nhã Hề, Từ Thanh nhẹ nhàng xoay người nàng thẳng lại: “Nhã nhi, rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

Nhã Hề gương mặt, đè nén bất an trong đáy lòng, gượng cười yếu ớt: “Chàng lại lỡ mồm bất cẩn nhảy lên xe ngựa như vậy, người khác sẽ chê cười ta mất.”

“Chê cười nàng cái gì?” Từ Thanh tựa vào thành xe, cười nhìn nàng, ánh mắt trong suốt thản nhiên.

“Chàng...” Vừa thẹn vừa bối rối, Nhã Hề đột nhiên kéo tay Từ Thanh, khẽ cắn lên tay nàng một cái: “Nhìn xem chàng còn khi dễ ta không!”

“Đau a!” Từ Thanh làm bộ như rất đau kêu to một tiếng, làm cho hai nha hoàn ngồi ngoài xe không khỏi phì cười một tiếng, càng làm cho Nhã Hề đỏ bừng mặt.

“Chàng xem chàng...”

Xe ngựa xóc nảy lên một cái, thân mình Nhã Hề không khỏi nghiêng đi, ngã vào lòng Tử Thanh.

Vô cùng kinh hoảng muốn lập tức đứng dậy, Tử Thanh lại ôm chặt lấy thân thể nàng, ha ha cười: “Nhã nhi, lần này nàng không có khả năng chạy thoát đâu!”

“Chàng mau thả ta ra!” Làm như có chút tức giận, Nhã Hề vung tay nhẹ đánh Tử Thanh.

Mặc cho Nhã Hề đánh mình, Tử Thanh nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên, nhìn kỹ vết thương trên mặt: “Nhã nhi, ta tin tưởng sẽ lành lại thôi, nhất định có thể.”

Thân mình Nhã Hề bỗng nhiên cứng đờ, nhìn ánh mắt thương tiếc của Tử Thanh, bất giác trong lòng đau xót, nước mắt chợt lã xuống. Chàng thâm tình như vậy, có thể một ngày nào đó sẽ không còn thấy nữa không? Chàng đã nói, tiếng ở trong tai, chàng làm việc ngốc nghếch, tất cả đều ở trong lòng, nhưng mà giờ khắc này đây, vì sao ta lại cũng vẫn cảm thấy bất an như vậy? Còn có khúc mắc chàng vẫn vướng bận trong lòng, rốt cuộc là gì? Vì sao chàng và ta đã hai tâm tương thông mà chàng lại vẫn không chịu nói cho ta biết?

Làn môi ấm áp dừng lại trên khóe mắt Nhã Hề, Tử Thanh nhẹ nhàng hôn lên dòng lệ trên mặt nàng.

Nhã Hề không khỏi run lên, khuôn mặt đỏ ửng, tim đập hoảng loạn khiến nàng không khỏi hít sâu một hơi.

Ở ngoài xe ngựa, Triều Cẩm nuốt lệ quay đầu đi, chàng và nàng ấy đã tốt đẹp đến bước này sao? Ngửa mặt nhìn trời, ta thật sự dư thừa sao? Âm thầm thúc ngựa, chạy vội tới phía trước đội ngũ.

“Lần này đi Vân Châu, ta biết nhất định sẽ không yên ổn, cũng nghe mẫu thân nói mấy năm nay Vân Châu chiến loạn liên tục, cũng không an bình.” Lặng lặng nhìn vào mắt Nhã Hề, vươn tay trái, cùng nàng mười ngón đan vào nhau: “Nhưng mà ta sẽ dùng hết mọi khả năng có thể để ở nơi đó tạo nên một vùng đất mới, cho nàng mỗi ngày tỉnh lại đều có thể có cảm giác bình yên giống như ngày hôm qua vậy, thấy ánh tịch dương an bình trải khắp bầu trời.”

“Tử Thanh...” Nhã Hề cười hạnh phúc, nhìn lên bầu trời ngoài xe ngựa: “Ta đang nằm mơ sao?”

Vụng trộm hôn một cái lên khuôn mặt Nhã Hề, Tử Thanh cười ha hả: “Nàng nói xem?”

“Đáng ghét!”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, tựa hồ ở phía trước đã xảy ra chuyện gì.

“Ta đi xem sao, một lát nữa sẽ trở về với nàng.” Nói xong, nhẹ nhàng cười rồi nhảy xuống xe, đi lên phía trước.

“Bẩm công tử, giữa sơn đạo có người chết.” Thị vệ lập tức hồi báo.

Đỗ y quan ấn vào cần cổ kẻ đó một cái, liên tục lắc đầu: “Cũng không phải, người này còn có hơi thở.” Nhìn vết thương trên người hắn: “Mau đỡ hắn qua một bên, có lẽ còn có thể cứu.”

Bọn thị vệ liền dìu hắn qua một bên, nhìn Đỗ y quan lập tức chăm cứu cho hắn.

“Xem vết thương này thì phỏng chừng nguyên do là trên đường gặp phải sơn tặc.” Cẩm châm xong, Đỗ y quan liền dùng nước sạch rửa vết thương, rắc lên thuốc bột cầm máu: “Đi qua ngọn núi này là trấn Ngũ Thai, chúng ta cứ mang theo hắn trước, bằng không để ở đây bị dã thú tha đi, lão nô coi như cứu hắn vô ích rồi.”

“Được.” Tử Thanh gật đầu, quay lại nhìn xe ngựa, hoặc là cho hắn vào xe của Đoạn phu nhân, hoặc là xe của Nhã Hề...thế nào cũng không tốt!

Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, Tử Thanh cười nói: “Nâng hắn vào trong xe của Nhã Hề cô nương, chúng ta đem hắn đến trấn Ngũ Thai trước, sau khi thu xếp xong cho hắn thì ở trấn đó thu mua vài vật phẩm, rồi tiếp tục lên đường.”

“Rõ! Công tử.” Vài thị vệ liền nâng hắn lên, nhắm thẳng hướng xe ngựa Nhã Hề mà đi.

“Tử Thanh...” Triều Cẩm bỗng nhiên gọi giật nàng lại: “Ta cảm thấy tùy tiện mang theo hắc thì có chút không ổn.”

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng bảo tháp, đưa hắc đến trấn trên rồi sẽ không có việc gì nữa.” Đột nhiên thấy ánh mắt hồng hồng của Triều Cẩm, Tử Thanh chần chờ nuốt vào những lời muốn hỏi, chỉ có thể cười giả ngu, đi về phía xe ngựa Nhã Hề.

Triều Cẩm nhìn Tử Thanh, thở dài than khê, chàng không bố trí chút phòng vệ nào như thế, có thể ở lại Vân Châu được bao lâu?

Nhìn một nam tử cả người đầy máu được nâng lên xe ngựa, Nhã Hề không khỏi cả kinh.

“Nhã nhi,” Tử Thanh vươn tay ra, cầm lấy tay nàng: “Hôm nay trời không có tuyết, không bằng đi xuống cưới ngựa đi?”

“Ta...ta không đi.” Nhã Hề chần chờ theo Tử Thanh xuống xe, quay đầu liếc nhìn nam tử kia một cái: “Hắc là ai?”

“Một kẻ đáng thương vừa rồi nằm phía trước, Đồ y quan nói có lẽ hắc gặp phải sơn tặc, cho nên mới tính cứ để hắc đến Ngũ Thai trấn trước, dần xếp cho hắc xong thì chúng ta lại lên đường.” Tử Thanh nói xong, đã kéo Nhã Hề đến con ngựa bên cạnh.

“Việc cưới ngựa này rất đơn giản, chính là trước hết đặt chân ở chỗ này, đạp được rồi thì dùng sức bật lên.” Tử Thanh chậm rãi giảng, nhớ ngày đó mình ở thế kỷ hai mươi mốt học cưới ngựa, bị ngã đau rất nhiều lần.

“Này...” Nhã Hề làm y theo lời Tử Thanh giảng, nhảy lên lưng ngựa.

“Tốt lắm, bước tiếp theo nhé? Nàng cầm chắc dây cương, chúng ta liền đi!” Dem dây cương giao cho Nhã Hề, Tử Thanh giữ lấy dây buộc ở đầu ngựa, chậm rãi đi trước.

Đột nhiên ngừng lại, Tử Thanh giương mắt nhìn Nhã Hề: “Nhã nhi, nàng có khăn lụa hay đại loại thế không?”

“Có...”

“Vết thương của nàng không thể để bị gió thổi...” Nhìn Nhã Hề che mặt lại, rốt cục cũng cười an tâm, Tử Thanh dắt ngựa đi phía trước.

“Tử Thanh...” Nhã Hề bỗng nhiên gọi.

“Nàng cũng không cần lo lắng ta mệt.” Nhìn phía trước, Tử Thanh cười nhẹ: “Thứ nhất ta có thể tranh thủ rèn luyện, thứ hai là để ột nam tử lên xe nàng, không tốt với danh tiết của nàng, cho nên không thể ủy khuất để nàng ở cùng một xe với hắc...” Bỗng nhiên cười quay đầu: “Đương nhiên ta cũng không thể cùng cưới chung một con ngựa với nàng, sợ nàng lại bị người khác chê cười.” Những ngày yên bình thế này sẽ không còn lâu nữa, chiến tranh này cũng sắp đẩy lên một hồi gió lửa chiến tranh khắp nơi, chỉ có như vậy mới có thể cùng với nàng sống bước thêm một đoạn đường an tĩnh nữa.

“Chàng...” Đỏ mặt lên, trong lòng Nhã Hề một mảnh ấm áp. Nhìn con đường phía trước, không nhịn được cười.

Trái tim Triều Cẩm như thế bị đao cứa, im lặng nhắm mắt, chẳng sợ ta dùng tấm chân tâm, cũng không thể đổi lấy một tia quyến luyến của chàng sao? Mười ngón tay gắt gao siết chặt dây cương, thân mình run rẩy một trận, không biết đến tốt cùng là trời lạnh, hay vẫn là trái tim băng giá...

Xe ngựa nhẹ lay động, vị công tử hôn mê ở trong xe mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong khoảng khắc mơ hồ liền thấy dung nhan Nhã Hề đang được che bởi tấm lụa mỏng, tầm mắt lại lập tức lâm vào một mảnh hắc ám.

48. Q.2 - Chương 48: Trên Đường Gặp Cổ Nhân

Giờ mùi (13h -> 15h), rốt cục cũng tới trấn Ngũ Thai.

Đem nam tử hôn mê kia gửi lại khách điểm, Đỗ y quan để lại chút bạc, nhắc nhở lão bản khách điểm thay họ chiếu cố. Còn những người khác đều tự chọn vật phẩm cần mua, nghỉ ngơi một lát rồi xe ngựa lại tiếp tục đi, đến khi đêm xuống thì tới tiểu trấn kế tiếp, Tử Thanh quyết định tạm thời đóng quân ở dịch quán nơi đó, nghỉ ngơi một đêm rồi mới lên đường tiếp.

Tuyết từng bông bay xuống, màn đêm một mảnh tĩnh lặng.

“Cốc cốc!”

“Tử Thanh.”

Chợt nghe có người gõ cửa, thanh âm Triều Cẩm vang lên, Tử Thanh đứng dậy thắp nến, khoác thêm áo lông cừu, ra mở cửa: “Đã trễ thế này rồi, người...”

“Người theo ta đến đây.” Triều Cẩm giữ chặt Tử Thanh đi tới chuồng ngựa: “Chúng ta lặng lẽ tới Vân Châu trước, bằng không chúng ta cứ như vậy đi thẳng lên phía bắc thì kết quả chỉ có một đường chết.”

“Triều Cẩm?” Tử Thanh ngạc nhiên, nhìn gương mặt trong trẻo lạnh lùng của nàng: “Chúng ta đi tới nay?”

“Không sai. Theo mảnh khốe bình thường của đại ca ta, nhất định ngày chúng ta tới Vân Châu sẽ có quân Đột Quyết tấn công thành, cho nên chúng ta phải lợi dụng tốt thời gian tám ngày này, cho người Đột Quyết một đòn thật đau đớn mới được.”

“Nhưng mà...”

“Đến tận bây giờ mà người cũng vẫn không tạm thời buông bỏ được Nhã nhi yêu dấu của người? Nếu không đi tốt được bước này, bất luận là ai cũng đều phải chết!”

Tử Thanh lắc đầu: “Không phải, binh phù Vân Châu của ta vẫn còn ở trong phòng, nếu ta không vào lấy, làm cách nào đi Vân Châu với người được?”

“Người...”

“Sẽ xảy ra, thủy chung rồi cũng sẽ phát sinh.” Tử Thanh cảm khái than: “Triều Cẩm, từ hôm nay trở đi ta muốn học mưu lược với người thật tốt.” Nói xong liền mỉm cười: “Nhất định ta phải vực Vân Châu dậy, ít nhất ngày sau vào lúc chiến hỏa còn có thể có một mảnh đất yên ổn.” Nói xong Tử Thanh đã xoay người chạy về phía dịch quán: “Người chờ ta đi lấy binh phù, ta lập tức sẽ trở lại.”

Triều Cẩm ngạc nhiên nhìn bóng dáng Tử Thanh, như thế nào chàng lại biết được sắp có chiến hỏa đây?

Trở lại phòng, Tử Thanh lấy binh phù từ trong bọc hành lý ra để vào lòng, nắm tay gắt gao đè lên ngực, lẩm bẩm tự nhủ: “Yến Tử Thanh, người có thể làm được, nhất định có thể làm được!”

Đẩy cửa rời đi, trên đường băng qua phòng Nhã Hề, Tử Thanh hơi chần chừ, bỗng nhiên dường như nhớ tới cái gì liền quay người lại đi đến trước cửa phòng Đỗ y quan, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Công tử?” Về mặt Đỗ y quan đầy kinh ngạc: “Đã trễ thế này, có việc gì sao?”

Tử Thanh gật đầu: “Ta muốn thỉnh ngài giúp ta một việc, mấy ngày ta không ở đây, còn thỉnh Đỗ y quan ngài chiếu cố Nhã nhi nhiều hơn.”

“Công tử muốn đi đâu?” Đỗ y quan nhìn kỹ sắc mặt Tử Thanh, cho tới bây giờ còn chưa thấy khắc nào nàng tỏ ra nghiêm túc như thế.

Tử Thanh nhún nhún vai, nụ cười thản nhiên hiện lên trên mặt: “Chờ khi các người thấy ta ở Vân Châu, tự nhiên sẽ biết.”

Đỗ y quan kinh hãi vội hỏi: “Người muốn một mình chạy tới Vân Châu?”

“Cũng không phải một người, còn có Triều Cẩm nữa. Đỗ y quan, tới nay ta muốn đi, cho nên bên phía mẫu thân cùng Nhã Hề ta chỉ sợ không thể chính miệng nói lời cáo biệt, hơn nữa ta sợ hé ra lời thì nửa bước cũng đi không xong.”

“Công tử, lão nô biết nói gì cũng không giữ được người. Như vậy đi...” Đỗ y quan xoay người lấy từ trong hòm thuốc ra một lọ thuốc bột: “Mang theo thứ này đi, vết thương trên vai ngài đã kết vảy, hẳn là sẽ không

vỡ ra nữa, về phần thương tích trên tay, phải nhớ rõ mỗi ngày đều bôi thuốc, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.” Nhìn mặt Tử Thanh, lại nói: “Người lúc này cùng phụ thân của người lúc trước, thần vận kia thật sự rất giống nhau.”

“Phụ thân?” Tử Thanh tiếp nhận bình thuốc, cười lắc đầu: “Ta không có khả năng là hài tử của ai ở nơi này...”

“Đến bây giờ người cũng vẫn không tin phụ nhân là thân mẫu của mình?” Đỗ y quan thở dài than: “Aish, thôi, đợi đến lúc gặp lại ở Vân Châu, lão nô sẽ tìm một cơ hội đem hết thấy sự việc năm đó nói cho người.”

“Được!” Tử Thanh liền ôm quyền: “Vây Nhã nhi liền giao cho ngài...”

“Yên tâm, phụ nhân sẽ không gây khó dễ cho nàng đâu, về phần vết thương trên mặt nàng, lão nô cam đoan khi người trở về sẽ có một sự kinh hi.”

“Đa tạ ngài.” Cảm kích cúi đầu với Đỗ y quan, Tử Thanh liền vội vàng ly khai tiểu lâu của dịch quán.

Giữa màn mưa tuyết, chỉ nghe thấy tiếng hai thớt ngựa hí dài, hai người cưỡi ngựa chạy vội về hướng bắc...

Phi ngựa tiến vào sơn đạo bên trong rừng, gió bắc gào thét bên tai có vẻ phá lệ rét lạnh.

“Đứng lại! Người trốn không thoát đâu!”

Tiếng hô bất thành linh vang lên làm cho hai người đang phóng vội không khỏi ghì cương ngựa, nơi sơn đạo hoang vắng, một mảnh trắng xóa thế này sao lại đột nhiên có người rống lên một tiếng?

Bỗngưng một bóng đen nho nhỏ chật vật lao từ bên bờ rừng cây khô héo ra, gục dưới chân ngựa.

“Cứu...cứu...”

“Nhược cô nương!” Tử Thanh kinh hãi gọi, nhảy xuống ngựa đi tới, hoảng sợ vội vàng nâng bóng đen nhỏ gầy kia lên: “Sao lại là người?”

“Tử Thanh...ca ca, cứu...cứu tiểu Tình tử...” Vừa mới nói xong, Lí Nhược liền hôn mê ngay trong lòng Tử Thanh.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tiểu nha đầu kia chạy về hướng sơn đạo bên đó!” Bên trong rừng hoang, ánh đuốc sáng rực dần dần hiện rõ lên.

Triều Cẩm nhanh chóng cưỡi trường cung giắt bên sườn ngựa xuống, lắp tên kéo cung, nhắm một cây đuốc ở bên trái cách đó mười thước mà bắn. “Vút” một tiếng, thả tên ra, một tiếng kêu rên đột nhiên vang lên.

“Phía trước có mai phục!” Ánh đuốc đột nhiên hiện lên bốn phía.

“Tử thanh, giục ngựa nhanh lên!”

Đem Lí Nhược bế đặt lên lưng ngựa, Tử Thanh nhảy lên yên, vỗ con ngựa, theo Triều Cẩm chạy vội biến mất bên trong sơn đạo.

Không biết đã chạy bao lâu, chỉ cảm thấy gió tuyết trên đường càng ngày càng dày lên.

Triều Cẩm đi tiên phong đột nhiên ghì cương ngựa, ngừng lại, kịch liệt thở dốc: “Tốt rồi, xem ra bọn chúng chỉ đuổi đến đây.”

Tử Thanh nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ con ngựa: “Ngựa à, vất vả rồi.”

Triều Cẩm gật đầu: “Nếu không cho ngựa nghỉ ngơi một chút, chỉ sợ chúng ta phải đi bộ đến Vân Châu, tất nhiên sẽ không có thời gian để triển khai kế hoạch.” Nhảy xuống ngựa tiến lại, từ trong lòng lấy ra một cái hỏa chiết tử*, lấy tay chắn gió và tuyết thổi, nương theo một chút ánh sáng mỏng manh, cẩn thận nhìn nhìn chung quanh: “Gió tuyết càng lúc càng lớn, bên kia có cây cối, chúng ta đi qua nghỉ ngơi một chút.”

(*cây đánh lửa)

“Được!” Tử Thanh nắm dây cương, dắt ngựa đem Lí Nhược lại gần một cái cây, cẩn thận ôm nàng xuống, đặt bên gốc cây.

Triều Cẩm tìm được ít củ khô ở gần đó, hơ nóng vài lần, rồi cục cũng đốt lên được một đồng lửa phía sau gốc cây.

“Nhược tiểu thư sao lại xuất hiện ở đây? Rõ ràng đã rời khỏi Phạm Dương mà, lẽ ra không thể gặp gỡ ở trên đường đi Vân Châu mới phải.” Tử Thanh cúi đầu nhìn toàn thân Lí Nhược bị gai nhọn cào rách thành nhiều vết thương: “Đến tột cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Người đuổi bắt nàng là ai?” Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lí Nhược: “Chẳng lẽ hiện tại Tô cô nương đã rơi vào trong tay những người đó sao?”

“Ha ha, người lắm bầm lều bàu gì đó?” Triều Cẩm không khỏi giơ tay vỗ vỗ vai Tử Thanh: “Về mặt thực ngốc.”

Tử Thanh lắc đầu: “Triều Cẩm, lúc này ta rất bất an, thế nào cũng cảm thấy Tô cô nương hiện rất nguy hiểm.”

“Nếu người muốn biết, vậy rất đơn giản.” Triều Cẩm ngồi xổm xuống bên người Lí Nhược: “So với việc đoán đi đoán lại, không bằng trực tiếp hỏi nàng.” Nói xong Triều Cẩm liền nhẹ lay động Lí Nhược: “Lí cô nương, Lí cô nương, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh.” Thấy nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, Triều Cẩm bỗng nhiên hung hăng vả một cái vào mặt Lí Nhược.

“Triều Cẩm!” Tử Thanh kinh hãi.

Cơn đau rất bỗng làm cho Lí Nhược bừng tỉnh lại trong nháy mắt, Triều Cẩm liền cười nói: “Xem, Lí cô nương đã tỉnh.”

Tử Thanh đột nhiên á khẩu không trả lời được.

“Tử Thanh ca ca!” Vừa nhìn thấy Tử Thanh, Lí Nhược đột nhiên bật khóc gục vào lòng nàng: “Cứu tiểu Tình tử với, cầu xin huynh, cứu nàng!”

“Nhược tiểu thư, người chậm rãi nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tử Thanh cảm giác được nàng kịch liệt run rẩy, ngón tay Lí Nhược nắm chặt hai tay Tử Thanh, tựa hồ như muốn cắm sâu vào da thịt.

“Ta...đêm đó chúng ta ra khỏi cửa bắc Phạm Dương, vốn muốn đi đường vòng về phía nam, lại...cũng không ngờ được thế nhưng lại đụng phải quân mã của người Đột Quyết, ta chỉ biết vội vàng thúc ngựa chạy mau! Chạy thật nhanh! Không biết chạy bao lâu...càng không biết chạy tới nơi nào? Ta muốn tìm một thôn trại trong núi hỏi một chút...cũng không nghĩ tới...thế nhưng lại xông vào sào huyệt của thổ phỉ...Tiểu Tình tử bị bắt rồi, ta đánh không lại, bọn họ có quá nhiều quá nhiều người...ta...ta không cứu được nàng...ta chỉ có thể trốn...muốn chạy trốn trở lại Phạm Dương tìm Tử Thanh ca ca huynh tới cứu tiểu Tình tử...Nhưng ở đây nơi nơi đều là tuyết...ta không tìm thấy phương hướng, phía sau lại có thổ phỉ đuổi theo...ta...ta...” Thanh âm dĩ nhiên đã trở thành khóc không ra tiếng, Lí Nhược khóc làm cho trái tim Tử Thanh như bị bóp chặt.

Nữ tử rơi vào trong tay thổ phỉ, nhất định là sống không bằng chết!

Triều Cẩm thăm thở dài, nhìn mặt Tử Thanh: “Ta biết, người tất nhiên muốn đi cứu nàng.”

Kinh ngạc quay đầu, Tử Thanh vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, vì sao người luôn có thể tinh tường nhìn thấu lòng người như thế?

Triều Cẩm tựa vào thân cây, xoa tay hà hơi, có chút đăm chiêu: “Nơi này là vùng núi hoang dã cách trấn Ngũ Thai về phía bắc bảy mươi dặm, cả ngọn núi chỉ có một đám thổ phỉ, tháng ba năm ngoái ta còn từng cùng cha đi tiêu diệt mấy lần, không nghĩ tới mấy tháng sau, tro tàn lại cháy.”

“Hai người chúng ta chỉ sợ không thể cường ngạnh xông vào hang ổ phỉ tặc cứu người, xem ra hay là chúng ta mau chóng đi tới Vân Châu, điều binh tới cứu.” Tử Thanh thở dài than, không biết tới lúc đó Tô cô nương có còn bình yên không?

“Bình ở Vân châu chỉ có hơn ngàn người, vạn vạn lần không thể lãng phí người nào ở đây!” Triều Cẩm lập tức dập tắt ý tưởng của Tử Thanh: “Ai nói hai người không thể cứu được? Huống hồ hiện tại chúng ta có ba người!”

“Triều Cẩm?” Về mặt Tử Thanh đầy kinh hãi nhìn nàng, nếu thật có thể dụng kế lấy sức hai người cứu được Tô Tình, vậy Triều Cẩm này thực sự đúng là có thể sánh với Gia Cát tái thế! “Người muốn buổi tối lặng lẽ lên vào cứu người?”

“Sai! Không phải buổi tối, mà là ban ngày.” Triều Cẩm cười như đã liệu trước, đi đến bên ngựa, cưỡi lương khô cùng túi nước xuống, đưa cho Lí Nhược: “Tối rồi mau ăn chút lương khô, nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai có cứu được tiểu Tình tử trong miệng người không, phải nhìn người.”

Nhìn vẻ mặt chân thành của Triều Cẩm, Lí Nhược kinh ngạc, đây là người mình đã nhận định là đầy lòng đầy bụng tâm cơ đến đáng sợ, Sử Triều Cẩm sao? Vì sao giờ phút này thế nhưng lại cảm thấy nàng như một vị tỷ tỷ dịu dàng? Lí Nhược tiếp nhận lương khô cùng túi nước, đầy lòng hơi chua xót, lệ nóng doanh tròng.

“Vậy ta đây làm gì?” Tử Thanh nghiêm túc, nhìn Triều Cẩm.

Triều Cẩm cười nhẹ: “Chờ ta nghĩ kỹ đã rồi nói sau, hiện tại ta chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, về phần có thể có dã thú lao tới quấy nhiễu giấc mộng không, vậy phải trông vào người.”

Tử Thanh ngẩn ra, nghiêm nghị cười: “Yên tâm đi, ta cam đoan tối nay sẽ cho các người có một giấc ngủ an ổn.” Nói xong liền đứng lên, lấy trường cung cùng túi tên từ trên ngựa xuống đeo lên lưng mình, Tử Thanh cảnh giác nhìn phiến thiên địa mờ mịt trước mắt.

Triều Cẩm nhẹ nhàng cười, ngồi xuống bên thân cây, nhìn bóng dáng Tử Thanh thật lâu, chỉ hy vọng, cả đời này đều có thể có chàng bảo vệ ta đi vào giấc ngủ như thế này, khiến ta không cần phải đi nghĩ cái gì tâm kế hay quyền mưu...

Lặng lẽ nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng của Triều Cẩm, Lí Nhược đột nhiên hiểu ra, nhìn Tử Thanh. Tử Thanh ca ca, huynh thật sự là một người tốt, khó trách hai vị tỷ tỷ đều thích huynh như vậy...

49. Q.2 - Chương 49: Dùng Mưu Kế Phá Sơn Tặc

Bầu trời sáng sớm trong xanh, ánh dương quang nhàn nhạt của buổi sớm mai rải khắp núi đồi.

Dụi dụi mắt, Tử Thanh có chút buồn ngủ lười biếng uốn lưng, xoay người lại, Triều Cẩm đã cùng Lí Nhược cười chung một con ngựa: “Người còn không lên ngựa đi?”

Tử Thanh gạt đầu, xoay người lên ngựa: “Triều Cẩm, đến tốt cùng thì ta phải làm gì?”

“Trước cứ đi theo ta!” Nói xong liền thúc ngựa, Triều Cẩm dẫn theo Tử Thanh chạy về phía sâu trong rừng: “Ngày đó lúc ta cùng cha đi tiểu phỉ, trong lúc vô tình phát hiện ra trong ngọn núi hoang vắng có rất nhiều đường mòn có thể đi vòng lên mồm đá phía trên sơn trại của phỉ tặc.” Quay đầu nhìn Tử Thanh, nói: “Người tạm thời đếm xem bên trong túi còn có bao nhiêu mũi tên?”

Tay trái Tử Thanh mạnh mẽ kéo dây cương, tay phải lấy túi tên từ trên vai xuống, cẩn thận đếm, đại khái có khoảng hai mươi mũi: “Hắn là còn hai mươi tên.”

“Tử Thanh, ở chỗ ta còn có một túi, cộng lại thì phỏng chừng khoảng bốn mươi mũi không hơn không kém.” Triều Cẩm tính toán một chút: “Ta cho rằng bọn thổ phỉ này chắc chắn mới tụ tập cách đây không lâu, nhân số nhất định sẽ không quá một trăm, nếu không một khi Phạm Dương thu được tin tức thì đã sớm xuất binh tiêu diệt.” Nhìn một ngày đẹp trời, Triều Cẩm cười nhẹ: “Quả nhiên là trời cũng trợ giúp chúng ta! Đợi tới chính ngọ nắng chiếu mạnh nhất, bọn chúng phải đi xuống ven núi thì tất nhiên sẽ bị tuyết phản chiếu rơi vào mắt không mở ra được, Tử Thanh người có thể từ trên cao nhìn xuống, ở trên vách núi nhắm chuẩn một tên liền bắn chết một tên.”

“Giết toàn bộ?” Tử Thanh không khỏi cả kinh.

“Không sai, nếu bọn chúng không chết thì chính là chúng ta chết!” Nghiêm túc nhìn Tử Thanh, Triều Cẩm gạt đầu: “Nếu người thật sự muốn tạo nên một mảnh thiên địa ở Vân Châu, hai tay của người không thể không nhiễm đầy máu tươi.”

“Ta...”

“Sợ?”

Lòng chùng xuống, Tử Thanh cắn răng một cái, nếu không trừ bỏ đám thổ phỉ đó, không biết sẽ còn bao nhiêu người bị hại nữa? Thôi...vừa nghĩ tới “Loạn An Sử” sẽ bùng nổ, cho dù ngày sau mang binh thủ vệ Vân Châu thì chuyện đổ máu tất nhiên sẽ vạn vạn lần không thể tránh được...Đem túi tên đeo lên lưng một lần nữa, Tử Thanh nghiêm nghị nói: “Giết vài kẻ ác nhân, có gì phải sợ?”

“A.” Cười nhẹ, Triều Cẩm cười ngựa đi cạnh, tháo túi tên từ bên sườn ngựa xuống, ném về phía sau cho Tử Thanh: “Tính mạng của ta cùng Lí cô nương phải giao phó vào tay người rồi!”

“Được!” Tử Thanh gật đầu, tiếp lấy túi tên.

“Ta phải làm gì đây?” Lí Nhược ngồi sau Triều Cẩm đột nhiên mở miệng.

Triều Cẩm thản nhiên cười: “Người theo ta cùng đi chịu chết.”

Tử Thanh cả kinh, Triều Cẩm lại đột nhiên ghim ngựa đứng trước lối rẽ, chỉ về phía con đường mòn như có như không bên cạnh: “Đi lên từ bên này, đó là đường lên vách núi. Ngựa không thể đi lên, chỉ có thể leo lên, sau khi lên được đó, nhất định phải đợi đến chính Ngọ rồi mới động thủ.”

Tử Thanh nhảy xuống ngựa, gật đầu, xoay người chạy về phía đường mòn.

Triều Cẩm nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho Lí Nhược: “Lí cô nương, còn có thể cười ngựa không?”

Tiếp nhận dây cương, Lí Nhược gật đầu, nhìn Triều Cẩm cười con ngựa của Tử Thanh, nhin không được liền mở miệng: “Thực xin lỗi, Sử cô nương, lúc trước ta luôn nghĩ rằng...”

“Cho rằng ta là kẻ ác?” Triều Cẩm thản nhiên cười: “Ta vốn không phải là người tốt gì, bất quá câu xin lỗi này của người, ta nhận! Nói không chừng ngày khác còn có thể thu được câu đó của huynh trưởng Lí Vũ của người.”

Lí Nhược không khỏi cười: “Muốn ca ca nói ra ba chữ kia, chỉ sợ là rất khó.” Rồi khỏi Phạm Dương đã lâu như vậy, không biết ca ca và đại tẩu có mạnh khỏe không?”

“Hắn nói hay không ta cũng không bận tâm, hiện tại quan trọng nhất là cứu được tiểu Tình tử trong miệng người.”

“Nàng gọi là Tô Tình, là một cô nương thực đáng thương.”

“Linh nhân Tô Tình?” Triều Cẩm không khỏi cả kinh: “Chẳng lẽ là đại ca Sử Triều Nghĩa từng...”

“Là nàng...” Đáy mắt Lí Nhược ẩn chứa ngàn vạn đau lòng: “Vì sao thế gian này lại có nhiều nam tử bạc tình làm tổn thương nữ nhân đến vậy?”

Kinh ngạc giương mắt nhìn Lí Nhược, Triều Cẩm cười nhẹ: “Lí cô nương tuy tuổi còn nhỏ thế nhưng lại có suy nghĩ này, thật sự làm cho ta cảm thấy có chút giật mình.”

“Nếu có thể, ta thật sự mong có thể yêu thương tiểu Tình tử thật tốt.” Lí Nhược còn nghiêm túc gật đầu: “Nữ nhân chăm sóc cho nữ nhân, có gì không thể?”

Triều Cẩm chỉ coi nàng là tiểu hài tử nói đùa: “Nếu có thể làm thế, vậy thiên hạ này chẳng phải là điên đảo âm dương, một đám hỗn loạn sao?”

“Vậy nếu có một ngày người yêu thương một nữ tử khác thì sao?” Lí Nhược không thuận theo không buông tha hỏi.

“Không có ngày đó đâu!” Triều Cẩm vạn phần chắc chắn.

“Nếu thực thì sao? Người sẽ cư xử thế nào?” Lí Nhược vẫn không suy chuyển nhìn mặt nàng, tựa hồ không hỏi được đáp án cuối cùng thì tuyệt đối không hết hy vọng.

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Ta sẽ giết nàng!”

Thân mình Lí Nhược chấn động, nhin không được hít một hơi: “Nếu người nọ là người trong lòng người yêu nhất, người cũng hạ thủ được?”

“Loại chuyện hoang đường thế này ta tuyệt đối sẽ không dung tha nếu phát sinh trên người ta!”

“Nếu người nọ thương yêu người bằng mọi cách thì sao?”

“Nếu thật sự yêu ta, vậy càng không nên đối gạt ta, lại càng đáng chết hơn!”

Lí Nhược bỗng đứng im bất, chỉ lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ ảm đạm: “Có lẽ suy nghĩ của tiểu Tình tử cũng giống người...”

Triều Cẩm vỗ nhẹ vai Lí Nhược: “Tiểu nha đầu chỉ suốt ngày nghĩ những việc hoang đường, đi thôi, tiến lên đi chịu chết còn phải chuẩn bị vài thứ nữa, nếu không thì không đợi Tử Thanh giết bọn chúng xong, chúng ta đã như dê vào bẫy hổ, chỉ còn lại một đồng xương trắng.”

Lí Nhược gật đầu, theo Triều Cẩm thúc ngựa phóng về hướng sơn trại.

Rốt cục cũng tới phía trên vách núi, Tử Thanh lặng lẽ thăm dò, nhìn xuống phía dưới...

Dưới chân núi ở nơi cách đó hơn mười trượng, rào gỗ vây thành một cái trại nhỏ.

Trong trại có năm phòng nhỏ bằng gỗ, trên mái hiên có treo vài miếng da thú, ở phía nam đối diện cửa trại có ba lớp hàng rào, chắc là vì phòng ngừa có người tập kích mà cố ý dựng nên.

Khói nhẹ lượn lơ, lửa trại dần dần tắt.

Ngẫu nhiên có một hai tên hán tử thô tục khoác thú y từ phòng nhỏ ở giữa đi ra, tựa hồ như trở về vị trí cũ làm gì.

Nhìn kỹ phòng nhỏ ở chính giữa, thế nhưng đám thổ phỉ lại xếp hàng thành một tiểu đội, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì.

Cảnh tượng này!

Tử Thanh không khỏi cắn răng! Chẳng lẽ là Tô cô nương...! Nháy mắt hai mắt liền đỏ bừng, Tử Thanh chỉ hận không thể lập tức bắn chết lũ thổ phỉ này! Nhưng còn chưa tới chính ngọ! Vạn nhất làm hỏng mưu kế của Triều Cẩm, lấy sức lực của ba người thì chỉ sợ không cứu nổi người mà sẽ bị bắt ném vào trại trở thành thịt dưới đao kẻ khác!

“Tô cô nương...”

Chờ đợi giống như một đoàn lửa nóng, mãnh liệt thiêu đốt trong lòng ngực Tử Thanh.

Thời gian chính ngọ rốt cục cũng đến, chỉ nghe thấy ngoài trại đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, Tử Thanh dĩ nhiên đã lấp tên kéo cung, hung hăng ngắm vào một gã hán tử mặc da thú đứng cách cửa trại gần nhất.

“Sơn tặc đáng chết! Trả ta tiểu Tình tử!” Thanh âm Lí Nhược vang lên, làm cho vô số phỉ tặc cả kinh.

“Tiểu nha đầu đã chạy trốn thế nhưng lại đưa lên tận cửa!” Lời còn chưa nói hết đám thổ phỉ đã vội vàng rút đao ra khỏi phòng, tới vừa đúng lúc!

“Phạm Dương Sử Triều Cẩm trên đường đi qua ngọn núi hoang này, đột nhiên muốn đến nhìn xem thi thể của thủ lĩnh sơn tặc ngày đó, thật sự lại không ngờ nơi đây còn có người!” Triều Cẩm nhàn nhã cười ngựa chậm rãi đến gần cửa trại, cố ý đề cao thanh âm nói chuyện.

“Sử...Sử Triều Cẩm!” Đám phỉ tặc vừa chạy tới trước cửa trại liền hoảng sợ dừng lại, nhìn kỹ rừng hoang phía sau hai vị nữ tử ở ngoài trại, mơ hồ có bóng dáng lóe lên, chẳng lẽ có mai phục!

Triều Cẩm kéo cương ngựa dừng lại: “Sao? Không dám mở cửa trại?”

“Sử...Sử tiểu thư đại giá quang lâm, vốn nên hoan nghênh tiếp đón, chỉ là...Chỉ là gần đây các huynh đệ trong trại rất nghèo a, không có rượu ngọt thịt ngon để chiêu đãi, còn xin thỉnh tiểu thư trở về cho.” Tân trại chủ chẳng qua chỉ là một gã tiểu tốt may mắn đào tẩu được năm đó, vừa nghe được tên Sử Triều Cẩm, không khỏi nghĩ mà sợ.

“Trại chủ làm gì mà kinh hoảng vậy? Triều Cẩm ta bắt quá chỉ là một tiểu cô nương một mình đến đây, ngay cả ngụm nước hớp rượu cũng không chịu cho sao?”

“Một...một mình?” Tân trại chủ càng thêm cần chữ, sao có khả năng một người là Sử gia tiểu thư lại chạy tới vùng dã ngoại hoang vu này? Tất nhiên là có gian trá! Chậm rãi tiến lên phía trước đám phỉ tặc, hơi đi lại gần vài bước: “Sử tiểu thư, mời trở về đi, tiểu nha đầu ở phía sau ngài, ta cam đoan sẽ không bao giờ làm khó dễ nữa.”

“Sao?” Triều Cẩm đột nhiên lạnh lùng nhìn hắc: “Vậy cô nương bị bắt vào trong trại của các người đâu? Đã bị các người gây khó dễ rồi phải không?”

“Cái này...này...”

“Đến tột cùng thì các người làm gì với tiểu Tình tử!”

“Vút!” Một tên phá không mà đến, lập tức xuyên qua yết hầu tên trại chủ!

Tử Thanh không thể nhịn nổi nữa liền lấy tốc độ bắn ngay mũi tên thứ hai.

“Thực sự có phục binh! Mọi người mau...A!” Thấy trại chủ đã chết, còn chưa làm rõ được rốt cuộc tên phóng tới từ đâu, nhị đương gia đã hét thảm một tiếng, nơi ngực bị một mũi tên bay xuyên qua.

“Súc sinh!” Tử Thanh ở trên vách núi hét lớn một tiếng, lấp tên kéo cung, lại một iễn xuyên qua ngực một gã sơn tặc.

“Trên vách núi có người!” Một gã sơn tặc giật mình kêu lên, nhưng vừa đưa mắt nhìn lên lại bị ánh sáng phản chiếu từ trên tuyết đâm vào khiến cho không mở nổi mắt!

Bây giờ bên ngoài có binh mai phục, bên trong có ám tiễn, một đám sơn tặc kêu thảm thiết không ngừng, trong một khắc đó, hơn hai mươi cỗ thi thể nằm ngang giữa trong trại, hơn mười tên sơn tặc bị thương quỳ xuống đất cầu xin, còn có mười tên khác trong lòng run sợ tránh ở trong phòng, không dám đi ra.

Nhảy xuống ngựa, Lí Nhược cố hết sức đẩy đạo hàng rào thứ nhất ra: “Tiểu Tình tử, đừng sợ, ta đến đây, ta đến đây!”

Tay trái cầm cung run rẩy, Tử Thanh kịch liệt thở gấp, thật lâu cũng khó có thể bình ổn lửa giận trong lòng.

Nhìn bọn sơn tặc dưới vách núi đều tránh bên trong căn nhà gỗ, Tử Thanh liền đeo trường cung lên lưng, đưa tay kéo kéo dây mây, vặn một chút, nắm chặt dây mây trong lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu rồi thuận theo dây mây chậm rãi trèo xuống.

“Tiểu Tình tử...” Đạo hàng rào thứ hai bị Lí Nhược đẩy ra, Lí Nhược liền đánh về phía lớp hàng rào thứ ba.

Nhìn một Lí Nhược chấp nhất như thế, lòng Triều Cẩm không khỏi run lên, nhảy xuống ngựa tiến lên giúp đỡ nàng cùng nhau di chuyển mở ra đạo hàng rào thứ ba.

Đẩy cửa trại ra, Triều Cẩm tóm lấy Lí Nhược đang muốn lao vào, lạnh lùng lắc đầu, nhặt một thanh trường đao từ dưới đất lên: “Lí cô nương, người có lẽ đã từng nghe qua một câu tên là trăm thảo trừ căn.”

Lí Nhược giật mình, cũng giống Triều Cẩm nhặt một thanh trường đao lên, lệ rơi đầy mặt nhìn bọn sơn tặc bị thương đang cầu xin tha thứ: “Các người khi dễ ta, khi dễ tiểu Tình tử! Ta muốn đòi lại toàn bộ!”

Giơ tay chém xuống, một gã sơn tặc đã táng mệnh dưới lưỡi đao.

“Các huynh đệ! Chúng ta bị lừa rồi!” Không biết là tên sơn tặc nào ở trong phòng kêu to một tiếng: “Nếu bên ngoài có phục binh thì giờ phút này đã sớm xông vào!”

Cửa phòng chợt bật mở, mười tên sơn tặc vung đao lao ra: “Nói vậy tên cung tiễn thủ trên vách núi đã bắn hết tên, các huynh đệ, đi ra! Không cần sợ!”

“Triều Cẩm tỷ tỷ!” Lí Nhược cả kinh, nhanh chóng lùi lại đứng một chỗ với Triều Cẩm.

“Không cần sợ, tuyệt đối không thể thua khí thế được!” Triều Cẩm ngẩng đầu: “Thì sao? Ta cũng không tin Sử Triều Cẩm ta không đấu lại mười tên sơn tặc các người!”

“Vút –!” Lại một tên bay tới, xuyên qua ngực tên sơn tặc vừa lên tiếng kia.

Tử Thanh kéo căng trường cung, lắp tên giương cung: “Súc sinh!” Lời vừa dứt, lại một tên bắn trúng mắt một gã phi tặc khác. Đang chuẩn bị lấy tên kéo cung, Tử Thanh nhất thời phát giác tên trong túi đã không còn nữa!

Bỏ trường cung trong tay xuống, Tử Thanh nhặt lên trường đao nhuốm máu rơi dưới đất, trong đôi mắt là một màu đỏ mà cho tới bây giờ Triều Cẩm cũng chưa từng thấy qua, giờ khắc này Tử Thanh đã không còn vẻ ôn nhu trong quá khứ nữa, giống như thể một con sói phát cuồng! Chỉ liếc nhìn một cái liền cảm thấy thực dọa người.

“Các huynh đệ! Liều mạng!”

“Súc sinh!” Đôi hàng mi rét lạnh, Tử Thanh đứng thẳng tắp nghênh đón tên sơn tặc cuối cùng.

“Tử Thanh...” Triều Cẩm ngẩn ngơ nhìn một Tử Thanh như vậy, đáy lòng không biết là kinh sợ hay vui mừng?

“Triều Cẩm tỷ tỷ cẩn thận!” Lí Nhược vung đao ngăn trở một kích của tên sơn tặc cho Triều Cẩm, vỗ vỗ nàng: “Đừng ngăn người thế!”

Thu liễm lại, Triều Cẩm phục hồi tinh thần, cùng Lí Nhược tiếp đón tên sơn tặc.

“Cạch!” Hồ khẩu* bị chấn động mạnh, Tử Thanh chỉ cảm thấy tay phải bị rung động đến đau nhức, máu tươi nhanh chóng tràn ra thấm ướt tấm vải trắng quần trên tay. Tử Thanh cắn răng một cái, xoay đao bổ ra, cắt qua bụng một tên sơn tặc.

(* hồ khẩu: kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ)

“Tử Thanh ca ca!” Lí Nhược nhảy qua, huy đao ngăn trở một đạo quang mang đánh úp sau lưng Tử Thanh, một đạo đao phong lạnh như băng đã gần như đâm vào xương sườn Lí Nhược.

“Nhược tiểu thư!” Tử Thanh hoảng sợ vội đỡ lấy thân thể nàng, Lí Nhược thuận thế một đao bổ vào một gã sơn tặc ở gần nhất, bay lên xuất một cước, đao phong xuất ra trong nháy mắt, trên mặt tên phi tặc chỉ còn có vết thương chảy máu ồ ạt.

Triều Cẩm đứng cùng một chỗ với ba gã sơn tặc khác đang run rẩy, thật sự không có biện pháp chiếu cố nhau.

Xung quanh Tử Thanh cùng Lí Nhược còn có bốn gã phi tặc.

Giờ khắc này Tử Thanh chỉ hận mình không phải võ lâm vao thủ, có thể giải quyết lũ ác nhân này trong nháy mắt! Nhưng mà cho dù không thế thì cũng phải đánh tiếp, nếu thua, vậy ai cũng không sống nổi!

“Tử Thanh ca ca, cẩn thận bên trái!” Lí Nhược hét lên một tiếng nhắc nhở từ tận đáy lòng. Tử Thanh xoay ngang đao đâm ra, thẳng vào chính giữa bụng kẻ nọ. Nhưng ở phía sau ba cây đao cũng đã hung hăng hạ xuống.

50. Q.2 - Chương 50: Tô Tình Tuyệt Vọng

“Vút! Vút! Vút!” Liên tục ba tiếng tên phá không vang lên.

Sơn tặc phía sau Tử Thanh đột nhiên ngã xuống đất.

Bạch mã nhẹ nhàng chạy như bay vào, tay hạ kiếm xuống, Triều Cẩm nhìn sơn tặc chung quanh dĩ nhiên đã đều mất mạng.

“Ca...ca...” Trong phút giây hoảng hốt, phảng phất như thấy được tiểu tướng Lí Vũ anh khí bức người nơi thành Lạc Dương kia, Lí Nhược cười hô lên một tiếng.

Ghìm cương bạch mã, lập tức tiểu tướng từ trên ngựa nhảy xuống, tiếp lấy Lí Nhược từ trong lòng Tử Thanh lao đến: “Nha đầu! Phải hứa lần sau không bao giờ chạy loạn nữa đó!”

Kịch liệt thở dốc, Tử Thanh bình tĩnh nhìn tiểu tướng quân trước mắt, không phải Lí Vũ thì là ai?: “Lí công tử, sao huynh lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

“Người cho là nha đầu kia mang Nhã Hề cô nương bắt thượng ta sẽ không biết một chút tình hình gì sao?” Lí Vũ thở dài một hơi: “Ta chỉ lặng lẽ đi theo phía sau các nàng, một đường âm thầm bảo hộ.” Lại nhìn về phía Tử Thanh: “Lại nói tiếp, ở Phạm Dương thực phải đa tạ Yến công tử, a, không, là An công tử đã âm thầm trợ giúp tiểu muội rời khỏi Phạm Dương.”

Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Ta không phải là nhi tử của An Lộc Sơn! Lúc trước là kẻ tạm thời thích ứng, không thể không thừa nhận.”

“Có thật không?”

“Người nhìn ta làm sao có một phần nào giống hán đâu?”

“Vây cũng đúng.” Lí Vũ ôm lấy Lí Nhược, để nàng ngồi lên lưng ngựa: “Là ca ca không tốt, đã tới chậm – quân mã Đột Quyết kia tới thật sự quá đột ngột, ta chỉ có thể bảo vệ Hương nhi cho tốt trước, tránh né bọn Đột Quyết đó, không nghĩ tới một đường đuổi đến đây lại vẫn không kịp bảo vệ muội.”

“Tẩu tẩu cũng đến đây?” Lí Nhược mừng rỡ.

“A, ta làm sao mà không thuận theo ý nàng được chứ?” Cười nhẹ, trên mặt Lí Vũ rõ ràng có ba phần loại tình cảm sung nịnh.

“Vây...vây...tiểu Tình tử liền có thể cứu rồi!” Lí Nhược nhìn về phía căn nhà gỗ ở chính giữa, lo lắng không thôi.

“Muội nha đầu này, trước hết đừng nghĩ tới người khác, ca ca mang muội đi lên trấn tìm Hương nhi trị liệu uội tốt đã, muội phải cố gắng chống đỡ chứ, đã đánh mất mặt mũi Lí gia rồi, ca ca phải phạt muội mới được.” Nói xong, Lí Vũ lên bạch mã, lại nhìn Triều Cẩm: “Lúc này xin đa tạ người, Sử tiểu thư.”

Triều Cẩm hơi kinh ngạc: “Không có gì.”

“Nhưng mà tiểu Tình tử còn ở...”

“Yến công tử sẽ cứu nàng.” Đảo mắt nhìn lên Tử Thanh, Lí Vũ gật đầu: “Hương nhi ở khách điểm tại trấn Vũ Mông dưới chân dãy núi hoang phía bắc, lát nữa chúng ta gặp lại!”

Tử Thanh ôm quyền, nhìn vào đôi mắt lo lắng của Lí Nhược: “Nhược tiểu thư cứ an tâm, ta nhất định sẽ đem Tô cô nương bình yên trở về.”

“Tử Thanh ca ca, ta tin tưởng huynh.” An tâm cười, Lí Nhược đã bị Lí Vũ thúc ngựa mang đi xa.

Hít một hơi thật sâu, nhưng trong lòng vẫn như có vô vàn ngọn lửa thiêu đốt đến khó chịu. Tử Thanh nhíu mày, đi từng bước một đến gần gian nhà gỗ kia, trăm ngàn lần xin đừng giống như trong tưởng tượng, ngàn vạn lần cũng đừng!

Bước đầu tiên vào trong gian nhà gỗ, tay Tử Thanh đã không tự chủ được mà gắt gao nắm chặt thành nắm đấm!

“Súc sinh! Súc sinh!”

“Tử Thanh?” Triều Cẩm kinh hãi tiến lên, khi ánh mắt dừng lại trên người Tô Tình, không khỏi che miệng.

Một đám mảnh nhỏ hỗn độn của bộ hồng y rơi trên mặt đất, nhưng lại không hồng bằng màu đỏ đến không chịu nổi trên thân thể Tô Tình.

Nàng trống rỗng nhìn ngoài cửa sổ, vết thương xanh tím đầy người, tựa hồ như đã mất đi cảm giác đau đớn...

Cởi xuống y bào da cừu, vành mắt Tử Thanh đã tràn đầy lệ, run rẩy đem y bào bao lấy thân thể lạnh lẽo của nàng.

“Giết ta đi...” Nhẹ nhàng mà thần nhiên lạnh lùng, làn môi Tô Tình mấp máy bật thốt ra những lời này – đôi con ngươi trống rỗng nhắm lại, cảm hơi nâng lên, tinh tường thấy được hai hàng nước mắt từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Đáy lòng Triều Cẩm tràn đầy đau xót, nhìn trường đao trong tay, đáy mắt đột nhiên hiện lên một mặt thê lương quyết liệt.

“Triều Cẩm đừng!” Tử Thanh lắc lắc đầu, tựa hồ như đã nhìn thấu ý niệm trong đầu nàng.

“Sống sót đối với nàng mà nói thì chỉ có thống khổ mà thôi.” Triều Cẩm bi ai nhìn gương mặt Tô Tình: “Nay nàng cả người thương tích, lòng tràn đầy đau đớn, sao không cho nàng một sự giải thoát?”

Tử Thanh không biết nói gì để bác bỏ được lời Triều Cẩm, chỉ im lặng đem cừu y vắt gao quấn lấy thân thể nàng: “Lão thiên còn chưa trả lại hạnh phúc đã thiếu nợ nàng, nếu nàng cứ như vậy mà chết đi, vậy cuộc đời này sống uống phí rồi.” Cúi người dùng sức ôm lấy thân thể vô số vết thương kia: “Thương tích trên người rồi sẽ có ngày khỏi, vết thương trong lòng, có lẽ có một ngày cũng sẽ lành lại thôi...”

“Sẽ không tốt đâu, Tử Thanh, người làm vậy đối với nàng là một loại tra tấn!”

“Vậy thì cứ để cho Nhược tiểu thư giúp nàng quên đi quá khứ...”

“Kia không phải là càng hoang đường sao?”

“Vui vẻ thì mới trọng sinh được, không vui vẻ thì chỉ có thống khổ.” Tử Thanh đem nàng ôm lên lưng ngựa, xoay người lên yên, cẩn thận để nàng dựa vào lòng mình.

“Nam nhân...cút...” Muốn giãy dụa tránh xa Tử Thanh, nhưng suy yếu như nàng căn bản không đẩy Tử Thanh ra nổi.

Tử Thanh nghẹn ngào thở dài, ghé sát bên tai nàng, mở miệng hạ thanh âm cực thấp: “Ta không phải nam tử...” Rốt cục nói ra được những lời này, Tử Thanh bỗng nhiên cảm thấy như trong lòng tự hồ mất bớt đi một tảng đá.

Tô Tình đang giãy dụa bỗng nhiên dừng lại, xui lơ nằm trong lòng Tử Thanh, con ngươi trống rỗng nhìn khuôn mặt Tử Thanh, hơi hơi nổi lên gợn sóng.

Ghìm ngựa quay đầu, Tử Thanh nhìn đám thi thể trên mặt đất, chờ đến chiến hỏa nổi lên khắp nơi, sẽ còn có bao nhiêu nữ tử vô tội như thế này bị đám sơn tặc thổ phỉ nhân lúc cháy nhà hôi của mà bắt đi đây?

“Triều Cẩm, giúp ta, ta không muốn lại phải trông thấy bất cứ một nữ tử nào phải chịu nỗi đau đớn này!” Tất cả mọi thanh âm đều trở nên im ắng, giờ khắc này Tử Thanh không còn là Tử Thanh trong quá khứ nữa, trên gương mặt ngoài nét đau thương vô hạn ra còn có một mặt cương quyết khi đưa kiếm chỉ về phía thiên hạ.

“Được.” Triều Cẩm đi lên phía trước, xoay người lên ngựa, cùng Tử Thanh sóng vai đứng: “Ta sẽ ở lại bên cạnh người, giúp người giành lấy một phiến giang sơn tươi đẹp.”

“Vậy chúng ta đây liền cùng nhau tạo nên một thiên hạ thái bình.” Rõ ràng đã biết lịch sử là không thể sửa đổi, nhưng Tử Thanh vẫn muốn dùng hết sức mình gạt bỏ, không muốn để cho chiến hỏa tạo nên nhiều bi kịch hơn nữa.

“Chúng ta...” Trong lòng Triều Cẩm như có một đoàn lửa nóng, rưng rưng lệ gập đầu: “Được!”

Hai thớt ngựa chạy như bay về phía trấn Vũ Mông.

Một lúc lâu sau, Tử Thanh cùng Triều Cẩm rốt cục cũng đem Tô Tình đưa đến khách điểm.

Khách nhân ở trong khách điểm vừa nhìn thấy hai người toàn thân đầy máu, liền từng người từng người đều vội vã tính tiền rời đi.

“Yến công tử!” Hoắc Hương một thân áo choàng vàng nhạt vội vã đi lên tiếp đón, nhìn xuống nỗi kích động trong đáy lòng, chỉ có thể nhẹ nhàng hô một tiếng, lúc này nàng chính là thê tử của Lí Vũ, không thể lại thương nhớ hần nữa.

“Đừng bận tâm đến ta, cứu nàng trước đã.” Tử Thanh vừa nói vừa vội vã ôm Tô Tình đi vào nội viện: “Người...các người rốt cuộc ở gian phòng nào?”

“Có phải đã cứu được tiểu Tình tử về rồi không!” Bỗng nhiên nghe thấy từ gian phòng thứ bảy trong nội viện vang lên thanh âm thân thiết của Lí Nhược.

Hoắc Hương nhíu mi, nhịn không được mở miệng: “Nhược nhi muội mau nghỉ ngơi cho tốt đi, không thể loạn động, nếu không được cầm máu cũng không thể cầm nổi máu của muội!” Nói xong đảo mắt liền nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Tô Tình: “Thỉnh Yên công tử đem vị cô nương này vào trong phòng ta.”

“Tẩu tẩu, nhất định phải cứu tiểu Tình tử a!” Thanh âm Lí Nhược lại vang lên.

“Nhược nhi, an tâm đi.” Nhanh chóng đáp lời Lí Nhược, Hoắc Hương đẩy cửa gian phòng thứ tám, Tử Thanh liền cấp tốc bế Tô Tình vào, đặt lên giường Hoắc Hương.

Vừa muốn rời đi, Tô Tình dĩ nhiên lại nắm chặt góc áo Tử Thanh.

“Yên tâm, có Hoắc cô nương...Không, là Lí phu nhân cứu người, người không có việc gì đâu.”

Lời Tử Thanh vừa dứt rơi vào đáy lòng Hoắc Hương, giống như một lưỡi dao nhẹ lướt qua ngực, hơi gợn nhức nhối. Hoắc Hương chỉ lắc đầu: “Nam nữ khác biệt, còn thỉnh Yên công tử đi ra ngoài chờ đi.”

“Được.”

Bàn tay Tô Tình vẫn không muốn buông ra chỉ nhìn Tử Thanh chăm chăm: “Đừng...”

Thấy biểu tình của Tô Tình, Hoắc Hương cảm thấy thật giống như Nhã Hề lúc trước, thậm chí là người từng nhảy xuống sông tự vẫn là mình...Yên công tử, rốt cuộc huynh còn muốn làm cho bao nhiêu nữ tử lo lắng vì huynh đây?

“Tô cô nương, việc trị thương quan trọng hơn.” Tử Thanh ôm quyền: “Nếu có chuyện gì thì cứ tạm gác lại chờ đến khi khỏe lại rồi nói sau.”

Gật đầu, Tô Tình rốt cuộc buông tay ra, nhắm hai mắt lại.

“Làm phiền Lí phu nhân.” Tử Thanh thở dài than khẽ, xoay người ra khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Ta không phải nam tử...Những lời này vang lên trong lòng Tử Thanh, thế này Tử Thanh mới cảm thấy tựa hồ mình có chút bốc đồng, vạn nhất Tô Tình đem bí mật này nói cho Nhã Hề, vậy hết thảy phải làm thế nào mới xong đây?

“Tử Thanh.”

Triều Cẩm đột nhiên gọi làm cho Tử Thanh không khỏi định thần lại: “Cái gì?”

“Người xem tay người...” Triều Cẩm nhìn tay phải Tử Thanh, đau lòng nhìn vết máu loang lổ: “Lí phu nhân ở bên trong cứu Tô Tình, sợ là không kịp tới cầm máu cho người, đến đây, ta mang người đi trấn trên tìm lang trung.”

“Không cần.” Tử Thanh cười nhẹ, tay trái đã bắt đầu cởi mảnh vải thấm đầy máu ra: “Đem qua Đỗ y quan đã cho ta thuốc trị thương rồi.”

“Để ta.” Tay trái Triều Cẩm nhẹ nhàng cầm lấy tay Tử Thanh, tay phải một vòng lại một vòng cởi mảnh vải hơi dính lại ra: “Vì sao người luôn luôn không thêm để ý đến bản thân mình như thế?” Trong phút lơ đãng, hai giọt nước mắt xót xa đã rơi xuống trên ngón tay Tử Thanh.

“Triều Cẩm...” Mày Tử Thanh giãn ra, cười nói: “Bộ dáng người khóc thực khó coi.”

“Đưa thuốc cho ta!” Triều Cẩm đưa tay về phía Tử Thanh: “Bộ dáng bị thương của người nhìn cũng không đẹp hơn gì!”

“Ha ha.” Tử Thanh cười sáng lạn, từ trong lòng lấy bình thuốc ra đưa cho Triều Cẩm, bỗng nhiên nghiêm nghị nói: “Hôm nay chúng ta đã chậm trễ một ngày hành trình, nói không chừng Nhã nhi bọn họ ngược lại đã đi trước chúng ta, việc này...”

“Không mất một tháng thì bọn họ không đến được thành Vân Châu đâu.” Nét tươi cười hơi cứng lại, Triều Cẩm đổ được phần vào lòng bàn tay Tử Thanh: “Ta tìm trong sổ thị vệ một vài người có thể tin được, giúp ta dọc theo đường đi cố ý làm ra chút việc để kéo dài thời gian bọn họ đi lên phía bắc.” Triều Cẩm giương mắt nhìn Tử Thanh: “Nếu ta muốn cố ý dùng kế để chia rẽ người và Nhã Hề thì chỉ sợ nàng cũng không biết được mà chết vài lần không rõ vì sao rồi, ta làm như vậy chẳng qua là muốn dư thừa chút thời gian cho chúng ta chỉnh đốn đi đến thành Vân Châu, nếu không thì dù bọn họ đến được thành Vân Châu cũng không có chỗ đặt chân.”

“Triều Cẩm, người thật sự thay đổi.” Chỉ là Nhã nhi, ta lại bỏ lại nàng một lần nữa, hy vọng khi gặp lại nàng đừng oán giận ta... Tử Thanh cười để che dấu đi mất mát: “Nỗi khổ tâm của người, ta hiểu được.”

“VẬY HUYNH SẼ LƯU GIỮ LẠI CON NGƯỜI NHƯ THẾ NÀY CỦA TA TRONG TRÁI TIM HUYNH CHỨ?” Triều Cẩm bỗng nhiên không nhận được mà bật thốt lên câu hỏi, chỉ cảm thấy quá mức đường đột, nhất thời đỏ mặt cúi đầu.

“Ha ha, Sử gia tiểu thư cũng thật quả quyết a!” Thanh âm Lí Vũ vang lên phía sau hai người, đảo mắt liếc nhìn vết thương trong lòng bàn tay Tử Thanh: “Yến công tử thật lợi hại, ngay cả Sử gia tiểu công tử tàn nhẫn ban đầu cũng đều có thể vì người mà thay đổi thành như vậy, ta thật sự bội phục, bội phục... Chẳng qua bàn tay này của người có rắc thuốc lên nhưng không có vải để băng, nhìn cũng thật ngớ ngẩn đó.”

Mặt Tử Thanh liền ửng hồng, liên tục cười làm lạnh: “Lí công tử, thật biết nói đùa.”

Đưa một mảnh vải sạch sẽ qua, Lí Vũ nhún nhún vai, lạnh nhạt nói: “Ta thật ra lại rất hiếu kỳ, Sử gia tiểu thư có thể sử dụng mưu kế gì khiến ột nơi vốn đã từ bỏ việc phòng thủ nhiều năm như thành Vân Châu từ xấu chuyển thành tốt đây?”

“Nếu Lí công tử muốn biết, không ngại cũng viện thủ một tay, thế nào?” Tiếp nhận mảnh vải sạch sẽ, Triều Cẩm một bên băng bó kỹ lưỡng vết thương của Tử Thanh, một bên giương đôi mắt nhìn không thấu, bình tĩnh nhìn Lí Vũ.

“Ta cũng không mang một binh một tốt bắc thượng, chỉ sợ không thể giúp được cái gì.”

“Chỉ một mình Lí công tử cũng đủ!”

“Sao?” Lí Vũ có chút hứng thú.

“Lí công tử, Tử Thanh có một chuyện muốn nhờ.” Tử Thanh đột nhiên mở miệng, còn thật sự nghiêm túc nhìn Lí Vũ: “Ta muốn bái công tử làm sư phụ, hi vọng công tử có thể dạy ta chút công phu, hôm nay ở trại của sơn tặc ta mới biết đấu với nhiều địch nhân thế nhưng ngay cả chính mình ta cũng không thể bảo vệ tốt được!”

Nhìn Tử Thanh thật sâu một cái, khóe miệng Lí Vũ liền cong lên: “Dạy người mấy chiêu thì không đến mức bái sư, chỉ là muốn người giúp ta giải quyết một cái khúc mắc.”

“Lí công tử cứ nói đừng ngại.”

“Hiện tại không phải lúc để nói, hôm nay xem ra là không đi được, không bằng buổi tối ta mời người uống rượu, chúng ta vừa uống vừa đàm luận.”

“Được!”

Triều Cẩm gấp gấp hỏi: “VẬY Lí công tử có nguyện ý đi tới Vân Châu để tương trợ không?”

“Việc hay ho như thế, sao ta có thể bỏ qua được.” Cười đầy kính nể, Lí Vũ ôm quyền cúi đầu với Triều Cẩm: “Hôm nay Sử gia tiểu thư lấy ba người phá vỡ hàng chục người trong trại, thật sự làm cho ta bội phục phần đảm lượng cùng mưu kế này!”

“Kế sách của Lí công tử không thua gì Triều Cẩm, là công tử quá khiêm tốn thôi.” Nhìn nhau cười, Triều Cẩm bỗng nhiên nghĩ tới một câu, gọi là “một nụ cười xóa bỏ ngàn cừu oán”.

51. Q.3 - Chương 51: Mới Đến Vân Châu

Một ngọn nến le lói, một bầu rượu nhạt, hai chén rượu được rót đầy, lại chậm chạp không người uống.

Lí Vũ chỉ bình tĩnh nhìn Tử Thanh, ánh mắt ngẫu nhiên lại lóe lên một tia nghi hoặc.

Còn Tử Thanh lại cảm thấy không khí thực khác thường: “Lí công tử định cứ nhìn ta như vậy đến sáng sao?”

“Cũng không phải, ta chỉ muốn biết rốt cuộc thì ngươi là một người thế nào thôi?”

Tử Thanh khóe miệng: “Vì sao Lí công tử lại hỏi thế?”

Lí Vũ lạnh nhạt cười: “Ở Biện Châu ngươi ba lần cứu Hương nhi, vĩnh viễn trở thành đại anh hùng trong lòng nàng; ở Phạm Dương ngươi cùng Nhã Hề cô nương quyến luyến triền miên, làm kinh động đêm yến tiệc; mà trên đường đi Vân Châu ngươi lại cùng Sử Triều Cẩm sóng vai trừ ác, nghiêm nhiên tâm ý tương thông – ta chỉ tò mò không hiểu rốt cuộc trái tim ngươi lớn đến nhường nào lại có thể chứa đựng nhiều nữ tử như vậy?”

Tử Thanh bật lên một tiếng cười khở: “Tử Thanh không phải là hạng người phong lưu, cũng biết cái gì là toàn tâm toàn ý.”

“Nhưng mà ta xem ra, nay ngươi vì muốn được sống yên ổn ở Vân Châu mà đã gần như thành kẻ bạc tình rồi.” Nét tươi cười trên mặt Lí Vũ thu liễm lại: “Chân tình của Nhã Hề cô nương dành cho ngươi, và ân nghĩa Sử Triều Cẩm đối đãi với ngươi, đến tận cùng thì bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Đây là khúc mắc của công tử huynh?”

“Ta là tò mò với thủ đoạn của Sử Triều Cẩm, nhưng cũng là do không muốn cuối cùng lại thành ra trợ giúp một tên bạc tình lang nay Tần mai Sở!” Lí Vũ rốt cục đem những điều muốn nói xuất thành lời.

“Bạc tình lang?” Tử Thanh cười trào phúng: “Với ta mà nói, phải làm một người như vậy thật đúng là không dễ dàng.”

“Sao?”

“Ta muốn sống yên ổn ở Vân Châu, đều không phải là vì muốn hùng cứ một phương, mà là mong ngày nào đó lúc thiên hạ gió nổi mây tuân thì giữa thiên hạ này ít nhất còn có một mảnh thiên địa an bình.” Tử Thanh nâng chén nhấp rượu, một cổ cay nồng thấm vào cổ họng: “Khúc mắc của ngươi chắc tuyệt đối không phải là trái tim của ta đến tận cùng là thuộc về ai đấy chứ?”

“Không sai.” Lí Vũ gật đầu.

“Nếu ta nói ta nhất định sẽ cô độc, cuộc đời này hữu duyên vô phận thì sao?” Ánh mắt Tử Thanh dần dần hiện lên sắc thê lương.

Lí Vũ cười lạnh lùng: “Hay là ngươi còn muốn khiến vài vị nữ tử nữa rơi lệ tương tư?”

“Thôi.” Tử Thanh nặng nề thở dài, nhúng ngón tay vào chút rượu còn lại trong chén, viết xuống trên bàn hai chữ: “Nếu công tử có thể đoán được ý tứ phía sau hai chữ này, tin rằng công tử có thể hiểu rõ Tử Thanh.”

Lí Vũ vừa thấy hai chữ trên bàn, liền kinh hãi trợn trừng hai mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Tử Thanh.

“Còn thỉnh công tử thay ta giữ kĩ bí mật này, đợi cho đến ngày Vân Châu biến thành mảnh đất vui tươi khoái nhạc ta sẽ chính mồm nói cho các nàng hết thấy.” Cười ảm đạm, Tử Thanh nhìn ánh nến trên bàn: “Đến lúc đó mặc kệ là ta nên quay lại hay là nên tự sát tạ tội, ta cũng điềm nhiên không hối hận.”

“Thì ra...ha ha, thì ra khúc mắc vẫn là chính bản thân ta.”

“Điều Lí công tử để ý nhất vẫn là Hoắc cô nương phải không?” Một câu của Tử Thanh nói trúng lòng Lí Vũ.

“Bây giờ ta đột nhiên hiểu rõ.” Lí Vũ kinh ngạc nhìn Tử Thanh, liên tục sợ hãi than: “Ta thật không dám tin...”

“Vậy công tử có còn nguyện ý dạy Tử Thanh võ nghệ không?”

“Tất nhiên là nguyên ý!” Lí Vũ rót đầy chén rượu cho Tử Thanh, bỗng nhiên nhíu mày: “Vậy tất cả những gì người đối đãi với Nhã Hề cô nương ở trong thành Phạm Dương, hết thấy đều là giả sao?”

“Tình cảm đó không hề có nửa phần giả dối!”

“Kia chẳng phải là cực kỳ hoang đường sao?”

“Hoang đường cũng tốt mà không giống với thế tục cũng thế, ta không quan tâm – ta chỉ muốn được ở bên cạnh bảo vệ nàng, không hy vọng xa vời có thể đạt được cái gì, xin hỏi hoang đường ở chỗ nào?” Bất giác, khóe mắt đã ướt ướt, Tử Thanh nâng chén: “Nếu ái tình trên thế gian này đều chỉ là vì chiếm giữ cùng đòi hỏi, vậy xin hỏi Lí công tử, như thế nào có được hạnh phúc đây?”

Một câu nói này khiến Lí Vũ ngây ngốc không đáp lại nổi.

“Tối nay ta nói hơi nhiều, cũng có chút mệt mỏi, vậy xin về phòng nghỉ ngơi trước.” Đứng dậy, đôi mắt Tử Thanh phấp phất lệ quang: “Ta kính Lí công tử người là bậc quân tử, nếu nguyện vọng của ta chưa thành mà ta đã không còn thì cứ tiết lộ bí mật này ra ngoài, khi đó thỉnh công tử thưởng cho Tử Thanh một manh giường chiếu, đừng để cho ta phơi thây nơi hoang dã là được.”

“Yến công tử nói quá rồi.”

“Lí công tử, ngủ ngon.” Xoay người rời đi, Tử Thanh chỉ cảm thấy toàn thân đều run rẩy.

Lí Vũ cúi đầu nhìn chữ biết dần dần bị gió thổi khô đi ở trên bàn, thì thào khẽ nhẩm: “Mộc Lan...”

Một đêm không ngủ được, đáy lòng Tử Thanh như lẫn lộn cả ngàn tư vị.

Sáng sớm, Lí Vũ từ biệt Hoắc Hương và Lí Nhược, cùng Tử Thanh và Triều Cẩm cưỡi ngựa đi lên phía bắc.

Liên tục chạy suốt bốn ngày, đã đến trong vòng hai mươi dặm gần Vân Châu.

“Sử tiểu thư tính cứ như vậy trực tiếp tiến vào Vân Châu?” Lí Vũ bỗng nhiên ghìm cương ngựa, chần chừ hỏi.

Triều Cẩm cười nhẹ: “Có gì mà không thể?” Nói xong liền nhìn về phía Tử Thanh: “Tiếp theo đi vào thành, người liền lập tức đến phủ nha, dùng binh phù dẫn toàn bộ thủ binh trong thành dời khỏi Vân Châu.”

“Được.” Tử Thanh bỗng nhiên nở nụ cười: “Triều Cẩm, chẳng lẽ ngươi muốn dùng không thành kế?”

Có chút kinh ngạc liếc nhìn Tử Thanh một cái, Triều Cẩm cười: “Qua nhiều ngày cũng trở nên có chút thông minh rồi đó.”

“Nhưng mà dân chúng trong thành...” Tử Thanh có điểm lo lắng, từ xưa tới nay khi chiến loạn thì thương tổn nhiều nhất chính là bách tính.

“Đã qua nhiều năm như vậy, dân chúng Vân Châu tất nhiên đã học được phải làm thế nào để bảo vệ mình, có đôi khi nếu muốn nhận được báo đáp thì cũng cần có sự hy sinh.” Triều Cẩm thở dài: “Đi thôi, giá!” Triều Cẩm vung roi ngựa phóng lên phía trước.

Lí Vũ có điều sở ngộ, cười: “Kế này nếu thành, có lẽ có thể đổi được nửa tháng thanh nhàn.”

“Giá!” Tử Thanh vỗ con ngựa, thúc ngựa đuổi theo.

Thành Vân Châu, phía bắc cao phía nam thấp, dọc ngang kéo dài mười dặm, vốn phải là một trấn quan trọng nơi phương bắc nhưng lại bởi vì nhiều năm không được coi trọng nên những bức tường thành đã có nhiều chỗ hoang tàn đổ nát.

Đánh ngựa đi trên con đường lát đá trong thành, đôi mắt trông về phía vùng đất hoang dã bên ngoài thành, tuy rằng đã bị tuyết phủ lên một lớp dày, nhưng mà từ tình thế số đất đai nhìn thấy được thì có lẽ dân chúng Vân Châu có thể đi được, chạy thoát đều có khả năng.

Đại kỳ ố vàng ảm đạm có thêu chữ “Đại Đường” thật lớn đứng sừng sững nơi đầu tường, có vài tên tướng sĩ thủ thành đứng thừa thốt trên đó, như chim sợ cành cong nhìn chăm chăm phía bắc, sợ một tiếng trống trận vang lên là thiết kỵ Đột Quyết liền xông vào thành đánh cướp một phen.

Trong thành rất nhiều tường gạch bị tàn phá, ngẫu nhiên bắt gặp được người qua đường kinh ngạc đi qua.

“Tử Thanh, phủ nha hẳn là ở bên kia.” Triều Cẩm thúc ngựa, dẫn theo Tử Thanh nhắm con đường hướng đông mà chạy.

Thành Vân Châu một phiên đồ nát, nhưng phủ thành chủ cố tình lại mới dị thường, tựa hồ như vừa sửa lại không lâu.

Nhảy xuống ngựa đi đến, Tử Thanh vừa muốn bước vào phủ liền bị tướng sĩ canh gác phủ ngăn lại: “Người tới là người nào, dám tự tiện xông vào trọng địa phủ nha!”

Lấy binh phù từ trong lòng ra, Tử Thanh cao giọng nói: “Ta là An gia lục công tử, An Khánh Ân, theo mệnh lệnh phụ thân đến trấn thủ Vân Châu! Mau chóng kêu Thứ sử đại nhân đi ra gặp ta!”

“Lục...lục công tử!” Tướng sĩ thủ thành cả kinh, hoảng sợ vội xoay người chạy vào trong phủ: “Đại nhân, đại nhân, lục công tử đến!”

“Hả?” Thứ sử đại nhân y quan không chỉnh tề một bên vừa chạy vừa chỉnh sửa lại mũ quan, cuống quýt đi ra: “Không biết đại giá của lục công tử đã đến nên chưa kịp nghênh đón, là hạ quan thất trách...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói những lời đó nữa, mau chóng giống trống tập kết tất cả tướng sĩ trong thành lại rồi cùng ta ra khỏi thành!” Tử Thanh cắt ngang lời hắn nói.

“Ra khỏi thành?” Thứ sử đại nhân sửng sốt: “Vì sao phải ra khỏi thành? Công tử chỉ cần ở lại trong phủ, hạ quan dám cam đoan binh mã Đột Quyết tuyệt đối sẽ không tiến một bước vào trong phủ!”

“Vì sao lại thế?” Lí Vũ bối rối hỏi.

“Hạ quan đã sớm có hiệp định với Ma Ô tướng quân của Đột Quyết, hãn cướp của hãn, ta sống của ta, hàng năm chia cho hãn một nửa tiền tiến cống của Vân Châu, cả hai không liên can đến nhau.”

“Hảo một câu hai bên không va chạm! Người coi dân chúng là cái gì chứ?” Triều Cẩm đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Việc quân đại sự, sao có thể để nữ tử ngắt lời?” Thứ sử đại nhân khinh thường liếc Triều Cẩm một cái: “Nơi này ta có tính toán rồi, cho dù công tử có binh phù trong tay thì vì sự yên ổn của Vân Châu hạ quan cũng vạn vạn lần không thể làm theo lời công tử!”

“Lí công tử, mượn kiếm dùng một chút!” Triều Cẩm vừa dứt lời đã rút trường kiếm bên hông Lí Vũ ra, một kiếm xuyên thấu ngực Thứ sử đại nhân: “Việc quân đại sự tất nhiên có thể để Sử Triều Cẩm ta ngắt lời!”

“Người...người...” Một màn đột ngột này thật sự là quá nhanh, đừng nói Thứ sử đại nhân chết không nhắm mắt, ngay cả tướng sĩ thủ thành ở một bên cũng cả kinh không biết làm sao.

Rút kiếm ra khỏi thân thể Thứ sử, hắn dĩ nhiên gục xuống đất tắt thở.

Triều Cẩm đem kiếm trả cho Lí Vũ: “Làm bản kiếm của ngươi, ngày khác tất sẽ tặng kiếm khác bồi tội.” Nói xong liền nắm lấy tay cầm binh phù của Tử Thanh giơ cao: “Thứ sử đã chết, nay Lục công tử là tân nhậm Thứ sử của Vân Châu, nếu có ai không tuân theo quân lệnh, giết!”

Tử Thanh chấn động, cổ khí phách này của Triều Cẩm thật sự khiến cho nam tử trong thiên hạ đều phải xấu hổ.

“Ha ha, ta thích sự rõ ràng này của Sử tiểu thư!” Lí Vũ cười ha ha, tra trường kiếm vào vỏ, nhìn hai tướng sĩ thủ thành vẫn đứng trợn mắt há hốc mồm: “Các ngươi còn không mau mau đánh trống tập kết tướng sĩ?”

“Dạ...dạ...”

Đánh trống, lại đánh trống, mỗi một tiếng trống đều làm cho toàn thành Vân Châu như hơi rung lên.

Sau canh ba, rốt cục toàn bộ tướng sĩ trong thành đã tập kết trước phủ.

Nhìn đám tướng sĩ tàn binh giáp trụ rách nát kia, tâm Tử Thanh không khỏi lạnh lại, một ngàn người như vậy sao có thể bảo vệ cho Vân Châu?

Triều Cẩm vỗ vai Tử Thanh, chuyển mắt nhìn tướng sĩ cùng dân chúng vây xem: “Hôm nay An gia Lục công tử đặc biệt đến trấn thủ Vân Châu, tự biết với khí lực hiện nay chắc chắn không thể chống lại binh mã Đột Quyết ở ngoài thành, nhưng nếu chư vị tin tưởng Lục công tử liền hãy gói ghém mọi của cải lương thực ở trong thành, cùng chúng ta xuất thành, trong vòng ba ngày Lục công tử tất sẽ trả lại cho chư vị một thành Vân Châu yên ổn tạm thời.”

“Không phải ta không tin Lục công tử, mà là...mấy năm nay giao thủ cùng Đột Quyết, ta thấy vĩnh viễn cũng chỉ có thể tránh né thôi...thật sự là...”

“Thứ sử vô năng, chỉ biết đàn áp dân chúng, nay đã bị Lục công tử trảm đặt trước cửa nha môn! Công tử thành tâm như thế, mọi người còn có gì do dự?” Triều Cẩm giơ tay lên: “Chẳng lẽ các vị không muốn hãnh diện tự hào đánh quân Đột Quyết một hồi sao?”

“Ta...ta...ta đi cùng công tử!” Đột nhiên, thanh âm một tướng sĩ vang lên.

“Ta...ta cũng đi!”

“Lục công tử mang theo chúng ta đi...”

“Ta nghe công tử!”

Càng ngày càng có nhiều dân chúng cùng tướng sĩ quỳ xuống dưới chân, lòng Tử Thanh không khỏi bùng lên một ngọn lửa chua xót thương cảm nóng bỏng, cảm kích nhìn Triều Cẩm, nhưng lời nói lại nghẹn trong yết hầu không biết mở miệng như thế nào.

Triều Cẩm cười gât đầu: “Lục công tử khi vào thành đã nắm được tin tức, tin rằng rất nhanh chóng sẽ có người Đột Quyết đánh vào thành, ta cho chư vị một khắc trở lại nhà thu thập hành lý, một khắc sau tập kết ở cửa nam, chúng ta vào trong núi tạm lánh mũi nhọn, chờ đợi thời cơ đến tất sẽ ăn miếng trả miếng!”

“Được!”

Quả nhiên không ngoài dự kiến của Triều Cẩm, một khắc sau khi mọi người rút lui khỏi Vân Châu, Ma Ô liền mang binh mã giết đến.

Binh mã Đột Quyết đông nghìn nghịt tìm kiếm khắp từ trong đến ngoài thành Vân Châu, dù một thước đất cũng không bỏ sót mà ngay cả một lượng bạc vụn cũng không tìm thấy.

Cao cao ngồi trên lưng ngựa, tướng quân Ma Ô mặt đen khô ngô to béo nhện không được phun ra một ngụm nước miếng: “Con mẹ nó! An gia Lục tiểu tử này lại đùa bốn cái gì mà tâm kế nữa! Còn có tên Sử công tử kia, hoàn toàn là lừa lão tử mà! Tòa thành rách nát này bây giờ ngay cả một bóng người cũng không thấy, không thú vị! Không thú vị chút nào!”

“Vậy tướng quân, chúng ta có nên về doanh trại không?”

“Lui! Con mẹ nó! Lão tử không tin bọn chúng thật sự không cần thành Vân Châu này! Xem bọn chúng có thể chết dí ở trên núi bao lâu!” Ma Ô phất tay, mang theo đại quân Đột Quyết đông nghìn nghịt rút lui khỏi thành Vân Châu.

Từ xa xa nhìn đại quân rút đi, Triều Cẩm bỗng nhiên cười, quay đầu hỏi dân chúng ở bên người: “Không biết trong thành Vân Châu còn giữ lại pháo từ hồi tháng giêng không?”

“Có thì có...”

“Lí công tử, xem ra chúng ta phải quay lại đó yhooi.” Triều Cẩm chuyển mắt nhìn Lí Vũ, Lí Vũ đột nhiên hiểu ra.

“Việc này một mình ta làm cũng được rồi, Sử tiểu thư chờ xem đi.” Nói xong, Lí Vũ cười, cầm kiếm lặng lẽ chạy về phía thành Vân Châu.

52. Q.3 - Chương 52: Cầm Tặc Cầm Vương

Từ xa xa nhìn Lí Vũ biến mất trong thành Vân Châu, Triều Cầm giơ tay quơ quơ trước vẻ mặt đầy kinh ngạc của Tử Thanh: “Tử Thanh, Tử Thanh?”

“Triều Cầm, kể lần này của người ta thật sự không đoán được.” Tử Thanh cười lắc đầu.

“Không cần đoán, cứ xem là được.” Nói xong, Triều Cầm liền lặng lẽ ghé sát bên tai Tử Thanh, nói: “Xem ra phải chăng sau này người sẽ luyến tiếc nếu phải rời xa ta?”

Tử Thanh ngẩn ra, còn chưa mở miệng thì Triều Cầm đã đi đến trước mặt tướng sĩ: “Nếu mọi người muốn bình yên trở về thành Vân Châu, vậy phải trông vào sự cố gắng của mọi người.”

“Thỉnh cô nương phân phó.”

Triều Cầm nghiêm mặt nói: “Ta muốn trong vòng ba ngày ở hai bên sườn sơn đạo chư vị phải đào ra một cái khe không liên mạch tầm một trượng.”

“Cái này...Hôm nay là ngày đông lạnh lẽo, đất đai đông cứng rất khó đào lên.”

“Nhân định thắng thiên*, yên ổn cũng thủy chung là do hai bàn tay tạo nên.” Tử Thanh bỗng nhiên cười, mượn lấy một cán cuốc từ trong tay một vị dân chúng: “Chúng ta cùng nhau đi, sáng tạo nên kỳ tích!” Nói xong lập tức đi tới sơn đạo, mạnh mẽ vung hạ cán cuốc xuống mảnh đất đóng băng trong rừng hoang khiến cho trực tiếp tác động đến vết thương trong lòng bàn tay, truyền tới một trận đau nhức.

(*con người làm chủ được số phận của chính mình)

“Được, Lục công tử cũng tự mình động thủ như thế, chúng ta sao có thể tụt phía sau! Chúng ta cùng động thủ!”

Trong lúc nhất thời, hai bên sơn đạo đầy bóng người di chuyển, cho dù đất lạnh cứng rắn khó đào nhưng cũng thành bùn đất tung bay.

Đau lòng tiến lên đè lại bàn tay Tử Thanh, Triều Cầm lắc đầu: “Trên tay người còn có thương tích...”

Tử Thanh lắc đầu: “Ta chỉ muốn nhanh chóng khiến nơi này an ổn, vết thương thì không phải còn có thuốc trị thương sao, không đáng ngại.”

“Nhưng mà người còn có an bài khác mà.” Triều Cầm đột nhiên mở miệng, Tử Thanh nghiêm túc nhìn nàng: “An bài cái gì?”

“Người theo ta đến đây.” Triều Cầm lôi kéo Tử Thanh đi đến bên rìa sơn đạo, trực tiếp ngồi xuống, kéo góc áo Tử Thanh: “Người cũng ngồi xuống đi.”

Tử Thanh ngồi xuống, bối rối nhìn nàng: “Triều Cầm?”

Bỗng nhiên ngã vào lòng Tử Thanh, Triều Cầm an nhiên nhắm hai mắt lại, khóe miệng lẩm bẩm nói: “Ta mệt mỗi quá, lúc này cứ để cho ta ngủ một lát đi, được không?”

“Được.” Tử Thanh thản nhiên cúi đầu, nhìn gương mặt mệt mỏi của nàng, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại trên một sợi tóc bạc trên mái tóc mai của nàng, lòng Tử Thanh không khỏi nhói đau. Dọc theo đường đi, nàng suy tính mưu kế an định Vân Châu, tất nhiên là hao tâm tổn lực nhiều lắm, vậy thì cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Vòng cánh tay ôm lấy nàng, Tử Thanh ngửa đầu nhìn bầu trời, Triều Cầm, ân tình ta nợ nàng, phải làm thế nào để trả lại đây?

Thật hy vọng cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, vĩnh viễn đều có thể cảm thụ được vòng tay ấm áp. Khóe miệng Triều Cầm khẽ mỉm cười, nặng nề đi vào giấc ngủ, đoạn đường này thật sự là mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi.

“Ta đã trở lại!” Lí Vũ ôm đầy pháo hoa, trên cổ còn đeo một cái đồng la (1) chạy trở về.

Triều Cầm bừng tỉnh, trợn mắt nhìn Lí Vũ: “Ha ha, không thể tưởng được Lí công tử biết ý của ta mà còn giúp ta tìm được thêm cái đồng la này nữa.”

“Ha ha, ba ngày này ta cần phải hảo hảo trêu chọc những tên Đột Quyết đó mới được!” Lí Vũ đắc ý cười to, chỉ lưu lại Tử Thanh lặng lẽ nhìn bóng dáng Triều Cẩm mà thở dài một tiếng cảm thán.

Ba ngày này mỗi ngày Lí Vũ đều không ngừng đánh đồng la tiến vào thành hô to: “Lục công tử vào thành! Vào thành!”, chọc cho quân Đột Quyết vô huyệt hết một lần lại một lần, Ma Ô tướng quân cũng nhanh chóng bị chọc tức đến lửa giận bốc cao ba trượng, quả thực muốn mang binh xông lên núi, giết hết toàn bộ những dân chúng Vân Châu ở trên đó! Nhưng mà nghĩ lại, đường núi bất lợi với kỵ binh, tướng sĩ thủ thành Vân Châu tránh trong núi lại tới đánh lên thì thật sự là chịu thiệt lớn.

Nhưng mà, có thể chịu một lần, hai lần, nhưng thường thì không thể nhịn đến lần thứ ba, lửa giận của Ma Ô tùy thời đều có thể bùng nổ.

Triều Cẩm nhất nhất xem xét từng cái hố cái rãnh ở trong phiến rừng hoang, lại sai người dùng nhánh cây tạo thành cái vòng để lên trên, sau đó dùng tuyết che lấp lại: “Tuy rằng không đủ trăm cái hố nhưng cũng tạm chống đỡ trong một khoảng thời gian.”

“Tốt, ta cũng muốn đi chém vài tên Đột Quyết!” Lí Vũ nắm kiếm hô to.

Triều Cẩm cười nhẹ, phân phó cho tướng sĩ ở các hướng: “Đợi cho đại quân của Ma Ô tiến vào núi, không thể xung đột chính diện, tập trung toàn bộ binh lực vào chủ tướng Ma Ô, chỉ cần hấn rơi xuống ngựa là chúng ta có thể bình yên trở về Vân Châu.”

“Tuân lệnh!”

Đảo mắt nhìn Tử Thanh, Triều Cẩm cười: “Nói vậy thì giờ phút này Ma Ô đã sắp không kiềm chế được nữa, thời điểm máu chốt vẫn là để cho An gia Lục công tử người xuất mã, mời vị Ma Ô tướng quân kia vào trong đại lao Vân Châu.” Nói xong liền xoay người về phía con ngựa ở bên cạnh, đem dây cương đưa cho Tử Thanh: “Giờ là đến người một mình chiến đấu.” Nét lo âu nhàn nhạt hiện lên trong mắt, Triều Cẩm có phần lo lắng.

Tiếp nhận dây cương, Tử Thanh bật cười ha hả: “Yên tâm, đã nhiều ngày nay có Lí công tử dạy ta chút công phu quyền cước, thỉnh Ma Ô tướng quân lên đây cũng không khó lắm.” Xoay người lên ngựa, Lí Vũ đột nhiên ngăn cản Tử Thanh, chính mình cũng xoay người lên ngựa: “Lục công tử không ngại mang theo một hộ vệ chứ?”

“Đa tạ Lí công tử, giá!” Tử Thanh thúc ngựa hướng về phía Vân Châu, Lí Vũ đuổi theo sát sau đó.

Cưỡi ngựa đến phía trước cửa nam, Tử Thanh nhìn tường thành đồ sộ: “Hôm nay nếu thành công, chuyện thứ nhất ta làm chính là sửa chữa bức tường thành này cho tốt.”

“Nói không chừng ngày sau trong sử sách kì nữ tử Đại Đường sẽ có thêm tên người.” Lí Vũ nhún vai cười, từ bên sườn ngựa cầm lấy đồng la: “Trò vui lại tới đây!”

“Ha ha.” Tử Thanh lắc đầu: “Lần này ta muốn đánh đồng la.”

“Tốt! Đây!” Lí Vũ giao đồng la cho Tử Thanh.

Tử Thanh nhận lấy, tay trái đánh vang đồng la, đồng thời ngửa mặt lên trời hô to: “Bản công tử đến đây! Ma Ô! Đại mập mập, người còn không ra?”

Hồ khoảng chừng thời gian một chén trà nhỏ.

Cửa bắc Vân Châu, quân mã đông nghìn nghịt dần dần xuất hiện.

“Tử Thanh, nên lui thôi.” Lí Vũ nhanh chóng ghìm ngựa quay đầu.

Tử Thanh gạt đầu, lùi về phía sau vài trăm thước, bỗng nhiên lại ghìm ngựa, ngừng lại: “Ta sợ bọn chúng không đuổi theo ta lên núi, kích thích thêm một chút đi.”

Thiết kỵ Đột Quyết xuyên qua Vân Châu, vọt tới cửa nam, xa xa liền nhìn thấy Tử Thanh dùng ngựa gõ thanh la.

“Người chính là An gia Lục công tử?”

“Đúng vậy, đại mập mập, đã nhiều ngày chơi trốn tìm với người cũng thực làm cho bản công tử vui vẻ a. Không bằng hôm nay chúng ta cũng chơi đi?” Một câu của Tử Thanh kích đúng chỗ hân của Ma Ô.

“Tiểu tạp mao! Hôm nay lão tử tuyệt đối sẽ không cho phụ thân người cái gì gọi là mặt mũi! Không chém người lão tử thì không làm người!” Nói xong Ma Ô liền vung roi, phóng ngựa mang theo mấy ngàn thiết kỵ phóng về phía Tử Thanh.

“Đi mau!” Lí Vũ vỗ ngựa của Tử Thanh, dẫn theo Tử Thanh chạy lên núi.

“Giá!” Hay người phi ngựa chạy như bay.

Bàn tay Triều Cẩm hơi nâng lên: “Chư vị, chờ cho toàn bộ thiết kỵ vào núi liền châm pháo cầm trong tay, ném xuống dưới vó ngựa!”

“Tuân lệnh!”

Mấy thớt tuần mã chạy như bay qua giữa sơn đạo, phía sau nhân mã Đột Quyết đông nghìn nghịt cũng ào ào đuổi theo, ở trên đường núi tự nhiên phải xếp thành tám người một hàng, nếu kỵ binh tiến vào trong rừng thì tuyệt đối không chiếm được ưu thế gì!

“Phóng!” Triều Cẩm ra lệnh một tiếng, tiếng pháo liền nổ vang ngay dưới vó ngựa.

Ngựa bị kinh hoảng đều điên cuồng nhảy dựng lên lao về phía rừng hoang, mang theo binh sĩ Đột Quyết trên lưng cùng rơi xuống hố.

Quân tiên phong của quân Đột Quyết đã hết, Triều Cẩm mang theo binh sĩ Vân Châu nhảy ra, dưới sơn đạo chém giết thành một con đường...

“Công lao ‘cầm vương’ giao cho ta đi!” Lí Vũ ghì ngựa quay đầu, rút kiếm vọt tới Ma Ô bị vây bên trong đàn ngựa hoảng loạn.

Triều Cẩm thuận thế cầm lấy một bộ trường cung tốt ở bên cạnh, tháo túi tên ra vẩy tay một cái với Tử Thanh: “Đường đường là Lục công tử cũng không thể bại bởi tiểu tướng Lí gia được!”

Tử Thanh cười, giục ngựa chạy tới, đưa tay cùng lúc tiếp lấy trường cung, túi tên, kiềm chế con ngựa – cái tên kéo cung, nhắm ngay vào chiếc lông vũ trên chiếc mũ da cừu của Ma Ô: “Lí công tử, ta thắng!” Mũi tên bắn ra như bay, linh vũ trên đầu Ma Ô bị bắn gãy.

Ma Ô đại kinh thất sắc mà lăn từ trên ngựa xuống, một mũi tên khác trực tiếp bắn xuyên qua áo giáp trên vai phải của hắn, hơi đâm vào huyết nhục.

Ma Ô tập trung nhìn lại, Tử Thanh tên đã lên dây, liền tự nói với chính mình: “Con mẹ nó! Lão tử quá kinh địch mà!”

“Ma Ô tướng quân, còn không thúc thủ chịu trói?” Tử Thanh hét lên từ phía xa.

“Lão tử không tin người dám giết ta!” Nếu An Lộc Sơn đắc tội Đột Quyết, xem xem ai đến giúp hắn hoàn thành đại nghiệp! Ma Ô lạnh lùng hừ một tiếng, một đạo kiếm phong lạnh như băng dĩ nhiên đã đặt trên cổ mình, Lí Vũ cười vãn đạm phong khinh: “Vậy thì chúng ta mời tướng quân ngài vào Vân Châu ngồi chơi, để có thể tận tình địa chủ!”

Chủ soái bị bắt, soái kỳ đã đổ, tàn binh dần dần rút về phía bắc.

Triều Cẩm cao giọng hô: “Đừng để cho tất cả chạy hết, bắt vài tên đến giúp chúng ta tu sửa tường thành a!”

“Tuân lệnh!” Oán hận áp lực trong thời gian dài làm cho trong lòng các tướng sĩ Vân Châu đều tích tụ một ngọn lửa, giờ khắc này lấy một ngàn lính bình dân đối kháng với hàng ngàn thiết kỵ mà đại thắng làm cho tâm chúng tướng sĩ từng người từng người giống như liệt hỏa bùng bùng cháy bỏng.

“Xem các người còn dám cướp đoạt gì đó của chúng ta không!”

“Xem các người còn dám khi dễ nữ tử Vân Châu chúng ta không!”

“Xem các người còn dám xâm phạm Vân Châu nữa không!”

Lão bách tính cũng khiêng cán cuốc đi theo tướng sĩ Vân Châu một đường đuổi theo.

“Đi, chúng ta nên trở về Vân Châu thôi!” Lí Vũ cao giọng hô, áp giải Ma Ô tướng quân đi về phía Vân Châu.

Tử Thanh nhìn nhìn số ngựa hoặc bị thương hoặc bị vây dưới hố, thoáng liếc qua Triều Cẩm: “Sau khi trở về Vân Châu chỉnh đốn xong, chúng ta dẫn người lại đây kéo đám ngựa này lên. Có thể chữa thì chữa, có thể cứu liền cứu, đừng để cho chúng bị nhốt ở chỗ này tự sinh tự diệt.”

Triều Cẩm lạnh nhạt cười: “Ta không chỉ muốn những thớt ngựa đó, ta còn muốn người Đột Quyết đưa cho chúng ta binh khí cơ.” Vỗng nhiên dường như nhớ tới cái gì: “Tử Thanh, sau khi trở lại Vân Châu thì tức khắc viết một phong thư đưa tới Phạm Dương, nói ở Vân Châu hết thấy đều an hảo, người cùng người Đột Quyết mới gặp mà như cố nhân, còn thỉnh Ma Ô tướng quân ở lại thành làm khách, bảo An bá bá không cần lo lắng.

“Được!” Tử Thanh đeo trường cung cùng túi tên lên lưng, đưa tay về phía Triều Cẩm: “Đi, lên ngựa, chúng ta về Vân Châu!”

“Tử Thanh...” Thân mình Triều Cẩm chấn động, vươn tay ra.

Tử Thanh dùng một chút lực, kéo Triều Cẩm lên lưng ngựa, mặc nhiên để nàng tựa vào lòng.

“Giá!” Tử Thanh quát ngựa, chạy như bay về phía Vân Châu.

Mỉm cười nhắm mắt, hai gò má Triều Cẩm lặng lẽ dâng lên một rặng mây đỏ, những ngày như thế này, có hay không vẫn...vẫn cứ thế tiếp tục đây?

Tử Thanh đánh ngựa vào thành, ghìm ngựa nhìn tướng sĩ dân chúng toàn thành trên dưới kích động hoan hô, khó nén được kích động trong lòng: “Ta muốn thành Vân Châu biến thành một miền đất hứa!”

“Lục công tử! Lục công tử! Lục công tử!”

Trên dưới toàn thành Vân Châu, một mảnh sôi trào.

53. Q.3 - Chương 53: Giải Nỗi Lo Buồn, Xua Tan Mây Mù

Triều Cẩm biết sớm hay muộn cũng phải thả Ma Ô, nếu không kinh động đến vương đình Đột Quyết thì chỉ sợ sẽ càng có nhiều quân đội đột kích, lấy thực lực của Vân Châu giờ phút này thì chắc chắn sẽ không chống đỡ được vạn người công thành dù chỉ một khắc.

Chỉ có thể tạm cảm tù Ma Ô nửa tháng, thứ gì ăn ngon chơi vui vẻ đều đưa cho hắn, để hắn biết, kỳ thật vị An gia Lục công tử này không phải muốn trở thành kẻ địch của hắn, đợi đến ngày thả Ma Ô về thì cũng không làm tổn hại đến giao tình giữa An gia và người Đột Quyết, cũng để cho bọn họ có thời gian gia cố lại tường thành, luyện binh thư thả, cho dù ngày sau Ma Ô có muốn lại tập kích Vân Châu thì chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy.

Bên này là quân dân đồng loạt sửa chữa tường thành, bên kia trẻ em phụ nữ lại lợi dụng giáp y của quân Đột Quyết sửa thành giáp bào cho tướng sĩ, mới vào Vân Châu mười ngày mà Vân Châu tựa hồ đã có chút sinh cơ.

Ba ngày sau khi đại thắng Hoắc Hương nhận được thư bình an của Lí Vũ, vì thế mượn xe ngựa chở Lí Nhược cùng Tô Tình một đường bắc thượng đến Vân Châu.

“Hương nhi!” Rốt cục thấy được Hoắc Hương, nét tướng niệm trần đầy thoáng xẹt qua đáy mắt Lí Vũ, không nói hai lời liền ôm lấy Hoắc Hương quay mấy vòng.

“Chàng...chàng mau buông ta ra!” Về mặt Hoắc Hương đỏ bừng, xấu hổ nhìn tướng sĩ dân chúng chung quanh.

“Ca ca, xấu hổ xấu hổ quá!” Lí Nhược vén rèm thấy một màn như vậy, không khỏi mở miệng cười hì hì.

“Có gì mà xấu hổ? Tiểu gia chỉ là nhớ thương nương tử mà thôi!” Lí Vũ ngửa mặt cười, thản nhiên vô hạn.

Tử Thanh cùng Triều Cẩm từ trong phủ đi ra, tiến lên đón tiếp: “Đến đây là tốt rồi, hai ngày nay Lí huynh luôn luôn nghĩ xem khi nào thì các người đến Vân Châu đó.”

“Tử Thanh ca ca!” Lí Nhược vừa thấy Tử Thanh liền đột nhiên nhảy xuống, động mạnh khiến vết thương đau đớn, không khỏi nhướn mày, đau kêu lên một tiếng.

“Tiểu muội này của ta a, thấy người còn kích động hơn so với thấy ta, ha ha.” Lí Vũ cảm thán một tiếng.

Hoắc Hương vội vàng giữ chặt nàng: “Người nha, miệng vết thương còn chưa khép lại, người mà bắt đầu cử động loạn lên, lại bị thương nữa thì ta cũng không cứu người đâu.”

Lí Nhược chu miệng: “Khẳng định là tẩu tẩu thương ta mà, hi hi.” Nói xong liền làm mặt quỷ với Lí Vũ: “Đương nhiên cũng sẽ đối tốt với Tử Thanh ca ca rồi, nói như thế nào thì cũng là huynh ấy giúp ta cứu tiểu Tình tử trở về.”

“Ô cô nương...” Tử Thanh nhẹ nhàng gọi một tiếng, nữ tử tái nhợt đang ngồi xoay lưng trong xe ngựa kia rốt cục cũng xoay người lại, ngẩn ngơ nhìn Tử Thanh.

Lí Nhược nhỏ giọng tiến đến thì thầm bên tai Tử Thanh: “Tử Thanh ca ca, lần này huynh phải giúp ta đi, từ ngày đó đến bây giờ dù một câu tiểu Tình tử cũng chưa nói, ta nhìn mà thực lo lắng.”

Hoắc Hương thở dài than: “Gặp tai biến này, khúc mắc thật khó mà giải được, ta chỉ có thể chữa khỏi thân thể của nàng, lại không chữa được lòng nàng.” Có chút dăm chiêu nhìn Tử Thanh: “Yến công tử, khúc mắc trong lòng nàng...có lẽ huynh có thể giúp đỡ.”

“Ta?” Tử Thanh ngạc nhiên.

Hoắc Hương dẫu đi nổi mắt mắt trong đáy lòng: “Ta xem ra nay nàng chỉ nghe lời huynh nói thôi, cho nên hết thấy đều phải trông vào công tử.”

Tử Thanh nặng nề thở dài, vừa muốn đến gần Tô Tình lại bị Triều Cẩm kéo lại: “Thời gian này cứ để cho nàng an tĩnh một chút, so với nói gì đó thì hữu dụng hơn.”

“Kỳ thật ta cảm thấy nàng thiếu chính là phát tiết.” Mày Tử Thanh dãn ra, nhìn Tô Tình mỉm cười: “Để ta thử xem.” Nói xong liền nhảy lên xe ngựa, chở Tô Tình chạy ra ngoại thành.

“Tử Thanh...”

Lí Vũ đưa tay ngăn Triều Cẩm lại, đẩy thâm ý thở dài: “Sử tiểu thư, kỳ thật có đôi khi buông tha chấp niệm có lẽ cũng là một chuyện tốt.”

“Vì sao lại cố tình muốn ta buông?” Triều Cẩm không phục cười: “Chưa tới cuối cùng thì hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu.”

“Vạn nhất là không thì sao?”

Lại một người nói đồng dạng một câu như thế, Triều Cẩm lạnh lùng cười, xoay người trở về phủ.

Xe ngựa dừng bên bờ ruộng, Tử Thanh nhảy xuống xe, vươn tay ra với Tô Tình: “Ô cô nương, đến rồi, xuống đi.”

Tô Tình kinh ngạc nhìn Tử Thanh, chân chờ vươn bàn tay thon từng chút một.

Nắm bàn tay lạnh như băng của nàng, Tử Thanh dìu nàng xuống xe, tình tường thấy hai chân nàng run rẩy. Tử Thanh giữ chặt nàng ngồi xổm xuống, hai tay nhẹ nhàng gạt tuyết ở dưới chân đi: “Ô cô nương, nhìn xem nơi này, người thấy cái gì?”

Hồ hững nhìn bùn đất dưới tuyết, khoe miệng Tô Tình khẽ nhúc nhích: “Đất...”

“Lại nhìn vào sâu bên dưới xem?” Tử Thanh đào đất lên, lộ ra mầm cỏ bên trong: “Đây thì là cái gì?”

Tô Tình nhắm mắt lại, cũng không nói nữa.

“Mùa đông mặc dù lạnh lẽo nhưng mùa xuân cũng sẽ đến, cho dù mầm cỏ bị đất cát vùi lấp thì cũng sẽ phá đất mà lên, sẽ có một ngày quang minh mà đứng thẳng.” Tử Thanh nâng nàng dậy: “Ta biết hiện tại ta nói những điều đó tất nhiên người cũng không nghe vào tai, nhưng mà ta còn muốn nói, chết, cũng không khó, khó là trọng sinh mà sống lại.” Nhìn về phía đám mây xa xa phía trên bầu trời: “Sinh mệnh, có lẽ sẽ có rất nhiều rất nhiều khổ cực, nếu vội vàng mà đến, lại vội vàng mà đi, lưu lại trong lòng tất cả đều là đau đớn cùng thống hận, vậy thật sự uống công đã một lần đến nhân gian này.”

Quay đầu nhìn Tô Tình chậm rãi hé mở nhãn tình, Tử Thanh cười chua chát: “Còn sống, thì còn có hy vọng, mà đã chết thì cái gì cũng không có nữa.”

Cảm giác được bàn tay Tô Tình cầm lấy tay mình, Tử Thanh chỉ về phương xa: “Ta biết trong lòng người rất khổ sở, rất đau, nhưng hà tất một người phải đem mọi nỗi ủy khuất đau đớn đều giấu trong lòng? Quay về phía kia, đem mọi oán hận cùng thống khổ trong lòng người, toàn bộ đều hét lên một tiếng mà xả ra đi.”

Cắn chặt môi dưới, Tô Tình rơi lệ, lại thật lâu cũng không mở miệng.

Tử Thanh lắc đầu, giờ khắc này thật đúng là không còn lời nào để nói nữa, cũng không biết nên an ủi trái tim vỡ nát của nàng thế nào đây.

“Tiểu Tình tử...” Thanh âm Lí Nhược bỗng nhiên vang lên. Chỉ thấy tràn đầy ánh mắt nàng đều là đau lòng nhìn Tô Tình, chậm rãi tiến lên, giữ chặt lấy Tô Tình: “Tiểu Tình tử, thấy nàng như thế này, ta thật sự đau lòng.”

Thân mình Tô Tình run lên, cũng không liếc Lí Nhược một cái.

“Tiểu Tình tử! Nàng liếc nhìn ta một cái đi! Nói với ta một câu được không?” Lí Nhược lắc lắc thân thể nàng, nước mắt cũng đồng dạng tràn bờ mi mà chảy ra.

“Ta muốn...” Tô Tình cúi đầu, bỗng nhiên mở miệng.

“Tiểu Tình Tử, nàng muốn làm gì? Ta đều bồi tiếp nàng!” Lí Nhược kích động hỏi.

Tô Tình giương mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn Tử Thanh, nghẹn ngào mở miệng: “Công...công ta, được không?”

Lí Nhược chấn động, cả kinh nhìn về mặt đồng dạng kinh ngạc của Tử Thanh.

Ẩm đạm cúi đầu, cười tự diễu, Tô Tình nhắm mắt lại: “Ngay cả người cũng đều chán ghét ta! Cần gì phải khuyên ta trọng sinh?”

“Tô cô nương, ta không phải có ý từ này!” Thở dài, Tử Thanh tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt nàng: “Ta công người.”

Tô Tình lệ rơi đầy mặt nằm úp sấp trên lưng Tử Thanh, ôm sát lấy cổ nàng, thì thào tự nhủ: “Năm đó hắn cũng từng công ta như vậy...”

Tử Thanh đứng lên, nhìn về mặt đầy cô đơn của Lí Nhược: “Kỳ thật, Tô cô nương, ta tin tưởng sẽ có người vẫn ở bên người, quan tâm đến người.”

Làm như không nghe thấy thanh âm của Tử Thanh, Tô Tình tiếp tục mở miệng: “Hắn đã nói sẽ vẫn công ta đến già, ấm áp nơi lồng ngực còn chưa tan thì trái tim hắn đã lạnh lẽo trước, làm tổn thương ta, cũng tổn thương hài tử trong bụng ta...”

“Tiểu Tình tử, đừng nói nữa, những điều đó ta đều biết, đều biết, ta không để tâm tới những điều đó, không quan tâm.”

“Ta vốn tưởng rằng ta nhìn nhầm người, gặp phải kẻ bạc tình, nguyên tưởng rằng rời khỏi Phạm Dương thì cái gì cũng đều có thể làm lại...Nhưng mà, ta lại...ta lại gặp phải ta kiếp lớn hơn nữa...Ta hận!” Nước mắt lạnh như băng rơi xuống cổ Tử Thanh, Tử Thanh cảm giác được vòng tay nàng ôm lấy mình đang gắt gao siết chặt lại, cảm giác hít thở không thông ập đến Tử Thanh.

“Tô cô nương...tay...tay...”

“Vì cái gì lão thiên lại tra tấn ta như vậy! Vì cái gì –!” Áp lực đã lâu rốt cục giờ cũng được phát tiết ra, hai mắt Tô Tình đỏ bừng: “Người nói cho ta biết! Nói cho ta biết! Rốt cuộc ta làm sai cái gì? Làm sai cái gì?”

“Tô...” Sắc mặt Tử Thanh tím tái lại, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn.

“Tiểu Tình tử, nàng mau buông tay ra, Tử Thanh ca ca không chịu nổi mất!” Lí Nhược hoảng sợ vội tiến lên giữ chặt tay Tô Tình: “Mau buông ra.”

“Ta...ta...” Hai tay Tô Tình buông lỏng, Tử Thanh nhin không được ho khan một trận kịch liệt, cuống quýt hít từng hơi từng hơi vài luồng không khí.

Không đợi Tử Thanh kịp lấy lại sức, hai tay Tô Tình đã vòng lại, lại nhẹ nhàng vô cùng: “Thực xin lỗi...”

“Khụ khụ...không có việc gì...” Tử Thanh lắc đầu, cười khổ: “Người phát tiết được là tốt rồi, là tốt rồi.”

Nước mắt lại lăn dài trên gò má Tô Tình, gối đầu lên vai Tử Thanh, đột nhiên hỏi: “Người có tin tưởng rằng hai nữ tử có thể thiên trường địa cửu không?” Nay ta chỉ là tàn hoa bại liễu, chỉ cần nhắm mắt lại là kí ức đáng sợ ấy lại không xua đi được – nhưng mà, vì sao biết rõ người là nữ tử mà ta lại cảm giác được bình yên? Nhã Hề tỷ tỷ ở bên cạnh người cũng có cảm giác như vậy sao?

Lí Nhược cả kinh, cánh tay đặt trên người Tô Tình cũng vô lực mà rơi xuống.

Tử Thanh im lặng, cười chua xót, đáy mắt lơ đãng hiện lên một chút bi thương: “Ta không biết.”

“Sẽ!” Lí Nhược gạt đầu, buồn bã nhìn Tô Tình: “Nhất định sẽ!”

Tô Tình giương hai mắt đầm lệ lên nhìn nàng, người xưa nay vẫn bị coi như tiểu nha đầu – Lí Nhược, giờ khắc này trên nét mặt thể hiện lại kiên nghị trước nay chưa từng có.

Lí Nhược vươn tay ra, thân mình nhỏ gầy hiện ngang đứng thẳng: “Tin tưởng ta, sẽ có!”

Kinh ngạc nhìn Lí Nhược, Tử Thanh không khỏi lặng yên thở dài, thì ra ta còn không bằng người. Cười nhẹ, giương mắt nhìn đám mây phía chân trời – Nhã nhi, nàng có mạnh khỏe không?

Cảm giác được nữ tử ở phía sau khẽ run rẩy, Tử Thanh thu liễm lại suy tư: “Chúng ta...trở về thành đi.”

“Được.”

54. Q.3 - Chương 54: MẠCH THƯỢNG HOA KHAI*

Cuối cùng vẫn đến thời điểm không thể không thả Ma Ô rời đi, Triều Cẩm chuẩn bị tốt tuần mã áo lông cừu, để Tử Thanh dùng đại lễ cung tiễn Ma Ô, khi khởi hành còn không quên nói rõ ràng một câu: “Mong tướng quân lấy đại cục làm trọng, chớ để người nhà lại đánh người nhà.”

Ẩn ý bên trong lời của Triều Cẩm, Ma Ô thế nào lại không rõ được, tuy rằng mặt xám mày tro bị bắt nhốt ở Vân Châu những cũng lại được cảnh phong quang tiễn đưa rời khỏi nơi đó, nếu vẫn lại một lòng bất lỗi thì thật là người đệ nhất trong thiên hạ mất rồi. Ôm quyền quất ngựa rời khỏi Vân Châu, Ma Ô không khỏi âm thầm bội phục kế lược của nha đầu này, thôi, chờ ngày đại kế thành công sẽ lại gặp lại tiểu nha đầu này – Sử Triều Cẩm.

Vân Châu dần dần khôi phục an bình, bắt tri bắt giác đã qua một tháng.

Dưới sự điều trị của Hoắc Hương, Lí Nhược dần dần lại bắt đầu trở bên hiếu động, mỗi ngày dù Tô Tình trăm mặc ít lời cũng đều phải bị Lí Nhược chọc cười thiệt nhiều, có lẽ những uất ức trong lòng nàng sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày được Lí Nhược làm phai nhạt đi.

Lí Vũ dạy Tử Thanh võ công, đồng thời cũng phụ giúp Tử Thanh học quản lí quân vụ, Triều Cẩm thì chỉ điểm Tử Thanh chính vụ. Qua một tháng, Tử Thanh cảm thấy cổ nhân làm Thứ sử của một châu nguyên lai lại không dễ dàng như vậy.

Tuyết trên núi đã tan, xuân về hoa nở rộ.

Mỗi ngày sau khi bận rộn xử lý xong những việc vụn vặt của Vân Châu, Tử Thanh luôn một mình đi lên thành lâu phía cửa nam, để cho tướng sĩ thủ thành trên lầu lui đi, nhìn sắc xanh loang lổ phía xa xa, lặp đi lặp lại khe thì thảo niệm: “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ.”

Triều Cẩm luôn ở xa xa nhìn người mặc ngân giáp hồng bào – Tử Thanh kia, nhẹ nhàng thở dài, đáy lòng không khỏi cũng có một tia bất an, án theo cước trình thì Nhã Hề bọn họ hẳn là đến Vân Châu rồi mới phải, vì sao đã nhiều ngày như vậy lại vẫn không thấy bóng dáng? Nếu trên đường xảy ra chuyện gì thì chỉ sợ cả đời này Tử Thanh chàng cũng sẽ không tha thứ cho ta, phải không? Tử Thanh a Tử Thanh, ta ở trong lòng chàng, rốt cuộc được tính là cái gì?

“Triều Cẩm.” Bỗng nhiên Tử Thanh quay đầu, ánh mắt nhìn về phía bên này.

Triều Cẩm giật mình, chậm rãi đi ra: “Người...Sao người biết được ta ở đây?”

Tử Thanh thở dài: “Ta biết mỗi ngày người đều ở đó.”

Triều Cẩm cúi đầu: “Ta...ta chỉ là tới nhìn xem tường thành có được tu sửa bền chắc không thôi, ta...vẫn là đi về nghỉ ngơi trước đây.”

“Triều Cẩm...” Tiến lên phía trước, Tử Thanh đưa tay đỡ lấy hai vai nàng: “Một đường bắc thượng Vân Châu này, ta nợ nàng nhiều lắm.”

“Nhưng mà, chàng vẫn không cần ta, không phải sao?” Triều Cẩm hai mắt hàm lệ cúi đầu, khóe miệng lại khe khẽ nhếch: “Nhưng mà ta sẽ chờ, chờ đến một ngày nàng ấy không cần chàng nữa...”

Tử Thanh hít sâu một hơi, nâng tay nhắc lên một sợi tóc bạc trên mái tóc nàng: “Nếu thực sự có một ngày như vậy, nàng cũng sẽ không cần ta.”

“Cho dù người trong thiên hạ này không cần chàng thì cũng sẽ không có chuyện Sử Triều Cẩm ta không cần chàng!” Quyết tuyệt gương mặt nhìn Tử Thanh, Triều Cẩm nhào vào lòng nàng, lắc đầu, lại lắc đầu: “Chàng hãy tin tưởng ta...”

“Ta không xứng...” Thanh âm run rẩy của Tử Thanh vang lên, lại hít sâu một hơi, nếu nói ra chân tướng có thể khiến nàng không tiếp tục ngốc nghếch như thế, ta tình nguyện lúc này rơi xuống địa ngục! Tách ra kéo dài khoảng cách giữa hai người, Tử Thanh nhìn vào đôi mắt đầy kinh ngạc của nàng: “Triều Cẩm, kỳ thật ta là...”

“Lục công tử! Lục công tử!” Xa xa, một tiểu tốt cười ngả phóng vội đến, cắt ngang lời Tử Thanh đang muốn nói.

“Nếu là lời khiến người ta tổn thương, đừng nói vẫn tốt hơn.” Đột nhiên cảm thấy chuyện Tử Thanh muốn nói này có khả năng sẽ làm hết thảy mọi việc thay đổi, Triều Cẩm liền lui lại phía sau một bước, xa xa nhìn về phía tiểu tốt cười ngựa kia: “Là thị vệ An gia, Nhã nhi của chàng đã trở lại.”

“Triều Cẩm, cho dù nàng không nghe ta nói thì ta cũng hy vọng từ hôm nay trở đi nàng sẽ giao trọng trách của mình cho ta, không cần tự làm khổ mình nữa.”

“Rời xa kế lược trù mưu thì cũng không phải là Sử Triều Cẩm ta.” Buồn bã cười, Triều Cẩm xoay người sang chỗ khác: “Nếu có thể đổi lấy một tia thương tiếc hoặc đau lòng của chàng, ta sẽ tình nguyện chấp mê bất ngộ.”

“Triều Cẩm...”

“Lục công tử, xe ngựa của phu nhân bị hỏng trên đường, còn thỉnh công tử mau chóng đi tới khoảng mười dặm để nghênh đón!” Tiểu tốt cười ngựa nhìn thấy Tử Thanh ở phía xa xa trên thành lâu, không khỏi mừng rỡ hô.

“Ta biết rồi.” Tử Thanh vội vàng đáp, mà Triều Cẩm dĩ nhiên đã chạy xuống thành lâu rồi.

Nặng nề thở dài, Tử Thanh lấy lại bình tĩnh, nén xuống nỗi bất an trong lòng, đi xuống, phân phó tướng sĩ thủ thành dưới lầu chuẩn bị tốt xe ngựa, xuất thành.

Một khắc sau, xe ngựa mới đi chưa được ba dặm đường đã gặp được xe ngựa của Đoàn phu nhân.

Tử Thanh thúc ngựa chạy qua, phát hiện ngoài một trăm danh thị vệ nha hoàn ra thì tựa hồ còn có hơn mấy trăm tướng sĩ xa lạ hộ tống.

“Là công tử!” Đỗ y quan từ xa nhìn thấy Tử Thanh, liền cười ngựa tiến lên trước: “Ha ha, khí sắc công tử hôm nay không sai a.” Ánh mắt vừa liếc thấy tay nàng đã bỏ đi mảnh vải quần quanh, chắc là thương thế đã tốt lên, bất giác có chút kinh ngạc.

“Hài tử!” Đoàn phu nhân ở trong xe ngựa vừa nghe thấy Đỗ y quan hô lên đầu tiên, liền vội vàng vén màn xe, từ xa nhìn thấy một tướng quân cười bạch mã khoác hồng bào chạy tới, có chút hoảng hốt thì thào thương nhớ: “Thanh lang...”

“Phu nhân, đó là công tử gia a.” Nha hoàn ở bên cạnh nhẹ nhàng nhắc nhở Đoàn phu nhân đang thất thần.

Tử Thanh phóng tới trước xe ngựa, ghì cương, nhảy xuống đi tới, mỉm cười: “Nương, trước mắt thành Vân Châu đã bình an, chúng ta an toàn rồi, cùng nhau về nhà đi.”

Nhìn Tử Thanh không rời mắt, Đoàn phu nhân cố nén nước mắt, “ba” một tiếng, quăng ra một cái bạt tai: “Người hài tử ngốc này, không nói một tiếng đã chạy tới Vân Châu mạo hiểm, vạn nhất có chuyện gì không hay xảy ra thì người bảo nương phải làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?”

“Nương...” Cảm giác rát bỏng truyền tới từ trên mặt làm cho tâm Tử Thanh hơi đau xót, nhìn nước mắt đau lòng của Đoàn phu nhân, trong tâm cũng thầm áy náy: “Thực xin lỗi, nương, khiến người lo lắng.”

“Hài tử...” Giang cánh tay ôm chặt Tử Thanh, Đoàn phu nhân đã khóc thành một lệ nhân.

Đỗ y quan nâng tay áo lặng lẽ lau đi nước mắt, đánh ngựa tiến lại: “Tốt rồi, phu nhân, nơi này vẫn là vùng hoang vu dã ngoại a, muốn nói gì thì vẫn để đến khi vào Vân Châu đã rồi nói sau.”

“Người xem, ta thật sự là già nên hồ đồ mà!” Vội vàng lau nước mắt, Đoàn phu nhân không nở vồ vồ tay Tử Thanh: “Chúng ta trở về rồi nói, về rồi nói.”

“Vâng.” Tử Thanh gật đầu, nhìn Đoàn phu nhân buông màn xe xuống, xoay người lên ngựa, kéo cương chuyển đầu ngựa.

“Công tử.” Đỗ y quan bỗng nhiên gọi Tử Thanh lại, chỉ về phía xe ngựa ở đằng sau: “Công tử không muốn lập tức nhìn Nhã Hề cô nương một cái sao?”

Tử Thanh cười lắc đầu: “Ta đã đáp ứng với nàng rằng sẽ không bỏ rơi nàng, vậy mà kết quả là lúc này đây ta lại nuốt lời, ta còn chưa nghĩ ra phải giải thích với nàng thế nào, cho nên không dám đi qua.” Bỗng nhiên nhướng mày, nhìn đi nhìn lại số tướng sĩ tự dưng nhiều thêm ra: “Những thị vệ đó là thế nào?”

“Là của Hằng vương Lí Thiển điện hạ.” Đỗ y quan thở dài: “Công tử còn nhớ rõ vị công tử gặp nạn mà chúng ta cứu trên đường chứ?”

“Là hần?”

“Không sai, đó là người cải trang xuất du, bất hạnh gặp phải sơn tặc mà bị thương, Hằng vương điện hạ.” Đỗ y quan cười nói: “Từ sau khi từ biệt ở Ngũ Thai trấn xong, hần vừa có thể hành động liên triệu vệ sĩ trong phủ, một đường tìm chúng ta đang bắc thượng, rốt cục mới vừa rồi lúc xe ngựa chúng ta bị hỏng cũng tìm được chúng ta.” Nói xong lại cảm thấy càng thêm kỳ quái: “Công tử, người nói xem có lạ không? Dọc theo đường đi này, xe ngựa không phải là bánh xe bị hỏng thì là trục hỏng, như thế có người cố ý ngăn cản chúng ta đi lên phương bắc đến Vân Châu vậy.”

“Ha ha, ngăn cản nói không chừng cũng là chuyện tốt.” Tử Thanh cười tao nhã, nhìn chung quanh: “Vây Hằng vương điện hạ ở chỗ nào?”

Đỗ y quan hơi chần chờ một chút: “Thương thế của điện hạ chưa khỏi hẳn, một đường tìm chúng ta bị nhiễm phong hàn, cho nên...”

“Cho nên để cho hần lên xe ngựa của Nhã nhi?” Lòng Tử Thanh đột nhiên chợt lạnh, liếc mắt thẳng về phía chiếc xe ngựa ở cuối cùng.

“Kỳ thật Nhã Hề cô nương cơ bản vốn không muốn, nhưng mà vừa rồi điện hạ thật sự khó có thể lại lên ngựa...Công tử...” Đỗ y quan đột nhiên che miệng, nhìn sắc mặt Tử Thanh trầm hẳn xuống.

“Giá!” Tử Thanh thúc ngựa đi qua, Đỗ y quan cũng vội vàng đi theo, Hằng vương là thân nhi tử của Thánh Thượng, nếu Tử Thanh hài tử này chống đối lại hoàng thân thì chỉ sợ sau này thành Vân Châu sẽ đẩy lên phong vân không ngừng!

Tuần mã chạy tới gần xe ngựa, Tử Thanh chợt nghe thấy một âm thanh xa lạ lại đặc biệt thanh lãnh vang lên.

“Tiểu vương từng thường được nghe thanh danh ‘Phượng Hoàng song linh’ ở Biện Châu, không biết có thể có cơ duyên được nghe cô nương ca một khúc không?”

“Cuộc đời này của Nhã Hề sẽ không vì những người khác mà ca hát nữa.” Thanh âm ngày nhớ đêm mong vang lên, lòng Tử Thanh bỗng nhiên ảm áp.

“Chẳng lẽ là vì vị An gia Lục công tử kia?” Âm thanh thanh lãnh mang theo mát mát nồng đậm.

“Nhã nhi!” Tử Thanh đột nhiên cắt ngang lời Nhã Hề muốn nói.

Nhã Hề kinh ngạc vén rèm lên, trên mặt vẫn như trước được che phủ bằng tấm bạch sa.

Kia một đôi con người như nhước thủy trong nháy mắt thấp thoáng lệ hoa, kinh hỉ, u oán, tưởng niệm, ảm đạm, trong một sát na đều thoáng qua nơi đáy mắt, miệng khẽ chu ra, cuối cùng vẫn là một nụ cười thần nhiên.

“An Khánh Ân?” Ánh mắt vị công tử mặc hoa phục lẳng lặng ngồi thẳng bên cạnh Nhã Hề dừng trên mặt Tử Thanh, khóe môi nhếch lên, ho hai tiếng, cho dù đang nhiễm phong hàn nhưng cũng không dấu được vẻ tiêu sái lóa mắt nơi ánh mắt đôi mày của hắn.

Hơi hơi ôm quyền, Hằng vương áy náy cười, nho nhã lễ độ: “An công tử không nên hiểu lầm, quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác, tiểu vương không có ý tứ đường đột với giai nhân.”

“Hằng vương điện hạ cả nghĩ rồi, ta biết người của hoàng thất tất nhiên sẽ không làm ra loại việc vượt qua lễ pháp mà.” Ở cùng Triều Cầm nhiều ngày, Tử Thanh nói chuyện cũng có chút lời trong lời.

Cười nhẹ, Hằng vương thần nhiên nói: “An công tử thực có phúc khí, có Nhã Hề cô nương là hồng nhan ở bên, nhất định là vinh hoa phú quý đều có thể vứt bỏ a.”

“Phú quý chỉ như mây bay mà thôi, mà tại hạ cũng thường quên mất lễ pháp, khiến điện hạ chê cười rồi!” Nói xong liền xoay người, vươn tay về phía Nhã Hề, cười ôn nhu: “Nhã nhi, đến đây!”

Nhã Hề đỏ mặt, chần chừ không biết có nên đưa tay ra không.

Tử Thanh nhẹ nhàng thở dài, làm bộ như muốn nhảy xuống ngựa: “Xem ra Nhã Nhi nàng là muốn ta biến thành Trư Bát Giới, công nàng đến Vân Châu.”

“Không...” Vội vàng đưa tay ra, liền bị Tử Thanh gắt gao bắt lấy.

“Còn nhớ rõ lên ngựa thế nào không?” Tử Thanh nhường cho nàng dây cương, mũi chân Nhã Hề mới để lên bàn đạp liền bị Tử Thanh kéo lên lưng ngựa, ôm chặt vào trong ngực: “Đi! Về Vân Châu! Giá!”

“Công tử!” Kinh ngạc với biến hóa của Tử Thanh, Đỗ y quan trừng lớn hai mắt, xin lỗi nhìn nụ cười cứng ngắc của Hằng vương vẫn ngồi trong xe ngựa: “Điện hạ, tiểu công tử nhà chúng ta nhiều năm sống nơi phố chợ, mấy tháng gần đây mới nhận thức mà trở về với dòng họ, lễ pháp còn chưa thông thạo, có chỗ đắc tội, còn thỉnh điện hạ tha thứ.”

“Tiểu vương như thế nào lại đi hạ thấp mình mà chấp nhặt với hắn chứ?” Buông màn xe, che đi một đôi con người ảm lưu dừng động*.

(*mạch nước ngầm bắt đầu chuyển động -> chỉ sắc thái đầy âm mưu, âm hiểm)

* Mạch thượng hoa khai, hoãn hoãn quy hĩ: một câu thơ, nghĩa là: Hoa trên đường đã nở, có thể vừa ngắm cảnh vừa thong thả quay về.

Diễn cốt: Ngô Việt Vương và Vương phi tình cảm mặn nồng, có lần Vương Phi về nhà mẹ thăm họ hàng, lâu quá không về, Ngô Việt Vương viết thư nói “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ”, viết là “từ từ” nhưng ý là ở chữ “về”, tuy rằng là “từ từ” nhưng lại dụ dỗ hồi thúc Vương phi trở về bên ông, diễn tả nỗi nhớ nhung của chồng đối với vợ. Nghe nói Vương phi nhận được thư, nước mắt tuôn chảy, lập tức trở về Hàng Châu.

55. Q.3 - Chương 55: Tình Cẩn Đâm Sâu Bén Rễ

Ánh nắng chiều nhàn nhạt phủ kín tầng không, mùa đông rét lạnh đã qua rồi, một mùa xuân nữa lại tới.

Tử Thanh đang phóng nhanh tiến vào thành Vân Châu đột nhiên ghìm ngựa, chạy về phía ngoại thành.

“Nhã nhi, chớ trách ta lần này lại nuốt lời.” Tử Thanh dần thả chậm vó ngựa, cuối cùng dừng lại trước bờ ruộng, ôm chặt thân thể Nhã Hề, ánh mắt đầy áy náy.

“Ta thực muốn trách chàng...” Bình yên tựa vào lòng Tử Thanh, Nhã Hề nhìn rặng mây đỏ phía xa xa, nét đau lòng thoáng hiện trong đôi mắt: “Ta muốn trách chàng dần thân mình vào nơi nguy hiểm, lặng lẽ tiến nhập Vân Châu trước, nếu chàng có việc gì, vậy bảo ta phải làm thế nào đây?” Thanh âm khẽ run lên, Nhã Hề xoay người lại, đau xót xoa gương mặt Tử Thanh: “Chàng nhìn chàng xem, gây đi nhiều đến vậy...”

Vô cùng kinh ngạc nhìn Nhã Hề, Tử Thanh giật mình chấn động: “Nhã nhi, nàng không oán ta ngay cả lời cáo từ cũng chưa nói đã đi một chút nào sao?”

Nhã Hề vươn tay nắm lấy tay Tử Thanh, mười ngón xiết chặt, dán trên ngực, giữa đôi mày ẩn chứa ba phần ngượng ngùng, ngũ khí lại vô cùng kiên định: “Vậy chàng nói cho ta biết, chàng sẽ buông tay ta ra sao?”

“Ta...” Lại đem Nhã Hề gắt gao ôm vào trong ngực, Tử Thanh không muốn để nàng nhìn thấy dòng lệ nóng hổi trào ra từ khóe mắt mình: “Ta không nghĩ tới chuyện buông tay...”

“Ta cũng không nữa...” Đôi mắt Nhã Hề hàm lệ, cười hạnh phúc: “Chàng là phu quân mà lão thiên thương xót nên mới ban cho ta...”

“Nhưng mà, vạn nhất có một ngày vẫn buông thì sao?” Tử Thanh cẩn thận thử hỏi thăm dò.

Thân mình Nhã Hề run lên, Tử Thanh, chàng lại nghĩ tới khúc mắc trong lòng mình kia sao? Nhã Hề gượng cười: “Nếu thực sự có một ngày như vậy thì cũng là ngày ta tự vẫn rồi xa nhân thế.”

“Nhã nhi...” Tử Thanh ghen ngào, tình nguyện là ta chết cũng không muốn nàng tự thương tổn chính mình dù nửa phần.

“Tử Thanh, ta muốn xuống ngựa đi một chút.” Nhã Hề bỗng nhiên mở miệng.

“Được.” Tử Thanh nhảy xuống ngựa trước, rồi nhẹ nhàng đỡ Nhã Hề xuống.

Chậm rãi cởi tấm bạch sa che trên mặt xuống, Nhã Hề xoay người lại, ba đạo vết thương đã kết vảy nhìn thấy ghê người làm cho trái tim Tử Thanh nhói lên đau xót: “Nàng...mặt của nàng sao lại không tốt lên như thế?”

“Chàng vừa rời đi ta liền không để Đỗ y quan bôi thuốc nữa.” Nhã Hề thản nhiên mở miệng.

“Nàng!” Tử Thanh giữ chặt nàng xoay người bước đi, gấp giọng nói: “Đi, mau cùng ta về thành Vân Châu, Hoắc cô nương đã ở trong thành rồi, hơn nữa còn có Đỗ y quan, tất nhiên có thể chữa trị tốt cho gương mặt của nàng!”

Vẫn quật cường không nhúc nhích, Nhã Hề nhẹ nhàng hỏi: “Mặt của ta thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Nhã nhi!” Có chút tức giận lắc đầu, Tử Thanh đau lòng vuốt ve gương mặt nàng: “Rốt cuộc nàng suy nghĩ điều gì?”

Nhã Hề cầm lấy tay nàng, áp lên vết thương của mình, đạm nhiên cười: “Nữ nhân làm ỳnh xinh đẹp vì người mình yêu, nếu ngày đó ở Vân Châu chàng gặp phải bất trắc, như vậy ta giữ lại mỹ mạo này để cho ai xem đây?”

“Hiện tại ta hết thấy đều bình yên rồi, tiếp theo trở về thành liền lập tức tìm bọn họ điều trị cho nàng, được không?” Tử Thanh lo lắng hỏi.

Nhã Hề lắc đầu: “Nếu ta vẫn bộ dáng này thì sao? Có thể chàng sẽ ghét bỏ ta không?”

“Nhã nhi!” Mày Tử Thanh nhú chặt, đau đớn cùng giận dữ bị ai lần lượt thay đổi trong đôi mắt: “Sẽ không! Sẽ không! Sẽ không!”

“Đứa ngốc!” Nở nụ cười sau hàng lệ, Nhã Hề đột nhiên ôm lấy mặt Tử Thanh, rặng mây đỏ hiện lên đầy mặt, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Tử Thanh.

Tử Thanh chấn động, toàn thân cứng đờ, trong đầu trống rỗng, không biết lúc này nên ôm lấy nàng hay là nên đẩy nàng ra.

Đôi môi như cánh hoa tách ra, Tử Thanh không tự chủ được lại khê hôn một cái, nhất thời chính mình cũng đỏ bừng mặt.

Xấu hổ cúi đầu, Nhã Hề giận dữ gắt Tử Thanh một tiếng: “Chàng...chàng được một tác lại muốn tiến một thước!”

“Ta...” Giờ khắc này Tử Thanh thật sự hỗn loạn, không biết nói cái gì, cũng không biết ngay sau đó nên làm cái gì.

“Chàng không chê ta xấu xí, như thế nào ta lại có thể ghét bỏ bí mật cất giấu trong đáy lòng kia của chàng đây?” Nhã Hề thấp giọng nói xong liền ngượng ngùng tựa vào lòng Tử Thanh: “Lúc này đây chàng không nằm mộng, cũng không phải ta nằm mơ, ta đem cả đời mình đều giao cho chàng, mong chàng thương tiếc.”

“Nhã nhi...Ta sẽ xuống địa ngục.” Tử Thanh ôm chặt thân thể nàng, chua xót cười: “Ta cũng sẽ kéo theo nàng xuống địa ngục mất thôi.” Nước mắt run rẩy chảy xuống thành hàng, lặng yên rơi xuống vỡ nát dưới chân.

Đến tận cùng là bí mật gì lại khiến chàng nói những lời nghiêm trọng như thế? Thân mình Nhã Hề run lên, lại kiên định cười: “Ta đây cũng sẽ ở bên chàng...”

Không tiếng động thở dài, Tử Thanh chỉ có thể càng ôm chặt lấy nàng: “Nhã nhi, trở về thành rồi vẫn nên mau chóng trị thương thì quan trọng hơn.”

“Được...”

“Tử Thanh, vui vẻ là một ngày, thống khổ cũng là một ngày, người hà tất phải như vậy? Vị tiểu cô nương này đối với người tình căn đã bén rễ ăn sâu, Tử Thanh, cần phải biết quý trọng a!” Âm thanh thành linh vang lên, Tử Thanh liền nhìn chung quanh tìm bóng dáng lão ẩu thần bí kia.

“Lão bà bà!”

“Tử Thanh?” Nhã Hề tựa hồ không nghe thấy âm thanh gì, kinh ngạc nhìn Tử Thanh: “Lão bà bà gì?”

“Nàng không nghe thấy?” Tử Thanh kinh ngạc hỏi.

“Nghe thấy cái gì?”

“Không...không có gì...” Nhìn rặng mây đỏ còn chưa tan trên mặt Nhã Hề, Tử Thanh giãn mi cười, nắm chặt tay nàng: “Nhã nhi, chúng ta phải đồng ý với nhau mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì thì ta không buông tay, nàng cũng không được buông...”

Nhìn mặt mày Tử Thanh thật sâu, Nhã Hề ngượng ngùng cười, gật đầu: “Vâng.”

Xe ngựa tiến vào thành Vân Châu, hai thân ảnh dựa sát vào nhau dưới ánh nắng chiều kia toàn hộ rơi vào mắt Hằng vương, giận dữ buông rèm, Hằng vương nhắm hai mắt lại.

Đèn đuốc rực rỡ sáng lên, bữa yến tiệc đón chào này có vẻ đặc biệt lâu dài.

Nhìn trên dưới Vân Châu gọn gàng ngăn nắp, Hằng vương không khỏi âm thầm kinh ngạc, có thể đem Vân Châu này trong một tháng ngắn ngủi quản lý thành ra như vậy, không biết đến tột cùng là An gia Lục công tử rất giỏi hay vẫn là do phụ tá đắc lực bên người lợi hại đây?

Rượu uống thỏa thích tiệc cũng tàn, mọi người đều tự trở về phòng, Hoắc Hương cùng Đỗ y quan song song đi vào phòng Nhã Hề, trị thương cho nàng.

Thấy đã an bài xong ọi người, Tử Thanh bỗng phát giác sao bữa tiệc tối nay thế nhưng vẫn đều không thấy bóng dáng Triều Cẩm, âm thầm kỳ quái, vì thế liền lặng yên đi ra khỏi phủ, tìm bóng dáng Triều Cẩm khắp trong thành.

“Này, gốc tử, ngươi không ở trong phủ bồi tiếp Nhã nhi của người đi, còn chạy lung tung như thế.” Thanh âm Triều Cẩm bỗng nhiên vang lên.

Tử Thanh giật mình, giương mắt nhìn lại, Triều Cẩm đang một mình một người đứng ở đầu thành cửa bắc.

Tử Thanh an tâm cười: “Biết ngươi không có việc gì là tốt rồi.”

“Ta tất nhiên không có việc gì, nhưng thật ra ngươi có khả năng có chuyện.” Triều Cẩm có chút dăm chiêu cúi đầu.

“Sao?” Tử Thanh đã chậm rãi đi lên đầu tường.

“Nay Đột Quyết cố kỵ đại kế của An gia nên sẽ không dễ dàng đến xâm phạm, nhưng mà đối với triều đình lại không thể không phòng.” Triều Cẩm nhìn về phía phủ nha: “Hằng vương này đến tột cùng là địch hay là bạn ta thế nhưng lại không nhìn ra một tia manh mối.”

“Hắn?” Lòng Tử Thanh trầm xuống, những lời của người kia hôm nay chợt hiện lên trong lòng, tuy rằng nho nhả lẽ độ nhưng cũng là có lời trong lời.

Triều Cẩm gật đầu: “Từ ánh mắt đầu tiên ta nhìn thấy hắn đã cảm thấy bất an. Nay Vân Châu thiếu binh thiếu tướng, nếu Hằng vương này không phải người lương thiện thì ngày sau tất sẽ rơi vào bàn tay hắn.”

Tử Thanh cả kinh: “Chúng ta có ân cứu mệnh đối với hắn, sao hắn có thể lấy oán trả ơn như thế?”

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Tử Thanh a Tử Thanh, hoàng gia vô tình, từ xưa hiền thần lương tướng có ân tình đối với quân vương đâu chỉ trăm ngàn, lại có bao nhiêu quân vương đối đãi tốt đâu?” Dừng lại một chút, Triều Cẩm chỉ về phương bắc: “Phía bắc Vân Châu nếu ta không nhớ nhầm thì có đến cả trăm sơn phỉ hào khí, cũng không vào nhà cướp của mà vẫn chỉ lui tới đánh cướp quan viên, nếu có thể chiêu an đám sơn phỉ này, mở rộng quân lực Vân Châu thì triều đình cũng sẽ không dám dễ dàng xuống tay với Vân Châu.”

“Được, ta nhớ kỹ.” Tử Thanh gật đầu.

Triều Cẩm đột nhiên cười nhẹ: “Nhớ kỹ thì còn không mau trở về đi, cẩn thận kéo Hằng vương kia đoạt mất Nhã nhi của ngươi.”

Tử Thanh ngăn ra: “Nếu đi về thì chúng ta cùng về. Tuy rằng mùa đông đã qua nhưng đầu xuân đêm rét lạnh, ngươi một mình ở đây, ta rất lo.”

“Ha ha, khiến ngươi lo lắng, ta lại cảm thấy vui vẻ.” Triều Cẩm quật cường nhún nhún vai: “Hôm nay ta lại càng muốn ở đây thì sao?” Không nghĩ trở về để thấy chàng và Nhã Hề lưu luyến tình thâm, nơi này mặc dù lạnh nhưng so với trong phủ thì ấm áp hơn nhiều, chàng có biết không?

Tử Thanh thở dài, bỗng nhiên nghiêm túc nhìn nàng: “Triều Cẩm, ta có một việc hiện tại nhất định phải nói cho nàng.” Triều Cẩm a, ta không đành lòng nhìn nàng tiếp tục ủy khuất chính mình như vậy, nhất định phải nói cho nàng chân tướng, không để cho nàng mắc thêm lỗi lầm nữa.

“Được, nhưng mà chỉ sợ phải đợi đến mấy tháng sau.” Triều Cẩm hoảng hốt lắc đầu: “Hiện tại ta không muốn nghe. Ta chỉ nghĩ phải làm như thế nào mới có thể đưa hết sơn phi ở phụ cận Vân Châu về, tạo thành một chi đại quân vạn người.”

“Triều Cẩm, nàng hãy nghe ta nói.” Tử Thanh nắm lấy vai nàng: “Kỳ thật ta là...”

“Chàng là phu quân trời định của Nhã Hề, ta biết.” Triều Cẩm bình tĩnh nhìn gương mặt Tử Thanh, trong mắt đã lặng yên nhuộm đầy lệ quang: “Mà ta chỉ là một nữ tử đáng sợ không lúc nào tránh khỏi kế lược trừ mưu, mặc kệ ta có làm nhiều đến đâu chẳng nữa chàng cũng không thể đáp lại tình yêu của ta, phải không?” Nở nụ cười như muốn khóc: “Ta đã sớm nói rồi, nếu là những lời khiến người khác tổn thương thì đừng nói vẫn tốt hơn, ta không thừa nhận nỗi...không chịu nỗi đau...”

“Triều Cẩm, ta không nói thế, mà là...” Tử Thanh lắc đầu, nhất thời tâm loạn.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Triều Cẩm run run, nhào vào lòng Tử Thanh, vung tay đánh vào ngực nàng: “Đừng nói những lời sau đó nữa, cầu xin chàng, đừng nói thêm gì nữa!”

“Triều Cẩm...” Tử Thanh ghen ngào: “Thực xin lỗi...”

Nhìn hai người đau buồn trên thành lâu, lão hòa thượng hai tay tạo thành hình chữ thập, niệm thật to: “A di đà phật.”

“Đại sư!” Tử Thanh kinh ngạc.

“Nghệp chương a nghiệp chương.” Lão hòa thượng nặng nề thở dài: “Tình căn đã ăn sâu từ lúc nào không biết, ngày sau tất gây nên hậu quả không tốt gì, người chỉ có thể tự dựa vào mình thôi.” Xoay người sang chỗ khác, lão hòa thượng lại lắc đầu một trận.

“Đại sư chờ đã!” Tử Thanh vội vàng đuổi theo: “Đại sư!”

“Nếu thí chủ còn có một tia sám hối thì cùng đi với lão nạp đi thôi.”

“Đi nơi nào?” Tử Thanh ngẩn ngơ.

“Từ nơi nào đến thì đi trở về đó.” Lão hòa thượng xoay người bình tĩnh nhìn nàng: “Nếu nghiệt duyên này người cứ tiếp tục dây dưa tiếp như thế thì chỉ sợ ngày phải chết cũng cách không còn xa nữa, đến lúc đó ai cũng không cứu được người.”

“Chết ta không sợ, ta chỉ muốn hỏi một chút, đại sư người có biết đi đâu tìm vị lão bà kia không?”

“Người tìm nàng làm gì?”

“Cứu người.”

“Đại kiếp nạn của người đã gần ngay trước mắt rồi, người còn có tâm nghĩ tới việc cứu người?”

Cười nhẹ, Tử Thanh gật đầu: “Hôm nay Đồ y quan cùng Hoắc cô nương đều nhìn mặt Nhã nhi rồi lắc đầu, ta nghĩ mặt của nàng chỉ sợ là thuốc nơi nhân gian đã không còn khả năng cứu được, ta biết lão bà bà tất không phải phạm nhân, ta nghĩ chỉ cần tìm được nàng thì Nhã nhi có lẽ...”

“Aish...” Bình tĩnh nhìn Tử Thanh, nét bất đắc dĩ trong ánh mắt lão hòa thượng không khỏi làm cho đáy lòng Tử Thanh chợt lạnh: “Túi da mà thôi, làm gì phải chấp nhất như vậy?”

“Đại sư!”

“Vì sao người nhất định phải cố chấp giống như phụ thân của mình vậy?” Lão hòa thượng thở dài than.

“Thân sinh phụ thân?” Tử Thanh lại cả kinh: “Đại sư người có biết phụ mẫu thân sinh của ta đến tột cùng là ai không?”

“Thân mẫu người không phải vẫn ở ngay bên cạnh người sao?”

“Người nói là Đoạn phụ nhân?”

“Thí chủ, người tự lo thân mình đi, lão nạp cáo từ.”

“Đại sư! Đại sư!”

Không quay đầu lại, lão hòa thượng dần dần biến mất trong tầm mắt Tử Thanh.

“Nàng thật sự là mẫu thân của ta?” Tử Thanh run lên, lắc đầu, lại lắc đầu.

“Tử Thanh...” Triều Cẩm lo lắng tiến lại, nhìn Tử Thanh toàn thân run rẩy: “Vị đại sư kia đến tột cùng là người nào?”

“Một người...đưa ta đến nơi này...” Hoảng sợ xoay người nhìn Triều Cẩm, Tử Thanh không thể tin được lắc đầu: “Thì ra ta là người Đại Đường, ta là người nơi này!”

“Rốt cuộc ngươi đang nói cái gì?”

“Ta muốn trở về, hỏi cho rõ ràng ta rốt cuộc là hài tử của ai!”

56. Q.3 - Chương 56: Chuyện Cũ Năm Đó

“Nương! Nương!” Hấp tấp chạy vào nội đường trong phủ, Tử Thanh một đường vọt tới trước phòng Đoạn phu nhân, kịch liệt thổ dốc, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

“Nương, người đã ngủ chưa?” Thấy ánh nến trong phòng đã tắt, Tử Thanh bỗng nhiên cảm thấy có phải mình có chút quá mức xúc động không, quấy nhiễu giấc mộng của người khác như thế thực rất không nên.

Ánh nến sáng lên, Đoạn phu nhân khoác y sam kinh ngạc mở cửa: “Hài tử, làm sao vậy?”

“Thì ra người thật sự là mẫu thân của con, thật sự là mẫu thân!” Tử Thanh giang tay ôm lấy Đoạn phu nhân, không nói nên lời rốt cuộc là kích động hay vẫn là do bị thương, chỉ biết rằng nước mắt không ngừng chề được trào dâng.

“Hài tử ngốc, rốt cuộc đang nói cái gì?” Nhất thời Đoạn phu nhân tay chân luống cuống đứng lên, hoảng sợ sờ lên trán Tử Thanh: “Không phải sinh bệnh đấy chứ?”

“Nương, từ nay về sau nhất định con sẽ đối đãi với người thật tốt, đừng đánh mất con lần nữa, được không?”

“Sao nương lại có thể đánh mất con lần nữa chứ?” Đoạn phu nhân nhịn không được lệ trong đôi mắt, đem Tử Thanh ôm vào trong lòng, thật lâu cũng không muốn buông tay.

“Ha ha, ta thật ngốc, nguyên lai thân nương ngay ở bên người mà ta thế nhưng vẫn không tin.”

“Hài tử ngốc...”

Nhẹ nhàng giúp Tử Thanh lau đi nước mắt trên mặt, Đoạn phu nhân kéo nàng vào phòng: “Đến đây, đừng quý mãi ngoài cửa nữa, vào đi.”

Tử Thanh gạt đầu, khịt mũi, đi theo Đoạn phu nhân vào phòng.

“Tử Thanh, chúc mừng ngươi đoàn tụ cùng thân mẫu.” Triều Cẩm gượng cười, cúi đầu, thực xin lỗi, mẫu thân, tha thứ cho con không thể lại tranh giành cho người cái gì ở Sử gia nữa, chỉ hy vọng người hết thấy đều mạnh khỏe.

“Sử tiểu thư, và chắc hẳn là An Khánh Ân, hiện tại mới biết được mình là thân nhi tử của Đoạn phu nhân?” Thanh âm Hằng vương đột nhiên truyền đến từ phía sau, Triều Cẩm cả kinh, thầm kêu không ổn, Tử Thanh a Tử Thanh, sao ngươi có thể lỗ mãng như vậy? Nếu Hằng vương cảm nhận ra được dấu vết gì để lại, nếu phụ thân của ngươi thật sự không phải là An Lộc Sơn thì chỉ sợ trong nháy mắt Vân Châu cũng sẽ phong vân đột biến.

Triều Cẩm lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười quay đầu lại: “Bất quá là do An lộc công tử nhiều ngày không thấy Đoạn phu nhân, thương nhớ quá độ cho nên mới thất thố như thế, điện hạ đa tâm rồi.”

“Phải không?” Hằng vương nhẹ nhàng cười: “Vậy thì quả nhiên cảm động a.”

“Điện hạ, đêm đã khuya rồi, vẫn nên mau đi nghỉ ngơi chút đi, đợi cho thân thể điều dưỡng tốt rồi thì Lục công tử mới có thể phái binh hộ tống điện hạ trở về Trường An.” Triều Cẩm cười nhẹ.

“Sử tiểu thư là đang hạ lệnh trực khách sao?” Hằng vương nhíu mày.

“Triều Cẩm không dám, chỉ là Vân Châu không thái bình, điện hạ thân phận cao quý, ở lâu nơi đây, sợ nếu có họa chiến tranh lại khiến điện hạ bị thương.” Triều Cẩm cúi đầu, không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của Hằng vương.

Hằng vương lắc đầu thở dài: “Từ lâu đã nghe tiếng Sử gia tiểu thư đa mưu túc trí, có thể nói là nữ Gia Cát đương thời, nay vừa thấy thì quả nhiên là thế.” Tiêu sai cười: “Nếu thủ hạ của tiểu vương cũng có thể có nữ Gia Cát như ngươi thì quả nhiên là điều may mắn nhất nhân gian này!”

“Cuộc đời này Triều Cẩm không nghĩ tới việc rời khỏi Vân Châu, đa tạ điện hạ ưu ái.” Triều Cẩm áy náy từ chối.

Hằng vương giật mình, lại nhìn ánh nến trong phòng Đoạn phu nhân: “Có phải là vì An lục công tử này không?”

“Điện hạ, Triều Cẩm mệt mỏi, xin thứ cho không thể bồi tiếp thêm nữa.” Triều Cẩm vội vàng ngăn lại những lời Hằng vương muốn tiếp tục hỏi, cúi mình thi lễ, xoay người liền rời đi.

“Sử tiểu thư, sao không dừng bước lại nghe tiểu vương nói một câu nữa?” Hằng vương đuổi theo một bước, ngừng lại.

“Mời điện hạ nói.” Quay đầu, Triều Cẩm lạnh lùng mở miệng.

Hằng vương nhẹ nhàng cười: “An lục công tử này, võ có hãn tướng Lí Vũ hỗ trợ, văn có nữ Gia Cát người tương trợ, còn có Phạm Dương một điệu múa kinh diễm thiên hạ ‘Hoàng linh’ Nhã Hề — từ xưa không có việc gì là lưỡng toàn, thế nhưng hãn lại công lao sự nghiệp hồng nhan đều nắm trong tay, tiểu vương cảm thấy thật nguy hiểm.” Tiến lại gần Triều Cẩm: “Nếu Sử tiểu thư nguyện ý nghe tiếp, nói không chừng đối với người hay ta đều có lợi.”

Triều Cẩm đột nhiên nghe hiểu được ý tứ trong lời hãn nói, lắc đầu cười: “Điện hạ, Sử Triều Cẩm ta nếu thật sự muốn sử dụng tâm kế với hãn thì chỉ sợ cũng không có vũ linh Phạm Dương Nhã Hề cô nương rồi. Công lao sự nghiệp Vân Châu này của Lục công tử là ta cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên, về phần một phiến thâm tình của Nhã Hề cô nương thì chỉ sợ điện hạ cũng chỉ có thể ở xa xa mà nhìn, không thể có được giai nhân.”

“Sử tiểu thư, ngươi thật sự không muốn nghe tiểu vương nói?”

“Không phải là không muốn, mà là có nghe cũng chỉ vô dụng thôi.”

“Đáng tiếc...”

“Ha ha, Triều Cẩm cáo lui.” Triều Cẩm xoay người sang chỗ khác, nét tươi cười trên mặt biến mất, ánh mắt tràn đầy u buồn, Tử Thanh a Tử Thanh, để Hằng vương ở lại Vân Châu thì sớm hay muộn cũng sẽ thành tai họa, ta phải làm thế nào mới có thể giúp chàng tránh được một kiếp này đây?

Hằng vương cắn răng siết chặt nắm tay, khóe miệng lại nhếch lên một mặt tiểu ý khác thường: “Tiểu vương cũng không tin hoàng tử Đại Đường lại sẽ không thắng được tên con hoang An gia này!”

Đứng dậy đóng cửa phòng lại, Tử Thanh nghiêm túc quay đầu lại hỏi: “Nương, ai là thân sinh phụ thân của con?”

Thân mình Đoạn phu nhân chấn động: “Sao con lại đột nhiên hỏi ta điều này?”

Tử Thanh vẫn không nhúc nhích nhìn Đoạn phu nhân: “Con muốn biết.”

Đoạn phu nhân nhìn mặt mày Tử Thanh, lệ quang lại hiện lên trong ánh mắt, trầm giọng nói: “Cha con tục danh là Đoạn Thanh, pháp danh Yến Thông.”

“Pháp danh? Sinh phụ của con là người xuất gia?” Tử Thanh kinh hãi, như thế nào lại... Tại sao có thể như vậy? Bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt lão hòa thượng, sẽ không phải có chút quan hệ với lão chứ?

“Không sai.” Đoạn phu nhân nâng tay vuốt ve mặt mày Tử Thanh: “Năm đó ta cùng phụ vương đi phía đông đến Lạc Dương cầu may mắn, trên đường đi qua Bạch Mã Tự, trong tiếng chuông chùa đã thấy chàng đang ngồi thiền...”

.....

Khi đó, bóng trúc loang lổ, sương sớm lấp lánh.

Tiếng những chiếc chuông đồng dưới mái hiên Bạch Mã Tự vang lên trong gió nhẹ, mỗi âm vang lên đều thật thanh thúy, hòa với tiếng gõ mõ ở trong viện lại phá lệ xuất trần.

Chàng hai mắt nhắm nghiền, nét anh khí lại nghiêm nghị hiện lên giữa hàng mi, nhẹ nhàng gõ mõ, tụng kinh như mọi khi, lại không biết rằng hôm nay nhất định sẽ gặp phải nghiệp chướng cả đời này.

“Tiểu sư phó!” Một thanh âm thanh thúy xuyên thấu qua vài đạo kinh vẫn đang mặc niệm trong tâm, rơi vào đáy lòng, nổi bật rồi không rõ từ đâu mà đến, chính tại thời khắc đôi mắt mở ra liền lập tức đắm chìm vào hình ảnh một thiếu nữ rạng rỡ xinh đẹp mặc hoa phục – áo bào thêu những cánh bướm vờn nụ hoa, xiêm y màu hồng phấn hé lộ một khuôn mặt ửng hồng.

Ánh mắt cô gái mang theo nét kinh ngạc, một cái liếc mắt này là một đời trầm luân, một vị là công chúa hoàng gia, một kẻ là tiểu tăng nơi phật tự, như thể Cao Dương công chúa (1) và Biện Cơ (2) tái thể tương phùng, nối lại mối duyên tình kiếp trước.

Đứng trước Phật tổ, một tiếng “A di Đà phật” không cắt đứt được quán quýt si mê, đứng trước cấm y ngọc thực, một ngày cao cao tại thượng cũng không lấp đầy được đáy lòng trống trải.

“Chúng ta có thể ở bên nhau đến bạch đầu giai lão hay không?”

“Sẽ.”

“Vậy chàng có thể hoàn tục không?”

“Được.”

“Thanh lang...”

“Công chúa...”

Lúc ấy trăng sáng trên đầu cành dương liễu, ngọn đèn dầu trước tượng đức Phật, ngăn không được hai trái tim lửa nóng.

Sư phụ tức giận, không ngăn cản được quyết tâm rời đi của Yến Thông, kiên quyết mà đi như thế, đồ nhi tuệ căn siêu phàm về sau vĩnh viễn luân lạc kiếp trần.

Vì nàng, hấn dần thân vào quân ngũ, ra sức giết giặc, quên mất lời khuyên dạy của kinh Phật, hai tay dính đầy máu tanh.

Vì nàng, hấn trở nên thâm trầm, thận trọng, quên mất thiện niệm (điều thiện), quên đi ân nghĩa, cuối cùng cũng có một ngày trở thành tướng quân dũng mãnh trong lòng hoàng đế Đại Đường.

Rốt cục cũng trông ngóng đến ngày hoàng đế chỉ hôn, tân nương trong thánh chỉ lại không phải là Quảng An công chúa mà lại là Quan Ninh quận chúa.

“Cuộc đời này Đoạn Thanh quyết không phụ nàng!” Tín niệm duy nhất không thay đổi trong lòng khiến cho hấn công nhiên kháng chỉ, mang theo Quảng An công chúa trốn khỏi Trường An, tuyệt tích trong giang hồ.

.....

“Nhưng mà...nhưng mà vì sao sau nường người lại gả cho An Lộc Sơn?” Tử Thanh nghe mà nhiệt huyết sôi trào, tình yêu oanh oanh liệt liệt như thế làm cho Tử Thanh đối với vị phụ thân này đặc biệt kính nể.

Đoạn phu nhân cười chua xót: “Phụ thê nghèo hèn có trăm điều lo nghĩ, hướng chi chúng ta lại là khâm phạm triều đình không được có ngày thấy ánh mặt trời?”

Trốn khỏi hoàng cung Đại Minh lại tiến vào hồng trần nhân gian.

Thương tiếc nàng từ thuở nhỏ chưa từng chịu khổ, Đoạn Thanh đón củi, vác gạo, chèo thuyền, cái gì cũng đều làm, chỉ để có thể đem đến cho nàng một tương lai ấm áp.

Nhưng mà, nha dịch triều đình lại như hình với bóng khiến hai người không thể không chạy trốn vào trong núi rừng, lầy rau dại thú hoang mà sống qua ngày, cũng tạm thời có một đoạn thời gian bình yên.

Một ngày mùa thu năm ấy, một nữ hài oe oe chào đời, tăng thêm một chút niềm hạnh phúc.

Nguyên tưởng rằng hạnh phúc cứ như thế mà tiếp tục, nhưng mà có một ngày, Đoạn Thanh vào núi săn thú, An Lộc Sơn hành quân đi qua lại nhìn trúng vị công chúa lạc vào trần thế này.

Trong lúc vội vàng chỉ có thể dấu kịp Tử Thanh vừa mới đầy tháng trăng tròn – thiếu nữ sao địch nổi cường quyền? Nàng bị cưỡng chế đi lên phương bắc, nghĩ tới cái chết nhưng lại gặp được mật thám Đại Đường ẩn núp bên người An Lộc Sơn là y quan Đỗ Phương, hấn khuyên nàng sống tiếp, khuyên nàng chờ đợi, người còn sống thì mới có hy vọng, nếu đã chết, nói không chừng đó sẽ là tiếc nuối vĩnh viễn.

Vì thế hơn hai mươi năm qua đi, Đỗ Phương yên lặng giúp đỡ, Đoạn phu nhân lặng yên hy vọng, thẳng đến một ngày, một tăng nhân vân du Phạm Dương qua trước cửa An phủ, cô đơn vô hạn biết xuống một chữ “vong”. (quên)

Bắt đầu từ ngày đó, Đoạn phu nhân liền oán hận tăng lữ khôn cùng, vì sao phải quên? Nàng cố tình lại không quên được!

“Vị tăng nhân vân du kia là cha?”

“Ta cũng không biết...Ta chỉ hy vọng rằng không phải...Nếu không, nhất định là chàng giận ta vì đã không tuân thủ tín ước, gả cho người khác, cả đời này, vĩnh viễn đều không giải thích rõ được.”

“Nhưng mà...như thế nào ta lại đi đến hiện đại?” Tử Thanh càng thêm nghi hoặc, sau khi mẫu thân bị mang đi, cha trở về rồi thì đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Hiện đại?” Đoạn phu nhân kinh ngạc: “Hài tử, con đang nói cái gì?”

Chỉ lắc đầu, Tử Thanh biết nương cũng không biết đáp án cho việc này, từ đâu tới đây đã không quan trọng nữa rồi, giờ khắc này trọng yếu nhất là nhào vào trong lòng mẫu thân, hảo hảo để cho người ôm một cái.

“Nương, ôm con một cái.”

“Hài tử ngốc...”

“Con đã trưởng thành, con muốn bảo vệ Vân Châu thật tốt, đem đến cho nương một mảnh thiên địa an tâm bình yên, chúng ta cùng nhau chờ cha trở về, được không?”

“Được...chỉ là hài tử...nương thấy con cùng Nhã Hề cô nương kia...”

Hạ quyết tâm, Tử Thanh không thèm nghĩ đến kết cục sẽ thế nào nữa, đã yêu thì cứ thản nhiên mở lòng mà yêu, hận cũng phải rõ rõ ràng ràng: “Con muốn giống như cha và nương, lấy dũng khí mà đối mặt với hết thảy!”

“Hài tử, mặc kệ phát sinh chuyện gì thì phải nhớ rõ nương đều sẽ hỗ trợ con, vĩnh viễn cũng không xa rời.”

“Vâng!” Ngã vào lòng Đoạn phu nhân, Tử Thanh bình yên cười, mẫu thân người sửa lại thành họ Đoạn, cũng là bởi vì cha phải không?

(1) + (2) Cao Dương Công chúa là con gái thứ 17 của Đường Thái Tông. Cao Dương Công chúa là cô của Thái Bình Công chúa.

Đến tuổi trưởng thành, Cao Dương được Thái tông gả cho con trai thứ hai của Tể tướng Phòng Huyền Linh là Phòng Di Ái.

Không như những người con gái bình thường, công chúa luôn được sủng ái mà dần dần kiêu ngạo quá đáng, làm những việc không còn phép tắc gì.

Một lần, công chúa cùng Di Ái đi săn vào nghỉ ở một ngôi chùa. Thầy chùa là Biện Cơ có dáng vẻ khôi ngô ra nghênh đón, mời công chúa ở lại đây qua đêm. Công chúa rộng lòng bố thí, với Biện Cơ kết thành duyên phận. Công chúa thông cảm với Biện Cơ, ra vào không kiêng kỵ, công nhiên như vợ chồng. Việc đến tâu Thái Tông, vua tự thấy hổ thẹn, lệnh đem Biện Cơ xử tử cùng với hơn 10 nô tài ở bên công chúa do tội đồng lõa với chủ. Công chúa không tự biết tội, oán trách Thái Tông để ý những chuyện không đâu, lại càng không biết kiêng kỵ gì nữa, sớm tối hoan lạc, dập dìu với bọn thuật sĩ Lý Hoảng, Huệ Hoảng. Tiếng xấu lan tỏa, cả triều đình đều biết.

Năm 653, công chúa cùng chồng bị vướng vào một âm mưu phản loạn, bị Trưởng Tôn Vô Kỵ phát giác và điều tra. Đường Cao Tông hạ lệnh chém đầu bọn Phòng Di Ái, Tiết Vạn Triệt, Sại Lệnh Vũ, còn Kinh Vương Nguyên Cảnh, Ngô Vương Khác và hai công chúa Cao Dương, Ba Lăng đều cho tự vẫn. Khi đó, công chúa chỉ mới 27 tuổi.

57. Q.3 - Chương 57: Một Mình Vào Trại

Đầu xuân, yến oanh ca hát.

Nhưng mà từ sáng sớm Triều Cẩm tìm kiếm khắp thành Vân Châu cũng không thấy thân ảnh Tử Thanh đâu.

Chẳng lẽ còn ở trong phòng Đoạn phu nhân?

Chần chừ, Triều Cẩm đi tới trước cửa phòng Đoạn phu nhân, lại thấy Đoạn phu nhân đang nhàn nhã uống trà.

Thấy thân ảnh Triều Cẩm, Đoạn phu nhân cười nhẹ: “Sử tiểu thư tìm Tử Thanh?”

Triều Cẩm gật đầu.

“Trời còn chưa sáng nàng đã mang bình ra ngoài, hình như là nói đi chiêu an sơn phỉ cái gì đó?” Đoạn phu nhân nhẹ nhàng cười: “Trước khi đi còn phân phó, chờ khi nàng chở lại ăn cơm trưa.”

“Chiêu an? Phu nhân có biết hấn dẫn theo bao nhiêu người không?” Triều Cẩm cả kinh, cho dù xuất động binh mã toàn bộ Vân Châu thì cũng không bằng số sơn phỉ đó hợp lại!

Đoạn phu nhân giơ lên một ngón tay ám chỉ “Một”: “Nàng nói một người là đủ.”

“Trời ạ! Hấn đây là đi liều mạng mà!” Triều Cẩm vội vã rời đi.

Đoạn phu nhân giật mình, từ biểu tình của Triều Cẩm cũng tình tường nhận ra việc Tử Thanh làm rất nguy hiểm.

“Đỗ Phương, Đỗ Phương! Nhanh cưỡi ngựa đuổi theo Tử Thanh!” Buông chén trà, Đoạn phu nhân vội vàng kêu to chạy ra ngoài.

Nghe thấy thanh âm Đoạn phu nhân, Nhã Hề không khỏi giật mình mở cửa, một đóa hoa đại màu vàng nhỏ nhỏ rơi xuống từ khe cửa, không biết là ai đã lặng lẽ đặt nơi này.

Nhặt đóa hoa đại lên, vẻ mặt Nhã Hề bối rối, vừa giương mắt lên liền nhìn thấy Hằng vương một thân cẩm tú với hoa văn hình những đám mây.

Người ở trước mắt nhẹ nhàng cười: “Chỉ mong một đóa hoa nhỏ bé này có thể đổi lấy nụ cười sáng sớm của Nhã Hề cô nương.”

Nhã Hề cuống quýt lùi lại một bước, trong nháy mắt đóa hoa đại nơi tay rơi xuống, quỳ rạp xuống đất: “Điện hạ yêu mến, Nhã Hề không đủ khả năng tiếp nhận.”

Ánh mắt Hằng vương nhuốm vẻ ảm đạm: “Tiểu vương không có ý tứ đường đột, chỉ là nghe nói Nhã Hề cô nương âm luật vô song nên một lòng muốn nghe Nhã Hề cô nương ca một khúc, nhưng lại cầu không được nên đành phải tự mang ống tiêu đến thỉnh Nhã Hề cô nương vì tiểu vương mà chỉ điểm một hai.”

“Nhã Hề chỉ là một linh nhân nho nhỏ, không dám bình luận nhiều gì.” Nhã Hề cúi đầu, bất an trong lòng dần dần lan rộng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Đoạn phu nhân lại nói thế? Tử Thanh...Tử Thanh chàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hằng Vương nặng nề thở dài một tiếng: “Tiểu vương từ nhỏ đã thích âm luật, chưa bao giờ từng cầu người khác, hôm nay cứ coi như tiểu vương cầu Nhã Hề cô nương vậy.”

Nói đã đến mức này, nếu Nhã Hề tiếp tục nghịch ý tiếp thì chỉ sợ sẽ gây nên phiền toái không nhỏ cho Tử Thanh.

“Điện hạ nặng lời rồi...Nhã Hề tuân mệnh.”

Hằng vương cười, muốn tiến lên nâng Nhã Hề dậy, ai ngờ Nhã Hề tình nguyện quỳ lùi lại một bước cũng không nguyện ý để hân đụng vào chỉ một chút.

“Đứng lên đi, nơi này không phải trong cung, coi như tiểu vương cầu người.”

“Vâng...” Nhã Hề đứng dậy, lại lùi về phía sau một bước nữa.

Hằng vương thầm cắn răng, đầu ngón tay dè lên hàng lỗ trên ống tiêu, nhìn Nhã Hề thật sâu, cho dù nữ tử này trên mặt có thương tích thì riêng phần phong vận này cũng hơn xa những kẻ điểm phấn tô son vô số trong cung, nếu là...Lặng yên cười, Hằng vương thổi ống tiêu cầm trên tay, một khúc [Phượng cầu hoàng] vang lên, có thể được một nụ cười của hồng nhan, tiểu vương dù chết cũng không hối tiếc.

Vô tâm nghe khúc [Phượng cầu hoàng] ần ần thổ lộ tiếng lòng, Nhã Hề chỉ mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, Tử Thanh, chàng nhất định phải bình an...

Không mặc ngân giáp hồng bào, chỉ thay đổi một thân thanh văn bạch bào, cưỡi ngựa, Tử Thanh nhàn nhã lững thững đi trên sơn đạo phía bắc Vân Châu.

“Đứng lại!” Bỗng nhiên nghe được một thanh âm hung tợn vang lên từ phía sau.

Rốt cục con cá cũng đến đây!

Tử Thanh mỉm cười quay đầu, nhìn thấy lại là hai sơn phỉ nhỏ gầy: “Là muốn chặn cướp?”

Hai sơn phỉ ngẩn ra: “Người!”

Tử Thanh ôm quyền: “Ta là Vân Châu Lục công tử, có việc muốn bái kiến chư vị lão đầu sơn phỉ, thỉnh hai vị dẫn đường.”

“Người...người là vị Vân Châu An...An...” Một trận chiến giữa Vân Châu cùng Đột Quyết, thanh danh Tử Thanh đã vang vọng khắp phạm vi trăm dặm quanh Vân Châu, nghe được Tử Thanh nói, hai sơn phỉ liên cả kinh.

“Còn không dẫn đường?” Tử Thanh cười khế, thâm hít một hơi thật sâu, nếu là sơn phỉ hào khí thì tự nhiên sẽ không phải ác nhân hiếu sát, lúc này chỉ có đường liều mạng thôi!

“Được...Lục công tử mời đi bên này.” Hai sơn phỉ chỉ vào sâu trong rừng, nếu người không phải Lục công tử, vậy chỉ cần người vào trong trại thì lấy mạng người quả thực dễ như trở bàn tay!

“Được!” Tử Thanh giục ngựa đi theo, một đường đến cửa sơn trại.

Tử Thanh giương mắt nhìn nơi này, có chừng mười hai mươi căn nhà gỗ to nhỏ dựng dựa vào vách tường, sơn phỉ ở trong trại đều là hạng người nhỏ gầy mạnh mẽ, thậm chí có vài người xiêm y trên thân đã rách nát – Trại này cùng với sơn trại mà nàng đã tự tay hủy diệt lúc trước hoàn toàn giống nhau.

Liếc thấy có người xa lạ xuất hiện ngoài cửa trại, một hán tử gầy gò đang ở giữa trại huy động thiết kiếm liền đi tới, dương tay lên cho hai sơn phỉ dẫn đường mỗi người một cái bạt tai: “Mụ nội nó! Các người ngu

sao? Mang một người xa lạ vào trong trại, các người không sợ bị triều đình biết được vị trí của trại chúng ta, sẽ đến lấy mạng tất cả mọi người sao?”

Nhảy xuống ngựa đi đến, Tử Thanh ôm quyền cúi đầu, nói: “Xin hỏi các hạ là trại chủ sơn trại?”

“Thì sao?” Hán tử gầy gò vùng kiếm đặt lên yết hầu Tử Thanh: “Người muốn hỏi cái gì thì hỏi Diêm Vương lão tử đi!”

“Ta vốn thành tâm mà đến, trại chủ không hỏi rõ trắng đen đã muốn mạng của ta, nếu truyền ra ngoài thì ai còn dám nói ở phía bắc Vân Châu còn có một đám chi sĩ hào khí chính nghĩa đây?” Tử Thanh vẫn không nhúc nhích nhìn hán tử kia, mặc dù có chút kinh sợ nhưng vô luận thế nào cũng không thể thua khí thế được.

Hán tử gầy gò lạnh lùng trợn trừng với Tử Thanh: “Người rốt cục là ai?”

“Vân Châu Lục công tử!” Tử Thanh nghiêm nghị cười, nhìn ánh mắt đầy kinh hãi của đám người trong sơn trại: “Mọi người đừng hoảng sợ, ta không mang theo người nào, cũng không đem theo binh khí.”

“Phi!” Hán tử kia cố che dấu nét kinh hoảng trong đáy mắt: “Làm quan không phải kẻ tốt gì! Người nhìn xem những huynh đệ đói khổ chúng ta đây, tất cả đều là bị cái tên thứ sử Vân Châu vô năng kia bức lên núi hết!”

Tử Thanh nặng nề thở dài, đảo mắt hỏi ngược lại: “Như vậy ý tứ trại chủ là tình nguyện để bọn họ vĩnh viễn lánh trên núi, trốn tránh sự truy bắt của triều đình?”

Hán tử gầy gò ngẩn ngơ: “Nếu có một chút cơ hội thì tự nhiên là muốn xuống núi rồi – mục đích nó! Huynh đệ chúng ta toàn bộ đều là bị đám quan lại các người bức thành ra như ngày hôm nay!” Nói xong, một kiếm xoay ngang đã đặt lên yết hầu Tử Thanh: “Đừng trách ta bắt người đến Vân Châu đổi lấy mấy trăm cân thóc!”

Tử Thanh cười: “Cần gì phải lấy ta đi đổi? Các người theo ta xuống núi, trở lại trong thành, tự nhiên là sẽ có cái mặc, đồ ăn ngon chiều đãi.”

“Mục đích nó! Người nghĩ ta ngu như lợn sao? Xuống núi với người, chúng ta còn có đường sống chắc?” Kiếm phong cắt qua cổ Tử Thanh, một tia máu tươi chảy xuống.

Tử Thanh lắc đầu, thương tiếc nhìn đám sơn phỉ gầy gò trong trại, ánh mắt dừng lại trên cửa sổ một gian nhà gỗ ở gần nhất – những ánh mắt hoảng sợ kinh hãi của đám phụ nữ cùng hài tử, tràn đầy chán chường. Bất ngờ không kịp phản ứng, Tử Thanh kéo vạt áo, quỳ xuống, thành tâm ôm quyền, cất cao giọng nói: “Ta biết giờ phút này Vân Châu còn không phải vùng đất yên bình, với sức của một mình ta dù sao cũng không có đủ khả năng làm mọi việc, cứ tiếp tục như thế thì chỉ sợ đến lúc ta già thì thành Vân Châu cũng vẫn không đủ kiên cố, bách tính Vân Châu vẫn như trước sẽ bị chiến hỏa quấy nhiễu...”

Ôm quyền cúi đầu: “Hôm nay tới đây ta chỉ muốn đón mọi người về nhà, chúng ta cùng nhau xây dựng lại nhà ở Vân Châu, ít nhất mọi người cũng không cần ở trên núi mà lo sợ bất an, ít nhất cũng có bữa cơm no, có manh áo ấm.”

Lại ôm quyền bái: “Nếu các vị không tin thành ý của ta, hiện tại có thể lấy mạng ta, hoặc là án theo lời trại chủ nói, đem ta đi đổi lấy lương thực các người cần.”

Ôm quyền vái cái thứ ba: “Ta không biết lúc trước thứ sử Vân Châu kia rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc thương tổn đến bách tính, hẳn cũng đã bị tử hình, nhưng mà, ta còn muốn ở chỗ này hướng mọi người nói một vạn lần xin lỗi.”

Một cái bái này, trán đập lên mặt đất, vang lên thanh âm.

Nói xong, Tử Thanh đứng lên, nghiêm nghị cười: “Nếu tin ta thì theo ta, nếu không tin ta, có thể đem đao kiếm cắm vào cơ thể ta!” Bước lên một bước, Tử Thanh không nhìn ánh mắt kinh ngạc của hán tử kia, nhẹ nhàng đẩy mũi kiếm của hắn: “Là đi, hay muốn giết ta? Trại chủ, người đã nghĩ kỹ chưa?”

“Mục đích nó! Tiểu tử người thật sự không sợ chết à!” Quảng đi bảo kiếm trong tay, hung hăng vỗ vai Tử Thanh, hán tử gầy gò ha ha cười: “Kỳ thật từ sau khi nghe nói An lục công tử đến Vân Châu đánh lui

Đột Quyết, chúng ta đã có suy nghĩ muốn xuống núi trở về Vân Châu, không nghĩ tới hôm nay công tử thế nhưng lại tự mình tới đón, sao chúng ta có thể không đi đây?”

“Các người?” Tử Thanh giật mình, thiên a! Thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi.

“Các huynh đệ! Mang theo lão bà hài tử, chúng ta trở về nhà!” Hán tử gầy gò hưng phấn vẫy tay một cái, toàn bộ sơn trại đột nhiên rộ lên tiếng hoan hô.

Tử Thanh giật mình: “Còn chưa thỉnh cao tính đại danh của trại chủ?”

“Man Tử!” (Mọi rợ)

Tử Thanh không khỏi nén cười: “Man...Tử?”

“Đúng vậy, ta thích cái tên mẫu thân đặt cho ta này, mỗi người vừa nghe thấy sẽ cười – thế gian này quá ít nụ cười, nhờ một cái tên mà đổi lại cho người khác nhiều nụ cười hơn, ta cảm thấy đáng giá!” Hán tử gầy gò bật cười ha hả, Tử Thanh cũng thấy được nét thuần phác trong ánh mắt hắn.

“Cái tên này hay lắm!” Nắm dây cương, Tử Thanh chỉ về hướng thành Vân Châu: “Đi, chúng ta về Vân Châu!”

Tiếng vó ngựa dồn dập hỗn loạn vang lên trong rừng, sơn trại nguyên bản đang sôi trào đột nhiên an tĩnh xuống.

Đi tiên phong là thân ảnh một tử y nữ tử ánh vào đáy mắt Tử Thanh!

Tử Thanh tiến lên nghênh đón, chạm phải đôi con ngươi tràn đầy lo lắng của Triều Cẩm.

Ghìm lại cương ngựa, Triều Cẩm nhìn thấy bùn đất trên trán cùng vết máu chói mắt trên cổ Tử Thanh, vội vàng hoảng hốt nhảy xuống, tiến lên tóm lấy nàng: “Chàng...sao chàng có thể mạo hiểm như vậy!”

Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Ta chỉ muốn giảm bớt cho nàng một phần trọng trách, nàng xem, ta làm được rồi!”

“Chàng!” Triều Cẩm nhìn không được xoa xoa cái trán Tử Thanh: “Tất nhiên lại dùng biện pháp ngốc nghếch gì đó!”

Tử Thanh quay đầu nhìn sơn phỉ trong trại đằng sau, cười nói: “Nàng là nữ Gia Cát của Vân Châu ta, Sử Triều Cẩm, mọi người đừng sợ.”

“Kính đã lâu, kính đã lâu!” Man Tử ôm quyền, ánh mắt đầy sùng kính.

“Ta...làm sao mà là nữ Gia Cát gì chứ?” Triều Cẩm nhìn không được phì một tiếng bật cười, bất đắc dĩ cười với Tử Thanh: “Lần sau người còn tự tác chủ trương như vậy thì cho dù ta có thật sự là nữ Gia Cát đi nữa cũng không thể nào cứu được cái mạng nhỏ của người!”

Tử Thanh lắc đầu, lại thản nhiên cười: “Lúc này ta cũng không thể chết được, bởi vì sau khi ta trở về Vân Châu rồi ta còn muốn nói với mọi người một chuyện.” Có chút thâm ý nhìn Triều Cẩm: “Chờ ta nói xong, nói không chừng thật sự có người muốn mạng ta đó.”

“Tất nhiên sẽ không phải là chuyện tốt lành gì!” Trái tim Triều Cẩm bỗng nhiên đập vội.

Tử Thanh giương mắt nhìn bầu trời: “Ít nhất trong lòng cũng sẽ không còn kìm nén gì nữa, cũng là một việc tốt. Đi thôi, trở về Vân Châu!”

58. Q.3 - Chương 58: Thánh Chỉ Đột Nhiên Rơi Xuống

Trở lại Vân Châu, dàn xếp ổn thỏa đám sơn phỉ xong, Tử Thanh liền cùng Triều Cẩm chậm rãi trở về phủ.

“Hài tử, con đã trở lại!” Tử Thanh mới bước vào phủ, Đoạn phu nhân liền vội vàng vàng chạy ra đón: “Ta còn thiếu điều kêu Đỗ y quan đi tìm con, con trở về là tốt rồi!”

“Mẫu thân, con không sao”, Tử Thanh cười nhẹ nhàng: “A? Lí công tử đâu?”

Đoạn phu nhân nhú mào: “Nghe nói Thánh Thượng chính thức hạ chỉ sắc phong con làm thứ sử Vân Châu, lĩnh hàm An Quốc tướng quân, Lí tướng quân dẫn binh ra khỏi thành đi nghênh đón công công truyền chỉ rồi.” Nói xong liền nghiêm túc lắc lắc đầu: “Thánh chỉ mà hạ xuống, hài tử, điều hôm nay con muốn nói vẫn nên nhin xuống đi.”

Triều Cẩm giật mình, nhìn Tử Thanh: “Hôm nay ngươi muốn nói gì?”

Tử Thanh chỉ lắc đầu, nhìn Đoạn phu nhân, thở dài thật sâu. Nay đã thành quan viên nhập tịch triều đình, nếu ở trước mặt mọi người tuyên bố mình không phải nam nhi, vậy thì chỉ sợ sẽ mắc trọng tội khi quân phạm thượng!

“Thánh chỉ tới –!”

Tử Thanh lập tức nghênh đón, quỳ rạp xuống dưới chân vị công công truyền chỉ mặc cẩm y hoa phục: “An Khánh Ân tiếp chỉ.”

Trong phủ, toàn bộ mọi người quỳ rạp xuống đất.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nhi tử của Tam trấn Tiết độ sứ An Lộc Sơn – An Khánh Ân thiếu niên đa mưu, một trận chiến với Đột Quyết đại thắng, dương cao quốc uy của Đại Đường, trầm cảm thấy vui mừng sâu sắc. Đặc biệt hạ chiếu lệnh An Khánh Ân làm Thứ sử Vân Châu, lĩnh hàm An Quốc tướng quân. Nhi tử của Đông Đô Lưu thủ Lí Vũ, anh dũng hơn người, được thăng lên làm phó Lưu thủ Đông Đô, lập tức về Lạc Dương phục mệnh, không được sai phạm! Khâm thử –”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Tiếp được thánh chỉ, Tử Thanh dàn xếp cho công công truyền chỉ ổn thỏa xong liền quay đầu nhìn Lí Vũ: “Lí công tử có thể an tâm mà đi, Hoắc cô nương cùng Lí tiểu thư tạm thời ở chỗ này, ta có thể bảo đảm các nàng bình an.”

“Kỳ thật ta không muốn đi.” Lí Vũ nhún nhún vai: “Ta không yên lòng về Vân Châu lắm.”

Tử Thanh cười nhẹ: “Kỳ thật có thể không đi là tốt nhất, Lạc Dương sớm hay muộn cũng là nơi nguy hiểm.”

“Đông Đô có nguy hiểm?”

“Không chỉ Đông Đô, mà ngay cả Trường An cũng đều có nguy hiểm.”

Lí Vũ kinh hãi, Triều Cẩm cũng kinh ngạc nhìn Tử Thanh.

Tử Thanh cười nhẹ: “Có vài chuyện ta không thể nói rõ ràng được, nếu không chẳng may cải biến lịch sử thì ta cũng đáng trách. Tóm lại, Lí sư phụ, đi đường cẩn thận.”

“Được!” Tuy rằng Lí Vũ không rõ lời Tử Thanh nói, nhưng cũng biết nếu hỏi tiếp thì cũng sẽ không có kết quả gì: “Hương nhi và muội muội liền giao cho người, aish, thánh chỉ này dù thời gian một ngày cũng không cho ta, vốn đang tính hôm nay mang Hương nhi ra ngoài thành đập thanh (1), xem ra lại biến thành yến tiệc li biệt rồi.”

“Cho nên hiện tại càng nên đi bồi tiếp Hoắc cô nương đi.” Tử Thanh vỗ vỗ Lí Vũ, cười nói: “Mau đi đi.”

“Được! Hôm nay quân vụ gì ta cũng không quản!” Nói xong Lí Vũ xoay người chạy về phía nội đường trong phủ.

Nắm thánh chỉ trong tay, nét tươi cười trên mặt Tử Thanh đột nhiên cứng đờ, Đoạn phu nhân và Triều Cẩm đều cảm thấy được biến hóa của nàng.

Tử Thanh liếc nhìn Đoạn phu nhân, đột nhiên cười: “Nương, người chưa chuẩn bị cơm trưa cho hài nhi sao?”

“Con xem trí nhớ của ta này! Được rồi! Nương đi làm ngay đây.” Khẽ vỗ trán, Đoạn phu nhân cười khanh khách đi ra ngoài.

Nét tươi cười biến mất trên mặt, Tử Thanh nặng nề thở dài, nhìn Triều Cẩm: “Triều Cẩm, ta có cảm giác bất an, đạo thánh chỉ này không phải việc vui gì mà là điềm báo tai họa.”

Triều Cẩm bỗng nhiên hiểu ra ý tứ Tử Thanh: “Ý ngươi nói là có người cố ý buộc Lí Vũ đi?”

Tử Thanh gật đầu, trong lòng đột nhiên hiện lên gương mặt Hằng vương: “Ta hy vọng là mình cả nghĩ, nhưng mà câu cuối cùng của thánh chỉ kia là ‘tức khắc hồi Lạc Dương phục mệnh’, câu từ không lắm, cũng rõ ràng nói ra hàm nghĩa phải rời đi – nay Đông Đô thái bình, Lí công tử trở về nhanh hay chậm cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, vì sao cố tình phải cấp bách như thế?”

Triều Cẩm có chút dăm chiêu nhìn hướng nội đường, nghĩ tới lời Hằng vương nói với nàng đêm qua: “Tử Thanh, có lẽ ngươi cứu phải một con sói.”

Thân mình Tử Thanh chấn động, gật đầu khẳng định: “Không cần biết hần là sói hay là người, chúng ta cần bất động thanh sắc thỉnh hần rời đi, nếu không từ nay Vân Châu vĩnh viễn cũng không có ngày thái bình.”

Triều Cẩm nhìn mặt Tử Thanh, bỗng nhiên thần nhiên cười: “Kể sĩ ba ngày không gặp phải nhìn lại bằng cặp mắt khác xưa, Tử Thanh, nếu ta lại dạy ngươi thêm mấy ngày nữa thì chỉ sợ ta cũng sẽ bại trong tay ngươi thôi.”

“Ha ha, kia không phải là rất tốt sao, mọi phiền lòng đều giao cho ta đi.” Tử Thanh nhìn vào mắt nàng, kiên định cười: “Đừng làm mình mệt mỏi.”

Đáy lòng hơi chua xót, Triều Cẩm nhin xuống nỗi xúc động muốn ôm lấy Tử Thanh, cả đời này cũng không biết thất bại trước mặt chàng bao nhiêu lần đây? Lặng lẽ lau đi lệ nơi khóe mắt, Triều Cẩm ngửa đầu: “Chúng ta đánh cuộc đi!”

“Đánh cuộc gì?” Tử Thanh nhìn nàng: “Nhưng đừng là kế lược gì đó.”

“Nếu ba năm sau chàng vẫn như trước không thành thân với Nhã Hề cô nương, vậy ta mặc kệ dùng kế gì cũng được, cướp lấy cũng tốt, thế nào cũng muốn khiến chàng biến thành tướng công của Sử Triều Cẩm ta!”

Tử Thanh ngẩn ra, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, bỗng nhiên thần nhiên cười: “Không cần chờ ba năm sau, chỉ cần chờ chúng ta đồng lòng đem Hằng vương tiến bước đi rồi ta sẽ cho nàng một đáp án.”

“Đây chính là chàng nói đó!” Thân mình Triều Cẩm chấn động, đưa tay nắm chặt lấy hai tay Tử Thanh.

“Ừ!” Tử Thanh gật đầu, giờ khắc này có sói trong nhà, thật sự không phải thời cơ tốt nhất nói ra thân phận với nàng, Tử Thanh hổ thẹn nhìn Triều Cẩm, đáy lòng nhẹ nhàng thả một câu – thực xin lỗi.

Tiếng tiêu đứt quãng đột nhiên vang lên, Tử Thanh nghiêng tai lắng nghe, chẳng lẽ là Nhã nhi đang thổi?

“Tử Thanh, ta đi tuần tra phòng vệ toàn thành một chút.” Triều Cẩm mượn cơ rời đi.

“Cám ơn nàng, Triều Cẩm.” Nhìn bóng dáng cô đơn của nàng, một trận tê buốt đau nhói mãnh liệt không khỏi trào lên từ trái tim Tử Thanh.

Hít vào một hơi thật sâu, Tử Thanh bước vào nội đường phủ nha.

Càng đến gần phòng Nhã Hề, tiếng tiêu bỗng nhiên đứt đoạn, thanh âm Hằng vương vang lên trong phòng nàng: “Nhã hề cô nương, đoạn [Phượng cầu hoàng] này tiểu vương luôn cảm thấy có sự gò bó, thiếu chút thần vận, còn thỉnh Nhã Hề cô nương chỉ giáo.”

“Khúc vận từ tâm sinh, ngày nào điện hạ tìm được người tri kỷ thì tự nhiên sẽ biết được thần vận của đoạn [Phượng cầu hoàng] này.”

“A, tri kỷ khó cầu a!”

“Thiên hạ rộng lớn, luôn luôn có một người sẽ là tri kỷ của điện hạ.”

“Nhã Hề cô nương, nàng có nguyện ý làm tri kỷ của tiểu vương không?”

“Điện hạ đừng nói những lời đường đột như vậy nữa!”

“Những lời này của tiểu vương xuất phát từ tận đáy lòng, Nhã Hề cô nương một thân tài nghệ, nếu chỉ bởi vì một An Khánh Ân mà thành thất truyền thì chẳng phải đáng tiếc sao?”

“Cuộc đời này của Nhã Hề, ca chỉ vì chàng, vũ chỉ vì chàng, khúc cũng chỉ vì người đó!”

(ca: hát, vũ: múa, khúc: đánh đàn, chơi nhạc)

“Nếu như có ngày hắc khốn cùng chán nản, tự nuôi mình cũng không nổi, nàng cũng không coi thường không rời bỏ hắc sao?”

“Cơm rau dưa, vui vẻ qua ngày!”

“Người!”

“Điện hạ!” Tử Thanh bỗng nhiên xuất hiện trước cửa phòng, lẳng lặng nhìn về mặt nén giận mà không nói gì của Hằng vương: “Nếu đã lãnh giáo xong, có thể để cho thần mang Nhã nhi ra ngoài đập thanh không?”

“Tử Thanh!” Nhã Hề vội vàng chạy đến bên người nàng, nắm chặt tay nàng.

“Tử Thanh? Người không phải hắc là kêu An Khánh Ân sao?” Hằng vương lạnh lùng hỏi.

Tử Thanh cười nhạt: “Điện hạ không biết một người ngoài sanh ra thì còn có tự (2) sao?” Nói xong liền ôm Nhã Hề nhắc lên: “Nhã nhi, đi, chúng ta đi đập thanh!”

“Được.” Đổ mặt vui đầu vào lòng nàng, một loại cảm giác bình yên làm cho trái tim Nhã Hề trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

Tử Thanh xoay người rời đi, bỗng nhiên ghé sát bên tai nàng, cười nói: “Nhã nhi, tối nay ta muốn nghe ca, xem nhảy múa, thưởng khúc.”

“Vâng...” Nhã Hề gật đầu, gương mặt nhìn thấy vết máu trên cổ nàng, không khỏi ưu thương nhú mày: “Tử Thanh, có phải hôm này chàng lại gặp phải chuyện gì nguy hiểm không?”

“Nguy hiểm nhất cũng không bằng để nàng lại chỗ này, thiếu chút nữa bị sói tha đi.” Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “May mà ta trở về đúng lúc.”

“Tử Thanh, có chàng thật tốt...”

“Ha ha, ta thích nàng nói câu đó, cơm rau dưa, vui vẻ qua ngày.”

“Chàng...đáng ghét!”

“Ha ha.” Tử Thanh cười, có chút cứng ngắc, Nhã nhi, tối nay ta nhất định phải nói cho nàng bí mật kia, sau khi nàng biết rồi, còn có thể nói với ta những lời này hay không?

Nhìn bóng dáng Tử Thanh cùng Nhã Hề đi xa, Hằng vương không khỏi gắt gao nắm chặt tay thành nắm đấm: “An Khánh Ân, bắt đầu từ giờ, tiểu vương sớm hay muộn cũng muốn ngươi biến thành kẻ cô độc!” Dư quang dừng lại ở chén trà trên bàn, một mặt tiểu ý quỷ dị hiện lên khóe miệng.

“Tiểu Tình tử, nàng nhìn Tử Thanh ca ca cùng Nhã Hề tỷ tỷ bọn họ kia, ha ha, thật làm cho người ta hâm mộ!”

“Đúng vậy...” Tô Tình nhìn bóng dáng Tử Thanh ở xa xa, được người yêu thương là loại hạnh phúc thế nào đây?

Lí Nhược bỗng nhiên nghiêng mặt nhìn Tô Tình: “Nàng chờ vết thương của ta tốt hơn, ta cũng ôm nàng đi!”

“Nhược tiểu thư, ngươi lại hồ nháo.”

“Ta không hồ nháo, chỉ cần nàng vui vẻ.”

Tô Tình ảm đạm cúi đầu, Tử Thanh, người có nguyện ý nghe ta ca cùng đàn khúc không?

Thần sắc ảm đạm rơi vào đáy mắt Hằng vương, Hằng vương không khỏi đi ra khỏi phòng, khiêm tốn thi lễ với Tô Tình cùng Lí Nhược: “Nhị vị cô nương, hữu lễ.”

Tô Tình nhìn Hằng vương mà kinh sợ, Lí Nhược lại cười hì hì ôm quyền: “Điện hạ hữu lễ!”

Hằng vương nhẹ nhàng cười: “Nghe nói Tô cô nương cũng là nhân tài kiệt xuất trong số linh nhân, không biết tiểu vương có cơ hội được nghe không?”

Tô Tình cuống quýt cúi người: “Nếu điện hạ muốn nghe, Tô Tình làm sao dám không tuân lời?”

Hằng vương cười ha hả, nhìn lí Nhược: “Vậy Lí cô nương có thể giúp tiểu vương tìm trong thành vài nhạc khí đến đây không?”

Lí Nhược vỗ vỗ ngực: “Nếu tiểu Tình Tử muốn tấu khúc, ta dù có lật tung cả lên cũng sẽ tìm được ra!” Nói xong liền cười với Tô Tình: “Tiểu Tình Tử, nàng chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại!”

Nhìn Lí Nhược rời đi, Hằng vương cẩn thận nhìn mặt Tô Tình, tuy rằng có chút khác biệt với Nhã Hề, nhưng phân thần vận kia cũng có một tia tương tự.

“Một khúc ở Phạm Dương, người và trời đều phải kinh ngạc, tiểu vương may mắn được nghe thấy, quả nhiên là tam sinh hữu hạnh.” Ánh mắt Hằng vương sáng quắc dừng lại trên mặt Tô Tình: “Chỉ tiếc...”

“Điện hạ?” Tô Tình bối rối.

“Đáng tiếc danh hoa đã có chủ, tiểu vương nhìn ra được cô nương cũng chung tình với vị An lục công tử kia.”

Tô Tình kinh hãi.

“Bất quá chưa tới cuối cùng, ai biết được sẽ có kết cục thể nào đâu?” Lời Hằng vương nói trong câu có ý: “Sự thành tại người, tiểu vương cũng biết nỗi khổ khi yêu mà không thể có được, nếu tương lai tiểu vương có chỗ hữu dụng với cô nương, có thể mở miệng.”

“Điện hạ!”

“Tốt lắm, chuyện ngày mai, ngày mai nói, hôm nay tiểu vương chỉ muốn say đắm bên trong âm vận của cô nương.”

(1) đạp thanh: giẫm lên cỏ xanh – đi chơi xuân.

(2) Vào thời Chu con trai đến 20 tuổi thực hiện Quán lễ, tức làm lễ đội mũ; con gái vấn tóc cài trâm biểu thị đã thành niên. Tức là nói, người thời Tiên Tần, bất luận là nam hay nữ đều sau khi thành niên mới đặt tên tự. Có tên tự không chỉ biểu hiện họ đã thành niên mà còn bắt đầu được người khác tôn trọng.

“Tự”, nói chung là sự giải thích và bổ sung cho “danh”, cùng thể hiện mặt trong và ngoài của “danh”, cho nên còn gọi là “biểu tự”. Trong Nhan thị gia huấn – Phong tháo ghi:

Cổ giả, danh dĩ chính thể, tự dĩ biểu đức

(Thời cổ, danh là để thể hiện thân phận, còn tự là để biểu thị đức hạnh)

59. Q.3 - Chương 59: Mộc Lan Tân Truyền

Vàng trắng nhô lên cao, một khúc đàn tranh như dòng nước uyển chuyển chảy xuôi trong thành Vân Châu.

Hằng vương kinh ngạc trước tài nghệ của Tô Tình, không khỏi lại đánh giá thật sâu nữ tử trước mắt, trong lòng âm thầm nổi dậy một tia gợn sóng.

Lí Nhược chống đầu, ở một bên si ngốc nhìn Tô Tình, tiểu Tình tử, chỉ nguyện nàng có thể càng ngày càng vui vẻ.

Ở một chỗ khác trong nội đường phủ nha, ánh nến chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Hương trà tràn đầy, Tử Thanh nhẹ nhàng uống một ngụm, cười nhìn về phía những ngón tay như lan nhẹ nhàng nâng lên, chuẩn bị nhảy múa của Nhã Hề.

“Có tiếng nhạc của Tình nhi làm bạn, Tử Thanh, tối nay ta liền tặng chàng một điệu múa.”

“Hảo.”

Mũi chân khẽ nhún, thân mình Nhã Hề xoay tròn như gió, chỉ có ống tay áo tung bay như cánh bướm...

Ánh mắt trăm chuyển ngàn hồi, từng chút một thấm đến tận tâm can.

Bàn tay uyển chuyển mảnh mai, trong phút chốc giống như Hằng Nga trên cung trăng; môi hồng hé mở, nụ cười tươi quyến rũ, bỗng nhiên như thể Lạc thần* bên bờ sông ấy.

Đột nhiên Nhã Hề duỗi bàn tay mềm về phía Tử Thanh: “Tử Thanh có nguyện múa cùng ta không?”

Tử Thanh ngẩn ngơ, lúng túng nói: “Ta...ta không biết nhảy!”

“Nếu như ta nhất định muốn chàng nhảy thì sao?” Nhã Hề đột nhiên tinh nghịch mím môi.

“Vây...vây...” Tử Thanh buông chén trà, cười đứng dậy: “Chúng ta đây liền ai cũng không múa!” Vươn tay cầm lấy tay Nhã Hề, đem nàng kéo vào trong lòng: “Nhã nhi, ta muốn kể cho nàng một chuyện xưa.”

Sống hay chết, phải xem một đêm này!

Đỏ mặt, Nhã Hề che hai tai lại: “Buông, ta không nghe.”

“Thật sự không nghe?” Tử Thanh bỗng nhiên cười mờ ám, ôm nàng ngã xuống giường.

“Chàng...” Tim đập vô cùng cuồng loạn, Nhã Hề có chút sợ hãi nhìn Tử Thanh: “Chàng...không thể...”

Nụ cười ấm áp của Tử Thanh ánh vào mắt Nhã Hề, nàng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhã nhi yên tâm...” Hít một hơi thật sâu, Tử Thanh nâng tay vén lên những sợi tóc tán loạn buông lơ lửng trên trán nàng: “Nàng nói xem, Tô cô nương cùng Nhược tiểu thư sẽ có kết quả tốt hay không?”

Nhã Hề ngẩn ra: “Tử Thanh...” Một tia bất an chợt dâng lên dưới đáy lòng, chàng là muốn hỏi nữ tử cùng nữ tử có thể bạch đầu giai lão hay không phải không?

Tử Thanh thần nhiên cười, nhắm mắt lại: “Thời Bắc triều có một vị cô nương tên là Hoa Mộc Lan, nữ giả nam trang, thay cha tòng quân, suốt mười hai năm thế nhưng không có người nào phát hiện ra kỳ thật nàng là nữ tử.”

Thân mình Nhã Hề bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc giương mắt nhìn gương mặt Tử Thanh, làn da trắng nõn, tuy có anh khí nhưng cũng không thiếu một cỗ thanh tú. Không khỏi nắm chặt tay Tử Thanh, Nhã Hề áp chế suy đoán đột nhiên hiện lên trong lòng, hít sâu một hơi.

Nước mắt chảy xuống trán Nhã Hề, Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Thế nhân đều biết Mộc Lan cô nương cuối cùng áo gấm về nhà, nhưng mà không ai biết, trên chiến trường Mộc Lan đã gặp một vị nữ tử...Nàng muốn dùng cả đời che chở cho nữ nhân kia, muốn dùng chính hai bàn tay mình vì người mà dựng nên một mảnh thiên địa không có chiến hỏa...Đáng tiếc...mặc kệ Mộc Lan làm thế nào, thủy chung cũng chỉ là một nữ tử...”

Nhã Hề ôm chặt Tử Thanh: “Tử Thanh, đừng nói nữa, ta sợ cổ sự này...”

“Nhã nhi, đừng sợ, đây chỉ là một câu chuyện xưa mà thôi...” Tử Thanh vươn tay cùng Nhã Hề mười ngón tương khấu, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: “Ta chỉ là nghĩ đến thâm tình mà Nhược tiểu thư dành cho Tô cô nương liền bỗng nhiên nhớ tới cổ sự này.”

Nhã Hề lặng yên rơi lệ, tâm đầu đốn giống như phiên giang đảo hải, này...Chẳng lẽ chính là khúc mắc của chàng? Chàng...chẳng lẽ...chính là Mộc Lan cô nương! Không dám nghĩ xem suy đoán này đến tột cùng là thật hay là giả, tâm Nhã Hề loạn như ma, không tìm được mà toàn thân kịch liệt run rẩy.

“Nhã nhi, nàng còn chưa trả lời ta, nếu nàng là Tô cô nương, có nguyện ý cùng Nhược tiểu thư bạc đầu giai lão không?” Cảm giác được sự run rẩy của nàng, Tử Thanh biết, có lẽ Nhã Hề đã hiểu.

“Tử Thanh...ta không thích câu chuyện này...không nên hỏi, được không?” Như cầu xin, Nhã Hề ôm chặt Tử Thanh, người mình phớt lờ cả đời này nếu thật sự là nữ tử, vậy ta nên đối xử thế nào đây? Sao có thể cùng ước hẹn...Bưng chặt hai mắt, đây không phải là sự thật! Sẽ không phải là thật!

“Được, không nói...” Tử Thanh gượng cười, đau đớn thấu xương nơi trái tim làm cho nàng cảm thấy khó có thể hô hấp – Nhã nhi, đây phải chăng là đêm cuối cùng bên nàng? Ôm chặt Nhã Hề, thì thào mở miệng: “Để cho ta hảo hảo ôm nàng một cái đi.”

“Thế gian này, nơi nào có chàng mới là thế ngoại đào nguyên của ta.”

“Cuộc đời này của Nhã Hề, chỉ vì chàng mà ca, vũ chỉ vì chàng, khúc cũng chỉ vì người đó.”

“Cơm rau dưa, vui vẻ qua ngày!”

Nhã nhi, mỗi lời nói của nàng, mỗi một câu, ta đều ghi tạc thật sâu trong lòng, suốt đời không quên.

Nữ tử cùng nữ tử, có thể bạc đầu giai lão không? Nhã nhi, ta đã biết đáp án của nàng.

“Ta sẽ không để nàng theo ta cùng nhau xuống địa ngục, Nhã nhi...” Nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng, mặc kệ nàng tỉnh hay đang ngủ: “Hảo hảo ngủ đi...”

Nhã Hề cắn môi dưới, không nhớ rõ được nước mắt ngừng rơi từ bao giờ, cũng không nhớ rõ được đến khắc nào mới chìm vào trong mộng.

Nghe tiếng hô hấp say ngủ của nàng, Tử Thanh nhẹ nhàng buông tay nàng ra: “Nguyên lai, cho dù không nở buồng, cũng phải buồng...” Bất giác, nước mắt lại rơi, Tử Thanh cười chua xót, Nhã nhi, lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không được một tác lại muốn tiến một thước nữa, ta sẽ tránh đi, đuổi đi con sói bên cạnh nàng, nhìn nàng tìm được đức lang quân chân chính...

“Tái kiến...” Tử Thanh nhịn không được cắn chặt chính mu bàn tay mình, không ệnh khóc thành tiếng.

Đứng dậy rời đi, nhẹ nhàng mở cửa, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại, nước mắt hòa với máu từng giọt rơi xuống...

Từng bước run lên, mỗi một bước rời xa cánh cửa kia, trái tim Tử Thanh lại nhiều thêm một phần đau đớn, nghiêng ngả lao đảo đi đến trước cửa phòng Đoạn phu nhân, ngã xuống.

Nghe được âm thanh khác lạ vang lên, Đoạn phu nhân liền vội vàng thấp nền ra mở cửa: “Hài tử! Con làm sao vậy?”

“Nương...con đau quá...” Giương đôi mắt đẫm lệ, Tử Thanh nhào vào trong lòng Đoạn phu nhân: “Con đã nói với Nhã nhi, con biết nàng đã hiểu, nương, vì cái gì con lại cảm thấy nháy mắt tảng đá trong lòng biến mất, trái tim của con cũng trống rỗng thế này?”

“Hài tử...” Đau lòng ôm lấy Tử Thanh, Đoạn phu nhân chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Hài tử, con khóc đi, khóc được rồi sẽ tốt hơn rất nhiều rất nhiều...Nương sẽ vẫn ở bên con, vẫn ôm con...”

“Nương...” Thanh âm nghẹn ngào, rốt cuộc một câu cũng không nói nên lời, toàn thân Tử Thanh không kim được mà run rẩy, run rẩy, thật lâu cũng không thể ngừng lại...

Một đêm rớt cục trôi qua, sáng sớm, mạnh mẽ cổ vũ tinh thần, Tử Thanh khoác áo giáp mang kiếm ra khỏi phủ, tiễn bước Lí Vũ đi Phạm Dương phục mệnh, Tử Thanh không phải cùng Man Tử mới nhập ngũ một hàng tập tên ở giáo trường thì chính là cùng Triều Cẩm tuần tra thành Vân Châu.

Ngay cả cơm trưa, cơm chiều cũng đều phân phó thị vệ trực tiếp đưa đến giáo trường, không hề hỏi phủ cùng ăn.

Chuyển biến đột ngột làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Về phần Hằng vương ngược lại lại không dám tùy tiện đi bất kính với Nhã Hề, vạn nhất đây là thế cục Tử Thanh bày ra, như vậy thực có khả năng sẽ vì thế mà không còn có gì để ở lại Vân Châu.

Liên tục bảy ngày qua đi, Triều Cẩm rốt cuộc nhịn không được hỏi ra lời: “Tử Thanh, đến tột cùng thì người làm sao vậy?”

Tử Thanh cười nhạt: “Cái gì mà làm sao?”

Triều Cẩm trừng mắt với Tử Thanh: “Người nói xem?”

Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Không có việc gì, chỉ là gần đây công vụ Vân Châu nhiều lắm, hơn nữa...”

“Lục công tử! Không tốt! Không tốt!” Đột nhiên Man Tử từ xa xa hô to chạy tới.

Tử Thanh nhíu mày: “Phát sinh chuyện gì?”

“Trong quân có người đột nhiên té xỉu, Đồ y quan nói là trúng độc!”

Tử Thanh cả kinh: “Sao lại có khả năng trúng độc được?” Nói xong liền đi theo Man Tử chạy về phía giáo trường.

Vừa đến giáo trường, Đồ y quan liền lo lắng nhìn qua: “Công tử tới vừa lúc, ta hoài nghi có người hạ độc vào giếng nước ở Vân Châu!”

Triều Cẩm phóng mắt nhìn tướng sĩ trúng độc hôn mê trong giáo trường, chừng một trăm hai mươi người, không khỏi vội vàng hỏi: “Vay độc này có lấy mạng người không?”

Đồ y quan lắc đầu: “Tính mạng thì thật ra không đáng ngại, chỉ là người trúng độc sẽ toàn thân vô lực, liên tục trong nửa tháng liền.”

“Đồ y quan cũng biết giải độc này thế nào chứ?” Tử Thanh vội hỏi.

Đồ y quan gật đầu: “Độc này muốn giải thì cũng dễ, chỉ là giải được lần này, không giải được lần sau, có người thậm chí phá hư ở Vân Châu, chúng ta có thể phòng lần này, không chắc có thể phòng được lần thứ hai!” Nhìn tướng sĩ trúng độc hôn mê: “Lần này dùng là độc nhẹ, nếu lần sau dùng kịch độc thì chỉ sợ trên dưới Vân Châu trong nháy mắt sẽ thành ngôi thành trống!” Lại nghiêm túc nhìn Tử Thanh: “Công tử, nếu không sớm ngày bắt được kẻ này thì Vân Châu sẽ nguy hiểm.”

Tử Thanh gật đầu, trong lòng đã nghĩ ngay đến kẻ kia, lại thế nào cũng không rõ vì sao hắn lại làm vậy?

Triều Cẩm vừa thấy thần sắc Tử Thanh liền biết người hắn nghĩ trong lòng là người nào.

“Triều Cẩm.” Tử Thanh bỗng nhiên mở miệng: “Ta cảm thấy hạ độc chỉ là bắt đầu, nếu giờ phút này có binh mã tập kích Vân Châu thì không nghi ngờ là chúng ta nhất định sẽ bại.”

“Người cũng nghĩ đến một tầng này?” Triều Cẩm vô cùng kinh ngạc.

Tử Thanh gật đầu, trịnh trọng nhìn Đồ y quan: “Vô luận thế nào cũng nhất định phải mau chóng giải độc, mỗi một giếng nước trong thành đều phải rắc phấn giải độc – một hồi bão táp chuẩn bị tới rồi.”

Triều Cẩm mỉm cười: “Lúc này đây để cho ta đấu một trận với hắn!”

“Triều Cẩm, cần phải để ý, kẻ này là một con rắn độc.” Tử Thanh có chút lo lắng.

“Càng độc, càng có ý tứ.” Triều Cẩm lạnh lùng cười.

“Lục công tử! Lục công tử!” Thị vệ trong phủ đột nhiên xuất hiện: “Nhã Hề cô nương đột nhiên té xỉu!”

“Nhã nhi!” Chẳng lẽ nàng cũng trúng độc!

* Lạc thần: nữ thần bên bờ sông Lạc, theo truyền thuyết thì nàng chính là Mật phi, Mật phi vốn là nữ nhi của Phục Hy (là người đầu tiên trong ba vị vua huyền thoại của Trung Quốc cổ. Ông là một anh hùng văn hóa Trung Hoa, được cho là người phát minh ra chữ viết, nghề đánh bắt cá, và bắn thú), vì mê luyện cảnh sắc xinh đẹp hai bờ sông Lạc mà đi xuống nhân gian, đến bờ sông Lạc.

Nhưng cũng có truyền thuyết dân gian khác lại nói nàng có thực, và còn có 1 câu truyện tình yêu buồn giữa nàng Chân Mật, Tào Phi và Tào Thực.

(chẳng biết cái nào đúng ==)

60. Q.3 - Chương 60: Khấp Huyết Kinh Lệ

Vội vã từ bên ngoài phủ chạy trở về, chân Tử Thanh mới bước vào phòng Nhã Hề liền thấy được chính là gương mặt tiêu tụy tái nhợt của nàng.

Hoắc Hương cau mày bắt mạch cho Nhã Hề, đứng dậy nhìn Tử Thanh: “Mấy ngày nay rốt cuộc huynh đang làm cái gì?”

“Ta...ta bận việc quân vụ, thật sự là...” Trái tim Tử Thanh đau đớn, từ xa xa nhìn Nhã Hề, kéo Hoắc Hương ra khỏi phòng: “Có phải nàng bị trúng độc không?”

Hoắc Hương lẳng lẳng nhìn Tử Thanh: “Huynh vẫn là Yến Tử Thanh mà ta quen biết sao?”

Tử Thanh kinh ngạc: “Cái gì?”

“Ở Biện Châu, huynh vì nàng mà giữa đêm trăng xông vào nhà ta, cái loại không biết sợ hãi đó đâu rồi? Ở Lạc Dương, phân tưởng niệm huynh không nở rời xa nàng đâu? Ở Phạm Dương, cái loại chấp nhất liều mạng bảo hộ nàng thì sao? Ở Vân Châu, phân quan tâm ái mộ thương tiếc kia đi đâu rồi?” Hoắc Hương một hơi nói xong, bỗng nhiên lạnh lùng nhìn về phía Triều Cẩm đuổi theo phía sau Tử Thanh: “Có phải bởi vì nàng không? Huynh liền thay đổi?”

“Ta...” Á khẩu không trả lời được, ánh mắt Tử Thanh tràn đầy đau đớn: “Van cầu người, nói cho ta biết rốt cuộc nàng làm sao vậy?”

“Bảy ngày một miếng cơm cũng chưa ăn, huynh cho rằng một người còn có thể chống đỡ bao lâu?” Hoắc Hương lắc đầu hỏi lại: “Bảy ngày nay rốt cuộc huynh đang làm cái gì? Hai người rốt cuộc làm sao vậy?”

Tử Thanh nén xuống lệ trong mắt, nghiêm túc nhìn Hoắc Hương: “Người xác định nàng không trúng độc?”

Hoắc Hương đột nhiên buồn bã cười: “Ta thật sự nhìn lầm huynh rồi...” Xoay người rời đi, giờ khắc này quan trọng nhất vẫn là chuẩn bị chút cháo loãng cho Nhã Hề, vô luận thế nào cũng đều phải bắt nàng uống hết.

Nở nụ cười trào phúng, Tử Thanh quay đầu nhìn Triều Cẩm ánh mắt tràn đầy bối rối ở phía sau: “Có phải người cũng nghĩ ta quá xấu xa không?”

“Tử Thanh...” Triều Cẩm gật đầu: “Người như thế này làm cho người ta cảm thấy thực xa lạ.”

Ẩm đạm cúi đầu, Tử Thanh yên lặng bước đến trước cửa phòng, nhìn gương mặt suy yếu kia, trái tim một trận co rút buốt nhói. Nhã nhi, nàng tội gì phải thương tổn chính mình như vậy?

“Người bồi tiếp nàng cho tốt đi...” Triều Cẩm cười chua xót: “Việc hạ độc, muộn chút nữa ta đến nói với người.” Xoay lưng lại, Triều Cẩm rời đi.

Đổi lại là ta trong quá khứ, giờ khắc này đúng là một cơ hội tốt, nhưng mà, thấy nét đau khổ trên mặt các người, ta biết, từ đầu đến cuối việc ta có thể làm chỉ có thể là chờ đợi...Có lẽ, ta buông tay, đối với chúng ta đều là việc tốt, nhưng mà...Tử Thanh, ta lại cố tình luyện tiếc phải buông tay...Ta chỉ nghĩ chờ đợi, mặc kệ có đau đớn đến mức nào, mặc kệ bao lâu, đều sẽ chờ...

“An công tử...” Thanh âm Tô Tình vang lên từ phía sau, chạm phải ánh mắt Tử Thanh, nỗi bi ai khổ sở đến thấu xương kia không khỏi làm nàng cả kinh: “Chẳng lẽ người nói cho nàng chân tướng?”

Tử Thanh gật đầu: “Xem như thế đi...”

Tô Tình khe khẽ thở dài, nhìn Tử Thanh, thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn nơi yết hầu, lại không biết nên nói một lời thế nào?

“Tử Thanh ca ca!” Lí Nhược bưng bát cháo nóng từ thật xa nhìn thấy Tử Thanh, liền nổi giận dưng dưng chạy tới: “Lần này huynh thật sự hơi quá đáng đó! Suốt bảy ngày không để ý không đoái hoài đến Nhã Hề tỷ tỷ! Ta chán ghét huynh!”

“Ta cũng chán ghét chính mình!” Phẫn hận quát lên, hai mắt Tử Thanh đỏ bừng.

“Hài tử...” Đoạn phu nhân chậm rãi tiến lên: “Con thật sự là hài tử ngọc mà, tội gì phải tra tấn chính mình, cũng tra tấn nàng như vậy?”

“Nương...”

Đoạn phu nhân tiếp lấy chén cháo nóng trong tay Lí Nhược, đưa cho Tử Thanh: “Phạm sự gì cũng đều có một kết quả, không tới một khắc cuối, sao con có thể bỏ cuộc được? Cho dù phạm tội mất đầu đi nữa thì cũng phải rành mạch, rõ ràng.”

Lí Nhược nghe được lại chẳng hiểu ra sao: “Rốt cục hai người đang nói cái gì?”

Nhìn Tử Thanh nhận lấy bát cháo, Đoạn phu nhân thở dài, bỗng nhiên tựa tiểu phi tiểu giương mắt nhìn bầu trời: “Nương già rồi, không quản được nhiều như vậy, cả đời này của ta đã bỏ lỡ nhiều thời gian lắm rồi, hiện tại có hối hận cũng đã không còn kịp nữa...” Vuốt ve khuôn mặt Tử Thanh, lau đi dòng lệ trên má nàng: “Bất quá, nương muốn nhìn vài hỉ sự diễn ra ở Vân Châu, nếu ngày mai sau cơn mưa trời lại sáng, hy vọng có thể uống một ly trà của Nhã Hề cô nương.”

Nương cùng với đệ tử Phật môn thương mến nhau, đã là phạm giới, Tử Thanh con cùng nữ tử mến nhau, cũng là phạm giới, khi một người dẫn thân vào ái tình, một khắc tình căn đã đâm sâu bén rễ thì thanh quy giới luật, điều luật nhân gian, lại có gì phải bận tâm đây?

Hài tử, nhìn con thống khổ như thế, nương thật sự không đành lòng lại chấp nhất phạm quy thế tục cái gì, thâm nghĩ cả đời này của con có thể cùng với người con tâm ái bạch đầu giai lão, đừng giống như nương, lãng phí mất nửa đời người mà phu quân lại mơ hồ không tin tức...

“Nương...” Vô cùng kinh ngạc nhìn Đoạn phu nhân, Tử Thanh chỉ cảm thấy một cổ ấm áp trong đáy lòng.

Đoạn phu nhân thoải mái cười, đứng lên: “Hài tử, nếu con không thể để cho nương uống được ngụm trà này, vậy thật rất mất mặt nương.”

“Nương, cảm ơn người.”

Tô Tình kinh ngạc nhìn Đoạn phu nhân, nếu giờ phút này ta là người kia trong lòng Tử Thanh, người cũng sẽ tiếp nhận ta chứ?

Đoạn phu nhân cố ý háng giọng: “Tốt rồi, chúng ta đều trở về nghỉ ngơi đi, hài tử này gây ra họa, để cho chính nàng đi gánh vác.”

Lí Nhược nhịn không được hung hăng đánh Tử Thanh một quyền: “Tử Thanh ca ca! Cháo này là tẩu tẩu tự mình nấu, bổ thêm nhân sâm để đề khí, nếu huynh không khiến cho Nhã Hề tỷ tỷ khỏe lên, mỗi ngày ta đều phải đánh huynh một quyền.”

“Được.” Hít một hơi thật sâu, Tử Thanh gật đầu: “Nếu nàng khỏe trở lại, Nhược tiểu thư, người giết ta cũng được!”

“Hừ!” Lí Nhược lạnh lùng bỏ lại một câu: “Ta muốn đi giúp tẩu tẩu sắc thuốc cho Nhã Hề tỷ tỷ, hôm nay trước hết tha cho huynh một lần!”

Đoạn phu nhân vội vàng giữ chặt Lí Nhược: “Lí cô nương, nói thêm vài câu nữa thì chỉ sợ cháo sẽ nguội mất, chúng ta mau trở về phòng đi.” Dưới sự trợ giúp của Đoạn phu nhân, nơi này dần dần chỉ còn lại có Nhã Hề trong phòng và Tử Thanh ở ngoài phòng.

Bưng bát cháo nóng vào trong phòng, Tử Thanh thuận tay đóng cửa lại.

Từng bước một tiến đến gần một Nhã Hề suy yếu, từng bước đi lòng tự trách lại càng sâu đậm, sao ta có thể tổn thương nàng thành ra như vậy?

Ngồi xuống bên giường, Tử Thanh đặt bát cháo sang bên cạnh, vòng tay ôm lấy Nhã Hề vào trong ngực, tay phải nhẹ nhàng múc một thìa cháo, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi, chậm rãi đưa tới bên miệng Nhã Hề.

Hai giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt nàng, bàn tay suy yếu bắt lấy tay trái Tử Thanh, thanh âm khỏ sở chua xót vang lên: “Đừng...đổi xử như vậy...với ta...được không?”

Nhịn không được mà nước mắt rơi xuống, Tử Thanh gắt gao cầm lấy tay nàng: “Thực xin lỗi...Ta nghĩ nàng không muốn nhìn thấy ta nữa...Ta...sợ nàng không thể đối mặt với ta, cho nên ta mới...”

“Ta thực sợ...” Đem bàn tay Tử Thanh áp lên ngực, nước mắt Nhã Hề từng giọt từng giọt rơi trên đó: “Lần này chàng...thật sự là muốn...bỏ rơi ta...phải không?”

Tử Thanh lắc đầu, ngàn vạn đau lòng: “Ta không muốn bỏ rơi nàng, Nhã nhi, sao ta có thể bỏ được nàng...Chính là, ta là nữ tử...Nàng vốn không thể chấp nhận được ta như vậy!”

Lòng Nhã Hề bỗng nhiên run lên, lâm vào trầm mặc.

Vì sao chàng lại muốn đem chân tướng này nói ra?!

Tâm Tử Thanh giống như bị một lưỡi dao hung hăng đâm vào, cười trào phúng: “Ta biết nàng hận ta, hận ta hoang đường lừa dối nàng như thế, ta cũng biết, vừa nói ra những lời này thì nàng sẽ vĩnh viễn rời xa ta...” Thanh âm khàn khàn run rẩy: “Ta không cầu nàng tha thứ cho ta, lại càng không dám hy vọng xa vời nàng có thể chấp nhận ta như vậy, ta chỉ cầu xin nàng, đừng tra tấn chính mình như vậy, chỉ cần nàng khỏe lên, chẳng sợ nàng lập tức lấy bả đao giết ta, ta cũng nguyện ý!” Nước mắt tuôn rơi chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống người Nhã Hề, Tử Thanh chỉ cảm thấy trong cổ họng có một cổ vị tanh trào lên.

Cầm chiếc thìa trong tay ghé sát lại bên môi Nhã Hề, Tử Thanh chưa xót mở miệng: “Cầu xin nàng...ăn một miếng...” Bỗng nhiên thanh âm Tử Thanh dừng lại, một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng, từ bên khóe môi nàng ứa ra...

Dòng máu nóng bỗng rơi trên khuôn mặt tái nhợt của Nhã Hề, thân mình một trận run rẩy, mùi máu tươi nồng đậm làm cho lòng nàng đau đớn kịch liệt.

“Tử...Thanh...”

“Nhã nhi...trong trái tim của ta, từ đầu đến cuối đều là nàng!” Vị tanh trào lên lần nữa từ trong cuống họng làm cho nàng không khỏi nhin xuống những lời muốn nói, máu tươi lại rơi xuống, cũng như lúc trước ở ngoài thành Biện Châu, vì người mà lần đầu tiên đổ máu.

“Nhưng mà...Nhưng mà Nhã nhi, nàng vẫn không cần ta...” Nỗi đau xót trong lòng làm cho Tử Thanh trong nháy mắt sắp hỏng mắt: “Đây là báo ứng cho sự hoang đường của ta sao? Là ta không biết tốt xấu, là ta tổn hại luân thường, là ta lại mắc thêm lầm lỗi, rơi vào địa ngục mà không hay biết...” Nước mắt cùng máu loãng hòa lẫn với nhau, miệng đầy huyết tinh làm cho Tử Thanh rốt cuộc không nói được nữa, chỉ còn lại nghẹn ngào run rẩy.

“Nhã...nhi...” Gian nan gọi tên Nhã Hề, Tử Thanh chỉ cảm thấy hết thảy mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ: “Đừng...bỏ lại ta...”

Chiếc thìa trong tay vô lực rơi xuống.....

Tử Thanh muốn giơ tay bắt lấy, nhưng tầm mắt lại chỉ còn một mảnh hắc ám.

“Đừng...bỏ...đi...” Cuối cùng từ khóe môi Tử Thanh gian nan bật ra ba chữ này, Nhã Hề dùng hết khí lực toàn thân quay đầu đi, máu tươi nhìn thấy ghê người nơi khóe miệng Tử Thanh làm cho trái tim Nhã Hề trong nháy mắt đau đớn đến tận cùng.

Từng chút từng chút kí ức nẩy lên trong tâm trí.

Rốt cuộc thì ta chấp nhất cái gì? Nhìn hai bàn tay gắt gao siết chặt lấy nhau, thanh âm những lời Tử Thanh nói ngày trước vang vọng lên bên tai.

Đại doanh nơi Biện Châu, trong lúc tuyệt vọng trông thấy nàng dưới ánh trăng sáng, mạnh mẽ cầm lấy cây trâm cùng bàn tay mình...

“Ta không buông!”

Đầu đường Phạm Dương, một khắc gặp lại kia, cũng là gắt gao siết chặt bàn tay như vậy...

“Ta không buông, vĩnh viễn cũng không buông tay nàng ra!”

Ngoại thành Vân Châu, lại một lần nữa gặp lại, cùng nắm tay nhìn vào mắt nhau...

“Nhã nhi, chúng ta phải nói rõ, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta không buông tay, nàng cũng không được buông tay...”

....

Trên thế gian này, còn có ai có thể đối đãi với ta như nàng?

Một cổ cảm giác sợ hãi tràn ngập trong tâm trí, Nhã Hề xoa vết máu tươi bên môi Tử Thanh, lắc đầu, lại lắc đầu, nước mắt ào ạt tuôn rơi: “Nàng...không thể chết được...Tử Thanh...Nàng không thể chết được...”

“Làm sao vậy!” Hoắc Hương bưng thuốc vào không khỏi sợ hãi, như thế nào Tử Thanh lại đột nhiên thổ huyết nhiều như vậy?

“Cứu...cứu nàng!” Nói xong câu đó, Nhã Hề cũng ngất đi.

Trái tim, nặng nề đau xót, Hoắc Hương nhìn khuôn mặt Tử Thanh, chẳng lẽ là ta trách lầm huynh? Ánh mắt dừng lại trên đôi bàn tay gầy gao nắm chặt lấy nhau của hai người, một mặt ưu thương nổi lên trong lòng, các người rõ ràng yêu nhau đến thế, vì sao còn phải tổn thương lẫn nhau đến tận thế này?

61. Q.3 - Chương 61: Đại Quân Đột Quyết

“Khụ khụ...” Một trận ho khan kịch liệt làm cho Tử Thanh phải che miệng ngồi dậy, Đoạn phu nhân cùng Hoắc Hương cuống quýt tiến lên đỡ lấy Tử Thanh.

“Tĩnh! Rốt cục cũng tĩnh!”

Tử Thanh nhú mày, chỉ cảm thấy trong cuống họng vẫn còn mùi máu tươi nồng đậm, chỉ yên lặng nhìn Hoắc Hương: “Nhã nhi nàng...hiện tại nàng thế nào?”

Hoắc Hương thở dài: “Nàng uống chút cháo thì thật ra không có gì đáng ngại cả, nhưng mà huynh, đang êm đẹp lại thế nào mà cực bi công tâm* vậy?”

(*cực bi công tâm: quá bi thương dẫn đến ảnh hưởng tinh thần)

“Uống được ít cháo là tốt rồi, là tốt rồi.” Tử Thanh giãy dụa muốn xuống giường, lại bị Đoạn phu nhân đè lại: “Con hài tử này, bị bệnh thì nghỉ ngơi cho khỏe đi, còn muốn chạy đi đâu?”

Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Vân Châu sắp nổi lên một hồi bão táp, con không thể ngã xuống được, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ tai ương ngập đầu!”

“Cái gì?”

“Khụ khụ.” Tử Thanh giương mắt nhìn Hoắc Hương: “Toàn bộ mọi người trên dưới trong phủ, sau này phạm là việc ăn uống thì phải lưu tâm nhiều hơn, bên trong Vân Châu có một con sói hoang, tùy thời đều có thể hung hăng cắn chúng ta một cái.”

“Lục công tử! Lục công tử!” Tử Thanh vừa dứt lời, tiểu tướng vẫn đang trực ở cửa thành phía bắc liền vội vàng chạy vào: “Không tốt! Bên ngoài cửa bắc tựa hồ có cả ngàn quân mã tập kết! Hình như là đi về phía Vân Châu!”

“Điều ta lo lắng vẫn xảy ra!” Tử Thanh cả kinh xuống giường: “Mau chóng tập kết nhân mã, toàn thành đóng cửa đề phòng!”

“Tuân lệnh!” Tiểu tướng liền xoay người chạy đi.

“Rốt cuộc sao lại thế?” Về mặt Đoạn phu nhân đầy kinh hãi.

Tử Thanh không kịp giải thích nhiều, cầm lấy giáp y ở bên giường, trao cho Đoạn phu nhân cùng Hoắc Hương một nụ cười an bình: “Chỉ cần ta còn một hơi thở thì cũng sẽ bảo vệ mọi người bình an!”

Bước ra khỏi phòng, lại dừng lại trước cửa phòng Nhã Hề.

“Nhã Hề cô nương, mau uống thuốc đi...” Thanh âm Hằng vương vang lên trong phòng.

Tử Thanh kinh hãi, đột nhiên đẩy cửa bước vào, thấy là cảnh Hằng vương bưng chén thuốc, múc một thìa muốn dứt cho Nhã Hề vẫn tái nhợt nằm trên giường.

Nàng tình nguyện uống thuốc của hắn cũng không nguyện uống cháo ta cầu xin nàng uống sao?

Tử Thanh cười thê lương, ánh mắt đầy đau lòng khiến Nhã Hề cảm thấy lạnh đến thấu xương.

“Tử Thanh...” Thì thào gọi, Nhã Hề biết nàng hiểu lầm, biết mình lại làm nàng tổn thương sâu sắc thêm lần nữa.

Khuôn mặt anh khí trong nháy mắt biến thành một màu trắng bệch, Tử Thanh chậm rãi tiến lên, vẫn không nhúc nhích nhìn Hằng vương, cắn răng nói: “Điện hạ! Nay Vân Châu có chiến hỏa, trong có kẻ gian hạ độc, Tử Thanh sợ không bảo hộ được điện hạ chu toàn, cho nên đặc biệt đến thỉnh điện hạ mau chóng theo của nam rời khỏi Vân Châu!”

Hằng vương lạnh nhạt cười: “Tiểu vương không thể đi, nay mọi người nguy nan sớm tối mà ta lại lén lút chạy trốn thì tất nhiên sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng!”

“Vậy thỉnh điện hạ di giá đến tiền viện trong phủ, Tử Thanh sẽ phái binh bảo hộ!”

“Không cần, tiểu vương cũng dẫn theo mấy trăm hộ vệ thủ hộ bốn phía phủ nha, chắc chắn không có việc gì đâu.”

“Nói như thế là điện hạ không đi?” Thanh âm Tử Thanh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén hung hăng nhìn Hằng vương: “Nam nữ thụ thụ bất thân! Nếu điện hạ vẫn không cố kỵ lễ tiết thì đừng trách Tử Thanh vô lễ!”

Hằng vương đột nhiên ha ha cất tiếng cười to: “Nhã Hề cô nương còn chưa gả, tiểu vương chỉ là người ái mộ, người làm khó dễ được ta sao?”

Tử Thanh giận dữ bóp lấy cổ hắn: “Cùng lắm thì chết cùng ngươi! Nói không chừng có thể đổi lấy an bình cho tất cả Vân Châu!”

“An...An Khánh Ân! Người thật lớn mật!” Hằng vương kinh hãi nhìn mặt Tử Thanh, đôi mắt đỏ hồng khiến Hằng vương cảm thấy kẻ trước mặt hắn tựa hồ đã có chút điên cuồng.

“Đều là người bức ta!” Tử Thanh cắn răng: “Bắt đầu từ hôm nay, nếu người còn dám bước vào phòng Nhã Hề cô nương một bước, ta tuyệt đối sẽ khiến người hối hận!” Tử Thanh buông tay ra, tay phải vung lên: “Thỉnh điện hạ ra ngoài!”

“Người nhớ kỹ cho tiểu vương!” Hung hăng trừng mắt với Tử Thanh, Hằng vương nhịn xuống đầy bụng tức giận, buông chén thuốc, xông ra ngoài – lúc này đây ta muốn người chết! Chết! Chết!

“Tử Thanh...” Đau lòng nhìn vẻ mặt Tử Thanh, Nhã Hề lắc đầu: “Ta...”

“Cái gì nàng cũng không cần nói.” Tử Thanh cười nhẹ, cũng không nhìn mặt nàng: “Cho dù nàng không thể tha thứ cho ta, một trận chiến này ta cũng sẽ tử chiến vì nàng.” Từng bước ra khỏi cửa liễn va phải Lí Nhược đang vội vã trở về.

“Tử Thanh ca ca?”

“Nhược tiểu thư, thỉnh người chiếu cố tốt cho nàng, nếu cửa bắc Vân Châu bị phá, nhất định phải mang nàng bình yên rời khỏi nơi này!”

“Tử...”

“Ta đi đây!” Tử Thanh lặng yên lau đi nước mắt bên khóe mi, cũng không quay đầu lại mà li khai.

Lí Nhược bối rối vào phòng, nhìn đôi mắt đầm nước của Nhã Hề: “Nhã Hề tỷ tỷ, chẳng lẽ hai người lại cãi nhau?”

Nhã Hề lắc đầu, nước mắt chảy xuống: “Tử Thanh, nàng hiểu nhầm ta...Lúc này, nàng thật sự hiểu lầm ta...”

“Ta chỉ đi liếc một cái xem tẩu tẩu đã nấu cháo xong chưa, rồi cuộc thì nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Là Hằng vương...Lúc người đi rồi hẳn liền tiến vào muốn mớm thuốc cho ta, nhưng mà...ta một ngụm cũng không uống!” Nhã Hề bưng mặt, bật khóc ngã xuống giường, nỗi bất an trong lòng dần lan rộng, Tử Thanh, giữa ta và nàng từ lúc nào vì cái gì lại xuất hiện một hố sâu lớn như vậy? Lớn đến mức cả ta và nàng đều không thể vượt qua sao? Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Tử Thanh kia, lòng Nhã Hề lại một trận sợ hãi đến tim đập vội, nàng không thể có việc gì...không thể có việc gì...

“Nhã Hề tỷ tỷ, người đừng vội, giờ ta giúp người đi tìm Tử Thanh ca ca về!” Lí Nhược xoay người chạy đi, lại bị Tô Tình đi ngang qua ngăn cản.

“Vừa rồi ta ở phía trước nghe thấy An công tử phân phó, Vân Châu gặp nguy hiểm, muốn chúng ta không được chạy loạn, trăm ngàn lần không thể tự tiện ra khỏi phủ.” Tô Tình lắc đầu: “Nhược tiểu thư, người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đuổi theo tìm Tử Thanh ca ca về, ta muốn để cho Nhã Hề tỷ tỷ giải thích đã.”

“Nhược tiểu thư, để sau đi, vẫn đừng nên khiến An công tử phân tâm nữa.” Tô Tình có chút dăm chiêu nhìn cửa phòng Nhã Hề: “Là nghiệt hay là duyên, chờ Vân Châu yên ổn xong sẽ có kết quả.”

“Aish...” Lí Nhược chỉ có thể bỏ cuộc.

Tử Thanh vội vã bước vào giáo trường, hỏi tình huống của các tướng sĩ bị trúng độc, Đỗ y quan chỉ nhún mày lắc đầu, loại độc này cho dù lập tức được giải thì người trúng độc cũng không thể lập tức ra chiến trường, toàn thân vẫn mệt mỏi ba ngày rồi mới khá lên được.

“Chúng ta rồi cuộc có bao nhiêu chi binh có thể sử dụng?” Tử Thanh vội hỏi.

“Không đủ một ngàn.” Đỗ y quan nặng nề lắc đầu: “Công tử, lúc này Vân Châu sợ là lạnh ít dữ nhiều.”

Tử Thanh ưu tư nhìn nhìn các tướng sĩ trong giáo trường: “Vô luận thế nào, Đỗ y quan, trước cứ giải độc cho bọn họ, còn về việc kia, ta sẽ cùng với Triều Cẩm suy nghĩ biện pháp.”

Nói xong Tử Thanh liền xoay người rời khỏi giáo trường, chạy về phía cửa bắc thành.

Đi lên thành lầu, Tử Thanh nhìn Triều Cẩm đang nhún mày trầm tư: “Triều Cẩm.”

Triều Cẩm nhìn cờ xí của đại quân hung mãnh phía xa xa, trầm giọng nói: “Tử Thanh, là binh của Đột Quyết...”

“Ma Ô đến?” Tử Thanh cả kinh.

“Không phải, soái kì của chi quân đội Đột Quyết này ta chưa bao giờ thấy qua, không phải quân của Ma Ô.” Triều Cẩm chỉ phía trước: “Tính đơn giản thì kỵ binh tiền quân của chúng không dưới ba ngàn, hậu quân cũng tuyệt đối ngoài hai ngàn, hưởng chi tả hữu hai bên cánh quân còn có mấy trăm cung tiễn thủ — xem trận thế hành quân của bọn hắn, khí thế hung hăng, không chút loạn nào, nhất định là một chi quân tinh nhuệ!”

“Chúng ta có thể tử thủ cửa bắc, để cho dân chúng trong thành theo cửa nam rời đi không?”

“Không kịp...” Triều Cẩm lắc đầu: “Nếu đem qua mà đi thì còn có thể lợi dụng địa thế núi rừng mà né tránh kỵ binh truy kích, nhưng mà...Lấy phòng thủ của Vân Châu ngày nay thì không có khả năng trụ được một khắc tấn công mạnh mẽ — ra khỏi thành cũng là chết!”

Tử Thanh gắt gao nắm chặt tay, hung hăng dậm lên hàng gạch trên thành tường: “Chẳng lẽ ngay cả một tia sinh cơ cũng không có sao?”

“Có...” Triều Cẩm bỗng nhiên gạt đầu, buồn bã cười, nhìn Tử Thanh thật sâu: “Lúc này, chỉ có một con đường...”

Tử Thanh nhìn vào mắt nàng, bỗng nhiên lắc đầu: “Không thể! Người tất nhiên lại muốn làm việc ngốc nghếch gì đó!”

Triều Cẩm nhẹ nhàng cười: “Tử Thanh a, người thật sự thông minh lên không ít.” Nhìn quân mã Đột Quyết phía xa xa: “Nay có thể cứu chúng ta thì chỉ có Ma Ô, ta muốn ra khỏi thành đến chỗ quân doanh của hãn cách đây một trăm dặm để gặp hãn!”

“Không được, như vậy rất nguy hiểm! Huống hồ, cùng là người Đột Quyết, hãn không có khả năng đáp ứng người đi xuất binh giải cứu!”

“Ta cá cược rất nhiều lần, nhiều lần đều thắng, lúc này, ta cũng sẽ không thua!”

“Ta đi cùng người!”

“Không được! Người phải ở lại Vân Châu, nghĩ biện pháp bám trụ khi bọn chúng công thành, ta cần một ngày một đêm!” Triều Cẩm kiên quyết dứt lời, đột nhiên nhìn Tử Thanh thật sâu: “Nếu người không kéo dài nổi qua một ngày một đêm, vậy chúng ta đây cũng chỉ có thể tương kiến trên đường xuống Hoàng tuyền thôi.”

“Triều Cẩm!” Tử Thanh nhịn không được gắt gao ôm chặt lấy nàng, nếu như...Nếu như nàng còn có thể bình yên trở về, ân tình ta nợ nàng, ta còn...

“Được chàng ôm, Triều Cẩm không còn gì hối tiếc.” Gượng cười, Triều Cẩm đẩy Tử Thanh ra, chạy nhanh xuống dưới thành – phi thân lên ngựa, một con tuấn mã từ cửa nam phóng vội đi, theo đường vòng chạy về hướng bắc.

“Toàn quân đề phòng!” Tử Thanh lớn tiếng hô lên trên đầu tường thành, cung tiễn thủ trên tường thành liền nhất nhất cài tên căng dây cung, một hồi đại chiến, hết sức căng thẳng.

62. Q.3 - Chương 62: Quỳ Gối Bảo Vệ Vân Châu

“Một ngày một đêm...” Tử Thanh lặp lại để nhớ kỹ những lời này, bỗng nhiên cắn răng một cái, đi nhanh xuống chân tường thành: “Mở cửa!”

“Nhưng mà bên ngoài...” Binh sĩ thủ vệ cả kinh: “Công tử, mở cửa đi ra ngoài rất nguy hiểm!”

Tử Thanh lắc đầu, chuyện tới nước này chỉ có thể phô trương thanh thế, nếu không thì cho dù có đóng chặt cửa thành đi nữa cũng không trụ được quá một khắc: “Mở cửa! Còn nói nhiều nữa thì sẽ xử trí theo quân pháp!”

Quân sĩ kinh hãi, cố hết sức mở cửa thành ra, Tử Thanh hít sâu một hơi, đi ra ngoài: “Đóng cửa thành lại!”

“Nhưng mà một khi cửa thành đóng lại thì nếu đại quân đánh tới công tử người sẽ không vào được a!”

“Đóng cửa!” Tử Thanh lại hung hăng quát lên, quân sĩ cũng chỉ có thể y lệnh mà đóng cửa lại.

Tử Thanh đi ra khỏi phạm vi thành lâu, vẫy tay về phía cung tiễn thủ đứng trên tường thành: “Mang cung tiễn đến đây!”

“Tuân lệnh!”

Trường cung cùng túi tên ném xuống tường thành, Tử Thanh tiếp lấy đặt lên vai.

Đại quân đang hung mãnh tiến tới đột nhiên dừng lại, bày trận thế phía trước tường thành, bỗng nhiên tiếng trống trận ngừng, từ trong mấy ngàn đại quân một vị tướng quân mặc hắc cừu đồng giáp cưỡi ngựa tiến ra, chưa thấy rõ thân ảnh nhưng cổ khí phách trời sinh đã tỏa ra trong vòng ba trượng.

“Tiểu tướng phía trước tường thành là ai? Hãy xưng tên đi!” Tướng quân mặc hắc cừu đồng giáp nheo mắt lại, vùng roi ngựa chỉ hướng Tử Thanh.

Tử Thanh ngửa đầu, nghiêm nghị ôm quyền: “Thứ sử Vân Châu An Khánh Ân ở đâu, xin hỏi tướng quân dẫn quân đến đây là có gì chỉ giáo?”

Hắc cừu đồng giáp tướng quân lạnh lùng cười: “Người chính là vị An gia Lục công tử kia?”

Tử Thanh cười nhạt: “Chẳng lẽ tướng quân đến xâm phạm Vân Châu là vì tại hạ?”

Hắc cừu đồng giáp tướng quân âm lãnh cười: “Người dùng một chi binh không đủ ngàn người, thế nhưng có thể khiến tam đệ Ma Ô của ta thảm bại mà về, thật sự làm cho Ma Dịch ta bội phục vạn phần!”

“Tướng quân tới đây là vì muốn thay Ma Ô tướng quân rửa nhục?” Tử Thanh lớn tiếng hỏi.

Ánh mắt lạnh như băng của Ma Dịch dừng trên người Tử Thanh: “Binh gia vốn thắng bại là chuyện thường, thắng thua mà thôi, ta tin tưởng Tam đệ luôn luôn sẽ có một ngày chiến thắng trở về.” Ánh mắt đột nhiên lóe lên tia tức giận: “Nhưng vì sao người lại đi khắp nơi khoe khoang chiến tích của mình, đâu đâu cũng tuyên dương Tam đệ ta bại dưới tay người! Khẩu ực khí này! Ta vì Tam đệ mà nuốt không trôi!”

Tử Thanh giật mình: “Ta đi khắp nơi tuyên cáo rầm rộ trận chiến ở Vân Châu ngày đó khi nào chứ?”

Ma Dịch giữa đầu cười lạnh: “Cứ tưởng rằng tiểu tử người dám một mình một người ra khỏi thành thì còn có chút gan dạ sáng suốt, ai biết dĩ nhiên lại là tên xu tiểu tử dám nói không dám thừa nhận!”

Tử Thanh hít một hơi, đồng dạng lạnh lùng cười: “Ta đã nói thì ta sẽ nhận, ta chưa nói thì muốn ta thừa nhận cũng là vạn lần không có khả năng! Phạm Dương An gia đã có minh ước cùng Đột Quyết, nếu tướng quân cứ khư khư cố chấp phá hỏng minh ước thì chỉ sợ cũng không dễ dàng nói công đạo với vương đình Đột Quyết!”

Ma Dịch nhảy xuống ngựa, từng bước đến gần Tử Thanh: “Người muốn sử dụng điều này gây áp lực với ta?”

Tử Thanh ôm quyền: “Không dám! Chỉ là tướng quân hưng binh vấn tội thì cũng nên nghĩ kĩ trước xem nên động hay không động tới minh ước mà trúng kế thâm ngòi của kẻ tiểu nhân!”

Ma Dịch giữa đầu nhìn tường thành, cười khinh miệt: “An gia tiểu tử, ta nhìn thành Vân Châu này của người tuyệt đối không kháng cự được một đợt tiếng công của thiết kỵ của ta, nhưng phá hỏng cái thành này của người cũng không có ý tứ gì, không bằng người làm một giao dịch với ta?”

Tử Thanh nghe liền biết có một tia cơ hội xoay chuyển: “Nguyện nghe ngài nói.”

Ma Dịch lạnh lùng cười: “Người làm cho thanh danh của Tam đệ ta thành rác rưởi, vậy người hãy dùng thanh danh mình đổi lấy an bình cho trên dưới Vân Châu!”

Tử Thanh cắn răng một cái: “Tướng quân muốn Tử Thanh phải làm thế nào?”

Ma Dịch tay cầm roi vung lên chỉ dưới chân tường thành: “Nếu người có thể hướng tới mấy ngàn binh mã này của ta quỳ ba ngày thì bản tướng quân liền triệt binh!”

“Người!” Tử Thanh trợn trừng với Ma Dịch: “Người đây là ép buộc!”

Ma Dịch cười ha hả: “An gia tiểu tử, bản tướng còn có một biện pháp, chính là giờ người chui qua háng bản tướng, lớn tiếng hô ba lần là người dùng quỷ kế mới khiến cho Tam đệ ta thảm bại, không phải kẻ chính nhân quân tử gì, như thế ta cũng sẽ triệt binh!”

Tử Thanh gắt gao siết chặt nắm đấm, bất luận cách nào cũng đều ủy khuất đến cùng cực!

Ma Dịch bình tĩnh nhìn Tử Thanh: “Người không làm cũng được, như vậy ngày thiết kỵ của bản tướng công phá tòa thành này thì cũng đừng trách ta đồ thành, phóng hỏa thiêu sạch thành Vân Châu này của người!”

Nhã nhi, Hoắc cô nương, Tô cô nương, Nhược tiểu thư đều ở trong thành! Thân mình Tử Thanh run lên, ta không thể để cho bọn chúng phá thành, không thể!

“Lục công tử, không cần quỳ! Ta tình nguyện chiến tử Vân Châu cũng không nguyện để ngài chịu nỗi nhục như thế!”

“Lục công tử! Không thể!”

Tử Thanh hít sâu một hơi, bỗng nhiên giương mắt nhìn Ma Dịch: “Ta quỳ!” Hai đầu gối rơi xuống đất, thân mình lại vẫn thẳng tắp như trước: “Như vậy người đã vừa lòng rồi chứ?”

Ma Dịch ha ha vỗ tay, xoay người đi: “Chúng tướng nghe lệnh, hạ trại tại chỗ! Nếu An lực tiểu tử này chống đỡ không được mà ngã xuống hoặc đứng lên thì liền toàn lực công phá Vân Châu! Gặp nam tử thì giết không tha! Gặp nữ tử thì mặc ọi người hưởng dụng!”

“Người!” Tử Thanh trừng mắt với Ma Dịch: “Người nói không giữ lời!”

Ma Dịch lắc đầu: “Ta nói người quỳ ba ngày ta mới rút quân, nếu người làm không được thì chính người hủy Vân Châu, đừng trách bản tướng! Ha ha ha!”

“Lực công tử...” Trên đầu tường thành, vài tướng sĩ cuống quýt tìm dây thừng cùng rổ, muốn đưa xuống cho Tử Thanh đồ ăn cùng nước uống nhưng lại bị Ma Dịch hạ lệnh dùng tên bắt đứt dây thừng.

Ma Dịch trở về xoay người lên ngựa: “A, ta quên không nói, ba ngày này người cũng không thể ăn cơm uống nước, nếu không thì cũng coi như người thua!”

“Khụ khụ.” Tử Thanh nhịn không được ho khan, cảm hận trừng mắt nhìn Ma Dịch đắc ý thúc ngựa tiến vào giữa đại đội thiết kỵ.

“Lực công tử...” Tướng sĩ phía trên tường thành ai nấy đều rơi lệ: “Lực công tử, là chúng ta vô dụng, một chút cũng đều không thể giúp công tử ngài chiếu cố!”

Tử Thanh cười chua xót, ngửa đầu nhìn tường thành mà hai mắt đầm lệ: “Ai nói các người không thể giúp ta? Nếu thật sự có lòng thì mau chóng hồi phủ bảo vệ tốt mấy nữ tử kia. Nay ta đang ở ngoài thành, không có biện pháp gì, nếu ngoài thành có mãnh thú, trong thành còn có ác lang tác loạn thì cho dù ta có thể quỳ hết ba ngày, trên dưới Vân Châu cũng sẽ chỉ còn đường chết.”

Triều Cẩm, có thể xoay chuyển càn khôn hay không thì phải trông vào nàng rồi...

“Giá!” Một khắc cũng không thể ngừng lại, Triều Cẩm biết Vân Châu chống đỡ thêm một khắc cũng đều gian nan, nàng chỉ có thể vẫn phóng về phía trước, hy vọng hết thảy còn kịp!

Mặt trời lặn sau dãy núi phía Tây, xuyên qua phiến rừng hoang, rốt cục cũng nhìn thấy soáy kỳ của Ma Ô tung bay phía xa xa

“Người tới là kẻ nào! Dám cả gan xông vào quân doanh!” Xa xa, cung tiễn thủ dĩ nhiên nhắm ngay vào Triều Cẩm.

“Thỉnh mau chóng thông báo cho Ma Ô tướng quân, Sử Triều Cẩm cầu kiến!” Triều Cẩm kịch liệt thở dốc, ghìim ngựa lại ngay trước cửa đại doanh, khoanh khắc nhảy xuống ngựa thiếu chút nữa liền té ngã trên mặt đất.

Ma Ô vẻ mặt đầy kinh ngạc chạy ra: “Nơi này của lão tử chẳng lẽ có thứ gì tốt, thế nhưng lại hấp dẫn đường đường Sử gia nữ Gia Cát đại giá quang lâm?”

Triều Cẩm nghiêng ngả lão đảo tiến lên phía trước: “Ma tướng quân, thỉnh mau chóng phát binh, chi viện cho Vân Châu!”

Ma Ô sững sốt, đột nhiên cười ha ha: “Thật sự là kỳ quái, Vân Châu cũng không phải thành trì của Đột Quyết, vì sao ta phải phái binh tương trợ? Huống hồ, chuyện mà ngay cả nữ Gia Cát người cũng không giải quyết được, lão tử sao có khả năng giúp được đây?”

Làm như đã sớm dự đoán được Ma Ô sẽ lấy lí do này để thoái thác, Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Tuy rằng Vân Châu không phải lãnh địa của tướng quân, nhưng nếu bị đội quân Đột Quyết chiếm đi thì chỉ sợ ngày khác khi tướng quân muốn thi triển đại kế hoạch sẽ ít đi mất một tòa thành trì.”

“Cái này....” Lời Triều Cẩm nói một câu đánh trúng ngay đáy lòng hắn, bỗng nhiên có chút do dự, Ma Ô lạnh lùng nói: “Tiểu nha đầu, hay là người lại dùng cái quỷ kế gì, muốn dụ lão tử trúng kế?”

Triều Cẩm lắc đầu: “Triều Cẩm chỉ là một nữ tử yếu đuối, nay mạo hiểm một mình tiến vào quân doanh, có năng lực gây nên sóng gió gì đây?”

Ma Ô cao thấp liếc mắt đánh giá Triều Cầm một cái: “Nhưng mà để lão tử đi cứu Vân Châu thì thực không giống lão tử, lão tử nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính không ra!”

Triều Cầm đột nhiên quỳ rạp xuống dưới chân Ma Ô: “Triều Cầm tự biết ngày đó mới tới Vân Châu đã khiến cho thanh danh của tướng quân tổn hại, nếu tướng quân khăng khải phát binh tương trợ thì Triều Cầm nguyện ý sẽ vì tướng quân mà bày mưu tính kế, trọng chấn thanh danh!”

“Điều này thật sao?” Nhân tình Ma Ô sáng lên.

Triều Cầm gật đầu: “Tướng quân giải cứu Vân Châu, Phạm Dương An gia tất nhiên sẽ cảm động và ghi nhớ ân tình của tướng quân, ngày khác lúc chỉ điểm giang sơn tất sẽ lo lắng giúp cho tướng quân nhiều thêm một phần, tính đi tính lại thì với tướng quân mà nói thì chỉ có lợi!” Triều Cầm ngẩng đầu lên: “Huống chi, ngày đó ở trong thành Vân Châu, An lực công tử cũng không từng bạc đãi tướng quân một phần, không phải sao? Nhiều bằng hữu sinh tử, thế nào thì cũng tốt hơn!”

Ma Ô bỗng nhiên vỗ tay: “Tiểu nha đầu, những lời này của ngươi, lão tử thích nghe!” Bỗng nhiên nhượng mảy: “Chờ đã, án thực lực của Vân Châu, hiện tại lão tử phát binh, nói không chừng chờ lúc binh tiến tới Vân Châu thì cũng là lúc Vân Châu sớm đã không còn, lão tử cũng là một chuyến tay không!”

“Sẽ không vô ích đâu!” Triều Cầm chắc chắn gật đầu, Tử Thanh, ta tin tưởng chàng sẽ chống đỡ được! Nhất định sẽ!

“Nếu là vô ích thì lão tử cũng mệt!”

“Triều Cầm cam đoan với tướng quân, nếu tướng quân dẫn binh tới Vân Châu mà không kịp, Triều Cầm cũng sẽ vì tướng quân mà bày mưu tính kế, trọng chấn dương cao quân uy!”

“Được!” Ma Ô đột nhiên ngắt ra: “Lão tử thực không biết nên mang bao nhiêu binh mã đi tương trợ, tiểu nha đầu, ngươi nói xem bao nhiêu?”

“Toàn quân!” Triều Cầm nghiêm túc nhìn Ma Ô: “Tướng quân muốn giúp Vân Châu, vậy trên dưới toàn quân doanh này người nào cũng không thể thiếu!”

“Nha đầu, xuất động toàn doanh vạn người của lão tử thì cũng không phải một cuộc chiến nhỏ a.” Ma Ô có chút dăm chiêu nhìn nàng: “Nếu sự thành, lão tử muốn ngươi nhập doanh làm quân sư của ta ba năm!”

Triều Cầm cả kinh, hơi trầm ngâm, gật đầu: “Được, ta đây cũng muốn Ma tướng quân ngươi cam đoan trong ba năm này, Vân Châu có gặp nạn cũng đều phải xuất binh tương trợ!”

“Hừ hừ, nha đầu, ngươi thật ra đúng là kẻ khó chơi, bất quá lão tử đáp ứng!” Ma Ô xoay người vung đại thủ: “Truyền lệnh toàn quân, nhổ trại đi Vân Châu!”

Tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống đất, Triều Cầm mặt mày cười, Tử Thanh, chàng được cứu rồi! Được cứu rồi!

63. Q.3 - Chương 63: Chấp Tử Chi Thủ

(Cùng nắm tay nhau)

Một mảnh trăng tàn cong cong lơ lửng trên bầu trời, toàn bộ thành Vân Châu lâm vào tĩnh mịch.

“Cộc! Cộc!” Hằng vương gõ cửa phòng Nhã Hề: “Xin hỏi Nhã Hề cô nương có ở trong đó không?”

Thanh âm lạnh như băng của Nhã Hề vang lên: “Điện hạ lại đến đây dây dưa làm gì?”

“Tiểu vương không phải tới dây dưa, mà là muốn thỉnh Nhã Hề cô nương lên tường thành nhìn xem.”

“Nhìn cái gì?”

Hằng vương lắc đầu: “Trong phủ này chẳng lẽ không một ai nói cho ngươi biết An lực công tử nay đang quỳ gối ở ngoài cửa bắc sao?”

“Tử Thanh!” Nhã Hề hoảng hốt mở toang cánh cửa: “Tử Thanh nàng...”

Hằng vương áy náy thi lễ: “Là do mấy ngày gần đây tiểu vương quá mức đường đột, khiến cô nương chán ghét tiểu vương, tiểu vương biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng.” Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nhã Hề: “Nhưng mà tiểu vương vẫn muốn đem chuyện mọi người giấu diếm nói cho cô nương biết.”

“Điện hạ!” Hoắc Hương bưng thuốc tới thấy vậy liền cả kinh: “Thân thể Nhã Hề cô nương còn yếu, cẩn thận gió đêm làm cảm lạnh!”

“Tiểu vương không nghĩ được nhiều như vậy!” Hằng vương nhẹ nhàng lắc đầu: “An lạc công tử vì cứu toàn thành mà đáp ứng không ăn không ngủ quỳ trước cửa thành ba ngày liền, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chẳng phải Nhã Hề cô nương ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không thể sao?”

“Gặp mặt lần cuối?” Thân mình Nhã Hề chấn động, cuống quýt bắt lấy tay Hằng vương: “Người mau dẫn ta đi! Mau dẫn ta đi!”

Thuận thế cầm lấy tay Nhã Hề, Hằng vương gật đầu: “Được, cô nương đi theo ta!”

“Điện hạ!” Hoắc Hương biết giờ khắc này không giữ được Hằng vương, chỉ có thể lặng lẽ đi theo.

Đi theo Hằng vương dọc theo đường đến thành lâu, lúc ánh mắt chạm đến bóng dáng thẳng tắp kia, trái tim Nhã Hề không khỏi hung hăng co rút: “Tử Thanh...”

“Điện hạ?” Tướng sĩ thủ thành kinh hãi.

Hằng vương vung tay lên: “Các người đi xuống đi, nơi này có ta rồi.”

“Nhưng mà bên ngoài đều là binh lính Đột Quyết, vạn nhất...”

“Tiểu vương tin tưởng An lạc công tử ở bên ngoài quỳ được thêm một khắc thì Vân Châu liền an toàn thêm một khắc, đi xuống đi.” Hằng vương lại phát tay, sắc mặt có chút phiền muộn: “Nếu lại nhiều lời nữa, hiện tại ta có thể chém các người!”

“Rõ...” Không thể không nghe lệnh rời khỏi đầu tường, trong nháy mắt, trên thành tường chỉ còn lại Hằng vương cùng Nhã Hề.

Cách đó không xa, vô số ánh lửa trại, tướng sĩ Đột Quyết ở bên trong nướng thịt hát vang, một mảnh vui ca.

Dưới bậc môn, Tử Thanh im lặng quỳ trên mặt đất, chỉ trống rỗng nhìn phương xa.

“Lục công tử!”

Đột nhiên nghe thấy thanh âm Hằng vương trên thành lâu, Tử Thanh kinh ngạc quay đầu, chỉ cảm thấy một cỗ vị tanh nồng đậm xông thẳng lên yết hầu: “Người...”

Thấy hắn cùng với nàng gắt gao nắm tay nhau, Tử Thanh cười chua chát, Nhã nhi, nguyên lai cái gì mà “chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” đều là nói xuông, nàng không cần ta, ta không trách nàng, nhưng mà...Nàng thể nhưng nhanh như vậy đã nắm lấy tay hắn thay vì ta...Nàng lại đây nhìn ta làm gì nữa? Ta nay chết vật như vậy, nàng không thể giữ lại cho ta một chút tôn nghiêm cuối cùng sao?

Nhìn thấy lệ quang cùng đau đớn ánh lên trong mắt Tử Thanh, Hằng vương biết, một bước này đã thành công!

Nhân cơ hội giờ tay nắm lấy vai Nhã Hề, Hằng vương cười nhẹ: “Ta mang Nhã hề đến nhìn người, nghĩ người cũng rất muốn nhìn thấy nàng một lần a.”

“Cút!” Tử Thanh giận dữ mở miệng, nhện không được đưa tay bưng miệng, máu tươi từ giữa kẽ ngón tay chảy ra, dưới ánh trăng nhìn phá lệ chói mắt.

“Tử Thanh!” Nhã Hề đau lòng nhìn nàng, ấm áp truyền tới từ đầu vai làm Nhã Hề nhất thời giật mình, hoảng hốt giãy khỏi tay Hằng vương, Nhã Hề vội vàng chạy xuống dưới thành lâu, nói với thủ vệ dưới cửa thanh, giọng nói đầy đau đớn: “Vạn cầu người, mở cửa đi, để ta ra ngoài, để ta đi ra ngoài...”

“Nàng không thể ra!” Hằng vương bỗng nhiên quát: “Bên ngoài đều là binh của Đột Quyết, vạn nhất mở cửa chúng mà xông vào thì coi như Lục công tử quỳ uống công rồi!”

“Nhưng mà...Tử Thanh nàng...” Nhã Hề nhào vào cửa thành đóng chặt, nước mắt tuôn rơi: “Tử Thanh, nàng hiểu lầm ta, lần này thật sự là hiểu lầm ta mà!”

Tử Thanh nhắm hai mắt lại, một mặt lệ thủy vương trên gò má, run giọng nói: “Trở về đi, nơi này nguy hiểm lắm!”

“Nhã Hề cô nương, đi thôi, chúng ta trở về.” Khóe miệng Hằng vương khẽ nhếch lên một nụ cười đắc ý, đỡ lấy hai vai Nhã Hề: “Nơi này gió lớn lắm, bị nhiễm phong hàn sẽ không tốt đâu.”

“Ngươi! Bỏ! Ta! Ra!” Lạnh lùng, Nhã Hề đột nhiên hét lên một tiếng kinh người khiến Hằng vương không khỏi ngẩn ra.

“Nàng...”

Đôi mắt Nhã Hề đầy nước mắt, ánh mắt quật cường lại khiến người ta cảm thấy có một tia lạnh đến tận xương: “Tối nay ngươi mang ta tới đây đến tột cùng là muốn làm cái gì? Để ta nhìn Tử Thanh chết vật? Hay là nhìn ngươi khiến ta đau khổ?”

Sắc mặt Hằng vương kinh biến: “Nhã Hề cô nương, nàng...Nàng hiểu lầm tiểu vương rồi.”

“Ngươi cú!” Nhã Hề lạnh lùng quát.

“Tiểu vương...”

“Tránh!” Né khỏi tay Hằng vương, Nhã Hề đập thật mạnh lên cửa thành.

“Nhã nhi!” Đau lòng quay đầu, Tử Thanh nhin không được kêu một tiếng.

Nước mắt Nhã Hề tuôn rơi trên mặt, nàng ngã ngồi xuống, khàn khàn mở miệng: “Sao nàng lại có thể buông tay như vậy?”

Trái tim Tử Thanh như bị ai bóp chặt, rơi lệ cúi đầu.

Nhã Hề thê lương cười: “Tử Thanh, nàng xòe bàn tay trái của mình ra, nhìn vết thương trên đó xem, đây là vết thương lưu lại khi lần đầu tiên nàng cứu ta, nàng còn nhớ khi đó ta bảo nàng buông tay, nàng đã nói gì không?”

“Ta...” Tử Thanh lắc đầu, Nhã nhi, giờ khắc này, những điều đã nói với nàng, tất nhiên là hoang đường vô cùng, nàng lại đi nhớ lại làm gì?

Nhã Hề ảm đạm cúi đầu: “Đầu đường Phạm Dương, chúng ta gặp lại, nàng nắm lấy tay ta, đã nói gì?”

“Ta...” Tử Thanh nghẹn lời không nói nổi.

Nhã Hề vươn tay ra, áp lên cánh cửa thành lạnh như băng: “Ở ngoài thành Vân Châu, nàng đã nói, nàng không buông tay, ta cũng sẽ không buông tay, ước định này, nàng đã quên rồi sao?”

“Nhã nhi...” Tâm Tử Thanh giống như bị ngàn vạn lưỡi dao đâm vào, đau đến làm cho người ta hít thở không thông.

“Nàng như thế nào có thể...Nàng sao lại có thể nói nhiều lời như vậy để dễ dàng dành người khác vui vẻ, nhưng lại một câu cũng không làm được đây?” Thanh âm Nhã Hề, một đao lại một đao cửa vào tim Tử Thanh, Tử Thanh nhin không được lại há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Đừng nói nữa!” Hằng vương giận dữ kéo Nhã Hề: “Những lời tối nay ngươi nói, tiểu vương nghe đủ rồi. Đi! Hồi phủ!”

“Ngươi buông tay!”

“Tiểu vương không buông!”

“Vậy điện hạ liền mang thi thể ta trở về đi!” Đột nhiên, những lời này bật ra khỏi môi Nhã Hề, Hằng vương cả kinh, bàn tay lỏng ra trong giây lát, Nhã Hề dĩ nhiên lao vào đập lên cửa bắc thành.

“Đừng –!” Tử Thanh tê tâm liệt phế điên cuồng hét lên một tiếng, khoảng khắc muốn đứng lên, hai chân như chết lạng lại khiến nàng gục xuống: “Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa –!”

“Vâng...vâng!” Thủ vệ muốn mở cửa, lại bị Hằng vương gắt gao đè lại: “Hôm nay nếu người dám mở cửa, tiểu vương sẽ lập tức lấy mạng người!”

Nhã Hề té trên mặt đất, máu từ trên trán hòa cùng nước mắt chảy xuống, mơ hồ, nàng xót xa mở miệng: “Tử Thanh...cái gì ta cũng không muốn...Ta...chỉ thăm nghĩ...muốn nàng...bên ta...đến già...làm Nhã nhi...của một mình...nàng...!”

“Mở cửa –! Lí Thiên, hôm nay nếu người không mở cửa thành! Ta sẽ lấy mạng người!” Tử Thanh bi thương hét to. Nhã nhi, Nhã nhi, là ta sai rồi, là ta sai rồi! Nàng đừng sợ, đừng sợ, ta lập tức sẽ đến nắm lấy tay nàng, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không buông tay nữa!

Hằng vương cười nhẹ: “Người trước tiên lo cho cái mạng nhỏ của mình đi đã, giao ước giữa người cùng Ma Dịch tướng quân, người đã thua rồi, trong vòng một khắc nữa Vân Châu sẽ biến thành biển lửa, người còn có bản sự gì có thể giết ta?”

“Yến công tử không có, nhưng mà ta có!” Một thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện trước yết hầu Hằng vương, Hoắc Hương rưng rưng lệ nói: “Ta thật sự không ngờ, đường đường là Hằng vương dĩ nhiên lại là loại tiểu nhân thế này!”

“Người làm phản!”

“Không chỉ Hoắc cô nương phản! Chúng ta đều phản!” Thanh âm Man Tử vang lên: “Vân Châu là do Lục công tử và mọi người cùng nhau vất vả dựng lên, khi nào thì đến phiên người ở trong này ra lệnh!” Nói xong đã vội vã cùng một người huynh đệ từng cùng là sơn phỉ vọt tới, đẩy ngã Hằng vương xuống đất, trừng mắt với thủ vệ: “Còn thất thần làm gì, mau mau mở cửa thành để cho Lục công tử đi vào!”

“Nhã Hề cô nương!” Hoắc Hương hốt hoảng tiến lên nâng Nhã Hề dậy, kiểm tra vết thương trên trán nàng, kéo tay nàng qua, bắt mạch cho nàng: “Không được, người phải mau chóng trở về trị thương uống thuốc, đi!”

Quạt cường lắc đầu, nước mắt rơi xuống, Nhã Hề nhìn cửa thành chậm rãi mở ra: “Ta...phải đợi Tử Thanh...Cho dù xuống địa ngục...ta cũng muốn cùng nàng...”

“Nhã nhi!” Vừa đứng lên chạy được một bước, Tử Thanh lại té ngã, đứng dậy, mới đi được vài bước, lại ngã sắp xuống: “Thực xin lỗi...thực xin lỗi...” Vươn tay ra: “Ta không buông, thật sự không buông.”

“Tử Thanh...” Rơi lệ cười, Nhã Hề cười đến thê lương, vươn tay ra, khoảnh khắc lúc chạm vào tay Tử Thanh nàng liền ngất đi...

“Nhã nhi!” Tử Thanh hoảng hốt gọi, phía sau ở ngoài thành liền vang lên tiếng vó ngựa.

“Mau chóng đóng cửa! Toàn thành đề phòng!”

Vội vàng nói xong những lời này, Tử Thanh lấy tay chống đỡ ngồi dậy, không nỡ liếc mắt nhìn Nhã Hề một cái thật sâu: “Hoắc cô nương, mau dẫn nàng trở về trị thương! Nơi này giao cho ta.”

“Được.” Vội vàng vừa thấy Tử Thanh, Hoắc Hương quỵn luyến liếc mắt nhìn thêm một cái, Yến công tử, hãy bảo trọng!

“Các người nhất định sẽ chết! Một kẻ cũng chạy không thoát!” Hằng vương đột nhiên cất tiếng cười to.

“Nếu Vân Châu bị phá, người cũng không sống được!” Man Tử hung hăng cho hất một quyền: “Người không phải hoàng tử sao? Ngày ngày sống tốt đẹp, không muốn chết chứ?”

“Ma Dịch tướng quân sẽ không đụng đến ta!”

“Áp giải hần xuống! Nhốt vào trong đại lao Vân Châu!” Tử Thanh giận dữ dứt lời, lau đi dòng lệ nóng bỏng trên mặt, bắt đầu dùng sức xoa bóp đầu gối mình, muốn đứng lên, giờ này khắc này nhất định phải đứng lên trước! Đại quân Đột Quyết sẽ lập tức giết qua, phải chống đỡ! Phải chống đỡ!

“Tuân lệnh!”

“Man Tử đại thúc, người giải Hằng vương vào trong đại lao rồi thì mau chóng vào thành đem tất cả những gì có thể cháy có thể nổ tìm đến đây!” Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Tử Thanh nhanh chóng phân phó.

64. Q.3 - Chương 64: Sinh Tử Một Đường

Rốt cục cũng khiến hai chân chết lặng có chút tri giác, Tử Thanh bám vào tường thành để đứng dậy, từng bước một đi lên thành lầu.

Mấy ngàn ngọn đuốc tập kết dưới thành, giống như luyện ngục ngẫu nhiên lóe lên một tia lửa, mỗi một điểm đều tràn ngập sát khí lạnh băng.

“An lực tiểu tử, ngươi cũng bắt quá chỉ thế mà thôi, quỳ một ngày một đêm cũng không xong!” Ma Dịch thúc ngựa đến dưới thành, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tử Thanh ở trên: “Ta lại cho ngươi một lựa chọn, ngươi muốn ngoan ngoãn mở cửa thành đầu hàng không? Hay là vẫn chờ để đại quân ta phá thành?”

Kéo căng dây cung, Tử Thanh nhắm vào Ma Dịch: “Ta đây cũng cho ngươi một lựa chọn, ngươi muốn một tên xuyên qua yết hầu? Hay là muốn nhất tiễn xuyên tim?”

“Tiểu oa nhi thực to mồm!”

“Vút!”

Dây cung buông lơi, mũi tên bay vút bắn thẳng đến ngực Ma Dịch.

“Đang!” Cho dù Ma Dịch rút đao muốn chắn, nhưng một tên này vẫn xuyên thấu qua giáp ngực, đâm vào trong huyết nhục!

“Ngươi –!” Ma Dịch cắn răng: “Tuyên lệnh toàn quân! Trên dưới Vân Châu! Một người cũng không lưu lại!” Ghìm ngựa quay đầu, chỉ nghe thấy phía sau lại là tiếng dây cung vang dội.

Liên tục ba phát tên bắn thẳng đến ngực, Tử Thanh thần nhiên cười: “Vây đến đây đi!”

Ma Dịch ăn đau, lúc tiến vào đại doanh liền ghìm ngựa quay đầu: “An Khánh Ân! Ngày thành Vân Châu bị phá cũng chính là lúc ngươi phải chịu thiên đao vạn quả!”

“Đem ngựa lại đây!” Tử Thanh nghiêm nghị, cung tiễn thủ trên tường thành đã kéo căng dây cung. Tử Thanh nhìn ánh đèn thừa thốt trên đường cái Vân Châu ở phía sau, Man Tử đại thúc, người nhất định phải mau mau tìm pháo đem đến đây!

Trống trận vang lên như sấm, vạn mã cùng phi.

Ngoài thành Vân Châu, đại quân giống như sóng triều, tựa hồ một ngụm liền có thể nuốt cả thành Vân Châu.

“Lực công tử! Pháo đến đây! Ta còn tìm được vài hũ rượu!” Man Tử vội vàng chạy lại.

“Tốt!” Tử Thanh vỗ Man Tử: “Man Tử đại thúc, mau chóng đốt pháo, đem toàn bộ rượu ném xuống dưới thành đi!”

“Được!”

Tiếng pháo đột nhiên vang lên, vài hũ rượu ném thẳng xuống vỡ tan trước cửa bắc, một cây đuốc rơi xuống – thốt ngựa đang xung phong lên trước cả kinh, hoảng sợ tán loạn, nhất thời thế công yếu đi, phương trận của bộ binh theo sát phía sau kỵ binh cũng theo đó mà loạn.

Che lại vết thương, Ma Dịch giận dữ cắn răng: “Ổn định! Ổn định! Cung tiễn thủ hai cánh tả hữu công thành!”

“Vút! Vút! Vút!.....”

Trong nháy mắt, mưa tên đầy trời giống như sao băng, đều rơi vào trong thành Vân Châu.

“Giương thuẫn! Chấn!” Tử Thanh hạ lệnh, tướng sĩ thủ thành bên người dĩ nhiên đã giơ thuẫn bảo vệ lẫn nhau, trong nháy mắt công phu, trên mặt tấm thuẫn bằng đồng đã rậm rạp đầy tên.

“Kỵ binh rút về, bộ binh công thành!” Ma Dịch vừa lớn tiếng quát liền bật ra một trận ho khan mãnh liệt.

Trận thế kỵ binh đại loạn rút về từ hai bên sườn Vân Châu, bộ binh theo sau đó liền trong tiếng trống trận một lần nữa tập kết, mười cái thang chậm rãi được vác tới phía tường thành Vân Châu.

“Không thể để cho thang được đặt lên!” Trong lúc đó Tử Thanh từ giữa khe hở của tấm chắn trông thấy được, bên ngoài là mưa tên đầy trời, nếu vừa ra khỏi thuẫn bài thì tuyệt đối sẽ bị bắn thành con nhím! Nhưng nếu để thang đặt được lên tường, vậy Vân Châu tất bị phá!

“Tướng quân! Tướng quân! Không tốt! Phía sau quân ta đột nhiên xuất hiện một chi đại quân vạn người!”

“Cái gì?” Ma Dịch hét lớn: “Sao có thể có khả năng sẽ có viện quân đến trợ giúp Vân Châu được?” Sắc mặt thảm biến, nếu thật sự có viện quân chi viện cho Vân Châu, vậy giờ khắc này hai mặt thụ địch lại biến thành hấn!

“Toàn quân nghe lệnh, rút quân bày trận, trước đón đánh đại quân ở phía sau!” Ma Dịch hét lớn một tiếng, tiếng trống quân đột nhiên chuyển biến, soái kỳ chuyển hướng, trong tâm công kích nguyên bản đều chuyển về phía sau.

Triều Cẩm, là nàng sao?!

“Chúng ta ra khỏi thành đi!” Tử Thanh bỗng nhiên hạ lệnh, nếu có thể hình thành thế bao vây, vậy nhất định có thể một đòn phá địch!

“Tuân lệnh!”

Cửa bắc Vân Châu mở ra, Tử Thanh dẫn theo một ngàn tướng sĩ toàn quân Vân Châu lao ra khỏi thành.

Tử Thanh kéo căng dây cung, một tên bắn ngã một gã kỵ binh, kéo dây cương, nhảy lên ngựa, đi trước xông vào bên trong trận địa quân địch!

Khi chữ “Ma” thật lớn trên đại kỳ đập vào mắt Ma Dịch, hấn liền vội vàng phát tay: “Như thế nào lại thành người một nhà đánh người một nhà vậy chứ! Toàn quân dừng tay –!”

“Dừng –” Quân đối phương cũng bỗng nhiên dừng lại.

Trống trận chợt ngừng lại, Tử Thanh cũng ghìm ngựa đứng tại chỗ, các tướng sĩ theo sát phía sau cũng lấy tốc độ bày trận chờ đợi.

“A! Lão tử thiếu chút nữa đã cùng đánh nhau với đại ca ngươi!” Ma Ô cười ngựa phóng lên phía trước, liên tục lắc đầu: “Sao đại ca lại đột nhiên vây công Vân Châu? A! Là ai dám cả gan làm đại ca bị thương?” Thấy mũi tên trên người Ma Dịch, Ma Ô nhin không được hết lớn một tiếng: “Làm đại ca của ta bị thương phải trả giá bằng cái chết!”

“Tam đệ ngươi tới vừa lúc! Huynh đệ chúng ta liên thủ, chém lũ tiểu tạp mao này!” Ma Dịch vỗ vai Ma Ô: “Ta muốn đem Vân Châu thiêu sạch sẽ!”

“Ma tướng quân!” Triều Cẩm vội vàng nhắc nhở: “Đừng quên ước định của chúng ta, nếu không thì một ngày ta cũng không làm quân sư!”

“Ước định lão tử sẽ không quên!” Ma Ô lạnh lùng hừ một tiếng: “Đại ca, Vân Châu đừng động đến, nhưng cái tên tiểu tạp mao dám làm ngươi bị thương đến tột cùng là ai? Lão tử muốn mạng của hấn!”

“Là ta!” Tử Thanh quát một tiếng rõ ràng.

“Tử Thanh!” Triều Cẩm kinh hãi, thiên a! Hiện tại Vân Châu đã không ngại, nhưng mà Tử Thanh, vì sao chàng lại thiếu kiên nhẫn như thế? Lại gặp phải đại phiền toái như vậy?

“Lại là ngươi!” Ma Ô hung hăng trừng mắt với Tử Thanh.

Tử Thanh thản nhiên cười: “Oan có đầu, nợ có chủ, toàn bộ dân chúng Vân Châu đều vô tội, muốn báo thù, vậy tìm ta đi!”

“Tử Thanh! Ngươi điên rồi!” Triều Cẩm giận dữ quát, ngươi không thể lại đổ thêm dầu vào lửa nữa!

Tử Thanh lắc đầu, nhìn Triều Cẩm, thản nhiên: “Ta biết, lúc này này nàng lại vì ta mà muốn làm quân sư cho hấn, đời này kiếp này, ta đã không trả nổi cho nàng nhiều như vậy nữa rồi...” Dứt lời, chuyển mắt

nhìn Ma Ô: “Người không phải tức giận ta tổn hại thanh danh của người sao? Có gan thì đến đây, chúng ta quyết đấu một chọi một!”

“Tiểu tử ngươi muốn chết!”

Lạnh nhạt cười, nhìn Ma Dịch, Tử Thanh nhíu mày: “Nếu không phải người kiên trì ép buộc, như thế nào ta lại xuất thủ đả thương người? Người cho là con dân Đại Đường thật sự sợ thiết kỵ Đột Quyết của người? Hôm nay người diệt Vân Châu, ngày khác tất có thiết kỵ Đại Đường dẫm nát phá tan bộ lạc Đột Quyết của người, cho người cũng ném thử xem cái gì là nhà tan cửa nát!”

“Người!”

“Ma tướng quân không thể!” Triều Cẩm bối rối vô cùng, chỉ biết giờ này phải cản lại Ma Ô sắp bùng nổ, bằng không hết thủy đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

“Tiểu nha đầu, hôm nay ngươi đừng mơ ngăn cản lão tử!” Ma Ô đánh ngựa đi qua, cùng Tử Thanh gần trong gang tấc: “Tiểu tạp mao, lão tử đánh với ngươi!”

“Tốt!” Tử Thanh nghiêm nghị: “Nếu người thua! Ta muốn tất cả đại quân Đột Quyết rút lui ra ngoài Vân Châu ba trăm dặm, vĩnh viễn không đến xâm phạm nữa!”

“Được! Một cái thành đồ nát, cho dù lão tử thắng cũng không thêm tấn công! Nhưng nếu người thua, ta muốn người vào đại doanh của ta làm nô lệ, trọn đời không thể xoay người!”

“Tam đệ, đừng chớ mũi vào! Vân Châu bất quá chỉ là một cái thành nát, không cần một khắc tự nhiên có thể công phá được, đến lúc đó hắn có thể làm nô lệ!”

“Đại ca, mặt mũi ở Vân Châu là do ta đánh mất, cũng nên tự tay ta tìm trở về! Đại ca mau chóng đi tìm quân y để trị liệu, còn hắn cứ giao cho ta!” Ma Ô vỗ Ma Dịch, nhìn Tử Thanh: “Tiểu tử, ngươi nên cẩn thận!”

Tử Thanh buông túi tên trường cung ra, chuyển mắt nhìn Ma Ô: “Từ từ, ta còn muốn thêm một điều kiện!”

“Cái gì?” Ma Ô lạnh lùng cười.

“Nếu ta thắng, bất luận Triều Cẩm ước định gì với người thì nhất nhất không tính!” Tử Thanh nghiêm nghị dứt lời, an nhiên cười nhẹ với Triều Cẩm: “Ta chưa bao giờ cá cược cái gì, giờ đây, ta cá một ván này!” Vân Châu binh ít tướng thiếu, cứng đối cứng chỉ có thua, mà một chọi một thì nói không chừng còn có một đường sinh cơ, ít nhất giờ khắc này là như thế...

Ma Ô không khỏi ôm bụng cười to: “Vây lão tử cũng muốn thêm một điều kiện, nếu lão tử thắng liền muốn người quỳ xuống kêu như chó, một đường đi đến đại doanh của ta!”

“Được!” Tử Thanh nắm chặt trường kiếm trong tay, đột nhiên xé rách ống tay áo, đem trường kiếm gắt gao buộc chặt vào tay phải: “Ma Ô, đến đây đi!”

“Tử Thanh...” Một cổ chua xót trào lên trong tim, Triều Cẩm cố nén nước mắt không cho rơi xuống, rốt cuộc chàng đang làm gì? Ta tình nguyện gì cũng không cần cũng không muốn khiến chàng dùng tính mệnh trả cho ta!

Rút loan đao trên lưng ra, Ma Ô huy đao chém tới Tử Thanh.

Tuy rằng Lí Vũ từng dạy Tử Thanh võ nghệ mấy ngày, nhưng đối mặt là tướng quân cổ đại, luận khí lực đã tốt, luận võ nghệ cũng tốt nữa, Tử Thanh vĩnh viễn cũng không phải đối thủ.

Điều này, Tử Thanh đều hiểu được so với bất kì ai khác.

Nếu muốn thắng hắn, chỉ có một phương pháp, chính là dùng tính mạng để đặt cược!

Loan đao vung tới, Tử Thanh không né tránh, ngạnh sinh dùng thân thể kháng cự lại một kích này...

“Tử Thanh –!” Triều Cẩm hét lên như xé, thúc ngựa chạy tới, trong nháy mắt này, nàng chỉ cảm thấy thiên địa đều tối sầm lại.

Ma Ô ngưng ngẩn: “Tiểu tử, ngươi đây là người chịu chết a!”

Lưỡi đao cắt chéo vào xương sườn, Tử Thanh đau đến run lên, cánh tay trái kẹp chặt loan đao, lại nặn ra vẻ tươi cười, trường kiếm trong tay phải thừa dịp Ma Ô còn thất thần, đột nhiên hướng tới yết hầu Ma Ô.

Ma Ô muốn rút đao, nhưng không cách nào rút ra được, chỉ có thể buông tay lùi lại né tránh, thế công của Tử Thanh vẫn như trước không dừng, thẳng hướng đến trái tim Ma Ô.

Thân mình Ma Ô chợt lóe, vung quyền dừng trên cánh tay phải Tử Thanh.

Tử Thanh chỉ cảm thấy tay phải tê buốt, nếu không phải đã đem trường kiếm buộc chặt vào tay phải thì chỉ sợ lúc này trường kiếm đã rơi xuống đất. Cẩn rằng một cái, Tử Thanh liên tục ho khan, chỉ cảm thấy trong miệng mùi máu tươi nồng đậm dâng lên.

“Tiểu tử, người giống như còn có thương tích! Lão tử không muốn đánh!” Ma Ô một bên né tránh kiếm của Tử Thanh, vừa nói chuyện: “Như vậy mà thắng người thì cũng không có ý nghĩa gì!”

“Khụ khụ, người thắng ta là không có ý nghĩa, nhưng ta thắng người lại có ý tứ!” Tử Thanh hé mồm cười lạnh, một tia máu tươi từ vành môi trào ra.

“Tử Thanh!” Triều Cẩm kéo dây cương, nhảy xuống ngựa, đột nhiên lao tới, ôm chặt lấy Tử Thanh đang muốn tiến lên: “Đừng đánh! Đừng đánh nữa! Được không? Được không?”

65. Q.3 - Chương 65: Mang Kiếm Xông Vào Phũ

“Triều Cẩm nài tránh ra!” Tử Thanh dùng hết toàn lực đẩy Triều Cẩm ra, còn mình thì lao đảo gục xuống: “Vân Châu không thể mất được, khụ khụ, ta không muốn lại nhìn thấy ai đó bị giết một cách oan uổng, ai bị...Nàng cũng không thể lại làm việc gì ngốc nghếch được! Ta còn không trả được cho nàng! Còn chưa trả nổi cho nàng!”

“Tiểu tử...” Ma Ô giậm chân, tiến lên muốn đỡ Tử Thanh dậy: “Tối nay nói gì lão tử cũng không đánh, thắng cũng thật sự là mất mặt lão tử, tạm thời lui binh, ngày khác chúng ta lại ước chiến!”

“Trận quyết đấu này còn chưa xong!” Bỗng nhiên, Tử Thanh lật người ngồi dậy, trường kiếm trong tay dừng trên cổ Ma Ô: “Người thua –!”

Ma Dịch nhin không được hết lớn một tiếng: “Tiểu tử, người giỏi trò dối trá! Ta chém người!”

Ma Ô vội dè lại Ma Dịch ở một bên: “Đại ca, không thể!” Lắc đầu nhìn Tử Thanh: “Tiểu tử, luận quyền cước, lão tử có thể dễ dàng đánh chết người, nhưng mà luận liều mạng, lão tử không bằng người...Người Đột Quyết chúng ta kính trọng nhất là dũng sĩ, lão tử thích loại quyết tâm kiên định này của tiểu tử người!”

Cười nhẹ, Tử Thanh bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất: “Ma Ô tướng quân, khụ khụ, ngày đó Khánh Ân mới tới Vân Châu, có ít nhiều mạo phạm, còn thỉnh tướng quân thông cảm...” Vô luận thế nào cũng phải để cho người này xuống thang, Vân Châu không chịu nổi loạn lạc thêm nữa, ta không biết đến tột cùng còn có thể chống đỡ bao lâu?

Triều Cẩm vừa kinh sợ vừa đau lòng nhìn Tử Thanh, chàng quả nhiên trưởng thành lên không ít, giờ khắc này còn có thể nghĩ ra mà nói những lời như thế.

Ma Dịch cùng Ma Ô đều kinh ngạc nhìn Tử Thanh, tựa hồ không thể tin được vào lỗ tai mình.

“Còn có Ma Dịch tướng quân, Khánh Ân quá mức xúc động, khiến tướng quân bị thương, nếu trong lòng tướng quân còn tức giận khó tiêu, vậy có thể dùng thanh kiếm này lấy mạng ta!” Tử Thanh run rẩy cởi bỏ mảnh vải quần trên tay, hai tay đem trường kiếm nâng lên.

“Tiểu tử người...”

“Nếu như...khụ khụ...oán giận trong lòng nhị vị tướng quân đã tiêu, không bằng cùng ta về Vân Châu, chúng ta thống khoái uống một chén!” Tử Thanh run run phát tay, tầm mắt dần dần có chút mơ hồ, phải chống đỡ, Yến Tử Thanh, phải chống đỡ, trăm ngàn lần không thể gục ngã!

“Tử Thanh chàng thật sự không muốn sống nữa sao?!” Triều Cẩm rơi lệ ôm lấy Tử Thanh, liên tục lắc đầu: “Chàng phải trị thương a!”

Tay trái chộp lấy tay Triều Cẩm, Tử Thanh nhẹ nhàng thấp giọng nói một câu: “Đỡ ta đứng lên, vở diễn này còn chưa diễn xong...”

“Chàng...” Triều Cẩm đau lòng đỡ thân mình đầy máu của Tử Thanh, nhịn không được giơ tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng, nhất định chàng rất đau, Tử Thanh...Ánh mắt chạm đến thanh loan đao cắm nơi xương sườn đâm đũa máu chảy của nàng, Triều Cẩm run run dùng thân thể mình đỡ lấy thân mình Tử Thanh: “Tử Thanh gắng lên...”

“Ta...không có việc gì!” Tử Thanh cắn răng thẳng lưng, cứng rắn mỉm cười.

“Người tiểu tử này!” Ma Dịch thầm sợ hãi than: “Được, bản tướng cùng người uống một ly này! Nhưng mà, không phải tối này! Người vẫn nên mau mau trở về thành chữa thương đi, ba ngày sau ta cùng với tam đệ sẽ thiết yến, chúng ta ba người hảo hảo uống một chén!”

“Ý của người là...”

Ma Dịch vùng đại thủ lên: “Lui binh!”

“VẬY Triều Cẩm...” Nhìn Ma Ô, Tử Thanh lắc đầu: “Đánh cuộc cho trận quyết đấu của chúng ta...”

Ma Ô cười ha ha: “Vốn lão tử không dùng quỷ kế cũng có thể thủ thắng, dùng một nha đầu đổi lấy một huynh đệ dũng sĩ, lão tử cũng buôn bán lời rồi! Ba ngày sau, lão tử ở chỗ này chờ tiểu tử người!”

“Hảo!” Tử Thanh gật đầu: “Ba ngày sau, không say không về!”

“Hảo!”

Nhìn Ma Dịch, Ma Ô mang binh rời đi.

Thân mình Tử Thanh lắc lư, vội vàng bắt lấy thân mình Triều Cẩm: “Đừng để ta ngã xuống, Triều Cẩm, đỡ ta về Vân Châu.”

“Lục công tử.” Man Tử lệ nóng doanh trông nhìn nàng, nghẹn ngào không biết nói gì cho phải.

“Vân Châu có Lục công tử là phúc của Vân Châu!” Bỗng nhiên trong lúc đó, tướng sĩ Vân Châu đều quỳ xuống.

Tử Thanh miễn cưỡng cười: “Triều Cẩm, nhìn xem, khụ khụ, kỳ thật ta cực thắng rồi...”

“Tử Thanh...” Nước mắt tuôn rơi, Triều Cẩm gắt gao ôm lấy Tử Thanh: “Chàng khiến ta sợ muốn chết, biết không?”

“Đừng khóc, nàng khóc nhìn rất khó coi, khụ khụ.” Tử Thanh khổ sở nói xong, ưu tư nhìn phía Vân Châu: “Vân Châu...còn có một con sói hoang đang chờ chúng ta...”

“Chàng!” Triều Cẩm lúc này quả nhiên là dở khóc dở cười.

“Đi...Chúng ta trở về...” Rốt cuộc không kiên trì được, trước mắt Tử Thanh tối đen lại, ngất lịm đi.

“Tử Thanh!” Ôm chặt thân mình Tử Thanh, Triều Cẩm áp lên trán nàng: “Ta sẽ không để chàng chết, tuyệt đối không cho chàng chết!”

Một hồi bão táp đi qua, đến tột cùng là trời sẽ sáng, hay là một hồi bão táp khác sẽ cuốn tới đây?

Khi Tử Thanh một thân đầy máu suy yếu được dìu về phủ, tất cả mọi người trong phủ đều lâm vào run sợ kinh hãi.

“Đỗ y quan! Đỗ y quan!” Đoàn phu nhân sợ hãi run giọng kêu: “Mau mau cứu Thanh nhi, cứu nàng!”

Hoắc Hương mới xử lý xong xuôi vết thương của Nhã Hề, vừa ra cửa phòng liền thấy Tử Thanh cả người đầy máu được nâng vào phòng, lòng không khỏi chột lạnh, không tự chủ được chạy qua: “Rốt cuộc hấn làm sao vậy?”

Đỗ y quan vội vàng liếc Hoắc Hương một cái: “Thôi, người cũng vào đi, có người hỗ trợ, sinh cơ của công tử liền nhiều thêm một phần!”

“Vâng!”

Cửa phòng đóng lại, những người đứng ngoài cửa hoảng loạn như kiến bò trên chảo nóng.

Triều Cẩm lặng yên quỳ rạp xuống đất, khấn cầu nhìn trời: “Tử Thanh không thể có việc gì...Van cầu lão thiên...”

Lí Nhược lời kéo Tô Tình, lo lắng bồi hồi đứng ngoài cửa: “Tử Thanh ca ca trăm ngàn lần đừng có việc gì!”

Tô Tình có chút dăm chiêu cúi đầu: “An công tử, nguyện trời phù hộ ngươi, trăm ngàn lần vô sự, nếu không, tội nghiệt của ta liền quá sâu rồi...”

Trong phòng Tử Thanh, đèn đuốc lay động.

Đỗ y quan lo lắng nhìn Hoắc Hương: “Thỉnh Lí phu nhân trước tiên giúp nàng cởi y giáp, đao kia nhất định phải lấy ra, bằng không tính mạng sẽ đáng ngại!”

“Được...được...” Tiến lên run rẩy chạm vào y giáp đầy máu của Tử Thanh, Hoắc Hương không khỏi cả kinh, loan đao kia cắm vào trong da thịt sâu như thế, y giáp này làm thế nào có thể cởi xuống đây?

“Thật không dám giấu diếm, công tử nhà ta không phải là nam nhi, việc cởi áo này, chỉ có thể để Lí phu nhân ngài tới làm.” Thanh âm Đỗ y quan bỗng nhiên vang lên, làm cho Hoắc Hương kinh ngạc quay đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn Đỗ y quan: “Ngài...ngài nói cái gì?”

Trong nháy mắt này, Hoắc Hương tựa hồ đột nhiên hiểu được vì sao đã nhiều ngày Tử Thanh cùng Nhã Hề rồi rầm như thế, cũng tựa hồ hiểu được vì sao lúc mới quen nàng, nàng thế nhưng lại không muốn để cho phụ thân mình bắt mạch...

“Công tử có thân phận đặc biệt, còn thỉnh Lí phu nhân sau khi biết giúp đỡ giấu diếm, nếu không kinh động đến Trường An thì chỉ sợ toàn bộ chúng ta đều bị giết hết vì tội khi quân.” Đỗ y quan lo lắng lắc đầu: “Nếu Lí phu nhân còn có nghi vấn, vậy đợi sau khi công tử bình yên rồi, lão nô sẽ cẩn thận trình bày, nhưng mà giờ khắc này, thực sự một khắc cũng không thể đợi thêm được nữa.”

“Ta biết!” Không hề nghĩ nhiều nữa, Hoắc Hương cúi xuống, dùng răng cắn đứt dây lưng trên y giáp, cẩn thận lấy y giáp của Tử Thanh xuống, hít sâu một hơi, Hoắc Hương nhịn không được nhìn thoáng qua mặt Tử Thanh, Yến công tử, cho dù ngươi là nữ tử, ngươi cũng không thua vô số binh sĩ trên thế gian này, ngươi biết không?

Hoắc Hương chúc ngươi cùng Nhã Hề cô nương có thể bách đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.

Bận rộn suốt một đêm, người bên ngoài phòng chỉ thấy liên tục mang ra ba bồn nước ấm đỏ thắm, lòng không khỏi càng thêm bối rối.

“Hài tử...” Đoạn phu nhân rốt cục kiên trì không được mã ngã gục xuống, hai nha hoàn ở bên cả kinh vội vàng đỡ lấy nàng: “Phu nhân! Ngươi làm sao vậy?”

Rốt cục Đỗ y quan cùng Hoắc Hương đầu đầy mồ hôi cũng ra khỏi phòng, mệt mỏi cười: “Công tử không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt một đoạn thời gian là sẽ tốt lên.”

Triều Cẩm ở trong góc không khỏi thở phào một hơi, gượng cười, chấp tay hành lễ: “Cảm tạ lão thiên...”

“Thượng thiên phù hộ! Thượng thiên phù hộ!” Đoạn phu nhân mừng rỡ rơi lệ.

Hoắc Hương nhẹ nhàng nói: “Nay công tử còn cần tĩnh dưỡng, cho nên mọi người đều trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tử Thanh ca ca không có việc gì là tốt rồi...Tiểu Tình Tử, đi thôi.”

“Đi...đi đâu?” Tô Tình ngăn ra.

“Tiểu Tình Tử, nàng làm sao vậy? Vì sao mắt lại hồng hồng?”

“Không...không có gì.” Tô Tình che đôi mắt đầm lệ của mình lại, im lặng lui đi.

Quay đầu bối rối nhìn bóng dáng Tô Tình rời đi, Lí Nhược có chút phiền não, trong lòng nàng ẩn dấu bí mật gì đây?

“Thả Vương gia của chúng ta ra! Thả Vương gia nhà chúng ta ra!” Biết được Hằng vương bị cầm tù, mấy trăm thị vệ của Hằng vương liền mang kiếm xông thẳng vào phủ, nháy mắt gắt gao bao vây phủ nha.

“Man Tử, đi!” Triều Cẩm vỗ Man Tử: “Chuyện tình còn lại, chúng ta giúp công tử giải quyết.”

“Phải!” Man Tử phát tay vẫy: “Các huynh đệ, theo ta ra ngoài, bảo hộ bốn phía phủ nha!”

Mấy chục tướng sĩ liền theo Triều Cẩm ra khỏi phủ, bày trận thế trước cửa phủ.

Vừa thấy Triều Cẩm đi ra, thị vệ trưởng của Hằng vương liền hung tợn hô: “Mau chóng thả Vương gia nhà chúng ta gia, nếu không đừng trách ta cường ngạnh xông vào phủ, giết các người đến một manh giáp cũng không còn!”

“Quả nhiên là kì lạ! Nơi này là phủ Thứ sử Vân Châu, sao có thể để mặc các người làm càn thế!” Triều Cẩm lạnh lùng quát: “Các người cho là Vân Châu không có tướng sao? Chỉ có mấy trăm người lại dám mang kiếm xông vào phủ!”

Thị vệ trưởng sững sốt, bỗng nhiên bật cười: “Mắt chó của các người đúng là mù mà! Dám cầm tù đương kim Hằng vương điện hạ, phải biết rõ mao phạm Hằng vương cũng giống như mao phạm Hoàng thượng, các người một đám phản nghịch!”

“Ngậm miệng chó của người lại!” Triều Cẩm vừa dứt lời, tướng sĩ thủ thành Vân Châu liền dẫn hơn tám trăm tướng sĩ bao vây chặt chẽ quân sĩ của Hằng vương: “Hằng vương chẳng qua là nghỉ ngơi ở Vân Châu, mấy ngày nữa sẽ trở về Trường An, chúng ta làm sao lại khi quân? Thứ sử đại nhân liệu mạng hộ vệ thành trì của Đại Đường, lấy tính mệnh của một người mà đánh cuộc được cho Vân Châu yên ổn, nhưng thật ra các người, thời điểm đại quân Đột Quyết tiếp cận ở bên ngoài, các người đang làm gì? Một kẻ lại một kẻ như thể rùa đen rút đầu! Sao? Biết Vân Châu an bình rồi, lại từng người một ló đầu ra đây?”

“Người!” Thị vệ trưởng muốn phát tác, lại đột nhiên phát hiện không lời nào phản bác được.

“Nếu các người còn coi mình là người Đại Đường thì mau chóng lui ra, ta cam đoan qua mấy ngày nữa Hằng vương sẽ bình yên trở về Trường An, nếu các người còn nháo loạn nữa, ta cũng dám cam đoan điện hạ tuyệt đối sẽ không còn mạng mà rời khỏi Vân Châu!” Triều Cẩm vừa dứt lời, liền quay đầu nhìn Man Tử: “Man Tử, chuẩn bị độc được, một khắc lúc đám rùa đen này xông vào liền để Hằng vương uống độc được! Ta thực muốn nhìn xem triều đình sẽ trách tội đầu tiên là đám rùa bảo hộ bất lực hay vẫn là tính lên đầu Vân Châu chúng ta?”

“Rõ!”

“Chậm đã!” Thị vệ trưởng hoảng sợ gọi giật lại Man Tử đang chuẩn bị rời đi, kinh hãi nhìn Triều Cẩm: “Người nói là thực?”

“Người cũng có thể không tin ta.” Triều Cẩm thản nhiên nói.

“Được! Năm ngày sau chúng ta muốn gặp điện hạ, hộ tống hần rời khỏi Vân Châu! Nhưng mà hôm nay chúng ta muốn thấy công tử!”

“Có thể! Năm ngày này các người muốn gặp vài lần đều có thể! Nhưng mà, chỉ có thể để một người gặp.”

“Được!” Thị vệ trưởng vung đại thủ, mang theo chúng tướng lui xuống: “Lui!”

Triều Cẩm thâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, dù sao thì nếu thật sự nội loạn, xung đột vũ trang, vậy chỉ sợ Vân Châu sẽ nguyên khí đại thương! Chỉ là Hằng vương này, phải làm thế nào mới khiến hần không oán không giận rời đi, đó mới chính là việc khó khăn nhất, nếu không người này trong lòng có oán, sớm hay muộn cũng sẽ cản ngược lại Vân Châu một ngụm, nay giết không thể, chỉ có thể thả hổ về rừng...

Có lẽ...chỉ có thể đánh lén!

“Man Tử, mau chóng đi đại lao thỉnh Hằng vương tới hậu viện trong phủ, giam lỏng hần, không thể để cho thị vệ vương phủ thấy hần từ đại lao đi ra! Còn có, cái gì ăn ngon rượu ngon đều nấu ra chiêu đãi cho tốt, chỉ cần bên này chúng ta lấy lễ đối đãi, hần có muốn phát tác cũng không phát tác được bao nhiêu.”

“Nhưng mà...để tên tiểu nhân này ở trong phủ, vạn nhất hần...”

“Dùng một trăm tướng sĩ lấy danh bảo hộ, kì thực giám sát hẩn chặt chẽ, ta nghĩ hẩn cũng không đủ khả năng gây nên sóng gió gì đâu!”

“Rõ!”

66. Q.3 - Chương 66: Trái Tim Nữ Nhân

Hôn mê một ngày một đêm, ban đêm canh ba, rốt cục Tử Thanh từ từ tỉnh lại.

“Công tử, rốt cục người đã tỉnh!” Đỗ y quan hưng phấn kêu to một tiếng: “Lão nô...lão nô đi nói cho phu nhân!”

“Đừng...khụ khụ!” Tử Thanh cả kinh gọi giật Đỗ y quan lại: “Ta không sao...Cũng đừng đi quấy nhiễu các nàng...Hiện tại ta chỉ nghĩ một chuyện...Mau đỡ ta đứng lên.”

“Công tử trong người có thương tích, người không thể loạn động a!” Đỗ y quan đề thân mình Tử Thanh lại.

“Ta sẽ trị thương...” Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Có một vài lời, không thể lại giữ ở trong lòng, ta muốn nói với Nhã nhi...”

“Công tử! Người a...” Bất đắc dĩ lắc đầu, Đỗ y quan cũng thực không biết phải làm sao, tâm bệnh thì cần tâm được chữa trị. Nâng Tử Thanh dậy, không quên dặn dò một câu: “Công tử người nói thì nói, nhưng đừng quá kích động mà làm rách vết thương, ta cứ không được đâu.”

“Yên tâm...”

Đỗ y quan đẩy cửa ra, giúp đỡ Tử Thanh đi ra ngoài, thị vệ nha hoàn ở ngoài cả kinh: “Công tử người đây...”

“Suyt...” Tử Thanh ý bảo bọn họ không cần kêu to, lo lắng khiến cho nữ nhân trong nội viện bị tiếng ồn đánh thức.

Nhất nhất im lặng, nhìn Đỗ y quan dìu Tử Thanh đến ngoài phòng Nhã Hề.

“Người! Quả thực hồ nháo!” Mới vừa thay được cho Nhã Hề, uống thuốc, Hoắc Hương mở cửa ra liền thấy Tử Thanh cười đứng ngoài cửa, giận dữ nói: “Người không muốn sống nữa à?”

“Hoắc cô nương cố giận...Ta chỉ là muốn nhìn nàng...”

“Người!” Hoắc Hương chỉ có thể thở dài cảm thán: “Hai người đều không làm cho người ta bớt lo được, mới dỗ nàng nghỉ ngơi trước, để mai hẩn gặp người, người liền xuất hiện, aish...” Dịch người khê nhường: “Thôi vậy, ta đi trước điều phối thêm một ít thuốc cầm máu, xem ra thuốc này một lát nữa lại phải đổi.”

“A...” Tử Thanh hoạt kê cười: “Cám ơn người.”

“Tử Thanh...” Nhã Hề ở trên giường nhìn thấy Tử Thanh đồng dạng cũng trắng bệch, liền vừa mừng vừa sợ.

Đỗ y quan dìu Tử Thanh đến bên giường, cẩn thận để nàng ngồi bên cạnh: “Lão nô lui xuống trước.” Nói xong liền cùng Hoắc Hương rời khỏi phòng, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

“Nhã nhi...” Ôn nhu gọi một tiếng, Tử Thanh đưa tay ôm lấy khuôn mặt nàng, đau lòng nhìn vết thương trên trán: “Còn đau không?”

Nước mắt đột nhiên chảy xuống, Nhã Hề chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đau.”

“Nhã nhi...” Thì thào gọi, Tử Thanh bỗng nhiên hôn lên đôi mắt đang rơi lệ của nàng: “Ta không muốn nàng khóc, không bao giờ muốn nàng khóc nữa...”

Một đôi bàn tay mềm bỗng nhiên vòng lên cổ Tử Thanh, khuôn mặt Nhã Hề gần trong gang tấc, chỉ quẩn luyến nhìn Tử Thanh, mặt đỏ ửng trên khuôn mặt tái nhợt lại có vẻ phá lệ rõ ràng.

Lòng Tử Thanh bắt đầu nóng lên, nhìn nàng không rời mắt, cảm giác được trái tim cuồng loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ta...chính là Nhã nhi của nàng.” Hơi thở như hoa lan, thanh âm Nhã Hề tuy nhỏ, nhưng cũng đủ xuyên thấu trái tim Tử Thanh. Nói xong một câu, mặt đã đỏ bừng quay sang hướng khác, không dám nhìn hai mắt sáng quắc của Tử Thanh lúc này.

“Ha ha.” Cơn đau nhức nơi xương sườn khiến Tử Thanh rút cuộc không chống đỡ được thân mình, ngã xuống bên cạnh người Nhã Hề, nhưng đôi bàn tay mềm mại quần sau đầu kia lại vẫn như cũ không di chuyển.

Có chút bối rối, có chút mê ly, Tử Thanh chỉ cảm thấy trong thân thể như có một đoàn lửa đang lặng yên thiêu đốt, dần dần lan tràn mở rộng ra.

“Nhã nhi...” Nhịn không được ghé sát lại, hai tay nâng khuôn mặt nóng bỏng của nàng lên, Tử Thanh kịch liệt hô hấp, ánh mắt sáng quắc dừng lại trên môi nàng.

Xấu hổ tránh né ánh mắt nàng, Nhã Hề nhẹ nhàng tựa vào lòng Tử Thanh, thân mình hơi hơi run rẩy: “Không thể...làm loạn...chú ý thân thể...”

Hai trái tim kịch liệt đập vội, Tử Thanh nhẹ nhàng cười, đôi môi đã dừng lại trên trán nàng.

“Nàng...” Nhã Hề đột nhiên trào dâng một trận hoảng loạn run rẩy, trong đầu bất tỉnh linh trống rỗng.

“Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” Khuôn mặt đỏ bừng lại bị nâng lên, nháy mắt âm thanh Tử Thanh vang lên đã mang theo tràn đầy thâm tình hôn lên môi nàng...

Triền miên dây dưa lưu luyến, ném qua sau đầu thế tục, vứt bỏ những âu lo trong quá khứ, giờ khắc này, có chính là hai trái tim yêu gắn gao dựa sát vào nhau, không cần nghĩ ngày mai sẽ có cuồng phong bạo vũ gì nữa, cũng không suy nghĩ hôm qua phát sinh việc gì, có chính là say mê, không tự chủ được mà say mê...

Đến khi hai cánh môi không thể không tách ra, tay Nhã Hề vô lực từ trên cổ Tử Thanh rơi xuống, bị Tử Thanh gắt gao nắm trong tay: “Từ giờ trở đi, ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta một bước nữa.”

“Tử Thanh...” Nhìn nhau cười, trong mắt Nhã Hề thoáng phiếm lệ quang.

“Còn rơi một giọt lệ, tối nay ta sẽ...” Đột nhiên tà tà cười, ánh mắt nóng rực làm cho tâm Nhã Hề càng thêm bối rối.

“Nhã nhi, chúng ta...”

“Không...thể...”

Tử Thanh thân nhiên cười, ôm chặt Nhã Hề: “Ta là nói...chúng ta nên nghỉ ngơi...ngày mai gặp...” Một môi nhắm mắt lại, trái tim cuồng loạn của Tử Thanh dần dần an tĩnh đi không ít.

An tâm nhắm mắt lại, Nhã Hề yếu ớt cười, Tử Thanh, cả đời này, mặc kệ nàng là ai, cũng không quản nàng ở nơi nào, ta cũng là người của nàng...

Gió đêm thổi qua, một góc hậu viện trong phủ, một thân ảnh cô đơn ảm đạm rơi lệ, bỗng nhiên chạy về phía phòng giam lỏng Hằng vương.

“Ô cô nương?” Thị vệ ngoài phòng kinh ngạc: “Đã trễ thế này rồi, vì sao Ô cô nương tới đây?”

Tô Tình cúi đầu khom người: “Điện hạ muốn nghe khúc, cho nên ta theo lệnh đến đây.”

“Nghe khúc? Điện hạ nói khi nào?”

“Tiểu vương đã nói thế!” Thanh âm Hằng vương đột nhiên vang lên: “Sao? Giam lỏng tiểu vương rồi còn không cho tiểu vương nghe hát một chút? Giải buồn phiền?”

Do dự nhìn Tô Tình, thị vệ mở cửa ra: “Ô cô nương, mời vào.”

Đẩy cửa tiến vào, Tô Tình vội vàng đóng cửa lại.

Hằng vương vẽ mặt lạnh nhạt ngồi bên bàn, một mình nhấp rượu: “Tiểu vương còn nói uống rượu xuống thực khó uống, không nghĩ tới nhanh như vậy lại có giai nhân xuất hiện.”

Tô Tình vẫn không nhúc nhích nhìn Hằng vương, thấp giọng nói: “Người đã nói An công tử không có việc gì, nhưng mà, thiếu chút nữa nàng đã chết, điện hạ người biết không?”

“Sao? Hiện tại không phải là không có việc gì đó thôi?” Hằng vương tiếp tục uống chén nữa, bỗng nhiên hung hăng nắm chặt chén rượu: “Tiểu vương thật sự đã xem nhẹ tính quyết đoán của Sử Triều Cẩm kia, một ngày còn có nàng ở Vân Châu thì một ngày tiểu vương không thành được đại kế!”

“Ta muốn là một An công tử còn sống chứ không phải người chết!”

“Tiểu vương muốn cũng là một Nhã Hề còn sống chứ không phải đầu gỗ.” Đột nhiên lạnh lùng cười, Hằng vương chỉ cây đàn cổ phía sau: “Tô cô nương, có thể vừa đàn vừa tán gẫu không?”

“Vâng, điện hạ.” Tô Tình cúi đầu, đi đến trước đàn cổ, ngồi xuống, ngón tay lướt nhẹ dây đàn, một khúc nhạc du dương vang lên.

“Tô cô nương, lấy ân tình của Nhã Hề và An Khánh Ân giờ phút này, một bên không biết mất thì vạn vạn lần người hoặc tiểu vương cũng chen không lọt.” Hằng vương trầm tư: “Đương nhiên, nếu một người đã chết, người còn lại cũng không sống một mình được, bất quá trước mắt, quan trọng nhất là phải đem cái đinh trong mắt Sử Triều Cẩm này nhổ ra trước!”

“Điện hạ muốn làm thế nào?” Tô Tình chỉ cảm thấy lòng đau xót, ta còn muốn tiếp tục sai lầm như vậy sao? Nhưng mà...vì sao ta không khống chế được mình muốn tiến vào trong trái tim người? Rõ ràng biết người là nữ tử, lại sợ hãi người không tiếp tục nỗ lực cười bình yên với ta, ta...Lòng tham của ta muốn để người nghe ta đàn tấu, nghe ta ca hát, thậm chí nhìn ta nhảy múa...Chính là, ta biết trong lòng người đã có người, ta không vào được, vĩnh viễn cũng không vào được...Trước mắt nơi này có một cơ hội tốt như vậy, ta biết đối với người và Nhã Hề tỷ tỷ là một loại thương tổn...Nhưng mà...ta nhịn không được muốn làm...

Cả đời này của ta, phó thác chung thân sai người, bị Sử Triều Nghiã làm tổn thương sâu sắc, lần lần rời khỏi Phạm Dương, càng dễ ợt đâm sọc sinh hủy hoại thân thể...Ta không dám lại đi tin tưởng vào ái tình...Cũng là một phen thâm tình người dành cho Nhã Hề tỷ tỷ khiến ta biết được...là ta không sớm ngày gặp được người...Người là phu quân kiếp này của ta...Ta...ta không muốn bỏ qua....

“Hai ngày sau, tiểu vương biết An lục công tử muốn cùng hai vị tướng quân Đột Quyết ở ngoài thành chén, đây là cơ hội tốt, ngay cả lão thiên cũng đều trợ giúp chúng ta!” Hằng vương cười uống rượu: “Người say rượu thì sẽ không có ý thức gì, Tô cô nương, thành hay bại, liền phải nhìn người rồi.”

“Nhìn ta?”

“Không sai. Chỉ cần Sử Triều Cẩm bị loại bỏ, Vân Châu An Khánh Ân sẽ chính là món đồ chơi trong lòng bàn tay tiểu vương, ta sẽ giữ lại cho hắn một cái mạng nhỏ, cho người được đền bù mong muốn.”

“Vậy Nhã Hề tỷ tỷ...”

“Tiểu vương thương nàng, yêu nàng còn không kịp, như thế nào có thể bạc đãi nàng được?”

Bỗng nhiên, Tô Tình giật mình: “Sao điện hạ lại biết được hai ngày sau có tử yến?”

Hằng vương một mình nâng chén: “Người nghĩ rằng ta chỉ là một Hằng vương thôi sao? Trong thiên hạ này, không có bức tường nào che được hết gió, chuyện mà tiểu vương muốn biết, không có gì có thể giấu diếm được ta.” Bỗng nhiên ha ha bật cười: “Tự nhiên, người mà tiểu vương muốn, cũng tất nhiên một kẻ cũng đều chạy không thoát.”

Tô Tình bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng chợt lạnh, giờ khắc này hân chân tướng đích thị là một con sói.

67. Q.3 - Chương 67: Tử Yến Vân Châu

Mây đen dày đặc, tựa hồ tùy thời trời đều có thể đổ mưa.

Vân Châu, phủ nha.

Đoạn phu nhân lo lắng giúp Tử Thanh mặc y giáp: “Miệng vết thương còn chưa tốt, con đi ra ngoài sẽ mạo hiểm, con hải tử này, khi nào có thể để nương an tâm đây?”

Tử Thanh cười nhẹ: “Chính vì chưa khỏe nên mới càng phải ra khỏi thành, tửu yến lần này nhất định phải đi.” Nói xong liền đi vài bước, chỉ cảm thấy động đến vết thương khiến một trận đau như xé, bất giác đầu đã đầy mồ hôi lạnh.

“Tử Thanh!” Triều Cẩm đột nhiên đi vào phòng, lo lắng nhìn nàng: “Không bằng để ta đi uống đi, tửu lượng ngươi vốn không khá, huống hồ trên người còn có thương tích, vốn không nên uống rượu.”

Tử Thanh chỉ lắc đầu: “Ta cũng không thể để ngươi một cô nương đi uống rượu với hai hán tử được!”

Đoạn phu nhân không khỏi kéo góc áo Tử Thanh, nữ nhi ngốc, chẳng lẽ con không phải cô nương sao? Lời đoạn phu nhân muốn nói, Tử Thanh biết, nhưng rượu này vẫn phải uống.

Trong lòng Triều Cẩm liền thấy ấm áp: “Yên tâm, ta không có việc gì.”

“Lục công tử, ngoài thành hai vị tướng quân Đột Quyết đang quát to muốn đem rượu vào thành, chúng ta để họ vào hay không?” Man Tử bỗng nhiên vội vã tiến vào hỏi báo.

Tử Thanh cười: “Vào thành cũng tốt, ta lại có thể không cần đi nhiều, Man Tử đại thúc, mở cửa đi, xem sắc trời hôm nay thì cũng không thích hợp uống rượu ngoài thành, vạn nhất mưa một chút, phá vỡ hứng thú thì không khỏi tiếc nuối.”

Triều Cẩm gật đầu: “Vào đây cũng tốt, ta đi phân phó đầu bếp làm chút đồ ăn nhắm rượu.” Chỉ cần bọn họ vào thành thì cho dù lại có biến cố gì cũng có thể ngay tức khắc bắt hai người đó, đại quân ngoài thành có nhiều đi nữa cũng có thể bình yên.

Rốt cục Ma Dịch cùng Ma Ô mang theo mấy trăm vệ sĩ tiến vào thành Vân Châu.

Tử Thanh nhìn đau ra trước phủ nghênh đón, hàn huyền một phen, thỉnh đại quân vào phủ, một hồi tửu yến nào nhiệt bắt đầu.

Cho dù tửu lượng không ổn, Tử Thanh vẫn lại muốn cứng rắn chống đỡ tiếp tục, qua vài chén, Tử Thanh liền cảm thấy choáng váng, liền không dám nói thêm cái gì, sợ nói ra điều gì không nên nói.

Biết tửu lượng của Tử Thanh, Triều Cẩm liền lặng yên tráo đổi bầu rượu của nàng, tự mình rót rượu, đưa qua: “Tử Thanh, uống này.”

Lòng Tử Thanh biết rõ ràng, khẽ mỉm cười, nâng chén kính Ma Dịch cùng Ma Ô: “Hai vị tướng quân, nào, ta kính các ngươi.”

“Hảo! Đến đây!”

Một ngụm trà thơm ngát tiến vào miệng, Tử Thanh cười nhìn Triều Cẩm, cứ như vậy mà uống mấy ngàn chén thì cũng không say một phần.

Triều Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, lại rót đầy rượu cho Tử Thanh.

Một trường tửu yến, uống thẳng đến đêm mới ngừng lại.

Phân phó thị vệ đem Ma Dịch cùng Ma Ô say khướt vào trong nội phủ nghỉ ngơi, Tử Thanh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cười với Triều Cẩm: “Cảm ơn nàng, Triều Cẩm.”

Triều Cẩm lắc đầu cười: “Còn không mau đi uống thuốc nghỉ ngơi?”

Tử Thanh hít một hơi thật sâu, thản nhiên cười: “Triều Cẩm, nay nguy hiểm lớn nhất với Vân Châu đã kết thúc, ta nghĩ đây là thời điểm ta nói với nàng một việc.”

“Muốn nói gì cũng được, nhưng mà, tối nay quan trọng nhất chính là dưỡng thương thể của ngươi cho tốt.” Triều Cẩm ưu sầu đẩy Tử Thanh: “Nếu ngươi không dưỡng thương cho tốt, Nhã nhi của ngươi sẽ đau lòng đến chết mất.”

“Được...Ta dưỡng thương trước.” Tử Thanh nặng nề thở dài, lòng nàng, chắc hẳn cũng không vui vẻ gì.

Nhìn Tử Thanh hơi ngẩn ra, Triều Cẩm đã đỡ nàng dậy: “Còn đứng đực ra đây làm gì? Đi, trở về phòng nghỉ ngơi.” Nói xong liền dìu Tử Thanh xoay người đi về nội viện.

Tử Thanh, nay sau cơn mưa trời lại sáng, chàng cùng Nhã Hề chỉ sợ cũng sắp đơm hoa kết trái, Vân Châu không còn nguy hiểm, ta đây...sợ là không còn lí do gì để ở lại nữa...Để cho ta ở cùng chàng thêm vài ngày nữa, chờ sau khi có thể tiến bước Hằng vương đi rồi...có lẽ, sẽ là lúc Sử Triều Cẩm ta rời khỏi Vân Châu...Đời này kiếp này, chân trời góc bể, ta sẽ vẫn chờ chàng.

Lặng lẽ nhìn mặt mày Tử Thanh, đáy lòng Triều Cẩm đau xót, nhịn không được mà nước mắt nơi khóe mắt đã chảy xuống.

Sau khi ta đi, chàng có sẽ nhớ ta không? Đủ chuyện trong quá khứ, rõ ràng như trước mắt, nếu lúc trước ta dùng chân tâm đối đãi, kết cục bây giờ có thể vẫn như thế không?

Một đêm ôm nhau triền miên trong quán doanh nơi Biện Châu kia, nụ hôn khuynh tình ngày ấy, liệu có để lại chút dấu vết nào trong lòng chàng?

Lặng yên gặt đi lệ nơi khóe mắt, Triều Cẩm cố mỉm cười, đỡ Tử Thanh vào phòng, xoay người lui ra, đóng cửa lại, đã là hai mắt nhắm lệ.

Tử Thanh cau mày, lẳng lặng nhìn cánh cửa đóng kín, đáy lòng không hiểu sao lại một phen nhức nhối.

Triều Cẩm...Không cần tự làm mình khổ nữa...

Nhắm mắt lại, Tử Thanh nhớ tới lúc trước bên trong đại doanh ở Biện Châu, nước mắt nàng rơi trên ngực mình, ân tình ta thiếu nàng, ta nên trả lại nàng thế nào đây?

Tử Thanh ở trên giường trần trọc khó ngủ nổi.

Triều Cẩm ảm đạm cười, nâng lên hai mắt nhắm lệ nhìn bầu trời, cô đơn từ bên cánh cửa bước đi.

“Kèo kẹt –!”

Đột nhiên tiếng cửa mở vang lên làm cho Triều Cẩm hơi kinh hãi, nàng bắt gặp một nữ tử lén lút tiến vào phòng Ma Dịch tướng quân.

“Sẽ là ai?” Triều Cẩm nghi hoặc đi qua, mới đến cạnh cửa, liền nghe thấy Ma Dịch kêu rên một tiếng.

“Ma tướng quân?” Triều Cẩm nhẹ nhàng gõ cửa: “Ma tướng quân, người làm sao vậy?”

Cửa bỗng nhiên mở ra, Tô Tình vẻ mặt hoảng sợ tay cầm một con dao nhỏ máu vọt ra, đưa tay kéo lấy áo Triều Cẩm, lôi kéo thật mạnh.

Triều Cẩm hất tay Tô Tình ra, tức giận quát: “Đến tột cùng thì người đã làm cái gì?”

Bàn tay run run đem con dao nhỏ máu nhét cho Triều Cẩm, Tô Tình thuận thế đem máu tươi lau lên tay Triều Cẩm: “Người đâu, người đâu tới đây –!”

“Người!” Trong lòng Triều Cẩm cả kinh, chẳng lẽ mình đã trúng kế! Hoảng hốt đẩy Tô Tình ra, con dao dính máu rơi xuống đất: “Ta với người không cừu không oán, vì sao người phải hãm hại ta?”

Thanh âm Tô Tình làm cho hậu viện trong phủ nhất thời đèn đuốc sáng trưng, thị vệ nha hoàn đều chạy ra.

Lí Nhược, Đoạn phu nhân, Hoắc Hương, Đỗ y quan, Nhã Hề đều khoác áo bào đi ra, nhìn hai người không ngớt giằng co trong viện.

Tử Thanh mở cửa đi ra, nhìn Triều Cẩm: “Làm sao vậy?”

“Trước đừng hỏi ta làm sao, mau đi xem một chút Ma Dịch tướng quân có chuyện gì?” Trong lòng Triều Cẩm dâng lên một trận sợ hãi, lắc đầu nhìn Tô Tình, với tâm trí của nàng ta, hẳn vụn vặt lần không nghĩ ra độc kế giá họa người khác như vậy!

Tử Thanh kinh hãi nhịn đau xông vào phòng, chỉ thấy yết hầu Ma Dịch tướng quân có một lỗ thủng do dao cắt thật lớn, máu tươi đang ồ ạt chảy ra, không có hơi thở, dĩ nhiên đã tuyệt khí!

Hoắc Hương cùng Đỗ y quan theo sau cùng hoảng sợ nhìn nhau, đang êm đẹp như thế nào lại vậy?

“Tiểu Tình tử, nàng làm sao vậy?” Lí Nhược lo lắng tiến lên ôm lấy Tô Tình: “Tiểu Tình tử nàng không sao chứ?”

Tô Tình nức nở: “Ta...ta mới đi ngang qua trước cửa phòng Ma tướng quân, đột nhiên nghe thấy tiếng quát mắng của Sử tiểu thư trong phòng...Cho nên ta liền...đẩy cửa đi vào...Ai biết...”

Tử Thanh đi ra khỏi phòng Ma Dịch tướng quân, nhìn Triều Cẩm y phục hỗn loạn, lắc lắc đầu. Việc này không phải như thế, tất nhiên không phải như thế!

“Chẳng lẽ là tướng quân Đột Quyết này mượn việc say rượu phi lễ Sử tỷ tỷ...cho nên Sử tỷ tỷ người ra tay giết hẳn?” Lí Nhược hoảng sợ kết luận.

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Tử Thanh, người tin ai?”

Tô Tình là loại nữ lưu yếu đuối, giết người, sẽ không có ai tin, mà Triều Cẩm xưa nay cương liệt, nếu thực sự có người khi dễ nàng, nàng động thủ giết người cũng rất có khả năng.

Nhưng mà, Triều Cẩm như thế, cũng chỉ có thể là Triều Cẩm trong quá khứ.

Tử Thanh lắc đầu: “Việc này quá mức kỳ quái, ta tin Triều Cẩm sẽ không làm việc này...”

“Không phải Sử cô nương làm, chẳng lẽ là tiểu Tình tử?” Lí Nhược lại vụn vụn lần không thể tin được.

Ma Dịch vừa chết, Ma Ô tất nhiên sẽ truy cứu đến cùng, Vân Châu, sẽ dấy lên chiến loạn! Mặc kệ việc này là ai làm, thừa dịp giờ phút này Ma Ô còn say rượu chưa tỉnh, nay chỉ có một con đường có thể đi, chính là rời khỏi Vân Châu!

“Cái gì cũng không cần nói! Truyền lệnh quân dân toàn Vân Châu, lấy tốc độ chuẩn bị hành trang, chúng ta mau chóng rời khỏi Vân Châu! Nếu không, chỉ có một con đường chết!” Tử Thanh vội vàng hạ lệnh.

Lí Nhược nhìn Tô Tình khóc mãi không ngớt, lạnh lùng liếc Triều Cẩm một cái: “Vì sao người làm còn không dám nhận? Người gây ra họa, sao phải khiến toàn bộ chúng ta đến gánh vác?”

Thân mình Triều Cẩm chấn động, Ma Dịch chết đi, trừ bỏ qua Vân Châu, quả nhiên không có đường có thể đi! Nhưng mà...nếu có người chịu nhận tội, chịu chết như đã nói, Vân Châu vẫn có thể bình yên...Vậy...Giương mắt nhìn Tử Thanh một cái thật sâu, thương thế của chàng, cần tĩnh dưỡng, không thể gượng ép như vậy...

“Người...là ta giết!” Cấn rằng một cái, Triều Cẩm đột nhiên thừa nhận, hăng hăng trừng mắt với Tô Tình: “Ta không chỉ giết người, còn muốn đem tội đó giá họa cho Tô cô nương, thật sự không nên bởi vì một mình ta mà hại các người rời khỏi Vân Châu, lang bạt khắp nơi!”

“Người cầm mõm!” Tử Thanh đột nhiên quát Triều Cẩm ngưng lại: “Người đâu, áp giải nghi phạm Sử Triều Cẩm vào đại lao, chờ nghe xử trí!”

Mọi người kinh hãi, Triều Cẩm lại gượng cười, thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tử Thanh thật sâu, nếu ta chết đi, chàng có thể nhớ tới ta cả đời, cũng coi như ta chết đáng giá.

“Tuân lệnh!” Thị vệ áp giải Triều Cẩm đi xuống.

Tử Thanh quay đầu lạnh lùng nhìn Tô Tình: “Chẳng lẽ ta lại cứu lầm một người?”

“An...” Tô Tình vừa muốn nói, Lí Nhược đã lại cướp lời nói tiếp: “Tử Thanh ca ca, người quả nhiên là sai lầm lớn rồi! Nguyên lai Sử Triều Cẩm tàn nhẫn một chút cũng không thay đổi!”

“Đủ rồi!” Tử Thanh lớn tiếng quát, đảo mắt chạm phải ánh mắt Nhã Hề, liền ôn nhu nói: “Nhã nhi, các nàng đều trở về nghỉ ngơi đi, giao cho ta giải quyết.”

“Tử Thanh, ta tin tướng Sử tiểu thư sẽ không phải là loại người như thế...Chớ trách oan nàng.” Nhã Hề buồn bã lắc đầu, một nữ tử yêu nàng sâu đậm như thế, sao có thể ngay lúc phong ba ở Vân Châu lắng xuống lại đẩy nàng vào nguy hiểm đây?

“Ừ.” Tử Thanh gật đầu: “Đỗ y quan, người lưu lại, những người khác đều lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Nhìn mọi người lo lắng trở về phòng, Tử Thanh quay đầu nghiêm túc vẫy tay với Đỗ y quan: “Người cùng ta vào đây.”

Vào phòng, đóng cửa lại, Tử Thanh lập tức cởi bỏ đai lưng: “Đỗ y quan, mau chóng bôi thuốc cho ta một lần, ta sợ ngày mai không có cơ hội để làm.”

Đỗ y quan về mặt kinh hãi: “Công tử vẫn muốn rút khỏi Vân Châu?”

“Không sai. Vân Châu lúc này không bảo vệ được, cho dù giao Triều Cẩm ra cũng không qua được tai ương.” Còn thật sự nghiêm túc nhìn Đỗ y quan: “Ám tiễn trong thành còn đả thương người hơn so với đại quân ngoài thành.”

“Công tử?” Tựa hồ đã hiểu vài phần ý tứ Tử Thanh, Đỗ y quan buông hòm thuốc, chuẩn bị đắp thuốc cho nàng.

“Chúng ta chỉ có thời gian một đêm, phải làm nhiều lắm, hơn nữa một bước cũng không được sai! Nhớ rõ, ngày mai vừa ra khỏi thành liền thẳng hướng đi Lạc Dương.”

68. Q.3 - Chương 68: Lang Bản Hồng Nhan

(Hồng nhan lại là sói)

“Đỗ y quan, đợi lát nữa người mau chóng tới giáo trường tìm Man Tử đại thúc mang rơm cỏ ở khắp nơi đến, bó thành người cỏ, mặc giáp của tướng sĩ vào, toàn bộ dựng trên đầu tường thành Vân Châu.” Tử Thanh vội vàng dặn dò xong, đột nhiên chặn Đỗ y quan đang quần băng bàn tay bị thương của mình: “Băng chặt một chút, như vậy ta sẽ không có cảm giác đau.”

“Công tử, nếu mảnh vải này quần vết thương quá chặt, rất dễ bị dính vào vết thương, ngày khác thay thuốc tất nhiên sẽ càng đau.”

“Phải xem có mạng để đổi được hay không mới được.” Tử Thanh cười khổ sở: “Còn có, Đỗ y quan, chuẩn bị ba cỗ xe ngựa, sáng sớm ngày mai ta muốn mang gia quyến xuất du. Về phần bách tính Vân Châu, tiếp theo nhất định phải đánh thức từng nhà, lặng yên rời đi.” Đột nhiên, Đỗ y quan hung hăng thắt nút dây vải, cơn đau truyền tới từ vết thương không khỏi khiến Tử Thanh hít một hơi.

“Lão nô làm đau công tử?”

“Không có việc gì, nhớ lấy, hết thảy đều phải âm thầm tiến hành, không thể kinh động tới thị vệ Hằng vương cùng binh sĩ Đột Quyết trong thành, nếu không, chúng ta chỉ có một đường chết.”

“Vâng, lão nô lui trước.”

Tử Thanh thở dài, Triều Cẩm, hiện tại sợ nhất chính là nàng không chịu rời đi a. Thay thanh bào thật dài, Tử Thanh gắt gao siết chặt đai lưng, cắn chặt răng, lặng yên rời khỏi phủ, đi về phía đại lao.

Tối nay mây đen đầy trời, cơn mưa dai dẳng suốt một ngày, vẫn không hề ngớt.

Đại lao Vân Châu, khắp nơi đều tràn ngập một cỗ hương vị mục nát, ánh nến mờ nhạt lúc sáng lúc tối, giống như những đốm lửa u minh trên con đường xuống Hoàng tuyền, có vẻ phá lệ âm lãnh.

Ngồi dựa vào một góc đại lao, Triều Cẩm hai tay ôm đầu gối, thản nhiên cười: “Tử Thanh...Nếu chàng an bình, ta cũng không hối tiếc...”

“Nhưng mà ta có tội.” Thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên, mỉm cười: “Nếu nàng chết oan trên tay ta, ta thật sự liên nghiệp chướng nặng nề.”

“Tử Thanh! Sao lại là chàng?” Triều Cẩm kinh hãi, đứng dậy vẫn không nhúc nhích nhìn nàng.

“Ta đến đưa nàng đi.” Tử Thanh vừa nói, một bên mở khóa sắt ra, vươn tay: “Đi, theo ta!”

Triều Cẩm lắc đầu: “Không được, ta không thể đi! Nếu không Vân Châu khó giữ được, ai ai cũng đều lo lắng cho tính mệnh!”

“Hiện tại ta muốn bảo vệ tính mệnh của nàng!” Tử Thanh tiến lên, giữ chặt tay nàng: “Đi!”

“Tử Thanh...” Muốn tránh né khỏi tay Tử Thanh, nhưng vừa nghĩ tới thương tích trên người nàng, Triều Cẩm lại chỉ có thể dùng lực thật nhẹ, tùy ý để nàng lôi ra khỏi đại lao.

Mới vừa đi đến cửa đại lao, Tử Thanh liền quay đầu nói với người canh gác: “Tối nay ta muốn thăm vấn nghi phạm, ngày mai sẽ đem nàng trở lại.”

“Rõ!”

Một đường giữ chặt Triều Cẩm đi đến trước cửa nam, xa xa liền thấy Man Tử đang đứng trực ở cửa thành.

“Man Tử đại thúc!”

“Lục công tử! Ngài đây là?”

Tử Thanh hơi xua tay: “Giờ này ta muốn người giúp ta làm hai việc, thứ nhất, mau chóng tìm cho ta hai con ngựa, thứ hai, sau khi Đồ y quan dựng lên người cỏ trên mỗi tường thành, người liền để vài dân chúng hoặc tướng sĩ Vân Châu ra khỏi thành, ghi nhớ trách nhiệm, phải đi thật xa, thẳng đến khi phong ba ở Vân Châu lắng xuống rồi hẵng trở về.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Man Tử bối rối.

“Hiện tại không kịp nói cho người, Man Tử đại thúc, phải nhanh lên, nếu không sẽ không kịp.”

“Được, ta đi làm ngay!”

“Tử Thanh, ta thật sự không thể đi!” Triều Cẩm thấy mồ hôi lạnh trên mặt Tử Thanh: “Cho dù có thể chạy ra khỏi Vân Châu, chàng cũng sẽ không an toàn, ở bên cạnh chàng có nhiều ám tiễn như vậy, ta không thể đi!”

“Cái gì cũng đừng nói nữa, nếu có gì không hay xảy ra với nàng, cuộc đời này ta cũng sẽ không an lòng.”

“Tử Thanh” Gắt gao cầm lấy tay Tử Thanh, Triều Cẩm rơi lệ cười: “Chàng nói gì?”

“Lục công tử, ngựa đến đây!” Vợ và dắt hai con ngựa đến bên người Tử Thanh cùng Triều Cẩm, Man Tử kêu to cho thủ vệ mau chóng mở cửa: “Mau mau mở cửa, để công tử cùng Sử tiểu thư ra khỏi thành.”

“Triều Cẩm, lên ngựa!” Buông tay Triều Cẩm ra, Tử Thanh cắn răng một cái, ráng sức nhảy lên lưng ngựa, nhìn thoáng qua nàng vẫn như trước bất động: “Man Tử đại thúc, đưa kiếm cho ta!”

“Kiếm...kiếm...” Man Tử vội vàng dâng bội kiếm lên.

Tử Thanh bỗng nhiên rút kiếm xoay ngang đặt lên yết hầu: “Hôm nay nếu nàng không đi, vậy chờ xem ta chết trước mặt nàng!”

“Tử Thanh! Chàng!” Thân mình Triều Cẩm run lên: “Chưa từng có người có thể uy hiếp ta!”

“Vậy ta liền làm người thứ nhất uy hiếp nàng!” Tử Thanh nghiêm nghị, Triều Cẩm nghẹn ngào, nàng biết giờ khắc này Tử Thanh tuyệt đối nói được là làm được!

Triều Cẩm im lặng lên ngựa, Tử Thanh giãn mi cười: “Triều Cẩm, ta tiễn nàng một đoạn đường.”

“Giá!” Ném trường kiếm cho Man Tử, Tử Thanh đi trước một mình một ngựa xông xa ngoài.

“Giá!” Triều Cẩm cưỡi ngựa đuổi theo. Tử Thanh a Tử Thanh, chàng bảo ta phải làm sao mới có thể an tâm đi được?

Đến khi Vân Châu ở đằng sau biến thành một mảnh mơ hồ, Tử Thanh đột nhiên ghìm ngựa, nắm chặt dây cương: “Tốt rồi, Triều Cẩm, đoạn đường còn lại, cần nàng đi rồi, ta không thể đi nữa.”

“Tử Thanh!” Triều Cẩm lắc đầu: “Ta đã nghĩ rồi, ta thật sự không thể đi như vậy được, chàng muốn dùng kế phô trương thanh thế để kim thiên thoát xác, thật sự là quá nguy hiểm!”

“Nếu nàng đã biết ta nghĩ xong xuôi cách rời khỏi Vân Châu rồi, vậy hẵng là biết ta không có việc gì, hiện tại nàng quan trọng hơn, phải nhanh mau trở lại Phạm Dương, lấy binh lực của Sử gia mới có thể bảo vệ tính mạng của nàng.” Tử Thanh bi ai nhìn Triều Cẩm: “Nàng ở lại, chỉ có một đường chết.”

“Có lẽ, chúng ta lại có thể đánh cược lần nữa?”

“Mười lần đánh cược thì chín lần thua, chúng ta đã thắng một lần, lần sau tất nhiên đều thua cả.”

“Nhưng mà...” Triều Cẩm không nỡ nhìn Tử Thanh: “Tại lúc chàng sinh tử quan đầu, chàng muốn ta một mình sống sót? Chàng không biết mình thực tàn nhẫn sao?”

Tử Thanh ôm lấy vết thương, hít một hơi thật sâu: “Để nàng theo cùng ta mạo hiểm, đó mới chân chính là tàn nhẫn với nàng.”

“Tử Thanh...” Triều Cẩm giật mình: “Chẳng lẽ ngay cả cùng sống chết với chàng ta cũng không xứng?”

“Không phải.” Tử Thanh lắc đầu, nhìn nàng: “Là ta không xứng!”

Triều Cẩm vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, ánh mắt mang theo kinh ngạc vô hạn.

Tử Thanh thê lương cười: “Triều Cẩm, lấy tài trí của nàng, trên thế gian này, nhất định là anh hùng hào kiệt mới có thể xứng đôi...”

“Chẳng lẽ chàng không tính là anh hùng?” Triều Cẩm kinh ngạc vặn hỏi, Tử Thanh a Tử Thanh, cho dù muốn bức ta đi, lấy cái cớ như vậy, với ta mà nói thực sự là một chút cũng vô dụng.

Nét tươi cười trên mặt Tử Thanh đột nhiên cứng đờ: “Ta đương nhiên không tính là anh hùng.” Tử Thanh bình tĩnh nhìn nàng: “Bởi vì ta không phải là nam tử!”

Triều Cẩm không khỏi lạnh lùng cười: “Tử Thanh, vì muốn cho ta đi mà nói như vậy, chàng nghĩ rằng ta sẽ tin sao?”

Tử Thanh lắc đầu, nhảy xuống ngựa, đi đến trước mặt nàng: “Lời Tử Thanh nói, từng câu đều là thật, không tin nàng nhìn kỹ ta xem.”

Triều Cẩm cười xuống ngựa, nhìn kỹ Tử Thanh: “Ha ha, đích xác chàng đặc biệt cực kì thanh tú, nhưng lấy thần vận của chàng mà nhìn, làm sao có nửa phần nhu nhược của nữ tử?”

Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Ta chân thật là nữ tử!”

“Ta đây cũng từng là công tử đó thôi!” Triều Cẩm nhin không được gõ lên đầu Tử Thanh: “Không phải chàng đau đến hồ đồ đó chứ?”

“Nàng!” Tử Thanh bỗng nhiên giữ chặt tay Triều Cẩm, kéo thanh bào của mình ra, đặt tay nàng lên trên mảnh vải bao ngực: “Nếu ta không phải nữ tử, sao lại dùng cái này?”

Sắc mặt Triều Cẩm trong khoảnh khắc biến thành một mảnh trắng bệch, run rẩy cười: “Kia...kia chính là vải băng bó vết thương của chàng...sẽ không...Chàng không phải...” Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không!

“Nếu ta thật sự là nam tử, như thế nào lại thờ ở đối với hai lần yêu thương nhưng nhớ của nàng?” Tới gần Triều Cẩm, gương mặt Tử Thanh gần trong gang tấc: “Lúc mới tới Vân Châu, ta hai lần muốn nói cho nàng thân phận của ta, thậm chí từng nghĩ tới, ở trước mặt mọi người tuyên bố thân phận nữ tử của mình!” Ánh mắt thê lương rơi vào đáy lòng Triều Cẩm, đây...Chẳng lẽ chính là điều người vẫn khúc mắc?

“Người...Không cho nói, không cho nói –!” Một tiếng hét đầy thống khổ của Triều Cẩm khiến Tử Thanh bỗng nhiên im lặng.

“Vậy nếu có ngày người yêu thương một nữ tử thì sao?” Câu Lí Nhược từng hỏi nổi lên trong đáy lòng, Triều Cẩm ôm đầu rơi lệ: “Không có một ngày như vậy!”

“Nếu là thực sự? Người lại sẽ đối xử với nàng thế nào?”

“Ta sẽ giết nàng!”

Triều Cẩm cầm hận gương mặt, cắn răng nhìn Tử Thanh: “Vì sao người phải gạt ta? Vì sao phải gạt ta?” Nhưng mà, người lại lừa gạt ta cái gì cơ chứ? Trong lòng người vẫn đều chỉ có Nhã Hề, chưa từng lừa gạt một tia tình cảm của ta?

“Triều Cầm...” Tử Thanh hít sâu một hơi, muốn đỡ lấy thân thể run rẩy không ngừng của nàng, lại bị ánh mắt tràn ngập hận ý của nàng bức lui lại.

“Ha ha...ha ha ha.” Nước mắt chảy xuống, Triều Cầm lại đột nhiên cười tự giễu: “Cứ nghĩ Sử Triều Cầm ta tự phụ tâm kế vô song, lại ngốc đến nỗi chịu trăm ngàn ủy khuất với một nữ tử như ngươi, dùng chân tâm đổi lấy thứ tình yêu hoang đường gì đó? Buồn cười, quả nhiên là rất buồn cười!” Ta muốn hận ngươi, muốn giết ngươi, nhưng mà, ta lại vẫn không nỡ giết ngươi, ta chỉ cảm thấy mình thực quá buồn cười, thực hoang đường!

Từ Biện Châu đến Phạm Dương, thế nhưng lại yêu thương nhưng nhớ với một nữ tử, từ Phạm Dương đến Vân Châu, thế nhưng ủy khuất chính mình hy sinh khắp nơi...

“Triều Cầm, ta không phải rắp tâm lừa gạt nàng.”

“Là ta hoang đường, là ta đơn phương tình nguyện hoang đường! Yển Tử Thanh! Ngươi đủ rồi!” Triều Cầm hung hăng cho Tử Thanh một cái bạt tai, run rẩy nhìn dấu ấn năm ngón tay đỏ bừng trên mặt nàng, trái tim, mãnh liệt co rút.

Triều Cầm, hận ta nhiều một chút, như vậy, nàng rời khỏi Vân Châu liền sẽ không làm chuyện gì điên rồ cho ta nữa. Tử Thanh cười nhạt, bỗng nhiên tới gần Triều Cầm: “Ta nói rồi, cho dù Nhã nhi không cần ta, nàng cũng sẽ không muốn ta, không phải sao?”

“Ngươi...Ngươi cú! Ngươi cú ngay!” Triều Cầm bịt chặt hai tai.

“Nàng cho là lúc trước ta không chạm vào nàng, bởi vì ta là chính nhân quân tử sao? Ta vốn chính là một kẻ hoang đường!” Bỗng nhiên kéo hai tay Triều Cầm ra, Tử Thanh nâng cằm nàng lên, đột nhiên hôn xuống.

“Ngươi...” Triều Cầm kinh hãi vô cùng, nắm đấm kiên cường rơi trên người Tử Thanh. Nữ tử cùng nữ tử! Sao có thể? Sao có thể? Thân mình Triều Cầm run lên, khoảnh khắc đôi môi Tử Thanh rời đi, đáy lòng dĩ nhiên lại trào lên nỗi mất mát khó có thể không chế.

“Hiện tại hoặc là nàng bước đi! Hoặc là lưu lại, ở đây làm nữ nhân của Yển Tử Thanh ta!” Nói xong, Tử Thanh liền muốn kéo mở vạt áo của nàng: “Không phải nàng vẫn thích ta sao? Hiện tại, vì sao không đem thân thể mình cho ta?”

“Bốp!” Lại một cái tát vang dội dừng trên mặt Tử Thanh. Trên mặt Triều Cầm đã đầy nước mắt: “Ngươi nghĩ Sử Triều Cầm ta là loại người nào? Tha thứ cho ngươi khinh bạc một lần lại một lần? Ta hận ngươi! Ta hận ngươi –!” Xoay người lên ngựa, Triều Cầm vẫn nhìn không được nhìn mặt Tử Thanh thật sâu: “Yển Tử Thanh, ngươi nợ ta, ngày khác ta muốn ngươi dùng tính mạng để trả! Giá!”

Con ngựa hí lên một tiếng, như gió lao đi.

Yển Tử Thanh, vì sao ngươi phải làm nhục ta như thế! Ta muốn ngươi hối hận cả đời!

69. Q.3 - Chương 69: Nhẫn Cỏ, Kết Tóc

“Khụ khụ.” Tử Thanh nhẹ xoa môi mình, nhịn không được trong tâm trào lên một trận thống khổ, Triều Cầm, chúc nàng một đường bình an, qua ngày mai, nếu ta còn mạng thì ta sẽ trả cho nàng. Không tự chủ được, hai hàng lệ nóng nổi chảy dài trên má, Tử Thanh chỉ cảm thấy trong lòng có gì đó không ổn.

Một cổ mùi tanh trào lên cổ họng, Tử Thanh xoay người lên ngựa, nhìn về hướng Vân Châu, ngày mai, còn có một hồi chiến đấu, lúc này chỉ có nàng chân chính một mình tác chiến.

“Giá!” Tử Thanh thúc ngựa phi về Vân Châu.

Cưỡi ngựa tuần tra Vân Châu một vòng, lòng Tử Thanh tràn đầy mệt mỏi, cưỡi ngựa trở lại phủ.

Ôm vết thương, Tử Thanh run rẩy đi đến trước cửa phòng mình, vừa định đẩy ra, liền cảm thấy một cổ ấm áp truyền tới từ phía sau.

“Nhã nhi...” Mày Tử Thanh nhẹ nhàng giãn ra: “Đã trễ thế này rồi, còn không nghỉ ngơi đi?”

Nhã Hề lại ôm chặt nàng, không muốn buông tay: “Sử tiểu thư đã bình yên li khai, phải không?”

Tử Thanh gạt đầu, xoay người lại, nhẹ nhàng cười: “Đúng vậy, sáng sớm ngày mai ta tính mang mọi người ra khỏi thành đi chơi một chút, giờ nếu nàng không nghỉ ngơi đi, chỉ sợ sáng mai lại lười biếng.”

“Tử Thanh, ta muốn nàng làm một việc.” Nhã Hề nhìn Tử Thanh thật sâu.

“Cái gì?” Sững nิ่ง cười, Tử Thanh khẽ gạt những sợi tóc vương trên trán nàng.

“Ta muốn nàng tết tóc cùng ta.”

“Được, để ta làm cho nàng.” Nói xong liền kéo Nhã Hề vào phòng, tìm kéo cắt xuống một mớ tóc dài của mình.

Nhã Hề thản nhiên cười, lấy cây kéo trong tay Tử Thanh ra, cũng cắt xuống một đám tóc đen dài. Nhận lấy tóc Tử Thanh, Nhã Hề còn nghiêm túc đem hai phần tóc dài tết với nhau, nắm chặt trong lòng bàn tay, quỳ xuống trước cửa sổ: “Thượng thiên minh giám, bất luận ngày mai phu quân Tử Thanh sống hay chết, Nhã Hề sinh là người Yến gia, chết là quỳ Yến gia.”

“Nhã nhi...” Vô cùng khiếp sợ nhìn Nhã Hề, Tử Thanh chỉ cảm thấy lòng nóng lên, đỡ lấy thân mình Nhã Hề: “Nhã nhi ngốc.”

“Ta biết ngày mai cái gọi xuất đi kỳ thật là trốn thoát khỏi Vân Châu.” Nhìn lệ quang trong mắt Tử Thanh, Nhã Hề cười nhẹ: “Tối nay, ta không khóc, bởi vì đêm nay là khoảnh khắc tươi đẹp của ta, cùng người kết tóc, đời này không phản bội.”

“Tối nay ta không kịp chuẩn bị hoa đường hỉ chúc, Nhã nhi, như vậy thật ủy khuất nàng.” Tử Thanh lắc đầu, kéo nàng vào trong lòng.

Nhã Hề mặt đối mặt nàng, những ngón tay thon dài trắng nõn cùng Tử Thanh mười ngón tương khấu, thanh âm bắt đầu có chút nghẹn ngào: “Tử Thanh, đáp ứng ta, mặc kệ ngày mai phát sinh chuyện gì, nàng đều phải hảo hảo còn sống, trở về còn nắm lấy tay ta như thế này.”

“Được...” Tử Thanh gạt đi lệ trên khóe mắt: “Nhã nhi, ngày mai sau khi ra khỏi thành, nhớ rõ, phải chiếu cố mẫu thân cho tốt.”

“Vâng.”

“Ta còn chưa nghe đủ nàng hát, còn chưa xem đủ nàng múa...”

“Cho dù là một trăm năm, ta cũng sẽ chờ nàng.”

Nhã Hề gặt gao tựa vào lòng Tử Thanh, cố nén mà nước mắt vẫn rơi xuống.

“Nhã nhi, chờ đã.” Bỗng nhiên, Tử Thanh như nhớ tới cái gì, cắn răng đứng lên, vội vã đi ra khỏi phòng, đứng bên bồn hoa trong chốc lát, rồi nhanh chóng trở vào, đóng cửa phòng lại.

“Ở cổ hương của ta, ngày hai người thành thân thì không thể thiếu nhẫn được.” Tử Thanh nói xong liền cầm cổ đại trong tay kết thành một vòng tròn, còn thật sự nghiêm trang quỳ xuống trước Nhã Hề: “Nhã Hề, nàng có bằng lòng gả cho ta không?”

Dưới ánh nến, ánh hồng khuôn mặt Nhã Hề, cũng làm hồng khuôn mặt Tử Thanh.

Nhã Hề xấu hổ gạt đầu, Tử Thanh cầm tay phải nàng, đem nhẫn cổ nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của nàng.

“Lần này, nàng chân chân thật thật chính là nương tử của ta.” Gượng cười, Tử Thanh kéo nàng vào lòng, ghé sát vào tai nàng: “Đêm động phòng, đừng uống đêm đẹp.”

Nhã Hề ngàn vạn thẹn thùng: “Thương thế của nàng...”

“Ta chỉ muốn ôm nàng, hảo hảo ngủ một giấc, Nhã nhi hử, nghĩ đi đâu vậy?” Tử Thanh đột nhiên cười tà, giữ chặt Nhã Hề cùng nhau ngã lên giường, ánh mắt thâm tình vẫn không nhúc nhích nhìn Nhã Hề đỏ bừng mặt: “Nhã nhi, nàng sợ sao?”

Nhã Hề cười nhìn Tử Thanh, nâng bàn tay mơn trớn mặt mày nàng: “Tử Thanh, chỉ cần có nàng ở bên, cái gì ta cũng không còn sợ nữa.”

“Vậy nếu có ngày ta không ở bên nàng thì sao?”

Mày Nhã Hề nhú lại: “Ta sẽ kiên cường đứng dậy, chiếu cố cho nương, chờ nàng.”

Tử Thanh giãn mày, cười: “Chúng ta phải nói rõ, nếu có một ngày chúng ta phải chia xa, cả hai đều phải vì nhau mà sống tốt, chờ đợi ngày đoàn tụ.”

“Được...” Nhã Hề kiên định cười, vô hạn thâm tình.

Tử Thanh nhìn môi nàng, bỗng nhiên lòng nóng lên, không nhịn được mà vươn tay nâng cằm nàng: “Nương tử, ta đột nhiên muốn hôn nàng.”

“Cái này...không phải nàng vừa nói chỉ muốn hảo hảo ngủ thôi sao?” Nhã Hề xấu hổ cụp mi lại, không dám nhìn ánh mắt sáng ngời của Tử Thanh.

“Ha ha.” Tử Thanh dang tay ôm Nhã Hề, nước mắt lặng yên rơi xuống, ngày mai vừa dùng không thành kế, không biết Ma Ô sẽ tức giận thành bộ dạng gì nữa? Nếu Hằng vương thực sự có quan hệ với Đột Quyết, hai người đồng thời liên thủ thì khả năng ta bình yên trở về là không...

Tử Thanh, đây sẽ là đêm cuối cùng của chúng ta sao? Nhã Hề run run ôm chặt Tử Thanh, tuy rằng ta không hiểu kế lược, không thể giúp nàng phân ưu, nhưng mà, hung hiểm ngày mai tất nhiên còn hơn ngày ấy nàng quý bảo vệ Vân Châu.

“Tử Thanh...” Cúi đầu khẽ gọi, Tử Thanh nghe ra sự run rẩy trong giọng nàng.

Bàn tay trắng nõn thon gầy kéo vạt áo ra, Nhã Hề cúi ngoại vào xuống, xấu hổ nhìn Tử Thanh: “Đêm động phòng...nàng có thể...”

Trái tim, nhất thời cuồng loạn, Tử Thanh chỉ cảm thấy toàn thân như bị hỏa thiêu.

“Nhã nhi, đừng...” Có chút khàn khàn, Tử Thanh cuống quýt đè lại tay nàng, lắc đầu: “Ta...nhưng người ta có thương tích, hơn nữa, nàng cũng có thương tích...”

Nhã Hề ngửa đầu bỗng nhiên hôn Tử Thanh, đôi môi triền miên quấn quýt làm Tử Thanh không khỏi hít một hơi, không tự chủ được mà ôm lấy khuôn mặt nàng, quên hết tất cả mà hôn thật sâu.

Những ngón tay thon dài dĩ nhiên cởi ra vạt áo Tử Thanh, lúc Nhã Hề muốn cởi ra chiếc áo mỏng bên trong, liền thấy vết thương trên vai nàng: “Vết thương này...”

Tử Thanh nhẹ nhàng giúp nàng lau đi nước mắt: “Đều là vết thương trong quá khứ, nhưng nàng đã nói rồi mà, tối nay không khóc.”

Nhã Hề run rẩy ôm lấy Tử Thanh, đôi môi ấm áp hòa cùng nước mắt nóng bỏng rơi xuống vết thương trên vai Tử Thanh.

Thân mình Tử Thanh run lên, đưa tay ôm lấy eo nàng: “Nhã nhi, đừng hôn xuống nữa...Nếu không...nếu không ta thật sự sẽ không khống chế được mình.”

Nhã Hề nhẹ nhàng cười, ở bên tai Tử Thanh thổ khí như lan: “Nhã nhi là của nàng...phu quân ngốc...”

“Nhưng mà...vết thương của ta thực sự rất đau...” Mồ hôi lạnh ứa ra đầy trán Tử Thanh, thương tích một đao kia chém trúng, tức như một con rắn thường trực cắn phá.

“Đau ở đâu?”

“Nơi này...” Theo hướng ngón tay Tử Thanh chỉ, Nhã Hề nhìn thấy rõ ràng một màu hồng chói mắt đã thấm qua lớp vải băng.

“Tử Thanh...” Đau lòng nhẹ nhàng xoa lên vết thương của nàng, nước mắt Nhã Hề rơi như mưa xuống giường.

Tử Thanh nhú mày cười, kéo Nhã Hề vào trong lòng: “Kỳ thật không quá đau, Nhã nhi đừng khóc.”

“Tử Thanh, ngày mai ta có thể ở lại không?”

“Không được, nương cần có nàng là con dâu chiểu cố.”

“Nhưng mà...a...”

Tử Thanh hôn lên môi Nhã Hề thật sâu, không thể được, nếu nàng không đi, rơi vào trong tay Hằng vương thì ngay cả chết ta cũng không thể an tâm.

Hai lần môi tách ra, Tử Thanh cười nhìn khuôn mặt nàng đỏ bừng: “Nhã nhi, nàng thật xinh đẹp.”

“Nàng!” Xấu hổ dựa vào ngực Tử Thanh, Nhã Hề ôm chặt lấy thân thể nàng, cố nén nước mắt, Tử Thanh, đưa ngọc...

Ôm chặt Nhã Hề, ánh mắt Tử Thanh tràn đầy ý cười: “Nhã nhi, đột nhiên ta muốn nghe nàng hát.”

“Được...Ta hát...” Nhã Hề nuốt lệ, vừa định mở miệng lại thành nghẹn ngào.

“Vậy...không bằng để ta hát?” Tử Thanh cười khẽ, hắng giọng.

“Được.” Nhắm hai mắt lại, Nhã Hề đợi Tử Thanh cất tiếng hát bài ca đầu tiên cho nàng.

“Tại sao phải để cô độc vây quanh, nàng ở thế giới bên kia, thâm tình dành cho ta, bằng từ ngữ sao có thể viết hết được, làm sao có thể viết hết được. Không tham lam gì, chỉ cần một ước nguyện. Lại nhớ tới khuôn mặt nàng, ngày ngày đêm đêm, đường đời thật dài, thời thời khắc khắc đều nhìn thấy ánh mắt nàng, nhu tình như nước. Duyên kiếp này để kiếp sau kế tục, ái tình là gì lại khiến người ta sống chết có nhau. Nếu như có nàng làm bạn, chẳng cần ngưỡng mộ uyên ương thần tiên...”

“Nếu như có nàng làm bạn, chẳng cần ngưỡng mộ uyên ương thần tiên...”

“Đằng sau bài ca này có một cố sự rất buồn rất đẹp, Nhã nhi, chờ ta bình an trở về, ta kể cho nàng từng chút một, được không?”

“Được.”

Nhẹ nhàng hôn lên trán Nhã Hề, Tử Thanh nhắm mắt lại: “Nhã nhi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon...” Nhã Hề run run ôm chặt Tử Thanh, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống. Tử Thanh, ta muốn nghe nàng hát lần nữa, nghe nàng kể chuyện xưa đằng sau đó, muốn mỗi ngày nàng đều ôm ta ngủ như vậy...Thượng thiên a, ta nguyện dùng ba mươi năm dương thọ đổi cho phu quân Tử Thanh ngày mai vô tai vô hiểm, bình yên trở về.

Sắc trời tờ mờ sáng, Tử Thanh tỉnh dậy, nhìn Nhã Hề ngủ say trong lòng thật sâu, lén hôn nàng một cái: “Nhã nhi, trời sáng rồi, nên dậy thôi.”

Nhã Hề run lên, không nỡ giữ chặt Tử Thanh: “Bồi tiếp ta thêm chốc lát, được không?”

“Nhã nhi...” Tử Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu không đi, không còn kịp nữa.”

“Tử Thanh...” Ôm chặt Tử Thanh, nước mắt Nhã Hề đã doanh tròn: “Ôm ta thêm một lần nữa...”

“Ngốc.” Tử Thanh một phen nghẹn ngào: “Chỉ có bình an sống sót mới có cơ hội ngày sau gặp lại.” Trao cho Nhã Hề một nụ cười bình yên: “Ta lại hy vọng về sau mỗi một đêm đều có nương tử đại nhân ôm a.”

“A...” Nước mắt ứa ra, Nhã Hề gật đầu: “Chính nàng nói đấy.”

“Ừ!”

70. Q.3 - Chương 70: Kim Thiên Thoát Xác

“Thực xin lỗi, ta không thể làm tổn thương nàng!”

“Có lẽ, có một ngày ta sẽ xúc phạm tới Nhã nhi, xúc phạm tới nàng...”

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, nàng cũng sẽ không cần ta giống như thế.”

“Nàng cũng không thể lại làm việc gì ngốc nghếch được! ta không trả nổi cho nàng! Không trả nổi cho nàng!”

“Để nàng đi theo giúp ta mạo hiểm, đó mới chân chính là tàn nhẫn với nàng!”

....

Một Tử Thanh khiêm tốn quân tử, một Tử Thanh lòng giấu bí mật, một Tử Thanh mày nhăn mặt nhíu, một Tử Thanh lấy tính mạng để bảo vệ, một Tử Thanh có gan gánh vác hết thảy... Đến tột cùng ta ở khắp nơi làm cái gì? Việc Tử Thanh người làm, như thế nào lại là một chuyện hoang đường đến thế? Thích một nữ tử như vậy, thật sự là hoang đường sao?

Triều Cẩm đang phóng như điên bỗng nhiên ghì cương ngựa, nâng tay xoa xoa đôi môi mình, run rẩy rơi lệ...

“Tử Thanh...” Vội ôm lấy ngực, trái tim Triều Cẩm như thể bị đao cắt.

“Biết nàng không có việc gì thì tốt rồi.”

Khuôn mặt tươi cười bình yên của Tử Thanh hiện ra dưới đáy lòng Triều Cẩm, Triều Cẩm bỗng tỉnh đại ngộ, người là đang ép ta đi phải không? Thế nhưng ta lại ngốc đến nỗi ngay cả cái kế đơn giản ấy cũng đều không nhìn ra!

“Cho dù người trong thiên hạ không cần người, Sử Triều Cẩm ta cũng sẽ không không cần người!”

Triều Cẩm bịt chặt hai tai, liên tục lắc đầu, sao ta có thể quên được những lời nói của chính mình, có thể nào lại quên đây?

“Nữ tử yêu thương nữ tử, có gì không thể?”

Bỗng nhiên nghĩ tới một câu Lí Nhược từng nói, toàn thân Triều Cẩm run lên, có gì không thể? Có gì không thể? Lại nhớ tới những tổn thương khắc mắc giữa Nhã Hề cùng Tử Thanh mấy ngày trước đó, Nhã Hề, người cũng biết thân phận Tử Thanh, phải không? Ngay cả người cũng đều có thể hết mình thâm tình như vậy, vì sao ta còn cố tình chấp nhất như thế?

Ghìm ngựa quay đầu, Triều Cẩm thê lương cười: “Yến Tử Thanh, cả đời này, cho dù chết đi người cũng đừng mơ thoát được ta! Giá!” Tuấn mã chạy như bay, phóng như điên về phía Vân Châu.

Sắc trời mờ mịt, Tử Thanh lặng lẽ đánh thức tất cả mọi người trong phủ, cuối cùng đã đến lúc đi rồi.

“Hôm nay mây đen dày đặc, con hài tử này, trời còn chưa sáng, thế nhưng con đã nghĩ đi chơi?” Đoạn phu nhân nghi hoặc nhìn Tử Thanh.

Tử Thanh cười nhẹ, kéo tay áo Đoạn phu nhân: “Nương, ngày mưa cũng có cái đẹp của ngày mưa mà, chúng ta cũng nên đi ra ngoài một chút.”

“Được rồi.”

“Tốt! Tốt! Tử Thanh ca ca, ta cùng tiểu Tình tử cũng phải đi!” Lí Nhược vỗ tay.

Tử Thanh lạnh lùng nhìn Tô Tình bên cạnh Lí Nhược, âm thầm thở dài, vì sao người phải hãm hại Triều Cẩm?

“Tốt, ta đã chuẩn bị xe ngựa rồi, mọi người đều cùng đi.” Nói xong, Tử Thanh liền gọi Man tử: “Man Tử đại thúc, mau dẫn các nàng lên xe đi.”

“Rõ!”

“Thỉnh lão phu nhân cùng các vị tiểu thư đi bên này.”

“An...” Tô Tình muốn nói lại thôi, vì sao kết quả lại thành thế này?

“Hoắc cô nương.” Tử Thanh bỗng nhiên gọi Hoắc Hương.

“Mời công tử nói.” Hoắc Hương kinh ngạc.

Tử Thanh cười nhẹ: “Trên đường thay ta chiếu cố Nhã nhi cho tốt, xe ngựa xóc nảy, còn có...mấy ngày nay ở Vân Châu, thực sự cảm ơn người.”

“Người hành nghề y vốn nên như thế...chỉ là hôm nay công tử có chút...”

“Ha ha, hôm nay cần phải du ngoạn một lần cho thoải mái, Vân Châu khó có được một ngày rảnh rỗi thế này.” Tử Thanh xoay người đi, chạm phải ánh mắt quyến luyến của Nhã Hề.

Không tiếng động gật đầu, Tử Thanh chỉ ngón áp út bên tay phải, kiên định nở nụ cười.

Nhã Hề rưng rưng lệ gật đầu, nắm chặt túm tóc tết trong tay, một giọt nước mắt rơi xuống trên nhẵn cổ.

“Đứa ngốc...”

“Đứa ngốc...”

Không hẹn mà hai người cùng khẽ mở miệng, ánh mắt nhìn nhau, thâm tình mỉm cười.

“Ha ha, Tử Thanh ca ca, mới sáng sớm đã nhìn chăm chăm Nhã Hề tỷ tỷ mà ngây người!” Thanh âm Lí Nhược bỗng nhiên vang lên.

Hai người đỏ mặt, cùng cúi thấp đầu.

“Tử Thanh ca ca, khi nào thì mời chúng ta uống rượu mừng đây?”

“Nhanh thôi, nhanh thôi.” Tử Thanh cười, nhin không được mà một mặt thê lương hiện lên giữa đôi mày.

“Vậy thì thật tốt quá! Ha ha.”

Tô Tình âm thầm nhìn gương mặt Nhã Hề, Nhã Hề tỷ tỷ, người phúc khí thật tốt.

“Ta...ta lên xe ngựa trước...” Không nỡ nhe răng miệng, Nhã Hề lại liếc nhìn Tử Thanh một cái thật sâu.

“Được, ta sẽ theo sau.” Tử Thanh mím môi, nhìn nàng ra khỏi nội viện.

Nhìn mọi người trong phủ không sai biệt lắm đều lên xe ngựa hết, Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi ba cỗ xe ngựa được Man Tử cùng tướng sĩ Vân Châu hộ vệ rời khỏi cửa nam, Tử Thanh đột nhiên kéo dây cương, đến trước xe ngựa Đoàn phu nhân nói: “Nương, con phải quay lại, con quên thứ này nên trở về lấy, mọi người đi trước, lát nữa con sẽ đuổi theo.”

“Hài tử này, luôn khiến người ta lo lắng.”

Tử Thanh nhìn Đỗ y quan ra hiệu, chỉ phương hướng Lạc Dương, chuyện tới nước này, rời khỏi Vân Châu rồi, chỗ duy nhất có thể tìm tới nương tựa chính là Lạc Dương Lí Vũ.

Đỗ y quan không tiếng động ôm quyền, mang theo ba cỗ xe ngựa đi về hướng nam.

“Tử Thanh...” Nhã Hề vén màn xe, nhin xuống những lời muốn nói, chỉ có thể rưng rưng lệ nhìn bóng hình Tử Thanh một mình cưỡi ngựa đứng dưới thành lâu kia: “Ta chờ nàng...”

“Nhã nhi, bảo trọng.” Cười thản nhiên, Tử Thanh cưỡi ngựa đứng trước cửa thành, đợi chờ mưa gió sắp đến.

Đến khi sắc trời hoàn toàn sáng, mây đen nghìn nghịt phía chân trời khiến lòng Tử Thanh cảm thấy đặc biệt áp lực.

“Lộp cộp! Lộp cộp! Lộp cộp! Lộp cộp!...”

Cước bộ của đại quân bên trong thành ngày càng gần, Tử Thanh từ thật xa đã nhìn thấy Ma Ô bi thương phần nộ cưỡi ngựa hung hãn phóng tới.

“Tiểu tạp mao! Ngươi có ý gì?” Ma Ô hung hăng hét lớn: “Sáng sớm hôm nay ta liền thấy thi thể đại ca chết ở nội viện phủ Vân Châu các ngươi, toàn bộ thành Vân Châu thế nhưng một dân chúng một tướng sĩ cũng không có!”

Tử Thanh ôm quyền, khiêm tốn nói: “Ma Dịch tướng quân chết trong phủ, ta là vạn vạn lần không thể ngờ được, chỉ là sự tình xảy ra rất đột ngột, ta sợ còn không điều tra rõ sự việc mà Ma tướng quân ngài đã giận chó đánh mèo lên thành Vân Châu, cho nên mới ra lệnh cho bách tính Vân Châu vô tội di tản...”

“Ngươi làm cái gì nghĩ lão tử không biết?” Ma Ô đột nhiên chặt đứt lời Tử Thanh: “Hằng vương điện hạ! Ngươi nói đi!”

Phía sau Ma Ô bỗng nhiên một người chậm rãi thúc ngựa đi ra, mình bào ngọc dải, đúng là Hằng vương.

“Kỳ thật đêm qua tiểu vương bị giam lỏng trong phủ, cũng không nghe rõ được...Hình như là Ma Dịch tướng quân uống quá chén, nên động thủ với Sử gia tiểu thư...Vị Sử gia tiểu thư kia tính tình cương liệt...vì thế dùng dao...”

“Điện hạ! Việc này vốn có chỗ kì quái, sao ngươi có thể vô đoán như thế?” Tử Thanh nhin không được lên tiếng cắt lời Hằng vương.

Hằng vương thở dài: “Ma Ô tướng quân, ngươi hiểu rõ tiểu vương, tiểu vương quả quyết không phải là kẻ ăn nói bừa bãi. Nhưng vị An công tử này rõ ràng đã biết hung thủ là ai, vậy mà đêm qua lại tự ý thả Sử Triều Cẩm, sợ Ma tướng quân ngươi trách tội, cho nên suốt đêm mới để trên dưới Vân Châu di tản hết.”

“Lão tử coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại dối dãi lão tử như thế!” Hận ý, từ kẽ răng Ma Ô hung hăng phun ra: “Ngươi thả nha đầu kia, ả thiếu ta một mạng, vậy dùng mạng của ngươi để trả đi!”

Tử Thanh giương mắt nhìn sắc trời, không được, còn phải kéo dài thêm một chút thời gian, nếu không với tốc độ của thiết kỵ Đột Quyết, giờ này khắc này vẫn có thể đuổi theo được Nhã nhi bọn họ.

“Cho dù muốn ta lấy mạng bồi thường thì cũng thỉnh Ma Ô tướng quân cho ta hỏi câu cuối cùng!” Tử Thanh nắm chặt cương ngựa, lạnh lùng nhìn Hằng vương: “Ta rất kỳ quái, vì sao người Đột Quyết các ngươi lại lấy lễ đối đãi với bị hoàng tử Đại Đường Hằng vương này như thế?”

Hằng vương cười nhẹ: “Bởi vì chúng ta đều là hậu duệ của sói...”

Chẳng lẽ nói...Hằng vương không phải thực sự là hoàng tử, mà là người Đột Quyết!

Tử Thanh cả kinh: “Ngươi không phải người Đại Đường?”

“Vấn đề này, ngươi giữ lại để trên đường xuống Hoàng tuyền hỏi Diêm vương đi.” Hằng vương âm lãnh cười, bỗng nhiên đặc ý nhìn Tử Thanh: “Ngươi cho là tiểu vương không biết các ngươi dùng kế kim thiên thoát xác sao? Nếu ngươi để cho bọn họ đi Phạm Dương, tiểu vương còn thật sự tính sai, nhưng đáng tiếc, ngươi cố tình lại để bọn hắn đi Lạc Dương, ha ha, tiểu vương nói cho ngươi biết, bọn hắn một người cũng trốn không thoát.”

Không có Sử Triều Cẩm, kế sách của ngươi đối với tiểu vương mà nói, tất cả đều là trò trẻ con!

“Ngươi!” Tử Thanh lòng tràn đầy thê lương, bọn họ gặp nguy hiểm!

“Tiểu vương nhìn trúng cái gì, cho tới bây giờ đều không có chuyện không tới tay được! An Khánh Ân, lúc này đây ngươi là cứu được một người nhưng hủy diệt tất cả những người khác, ha ha ha...” Nói xong, Hằng vương đảo mắt nhìn Ma Ô: “Ma tướng quân, cái chết của lệnh huynh, An Khánh Ân này tất nhiên vạn lần không thoát được can hệ! Tiểu vương giờ đi đón mỹ nhân trước, kẻ này, để tướng quân xử trí!”

“Được!”

“Lí Thiên! Ta sẽ không để ngươi thực hiện được đâu!” Ghìm ngựa quay đầu, Tử Thanh đá mạnh vào bụng ngựa, thúc ngựa phóng như điên...

“Muốn chạy! Toàn quân nghe lệnh! Ai giết chết tên tiểu tạp mao này đầu tiên, lão tử thưởng cho kẻ đó ngàn vàng!” Ma Ô vung đại thủ lên, phía sau dĩ nhiên vạn mã cùng lao đi...

“Tuân lệnh!”

Hằng vương lững thững để ngựa đi, nhìn bầu trời u ám, An Khánh Ân, hôm nay là ngày giỗ của người, người chạy không thoát được đâu.

“Giá –!” Tử Thanh phóng ngựa chạy như điên, Nhã nhi, nương, các người chờ ta, cho dù chết, ta cũng muốn cùng các người chết chung một chỗ!

Vài hạt mưa rớt xuống, rơi trên mặt Tử Thanh.

Mây đen cuộn cuộn, trong khoảng khắc, cơn mưa tầm tã ào ào đổ xuống, con đường phía trước mờ mịt, một mảnh mơ hồ...

71. Q.3 - Chương 71: Bốn Bề Thọ Dịch

“Tử Thanh....Tử Thanh...”

Nước mưa điên cuồng quất lên người Triều Cẩm, thành Vân Châu trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Trái tim mãnh liệt co thắt lại, Triều Cẩm thúc ngựa tìm khắp đầu đường đến cuối phố, nhưng mà bất luận thét gọi thế nào, đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng mưa rơi rào rào.

“Người ở đâu? Rốt cuộc người ở đâu?” Triều Cẩm thúc ngựa trở lại cửa nam, lắc đầu, muốn để mình tỉnh táo lại, Sử Triều Cẩm, người không thể loạn, trấn tĩnh, trấn tĩnh, trấn tĩnh, nơi này không có vết máu, khẳng định Tử Thanh bình yên, nàng không có việc gì, tất nhiên không có việc gì.

Rời khỏi Vân Châu, nơi bọn họ có thể đi chỉ có...chỉ có Lạc Dương...Phương hướng hẳn là hướng đó...

Triều Cẩm hít thật sâu mấy hơi, ghìm ngựa phóng về phía Lạc Dương, cúi đầu liền thấy dấu vó ngựa hỗn độn còn chưa bị mưa to xóa hết, một đường này phương hướng đúng là Lạc Dương.

Nhìn dấu vó ngựa loang lổ, rõ ràng là thiết kỵ đại quân Đột Quyết, nếu Tử Thanh bị đuổi theo...Triều Cẩm đột nhiên lắc đầu, không có khả năng! Không có khả năng! Tử Thanh không có việc gì, không có việc gì!

“Tử Thanh!” Thê lương hô lên, Triều Cẩm quất mạnh ngựa, dọc theo dấu vó ngựa hỗn loạn một đường đuổi theo.

Tử Thanh, chờ ta, chờ ta...

Sơn cốc xanh um tươi tốt, dưới mưa to có vẻ đặc biệt xanh ngắt.

Vó ngựa tung bay, Tử Thanh một khắc cũng không dám chậm lại.

Tiếng hò hét ở phía sau càng ngày càng gần, mưa to làm cho con đường trong sơn cốc trơn trượt, tuần mã chạy càng ngày càng chậm.

“Vút!”

Đột nhiên, một sợi dây thừng xuất hiện dưới vó ngựa Tử Thanh, con ngựa mệt mỏi bị sợi dây ngáng, đột nhiên ngã lộn ra đất, Tử Thanh bị quăng thật xa ra ngoài.

Cảm giác được vết thương bị rách truyền đến cơn đau như xé, Tử Thanh cắn răng một cái đứng lên, toàn thân không khỏi run rẩy.

“Người chạy không thoát được đâu.”

Tử Thanh kinh hãi quay đầu, chỉ thấy hơn mười thị vệ của Hằng vương đã sớm mai phục tại chỗ này, giờ một đám cao thủ tay cầm đại đao, chờ lấy tính mạng nàng.

“Điện hạ đã sớm tính được người sẽ đi qua sơn cốc này, đi đường tắt để đuổi theo xe ngựa, nên đặc biệt lệnh cho ta ở đây chờ An lục công tử đã lâu.”

Nắm chặt hai nắm đấm, Tử Thanh đột nhiên bật ra một tràng cười lạnh thê lương: “Ha ha, thì ra ta đã bốn bề thọ địch...” Năm đó Bá vương Hạng Vũ cũng có tâm tình như vậy sao? Thê lương, tuyệt vọng lại không cam lòng, không nỡ, Ngu Cơ bình yên ra đi, có lẽ Bá vương mất đi còn thanh thản hơn ta, mà Nhã nhi... Chẳng lẽ không thể chạy thoát khỏi bàn tay tên súc sinh kia? Không! Ta không chấp nhận số mệnh này, phải xông ra, xông ra!

Tử Thanh đột nhiên hung hăng cắn răng, rút ra bội kiếm bên hông: “Đến đây đi!”

Một đạo tia chớp xé rách bầu trời, một tiếng sấm kinh thiên vang vọng khắp nơi.

“Lộp cộp –!” Con ngựa dưới thân Triều Cẩm hí dài một tiếng, đột nhiên bốn vó mềm nhũn, ngã gục xuống, kịch liệt thở dốc.

“Người không thể ngã xuống, Tử Thanh đang chờ ta! Tử Thanh đang chờ ta!” Một đêm chạy như điên, con ngựa đã không chịu nổi, rốt cuộc không đứng dậy được.

“Đồ vô dụng! Đồ vô dụng!” Bỏ dây cương trong tay ra, Triều Cẩm vút roi đi, tiếp tục chạy nhanh dọc theo dấu vó ngựa, trái tim hoảng loạn mỗi khắc lại nhảy lên, đều đau đến thấu xương.

Tử Thanh, ta đến đây, ta đến đây... Người không thể làm nhục ta rồi không quan tâm đến ta thế, người đã nói muốn ta làm nữ nhân của người, người không thể nói chuyện không giữ lời!

“Vút!”

Một đạo kiếm ảnh cắt qua màn mưa, mang theo một tia máu tươi.

Tử Thanh hai mắt đỏ bừng, giống như một đầu dã thú rơi xuống bầy của thợ săn, mỗi một kiếm đâm ra, đã không còn để ý xem có bao nhiêu vết đao rơi xuống người...

Trên người vô số vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, Tử Thanh giương mắt nhìn hơn mười thị vệ còn lại của Hằng vương, lạnh lùng cười: “Các người... còn coi mình là người Đại Đường sao?”

“Ta...ta...” Một câu hỏi khiến cho thị vệ Hằng vương nghẹn họng.

“Trợ Trụ vi ngược... ngày khác tất có ác báo!”

“Người... người vẫn nên nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình trước đi!”

Đại quân Đột Quyết gần ngay trước mắt, Tử Thanh tuyệt vọng hít một hơi thật sâu: “Các người tránh ra!”

“Ha ha, một ngàn lượng hoàng kim là của ta!” Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên phía sau, một thanh trường mâu bỗng nhiên phóng xuyên qua ngực Tử Thanh...

Không còn tiếng mưa rơi, không còn tiếng vó ngựa, cũng rốt cuộc không còn nghe thấy thanh âm binh khí thiết kỵ Đột Quyết đâm vào thân thể.

“Ta...không muốn chàng gọi ta bằng cái tên đó...”

“Được...Nhã nhi...”

Nhã nhi, ta muốn gọi tên nàng thêm một lần, mười lần, trăm lần, ngàn lần, cuộc đời này còn chưa gọi đủ.

“Ta còn muốn nghe nàng đàn hát...”

“Được...”

“Còn muốn xem nàng nhảy múa...”

“Được...”

“Còn muốn...”

“Tử Thanh...Ta muốn...mỗi ngày đều có thể thấy chàng...”

Nhã nhi, nhưng mà rốt cuộc cũng không được gặp nàng nữa rồi.

“Đứa ngốc...Thế gian này, nơi nào có chàng, nơi ấy mới là thế ngoại đào nguyên của ta.”

Nhã nhi, thế ngoại đào nguyên, đột nhiên cách ta xa, thực xa, nếu ta chết đi, Hằng vương sẽ gây ra cho nàng bao nhiêu ác mộng đây? Ta không cam lòng, không thể an tâm!

“Tử Thanh...cái gì ta cũng không muốn...Ta...thầm nghĩ...muốn nàng...cùng ta...đến già...Làm Nhã nhi...của một mình...nàng...”

Thực xin lỗi, Nhã nhi, ta không làm được, giờ đây thật sự không làm được...

“Chúng ta phải nói rõ, nếu có một ngày chúng ta chia xa, vậy đều phải vì nhau mà sống cho tốt, chờ đợi ngày đoàn tụ.”

Thì ra, thì ra gặp lại chỉ là hy vọng hư ảo xa vời...

“Nhã nhi –!” Một tiếng thét không cam lòng khàn khàn thê lương từ miệng Tử Thanh thoát ra, kiếp này khó thoát khỏi cái chết thì cũng muốn hóa thành u hồn, thường ngày làm bạn với nàng!

“Thanh âm này! Sơn cốc!” Triều Cẩm đang ở giữa rừng toàn thân cứng đờ, run rẩy không ngừng: “Chẳng lẽ...chẳng lẽ...không –!”

Quỳ rạp xuống đất, hai bàn tay Triều Cẩm cào thật sâu vào nền đất: “Yến Tử Thanh! Sao người có thể không quan tâm đến ta như vậy, như thế nào có thể...”

Tử Thanh, Tử Thanh, ta thật sự mất đi người sao? Triệt để hoàn toàn mất người sao?

Ta không muốn kết cục như vậy, không muốn...

“Để nàng theo giúp ta mạo hiểm, đó mới chân chính là tàn nhẫn với nàng!”

“Tử Thanh, người thực sự thực sự tàn nhẫn...” Triều Cẩm gào khóc ngã gục xuống đất, người khiến ta một mình sống sót, có ý nghĩa gì? Có ý nghĩa gì đây?

Thiết kỵ Đột Quyết vây chặt Tử Thanh, một thanh trường mâu xuyên thẳng qua thân thể nàng trông đặc biệt chói mắt.

“Tiểu tạp mao!” Xa xa, Ma Ô lạnh lùng nhìn Tử Thanh, lệ nóng doanh tròng: “Người cũng biết đau? Vậy vì sao người phải tự mình thả hung thủ! Khiến cho đại ca của lão tử chết không nhắm mắt?”

“A...a...” Tử Thanh toàn thân run run, thê lương cười lớn.

“Người cười cái gì?”

Máu tươi từ khóe miệng chảy xuống, Tử Thanh nhắm mắt lại: “Triều Cẩm...vô tội...vì sao ta...không thể thả nàng?”

“Người!” Ma Ô phần nộ quát: “Loạn tên bắn chết!”

“Tuân lệnh!”

“Vút! Vút! Vút!...”

Loạn tên đều cắm ngập vào thân thể Tử Thanh, không còn thấy đau, cũng không còn thấy lạnh, hết thấy trước mắt, chỉ còn lại một mảnh hắc ám...

Triều Cẩm, nếu có kiếp sau, nhất định sẽ không phụ nàng...

Mưa rơi càng lúc càng lớn, khoảnh khắc Tử Thanh ngã xuống, tia chớp lóe lên xé rách nửa bầu trời, ánh chớp chói mắt làm ọi người không khỏi vội vàng che mắt...

“Oanh long long!”

Một tiếng sấm rền vang làm cho lòng Triều Cẩm bỗng nhiên chấn động.

“Vô luận thế nào, ta cũng muốn gặp nàng một lần!” Triều Cẩm ráng sức đứng lên, chạy về hướng sơn cốc.

Đại quân Đột Quyết đã lui đi, thị vệ Hằng vương cũng mang theo thi thể đồng bạn rời đi theo lệnh Hằng vương.

Trong sơn cốc, máu tươi nhuộm đỏ một màu, còn chỉ là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“Tử Thanh...” Triều Cẩm run rẩy bỏ nhào xuống, vươn hai tay chạm vào vũng máu kia: “Bọn chúng thế nhưng lại tàn nhẫn với nàng như vậy! Thế nhưng...thế nhưng...khiến ta thậm chí nhìn nàng một lần cũng không được!”

Run run nhìn bùn đất cùng máu tươi trên tay, Triều Cẩm cắn chặt môi, liên tục lắc đầu: “Đường xuống Hoàng tuyền ta sẽ không để nàng phải cô độc đâu...sẽ không...”

Máu tươi từ bên khóe môi chảy xuống, bị mưa xóa nhòa.

“Ma Ô...Hằng vương...Tô Tình...” Ánh mắt một phiến đỏ rực màu máu khiến cho người ta phải sợ hãi, thanh âm Triều Cẩm run rẩy: “Nàng chờ ta mấy ngày, Tử Thanh, ta biết nàng ôm hận, không cam lòng, bọn chúng thiếu nợ nàng, ta sẽ giúp nàng đòi về, rồi sẽ lại đến với nàng, được không?”

“Đột Quyết!”

“Đại Đường!”

Lạnh lùng nhìn cơn mưa to dai dẳng trút xuống thiên địa không dứt: “Ta muốn ối một tác đất của các người đều nhuộm máu tươi!”

Tay phát run cõi y bào ướt đầm, Triều Cẩm đem đám huyết nhục mơ hồ dưới đất từng chút từng chút bốc vào trong y bào, thê lương cười: “Tử Thanh, giờ đây nàng đi theo ta, vĩnh viễn cũng không phân khai, ta mang nàng trở về, ai cũng không thể thương tổn nàng được nữa...”

72. Q.3 - Chương 72: Nghe Thấy Tin Dữ

“Tử Thanh — !” Trái tim bỗng nhiên đau nhói, Nhã Hề không khỏi thất kinh nhìn hướng Vân Châu, chẳng lẽ...

Chiếc nhẫn cổ nơi ngón áp út bàn tay phải bỗng nhiên đứt đoạn, nước mắt Nhã Hề cũng chảy xuống trong nháy mắt.

“Nhã Hề, người làm sao vậy?” Hoắc Hương vội vàng cầm tay nàng, giúp nàng bắt mạch: “Người...sao người lại đột nhiên hoảng loạn như vậy?”

“Nàng...Tử Thanh nàng...” Nhã Hề rơi lệ lắc đầu, không nói nên lời, cũng không dám nói ra lời, Tử Thanh...Nàng...Nàng thật sự đã xảy ra chuyện sao? Sẽ không...sẽ không...Nàng sẽ trở về...Ta tin tưởng nàng sẽ trở về!

Hoắc Hương kinh ngạc: “Đúng rồi, vì sao giờ Yến công tử còn chưa đuổi kịp chúng ta?”

“Nàng...” Nhã Hề đột nhiên ôm chặt Hoắc Hương: “Hoắc cô nương, nàng...nàng là cố ý ở lại Vân Châu, giữ chân đại quân Đột Quyết để cho chúng ta bình yên rời đi!”

“Cái gì?” Hoắc Hương đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ vì sao trước đó Tử Thanh lại đột nhiên nói với nàng những lời kia.

“Ta rất sợ...rất sợ...” Đột nhiên, cảm thấy toàn thân mình lạnh như băng, Nhã Hề bi ai nói.

“Người tốt sẽ có báo đáp, Yến công tử sẽ không có việc gì đâu...”

“Lộp cộp! Lộp cộp!...”

Đột nhiên bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng vó ngựa.

“Người xem, không phải đã trở lại sao?” Hoắc Hương thở phào nhẹ nhõm, vội vén rèm, vẻ tươi cười chợt cứng lại.

“Từ...” Nhã Hề ngẩn ra, sắc mặt kinh hãi, sao lại là hắn!!

Vó ngựa bay nhanh, Hằng vương cười nhìn Nhã Hề: “Nhã Hề cô nương, nhìn thấy tiểu vương, không vui sao?”

“Đi mau! Đừng ngừng lại!” Nhã Hề hoảng sợ buông màn xe.

“Các người muốn chạy sao?” Thanh âm Hằng vương trầm xuống, binh mã vương phủ đông nghìn nghịt đã ở phía trước ngăn xe ngựa lại.

“Ha ha...” Hằng vương thả chậm vú ngựa: “Lúc này thật sự là không đi được.” Ngẩng đầu nhìn mưa to đầy trời: “Các người xem, ngay cả trời cũng giúp tiểu vương giữ người lại.”

“Điện hạ! Người ngăn chúng ta lại, đến tột cùng là muốn làm gì đây?” Đỗ y quan cười ngựa tiến lại, ôm quyền hỏi.

“Tiểu vương đón giai nhân đi, các người vẫn có thể đi Lạc Dương ngắm mẫu đơn gì đó.” Hằng vương lạnh lùng cười.

“Mụ nội nó! Người cho rằng hộ vệ của thứ sử Vân Châu là vô dụng sao? Nơi này một người cũng không thể mang đi!” Man Tử giận dữ quát, trợn trừng với Hằng vương: “Cho dù người đường đường là hoàng tử cũng nên tuân thủ quốc pháp, sao có thể làm loạn như thế?”

“Tiểu vương không làm loạn a, tiểu vương chính là không đành lòng nhìn giai nhân sau này không người chiếu cố, cho nên đặc biệt đến đón tiếp.” Nói xong, ánh mắt tham lam liền dừng trên cổ xe ngựa của Nhã Hề: “Nhã Hề cô nương, nàng là đang đợi vị An lục công tử kia?”

“Người!” Nhã Hề kinh hãi vén rèm: “Người có biết hiện tại Tử Thanh thế nào không?”

“Ai, tiểu vương cố hết sức rồi, nhìn hắn một thân một mình cưỡi ngựa dẫn đại quân Đột Quyết về hướng tuyệt cốc, giờ phút này sợ là...” Cười nhẹ, một ít nước mưa rơi trên mặt, Hằng vương lắc đầu: “Sợ là lão thiên rơi lệ vì hắn a.”

“Tử Thanh!” Nhã Hề nhắc lần váy, muốn xuống xe.

Hoắc Hương bỗng nhiên giữ Nhã Hề lại: “Nhã Hề, người bình tĩnh đi, có lẽ những lời hắn nói đều là dối trá thôi sao?”

“Lời này của Hoắc cô nương không đúng rồi, hôm nay tiểu vương thực sự không nói dối.”

“Điện hạ! Người vừa mới nói gì?” Thanh âm Tô Tình ở một chiếc xe ngựa khác vang lên, nàng đã vén rèm bước xuống.

“Người nói Thanh nhi của ta làm sao?” Đoạn phu nhân vén rèm xuống xe, Đỗ y quan vội vàng bung dù che cho bà.

“Tiểu Tình tử, bên ngoài trời đang mưa, nàng...” Lí Nhược vội vàng bung dù xuống xe, vì Tô Tình che gió chắn mưa, lại bị tình hình bên ngoài làm cho kinh ngạc: “Vì sao... vì sao có người chặn xe ngựa lại?”

Hằng vương nghiêng đầu cười nhìn Tô Tình: “Ai nha, Tô cô nương, tiểu vương còn sợ không thấy người cơ, kẻ giá họa này của cô nương thật sự lợi hại, bức Sử Triều Cẩm đi, bức tử An Khánh Ân, ha ha, thật sự làm tiểu vương bội phục, bội phục!”

“An công tử! Người! Rõ ràng là người bảo ta...” Thân mình Tô Tình chấn động, không thể tin được tất cả những gì nghe thấy.

“Không sai, là tiểu vương bảo người đi giết Ma Dịch tướng quân, nhưng mà, giết hay không còn không phải do người sao? Tiểu vương cũng không lấy dao ép người đi giết người a.” Hằng vương bật cười: “Nếu các người muốn báo thù cho An lục công tử, vậy tìm Tô cô nương đi, cái gì tiểu vương cũng không làm.”

“Tiểu Tình tử...nàng...thế nhưng thật sự là nàng...” Lí Nhược vô cùng khiếp sợ nhìn nàng, vì sao lại là nàng, vì sao nàng phải làm việc đó, làm thương tổn Tử Thanh ca ca!

“Ô Tình! Thanh nhi nhà ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi phải...phải cùng tên súc sinh này mưu hại hài tử của ta!” Đoạn phu nhân nước mắt như mưa, tiến lên hung hăng cho Ô Tình một cái tát: “Ngươi đền mạng cho Thanh nhi! Trả lại Thanh nhi cho ta!”

“Ta...ta chỉ là...chỉ là...” Ô Tình run rẩy nhìn mọi người trước mặt, sao ta có thể lại đi tin tưởng lời Hằng vương nói, đi thương tổn ngươi, Tử Thanh, ta không nghĩ tới một kết quả như vậy, không nghĩ tới! Không dám nhìn Lí Nhược, không dám nhìn Đoạn phu nhân, lại càng không dám nhìn Nhã Hề tỷ tỷ đang run rẩy, Nhã Hề tỷ tỷ...Ta không biết sẽ có kết quả như vậy...Nước mắt, không tự chủ được rơi xuống, Ô Tình cầm hận nhìn về phía Hằng vương, đột nhiên lao tới: “Thì ra ngươi lợi dụng ta?”

“Ô cô nương, ngươi cũng thật thông minh.” Hằng vương âm hiểm cười: “Bất quá, cái gì cũng muộn rồi, ngươi có muốn xuống Hoàng tuyền bồi tiếp hán không?”

“Ngươi! Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!” Ô Tình tóm chặt góc áo Hằng vương, muốn lôi hắn xuống ngựa.

“Tiểu vương thành toàn cho ngươi!” Rút bội kiếm bên hông ra, Hằng vương nhắm Ô Tình chém xuống.

“Tiểu Tình tử!” Một tán ô đột nhiên ném về phía tay Hằng vương, vừa vặn làm cho kiếm phong lệch khỏi Ô Tình. Lí Nhược một bước xông lên, kéo Ô Tình ra phía sau mình, hung hăng trừng mắt với Hằng vương: “Nếu đương kim Thánh thượng biết được nhi tử mình giết hại trung thần, tất nhiên sẽ không tha cho ngươi!”

“Thì tính sao?” Hằng vương lạnh lùng cười: “Tiểu vương lại không muốn làm hoàng đế, cùng lắm thì biếm ta thành quận vương, dù sao người đã chết, vĩnh viễn đều không sống lại được!”

“Lí Nhược, ngươi tránh ra, ta nghiệp chướng nặng nề, nay chỉ có chết đi mới có thể đền mạng cho Tử Thanh!” Ô Tình đẩy Lí Nhược ra.

“Ta không!” Lí Nhược quát cường lắc đầu: “Mặc kệ nàng làm gì, muốn đền tội, ta cũng làm cùng nàng!”

Thân mình Ô Tình run lên: “Tội gì ngươi phải làm thế?”

“Ta...”

“Ngươi chết thì có ích gì?” Thanh âm bi thương của Nhã Hề vang lên: “Ngươi có thể trả lại phu quân cho ta sao?” Nước mắt chảy xuống, bàn tay nắm chặt bím tóc tết không khỏi run run, Nhã Hề cầm hận nhìn nàng: “Ta muốn Tử Thanh bình yên trở về! Ngươi chết đi có thể khiến nàng sống lại sao?”

“Phu quân?” Sắc mặt Hằng vương đột nhiên trầm xuống, nhìn chằm chằm vào Nhã Hề: “Các ngươi thành hôn khi nào?”

Thê lương cười, Nhã Hề đem nắm tóc gắt gao ôm trước ngực: “Đêm qua kết tóc, ta đã là thê tử của Tử Thanh!”

Hoắc Hương, Lí Nhược, Đoạn phu nhân, Ô Tình đều kinh ngạc.

Nhã Hề gạt lệ, nhìn Đoạn phu nhân: “Nương...con đã đáp ứng Tử Thanh rồi, sẽ chiếu cố người thật tốt, chờ nàng trở lại, con tin tưởng nàng sẽ không nuốt lời.”

“Nhã...Nhã nhi...” Đi tới trước xe của Nhã Hề, Đoạn phu nhân run rẩy vươn tay vuốt lên ba đạo vết thương trên mặt nàng: “Được, chúng ta đều chờ nàng trở lại.”

“Chúng ta phải nói rõ, nếu có một ngày chúng ta chia xa, vậy đều phải vì nhau mà sống cho tốt, chờ đợi ngày đoàn tụ.”

Lời Tử Thanh nói đêm qua vẫn còn quanh quẩn trong đáy lòng, Nhã Hề nén xuống đau đớn cùng sợ hãi, Tử Thanh, ta tin nàng sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.

“Hắn không trở lại được đâu!” Hằng vương lạnh lùng quát: “Vĩnh viễn đều không thể được!”

“Hết thấy đều chỉ là lời nói một phía của ngươi!” Nhã Hề quát cắt đứt lời Hằng vương.

Nhìn gương mặt Nhã Hề, Hằng vương đột nhiên cảm thấy kỳ thật nàng cũng không nhu nhược như trong tưởng tượng, thậm chí nếu quá cường ép thì còn có thể kiên quyết tìm cái chết.

Muốn khiến nàng ngoan ngoãn đi, chỉ có thể xuống tay với những người bên cạnh nàng.

Ánh mắt bỗng nhiên dừng trên người Đoạn phu nhân, Hằng vương cười nhẹ: “Cho dù là lời nói một phía của bốn vương thì thế nào? Nhã Hề, hôm nay nếu nàng không đi cùng tiểu vương, tiểu vương dám nói, những người bên cạnh nàng, không một ai có thể sống sót!”

“Nếu người dám làm thương tổn ta cùng tấu tấu, ca ca ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” Lí Nhược giận dữ quát.

Hằng vương ha ha cười to: “Các người cho rằng một tên Đông Đô Phó lưu thủ nhỏ nhọ lại dám tìm tiểu vương trả thù sao?”

“Mụ nội nó! Lão tử đi giày rơm lớn lên, quản gì người là điện hạ hay không! Nếu người dám động đến các nàng, ta chém người trước!” Man Tử rống to một tiếng: “Các huynh đệ! Vì An lực công tử, mọi người dù chết cũng phải bảo vệ gia quyến của đại nhân!”

“Rõ!”

Nhóm hộ vệ nhất thời đem ba cỗ xe ngựa găt gao bảo vệ.

“Đám sơn phi ô hợp, sao có thể chống được với thiết giáp Đại Đường ta một khắc đây?” Hằng vương lắc đầu cười lạnh, nhìn Nhã Hề: “Từ giờ trở đi, mỗi lần tiểu vương hỏi nàng có đi không, nếu đáp không một tiếng, tiểu vương liền giết một người ở chỗ này!”

73. Q.3 - Chương 73: Cùng Sói Đánh Cuộc

“Điện hạ thật lớn giọng!” Đỗ y quan đột nhiên lấy từ trong lòng ta một lệnh bài vàng kim: “Chẳng lẽ ngay cả Đông cung cũng không áp chế nổi người?”

“Ha ha, người quả nhiên là một trong những tâm phúc của thái tử, quý y Đỗ Phương.” Hằng vương lạnh nhạt cười: “Đáng tiếc, cho dù thân phận người có sáng tỏ, tiểu vương cũng không sợ người nửa phần! Bởi vì tiểu vương ngay cả thái tử hoàng huynh còn không sợ, sao có thể sợ người đây?”

“Nếu là Quảng An công chúa thì sao?” Đoạn phu nhân đột nhiên mở miệng, ngạo nghễ nhìn Hằng vương: “Năm đó hoàng đệ còn không biết được hoài thai trong bụng vị phi tử nào, nay trưởng thành, cánh cứng rắn, ngay cả thái tử cũng không để vào mắt sao?”

“Quảng An công chúa?” Hằng vương giật mình, bỗng nhiên cười to một tiếng: “Nguyên lai là người trước kia cùng kẻ khác bỏ trốn, hoàng tử khiến cho hoàng thất náo loạn mất hết cả mặt mũi? Ha ha, thật sự là buồn cười, đường đường là công chúa Đại Đường, thế nhưng lại làm cơ thiếp của tên vừa xấu vừa mập An Lộc Sơn kia, ha ha, cho dù hôm nay tiểu vương giết người, phụ hoàng cũng sẽ không trách ta nửa phần!”

Một câu nói khiến cho Đoạn phu nhân không đáp được gì, lại khiến mọi người ở bên đều kinh ngạc nhảy dựng.

“Thì ra Tử Thanh ca ca cũng là con cháu Hoàng thất, thế nhưng người lại dám giết hại chất nhi nhà mình, nếu rơi vào tai Thánh thượng, người cũng không sống được bao lâu!” Lí Nhược giật mình.

“Nếu các người đều thành người chết thì sao? Còn ai sẽ nói ra ngoài đây?” Hằng vương ngửa đầu cười to, nhìn Nhã Hề: “Nàng đi hay không đi?”

“Nhã Hề tỷ tỷ không cần đáp ứng hần!” Lí Nhược nói xong liền giơ tay đánh về phía Hằng vương: “Ta đánh chết tên bạch nhãn lang nhà người!”

“Người tưởng tiểu vương không biết võ công sao?” Hằng vương bỗng nhiên vững vàng bắt lấy tay Lí Nhược, năm ngón dùng sức, Lí Nhược không nhịn được hét thảm một tiếng.

“Người buông nàng ra...” Nhã Hề đột nhiên mở miệng, vẫn không nhúc nhích nhìn Hằng vương.

Hoắc Hương giữ chặt tay áo Nhã Hề: “Người không thể đáp ứng hần, hần đích thị là loại tiểu nhân nói chuyện không giữ lời!”

“Con là con dâu của ta, không thể đồng ý với hần!” Đoạn phu nhân cũng cuống quýt giữ chặt tay Nhã Hề, lắc đầu liên tục: “Thanh nhi nay sinh tử không rõ, ta không muốn lại mất thêm một hài tử nữa!”

Lệ nóng doanh tròng, Nhã Hề vừa cười nước mắt vừa rơi: “Nương, có những lời này của người là đủ rồi...” Tử Thanh, ta đã đáp ứng với nàng, ta sẽ làm được, giờ đây, chuyện nàng đã đồng ý với ta, trăm ngàn lần đừng nuốt lời...

“Nhã Hề...Nhã Hề tỷ tỷ, đừng để ý đến ta, người không thể đáp ứng hần!” Lí Nhược đau đến đỏ mồ hôi.

“Buông ra! Buông ra!” Tô Tình mãnh liệt đập vào tay Hằng vương, lại bị hần hung hăng hất ra, khiến cả Lí Nhược cũng ngã xuống thật xa.

“Lòng kiên nhẫn của tiểu vương có hạn, Nhã Hề, nàng không trách ta được!”

“Thả bọn họ, ta đi theo người!” Thanh âm Nhã Hề kiên định vang lên.

Hằng vương cười ha hả: “Tốt lắm Nhã Hề, hảo, tiểu vương cam đoan, tuyệt đối sẽ không động đến một người bọn họ!”

“Điện hạ, Nhã Hề muốn là không có ai động đến bọn họ, chứ không phải chỉ có người không động.” Nhã Hề thê lương cười: “Nếu ta với người vừa đi, người liền hạ lệnh thương tổn đến họ, cũng không tính là trái lời phải không?” Tử Thanh, vô luận thế nào ta cũng sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt...Cho nàng thấy một ta thật kiên cường.

Kinh ngạc nhìn nàng, đáy lòng Hằng vương không khỏi lạnh lẽo: “Tiểu vương thật ra không ngờ thế nhưng nàng lại nói ra những lời như vậy.”

“Nếu điện hạ không đáp ứng, Nhã Hề tình nguyện cùng mọi người chết ở chỗ này!”

“Người!” Hằng vương hít một hơi: “Được! Nhưng một người ở đây cũng không thể đi! Tiểu vương phải mang tất cả các người về Trường An!”

“Mụ nội nó! Người giữ được ta chắc?” Man Tử rốt cục nhịn không được.

“Man tướng quân, đừng!” Nhã Hề vội vàng quát bảo Man Tử dừng lại, lắc lắc đầu: “Mặc kệ có khó chịu đến đâu, chỉ có còn sống mới có hy vọng.”

“Nhưng mà...khẩu ức khí này, ta thực nhịn không được!” Man Tử siết chặt tay, thở dài.

Nhã Hề nắm lấy tay Đoạn phu nhân: “Nương, mau lên xe đi, cẩn thận cảm lạnh.”

“Hài tử, con cũng thật ngốc!” Đoạn phu nhân liên tục lắc đầu, thấy nước mắt ẩn nhẫn của Nhã Hề nơi đáy mắt, không khỏi dừng lời, chỉ cùng Nhã Hề lên xe.

Hằng vương vung tay lên, đắc ý cười: “Người đâu, áp giải Lí Nhược cùng Tô Tình lên xe, có tiểu muội này trong tay, phỏng chừng Lạc Dương Lí Vũ cũng không dám vọng động! A, tiểu vương quên mất, phu nhân của hần cũng ở trong này, ha ha, quả nhiên là tốt.”

“Người đừng mơ dùng ta cùng tẩu tẩu uy hiếp ca ca!” Lí Nhược hung hăng quát.

“Sao? Người không tin?” Hằng vương ngửa đầu cười: “Tiểu vương thực thích cá cược với người khác, không bằng, ta với người cá cược, sao?”

“Nếu người thua, phải thả Nhã Hề tỷ tỷ!” Lí Nhược nghiêm mặt nói.

“Được, nếu người thua, vậy người liền ngoan ngoãn làm thiếp thân nha hoàn của tiểu vương, thế nào?” Hằng vương tinh tế nhìn gương mặt Lí Nhược, nữ tử ngây thơ lại như trái ớt nhỏ thế này, nếu để làm bạn bên người thì cũng là một chuyện thú vị.

“Được! Người nói mau, đánh cuộc gì?” Lí Nhược lo lắng hỏi.

“Vậy cược xem ca ca người Lí Vũ mà biết người cùng Hoắc cô nương đều ở Hằng vương phủ Trường An thì có dám tới cứu hay không?” Hằng vương lạnh lùng cười.

“Thế thì người thua rồi!” Lí Nhược kiên định nói.

“Chưa tới cuối cùng, cũng không biết được!” Hằng vương âm hiểm liếc Tô Tình: “Tiểu vương hay người cũng vô pháp đối mặt với những người này, không bằng người đi làm người truyền tin?”

“Ta?”

“Không thể! Tiểu Tình tử là một nữ tử yếu đuối, ngàn dặm xa xôi như thế, chưa tới Lạc Dương, chỉ sợ đã...đã...”

Tô Tình rưng rưng lệ nhìn Lí Nhược, vì sao giờ khắc này rồi mà người vẫn còn có thể nghĩ đến an nguy của ta?

“Người nói cũng đúng, đánh cược, sao có thể không công bằng? Tự nhiên là để cho tướng sĩ Vân Châu hộ tống nàng trên đường rồi.” Nói xong liền nhìn Man Tử: “Không phải người tự xưng mình là anh hùng sao? Có nguyện đưa Tô Tình đến Lạc Dương không?”

“Ta không muốn hộ tống nữ nhân này!” Man Tử hung hăng trừng Tô Tình.

Lí Nhược vội vàng lắc đầu: “Man Tử đại thúc, người không muốn cứu Nhã Hề tỷ tỷ sao? Đây chính là cơ hội duy nhất của chúng ta!”

“Người thật sự tin tưởng lời hấn nói?” Man Tử lạnh lùng nhìn Hằng vương: “Nếu toàn bộ tướng sĩ Vân Châu chúng ta đều hộ tống nữ nhân này đi Lạc Dương, nàng sẽ an toàn, nhưng toàn bộ nơi này sẽ đều là binh mã của hấn, các người liền gặp nguy hiểm a!”

“Cái này...” Lí Nhược bưng bình tỉnh đại ngộ: “Người không phải là thành tâm muốn cược với ta!”

Hằng vương nhíu mày: “Muốn có đường sống, khẳng định phải trả giá lớn, có tin hay không thì tùy các người, bất quá, đến Trường An rồi các người sẽ không có cơ hội đi nữa, sẽ không ai tìm ra.”

“Được, ván này ta cược!” Lí Nhược gật đầu, nhìn Man Tử: “Man Tử đại thúc, ta sẽ dùng hết khả năng bảo hộ Nhã Hề cô nương, chỉ cầu đại thúc mọi người hỏa tốc đem tiểu Tình tử đưa đến Lạc Dương, nói cho ca ca biết chúng ta gặp nguy hiểm, các người nhanh một ngày, Nhã Hề tỷ tỷ cũng sớm một ngày được giải thoát.”

“Việc này!” Man Tử không tình nguyện nhìn Tô Tình: “Tốt nhất trên đường người đừng giở tâm kế gì ra, nếu không ta nhất định sẽ một đao chém người!”

“Ta...” Tô Tình hoảng sợ run lên.

Lí Nhược thản nhiên nhìn Tô Tình: “Tiểu Tình tử, mặc kệ trước kia nàng làm chuyện xấu gì, lúc này, ta tin tưởng nàng.”

Nước mắt rơi xuống, Tô Tình muốn tiến lên nắm chặt tay Lí Nhược, lại bị Lí Nhược nhẹ nhàng tránh né: “Việc không nên chậm trễ, các người mau khởi hành đi!” Xoay người đi, nhin không được mà ứa nước mắt, tới nước này rồi, chỉ có thể tự mình nàng chuộc tội thôi!

Nhìn Lí Nhược một cái thật sâu, Tô Tình nặng nề cúi đầu.

“Các người thương lượng xong chưa?” Hằng vương lạnh lùng hỏi.

“Chỉ mong đến lúc đó điện hạ không đổi ý!”

“Tuyệt không đổi ý!”

“Các huynh đệ, đi! Chúng ta hộ tống Tô cô nương đi Lạc Dương.” Man Tử vẫy tay một cái, tướng sĩ Vân Châu liền cùng Man Tử mang theo Tô Tình tiếp tục chạy về hướng Lạc Dương.

“Ta...ta muốn cùng Nhã Hề tỷ tỷ ngồi chung xe.” Lí Nhược nhin không được rùng mình một cái, trèo lên xe ngựa Nhã Hề.

“Ha ha, cuối cùng chiến thắng thủy chung là ta!” Hằng vương ha ha cười to một tiếng, cười nhẹ với Đỗ y quan vẫn đứng một bên hồ hững không nói: “Nếu ngươi là kẻ hiểu biết, đến Trường An đầu nhập dưới trướng của ta, tiểu vương cam đoan ngươi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Đỗ y quan nhẹ nhàng ôm quyền: “Vâng thỉnh Hằng vương đề bạt nhiều hơn.” Trước khi tới Trường An, phải tìm một cơ hội để cho các nàng đào tẩu, nếu không thì cho dù Lí Vũ biết hết thấy cũng quả quyết không dám mạo muội động thủ!

“Tốt! Thúc thôi!” Hằng vương thu hồi bội kiếm, vung đại thủ lên: “Đi, xuất phát, trở về Trường An!”

Thị vệ vương phủ liền dàn quanh hai sườn xe ngựa, một cỗ xe liền khởi hành về phía tây.

“Nương, nếu trên đường có cơ hội, nhất định phải mang các nàng chạy trốn.” Nhã Hề nghiêm túc nhìn Đoạn phu nhân, bỗng nhiên mở miệng.

“Vậy còn con?” Đoạn phu nhân kinh hãi nhìn gương mặt nàng.

“Con sẽ ở lại, cuốn lấy hân.” Thản nhiên mở miệng, lại quá đau đớn cổ nuốt nước mắt vào lòng, Nhã Hề bỗng nhiên cười: “Thân là linh nhân, tất nhiên không thể bỏ được một bước đi lấy lòng đại quan quý nhân này.”

“Nhã Hề! Không được!” Hoắc Hương lập tức đập tắt ý niệm trong đầu nàng: “Nếu Tử Thanh trở về biết được, nàng sẽ thương tâm đến chết mất.”

“Nhã Hề tỷ tỷ, không thể!” Lí Nhược hoảng hốt ôm chặt nàng, vẫn lắc đầu.

“Tử Thanh nếu còn sống, biết được nương không có việc gì, các ngươi không có chuyện gì, nàng sẽ vui vẻ, nếu Tử Thanh...” Nhã Hề nhin xuống không muốn tin lời Hằng vương: “Tử Thanh sẽ trở về, chúng ta đều phải sống sót.”

Tử Thanh...phu quân, ta còn chưa gọi đủ xưng hô này, không nghe đủ nàng hát, ta chưa làm đủ được Nhã nhi ở trong lòng nàng mà nàng thương yêu bằng mọi cách ...Nàng đã đáp ứng ta sẽ còn sống trở về, ta chỉ cầu cho thời khắc này đây, nàng đừng nuốt lời, được không?

“Hài tử...” Đoạn phu nhân ôm Nhã Hề vào lòng: “Đừng làm chuyện điên rồ, nếu Thanh nhi thật sự mất rồi, ta chỉ còn có con, Nhã Hề.”

Nước mắt chảy xuống hai má, Nhã Hề thê lương hô một tiếng: “Nương...” Trái tim co rút thật mạnh, Nhã Hề âm thầm nói một câu, thực xin lỗi, nương, con phải khiến người thất vọng rồi.

Nhắm hai mắt lại, toàn thân Nhã Hề run rẩy, Tử Thanh, mặc kệ ta biến thành bộ dáng gì đi nữa, ta cũng chỉ là Nhã nhi của một mình nàng...

Thiên thượng nhân gian, vĩnh viễn không chia lìa.

74. Q.3 - Chương 74: Tâm Như Tro Tàn

Phạm Dương, tháng tư, mặt trời chiếu rọi.

“Tử Thanh, chúng ta đã trở lại.” Ôm một hộp gỗ nhỏ, Triều Cẩm bước vào đại môn Sử gia, đập vào mắt là chữ hỉ đỏ thắm, lại khiến lòng Triều Cẩm chợt lạnh.

“Tiểu thư đã trở lại! Đại nhân, tiểu thư đã trở lại!” Gia đình ngoài cửa thấy khuôn mặt gầy yếu của Triều Cẩm liền hoảng hốt vội vàng chạy vào phủ.

Vạn vạn lần không nghĩ tới, người chạy ra sớm nhất lại dĩ nhiên là Sử tiểu muội kia.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy cái bụng hơi nhô cao của nàng, Sử tiểu muội kích động tiến lên giữ chặt tay Triều Cẩm: “Tỷ tỷ người trở lại là tốt rồi, toàn bộ bọn họ đều bức ta phải bỏ hài tử, ta không muốn, không muốn, ta không muốn lại vì lợi ích gia tộc mà gả cho ai nữa, người thay ta gả lần này đi, được không?”

“Bọn họ muốn người gả cho ai?” Triều Cẩm thản nhiên hỏi.

“Đột Quyết vương tử A Sử Na Côn.” Sử tiểu muội hoảng sợ lắc đầu: “Hài tử này vô tội!”

“Vương tử?” Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Có bao nhiêu vạn binh sĩ?”

“Nghe nói là mười vạn...” Sử tiểu muội trong mắt lấp lánh nước mắt, mặc kệ giờ phút này nàng đến tột cùng là diễn trò hay thật sự luyến tiếc hài tử trong bụng, Triều Cẩm cũng không muốn đoán nhiều.

Triều Cẩm lắc đầu: “Tiểu muội, yên tâm đi, lần này sẽ không có ai lại ép buộc ngươi nữa, mặc kệ hài tử trong bụng là của Lăng Trọng hay Trịnh Nguyên Hoán, đúng như lời ngươi nói, đều vô tội, an tâm sinh hạ đi.”

“Tỷ tỷ...” Thật không ngờ Triều Cẩm thế nhưng sẽ nói như vậy, Sử tiểu muội kinh ngạc đứng ngây ra tại chỗ.

“Lớn bé có thứ tự, cho dù phải gả thì cũng không tới phiên ngươi.” Triều Cẩm không hề nhìn nàng, chỉ hờ hững đi vào nội đường, mười vạn...Tốt...Liên bắt đầu từ mười vạn binh Đột Quyết này đi...Tử Thanh, nàng cứ chờ xem ta từng bước từng bước báo thù cho nàng.

“Nguyên lai là muội muội đã trở lại a, ta còn sợ muội muội đã cùng An lục công tử đơm hoa kết trái, không muốn trở về gặp chúng ta.” Sử Triều Nghĩa cười tươi ra đón.

“Cha ở đâu?” Triều Cẩm lạnh lùng mở miệng.

“Triều Cẩm, như thế nào ngươi lại có thể ngay cả cha cũng không gọi một tiếng?” Sử Triều Nghĩa nhìn gương mặt lạnh như băng của Triều Cẩm, không hiểu sao cảm thấy có chút bất an, đột nhiên trở về, còn ôm một cái hộp gỗ kỳ quái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?, “Trên tay ngươi là cái gì?”

“Đây là tính mạng của ta, ai cũng không thể đụng vào!” Triều Cẩm hất tay hất ra: “Ta muốn gặp cha.”

“Ngươi!”

“Cẩm nhi! Rốt cục con đã trở lại!” Sử Tư Minh nhìn thấy khuôn mặt gầy yếu của nữ nhi, vẫn nhịn không được mà lòng tê rần: “Từ biệt mấy tháng, con gầy đi nhiều quá.”

“Cha, con muốn gả cho A Sử Na Côn!” Triều Cẩm bỗng nhiên mở miệng, khiến cho Sử Tư Minh cùng Sử Triều Nghĩa đều kinh ngạc.

“Con...con nói cái gì?” Sử Tư Minh hỏi lại một lần.

“Hai người không cần một lần lại một lần khiến cho tiểu muội làm vật hi sinh của Sử gia, được không? Vì sao thân là nữ tử Sử gia liền nhất định phải hy sinh cho đại kế của nam nhân các người? Trong bụng tiểu muội có cốt nhục của Sử gia, hai người sao lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương?” Triều Cẩm không kiêng nể nhìn thẳng vào khuôn mặt kinh sợ của Sử Tư Minh: “Bây giờ, để cho con đi, đổi lấy tính mạng của hài tử trong bụng tiểu muội.”

“Ngươi...ngươi không hối hận?” Sử Triều Nghĩa đè nén lại sự cao hứng trong lòng, gả cho Đột Quyết ở xa thế, từ đó Triều Cẩm sẽ không còn là mối họa trong lòng hắn nữa!

“Tuyệt không hối hận!” Triều Cẩm trả lời, kiên định mà rõ ràng.

“Tỷ tỷ...” Sử tiểu muội theo phía sau đi vào, nhịn không được mà nước mắt rơi xuống, không thể tin được thế nhưng Triều Cẩm sẽ nói vậy.

Sử Tư Minh không nỡ nhìn Triều Cẩm: “Cha vốn tưởng nếu con có thể ở lại Sử gia làm quân sư, đến lúc đi theo dưới cờ của An đại nhân thì quân Sử gia nhất định có thể đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chiến công vô số.

“Nếu con có thể gả cho vương tử Đột Quyết, cũng không phải tương đương với tăng thêm cho Sử gia mười vạn binh mã sao? So với chút chiến công hư vô kia, càng thêm đáng tin cậy, cha, người nói phải không?” Triều Cẩm bỗng nhiên cười, cha, người muốn không chỉ có chiến công, ta biết.

Kinh ngạc nhìn Triều Cẩm, Sử Tư Minh thở dài: “Đáng tiếc a, vì sao con không phải nam tử.”

“Không phải nam tử thì mới có thể vì cha mà hoàn thành đại kế, Triều Cẩm cam tâm tình nguyện.” Nói xong, Triều Cẩm liền quỳ rạp xuống đất: “Mong cha thành toàn!”

“Ha ha, tốt!” Sử Tư Minh nâng Triều Cẩm dậy, ánh mắt dừng lại trên hộp gỗ trong tay Triều Cẩm: “Đây là vật gì?”

“Là tính mạng của nữ nhi, gả cho Đột Quyết, hộp này cũng không thể rời khỏi người.”

“Từ khi nào muội muội lại nghĩ thông suốt như vậy?” Sử Triều Nghĩa nghi hoặc hỏi.

“Rời nhà mấy tháng, ta nghĩ thông một chuyện, thiên lí tuần hoàn, báo ứng không sai, nợ ai đó thứ gì, cuối cùng cũng sẽ phải trả.” Triều Cẩm lạnh lùng nói xong, nghiêm túc nhìn Sử Tư Minh: “Cha, không biết ngày nào sẽ gả?”

“Ba ngày sau, quan nghênh thân của vương tử Đột Quyết sẽ đi trước đến Phạm Dương đón dâu.”

“Được, con chờ kiệu hoa tới đón. Cha, con có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước.” Nói xong, Triều Cẩm liền xoay người rời khỏi nội đường.

“Cha, con thế nào cũng cảm thấy lần này muội muội trở về rất quái lạ!” Sử Triều Nghĩa rút cuộc nhìn không được mở miệng.

Sử Tư Minh cũng gật đầu: “Đúng là có chút không thích hợp, hay là ở Vân Châu đã xảy ra cái gì?”

“Công tử! Công tử! Bên ngoài có tướng quân Đột Quyết truyền tin cho ngài!” Gia đình bỗng nhiên cầm một phong thư chạy vào.

Sử Triều Nghĩa tiếp nhận bức thư: “Là thư của Ma Ô tướng quân.” Vội vàng mở ra, sắc mặt liền đại biến: “Hắn...hắn nói Triều Cẩm giết chết đại ca Ma Dịch của hắn, mà hắn liền giết An lục công tử, hỏa thiêu thành Vân Châu!”

“Đây...đây là đại họa mà!” Sử Tư Minh kinh hãi: “Nay chúng ta cùng Đột Quyết vạn vạn lần không thể dấy lên tranh chấp như vậy!”

“Cha, người đừng vội, nay xem ra nếu chúng ta muốn bảo vệ muội muội thì tất nhiên sẽ phải xé rách da mặt với Đột Quyết, nếu muội muội gả cho A Sử Na Côn thì ngược lại là một chuyện tốt, nếu bọn họ muốn gây nháo sự thì đều là Đột Quyết loạn thôi, không có quan hệ với chúng ta!” Sử Triều Nghĩa cười nhẹ nhõm: “Trách không được muội muội vừa về đã nói phải gả cho vương tử Đột Quyết, thì ra là muốn giữ mạng.”

“Nhưng mà...Lục công tử chết đi, bên phía An đại nhân chẳng lẽ không truy cứu?” Sử Tư Minh mồ hôi lạnh rơi ào ạt.

“Cha, con sẽ lập tức viết một phong thư để cho vị tướng quân ở ngoài cửa mang về cho Ma Ô tướng quân, đem lợi hại đều nói rõ, tin rằng hắn sẽ không nói ra chuyện giết Lục công tử, huống hồ An Khánh Ân đã sớm bị An đại nhân vứt bỏ. Về phần đại hôn của Triều Cẩm, con cũng sẽ nói hết cho hắn, mặc kệ hắn muốn làm loạn thế nào thì cũng là chuyện của hắn, ba ngày sau nữ nhi xuất giá cũng giống như bát nước đổ đi, không liên quan tới chúng ta!” Sử Triều Nghĩa nói xong, ý cười trên mặt càng đậm thêm.

Lặng lẽ nhìn mặt Sử Triều Nghĩa, Sử Tư Minh không khỏi hít một hơi: “Vay cứ làm theo lời con nói đi.” Kể này tâm kế thâm trầm, ngay cả thân muội muội cũng không niệm tình, ngày sau nếu có quyền thế, liệu có thể nào nhớ tới tình cảm phụ tử đây?

Sử tiểu muội hoảng sợ rời khỏi nội đường, vì sao nam nhân Sử gia đều lãnh huyết vô tình như vậy? Xoa xoa hài tử trong bụng, con không thể sinh ra ở đây, vạn vạn lần không thể.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Ba ngày này, ngoại trừ cùng mẫu thân nói vài việc nhà ra, Triều Cẩm chỉ thì thầm lẩm bẩm với chiếc hộp gỗ.

Một đêm đèn đuốc sáng trưng.

Cầm bút vẽ mi, Triều Cẩm thản nhiên cười với mình trong gương – xiêm áo hồng, y phục hồng, trên búi tóc cắm đầy hoa nhỏ đỏ thắm.

“Tử Thanh, nàng thấy ta có đẹp không?” Một mặt thê lương hiện lên trong mắt, bất giác hai mắt đều ngập tràn lệ.

Đặt bút xuống, đứng dậy, cầm bào hoàng kim thật dài khoác lên người, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

“Thời điểm ta tới gặp nàng, cũng sẽ mặc y phục như vậy, để cho nàng nhìn thấy một ta xinh đẹp nhất.” Ôm chặt hộp gỗ, Triều Cẩm áp mặt lên trên: “Tử Thanh, nàng chờ xem, tất cả những kẻ khi dễ nàng, đều sẽ phải trả cái giá lớn bằng máu tươi...”

Ngồi trên mép giường, tay phải Triều Cẩm đem hộp gỗ ôm sát vào trái tim mình, tay trái đem khăn hỉ đỏ thắm phủ lên đầu: “Ta phải xuất giá rồi, Tử Thanh, đáng tiếc...cuối cùng tân lang lại không phải là nàng...” Nước mắt rơi lên hộp gỗ: “Đây là lần cuối cùng ta khóc, Tử Thanh, nàng luôn nói ta khóc nhìn rất khó coi, ta sẽ không khóc nữa.”

Đường xuống Hoàng tuyền, chờ ta, Tử Thanh, ta muốn làm tân nương của nàng...

75. Q.3 - Chương 75: Giác Mộng Ngàn Năm

Tiếng chuông ở Bạch Mã Tự vẫn thuần tịnh như thế, tiếng chuông đồng dưới mái hiên chùa vẫn thanh thúy như ngày ấy.

Một nam tử cả người lam lũ ôm một nữ hài quý rap xuống trước mặt lão hòa thượng: “Sư phụ, con đã trở về.”

“Tình là nghiệt chướng, người đã nhìn rõ chưa?” Lão hòa thượng nhắm mắt lại, bình tĩnh mở miệng.

“Ái tình có là nghiệt chướng thì cuộc đời này con cũng không hối hận.” Lưng nam tử phả lệ thẳng tắp: “Chỉ là ấu nữ vô tội, giang sơn Đại Đường quá nhiều huyết lệ, con chỉ cầu xin sư phụ có thể để cho hài tử này thoát ly khổ hải.”

“Hài tử này...”

“Là hài tử của con và công chúa, tên Tử Thanh...”

“Người thật sự vẫn không chịu phá vỡ hồng trần?” Lão hòa thượng trợn mắt tiếp lấy nữ anh, thở dài: “Nếu không phá vỡ được nghiệt chướng của ái tình, vậy thủy chung sẽ phải nhận ác báo.”

“Công chúa ở đâu không rõ, đời này nếu không tìm thấy nàng, vậy trần chướng* trong lòng sẽ vạn vạn lần không thể phá.”

(*trần: cõi trần, trần tục; chướng: bức màn à bức màn che cõi trần)

“Aish, kiếp này vẫn là không tránh khỏi a.”

“Đa tạ sư phụ, Yến Thông xin đi.”

“Đi đi. Nữ oa này, số mệnh cũng có tình kiếp, quả thật không thể ở lại Đại Đường, vì sư biết nên để cho nàng đi tới nơi nào.”

“Đa tạ sư phụ.” Nam tử đi xa rồi, lão hòa thượng liền ôm hài tử đi tới cái giếng bên cạnh.

“Lão lừa ngốc, người tưởng có thể cắt đứt được thân duyên* của người khác sao?” Gió nhẹ thổi qua, một lão ẩu bỗng nhiên xuất hiện bên miệng giếng.

(*thân: người thân; duyên: nhân duyên)

“A di đà phật, ta không muốn nữ oa này cũng trải qua tình kiếp như phụ thân nàng.”

Lão ẩu lắc đầu: “Người quả nhiên là tên đầu gỗ ý chí sắt đá! Năm đó như thế, này vẫn như vậy!”

“A di đà phật, nhân yêu* mến nhau vốn đã là sai, thiên đạo luân thường, há có thể vi phạm?”

(*nhân yêu: gay)

“Nếu ta có thể chứng minh người đã sai rồi thì sao?”

“Ta sẽ không sai!”

“Vậy chúng ta đánh cược đi, nếu người sai thì phải tự tay tìm nữ anh này về, hơn nữa hoàn tục đi theo ta! Nếu ta sai, vậy tất nhiên ta sẽ chặt đứt tình chường, mặc người dốc lòng tu phật, chuyện cũ trước kia, một mực sẽ không nhắc tới!”

“Được! Chúng ta liền đánh cược, xem liệu trên thế gian này có thể có nữ tử cùng nữ tử bạch đầu giai lão hay không? Sinh tử không thay đổi!”

“Người!” Lão ẩu hung hăng trừng mắt với lão hòa thượng: “Người đây là đang làm ta khó xử!”

“Nếu người buông tay, vậy cũng coi như người thua.”

“Ta sẽ không bỏ cuộc! Ta tin tưởng, ái tình có thể vượt qua hết thảy!” Lão ẩu kiên định cười: “Lão lừa ngốc, ta sẽ khiến cho người thua tâm phục khẩu phục!”

“Người không thể dùng yêu thuật hỗ trợ!”

“Được!”

“A di đà phật!” Lão hòa thượng niệm Phật hào, đem nữ anh trong lòng ném vào miệng giếng, chỉ thấy một đạo bạch quang chói mắt lóe lên, nước giếng lay động, nữ anh cũng đã biến mất.

...

Giấc mộng đó là sao? Vì sao đáy lòng lại đau đớn vô hạn? Nhã nhi? Triều Cẩm? Ta là người Đại Đường?

Chậm rãi mở mắt ra, ngay trước mặt đã bị Trầm Linh ôm chặt lấy: “Ngu ngốc! Cậu không phải bị trúng tà đấy chứ? Một mạng suýt nữa vứt dưới sông rồi!”

“Trầm... Trầm Linh?” Có chút hoảng hốt, Tử Thanh kỳ quái nhìn mọi thứ chung quanh, mình chỉ nằm mơ sao? Muốn hồi tưởng lại hết thảy những điều trong giấc mộng, nhưng cũng chỉ là một mảnh mơ hồ.

“Cậu không nhận ra tôi sao?” Trầm Linh hoảng loạn nhảy dựng lên: “Bác sĩ, bác sĩ, mau tới đây, Yến Tử Thanh có chút không bình thường!”

Bệnh viện?

Ta không phải ở sơn cốc gì đó sao?

Tử Thanh ngồi dậy, lại bỗng nhiên bị Trầm Linh đè xuống: “Mau nằm xuống đừng loạn, vẫn còn đang truyền nước!”

“Trầm Linh, không đúng, tôi không nên ở đây.” Tử Thanh bối rối nhìn mình, ánh mắt dừng lại trên bàn tay bên trái, vết sẹo nơi đó khiến cho trái tim Tử Thanh mãnh liệt co rút.

“Nhã Hề cô nương! Đứng!”

“Yến... Tử Thanh, người mau buông tay...”

“Ta không buông!”

Ánh mắt sâu thẳm hiện lên trong đáy lòng, lại tuyệt vọng đau lòng đến như vậy.

“Tay trái cậu bị thương khi nào vậy?” Trầm Linh kinh ngạc nhìn Tử Thanh đang ngăn người, lắc lắc cô, vội vàng nói với vị bác sĩ đứng một bên: “Anh mau nhìn xem, không bình thường, trước kia cô ấy không hay ngăn người như vậy!”

Bác sĩ nhìn thoáng qua Tử Thanh: “Bình thường nạn nhân sống sót sau tai nạn đều nhất định có phần hoảng hốt, không có việc gì, nghỉ ngơi nhiều là sẽ khỏe thôi.” Nói xong bác sĩ liền xoay người ra khỏi phòng bệnh.

“Biện Châu?” Tử Thanh thì thảo lẩm bẩm.

“Cậu nói gì thế?” Trầm Linh giơ tay quơ quơ trước mặt Tử Thanh: “Cậu đừng làm tôi sợ chứ, hôn mê ba ngày ba đêm, vừa tỉnh liền giống như thay đổi thành người khác vậy!”

Bỗng nhiên nắm chặt tay Trầm Linh, Tử Thanh đột ngột mười ngón tương khẩu, thì thào: “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

Trầm Linh đỏ mặt, quần bách nhìn thoáng qua hai người bệnh đang há hốc mồm nhìn mình, rút tay ra: “Yến Tử Thanh! Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?”

Nghiêm túc nhìn Trầm Linh, Tử Thanh kinh hoảng: “Người không phải Nhã nhi!” Nơi này là hiện đại! Ta đã trở về! Không ở Đại Đường! Hiểu ra, một mảnh mơ hồ trong đầu Tử Thanh bỗng nhiên trở nên rõ ràng.

“Tôi đương nhiên không phải Nhã nhi! Nhã nhi là ai? Rốt cuộc cậu làm sao vậy?” Hoảng loạn tránh khỏi hai tay Tử Thanh giãy dụa, Trầm Linh nhìn thấy hai hàng nước mắt từ đôi mắt Tử Thanh không tự chủ được trào ra chảy xuống, lòng không khỏi đau xót: “Yến Tử Thanh, cậu...cậu không sao chứ?”

“Sao ta lại trở lại nơi này? Sao lại như thế?” Vung tay nhổ kim tiêm, Tử Thanh từ trên giường bệnh nhảy xuống, chân trần chạy ra khỏi phòng. Ta đã bình yên trở lại, nhưng Nhã nhi, có thể nào nàng đã rơi vào tay Hằng vương rồi hay không? Không! Đừng! Ta muốn trở về, ta đã đáp ứng nàng sẽ về rồi, ta không thể nuốt lời!

Còn có Triều Cẩm, nàng có bình yên về đến Phạm Dương không? Trăm ngàn trăm ngàn lần đừng rơi vào tay Ma Ô!

“Tử Thanh! Cậu muốn đi đâu!” Trầm Linh lo lắng đuổi theo Tử Thanh.

Ta muốn đi đâu? Đây là hiện đại a! Ta muốn từ nơi này trở về Đại Đường? Làm thế nào mới có thể trở về? Một mặt tuyệt vọng trào lên trong tim, Tử Thanh ngã ngồi xuống đất: “Ta muốn trở về! Ta muốn trở về!”

“Tử Thanh!” Lòng tràn đầy chua xót ôm lấy Tử Thanh, Trầm Linh sợ hãi lắc đầu: “Cậu đừng làm tôi sợ được không? Rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

“Nhã nhi gặp nguy hiểm, ta muốn trở về cứu nàng!” Nhìn Trầm Linh, Tử Thanh còn nghiêm túc nói: “Ta không thuộc về nơi này, ta muốn trở về, nhưng mà, ta lại không tìm được đường về!”

“Nhã nhi rốt cuộc là ai?” Trầm Linh nâng mặt Tử Thanh lên: “Không phải cậu cho rằng giấc mơ là thật đấy chứ?”

“Nhã nhi...là thê tử...kết tóc của ta...”

“Chát!”

Trầm Linh đột nhiên quăng một cái tát lên mặt Tử Thanh: “Cậu cũng là con gái, sao có khả năng có thê tử? Khẳng định là cậu đã coi cảnh trong mơ trở thành thật rồi!”

Tử Thanh lại nở nụ cười, đột nhiên thực kích động hung hăng cắn chính mình một cái: “Là mơ! Là mơ! Ta hiện đang ở trong mơ, ta không đau! Không đau!”

“Cậu...”

Hết thấy trước mắt bắt đầu chậm rãi mơ hồ, Tử Thanh không nghe rõ những lời Trầm Linh nói sau đó, chỉ biết là tất cả tất cả bắt đầu dần dần âm đạm...

“Lần này ngươi nhận thua rồi chứ?” Thanh âm lão ẩu vang lên bên tai Tử Thanh, Tử Thanh đột nhiên mở mắt, vẫn là căn phòng nhỏ như khi mới đến, vẫn như trước là lão ẩu cùng lão hòa thượng kia.

“A di đà phật...”

“Ta không cho ngươi niệm Phật hào nữa! Trước kia ngươi không tuân thủ đánh cuộc, tự tiện phong ấn kí ức của Tử Thanh, ngươi xem, ngươi tính không bằng trời tính, còn không phải vẫn phá vỡ phong ấn của ngươi sao!” Lão ẩu đắc ý nhìn lão hòa thượng: “Từ giờ thì ngươi cần phải ngoan ngoãn nghe lời ta!”

“Ai, tình huống khó qua a.”

“Lão nương cũng đã đợi người nhiều năm như vậy rồi, người còn rối rắm cái gì nữa?”

Lão hòa thượng lắc đầu nhìn Tử Thanh: “Nay người ở thế giới kia cũng đã đến Đại Đường, rốt cuộc không trở về được nữa rồi.”

Tử Thanh cười nhẹ: “Ta vốn chính là người nơi này, nơi đây có hết thảy những điều ta quyến luyến không nổi, có trở về nơi kia hay không cũng không quan trọng nữa.”

“Người đã vượt sơ qua tử kiếp, nhưng mà còn có một sinh quan khác chưa xong, nếu lại mất mạng nữa, lão nạp thực chỉ có thể bất lực.” Lão hòa thượng nhìn lão ẩu: “Người sẽ không định giúp nàng chứ?”

“Người cầu ta, ta sẽ giúp.” Lão ẩu cười hắc hắc.

Lão hòa thượng nhất thời ghen lời: “Ta đã thua cuộc rồi, còn có thể nói gì?”

“Đường, luôn cần chính mình đi, từ giờ ta sẽ không dễ dàng rơi vào cạm bẫy Hằng vương như vậy nữa.” Tử Thanh đứng dậy ôm quyền: “Có thể sống lại làm người, ta đã phải cảm tạ thượng thiên rồi, hiện tại Nhã nhi gặp nguy hiểm, một khắc ta cũng không thể chờ được, trước xin bái biệt hai vị.”

“Chậm đã.” Lão ẩu đột nhiên gọi Tử Thanh lại: “Nhã nhi đúng là gặp nguy hiểm, nhưng Triều Cẩm cũng thế, nay một người ở phía đông, một ở phía tây, cách nhau xa ngàn dặm, người có thể nghĩ cho kĩ, đến tột cùng là đi cứu ai?”

“Chẳng lẽ Triều Cẩm bị Ma Ô đuổi theo?” Tử Thanh kinh hãi hỏi.

“Nhã nhi đã rơi vào tay Hằng vương, còn Triều Cẩm vì muốn giúp người báo thù mà bị gả cho Đột Quyết...Ta có thể giúp người lập tức tới bên một người trong số đó, có cứu được hay không, vậy phải nhìn người.” Lão ẩu nghiêm túc nhìn Tử Thanh: “Nhưng mà, chỉ có thể cứu một người.”

“Chỉ có thể cứu một?” Thân mình Tử Thanh chấn động: “Ý của người là, cứu một người trong đó, còn người kia sẽ gặp nạn?”

“Thế sự không thể lưỡng toàn, ngay cả ta không phải là phạm nhân đi nữa thì cũng không thể can thiệp quá nhiều vào thiên đạo nhân quả. Tử Thanh, người nghĩ cho thật kỹ đi, nếu nghĩ xong rồi, ta liền lập tức đưa người đến nơi người nên đi.” Lão ẩu nói xong, thở dài.

Nhã nhi, Triều Cẩm...

Âm đạm cúi đầu, Tử Thanh chỉ biết là bất luận chọn thế nào thì luôn có một phương sẽ bị tổn thương.

“Lão yêu tinh, người thực dọa nàng! Rõ ràng giữa các nàng sẽ có một bên có quý nhân tương trợ, nếu chọn đúng thì tự nhiên là giai đại vui mừng.”

“Nếu chọn sai thì sao?” Thân mình Tử Thanh chấn động: “Đến tột cùng là ai sẽ có quý nhân tương trợ?”

“Cái này...lão nạp không thể nhiều lời, đây là thiên cơ a.”

76. Q.4 - Chương 76: Khác Biệt Như Cách Một Đời Người

Vào một ngày tiếng lễ nhạc rốt cuộc cũng yên tĩnh xuống, chữ hỉ đỏ thắm có thể tùy ý thấy được bên trong hành dinh quân Đột Quyết.

Ôm chặt hộp gỗ, Triều Cẩm trên đầu phủ khăn hỉ được hai nha hoàn Đột Quyết đỡ vào ngai trên giường hỉ trong chủ doanh.

“Thỉnh vương phi hảo hảo nghỉ ngơi, sáng mai vương tử điện hạ sẽ tự mình đến nghênh đón người vào thành để thành hôn.” Nha hoàn Đột Quyết nhẹ nhàng nói xong liền lui xuống, vị vương phi kỳ quái này khi trời tối sẽ lại tự lẩm nhẩm thì thầm.

Bàn tay mềm nhẹ vuốt ve hộp gỗ, thân mình Triều Cẩm hơi run rẩy: “Tử Thanh, rốt cuộc cũng đi đến bước này...”

Một tiếng thở dài khẽ vang lên.

Thân mình Triều Cẩm chấn động: “Là ai?” Nhắc hỉ khăn lên, bên trong doanh trướng lại vẫn là một mảnh trống rỗng.

Âm đậm buông hỉ khăn xuống, Triều Cẩm lắc đầu: “Tử Thanh, chắc là vì ta quá nhớ nàng...”

“Vương phi của bốn vương đến tốt cùng là đang nhớ nhưng ai?” Đột nhiên một âm thanh xa lạ vang lên.

Triều Cẩm cả kinh, chẳng lẽ A Sử Na Côn kia đã đến!

Hỉ khăn bị người thô bạo giật ra, Triều Cẩm chạm phải một đôi mắt hung tàn, người trước mắt tuy góc cạnh rõ ràng, oai hùng bức người, nhưng lại hòa thêm vô số sát ý, một vị vương tử Đột Quyết cường hãn như thế, sao có thể dụ hãn nhĩ sử dụng binh quyền đây?

“Người...”

Bỗng nhiên hung hăng nắm lấy cằm Triều Cẩm, A Sử Na Côn nhìn đôi mắt nàng: “Ta thích ánh mắt của nàng, giống chim ưng!”

Một mặt sợ hãi trào lên trong lòng, Triều Cẩm khẽ nhếch miệng, cố xả ra một nụ cười tươi: “Điện hạ...không phải là ngày mai mới đến sao?”

A Sử Na Côn buông cằm Triều Cẩm ra, cười tà ác: “Ta chỉ là có chút nóng vội, muốn nhìn một chút xem lạt muối tử* lợi hại trong miệng Ma Ô đến tốt cùng là có bộ dáng gì!”

(*lạt: cay, độc ác; muối tử: cô em -> cô em cay như quả ớt/ cô em độc ác)

“Triều Cẩm không làm cho điện hạ thất vọng chứ?” Triều Cẩm hít sâu một hơi, đứng lên, nghiêm nghị chống lại ánh mắt A Sử Na Côn.

“Người có đảm lược!” A Sử Na Côn cười ha ha: “Giống với nữ nhân của ta! Chỉ là...muốn ta vì người mà không để ý đến cừu hận của Ma Ô, ta thực muốn biết, đến tốt cùng là đáng hay không đáng?”

Tử Thanh, trên đường xuống Hoàng tuyền, không được nhìn ta lúc này...

Triều Cẩm buông hộp gỗ trong tay xuống, nhẹ nhàng để hỉ khăn rơi xuống đất.

“Sao điện hạ không cẩn thận nhìn xem một chút?” Những ngón tay thon gầy nhẹ nhàng cời đai lưng trên hỉ bào rơi xuống đất, Triều Cẩm cười, nhưng cũng khẽ run rẩy: “Sử Triều Cẩm ta cũng không chỉ có kế lược, còn có...”

“Người thực ra khác với người khác!” Hô hấp của A Sử Na Côn dần dần trầm trọng lên, đôi con ngươi nhìn chăm chăm Triều Cẩm cời ngoại bào của mình ra.

“Ta muốn vì điện hạ ngài mà làm nên đại nghiệp, dẫn tất cả binh mã Đột Quyết tới Trường An...” Triều Cẩm chậm rãi tiến lên, hai tay vòng lên cổ hãn: “Còn muốn vì điện hạ ngài...” Ghé sát lại bên tai A Sử Na Côn, hơi thở như lan: “Sinh thật nhiều thật nhiều hài tử...”

Đôi mắt đột nhiên lóe lên sáng rực, A Sử Na Côn đột ngột xé rách áo ngoài của Triều Cẩm, để lộ ra một chiếc yếm uyên ương đỏ tươi ướt át: “Ta muốn nàng...”

Triều Cẩm cứng ngắc nặn ra nụ cười, nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, tùy ý để A Sử Na Côn đặt mình nằm xuống mặt đất.

Đến khi đôi môi nóng bỏng như lửa lướt trên người, Triều Cẩm gát gao siết chặt tay, tùy ý để móng tay đâm thật sâu vào da thịt...

Cơn buồn nôn kịch liệt dâng lên, Triều Cẩm nhịn không được cuộn thành một đoàn, tránh né A Sử Na Côn.

“Người đừng làm ta mất hứng!”

“Điện hạ chớ nghỉ ngơi, chỉ là nơi này đèn đuốc còn sáng, ta...ta chỉ là có chút...”

“Ha ha, nàng xấu hổ sao?” A Sử Na Côn cười to một tiếng, giữ chặt hai tay Triều Cẩm áp trên nền đất: “Ta muốn nhìn thân thể nàng! Càng sáng càng tốt!”

Nước mắt ứa ra lăn dài, Triều Cẩm run rẩy nhắm mắt: “Thỉnh...điện hạ...thương tiếc nhiều hơn...”

“Mỹ nhân, ta biết.” A Sử Na Côn bỗng nhiên xé toạc cái yếm trên người Triều Cẩm, mạnh mẽ đè lên người nàng.

“Vút!”

Đột nhiên một mũi tên bay vào đập tắt ánh nến.

“Không tốt! Không tốt! Điện hạ, Ma Ô mang binh tạo phản!” Bên ngoài doanh, tướng sĩ Đột Quyết lớn tiếng hô.

“Mất hứng! Mất hứng!” A Sử Na Côn bỏ Triều Cẩm ra, đứng dậy mặc y phục: “Thật to gan! Ô phụ cận thành được sắc phong của ta mà lại dám tạo phản!” Nói xong liền đi ra ngoài.

Trong bóng tối, Triều Cẩm gắt gao ôm lấy người, run bần bật khóc nức nở.

Vì sao ta không làm được? Vì sao ta không làm được?

Một bóng đen thừa dịp loạn lóe lên xâm nhập vào đại doanh, trong bóng đêm chạm vào hủ bào trên mặt đất, cấp tốc phủ lên người Triều Cẩm, bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay nàng: “Theo ta đi!”

Triều Cẩm cả kinh, toàn thân đờ đẫn.

Bóng đen vội ngồi xổm xuống trước người Triều Cẩm, đem hai tay nàng đặt lên lưng mình, công nàng lên, cảnh giác thăm dò nhìn bốn phía, lực chú ý của đoàn đại doanh đều bị hấp dẫn đến trước cửa doanh, liền lặng yên công Triều Cẩm đến phía sau doanh, thật cẩn thận chạy về phía đó.

“Ma Ô! Người điên rồi sao?” A Sử Na Côn hung hăng chất vấn.

Ma Ô hai mắt đỏ hồng: “Lão tử không điên! Lão tử chỉ muốn vì đại ca đòi công đạo thôi! Điện hạ, nữ nhân người muốn kết hôn là cừu nhân đã giết huynh của ta! Chẳng lẽ người chỉ vì một nữ nhân mà không nghĩ tới lòng trung tâm nhiều năm của ta sao?”

“Sử Triều Cẩm là nữ nhân của ta, nữ nhân này có giá bằng thiên quân vạn mã, người điên đủ rồi thì trở về đi!” A Sử Na Côn hung tợn quát: “Nếu người còn coi ta là vương tử, vậy cút!”

“Ha ha, điện hạ thực khiến cho lão tử thất vọng rồi!”

“Thì tính sao?”

“Người cho là binh mã của lão tử đều ngồi không chắc?”

“Vậy người thử nhìn xem rốt cuộc bọn chúng nghe lời người hay nghe ta?”

“Toàn quân nghe lệnh! Theo ta xông lên, tìm ra nữ nhân kia, sát!” Ma Ô hét lớn một tiếng, nhưng tướng sĩ phía sau lại vẫn không dám nhúc nhích.

A Sử Na Côn lạnh lùng cười: “Ma Ô, người đây là muốn chết mà! Bọn chúng nếu dám vào đại doanh của ta một bước thôi! Thân nhân của bọn họ ở cổ hương sẽ tuyệt đối lập tức đầu rơi xuống đất!”

“Người!”

“Toàn quân nghe lệnh! Loạn tên bắn chết Ma Ô! Đem thi thể đưa đến chỗ An Lộc Sơn đại nhân, nói rằng bốn vương đã báo thù cho nhi tử đã chết của hắn!” A Sử Na Côn kia vừa mới nói xong, đại quân phía sau Ma Ô đều phản lại, loạn tên bắn ra, trong nháy mắt Ma Ô đã bị bắn thành tổ ong, từ trên lưng ngựa không cam lòng rơi xuống đất, dĩ nhiên đã tắt thở.

Tiến lên lạnh lùng đá thi thể Ma Ô, A Sử Na Côn nhổ một ngụm nước bọt: “Sau này ai còn dám làm loạn hứng trí của ta như hắn, vậy đều sẽ có kết cục giống nhau!”

Nói xong liền cười tà ác nhìn đại tướng, A Sử Na Côn liếm liếm đầu lưỡi: “Mỹ nhân, chúng ta tiếp tục...”

“Tử Thanh...kẻ thù của nàng đã chết một người, nàng có vui không?” Trong một chỗ tối cách xa đó, Triều Cẩm ở phía sau bỗng nhiên rơi lệ cười, gắt gao ôm chặt cổ bóng đen kia: “Ta biết nàng sẽ đến nhìn ta, Tử

Thanh, trên đường Hoàng tuyền, nhất định nàng rất cô độc....Qua một thời gian nữa thôi, ta sẽ đến bên nàng, được không?”

“Đứa ngốc!” Bóng đen quay đầu lại, vẫn không nhúc nhích nhìn vào mắt nàng, không phải Tử Thanh thì là ai? “Nếu thực sự nàng bị tên vương tử Đột Quyết ghê tởm kia chà đạp, ta sẽ rất khó lòng chịu nổi!”

“Không cần khổ sở...Tử Thanh, ta cần phải trở lại...” Đôi tay trên cổ không nỡ buông ra, Triều Cẩm nhìn gương mặt nàng: “Trăm ngàn lần nàng đừng uống Mạnh Bà thang, nhất định phải nhớ rõ ta.”

Hai tay Tử Thanh nắm chặt tay nàng, ấm áp dần dần lên khiến thân mình Triều Cẩm đột nhiên chấn động, Tử Thanh kiên định nhìn nàng: “Nàng không cần trở lại đó!”

Hơi ấm! Dĩ nhiên lại nóng ấm!

“Nàng...Tử Thanh nàng...”

Tử Thanh giãn mi cười, vẫn ấp áp như trước: “Ôm chặt ta, ta mang nàng chui ra!”

Bên một góc hàng rào gỗ của đại doanh, Tử Thanh cúi người xuống, chậm rãi chui ra ngoài.

“Mỹ nhân đâu? Ai dám đánh cắp mỹ nhân?” Phía sau, thanh âm thô bạo của A Sử Na Côn vang lên, tướng sĩ Đột Quyết trong đại doanh mắt đầu cẩn thận tìm từng góc doanh một.

Đứng dậy công Triều Cẩm, Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm, cũng không quay đầu lại mà liền chạy về phía sâu trong rừng.

Nước mắt vui mừng vỡ tan trên cổ Tử Thanh, Triều Cẩm đột nhiên hung hăng cắn lên vai nàng: “Người còn sống, người thế nhưng còn sống!”

Bị đau đến nhú máu, Tử Thanh quả thực đỏ khóc đỏ cười: “Triều Cẩm a, khẩu hạ lưu tình, đừng cắn ta chết!”

“Tử Thanh!” Triều Cẩm bỗng nhiên gọi.

“Cái gì?” Tử Thanh vội quay đầu, một đôi môi nóng bỏng đã đặt lên mặt nàng.

Trái tim, bỗng nhiên đập vội.

“Triều...Cẩm...” Hai tay khẩn thiết ôm chặt đầu Tử Thanh, Triều Cẩm mạnh mẽ hôn lên môi nàng, không chịu thả ra.

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa của quân Đột Quyết, Tử Thanh hoảng hốt buông Triều Cẩm từ trên lưng xuống, dùng sức kéo nàng ra: “Nàng...nàng đừng như vậy!”

Triều Cẩm nhìn khuôn mặt hồng rực của Tử Thanh: “Ta thích như vậy.”

Tử Thanh bắt đầu lơ đãng, không khỏi hít một hơi, giữ chặt Triều Cẩm trốn phía sau gốc cây: “Triều Cẩm, đừng hồ nháo, hiện tại phía sau có truy binh Đột Quyết!”

Một mặt nước mắt vương trên mặt Triều Cẩm, cười cười bỏ nhào vào lòng Tử Thanh: “Ta mặc kệ phía sau có binh Đột Quyết hay không, ta chỉ biết nàng còn sống, nàng còn sống!”

“Triều Cẩm!”

“Suyt!” Triều Cẩm đột nhiên đẩy Tử Thanh ngã xuống đất, thân mình nhu nhuyến nằm lên trên: “Đừng nói gì cả, hảo hảo ôm ta một cái.”

Ghé sát lại bên tai Tử Thanh: “Nàng yên tâm, bọn họ tất nhiên sẽ không cẩn thận truy tìm ở nơi cách đại doanh gần như thế, thật ra chúng ta đi càng xa, ngược lại càng dễ dàng bị phát hiện.” Tựa vào lồng ngực phập phồng của Tử Thanh, nghe nhịp tim đập hơi hoảng loạn của nàng, Triều Cẩm cười thỏa mãn, cả đời này, nàng đừng mong thoát khỏi ta.

Nhú máu, trái tim Tử Thanh mãnh liệt nhói đau. Triều Cẩm, nàng thực khờ quá...

Im lặng nhắm mắt, lòng Tử Thanh vô cùng nặng nề, Nhã nhi, thực xin lỗi...Ta không thể lại nợ ân tình của Triều Cẩm thêm nữa, cho nên ta phải cứu được nàng! Nếu lúc này ta chọn sai, nàng gặp phải đại kiếp nạn

thì cho dù nàng đã không còn là Nhã nhi của ngày hôm qua, đời này kiếp này của Tử Thanh cũng sẽ tuyệt đối không cô phụ nàng dù một phần.

77. Q.4 - Chương 77: Đêm Trốn Khỏi Miệng Sói

Mưa suốt mấy hôm từ Vân Châu rời đi, rốt cục cũng ngừng lại.

Mây mù nhàn nhạt, ánh trăng mỏng manh bàng bạc.

“Đã nguyện nhân trường cửu, thiên lí cộng thiên duyên.” Thì thầm, Nhã Hề bỗng nhiên ngâm một câu.

“Nhã nhi...” Đoạn phu nhân nắm chặt tay Nhã Hề, thương tiếc vuốt ve gương mặt nàng: “Đây là Thanh nhi nói sao?”

Nhã Hề gật đầu: “Nương, tối nay con đột nhiên muốn hát.”

“Nhã Hề?” Hoắc Hương kinh ngạc nhìn Nhã Hề, rốt cục người muốn làm gì?

“Đến Trường An rồi thì cũng như vào tuyết địa. Nay mưa đã tạnh, nếu có cơ hội, phải đi đi.” Nhã Hề thê lương cười, Tử Thanh, nếu lúc này nàng ở đây, nàng cũng sẽ đồng ý với ta, phải không?

“Nhã Hề tỷ tỷ, không được!” Lí Nhược lắc đầu: “Ta cùng tên xấu xa kia đánh cược, không thể đi! Hơn nữa, ta tin tưởng ca nhất định sẽ đến Trường An cứu chúng ta!”

“Người còn tin tưởng Hằng vương?” Nhã Hề chua xót thở dài: “Nay có thể đi một người thì được một người, tội gì ai nấy đều phải rơi vào trong miệng sói làm gì?”

Một câu khiến Lí Nhược không nói được gì.

Đoạn phu nhân lạnh run nhìn Nhã Hề: “Nhưng mà, nếu con có việc gì, Thanh nhi nhất định sẽ thống khổ.”

Nhã Hề đem túm tóc tết áp lên ngực, cười kiên định: “Không có gì đâu, con còn muốn chờ ngày Tử Thanh bình yên trở về, nói cho nàng biết nương hết thấy đều mạnh khỏe.” Khi đó, cũng ra đi bình yên.

“Nhã nhi...” Đoạn phu nhân nghẹn ngào: “Con phải nhớ kỹ, con còn thiếu ta một chén trà.”

“Nương...” Nhã Hề trào nước mắt, nhẹ nhàng run lên, đem búi tóc để vào lòng, đặt gần trái tim.

“Nguyệt kí minh, tây hiên cầm phục thanh. Thốn tâm đầu tửu tranh phương dạ, thiên thu vạn tuế đồng nhất tình.” (1)

(Trăng đã tỏ, tiếng đàn cầm dưới mái hiên nhà phía tây trở đi trở lại. Lòng đầy cảm xúc nâng chén rượu tranh đua cùng hương thơm của cỏ đêm, ngàn năm vạn kiếp một mối tình)

“Dừng!” Hằng vương kinh ngạc, nàng thể nhưng lại hát?

Mấy trăm gia tướng cũng kinh ngạc, tiếng ca tuyệt diệu như thế, rốt cuộc là từ đâu cất lên?

Đỗ y quan biết rõ trong lòng, thầm thở dài.

“Ca uyển chuyển, uyển chuyển thê dĩ ai. Nguyện vì tình dữ hán, quang ảnh cộng bồi hồi.” (2)

(Tiếng ca uyển chuyển, uyển chuyển bi thương vì đâu. Nguyện cùng làm sao sáng bên sông Ngân Hà, sớm tối ở bên nhau)

Xe ngựa đã dừng, Nhã Hề vén rèm bước xuống.

Nguyện vì tình dữ hán, quang ảnh cộng bồi hồi. Tử Thanh, nàng còn nhớ rõ lúc trước ở Lí phủ Phạm Dương ta đã hát một câu này cho nàng không? Hiện tại nàng ở dưới Hoàng tuyền, hay ở xa nơi cùng trời cuối đất? Ta biết, nàng vẫn nghe thấy tiếng ca của ta.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng thoăn thoắt, dưới ánh trăng thê lương lạnh lẽo thành tâm nhảy múa, giống như nàng Hằng Nga từ trên cung trăng lạc bước phàm trần.

Mũi chân khê điểm, đã nhảy cách xa xe ngựa mấy bước.

Thị vệ vương phủ không tự chủ được mà vây quanh lại, trong nháy mắt, toàn bộ đều bị điệu vũ của Nhã Hề hấp dẫn.

Nhìn dáng người Nhã Hề không chớp mắt, Hằng vương không khỏi thán phục, Hoàng linh Nhã Hề quả nhiên danh bất hư truyền.

Đỗ y quan nhìn như là đang say mê trước điệu múa của Nhã Hề, thực tế là tiến gần lại xe ngựa không bị mọi người chú ý tới, đây là cơ hội rời đi, nếu có thể khiến cho ba người trên xe thoát đi, ít nhất Nhã Hề sẽ không lại bị áp chế!

“Đỗ y quan!” Thanh âm Hằng vương đột nhiên vang lên.

Đỗ y quan cả kinh: “Điện hạ có gì phân phó?”

Hằng vương thở dài nhìn vết thương trên mặt Nhã Hề: “Ba đạo vết thương này thực sự là rất làm hỏng phong cảnh, ngươi có khả năng chữa khỏi không?”

“Có lẽ có thể thử một lần...” Đỗ y quan hít sâu một hơi, nhìn xa phư ở gần xe ngựa trong vòng một bước, tay lặng yên chạm tới châm tủy thân mang theo trong túi.

“Bi thảm thương, tham soa lệ thành hành. Đê hồng yểm thúy phương vô sắc, kim huy ngọc chấn vi thùi thương.” (3) Tiếng ca của Nhã Hề bất ngờ thay đổi, mũi chân nhún nhảy, ngàn vạn lệ rơi, bỗng nhiên kinh động vô số tiếng lòng.

(Đau xót lại thương tâm, nước mắt rơi thành dòng. Sắc hồng bị mờ nhạt sắc xanh bị che đi khiến như không màu, dây đàn vàng, chiếc vắn dây bằng ngọc vì ai mà cất tiếng)

Tử Thanh, nàng có biết Nhã nhi rất nhớ nàng không...Nàng thật sự không còn nữa sao? Hay là đang ở nơi nào?

Bỗng nhiên xoay tròn tại chỗ như cơn gió, hoảng hốt, như thấy hội hoa đăng ở thành Phạm Dương ngày ấy.

Nàng tươi cười ngốc nghếch, nàng thâm tình...

Không tự chủ được rơi lệ nở nụ cười, thượng thiên đối đãi với ta không tệ, Tử Thanh, được nàng thương xót, đời này ta không còn gì hối tiếc.

Tiểu dung bị thương này rơi vào trong mắt Hằng vương, thế nhưng lại khiến lòng hần hơi chợt lạnh, Hằng vương khẽ hít một hơi, Nhã Hề a Nhã Hề, sao nàng có thể có điệu vũ rung động lòng người đến như vậy.

Một cây ngân châm đột nhiên đâm vào cổ xa phư, hần chỉ khẽ kêu một tiếng, nhất thời ngồi tại chỗ như khúc gỗ không hề nhúc nhích.

Đỗ y quan cẩn thận nhìn thoáng qua Hằng vương, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng!

“Ca uyển chuyển, uyển chuyển tình phục bi. Nguyên vi yên dữ vụ, phân uân đối dung tư.” (4) Tiếng ca của Nhã Hề dần kết thúc, nhưng điệu vũ vẫn như trước chưa ngừng lại.

(Tiếng ca uyển chuyển, uyển chuyển lặp đi lặp lại về một tình yêu bi thương. Nguyên làm làn khói bên áng mây, bao lấy dáng hình người)

Tướng sĩ chung quanh còn đắm chìm trong tiếng ca, thật lâu mới trở về chỗ cũ.

Đỗ y quan đột nhiên từ lưng ngựa nhảy lên xe ngựa, kéo dây cương: “Giá!” Xe ngựa thẳng hướng phóng đi, các tướng sĩ đều vội né tránh, xe ngựa dĩ nhiên lại phá tan vòng vây.

“Muốn chạy trốn? Hằng vương đột nhiên giật mình, hung hăng quát: “Mau chóng bắt lấy bọn họ!”

“Tuân lệnh!”

Nhã Hề thản nhiên cười, nhìn hướng xe ngựa chạy: “Nương, mọi người bảo trọng...”

“Nàng cho là bọn họ có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao?” Hằng vương lạnh lùng nhìn Nhã Hề, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Nhã Hề lạnh nhạt cười: “Một lần không được, còn có lần thứ hai, lần thứ hai không được, còn có lần thứ ba, chỉ cần còn sống thì luôn có thể trốn thoát.”

Hằng vương đột nhiên hứng thú nhìn nàng: “Vậy vì sao nàng không trốn?”

Nhã Hề nghiêm nghị chống lại ánh mắt hắn: “Ta muốn nhìn người gặp báo ứng.”

Hằng vương cười ha hả: “Từ ngày tiểu vương sinh ra đã có người nói cho ta biết, nhân quả là giả, chỉ có thể tin tưởng chính mình...Chỉ sợ nàng đợi tới già cũng vẫn không nhìn được báo ứng.” Đột nhiên, ánh mắt say mê dừng lại trên người Nhã Hề: “Nàng không nên lại xuống ca hấp dẫn tiểu vương!”

Nhã Hề cười trào phúng: “Người thật sự đáng thương.”

“Tiểu vương đáng thương?” Hằng vương trừng mắt với Nhã Hề, xoay người xuống ngựa, tới gần nàng: “Ta thật ra muốn nhìn xem, tối nay là ai đáng thương!”

“Người tưởng có thể một tay che cả bầu trời sao?” Lệ vòng quanh mắt Nhã Hề: “Cho dù tối nay người chiếm được ta thì sao? Trên thế gian này, người vẫn một mình, không có ai lo lắng cho người, không có ai hiểu người, không có ai thích người...Không phải người đáng thương lắm sao?”

“Người cảm mến!” Hằng vương vung tay cho Nhã Hề một cái bạt tai: “Tiểu vương muốn cái gì thì sẽ có cái đó, làm sao có thể đáng thương được!”

Nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng, Nhã Hề bị ai nhìn hắn: “Người chiếm được tới tay, thật sự coi như là của người sao?” Nước mắt rơi xuống: “Người so ra còn kém Tử Thanh nửa phần.”

“Hắn đã là người chết rồi!” Hằng vương nâng cằm Nhã Hề: “Người chết vĩnh viễn đều kém hơn người sống!”

Nhã Hề lắc đầu, cười kiên định: “Trên thế gian này có một loại người, cùng nàng chung một chỗ, dù chỉ một khắc cũng là hạnh phúc. Bích lạc hoàng tuyền, ta tin tưởng nàng sẽ tuân thủ hứa hẹn, cùng ta đoàn tụ.”

“Người đừng mơ tưởng có một ngày như vậy!” Hằng vương giận dữ quát: “Từ hôm nay trở đi, người là người của tiểu vương!”

“Ta là thê tử của Tử Thanh, đời này kiếp này đều như vậy.” Lời nói thản nhiên, bật ra khỏi đôi môi, vừa chân thật đáng tin lại quật cường, trong mắt Nhã Hề tràn đầy đều là khinh thường: “Người sẽ gặp báo ứng...”

“Người!”

“Điện hạ! Điện hạ! Tên họ Đỗ kia nguyên lai biết công phu, ngân châm rất cao minh! Tướng sĩ chúng ta đuổi theo đều trúng châm ngã xuống đất...” Tướng sĩ tới báo tin bị ánh mắt lạnh băng của Hằng vương bức lui.

“Thùng cơm!” Quay đầu nhìn Nhã Hề, Hằng vương tức giận quát: “Cho dù bọn họ có chạy trốn tới Lạc Dương thì cũng không có chỗ dung thân cả thôi!”

Nhã Hề kinh hãi: “Lời này của người có ý gì?”

Hằng vương đột nhiên cười tà ác, nắm cằm Nhã Hề: “Muốn cứu bọn họ, thì khiến tiểu vương vui vẻ một chút.”

“Vậy người vui vẻ với thi thể của ta đi.” Nhã Hề đột nhiên cười: “Không phải người vẫn nói Tử Thanh không còn trên đời sao? Sao không đưa ta đi bồi tiếp nàng?”

Nương, mọi người nhất định phải sống sót...

“Ta sẽ không cho nàng cơ hội đâu! Nhã Hề, từ hôm nay trở đi, ta muốn nàng sống không bằng chết!” Mặt Hằng vương gân trong gang tấc, lại không hạ xuống mắt Nhã Hề. Giờ khắc này không có ai để uy hiếp Nhã Hề, nếu dùng sức mạnh, có được sẽ chỉ là một khối thi thể!

Đột nhiên, Hằng vương đau lòng vuốt ve mặt Nhã Hề.

“Điện hạ, thỉnh tự trọng!” Nhã Hề lui lại một bước, tránh né tay Hằng vương.

“Người đâu!” Hằng vương lạnh lùng quát: “Trời nàng lại cho bốn vương!”

“Tuân lệnh!”

Hai gã tướng sĩ tiến lại trời gô Nhã Hề.

Hằng vương rút bội kiếm ra, âm lãnh cười: “Tiểu vương sẽ làm ọi người trong khắp thiên hạ biết, nàng là người của tiểu vương!”

Nói xong, đưa tay kéo rách áo Nhã Hề, trên vùng ngực tuyết trắng của Nhã Hề, một đường kiếm hung hăng khắc xuống một chữ “Hằng”.

“Người!” Nhã Hề đau đớn giãy dụa, lại không tránh được đám thị vệ bên người, thê lương mắng: “Nhân quả tuần hoàn, người tất nhiên không được chết tử tế đâu!”

Hằng vương giữ chặt mặt Nhã Hề, cắt một đoạn y bào của nàng nhét vào miệng nàng: “Không phải nàng muốn nhìn tiểu vương gặp báo ứng sao? Vậy thì sống cho tốt! Mỗi ngày tiểu vương đều sẽ ở ngay trước mắt nàng khắc lên người nàng một chữ “Hằng”, nhìn nàng đầy người đều có chữ, trên đường xuống Hoàng tuyền, xem hắn còn nhận ra được nàng hay không! Tiểu vương còn chưa chơi đùa nàng đủ thì nàng có muốn chết cũng vạn lần không có khả năng!”

Nén nước mắt, Nhã Hề nhắm mắt lại.

Tử Thanh, không cần nhíu mày, không đau, Nhã nhi không đau....

“Đây là cái gì?” Ánh mắt dừng lại trên búi tóc kết trong ngực Nhã Hề, Hằng vương cầm lên: “Đây là sinh lễ thành hôn của nàng cùng tên An lục công tử kia?”

Nhã Hề thương tâm mở mắt, nhìn hắn, liên tục lắc đầu.

“Buồn cười!” Một kiếm cắt nát mớ tóc, Hằng vương cất tiếng cười to: “Nay nàng và hắn cái gì cũng không phải, ha ha ha...”

Run rẩy nhìn đám tóc rơi xuống bùn, nước mắt Nhã Hề ào ạt tuôn rơi, Tử Thanh, nàng có thể nào sẽ trách ta không hảo hảo giữ gìn búi tóc không? Tử Thanh, thực xin lỗi...

Thân mình kịch liệt run run, Nhã Hề quỳ rạp xuống đất, nước mắt rơi xuống đám tóc, trong nháy mắt liền lạnh như băng.

(1),(2),(3),(4) Là hai khúc tên [Uẩn chuyển ca], xuất phát từ Nhạc phủ, tương truyền là sáng tác vì Lưu Diêu Dung (1 tài nữ thời xưa, tuy nhiên tư liệu quá ít). Hai khúc nhạc có liên quan tới một cố sự lãng mạn mà chân thành xin lỗi vì quá lười nên mình ngại ko dịch :SS Đại loại là thời Tấn có Vương Kính Bá đem lòng mến mộ tài hoa của Lưu Diêu Dung, nên hai người sáng tác bài này bày tỏ tâm tình và ước vọng ấy mà.

78. Q.4 - Chương 78: Quý Nhân Thanh Soái

Nguyện vì tình dữ hán, quang ảnh cộng bồi hồi.

Đáy lòng bỗng nhiên vang lên câu ca Nhã Hề từng hát, thân mình Tử Thanh đột nhiên chấn động, cảnh giác lắng nghe động tĩnh xung quanh, tựa hồ tướng sĩ Đột Quyết đã đi xa.

“Triều Cẩm, được rồi, chúng ta thừa dịp này đi mau.” Tử Thanh đẩy nàng ra, nhìn nhìn chung quanh, phải mau chóng mang Triều Cẩm rời khỏi nơi này, chỉ có tiến vào cảnh nội Đại Đường thì Triều Cẩm mới có thể tính là an toàn.

“Được!” Triều Cẩm gật đầu, lại nắm chặt tay Tử Thanh, muốn về đến Đại Đường, hoặc là nghĩ biện pháp lẫn lộn trong đám người mà đi qua cửa, hoặc là vào rừng, trèo núi nhập cảnh, đoạn đường này có thể có nàng làm bạn, đời này vậy là đủ rồi.

Tử Thanh khẽ thở dài, lòng lại nhói đau, muốn về tới Đại Đường, đường xá rất xa xôi, Nhã nhi a Nhã nhi, nàng có khỏe không?

Thừa dịp bóng đêm, không biết từ lúc nào chạy ra khỏi đại doanh Đột Quyết thật xa rồi, sắc trời dần hửng sáng.

Vội vàng nhìn lại y bào trên người Triều Cẩm, Tử Thanh lắc đầu: “Chúng ta tìm một chỗ để nàng thay đổi y phục đi, bằng không nàng sao đi được, dù sao nàng cũng mặc đồ tân nương!” Nói xong, Tử Thanh cởi hắc y trên người, đưa cho Triều Cẩm: “Mau thay cái này, ở trong rừng cho dù hồng y không bị người Đột Quyết phát hiện thì cũng sẽ dẫn dụ dã thú đến.”

Triều Cẩm cười tiếp nhận hắc y: “Tử Thanh, nàng lại hảo hảo nhìn ta một lần nữa, được không?”

Tử Thanh hít sâu một hơi, quay mặt đi, trầm giọng nói: “Triều Cẩm! Nàng lại muốn gạt ta nhìn thứ gì đó không nên nhìn!”

“Ha ha.” Triều Cẩm hơi có chút mất mát, cởi hỉ bào, mặc vào hắc y của Tử Thanh.

“Nhã nhi nguy hiểm sớm tối...Ta thật sự...thật sự...”

Một mặt thê lương đột nhiên dâng lên trong đáy lòng, Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Đời này, có nàng thì không có ta, phải không?” Nếu nàng trở lại Đại Đường, nàng thủy chung vẫn là Tử Thanh của Nhã Hề, mà việc ta có thể làm, vẫn như trước là chờ đợi phải không?

“Triều Cẩm...” Tử Thanh vừa mới xoay người: “Cẩn thận!” Liền thấy một mũi tên bắn tới Triều Cẩm. Đẩy Triều Cẩm ra, đầu vai Tử Thanh bị mũi tên xẹt qua, hơi rướm máu.

Cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ thấy trong phiến rừng sâu không biết từ khi nào đã bị một vòng tường sĩ Đột Quyết vây quanh.

Chẳng lẽ là chạy trời không khỏi nắng?

Áy náy nhìn Triều Cẩm, Tử Thanh thở thật dài: “Ta còn không cứu được nàng...” Yếu Tử Thanh, người quả nhiên là người vô dụng nhất trên đời!

“Tử Thanh, nhìn ta!” Triều Cẩm đột nhiên lạnh lùng quát.

Tử Thanh vội vàng lắc đầu: “Triều Cẩm, sống chết trước mắt, nàng đừng làm loạn nữa!”

“Ta không hề nháo! Ta chỉ muốn nàng nhìn ta thật kỹ, quên đi Nhã Hề, hảo hảo nhìn ta!”

Tử Thanh nhíu mày: “Triều Cẩm!”

“Tiểu uyên ương khó rời a!” Thanh âm âm dương quái khí* vang lên, Tử Thanh cùng Triều Cẩm kinh ngạc nhìn vị bạch diện tướng quân Đột Quyết.

(*giọng eo éo nửa nam nửa nữ)

Bạch diện Đột Quyết tướng quân nheo mắt cao thấp đánh giá Tử Thanh: “Uy, bộ dạng tiểu ca thực anh tuấn!”

Tử Thanh lạnh lùng nhìn hắn, đem Triều Cẩm bảo vệ phía sau: “Người buông tha nàng, muốn ta làm gì cũng được!”

“Ta thích tiểu ca nói như vậy.” Nói xong, tay đã khoác lên vai Tử Thanh, bạch diện Đột Quyết tướng quân hì hì cười: “Người hơi gầy, nhưng làn da này...có thể nói là còn mềm hơn so với nam tử...”

Hất tay hắn ra, Tử Thanh chỉ cảm thấy da gà trên người nổi hết cả lên: “Đến tốt cùng thì người muốn làm gì?”

“Ha ha, ta không muốn làm gì cả? Chỉ muốn mang Sử gia tiểu thư phía sau người trở về gặp Thanh soái thôi.” Ánh mắt tà tà lướt qua Triều Cẩm, lại dừng trên người Tử Thanh: “Tiểu ca muốn đi cùng, bản tướng lại hoan nghênh cực điểm.”

Không hiểu sao một trận tim đập nhanh lan tràn trong lòng, Tử Thanh nhìn bạch diện tướng quân Đột Quyết, nghiêm nghị nói: “Các người đừng mơ đem Triều Cẩm cho A Sử Na Côn!”

“Ha ha, Sử gia tiểu thư trí kế vô song, nếu để cho tên A Sử Na Côn kia chà đạp, vậy chẳng phải là đáng tiếc lắm sao? Vốn ta chờ chính là phụng lệnh Thanh soái đến đoạt hôn, như thế nào lại có thể đem nàng trở lại đó đây?” Bạch diện Đột Quyết tướng quân nhàn nhạt cười, nháy mắt với Tử Thanh: “Tiểu ca xưng hô thế nào?”

“Yến Tử Thanh.”

“Tử Thanh?” Sắc mặt bạch diện Đột Quyết tướng quân hơi đổi.

“Sao?” Tử Thanh kinh ngạc trước vẻ mặt của hắn.

“Không có gì, không có gì, tiểu ca cần phải nhớ rõ bản tướng tên là Đột Vân.” Bạch diện Đột Quyết tướng quân nhếch miệng, hì hì cười: “Yến công tử, Sử tiểu thư, thỉnh đi bên này.”

“Được!”

“Tử Thanh...” Nhẹ nhàng nắm chặt tay Tử Thanh, Triều Cẩm thấp giọng nói: “Cẩn thận bị lừa.”

“Cho dù có gian trá thì lúc này cũng chỉ có thể đi, chúng ta không có đường khác để đi.” Trái tim Tử Thanh gắt gao co rút, thế nhưng lại có người Đột Quyết muốn cướp hôn, chẳng lẽ nói người được quý nhân tương trợ là – Triều Cẩm! Mà Nhã nhi...Mày nhú chặt lại, Tử Thanh không dám nghĩ tiếp.

Cảm thấy được Tử Thanh khác thường, Triều Cẩm chỉ có thể ảm đạm thở dài, không cần nhanh như vậy liền rời ta đi, được không?

“Thùng! Thùng! Thùng!...”

Tiếng trống trận đầy phấn khởi vang lên như sấm, trên giáo trường, tướng sĩ Đột Quyết uy vũ vùng vẫy mừng lên, rất uy mãnh.

Vừa tiến vào đại doanh, Triều Cẩm không khỏi cả kinh mãnh liệt, người thống lĩnh chi quân đội này tất nhiên là một mãnh tướng cường soái đương thời am hiểu sâu sắc đạo luyện binh, cho dù là tinh binh Sử gia do chính tay mình tạo nên thì cỗ mãnh khí hùng dũng khí lộ ra trên người cũng chỉ so được bất quá là với một gã tiểu tốt tùy tiện ở nơi này.

“Nơi này...” Tử Thanh nhịn không được ôm ngực, trái tim đập nhanh dồn dập khiến nàng kiên tục hít sâu mấy hơi.

Đại tướng trắng như tuyết ánh vào mắt, dưới ánh mặt trời đặc biệt chói chang.

Mười tám vị võ tướng oai hùng bất phàm đứng thẳng hai bên sườn đại tướng, ánh mắt dừng trên người Tử Thanh cùng Triều Cẩm, giống như thời khắc nào cũng có thể nhìn thấu lòng người.

Đột Vân nhẹ nhàng cười: “Vị này chính là Thanh soái.”

Một bóng dáng đứng ngạo nghễ, trên lang khô một cây lông chim ưng dựng thẳng hướng tận trời, chỉ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy liền bị anh khí phát ra quanh thân người nọ trấn áp.

“Đột tướng quân vất vả rồi!” Thanh soái ẩn kiếm xoay người, một thân ngân giáp để lộ ra gương mặt anh tuấn trác tuyệt, mặt mày kia – anh khí bừng bừng, chính khí lẫm lẫm, đối với Tử Thanh mà nói cũng là nói không nên lời, giống như đã từng quen biết.

Đột Vân cười hắc hắc: “Hồi bẩm Thanh soái, A Sử Na Côn kia đem qua giận dữ giết chết Ma Ô, hợp nhất với đại quân vạn người của Ma Ô làm một, chỉ sợ là có điều...”

Thanh soái vùng đại thủ lên, ý bảo Đột Vân đừng nói nữa: “Việc này tí nữa nói sau.”

“Rõ!”

Ánh mắt dừng trên người Triều Cẩm, Thanh soái cao thấp đánh giá nàng một cái, tán thưởng nói: “Sử gia tiểu thư, quả nhiên bất phàm.”

Triều Cẩm chống lại ánh mắt Thanh soái: “Tướng quân khen lắm rồi.”

Thanh soái cười nhẹ, thần vận kia làm cho Triều Cẩm không khỏi ngẩn ngơ, vì sao...Bất an nhìn mặt Tử Thanh, mặt mày kia, anh khí kia, vì sao lại tương tự như vậy?

“Người...” Kinh ngạc nhìn Tử Thanh, Thanh soái nhin không được run lên: “Tiểu huynh đệ, người tên gì?”

“Yến...Tử Thanh...” Không biết vì sao lại run run, Tử Thanh nhìn gương mặt Thanh soái, đáy lòng thế nhưng lại có chút chua xót.

“Tử Thanh!” Hít sâu một hơi, Thanh soái bỗng nhiên nắm chặt cánh tay trái của nàng, một phen xé rách ống tay áo, một cái bột giống như dầu sôi đập vào mắt.

“Người...người...” Lệ quang chớp động, chúng tướng bên trong đại tướng đều kinh ngạc, khóe miệng Thanh soái khẽ nhúc nhích, đột nhiên gắt gao Tử Thanh ôm lòng: “Con là Tử Thanh, là Tử Thanh của ta!”

“Người...” Tử Thanh kinh hãi, giật mình nhớ tới đêm đó ở Vân Châu Đoạn phu nhân đã nói qua thân thể với nàng, chẳng lẽ Thanh soái chính là...sinh phụ Đoạn Thanh!

“Thanh soái?” Đột Vân cẩn thận mở miệng.

“Ha ha, ha ha, coi như ông trời có mắt!” Buông Tử Thanh ra, Thanh soái vui vẻ vỗ Đột Vân: “Người đem hài tử của ta về đến đây, người thế nhưng lại mang hài tử của ta về đây! Hảo! Thưởng! Thưởng!”

Đột Vân bừng tỉnh đại ngộ: “Chẳng lẽ hẳn chính là Tử Thanh mà mỗi lần Thanh soái ngài uống rượu say liền gọi? Dĩ nhiên lại là nhi tử của ngài!”

“Không sai! Nàng chính là...” Thanh soái bỗng nhiên kìm lại, nhìn nam trang Tử Thanh đang mặc, quả thật anh tuấn, tất nhiên nàng có điều gì khó nói nên mới giả trang nam tử, nếu trước mặt mọi người mà vạch trần thì thật sự không tốt: “Là nhi tử của ta! Là nhi tử của ta!”

“Cha...” Tử Thanh nghẹn ngào gọi một tiếng, nhin không được quỳ xuống.

“Chúc mừng Thanh soái, phụ tử đoàn tụ!” Chúng tướng cùng hô, đều quỳ xuống: “Chúng ta chúc tiểu công tử, cát tường an khang!”

“Ha ha, việc vui, việc vui a!” Thanh soái vung đại thủ lên: “Truyền lệnh ba quân, tối nay ta muốn cùng Thanh nhi của ta hảo hảo uống vài chén, nối lại tình cảm gia đình!”

“Tuân lệnh!” Đột Vân hắc hắc ôm quyền, chạy vội đi.

“Tử Thanh?” Triều Cẩm quả thực không thể tin được hết thảy, nếu nói Thanh soái chính là phụ thân của Tử Thanh, như vậy đến tột cùng như thế nào Đoạn phu nhân lại cùng hắn kết duyên? Một người là sủng thiếp An gia, một người là hãn tướng Đột Quyết, cách xa nhau cả ngàn dặm!

Từ Vân Châu đến nơi này, bất quá chỉ một tháng thời gian, vì sao người thế như toàn thân khỏi hẳn, rõ ràng ở sơn cốc đã thấy máu thịt của nàng, vì sao nàng...thế nhưng lại lông tóc không hề hẳn đột nhiên xuất hiện ở đại doanh Đột Quyết?

Tử Thanh a Tử Thanh, trên người nàng rốt cuộc còn bao nhiêu bí ẩn?

“Cha, chờ đã, cho dù muốn uống rượu thì cũng chờ cho đến khi chúng ta một nhà đoàn tụ rồi hẳn uống.”

“Một nhà đoàn tụ?” Thân mình chấn động, sắc mặt Thanh soái trầm xuống: “Con cùng ta phụ tử gặp nhau, còn không tính là một nhà đoàn tụ?”

Tử Thanh gật đầu: “Cha, nay nương còn gặp nguy hiểm, chúng ta hẳn là phải mau chóng đi cứu nàng!”

“Nàng gặp nguy hiểm? Làm sủng cơ của An Lộc Sơn, một thân ngàn vạn vinh sủng, sao lại có nguy hiểm được?” Thanh soái nén lại lửa giận: “Tử Thanh, đừng phá hỏng cao hứng ta được gặp lại con.”

Tử Thanh kinh ngạc nhìn mặt hắn: “Cha, người hiểu lầm nương, lần này thật sự là hiểu lầm nương!”

“Ta không hiểu lắm nàng! Hứa hẹn đã hủy, sống chết của nàng không quan hệ với ta!” Thanh soái lạnh lùng phát tay áo: “Về sau không cần nhắc lại về nữ nhân này với ta!”

“Cha!” Tử Thanh ưỡn thẳng sống lưng, run run nhìn hấn: “Nhất dạ phu thê bách nhật ân, nếu trong lòng nương không có người, như thế nào có thể bỏ qua thân phận công chúa Đại Đường cùng người lưu lạc thiên nhai? Nếu nương không nhớ mong gặp lại người, lại sao có thể nhẫn nhục sống tạm, khổ sở chờ người trở về? Cha, người có thể nào lại quên được nương? Sao có thể không quan tâm nàng?”

Mọi người kinh hãi, Triều Cẩm nhìn Tử Thanh, nàng dĩ nhiên lại là tông thân của hoàng thất Đại Đường!

“Bỏ qua thân phận công chúa Đại Đường thì thế nào? Cũng vẫn không chịu nổi khổ hàn, tham mộ vinh hoa phú quý, ủy thân cho kẻ tâm phúc của triều đình! Nhớ mong cùng ta gặp lại thì sao? Thân mình đã ô ử, còn sinh ra một tên tạp chủng! Cũng may Ma Ô giúp ta chém chết tên tạp chủng kia ở Vân Châu, làm cho ta tiêu đi mối hận trong lòng!” Thanh soái lạnh lùng dứt lời, giận dữ xoay người: “Tử Thanh, con đừng nói thêm gì nữa!”

“Cha...” Tử Thanh run rẩy cười, nước mắt chảy xuống: “Cái tên tạp chủng bị Ma Ô đẩy vào tuyết cảnh ở Vân Châu kia không phải ai khác, là con!”

“Con? Tuyệt đối không có khả năng!” Đoạn Thanh cười lạnh. Vân Châu và nơi này cách xa nhau hai mươi ngày lộ trình, đừng nói người chết rồi sẽ không thể sống lại, cho dù có tái sinh thì trong thời gian hai mươi ngày ngắn ngủi cũng tuyệt đối không có khả năng không đau không thương tích đứng trước mắt.

79. Q.4 - Chương 79: Huyền Hoàng Công Chúa

“Có một số việc, ta biết mặc kệ ta có nói gì thì mọi người sẽ không tin, nhưng mà, cha người có thể hận nương, không đi cứu nương, nhưng mà ta thân là nhi tử, cũng không thể không đi!” Tử Thanh đột nhiên đứng lên, nhìn về phía Triều Cẩm: “Triều Cẩm, chúng ta đi!”

“Chậm đã!” Thanh soái bỗng nhiên lạnh lùng quát: “Sử gia tiểu thư, ngươi không thể đi!”

“Tử Thanh muốn đi, ta tuyệt đối không lưu lại một mình!” Triều Cẩm ngửa đầu nhìn Thanh soái.

Thanh soái kinh ngạc nhìn Triều Cẩm: “Nếu ngươi bước ra khỏi đại doanh này của ta, ngươi tuyệt đối không trốn thoát khỏi bàn tay A Sử Na Côn!”

Thân mình run lên, Triều Cẩm chỉ lắc đầu.

“Truyền lệnh toàn quân, nếu tiểu công tử dám bước ra khỏi nơi này một bước, loạn tên bắn chết!” Thanh soái hét lớn một tiếng, lệnh xuất như sấm.

“Thanh soái! Xin cân nhắc!”

“Một kiếp ở Vân Châu, phu thê chia lìa, người có thể không niệm tình cảm vợ chồng, không niệm cốt nhục tình thân.” Tử Thanh rưng rưng lệ nhìn hấn, cao cao tại thượng, ngạo khí bức nhân, nhưng vì sao lại lạnh lùng như vậy: “Nhưng người không ngăn được ta, Nhã nhi đang chờ ta, cho dù chết ta cũng phải rời khỏi đại doanh này!”

“Nhã nhi?” Thanh soái chấn động, nhìn Tử Thanh: “Ngươi nói cái gì mà phu thê chia lìa?”

“Phu thê?” Rung động nhìn Tử Thanh, trái tim Triều Cẩm giống như bị một thanh dao nhọn hung hăng đâm một nhát. Các người thành thân, các người thế nhưng đã thành thân!

“Nhã nhi là thê tử kết tóc của ta!” Tử Thanh nghiêm nghị nhìn Thanh soái: “Cha, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, người thật sự không hiểu sao? Không có thê non hẹn biển, không có lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần mười ngón tương khẩu, chính là hứa hẹn cả đời!”

Mười ngón tương khẩu, chính là hứa hẹn cả đời!

Một câu, hung hăng cắt một đao vào lòng Triều Cẩm cùng Thanh soái.

Toàn thân Triều Cẩm không ngừng run lên, cổ nén nước mắt, nhìn Tử Thanh, người đã hứa hẹn với nàng cả đời sao?

Tử Thanh áy náy nhìn Triều Cẩm, im lặng không nói. Có nói thêm gì nữa thì tổn thương nhiều nhất chính là nàng...

“Hoang đường!” Thanh soái đột nhiên hét to một tiếng: “Người quả nhiên là hoang đường đến cùng cực!”

Tử Thanh thần nhiên cười: “Cha, người biết nương cần đến tột cùng là cái gì không? Nương cùng người vào rừng hoang núi thẳm, chưa từng than khổ một lời? Nàng cùng An Lộc Sơn bắt thượng Phạm Dương, vì sao người không ngẫm lại, một nữ tử yếu đuối, nếu không phải còn muốn cùng người đoàn tụ, như thế nào có thể sống nhẫn nhục tạm bợ vậy đây? Nàng muốn chính là cái mỉm cười bình yên của cha, muốn chính là người một lần nữa nắm chặt tay nàng, cơm rau dưa, vui vẻ qua ngày.” Tử Thanh ghen ngào cười, lau đi nước mắt trên khóe mi: “Ta hoang đường thì thế nào? Cũng tốt hơn là lãnh huyết vô tình như người!” Nghiêm nghị nhìn vào mắt Thanh soái: “Người vĩnh viễn cũng không biết, nương vẫn đều chờ người!”

“Người!” Thanh soái hung hăng quát: “Người còn nói thêm một câu nữa, lập tức xử trí theo quân pháp!”

“Hoặc là, người chém ta, hoặc là để cho ta đi!” Tử Thanh cũng nói lần cuối.

Thanh soái vung tay lên, cho Tử Thanh một cái bạt tai trời giáng: “Ta sẽ không cho người tiếp tục hoang đường!”

“Là ai làm cho đường đường Thanh soái của chúng ta nổi trận lôi đình như thế?” Một thanh âm mềm mại nhu mì vang lên.

Thanh soái không khỏi cả kinh, vội vàng nghênh đón.

“Vi thần báỉ kiến công chúa.” Thanh soái quỳ một gối xuống, tay phải đặt trước ngực: “Không đón tiếp từ xa, mong công chúa thứ tội.”

“Mặt tướng báỉ kiến công chúa.” Mọi người bên trong đại tướng đều quỳ gối.

Một con phượng hoàng màu xanh trên tay áo của hắc bào thật dài, phượng nhãn mê li, khóe môi ướm át, dường như ở tuổi ba mươi, nàng chính là ngẩng cao đầu, tựa như nhìn xuống mọi người ở dưới chân: “Mới vừa rồi là ai nói ‘cơm rau dưa, vui vẻ qua ngày’?”

Tử Thanh ôm quyền: “Là ta.”

Tinh tế đánh giá Tử Thanh, Đột Quyết công chúa không khỏi có chút tán thưởng: “Nói hay lắm! Nam nhân nên nói những lời như thế!” Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của Triều Cẩm: “Vị này chẳng lẽ chính là nữ Gia Cát trong truyền thuyết, Sử Triều Cẩm?”

Triều Cẩm cúi đầu: “Công chúa quá khen.”

Lạnh lùng cười, Đột Quyết công chúa trừng mắt với Thanh soái: “Mới vừa rồi có người nói với bản cung, hôm nay người cùng tiểu công tử gặp lại, đây chính là chuyện tốt a, sao bản cung vừa đến cửa tướng liền thấy người ra sức đánh nhĩ tử như thế?”

“Ta...” Thanh soái không biết mở lời thế nào, sao có thể dễ dàng nói ra bởi vì thân nữ nhi của mình thế nhưng lại yêu thương nữ tử, làm ra việc trái với luân thường!

“Khuôn mặt thanh tú như vậy, đánh hỏng thì cũng không tốt.” Công chúa Đột Quyết cười nhẹ: “Chắc chắn, nếu hấn còn muốn đi, thì cứ để cho hấn đi thôi, có đôi khi, chấp niệm trong lòng không giải quyết thì cho dù người lưu lại người của hấn thì cũng không lưu lại được tâm, không phải sao? Thanh tướng quân?”

Thanh soái ngẩn ra, công chúa, những lời này của người đến tột cùng là nói cho ai nghe? “Ý tứ của công chúa là?”

Từ trong tay áo lấy ra một lệnh bài, công chúa Đột Quyết cười nhìn Tử Thanh: “Đây chính là lệnh bài của bản cung, có lệnh bài này, người có thể một đường thẳng ra khỏi Đột Quyết, tuyệt không có người ngăn đón người, mặt khác, bản cung còn ban thưởng cho người một con ngựa tốt, trợ giúp người sớm giải quyết việc trong lòng.”

Kinh ngạc nhìn công chúa Đột Quyết, Tử Thanh bối rối tiếp nhận lệnh bài: “Đa tạ công chúa.”

“Ta thì sao?” Triều Cẩm vội vàng mở miệng.

Đột Quyết công chúa cười kéo Triều Cẩm: “Người đương nhiên là cùng bản cung ở lại chỗ này, hảo hảo nói cho bản cung một chút cổ sự của người.”

“Ta tuyệt đối không lưu lại!” Triều Cẩm nhìn Tử Thanh: “Ta thật vất vả mới gặp lại nàng, ta không muốn ở lại!”

Một đôi mắt phượng vẫn không nhúc nhích nhìn Triều Cẩm, tựa hồ nhìn thấu hết thảy. Đột Quyết công chúa cười khê: “Chẳng lẽ người sợ bản cung ăn người?”

“Không phải...”

Bỗng nhiên tiến đến bên tai Triều Cẩm, thanh âm như mị hoặc của công chúa Đột Quyết vang lên: “Có đôi khi, nam nhân a, người càng trói buộc chặt thì lại càng không coi là nghiêm túc, thời điểm nên thả thì hãy thả, nói không chừng còn có hi vọng thì sao?” Ánh mắt dừng lại trên người Thanh soái, thanh âm của công chúa Đột Quyết càng nhỏ: “Lúc trước vị Thanh tướng quân này cũng không bỏ xuống được chấp niệm, tự mình đi Phạm Dương một chuyến, đúng không? Bắt đầu từ ngày đó liền không nghĩ tới chuyện rời khỏi bản cung. Vị ý trung nhân này của người nam hạ tới Đại Đường, tất nhiên là trắng trong nước, hoa trong gương mà thôi, dùng chút kiên nhẫn, ngẫu nhiên dụng một ít kế là tất nhiên sẽ dễ như trở bàn tay.”

“Sẽ sao?” Triều Cẩm ngẩn ra, nhưng Tử Thanh không phải là nam tử! Lần này đi, nói không chừng chính là vĩnh viễn xa rồi!

“Sẽ...” Đột Quyết công chúa cười nhìn Tử Thanh: “Người có thể yên tâm nam hạ, Sử gia tiểu thư ở nơi này của bản cung, tuyệt đối sẽ không có người nào dám động tới nàng một phần! A Sử Na Côn kia cũng thế!”

Tử Thanh do dự nhìn Thanh soái, Thanh soái nặng nề thở dài: “Công chúa nếu đã mở miệng, vậy bên trong Đột Quyết, ai muốn phản bác dù một phần thì phải hỏi thiết kỵ dưới trướng ta đã!”

“Ta còn không biết, vì sao các người muốn cướp Triều Cẩm?” Tử Thanh đột nhiên hỏi.

Khóe môi Đột Quyết công chúa khê cong: “Ngựa thiên lý, cần Bá Nhạc đến chỉ điểm*, thiên hạ này, không phải chỉ là chiến trường của nam nhi, nữ tử cũng nên có chút sắc thái, bản cung nguyện làm Bá Nhạc, mà không biết Sử tiểu thư có nguyện làm thốt thiên lý mã này không?”

(* Ý chỉ cần có ng biết nhận ra tài năng của 1 ng để ủng hộ cho ngta phát huy tài năng, cũng như Bá Nhạc giới nhận biết thốt ngựa nào tốt, dịch thực là thiên lý mã)

Triều Cẩm cả kinh: “Ta bắt quá chỉ là người bình thường...”

“Vân Châu từng chuyện từng chuyện, nếu người là nữ tử bình thường thì sẽ không xứng được gọi là Sử Triều Cẩm!” Đột Quyết công chúa yên lặng nhìn nàng: “Bản cung chính là cần nhân tài như người vậy.”

“Người thế nhưng biết hết thảy mọi việc ở Vân Châu!” Triều Cẩm đại kinh thất sắc.

Đột Quyết công chúa sang sảng cười: “Muốn làm đại sự, tự nhiên phải nhìn xa, nghe được xa, vừa rồi bản cung mới nói với người, nếu người nghe lọt vào tai, trong vòng ba tháng tất sẽ có kết quả người vừa lòng.”

Từ khi nào Đột Quyết lại có một vị công chúa như vậy? Triều Cẩm không khỏi kinh hãi, ở Phạm Dương nhiều năm cũng chưa từng nghe nói qua: “Đến tốt cùng thì người là ai?”

“Đột Quyết – Huyền Hoàng công chúa.” Thản nhiên mở miệng, hai tay Huyền Hoàng giang ra: “Các vị tướng quân miễn lễ, xin đứng lên.” Ngự khí trong đó, không mang theo một tia uy nghiêm nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cao cao tại thượng.

“Công chúa từ khi xuất thế liền ở bên trong thánh sơn Đột Quyết vì đại vương mà cầu phúc, mấy tháng gần đây mới trở lại cung, được đại vương cực kì yêu thương.” Thanh soái nhẹ nhàng nói xong liền cúi bệ kiểm bên hông xuống, đưa cho Tử Thanh: “Nếu con chấp nhất muốn nam hạ, công chúa cũng đã mở miệng, ta biết không giữ được con, kiểm này có thể tước kim đoạn ngọc*, mang trên người phòng thân cũng tốt.”

(*cắt vàng chặt ngọc)

“Cha...người ngay cả một câu cũng không muốn nói với nương sao?” Tử Thanh tiếp nhận bội kiếm, dùng chút hi vọng cuối cùng hỏi Thanh soái, từng yêu thương, chẳng lẽ nói buông là có thể buông sao?

“Không có gì để nói.” Chém đinh chặt sắt, Thanh soái nói không một tia cảm tình.

“VẬY...kiếm này ta không cần!” Giận dữ ném bội kiếm xuống đất, Tử Thanh nở nụ cười bình yên với Triều Cẩm: “Trong thiên hạ này, thực không có nơi nào an toàn hơn nơi này, Triều Cẩm, chờ ta cứu Nhã nhi ra, ta nghĩ là ta nên đem mọi thứ trong lòng hảo hảo nói với nàng một chút.”

“Những lời khiến người khác tổn thương, ta không muốn nghe.” Triều Cẩm ảm đạm cúi đầu.

Huyền Hoàng công chúa tiến lên vỗ nhẹ Triều Cẩm: “Mọi sự không đến cuối cùng, sao người biết được nhất định là những lời khiến người tổn thương?”

Tử Thanh cười nhẹ, nhìn Huyền Hoàng công chúa: “An nguy của Triều Cẩm phải dựa vào công chúa ngài.”

“Tử Thanh!” Nhịn không được đuổi theo vài bước, lại bị Huyền Hoàng công chúa kéo lại: “Nếu người đuổi theo, người liền thực sự thua.”

“Triều Cẩm, bảo trọng.” Tử Thanh lại nhìn vẻ mặt xanh mét của Thanh soái: “Ta tin tưởng nam nhi một lời nói đáng giá nghìn vàng, người nghe thấy lời công chúa nói, tất nhiên sẽ không bạc đãi Triều Cẩm, phải không?”

Thanh soái nắm chặt tay, gật đầu: “Phải.”

Giãn mi cười, Tử Thanh liền xoay người đi: “Chỉ mong lúc này người sẽ không nói mà không giữ lời!”

Nhìn bóng dáng Tử Thanh cười ngựa đi xa, tâm Thanh soái hơi đau xót, Quảng An, hài tử này quật cường như thế, chân tướng năm đó nàng...Chẳng lẽ nói, ta thật sự hiểu lầm nàng sao?

“Người đâu! Chuẩn bị nước ấm áo ấm cho Sử tiểu thư, bản cung nên vì nàng mà đón gió tẩy trần.”

80. Q.4 - Chương 80: Ân Đoạn Lạc Dương

Ngàn dặm Hoàng Hà, mệnh mông bát ngát.

Bức tường hoàng cung nguy nga không đổi, Đông Đô Lạc Dương trước ngày loạn thế, vẫn phồn hoa như trước.

Một chiếc xe ngựa đầy phong trần chạy như bay qua cửa thành Lạc Dương, chạy về phía Đông Đô Lưu thủ Lí phủ.

Mới đến cửa Lí phủ liền thấy Man Tử cùng Tô Tình mang theo mấy trăm tướng sĩ Vân Châu quỳ gối trước cửa.

“Tiểu Tình tử!” Lí Nhược kinh ngạc từ trên xe ngựa nhảy xuống: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Vừa nhìn lên liền thấy đại môn nhà mình đóng chặt.

“Nhược...Nhược tiểu thư?” Man Tử vừa mừng vừa sợ: “Mọi người đều thành công bỏ chạy?”

Tô Tình run rẩy nhìn vào mắt Lí Nhược, nước mắt trong nháy mắt trào ra: “Thực xin lỗi, ta thực vô dụng...”

“Đây rốt cuộc là sao?” Hoắc Hương từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn cánh cửa đóng chặt: “Vì sao lại không cho các người vào?”

Man Tử cảm hận cắn răng: “Mụ nội nó! Chúng ta tiến vào Lạc Dương liền vội vàng vàng đi tìm đến Lí phó Lưu thủ này, vạn lần không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên là tên tạp chủng! Mới nghe xong ý đồ chúng ta đến đây liền lập tức đóng cửa lại, không cho chúng ta vào, chúng ta đành phải quỳ ở đây chờ hắn mở cửa.”

Đoạn phu nhân cùng Đỗ y quan nhìn nhau: “Chẳng lẽ có biến cố gì?” Nhã Hề hiện giờ một mình trong miện sói, hi vọng duy nhất nếu cũng không có thì nên làm thế nào cho phải đây?

Hoắc Hương tiến lên đập cửa: “Tướng công, mau mở cửa, chúng ta đã trở lại, mau mở cửa.”

Đại môn Lí phủ liền mở ra, Lí Vũ đi ra ôm chặt Hoắc Hương, kinh hỉ vạn phần: “Các người thật sự đã trở lại, thật sự đã trở lại!”

Hoắc Hương nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, cũng vạn phần bất an: “Chàng...vì sao chàng lại để bọn họ quỳ gối ngoài phủ?”

“Đúng vậy, ca ca, huynh không phải là người như thế phải không?” Lí Nhược tiến lên, nhìn hắn: “Huynh thế nhưng...thế nhưng thật sự không đến cứu chúng ta!”

“Tiểu muội đừng trách ca...” Lí Vũ cau mày, nắm chặt hai nắm đấm: “Lần này ta không có đường để đi...” Lần đầu tiên nghe được hắn không tự xưng “tiểu gia”, một Lí Vũ tự phụ vì sao lại trở thành bộ dáng như vậy?

“Lúc...lúc cha thượng kinh báo cáo công việc, trên triều đường chống đối lại tên tiểu nhân Dương Quốc Trung kia, làm long nhan tức giận, bị giam tại Trường An, ta muốn bảo toàn tính mệnh của cha, chỉ có...” Lí Vũ đột nhiên toàn thân run run, dương quyền hung hăng đâm lên cửa: “Việc ở Vân Châu, chấn kinh triều đình, việc các người mạo phạm Hằng vương đã bị Thánh Thượng biết được, ta chỉ có nghe Hằng vương phân phó thì vừa rồi mới có thể đổi lấy các người an bình mạnh khỏe, ta không có lựa chọn! Cha cùng muội muội là người chí thân của ta, mà Hương nhi nàng là người ta yêu thương, ta không thể để ọi người chịu một chút thương tổn!”

Lạnh lùng đẩy Lí Vũ ra, Hoắc Hương chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng: “Chàng vẫn là Lí gia tiểu tướng trong lòng ta sao?”

“Hương nhi...” Vô lực lắc đầu, trong ánh mắt tiêu tụy của Lí Vũ lộ ra đầy vẻ bất đắc dĩ: “Ta chỉ là không muốn để các nàng có việc gì, chẳng lẽ ta sai rồi sao?”

“Chàng nghĩ rằng ta và mọi người đều do Hằng vương thả?” Hoắc Hương bị ai hỏi, nhìn mọi người phía sau: “Nếu không phải Nhã Hề thì chúng ta đến tột cùng có mạng để trở về không cũng vẫn chưa biết được!”

Lí Vũ lắc đầu: “Ta chỉ biết, nếu hắn thật sự không muốn tha ọi người thì một mình Nhã Hề cô nương tuyệt đối không có khả năng cứu được các người!”

Bỗng nhiên im bật, Hoắc Hương không khỏi hít một hơi, Lí Vũ nói đúng, chỉ bằng số ngân châm ít ỏi trong túi Đỗ y quan thì sao có thể dễ dàng chạy thoát khỏi truy kích của Hằng vương như vậy? Hắn diễn trò, đến tột cùng thì hắn muốn diễn trò gì? Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Hoắc Hương cảm thấy một người đáng sợ như thế!

“Ta chỉ là một Phó lưu thủ nhỏ nhoi, không đâu lại đường đường Vương gia như hắn, trừ bỏ tin tưởng hắn ra, ta không có biện pháp!” Lí Vũ tiến lên nắm chặt tay Hoắc Hương cùng Lí Nhược: “Các nàng trở về là tốt rồi, chỉ cần ở bên người ta, ở lại Lạc Dương, ta cho dù liều chết cũng sẽ bảo vệ mọi người chu toàn!”

“Nhưng mà...Nhã Hề cô nương còn ở trong tay hắn...Nếu ta không đi cứu nàng, lòng ta vĩnh viễn đều bất an.” Nước mắt Hoắc Hương chảy xuống.

“Người nhìn nghiệt chương mình tạo ra xem!” Man Tử rút cục nhìn không được bạo phát, hung hăng cho Tô Tình một cái tát: “Không phải người, Vân Châu sẽ bị hủy sao? Không phải người, Nhã Hề cô nương sẽ rơi vào tay tên súc sinh kia sao? Không phải người, Lục công tử sẽ sinh tử không rõ sao?”

“Đừng đánh tiểu Tình tử!” Lí Nhược tiến lên ôm chặt Tô Tình: “Nàng đã đủ đáng thương rồi, đừng thương tổn nàng thêm nữa.”

“Nhược tiểu thư!” Man Tử cảm hận dậm chân, đứng lên, vẫy tay với các huynh đệ: “Các huynh đệ, bọn họ không đi cứu, chúng ta cho dù là chém giết khắp Trường An cũng muốn giúp Lục công tử cướp Nhã Hề cô nương về!”

“Chậm đã!” Đỗ y quan vội vàng gọi Man Tử lại: “Trường An là Hoàng đô, không phải Vân Châu, các người không cứu được Nhã Hề đâu.”

Đoạn phu nhân rơi lệ lắc đầu: “Nhã nhi đáng thương...ta biết giải thích với Tử Thanh thế nào đây...”

“Mụ nội nó! Thực nên ở Vân Châu liền cho hắn một đao!” Man Tử chỉ thiếu điều nôn ra máu.

“Ngàn sai vạn sai là lão nô, không nên ở trên đường cứu tên súc sinh đó!” Đỗ y quan trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, chỉ hận không thể trở lại ngày đó, bỏ tên súc sinh ấy lại sơn đạo.

“Thánh chỉ tới –!”

Đột nhiên vang lên một thanh âm chói tai, mọi người không khỏi cả kinh, toàn bộ quỳ xuống.

Một vị công công truyền chỉ mang theo hơn mười hộ vệ cưỡi ngựa tiến lại, mở ra thánh chỉ bằng gấm vàng kim: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Đông Đô phó lưu thủ Lí Vũ, nhân phẩm đáng quý, thiếu niên anh dũng, được lòng trăm, đặc biệt ban thưởng hôn phối cho Vân Hoan quận chúa cùng Lí Vũ tướng quân, thưởng vải vóc tám ngàn, hoàng kim ba ngàn lượng, ngày gả lễ tới Lạc Dương, tức khắc thành hôn, khâm thủ.”

Thân mình Lí Vũ mãnh liệt chấn động: “Cái gì?”

Công công truyền chỉ cười hì hì xoay người xuống ngựa, đi ra phía trước, ôm quyền cúi người: “Chúc mừng, Lí tướng quân, a, lão nô nói sai rồi, là Lí quận mã gia.”

Kinh ngạc nhìn Hoắc Hương cũng đồng dạng khiếp sợ ở bên cạnh, Lí Vũ không hiểu ra sao, giương mắt nhìn công công truyền chỉ: “Công công có phải lầm rồi không? Ta rõ ràng đã có nương tử, như thế nào có thể...”

“Đây vạn vạn lần không sai được.” Truyền chỉ công công tiến sát lại Lí Vũ: “Hàng vương điện hạ còn có câu muốn nói, lệnh tôn tính tình rất cứng rắn, cơn tức rất cao, nếu muốn bình an trở về, liền nhìn vị quận mã gia ngài có cơ hội diện thánh hay không? Đúng rồi, đêm thất tịch (1) sắp tới, Hoàng Thượng tựa hồ có ý muốn tổ chức đại yến cho hoàng thân quốc thích, tin tưởng quận mã gia người biết.”

“Hàng...vương!” Cắn răng một cái, Lí Vũ dậm một quyền thật mạnh lên phiến đá.

Truyền chỉ công công háng giọng: “Quận mã gia, sao ngươi còn không tiếp chỉ? Chẳng lẽ là muốn kháng chỉ?”

“Sao phụ hoàng lại biến thành như vậy?” Đáy lòng Đoạn phu nhân đầy đau xót, vạn lần không thể tưởng được phụ hoàng anh minh thần võ lúc trước lại hạ ý chỉ như vậy! Chẳng lẽ đúng như những lời của người trên phố nói, Minh hoàng độc sủng Dương phi (2), lâm triều đã phế, triều cương đã hủy, giang sơn Đại Đường nguy nan sớm tối!

Toàn thân run rẩy không ngớt, Lí Vũ nhìn Hoắc Hương, bị ai gọi: “Hương nhi...”

Hoắc Hương rưng rưng lắc đầu: “Ta biết...chàng đã có quyết định, cho ta...một tờ hưu thư* đi...”

(*giấy li hôn)

“Ta không viết!” Lí Vũ nhịn không được ho khan một trận: “Nàng mới là thê tử của ta!”

Công công truyền chỉ không kiên nhẫn trừng mắt với Lí Vũ: “Quận mã gia, để ý tới họa từ miệng mà ra! Đường đường là quận chúa, sao có thể làm thiếp? Cho dù ngươi thật sự đã có thê tử, cũng chỉ có thể — hưu!”

“Ngươi!” Lí Vũ nắm chặt tay, hoàng mệnh, hiếu đạo, tình cảm chân thành, đến tốt cùng là nên làm cái gì bây giờ? Hai hàng nhiệt lệ chảy xuống: “Hương nhi, ta nên làm gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?”

“Quận mã gia, nếu ngươi không tiếp thánh chỉ này, lão nô cần phải về Trường An phục mệnh! Nếu Hoàng thượng trách tội xuống dưới, tội khi quân này cũng không nhẹ đâu!”

“Bỏ ta...” Hoắc Hương vươn tay, lau đi nước mắt trên mặt hấn: “Chuyện tới nước này, chàng còn có gì khác để chọn đây?”

“Hương nhi, nàng chờ ta, chờ một ngày ta...”

Che lại miệng Lí Vũ, Hoắc Hương rơi lệ: “Chuyện ngày mai, ngày mai nói sau, Hoắc Hương phúc bạc, mong chàng bảo trọng.”

“Tốt lắm, lấy văn phong tứ bảo đến!” Thanh âm chói tai của công công lại vang lên lần nữa.

Thế nhưng ngay cả cái này cũng đều đã chuẩn bị tốt! Chẳng lẽ đã tính nhất định hẳn sẽ phải đi đến bước này sao?

Run run cầm lấy bút, Lí Vũ rút cục hạ bút, mỗi một nét đều giống như cắt một dao vào lòng hẳn!

Đợi hứu thư viết xong, công công truyền chỉ đưa hứu thư cho Hoắc Hương: “Nghe rõ chưa, Vân Hoan quận chúa không thích người cũ đi qua đi lại trước mặt, cho nên thành Lạc Dương này...”

“Hoắc Hương còn sống, tuyệt đối sẽ không bước nửa bước vào thành Lạc Dương!” Tiếp nhận hứu thư, Hoắc Hương nén lệ nói xong, vò nát hứu thư trong tay.

“Ca ca...huynh có thể nào...” Lòng Lí Nhược lạnh đến cực hạn.

“Hương...” Lí Vũ còn muốn mở miệng, cũng chỉ còn lại âm thanh nghẹn ngào khàn khàn.

“Quận mã gia, còn không tiếp chỉ?”

“Thần...Lí Vũ...tiếp chỉ...Vạn tuế...vạn tuế...vạn...vạn tuế...” Khoảnh khắc thánh chỉ rơi vào lòng bàn tay, trái tim Lí Vũ đã đau đến chết lặng.

“Vây lão nô trước hết về Trường An phục mệnh, xa giá của Vân Hoan quận chúa, hẳn là vài ngày sau sẽ đến Lạc Dương, trước cung hỉ quận mã gia, ha ha.” Nói xong, truyền chỉ công công liền lên ngựa, mang theo thị vệ đi xa.

Hoắc Hương đứng dậy, đi tới xe ngựa.

“Hương nhi, để cho ta nhìn nàng một lần nữa...” Lí Vũ nhịn không được gọi Hoắc Hương.

Hoắc Hương cười nhạt: “Nhìn thì có ích gì? Lí công tử, bảo trọng.” Nói xong liền lên xe ngựa, đem màn che buông xuống thật mạnh.

“Tẩu tẩu!” Lí Nhược khóc nức nở nhào vào bên xe ngựa: “Tẩu tẩu, ta đi với người, được không?”

“Nhược nhi, lúc này ngươi còn nhỏ, hiện tại hẳn cần là thân nhân, nếu ngươi rời khỏi hẳn, hẳn sẽ không trụ nổi.” Thanh âm run run, Hoắc Hương cùng chút khí lực cuối cùng, nói ra một câu: “Đoạn phu nhân, có nguyện mang theo Hoắc Hương rời khỏi nơi này không?”

“Được...” Đoạn phu nhân gật đầu, rời khỏi nơi này. Phiến giang sơn Đại Đường này đột nhiên làm cho nàng cảm thấy đã rách nát không chịu nổi.

“Phu nhân ngồi chắc, chúng ta đi!” Đỗ y quan quay đầu ngựa.

Man Tử bỗng nhiên quát lên một tiếng: “Nếu phu nhân không chê, thỉnh mang theo chúng ta, chúng ta tất nhiên sẽ vì công tử mà bảo vệ tốt cho ngài.”

“Đi thôi...” Đoạn phu nhân mệt mỏi mở miệng, sinh tử của Tử Thanh không rõ, Nhã Hề thân rơi vào miệng sói, phụ hoàng trái tim băng giá đến nhường ấy, Đại Đường ngày nay, còn có cái gì để lưu luyến đâu?

“Các huynh đệ, chúng ta đi!”

“Giá!” Xe ngựa dần đi xa...

“Tẩu tẩu...” Lí Nhược buồn bã gọi, lại bị Lí Vũ kéo tay lại: “Muội muội, đừng đi, hiện tại ta thực đau quá, nếu cả người cũng li khai, ca ca thực sự chỉ còn một mình...”

“Ca ca...” Lí Nhược quay đầu ôm chặt Lí Vũ: “Chờ chúng ta lật đổ tên Hằng vương thói tha kia, chúng ta liền cùng nhau tìm tẩu tẩu về, được không?”

“Được...”

Nhìn thấy lại một người gặp bi kịch là do chính mình tạo nên, Tô Tình nhịn không được hung hăng cắn chặt tay mình, ta nghiệp chướng nặng nề, cả đời này cũng không thể trả lại cho các người...Thực xin lỗi...

Tô Tình nhìn bầu trời phía tây, lặng yên rời đi, ta chỉ có thể làm một việc như vậy...

“Đúng rồi! Tiểu Tình tử!” Lí Nhược bỗng nhiên nhớ tới Tô Tình, nhìn lại, Tô Tình đã không còn ở nơi đó. Tiểu Tình tử, nàng trăm ngàn lần đừng nghĩ quẩn trong lòng.

“Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!...”

Tường thành Lạc Dương rốt cuộc rơi vào mắt, đôi mày nhíu chặt của Tử Thanh rốt cuộc cũng giãn ra, tìm được Lí Vũ rồi, có lẽ có thể nghĩ ra biện pháp, lần vào Vương phủ Hằng vương ở Trường an, cứu Nhã nhi ra.

“Công...công...” Đầu lưỡi Man Tử bỗng nhiên thắt cả lại, dấu không được kích động trong lòng.

Đoạn phu nhân liếc nhìn Hoắc Hương im lặng rơi lệ, thở dài: “Chẳng lẽ là xa giá của Vân Hoan quận chúa đến Lạc Dương? Người lại thấy vị công công nào?”

“Không phải công công! Là công tử!” Đỗ y quan rốt cuộc kêu lên, kéo cương ngựa: “Công tử! Công tử!”

“Tử Thanh! Hải...tử...” Đoạn phu nhân toàn thân chấn động, kinh hỉ vạn phần nhấc màn che lên, nhìn thấy vị bạch y công tử từ xa xa thúc ngựa chạy tới: “Thanh nhi! Thanh nhi của ta!”

Tử Thanh...ngàn vạn ủy khuất trong nháy mắt sắp sụp đổ, Hoắc Hương nhìn thân ảnh quen thuộc kia, vì sao lại cũng là người, xuất hiện ở thời điểm ta bất lực nhất?

“Đỗ...Đỗ...Nương!” Tử Thanh kinh ngạc ngẩn ra, đánh ngựa lại, ghìm cương dừng trước xe.

Xoay người xuống ngựa, Tử Thanh tiến lên ôm lấy Đoạn phu nhân: “Nương! Nương! Hải nhi đã trở lại! Đã trở lại!”

“Con có biết con làm cho nương lo lắng gần chết không!” Ôm chặt Tử Thanh, Đoạn phu nhân bối rối vỗ nhẹ lưng nàng: “Con rốt cuộc chạy đi đâu? Vì sao đã hơn hai tháng trôi qua mà một chút tin tức đều không có?”

“Nương, là con không tốt...khiến người chịu khổ...”

(1) thất tịch: theo văn hóa phương Đông (Trung Quốc và các nước lân cận) là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine Trung Quốc. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

(2) Ở đây ý chỉ Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

81. Q.4 - Chương 81: Không Có Thiên Lý

Đầy trời hoa đào phi vũ, dòng suối xanh trong vắt uốn lượn giữa rừng đào đỏ rực như lửa.

Một đóa hoa hồng thắm nhẹ nhàng rơi trên tóc mai.

“Nhã nhi, nàng thực đẹp.”

Nụ cười ấm áp ánh vào mắt, Nhã Hề giương mắt nhìn Tử Thanh trước mặt, nét thẹn thùng tràn đầy: “Tử Thanh, nàng thật sự đã trở lại sao?”

Tử Thanh vươn tay trái ra, cùng bàn tay phải hơi lạnh lẽo của nàng mười ngón tương khấu: “Nhã nhi đừng sợ, ta ở đây, vẫn đều ở đây.”

Lòng Nhã Hề đau xót, nhin không được nước mắt chảy xuống hai má: “Nhưng mà...ta sợ ta không chống đỡ nổi nữa...”

Đau lòng vì nàng lau đi lệ nơi khóe mắt, Tử Thanh khẽ nhíu mày: “Nhã nhi...là ta vô dụng...”

Nhẹ nhàng cầm tay nàng, Nhã Hề áp lên má, thản nhiên cười: “Đứa ngốc, có thể thấy nàng bình yên trở về, cuộc đời này đã đủ rồi.”

“Nhã nhi...” Tử Thanh ôm chặt lấy nàng, nhưng Nhã Hề lại không cảm giác được một tia ấm áp.

Lại là mộng, vì cái gì lại là mộng?

Trái tim, mãnh liệt đau xót, không có hoa đào, không có suối trong, cũng không có Tử Thanh...

Thân mình không tự chủ được run rẩy, nỗi đau đớn quen thuộc ở trên lưng lại dâng lên, thế nhưng lại có cảm giác chết lặng.

Hai chân trần ngâm trong nước lạnh như băng, hai tay bị trói lên cao.

Giương mắt nhìn vẫn là ánh nến lúc mờ lúc nhạt trong bóng đêm, mỏng manh lay động, thủy lao thoang thoang mùi máu tươi nhàn nhạt, vẫn áp lực như thế.

Suy yếu nhắm mắt lại, nước mắt Nhã Hề đã sớm khô kiệt.

Âm thanh chán ghét kia lại vang lên lần nữa: “Nhã Hề, nàng vẫn không theo tiểu vương sao?” Tàn ác kéo miếng vải thô trong miệng Nhã Hề ra, Hằng vương bóp chặt cằm của nàng, rót vào một ngụm rượu cay nồng, rượu rơi xuống trên vết thương đầy rẫy dưới xiêm y lam lũ, đúng là cái đau đớn không thể xua tan.

“Khụ khụ!” Một trận ho khan kịch liệt làm cho Nhã Hề buồn nôn.

“Nàng tội gì phải quật cường như vậy? Hảo hảo chiều tiểu vương vui vẻ một đêm, tiểu vương sẽ lập tức tìm người trị liệu cho nàng!” Hằng vương lạnh lùng nhìn nàng: “Mấy ngày nữa, trên người nàng đã không còn chỗ để khắc chữ nữa rồi...Tiểu vương có chút luyến tiếc đắm vào khuôn mặt này...”

“Khụ khụ, hoặc là...người nhận lấy...thi thể của ta...Hoặc là người liền...giết ta...” Lời Nhã Hề nói tuy đã mỏng manh đi nhiều, nhưng lại vẫn kiên định như vậy.

“Ha ha.” Hằng vương ghé sát mặt nàng: “Tiểu vương không thích dùng sức mạnh, nếu nàng không muốn, tiểu vương chỉ có thể tiếp tục khắc chữ...Ngày mai chữ kia khắc làm sao cho tốt đây?” Nói xong, nhìn thân mình Nhã Hề từ trên xuống dưới: “Chắc chắn, cái dạng này mà chết đi, trên đường xuống Hoàng tuyền, chỉ sợ tên An lạc công tử kia cũng không nhận ra được.”

“Tử Thanh sẽ không!” Nhã Hề gian nan cười, cũng lại chắc chắn vô cùng.

Một đoàn lửa vô danh bỗng nhiên bùng lên trong lòng, nét tươi cười trên mặt Hằng vương đột nhiên biến mất: “Toàn thân người trên dưới đều có dấu vết của ta! Ta không tin trên đường xuống Hoàng tuyền, hắn sẽ không cảm thấy người ghê tởm!”

Một câu, giống như một lưỡi dao, đâm thật sâu vào tim Nhã Hề.

Khẽ run lên, Nhã Hề lạnh lùng nhìn Hằng vương: “Ít nhất...ta còn thanh thanh...bạch bạch...”

“Thanh bạch!” Hằng vương đột nhiên xé rách xiêm y trên người Nhã Hề, giờ khắc này, thân thể đầy rẫy vết thương của Nhã Hề hoàn toàn bại lộ trước mắt Hằng vương: “Tiểu vương cho người một cơ hội cuối cùng, hoặc là từ nay về sau ngoan ngoãn nghe lời ta nói, hoặc là ta cho người nếm thử cái gì gọi là chân chính sống không bằng chết!”

“Người!” Nhã Hề không phân biệt được rõ giờ khắc này đến tột cùng là nhục nhã hay phản nộ, Tử Thanh...thực xin lỗi...ta thật sự chống đỡ không được...chống đỡ không được...Mất hết can đảm, Nhã Hề cắn thật mạnh đầu lưỡi, lại bị Hằng vương xiết cầm thật mạnh, máu tươi từ khóe môi chảy ra, lại không chết được.

Hai tay cố sống chết giãy dụa, khẽ động khiến xích sắt leng keng kêu vang, lại thủy chung không tránh thoát được tay Hằng vương.

“Người sẽ không chết tử tế được đâu!” Nhã Hề phun một búng nước bọt hòa máu vào mặt Hằng vương.

Hằng vương lạnh lùng cười: “Yên tâm, cho dù tiểu vương muốn người thì cũng sẽ không muốn một người bộ dạng cả thân đầy vết sẹo như vậy, nhưng mà...người khác có tin hay không, cũng không biết được...” Đột ngột nhét miếng vải thô vào miệng nàng, Hằng vương lau đi vết nước bọt cùng máu trên mặt: “Cho tới bây giờ tiểu vương còn chưa thấy qua một nữ nhân nào không thức thời như người vậy, nhìn bộ dáng tuyệt vọng của người, so với nhìn bộ dáng mất hồn thì lại càng khiến cho tiểu vương cảm thấy có ý tứ!”

Nói xong, vỗ vỗ tay, từ cửa đại lao mười danh thị vệ Vương phủ tiến vào, kinh ngạc nhìn Nhã Hề giờ khắc này, không khỏi ngậm ngẩn.

“Đây...chính là ‘Hoàng linh’ Nhã Hề cô nương lừng lẫy nổi danh Biện Châu, các người nhìn nàng còn xinh đẹp không?” Nói xong, Hằng vương hung hăng khơi cảm của nàng lên: “Các người truyền tin ra ngoài cho tiểu vương! Ba ngày sau, ‘Hoàng linh’ Nhã Hề cô nương ở Vương phủ lên đài ca xướng, thỉnh những đại quan quý nhân ở Trường An thích nghe linh khúc đều hân diện đến xem.”

“Rõ...vâng...”

“Các người là những người đầu tiên được trông thấy đó, còn không đi xuống?” Hằng vương cười quay đầu, nhìn nàng hai mắt đỏ bừng: “Không phải người tam trình cử liệt sao? Ba ngày sau, tiểu vương cho người một cơ hội nữa, nói ọi người, người vẫn là thân trong sạch, nhìn xem người khác trông thấy thân thể người như vậy, có tin hay không? Ha ha.”

Hai giọt lệ nóng bỏng từ khóe mắt ứa ra, Tử Thanh...Đến tốt cùng thì nàng ở nơi nào? Đến tốt cùng thì ở nơi nào...

Thấy nước mắt trên mặt Nhã Hề, tâm Hằng vương khẽ run lên: “Nhã Hề, ngoan ngoãn nghe lời tiểu vương nói đi, chỉ cần nàng chịu khuất phục, tiểu vương sẽ lập tức thả nàng xuống, cho người trị thương!”

Tử Thanh...ta chỉ là Nhã nhi của một mình nàng!

Nhưng nếu nàng trở về, còn có thể muốn ta không?

Nơi ấy thế ngoại đào nguyên đã không được thấy nữa rồi...vĩnh viễn không thấy...

Ta thực sợ...thực sợ...

Tuyệt vọng nhắm lại đôi mắt ảm đạm, Nhã Hề cúi thấp đầu, ta thật sự cái gì cũng chưa...

Hoảng hốt, mơ hồ thấy vô số hoa đăng đủ mọi màu sắc bay múa..

Nụ cười của Tử Thanh vẫn ảm áp như trước, công nàng bước chậm nơi đầu đường Phạm Dương.

“Nhã nhi, ta vẫn công nàng như vậy được không?”

Nước mắt chảy xuống, Nhã Hề gắt gao ôm chặt cổ Tử Thanh: “Tử Thanh, đừng bỏ ta lại một mình, ta sợ...”

“Đứa ngốc, chúng ta còn muốn đi như vậy cả đời này mà, ta sẽ bên nàng, đi từng bước từng bước một.” Tử Thanh khẽ cười: “Nàng là nương tử của ta, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến ngày đầu đầy tóc bạc, ha ha.”

“Nhưng mà...nhưng mà...” Nhã Hề ghen ngào: “Ta...”

“Nhã nhi...” Tử Thanh bỗng nhiên buông nàng xuống, xoay người lại, đau lòng lau đi nước mắt trên mặt nàng: “Không được khóc nữa, khóc hỏng mắt rồi, ta sẽ đau lòng.”

Nắm chặt tay Tử Thanh, Nhã Hề chỉ lắc đầu: “Tử Thanh...thực xin lỗi...”

Nhẽ nhàng nâng lên gương mặt nàng, Tử Thanh cười hân lên đôi môi ấy, mềm nhẹ đầy sủng nịnh: “Ta hiện tại nghĩ chính là...Nương tử, nàng thực đẹp...”

Đôi môi đáp lại Tử Thanh, lại vẫn không hề có độ ấm như vậy...

Mộng...vẫn là mộng...

Ảm đạm thở dài, rõ ràng biết đây chính là một giấc mộng, giờ này khắc này, ta không muốn tỉnh lại.

Lạnh như băng nhìn khuôn mặt mê man của Nhã Hề, Hằng vương hung hăng cắn răng, đến tột cùng thì nàng là một nữ tử thế nào? Chịu đựng nhiều đau đớn như vậy, thế nhưng vẫn không khuất phục?

Hằng vương từng bước một đi ra khỏi thủy lao, ta thế nhưng lại thất bại trước một tên tạp chủng đã chết! Sao có thể? Sao có thể thế?

Đi ra khỏi thủy lao, đã là sao sáng đầy trời.

Hằng vương giơ mắt nhìn sao Thiên Lang phía tây bắc, lẩm bẩm: “Tỷ tỷ, như thế nào ta lại thất bại được?” Cầm hận nhìn cánh cửa thủy lao phía sau: “Nhã Hề, ta không tin ba ngày sau nàng còn có thể chống đỡ tiếp!”

Bỗng nhiên trong nháy mắt, không hiểu sao lòng lại dâng lên một cổ lạnh lẽo bất an.

82. Q.4 - Chương 82: Biết Vậy Chẳng Làm

Tường thành cổ xưa của thành Trường An nguy nga xuất hiện trong tầm mắt, nơi tọa lạc hoàng đô đầy khí phách và tôn quý, phẳng phất như thể hít sâu một hơi cũng đều ngửi được mùi huyết tinh từ ngàn năm quanh quẩn nơi trái tim.

Một thương đội người Hồ đứng ngoài thành Trường An, Tử Thanh cầm dãn đầy râu lông đầu ra ngoài, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhã nhi, ta đến đây...Hít vào một hơi, không hiểu sao trái tim lại đau đớn không xua tan được.

Nay Lí Vũ không thể tương trợ, thân phận Đoạn phu nhân nếu bại lộ, nợ cũ năm xưa tính xuống thì sẽ rước họa vào thân, mà Đỗ y quan, cho dù trở lại đông cung, thái tử cũng sẽ không vì một linh nhân mà nguyện ra mặt cứu giúp, lúc này đây, chỉ có thể một mình tác chiến.

“Nương, Hoắc cô nương, lát nữa vào Trường An, mọi người tìm một khách điểm trú chân trước, trăm ngàn lần phải nhớ rõ, đừng để cho thị vệ vương phủ Hằng vương nhận ra.” Quay đầu nhìn Đoạn phu nhân cùng Hoắc Hương giả trang nam tử mặt đầy râu, Tử Thanh lại dặn dò.

Nói xong, Tử Thanh nhảy xuống xe ngựa, hơi ôm quyền với tướng sĩ Vân Châu đóng giả làm hộ vệ thương đội: “Dọc đường đi, đa tạ các vị bảo hộ, nếu ta tại Trường An có nháo loạn ra đại sự gì, Tử Thanh cầu chư vị hộ tống nương cùng Hoắc cô nương rời đi trước.”

Man Tử vỗ vai Tử Thanh: “Lục công tử quá khách khí rồi, ta cam đoan, nếu chỉ cần có gió thổi cỏ lay ta sẽ liền lập tức bình yên đưa phu nhân cùng Hoắc cô nương rời đi.”

Đỗ y quan chỉ thở dài, nhìn Trường An xa cách hơn mười năm: “Công tử, tòa thành này sẽ ăn thịt người, trăm ngàn lần phải cẩn thận.”

“Ân, ta biết.” Nói xong, có chút dăm chiêu nhìn Đỗ y quan, Tử Thanh đột nhiên cúi đầu thật sâu: “Nhiều năm như vậy, đa tạ ngài vẫn chiếu cố nương.”

“Công tử nói quá lời, lão nô không dám nhận.”

Tử Thanh nặng nề thở dài, nhắc màn xe lên, nhìn hai người trong xe: “Nương, Hoắc cô nương, bảo trọng.”

“Thanh nhi, con phải cẩn thận!”

Nương, nếu lần này con có thể cứu Nhã nhi về, con sẽ nói với người, con đã gặp cha, hẳn không đáng để người chờ đợi thêm nữa.

“Yến công tử, cẩn thận.”

“Hoắc cô nương, người cũng phải bảo trọng.”

Nói xong, Tử Thanh cũng không quay đầu lại, chạy vào thành Trường An, Hằng vương phủ! Lí Thiển! Nếu người làm Nhã nhi tổn thương dù một chút, ta tất khiến cho người phải trả lại gấp trăm lần!

Thành Trường An thực rộng lớn, Tử Thanh chưa từng tưởng tượng nổi đến mức thế.

Nhã nhi, đến tột cùng thì nàng bị tên súc sinh kia đưa đi đâu? Nàng nói cho ta biết, nói cho ta biết đi!

“Người có nghe Hằng vương phủ nói không, tối nay có Biện Châu ‘Hoàng linh’ dâng tiếng ca ở vương phủ!”

“Hoàng linh?”

“Chính là linh nhân Nhã Hề từng ở Phạm Dương khiến trời và người kinh ngạc?”

“Các người nói là ai?” Thân mình Tử Thanh run lên, lắp bắp hỏi người qua đường vội vàng đi qua bên cạnh.

“Người Hồ đúng là người Hồ, ngay cả Nhã Hề cũng không biết! Nhìn người cũng coi như là quý nhân có tiền, đi, cùng đi đến Hằng vương phủ nghe một chút khúc ca của mỹ nhân?” Người qua đường khoác vai Tử Thanh, kéo theo Tử Thanh đi về phía Hằng vương phủ.

Nhã nhi, cho dù hôm nay Hằng vương phủ là luyện ngục nhân gian thì ta cũng phải mang nàng đi!

Xen lẫn trong dòng người xâm nhập Hằng vương phủ, thời gian thấp đèn, phía trên sân khấu kịch ở hậu viện vương phủ, một cái liên đăng cực lớn đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hằng vương một thân hoa phục đi lên sân khấu, cười nhìn mọi người phía dưới: “Nguyên lai danh tiếng ‘hoàng linh’ đã lan xa đến tận Trường An a, ha ha, mọi người nhất định là rất muốn nhìn xem ‘hoàng linh’ kinh ngạc chúng nhân đến tột cùng là cái bộ dạng gì phải không?”

Nắm chặt hai nắm đấm, Tử Thanh cắn răng nhìn chằm chằm Hằng vương, chậm rãi chen lấn đi về phía sân khấu.

Hằng vương nâng tay đặt trên liên đăng: “Vậy khiến mọi người...thất vọng rồi...”

Chuyện tình sợ nhất, chuyện tình không chịu nổi nhất thủy chung đã xảy ra...

Một miếng vải thô nhuộm máu bị nhét trong miệng Nhã Hề, nàng suy yếu bị trói trên bắc đèn, hai mắt nhắm chặt, toàn thân trên dưới đều là chữ “Hằng” máu chảy đầm đìa...

“Nữ nhân quá xấu xí!”

“Điện hạ người là lấy chúng ta ra làm trò cười sao!”

“Đây sao có thể là ‘hoàng linh’ được!”

Trái tim, trong nháy mắt giống như bị trăm ngàn lưỡi dao cắm ngập, đau đến hít thở không thông!

“Nhã nhi –!”

Tử Thanh liều lĩnh xông lên sân khấu, hoảng loạn cởi bỏ miếng vải thô trong miệng nàng, cởi ra dây thừng trói lấy thân thể nàng...

Sao ta có thể để nàng bị tổn thương thành ra như vậy! Sao ta có thể vô dụng như vậy!

Cởi y phục run rẩy bao lấy thân mình đầy vết thương của nàng, nước mắt không nén được cuộn cuộn tuôn rơi: “Ta đến chậm, Nhã nhi, ta đến chậm!” Ta như thế nào có thể để cho nàng một mình rơi vào hoàn cảnh không chịu nổi như thế này a!”

“Ta...lại đang nằm mơ...” Mơ màng, từ khóe môi Nhã Hề bật ra tiếng, tuyệt vọng mà thống khổ.

“Lớn mật!” Thị vệ vương phủ đột nhiên rút đao vảy tử Thanh lại.

“Đây không phải là mộng! Nhã nhi, không phải! Ta đến rồi, nàng đừng sợ, đừng sợ...” Đau lòng ôm thân mình Nhã Hề, sợ dùng lực mạnh sẽ khiến nàng đau: “Là ai làm nàng tổn thương như vậy! Là ai –!” Hai mắt đỏ bừng nhìn về phía Hằng vương vô cùng kinh ngạc đứng trên sân khấu: “Lí Thiên! Ta muốn người chết!”

“Người...người thế nhưng không chết...Người không phải rõ ràng...” Hằng vương hoảng sợ lùi về phía sau, chẳng lẽ An lục công tử trước mắt này không phải người, là quỷ –!

“Nhã nhi, một lát nữa ta sẽ đưa nàng đi...” Cẩn thận nhẹ nhàng buông Nhã Hề, Tử Thanh bước từng bước tới gần Hằng vương: “Người thế nhưng lại làm Nhã nhi tổn thương đến mức này!”

Nhã nhi, ta không chọn cứu nàng, là vì ta không thể thiếu nợ Triều Cẩm thêm nữa, kiếp này ta đã không trả nổi cho nàng rồi...

“Ngăn...ngăn hẳn lại!” Thị vệ đều vung đao chém tới, lại bỗng nhiên bị một trận gió lạnh thổi qua ngã xuống một bên.

“Người...người quả nhiên là quý!” Hằng vương rút bội kiếm ra, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới trên thế gian này thực sự có quý quái!

Nhưng mà, Nhã nhi, ta lại khiến nàng bị người tra tấn như thế, chịu hết khuất nhục...

Tử Thanh đón lấy kiếm phong của hắn: “Lúc trước không nên cứu người, ở Vân Châu ta nên một đao giết người! Súc sinh!”

Kiếm phong chỉ cách ngực Tử Thanh ba tấc liền ngừng lại, Hằng vương đột nhiên phát hiện mình không thể cử động dù một phần, không khỏi vạn phần hoảng sợ kêu lên: “Người đâu! Người đâu!” Vừa liếc nhìn, mới phát hiện trên dưới vương phủ toàn bộ đều tựa hồ bị đóng đinh tại chỗ, trừ bỏ Tử Thanh lúc này ra, không có ai có thể cử động.

“Điện hạ! Ta...chúng ta cũng không cử động được!” Thị vệ vương phủ hoảng sợ vạn phần, thế gian này thực sự có quý! Thực sự là quý!

Nhẹ nhàng đoạt lấy kiếm của hắn, Tử Thanh cắn chặt răng: “Người thương tổn Nhã nhi, ta muốn người ngàn lần trả lại!”

Một kiếm thẳng tắp đâm vào mắt trái Hằng vương, Tử Thanh nhanh chóng rút kiếm ra, lại đâm vào một mắt khác của hắn!

“A –!” Đau đớn kịch liệt khiến cho Hằng vương nhịn không được hét lên một tiếng, nhưng thân mình lại vẫn không thể động một phần.

“Người cũng biết đau sao!” Huy kiếm chặt đứt cánh tay phải của hắn, Tử Thanh rút kiếm hung hăng đâm xuyên qua ngực hắn, máu tươi bắn lên mặt Tử Thanh: “Người có biết Nhã nhi đã đau đớn nhường nào không?”

“Thả...thả ta ra...” Thanh âm thống khổ từ trong miệng Hằng vương bật ra.

“Người nào có từng buông tha cho Nhã nhi một phần!” Rút kiếm ra đá ngã Hằng vương, thanh kiếm trong tay Tử Thanh điên cuồng cắt loạn lên người hắn: “Lí Thiển! Đi chết đi!”

“Ta...sao có thể...thua...”

Trong nháy mắt, thi thể Hằng vương ở dưới lưỡi kiếm của Tử Thanh biến thành một đám hỗn độn.

Bỗng nhiên, một cánh tay già nua giữ Tử Thanh lại: “Đủ rồi...hắn đã chết...”

Run rẩy giương mắt nhìn, nguyên lai là lão ẩu thần bí kia. Gạt tay bà ra, Tử Thanh phẫn hận lắc đầu: “Không đủ! Không đủ! Không đủ!”

“Nhân quả tuần hoàn, nên báo thì đã báo, phải đi thôi!”

“Nhân quả tuần hoàn?” Tử Thanh lạnh lùng cười: “Nhã nhi đến tột cùng đã làm sai cái gì? Mà phải chịu tra tấn như thế?”

“Số mệnh đã định như thế, thì trốn không thoát được.” Âm đạm thờ dài, nhìn Tử Thanh: “Có thể sống sót, đã là may mắn rồi.”

“Nhã nhi hiện tại là sống không bằng chết!” Kiếm Tử Thanh lại xuyên qua đầu Hằng vương: “Ta mặc kệ số mệnh đã trú định cái gì! Ta chỉ biết, rõ ràng người biết Nhã nhi không có quý nhân tương trợ, vậy mà cũng không nói cho ta biết! Rõ ràng người có thể ngăn cản bi kịch của Nhã nhi, người lại chậm chạp đến giờ mới xuất hiện!”

Tiếng sấm nổ ra giữa trời quang, đột nhiên vang vọng bầu trời.

“Cho nên, ta đến để chuộc tội...” Lạnh nhạt nhìn Tử Thanh, lão ẩu mỉm cười gật đầu: “Nhớ lấy, chớ có cô phụ nàng...”

“Lão yêu tinh, ngươi thật khờ quá! Ngươi trợ giúp Tử Thanh giết Hằng vương, phá hư thiên đạo luân hồi, cũng biết sẽ bị hủy đi ngàn năm đạo hạnh a!” Thanh âm lão hòa thượng bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy hắc liêu linh từ trong đám người vọt lên, nắm chặt tay lão ẩu: “Mau đi cùng ta!”

Bỗng nhiên đẩy lão hòa thượng ra, lão ẩu cười hắc hắc, cũng là vô hạn thê lương: “Lúc này có ngươi lo lắng, cho dù đạo hạnh bị hủy hết cũng không hối tiếc.” Giương mắt nhìn bầu trời: “Mặc dù ta đánh cực thắng ngươi, nhưng mà nhân yêu chỉ luyện, quả nhiên vẫn không có kết quả!” Nói xong, vội nhìn Tử Thanh: “Các ngươi đi mau! Trời phạt sắp tới, pháp lực mà hết thì các ngươi sẽ vĩnh viễn không đi được!”

Tử Thanh cả kinh, ném bội kiếm, ôm lấy Nhã Hề, nhìn lão ẩu: “Chúng ta cùng nhau đi!”

“Các ngươi đi mau!” Lão ẩu vung tay áo, một trận gió lạnh cuốn Tử Thanh cùng Nhã Hề bay cao, xa xa li khai Hằng vương phủ: “Tử Thanh, Nhã Hề, đây là việc cuối cùng ta có thể làm vì các ngươi...”

Trời quang lại vang lên tiếng sấm, năm đạo tia chớp đồng thời rơi xuống người lão ẩu.

“Đừng!” Lão hòa thượng nhào tới, lại chỉ có thể ôm lấy một gốc trúc xanh.

Thanh đăng cổ Phật, từng chuyện từng chuyện trào lên trong tim.

Lão hòa thượng chậm rãi đứng dậy, niệm một tiếng Phật hiệu, ôm thanh trúc đi xuống sân khấu: “Ngươi thắng, lão yêu tinh, kiếp này không có kết quả, kiếp sau lại gặp gỡ, lúc đó, đến lượt ta chờ ngươi.” Rơi lệ cười, bóng dáng lão hòa thượng chậm rãi biến mất.

Gió lạnh thổi qua, mọi người đột nhiên có thể cử động hoảng loạn chạy tứ tán, trời ạ, thế gian này thực sự có quý! Đường đường là Hằng vương điện hạ thế nhưng bị bầm thây vạn đoạn!

Mới nghe được tin tức Hằng vương đã chết, Man Tử và Đỗ y quan liền mang theo Hoắc Hương cùng Đoàn phu nhân lập tức rút khỏi Trường An.

Một đêm đó, trên dưới toàn thành Trường An, một mảnh kinh hoàng.

83. Q.4 - Chương 83: Loạn Thế Hùng Tâm

Ánh trăng sáng tỏ, thành Trường An ở rất xa chỉ còn thấy bóng dáng mơ hồ.

Tử Thanh đứng trên con đường ngoài thành Trường An, ôm lấy Nhã Hề, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nước mắt rơi xuống thân thể run rẩy của nàng: “Nhã nhi, về sau, cho dù chết ta cũng sẽ không rời khỏi nàng một bước.”

“Tử Thanh...ta...ta còn trong sạch...” Mơ mơ màng màng, Nhã Hề thì thào thốt ra một câu: “Nàng...nàng đừng...ghét bỏ ta...”

Tử Thanh rơi lệ cười, chỉ cảm thấy trong ngực như bị vô số kim châm, rất đau, rất hận.

“Nhã nhi, Hoắc cô nương cùng Đỗ y quan rất nhanh sẽ tới thôi, nàng sẽ không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu.” Tử Thanh nhìn hướng thành Trường An, Man Tử đại thúc, trăm ngàn lần phải đưa nương và Hoắc cô nương bình yên ra đây.

Tiếng vó ngựa dần vang lên, càng ngày càng gần.

Tử Thanh vội vàng đi lên nghênh đón.

“Công tử! Người thế nhưng còn nhanh hơn chúng ta!” Man Tử từ xa xa trông thấy Tử Thanh, liền chạy vội tới, ánh mắt chạm đến vết máu trên người nàng, không khỏi kinh hãi: “Công tử bị thương!”

“Là máu của tên súc sinh kia!” Tử Thanh cắn răng, đau lòng nhìn Nhã Hề: “Ngày sau trở về Trường An, ta muốn hắc chết cũng không yên!”

“Công tử...” Thấy sát ý chưa bao giờ có trong mắt Tử Thanh, Man Tử ưu tư nhìn Nhã Hề suy yếu được y bào của Tử Thanh bao bọc, đến tột cùng thì Nhã Hề cô nương gặp phải kiếp nạn gì mới khiến cho công tử trở nên bạo lệ như thế?

“Hu –!” Đỗ y quan kéo dây cương, vội vàng chạy tới: “Công tử, mau lên xe, Hằng vương chết rồi, triều đình tất nhiên sẽ truy lùng tra xét đến cùng, nơi này không thể ở lâu!”

Khẽ gật đầu, Tử Thanh ôm Nhã Hề lên xe ngựa.

“Cảm tạ trời đất, Nhã nhi rốt cục cũng được cứu ra!” Đoạn phu nhân kinh hồn chưa định nhìn mặt Nhã Hề: “Hài tử đáng thương, nhất định là chịu rất nhiều đau khổ.”

“Yến công tử...” Hoắc Hương cảm thấy được Tử Thanh khác thường, chạm phải ánh mắt nàng, cảm thấy thực đáng sợ.

Xe ngựa lăn bánh, Tử Thanh đột nhiên hỏi Hoắc Hương: “Hoắc cô nương, có thể có biện pháp làm cho Nhã nhi bất tỉnh mấy tháng không?”

“Vì sao phải làm như vậy?” Hoắc Hương kinh ngạc hỏi.

Tử Thanh run rẩy hơi kéo một góc áo, chữ “Hằng” đập vào mắt làm cho Đoạn phu nhân cùng Hoắc Hương đều chấn động mãnh liệt.

“Súc sinh! Thật đúng là súc sinh!”

“Hắn chết còn chưa đủ...” Thanh âm Tử Thanh trầm thấp mà lạnh lùng: “Một ngày nào đó, ta muốn hấn cả xương cốt cũng không còn.”

“Hài tử con muốn làm gì?” Đoạn phu nhân hoảng sợ nhìn nàng.

“Hoắc cô nương, trước khi vết thương của Nhã nhi chưa chữa khỏi, ta không muốn để nàng nhìn cơ thể mình...bộ dạng này...” Thanh âm Tử Thanh lại nghẹn ngào, đột nhiên đau khổ nhìn Hoắc Hương: “Hoắc cô nương, vết thương trên người Nhã nhi có thể không để lại dấu vết không?”

Hoắc Hương nhíu mày: “Ta sẽ hết sức cứu.”

“Công tử an tâm, lão nô có biện pháp.” Đột nhiên, Đỗ y quan đang đánh xe ở bên ngoài mở miệng: “Để cho Nhã Hề cô nương hảo hảo ngủ một thời gian đi, tỉnh lại coi như là một cơn ác mộng, tỉnh mộng rồi, ác mộng cũng qua...Tối nay chúng ta đi tới thành Ung Châu trước, lão nô đi tìm một vị thuốc dẫn, rồi cùng với phương pháp châm cứu, nhất định có thể không để lại dấu vết.”

“Được.” Lòng Tử Thanh rốt cuộc có một tia ấm áp, Nhã nhi, nàng sẽ ổn thôi, nàng tất nhiên sẽ ổn thôi!

Hoắc Hương thở dài, nâng đầu Nhã hề, xoa bóp một chút huyết vị của nàng: “Hiện tại, trước để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt đã, đến Ung Châu rồi, ta lại châm cứu cho nàng, có thể ngủ yên mấy tháng.”

“Cám ơn, Hoắc cô nương.” Tử Thanh rơi lệ cúi đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn Nhã Hề: “Nàng là của ta...Từ hôm nay trở đi, ai cũng không cướp được nàng.”

Kinh ngạc nhìn Tử Thanh, Hoắc Hương ảm đạm thở dài.

Xe ngựa chạy như bay, đi về phía Ung Châu.

Dong ruổi tiến vào thành, tìm được khách điểm để nghỉ chân, Tử Thanh cẩn thận ôm Nhã Hề vào phòng.

Hoắc Hương bảo tiểu nhị mang tới một chậu nước ấm, Đoạn phu nhân lấy từ trong bọc hành lí ra một kiện đơn y sạch sẽ, vội vã theo Tử Thanh vào phòng.

“Phu nhân, mọi người rửa sạch vết thương của Nhã Hề cô nương trước đã, lão nô đi tìm thuốc dẫn, rất nhanh sẽ trở lại.” Đỗ y quan nhìn Đoạn phu nhân một cái thật sâu, xoay người rời đi.

“Chờ đã, đến tột cùng là thuốc dẫn gì?” Đoạn phu nhân đột nhiên gọi Đỗ y quan lại: “Người có thể gọi Man Tử đi cùng, nói không chừng hắn có thể giúp đỡ.”

“Thuốc này chỉ có lão nô mới có thể tìm được, hẩn đi cũng vô dụng.” Cười nhẹ, Đỗ y quan lại không hề xoay người: “Phu nhân có thể an tâm, Nhã Hề cô nương lúc này có thể cứu được.”

Đỗ y quan vội vàng rời đi, đáy lòng Đoạn phu nhân dâng lên một tia bất an, không được, nhất định phải xem thuốc dẫn hẩn tìm đến tột cùng là cái gì? Buông đơn y, Đoạn phu nhân lặng yên đi theo.

Hoắc Hương châm cứu cho Nhã Hề xong, trong nháy mắt cởi y bào ra không khỏi hít một hơi: “Thiên a! Súc sinh! Đúng là đồ súc sinh!”

Nén nước mắt, Tử Thanh vắt khăn, run rẩy lau rửa thân thể Nhã Hề, mỗi một chữ “Hằng” đập vào mắt đều khiến lòng đau như thiêu đốt.

Hoắc Hương đau lòng nhìn Tử Thanh, bỗng nhiên giữ chặt tay nàng: “Để ta làm...”

“Ta đã quá vô dụng rồi, nếu ngay cả việc này cũng không làm được, vậy ta đúng là phế vật!” Nước mắt lại rơi xuống: “Người nói thiên hạ này có đáng cười không? Kể ác còn sống, đó chính là thiên đạo, chúng sinh ở khắp nơi phản kháng thì lại là việc nghịch thiên, sẽ bị trời phạt...”

“Yến công tử...” Hoắc Hương bi ai nhìn Tử Thanh: “Nhã Hề đã trở lại an toàn, hết thấy đều tốt rồi.”

“Nhưng mà, có những vết thương vĩnh viễn đều...” Tử Thanh âm trầm cúi đầu: “Một hoàng tử đế vương là có thể làm cho chúng ta tê tâm liệt phế, nếu ngày khác dấy lên gió lửa khắp nơi, vậy không biết sẽ còn bao nhiêu nữ tử gặp phải kiếp nạn này...”

“Yến...”

“Ta muốn trở về Vân Châu, dùng thân phận An Khánh Ân bắt đầu lại một lần nữa.” Tử Thanh đột nhiên trầm giọng mở miệng.

“Nhưng mà Vân Châu...đã bị Ma Ô phóng hỏa thiêu đốt...Nếu lại có binh mã Đột Quyết đột kích thì căn bản là không ngăn được...”

“Binh mã Đột Quyết sẽ không đụng đến ta nữa.” Tử Thanh khựng lại, lấy từ trong lòng ra lệnh bài Huyền Hoàng công chúa đã đưa cho nàng: “Có thứ này, ta muốn Vân Châu ở giữa thời loạn thế sẽ đứng ngạo nghễ không ngã, thậm chí – một ngày kia, kiếm chỉ Trường An, ta muốn Lí Thiển sau khi vào quan tài rồi cũng xương cốt không còn!”

Hoắc Hương đột nhiên run lên: “Yến công tử người...”

“Những người bình thường, không nên là đối tượng để cho những kẻ vương hầu đùa bỡn!” Tử Thanh cắn hận cắn răng: “Thân là nữ tử, chẳng lẽ nên để người khi dễ?” Nước mắt chảy xuống, thanh âm Tử Thanh run lên: “Ta muốn nói cho nam tử trong thiên hạ này, nữ tử không phải vật hi sinh cho quyền thế! Chỉ cần muốn làm, cũng có thể đánh ra một mảnh thiên địa!”

Lão bà bà, người đối với ta cùng Nhã Hề có ân cứu mạng, nếu có kiếp sau, sẽ lại báo đáp.

Chỉ là, lúc này, ta muốn nghịch thiên mà đi, quản gì lịch sử đã định, ta muốn đánh hạ một thiên hạ thái bình!

Hôn lên trán Nhã Hề, Tử Thanh cười nhẹ: “Đợi đến Vân Châu, chúng ta liền sẽ chân chân thật thật thành thân...”

Gượng cười, Hoắc Hương cúi đầu, Yến công tử, Nhã Hề, chúc hai người bạch đầu giai lão...Một chút mất mát dâng lên trong lòng, Hoắc Hương nhớ tới Lí Vũ, nay Hằng vương đã chết, chàng rốt cục có thể tự do.

Một đường đuổi theo Đỗ y quan đi tới một góc vắng vẻ trong khách điếm, Đoạn phu nhân nghi hoặc nhìn hẩn cởi y bào ra, thanh chủy thủ lóe lên cắt lên ngực, thân thể run run tựa hồ như đang chịu đau đớn gì đó?

“Người đang làm gì?” Đoạn phu nhân đột nhiên hỏi.

Đỗ y quan giật mình, Đoạn phu nhân lại tỉnh tường phát hiện đầu của hẩn đột nhiên biến thành màu trắng.

“Người...” Đoạn phu nhân vội vàng tiến lên, kéo hắn quay lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay trái của hắn nắm chặt một viên hạt châu lục sắc nhuốm máu, ngực cũn có một miệng vết thương đang chảy máu không ngừng, vừa ngước mắt lên, khuôn mặt Đỗ y quan đã biến đổi, giống như trong nháy mắt già đi hơn ba mươi tuổi: “Sao người lại thế?”

“Quý y nhất môn, nhiều thế hệ tương truyền một hạt châu trú nhan, kỳ thật lão nô đã hơn tám mươi tuổi...” Đỗ y quan thần nhiên mở miệng: “Hạt châu này nếu có thể đập nát hòa cùng thuốc đổ lên người Nhã Hề, tất nhiên có thể làm sống lại da thịt đã thối nát, tất có công hiệu.”

“Nhưng mà người...” Đoạn phu nhân run rẩy nhìn hắn: “Người có thể hay không?”

“Sinh lão bệnh tử đều do trời định, đến lúc nên đi, tự nhiên sẽ đi...” Đỗ y quan nhẹ nhàng cười: “Huống chi, cuộc đời này có thể gặp được công chúa ngài, kiếp này lão nô đã thấy không uống rồi.”

“Người...” Tiến lên nhẹ nhàng chạm vào vết thương của hắn, Đoạn phu nhân ghen ngào rơi lệ: “Ta nợ người nhiều như vậy, ta nên trả lại người thế nào đây?”

“Nếu trả giá lại nhất định cầu hồi báo, vậy chính là đòi hỏi rồi...” Đỗ y quan khê ho khan vài tiếng: “Đi thôi, Nhã Hề đáng thương ở trong phòng kia còn đang chờ được.” Run run xoay người, Đoạn phu nhân dĩ nhiên lại đỡ lấy cánh tay hắn.

“Công chúa người...”

“Ta khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, người theo giúp ta cũng đợi nhiều năm như vậy, đến tốt cùng thì chúng ta còn có bao nhiêu năm có thể để chờ đợi đây?” Đoạn phu nhân gượng cười: “Đi thôi, chờ Nhã Hề khỏe lại, chúng ta cùng nhau uống trà nàng kính.”

“Lão nô...” Thê lương cười, Đỗ y quan chỉ thở dài một hơi.

84. Q.4 - Chương 84: Hương Gạo Thơm, Nhạc Vui Mừng

Lại trở lại Vân Châu, vốn tưởng rằng là một mảnh đất khô cằn, nhưng ngàn lần không ngờ tới từ sau khi Ma Ô phóng hỏa xong, dân chúng lại lặng lẽ trở về, một lần nữa kiến tạo lại gia viên của mình.

Trên những đồng cỏ đã xây lên bức tường mới, cỏ cây một thời hoang tàn, nay được khai khẩn thành một mảnh ruộng mới vàng óng màu lúa chín.

Mỗi người ai cũng đều nghĩ Vân Châu vô dụng, người Đột Quyết sẽ không trở lại đánh cướp một mảnh đất khô cằn, lại có thể khiến cho nơi này lặng lẽ biến thành một mảnh thiên địa an bình.

“Mọi người nhìn! Là Man Tử! Man Tử đã trở lại!” Xa xa thấy Man Tử, bách tính Vân Châu kích động tiến lên đón.

“Ha ha, mụ nội nó! Ta đã trở về! Ta còn đem theo Lục công tử trở về nữa!” Man Tử vô cùng kích động, vén màn xe lên: “Lục công tử, ngài mau xuống dưới xem, mọi người đều ở đây, đều ở đây!”

Tử Thanh cười ôm Nhã Hề vẫn mê man xuống xe: “Mọi người mạnh khỏe là tốt rồi.”

“Lục công tử!” Dân chúng đột nhiên quỳ xuống: “Ngày đó nếu không có công tử, chỉ sợ chúng ta đã sớm chết, nào có ngày hôm nay, xin nhận một lạy của chúng ta!”

Tử Thanh vội vàng lắc đầu: “Không! Không! Là ta quá vô dụng nên mới khiến cho gia viên của mọi người bị hủy, nên là ta cúi đầu với mọi người mới phải.”

“A? Lục công tử, muốn bái thì cũng không phải ở nơi này, không phải ngài vẫn nói, đến Vân Châu liền muốn mở tiệc cưới sao?” Man Tử bỗng nhiên giữ chặt Tử Thanh.

“Ha ha.” Tử Thanh cười cười, nhìn Nhã Hề im lặng tường hòa nằm trong lòng: “Đúng vậy, bất quá hôm nay thì có phải là quá mức vội vàng không?”

“Làm sao lại vội vàng được! Đi đi đi, mọi người đều về nhà tìm xem, rượu a, hồng trù* a, nhạc khí gì đó đều tìm ra đây hết, chúng ta hảo hảo tặng cho Lục công tử một lần rượu mừng!” Man Tử nói xong liền mang theo huynh đệ cùng dân chúng bị kích động chạy vào thành.

(*dải khăn lụa đỏ buộc trong ngày cưới)

Nụ cười trên mặt Tử Thanh dần tắt, quay đầu nhìn Đỗ y quan cùng Đoạn phu nhân đỡ nhau xuống xe, không khỏi nhớ tới Thanh soái Đột Quyết kia, nương, con có nên nói người biết cha ở Đột Quyết không? Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt già nua của Đỗ y quan, nhiều năm như vậy, bởi vì có ngài nên nương mới có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay, so với cha lãnh khốc vô tình, ngài thật sự tốt hơn nhiều lắm.

Nhìn xuống những lời muốn nói với Đoạn phu nhân, Tử Thanh nhìn Hoắc Hương: “Hoắc cô nương, khi nào Nhã nhi nàng có thể tỉnh lại?”

Hoắc Hương nhìn kỹ sắc mặt Nhã Hề: “Đã giải huyết rồi, có lẽ một hai canh giờ nữa, hẳn có thể tỉnh lại.”

An tâm cười, Tử Thanh dường như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ôm Nhã Hề đi về phía bờ ruộng thơm nước hương lúa chín: “Nhã nhi, ta hy vọng lúc nàng mở mắt, có thể nhìn thấy đầu tiên là vẻ đẹp của Vân Châu.”

Đám mây bàng bạc trôi lơ lửng trên bầu trời Vân Châu, yên tĩnh đến nỗi khiến ối lần hít thở đều khiến từng làn hương thơm thấm vào cánh mũi.

Ôm Nhã Hề ngồi bên bờ ruộng, Tử Thanh mỉm cười nhìn phương xa: “Nhã nhi, chúng ta đã trở lại.” Tay trái ngắt lấy cỏ dại ven bờ, nhẹ nhàng kết thành một vòng tròn trong tay, khẽ đeo nhẫn cỏ lên ngón áp út bên tay phải Nhã Hề: “Nên tỉnh đi thôi.”

Hai hàng lông mày nhíu lại, lòng khẽ run lên, hương thơm xông vào mũi khiến nàng rơi vào hoảng hốt.

Lại là mộng sao?

Sắc vàng óng đập vào mắt, chút gió man mác thổi qua, còn có khuôn mặt khiến lòng mình một lần lại một lần vương bận kia.

Nhìn không được mà đỏ mặt, Nhã Hề ôm chặt Tử Thanh: “Đừng để ta tỉnh lại nữa, không muốn!”

Tử Thanh nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng, ấm áp nơi lòng bàn tay khiến nàng không khỏi run lên.

Là nhìn lầm, khẳng định là nhìn lầm.

“Nương tử...” Đôi môi thì thầm gọi, môi Tử Thanh đã đặt lên môi nàng, tay phải nắm lấy tay phải nàng, đặt lên ngực mình, tay trái nhẹ nâng cằm nàng, làm ối lần triền miên gần bó lại càng thêm quấn quít si mê.

Hàng nước mắt nóng bỏng chảy xuống hai má, lăn dài trên mặt Nhã Hề, hết thấy quá chân thật khiến cho Nhã Hề quên hết tất cả mà ôm chặt lấy cổ Tử Thanh: “Tử Thanh...” Thật là nàng! Thật sự là nàng!

“Suyt...” Tử Thanh hơi tách ra khỏi môi nàng, sủng nịnh nhìn nàng: “Hãy nghe ta nói...”

Hôn lên nước mắt của Nhã Hề, Tử Thanh khẽ lắc đầu: “Từ nay về sau, nàng khóc một lần, ta cũng mặc kệ chung quanh có người hay không, chắc chắn cũng sẽ hôn nàng một cái.”

Tâm Nhã Hề một phen bối rối, sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ bừng: “Nàng...”

“Nếu nàng mà cười một cái...”

Nhã Hề khẽ cắn môi dưới, bộ dạng phục tùng cười: “Như thế nào?”

“Liền như vậy...” Đôi môi nóng bỏng lại hạ xuống, Tử Thanh hôn nàng thật sâu: “Nhã nhi, cả đời này ta cũng sẽ không để nàng đi nữa.”

Nhã Hề đột nhiên run lên, đẩy khuôn mặt Tử Thanh ra: “Không...Tử Thanh...thân thể ta rất xấu...” Kinh hoảng nhắm mắt lại, từng chuyện xảy ra trong vương phủ trào lên trong tim...

“Xấu?” Tử Thanh khẽ nhíu mày, lại cười ấm áp, kéo tay nàng qua, kéo ống tay áo nàng lên, phía dưới là da thịt trắng bóng nõn nà, làm sao còn có một chữ “Xấu”?

“Là chỗ nào xấu?” Tử Thanh bỗng nhiên nhẹ nhàng hôn lên cánh tay nàng, giương mắt nhìn về mặt kính ngạc của Nhã Hề, tay lại đặt lên trên vạt áo của nàng: “Hay là chỗ này xấu?”

“Nàng...” Vừa then vừa sợ tránh né bàn tay Tử Thanh, Nhã Hề chỉ lắc đầu: “Sao có thể...sao có thể? Đây khẳng định là nằm mơ! Khẳng định là nằm mơ!”

“Nhã nhi!” Tử Thanh bỗng nhiên kéo Nhã Hề đứng dậy, chỉ về ruộng lúa ở trước mặt: “Nàng hảo hảo nhìn xem, hôm nay chúng ta ở nơi nào?”

Nhã Hề giật mình nhìn bốn phía: “Vân...Vân Châu!”

Tử Thanh cười: “Là Vân Châu, Vân Châu của chúng ta.” Kéo Nhã Hề vào trong lòng, Tử Thanh kiên định nói: “Chúng ta đã trở lại, mưa gió gì cũng đều đã trôi qua, nơi này, là thế ngoại đào nguyên của chúng ta...”

“Thế ngoại đào nguyên...” Thì thào nhớ kỹ những lời này, Nhã Hề lệ nóng doanh tròng, đáy lòng lại vẫn không xua tan đi được hết ưu phiền, nhìn về mặt bình yên của Tử Thanh. Tử Thanh, ta còn xứng có được thế ngoại đào nguyên sao? Cơn ác mộng đã qua, ta không quên được...

“Nhã nhi, ta muốn công nàng...”

“Ta...”

“Đến!” Tử Thanh ngồi xổm xuống trước Nhã Hề: “Đi lên.”

Nhã Hề nhịn không được lùi lại một bước: “Tử Thanh...ta...”

Tử Thanh quay lưng về phía nàng, giơ tay trái lên: “Nhã nhi, còn nhớ rõ vết thương trên bàn tay trái này không?”

“Nhớ rõ...”

“Vậy còn nhớ rõ lời ta đã nói lúc ấy không?”

“Nhớ...” Nhã Hề một phen ghen ngào, Tử Thanh...ta sợ...thật sự rất sợ...sẽ có một ngày nàng ghét bỏ ta...

Tử Thanh hít một hơi thật sâu: “Ngày chưa gặp được nàng, ta đã nghĩ kiếp này của ta đều sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại. Gặp gỡ nàng, ta lại sợ có một ngày nàng sẽ ghét bỏ kẻ cùng thân là nữ tử như ta...” Tử Thanh chậm rãi đứng lên, xoay người lại: “Nhưng mà, nàng lại kiên định nói cho ta biết, muốn ta cùng nàng bạch đầu giai lão, chỉ làm Nhã nhi của một mình ta...” Hai tay đặt lên vai nàng: “Giờ này khắc này, ta chỉ biết, nàng là người cùng ta mười ngón tương khâu, là người hẹn ước đời này kiếp này với ta, hai người chúng ta, ai cũng không thể làm đào binh*.”

(*lính đào ngũ)

Nâng tay lau đi dòng lệ ứa ta trên mắt nàng, Tử Thanh cười ám muội: “Nhã nhi, ta là sẽ...”

Làn môi nóng bỏng đã áp lên môi Tử Thanh, Nhã Hề ôm chặt lấy nàng, tưởng muốn đem yêu thương cả đời cả kiếp đều đắm chìm trong nụ hôn này. Tử Thanh...cho dù có một ngày nàng làm đào binh, ta cũng sẽ không trách nàng, bởi vì...lúc này đây, nàng đã cho ta khoảng khắc ấm áp nhất kiếp này...Ta đã cảm thấy đủ rồi...

Tử Thanh chớp mắt mặt liền đỏ bừng, nụ hôn này của Nhã Hề vừa lâu vừa dài khiến nàng hít thở không thông, làm Tử Thanh đột nhiên không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng. Nhã nhi, nàng vẫn không thể vượt qua một cửa kia sao?

“Nhã...” Tử Thanh nhẹ nhàng ôm lấy mặt nàng, hít thật sâu mấy hơi: “Hiện giờ ta còn muốn công nàng đi.”

“Được...”

Tử Thanh cười xoay người, Nhã Hề lại rơi lệ nằm úp sấp lên lưng nàng, khoảnh khắc được Tử Thanh công lên, nước mắt không tiếng động mà rơi xuống chân. Ôm chặt cổ Tử Thanh, Nhã Hề tựa vào vai nàng, một khi nhắm mắt lại, lại vẫn là kí ức thủy chung không xóa nổi trong thủy lao nơi vương phủ Hằng vương.

Thân thể này của ta từng đầy rẫy vết thương như thế, từng ở trước mặt bao người bị vô số ánh mắt nhìn qua...Ta...ta thật sự xứng đôi với nàng sao?

Lễ nhạc trong thành Vân Châu bỗng nhiên vang lên, tuy rằng chỉ có đồng la, kèn, nhưng đối với Vân Châu mà nói thì có lẽ nhạc đã là vạn phần kinh hỉ.

“Vân Châu đã xảy ra cái gì?”

Tử Thanh cố nén nước mắt: “Nhã nhi, ta không có khiếu hoa đào, không có tam thư lục lễ, chỉ có thể lấy thân làm khiếu, công nàng vào động phòng.”

Thân mình bỗng dừng chân động, Nhã Hề chợt ôm sát Tử Thanh: “Ta...”

“Tối nay, là đêm đẹp của chúng ta, lúc này, thực sự đừng cô phụ...” Tử Thanh cười nhẹ: “Nương tử cần phải ôm chặt ta.”

“Nàng...ta...” Nhã Hề kinh hoảng ôm chặt Tử Thanh: “Tử Thanh...đừng bỏ ta lại...”

“Đêm động phòng, ai lại đánh mất tân nương đây, thật đúng là quá ngu ngốc mà!” Tử Thanh giãn mi cười, công Nhã Hề đi về phía cửa thành Vân Châu, nhìn thấy Man Tử đồng dạng cười hề hề bên kia: “Man Tử đại thúc, hỉ đường ở nơi nào?”

Man Tử cười hắc hắc: “Nhìn công tử gấp gấp kìa! Phu nhân cùng Đồ y quan đã đi qua đó trước rồi, chờ công tử cùng Nhã Hề cô nương qua bái đường.”

“Tân nương tử sao có thể không có hỉ khăn đây?” Nói xong, Hoắc Hương mỉm cười, từ trong tay dân chúng lấy ra một chiếc cẩm khăn đỏ thắm thêu uyên ương, nhẹ nhàng đội lên đầu Nhã Hề.

“Hoắc cô nương, cảm ơn người.” Nhã Hề run run lên tiếng.

Nhìn xuống lệ nóng cứ trào dâng, Hoắc Hương chỉ lắc đầu. Có được thâm tình của Tử Thanh, ta thực hâm mộ người.

“Tân lang sao có thể không có hồng hoa đây?” Man Tử kích động một phen lấy hơn trăm dải lụa hồng trong tay dân chúng, vài vòng hết thành một bông hoa kì quái, liền muốn đeo lên người Tử Thanh.

“Hoa cầu không phải kết như vậy!” Hoắc Hương vội vàng dè lại tay Man Tử, đem lục hồng cầm lại, một lần nữa mở ra, tinh tế kết: “Cho dù có gấp đến mấy thì đóa hoa trăm hoa hòa hợp cũng không thể làm xằng bậy được.”

Một đóa cầu hoa chậm chậm nở rộ trong tay Hoắc Hương, đáy lòng không khỏi âm ỷ nhưc nhói: “Yến công tử, trước đeo hoa lên, sau đó hãnh công tân nương tử.”

“Được!” Tử Thanh nhẹ nhàng buông Nhã Hề ra.

Hoắc Hương đem đại hồng hoa vòng quanh thân mình Tử Thanh, nhìn gương mặt nàng thật sâu, kiếp sau, ta cũng muốn làm một nữ tử mà người thâm tình đối đãi, hy vọng thượng thiên đừng khiến cho ta phúc bạc như thế nữa.

“Tốt rồi! Tốt rồi! Công tử có thể công Nhã Hề cô nương, theo chúng ta đến đây!” Man Tử cười ha hả, nhiều thán như vậy, rốt cục có thể chân thành tận tình mà cười.

“Nhã nhi, đi thôi!” Tử Thanh công nàng, đi theo Man Tử về hướng phủ nha.

Hoắc Hương cười khẽ, yên lặng theo dân chúng đi sau các nàng, nhìn bóng dáng hai người xa xa.

85. Q.4 - Chương 85: Khoảnh Khắc Gặp Lại

Đại đường phủ nha, chữ “hỉ” đỏ thắm tạm thời dán lên đặc biệt khiến người ta chú ý.

Lúc Tử Thanh công Nhã Hề vào đại đường, bách tính Vân Châu liền vỗ tay rào rào.

Buông Nhã Hề xuống, Tử Thanh nắm chặt tay nàng, trái tim cuồng loạn không phân biệt được rõ đến tột cùng là thắc thỏm hay là kích động.

“Nhất bái thiên địa –!” Thanh âm của Man Tử bỗng nhiên vang lên.

Tử Thanh cùng Nhã Hề hướng về bầu trời cao rộng, cùng nhau quỳ xuống, bái lạy.

“Nhị bái cao đường –!”

Tử Thanh và Nhã Hề xoay người lại, đối mặt với Đoạn phu nhân cùng Đỗ y quan tươi cười ngồi ngay ngắn trên “đường”, vừa mới quỳ xuống, một thanh âm hùng hậu liền vang lên từ phía sau: “Ta mới là cao đường của ngươi! Cho dù ngươi muốn hoang đường, thì muốn bái cũng chỉ có thể bái ta!”

“Thanh...” Đoạn phu nhân đại kinh thất sắc, không thể tin được nhìn lang khô tướng quân anh khí bừng bừng xuất hiện ở trước cửa phủ nha.

Đỗ y quan khẽ ho một tiếng, từ vị trí “thượng” đứng lên.

Giận dữ tiến vào, Thanh soái tiến lên tóm lấy tay Đoạn phu nhân: “Ta thực không nên động lòng trắc ẩn, thực không nên tin tưởng lời Thanh nhi!” Đảo mắt trừng Đỗ y quan, gương mặt tái nhợt ánh vào mắt, Thanh soái lạnh lùng trào phúng: “Ngươi thế nhưng ngay cả một lão nhân cũng đều có thể chấp nhận?”

“Bốp!” Đoạn phu nhân đột nhiên quăng một cái tát vào mặt Thanh soái, toàn thân run rẩy, đợi nhiều năm như vậy, đối lấy dĩ nhiên lại là một câu như thế!

“Cha! Sao người có thể nói như vậy!” Tử Thanh giận dữ đứng dậy, bảo vệ trước mặt Đoạn phu nhân.

“Con...con đã sớm gặp qua hắn?” Đoạn phu nhân kinh ngạc hỏi.

Tử Thanh cúi đầu: “Lúc con cứu Triều Cẩm ở Đột Quyết đã gặp gỡ người...Nhưng mà, hắn là một nam tử lãnh huyết vô tình! Nương, người thật sự chờ sai lầm rồi!”

Thanh soái giận dữ kéo áo Tử Thanh: “Ngươi hoang đường đã đủ chưa? Sao ngươi lại có thể thành thân với một nữ tử?” Liếc mắt nhìn Đoạn phu nhân: “Ngươi là già nên hồ đồ phải không? Cũng là do ngươi hoang đường nên mới dạy cho Thanh nhi của chúng ta thành người thế này!”

Một câu hỏi, khiến cho trên dưới mọi người trong phòng đều ồ lên.

“Ta cùng nữ tử thành thân thì sao?” Tử Thanh tránh né tay hắn: “Lưỡng tình tương duyệt, có gì sai?” Nói xong, nâng Nhã Hề dậy, gắt gao nắm chặt tay nàng, thản nhiên cười: “Ta chỉ biết, ta muốn bảo vệ nàng, thương nàng, yêu nàng, làm sao ta lại hoang đường?”

“Nói hay lắm!” Man Tử cùng dân chúng Vân Châu đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nhịn không được vén hỉ khăn lên, Nhã Hề nắm chặt tay Tử Thanh, kiên định cười: “Cả đời của nữ tử, có thể gặp được một người thiết tình thương nàng, yêu nàng, đó là hạnh phúc lớn nhất.” Nhìn vào mắt Tử Thanh: “Ta thực quá may mắn, được phu quân thương tiếc, cuộc đời này của Nhã Hề thế là đủ rồi.”

“Điên rồi! Diên rồi! Hoang đường!” Thanh soái hung hăng quát.

“Ngươi làm loạn đủ chưa?” Đoạn phu nhân rưng rưng lệ nhìn hắn: “Lời Thanh nhi nói, ngươi có nghe thấy không? Nhã Hề nói, ngươi cũng nghe thấy rồi chứ? Ta chờ ngươi hơn hai mươi năm, không hơn không kém hơn hai mươi năm! Đến tột cùng thì lời thề non hẹn biển ngươi nói năm đó tính là cái gì?”

“Những lời này ta ngược lại muốn hỏi ngươi!” Hai tròng mắt Thanh soái như bốc lửa, lại không dấu được đau đớn trong đáy lòng: “Năm đó vì sao phải vứt bỏ Thanh nhi cùng An Lộc Sơn bắc thượng? Ngươi ngay cả một chút khổ cũng không chịu được sao?”

“Ta ở trong lòng ngươi, nguyên lai là không chịu nổi như vậy?” Nước mắt chảy xuống, Đoạn phu nhân thê lương cười, tâm lại đau đớn đến cùng cực.

“Cho dù ngươi có nổi khổ, thì vì sao phải... sinh nhi dục nữ* cho cái tên An Lộc Sơn kia!”

(*sinh và nuôi con)

“Công chúa không có!” Đỗ y quan rốt cục nhịn không được, lạnh lùng nhìn Thanh soái: “Ngươi không nên hoài nghi công chúa! Năm đó nàng bị An Lộc Sơn cưỡng ngạnh bắt Bắc thượng, thân là một nữ tử yếu đuối, căn bản không thể phản kháng! Nữ quyến trong An phủ rất đông, nếu không có vài đứa con, không được sủng ái thì khi nào chết ở trong viện cũng sẽ không có người hỏi, cho nên năm đó công chúa là giả mang

thai, giả sinh con, vì muốn làm cho An Lộc Sơn tin tưởng, còn không thể không dùng một loại thuốc khiến bản thân tổn thương, qua cửa lấy máu nhận thân kia.”

“Người...” Trong nháy mắt Thanh soái liền giật mình.

“Về phần lão nô...” Đỗ y quan ảm đạm cúi đầu: “Ta chỉ là một hoạn quan...Người cảm thấy ta có thể cùng công chúa phát sinh cái gì?”

“Người!” Thanh soái không thể tin được nhìn Đỗ y quan, lại nhìn Đoạn phu nhân.

Đoạn phu nhân thê lương lắc đầu: “Lưỡng tình tương duyệt, nếu ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có, vậy đoạn tình kia, ta cần gì phải cố chấp nhất nữa làm gì?”

“Thường nhi...” Thanh soái hoảng hốt tiến lên: “Ta là nghĩ...nghĩ...”

Đoạn phu nhân lạnh lùng cười, lau đi nước mắt trên khóe mi: “Ta đã không phải Quảng An năm đó nữa rồi, từ hôm nay trở đi, ta tên là Lí Thường, không phải Đoạn Thường.” Giương mắt nhìn Thanh soái: “Hôm nay là ngày Thanh nhi thành thân, xin thỉnh Đoạn tướng quân hạ thủ lưu tình, đừng gây loạn nữa.” Thân mình không tự chủ được mà run rẩy, cổ nén xuống nước mắt ứa ra trên mắt.

Thân mình chấn động, Thanh soái chỉ có thể trở mắt nhìn Đoạn phu nhân tiến lên kéo Đỗ y quan ngồi xuống, nhìn nàng ngẩng đầu lên, cười mở miệng: “Hôm nay ta nhất định phải để cho Thanh nhi cùng Nhã nhi thành thân!”

“Chén rượu mừng này của Lục công tử, chúng ta nhất định phải uống!” Bách tính Vân Châu đều trầm trồ khen ngợi.

“Nương, cảm ơn người.” Một lần nữa đội hỉ khăn lên cho Nhã Hề, Tử Thanh nghiêng người nhìn Thanh soái đứng ngây như khúc gỗ ở kia, người làm trái tim mẫu thân tan nát, người có biết không? Tiến lên nhẹ nhàng lay Thanh soái, Tử Thanh trầm giọng nói: “Cha, có nguyện ý lưu lại uống một li rượu mừng của ta không?”

Thanh soái giật mình nhìn Tử Thanh, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống: “Không!”

“Đoạn Thanh! Rốt cuộc ngươi muốn làm loạn đến đâu nữa?”

Thanh soái hít một hơi, buồn bã nhìn Đoạn phu nhân: “Ta không phải không muốn uống chén rượu này, mà là Thanh nhi ở Trường An giết Hằng vương, có biết Hằng vương kia đến tột cùng là ai không?”

Nhã Hề ở phía sau cả người run lên, Tử Thanh nhẹ nhàng cầm tay nàng, nghiêm nghị nhìn Thanh soái: “Hắn bất quá là một tên súc sinh, ta quản gì hắn là ai?”

Thanh soái lắc đầu: “Thanh nhi, con đại họa lâm đầu rồi! Hắn cũng không phải chân chính là Hằng vương Lí Thiển, mà là đệ đệ song sinh của Đột Quyết Huyền Hoàng công chúa, Đột Quyết cửu vương tử!”

Vẻ mặt đầy khiếp sợ, lòng Tử Thanh không khỏi phát lạnh, nếu là như thế thì cho dù trong tay có lệnh bài, Vân Châu cũng không tránh được sẽ bị Đột Quyết lại giày xéo giẫm nát.

Thanh soái gật đầu: “Con đi rồi, ta liền phái người âm thầm bảo hộ, cho nên con vừa đến Vân Châu là ta liền vội cưỡi ngựa đi trước một bước chạy đến, vốn định khuyên con mau mau rời khỏi đây...”

“Nếu là Đột Quyết vương tử, như thế nào lại thay mặt đổi đào lần vào hoàng thất Đại Đường?” Tử Thanh lại nghi hoặc, cắt đứt lời Thanh soái.

“Việc này về sau sẽ lại nói cho con, nếu ta có thể tìm tới nơi này, tin rằng Huyền Hoàng công chúa cũng sẽ tới đây, các người tốt nhất mau rời khỏi Vân Châu, tìm một nơi thâm sơn cùng cốc tránh đi một chút.” Thanh soái lo lắng, giương mắt nhìn Đoạn phu nhân: “Nàng tin tưởng ta.”

“Oan có đầu, nợ có chủ, cho dù nàng ta thật sự muốn giận chó đánh mèo thì cũng nên nghe ta nói cho rõ đệ đệ của nàng đến tột cùng là một tên cầm thú ra sao!” Tử Thanh nghiêm nghị cười: “Vô luận thế nào, hôm nay nhất định ta phải thành thân! Man Tử đại thúc, tiếp tục đi!”

Thanh thanh cổ họng, Man Tử cao giọng hô: “Nhị bá cao đường –!”

Tử Thanh cùng Nhã Hề song song quỳ xuống, việc gì nên đến thì cuối cùng cũng sẽ đến, cho dù có trốn thì có khả năng trốn xa đến đâu? Có thể trốn bao lâu?

“Khoan đã.” Đỗ y quan bỗng nhiên đứng lên, tiến lên ôm quyền với Thanh soái: “Nếu phụ mẫu còn đây, cái dập đầu này, người hãy nhận lấy.”

“Đỗ...” Đoạn phu nhân kinh ngạc nhìn Đỗ y quan, người tội gì phải như vậy?

Thê lương cười, Đỗ y quan kéo Thanh soái ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Đoạn phu nhân: “Công chúa, nếu bởi vì một vài hiểu lầm liền tổn hại đến tình cảm phu thê, vậy rất không đáng. Nếu hôm nay đã nói rõ ràng thì cần gì phải phí thời gian mà đau khổ?”

“Đối với hần ta đã không còn gì để nói...” Thanh âm Đoạn phu nhân khàn khàn, nhin không được nước mắt vẫn chảy xuống hai má. Người tội gì phải khổ thế? Lòng của người, chẳng nhẽ không đau sao?

“Thường nhi...” Thanh soái nhẹ nhàng gọi, đột nhiên phát hiện, giữa hai người thế nhưng lại có một cái khe thực sâu, rốt cuộc thì quá khứ là không vượt qua được.

Đỗ y quan vỗ nhẹ vai Thanh soái: “Ngồi xuống đi, cũng không thể để cho hai oa nhi quỳ mãi như vậy.”

Thanh soái đỡ dẫn ngồi xuống, Đỗ y quan ho khan vài tiếng, nhìn Man Tử.

“Nhị bá cao đường –!”

Tử Thanh cùng Nhã Hề song song quỳ gối dập đầu.

“Phu thê giao bá –!”

Rốt cục cũng đến một khắc này, cho tới bây giờ không nghĩ tới đúng là bình tĩnh như vậy.

Dập đầu trước nhau rồi, đến thời điểm hai chữ “Lễ thành” vang lên, Tử Thanh tháo xuống hỉ khăn của nàng, nắm chặt tay nàng, bình yên cười: “Nhã nhi, nàng giờ chân chân thật thật là nương tử của ta.” Hôm nay, cũng là ngày ta sẵn sàng ra trận, chuẩn bị kiếm chỉ thiên hạ.

Nhìn về hướng cao đường có hai bậc phụ mẫu mà trái tim đã xa rời nhau, lòng Tử Thanh chợt lạnh, thì ra, mất tín nhiệm là đau lòng như thế, hai người sẽ có một ngày hòa hảo không đây? Mà Đỗ y quan người thì sao? Nhiều năm chờ đợi, thật vất vả mới có một tia hi vọng như vậy, lại...Muốn đi nhìn xem Đỗ y quan, nhưng mà hần đã ảm đạm xoay người đi vào nội viện.

“Tử Thanh, có phải Vân Châu sẽ lại không yên ổn hay không?” Nhã Hề nhìn khuôn mặt Tử Thanh có chút đăm chiêu, lo lắng đầy vơi.

Nắm chặt tay Nhã Hề, Tử Thanh cười nhẹ: “Sẽ thái bình...”

Nội viện phủ nha, nhìn trong viện tràn đầy hoa cúc màu vàng, Đỗ y quan khê ho khan vài tiếng.

“Đỗ tiên sinh.” Hoắc Hương nhẹ giọng gọi.

“Hoắc cô nương, sao lại tới đây?” Đỗ y quan hỏi ra những lời này, lại giật mình hiểu ra kỳ thật Hoắc Hương là muốn đến xem hần có ổn không: “Hoắc cô nương, không cần lo lắng, lão nô ở bên người An Lộc Sơn nhiều năm như vậy, có đau khổ gì chưa từng trải qua?”

Hoắc Hương cúi đầu, lại không biết nên nói thế nào.

“Con người phải rộng rãi, bất kể lợi hại thế nào, đời người ngắn lắm, nếu bởi vì một ít chấp niệm mà bỏ qua cả đời này, vậy mới là bi kịch lớn nhất.” Cười cười xoay người, Đỗ y quan lại ho khê vài tiếng: “Lão nô không có mấy ngày về vang tươi sang, cả đời này có nhiều thứ tiếc nuối lắm, muốn bù đắp, lại cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Giương mắt nhìn Hoắc Hương, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: “Hoắc cô nương cũng biết y đạo, không biết có nguyện thực hiện một tâm nguyện của lão phu không?”

“Đỗ tiên sinh, mời ngài nói.” Hoắc Hương bỗng nhiên cảm thấy người ở trước mắt như một ngọn nến, tùy thời đều có khả năng vụt tắt.

“Quý y nhất môn, đến đời lão nô đã là truyền thừa mấy trăm năm, chỉ tiếc thời niên thiếu quá say mê công danh, một lòng nghĩ muốn lấy lòng hoàng thất, nên rơi xuống tình cảnh này, lão nô thực sự hổ thẹn. Nếu cô nương không chê, có nguyện theo lão nô học tập y đạo quý y không? Nếu như...” Đỗ y quan lại ho: “Nếu ta đi rồi, công chúa và tiểu công chúa cũng có thể có người chiếu cố, ta đi cũng bình yên.”

“Đỗ y quan, ngài sẽ không có việc gì đâu.” Hoắc Hương kinh hãi: “Chỉ là ta tư chất ngu dốt, sợ hủy mất thanh danh của sư môn tiên sinh.”

“Hoắc cô nương, người có thể học được mấy phần thì cứ giúp lão nô truyền thừa ngân ấy, thế nào thì cũng tốt hơn là thất truyền ở trong tay ta, tốt hơn nhiều.”

Hoắc Hương gật đầu thật mạnh, quỳ xuống: “Vâng...Hoắc Hương khẩn cầu Đỗ tiên sinh ngài thu ta làm đồ đệ, Hoắc Hương sẽ tận lực đem y đạo của sư phụ tiếp tục truyền thừa.”

“Tốt...tốt...” Nhịn xuống cổ vị tanh dâng lên trong họng, Đỗ y quan mỉm cười nâng Hoắc Hương dậy, lại ho khan: “Đến đây, hôm nay trước dạy người châm pháp.”

“Vâng.” Hoắc Hương gật đầu.

86. Q.4 - Chương 86: Phượng Tới Vân Châu

Kèn hiệu của quân Đột Quyết bỗng nhiên vang lên ngoài thành Vân Châu, trống trận rền vang lên, như thể sét đánh giữa trời quang.

“Người...Đột...Quyết lại tới nữa!” Dân chúng Vân Châu nhin không được mà phát ra một tiếng hét kinh hãi, chẳng lẽ lúc này lại phải rời nhà tha phương sao?

“Mọi người đừng hoảng, họa là do ta gây ra, để ta đi.” Tử Thanh nghiêm nghị mở miệng, kéo vải hoa đỏ thắm trước ngực ra, cầm lấy tay Nhã Hề: “Nhã nhi, có nguyện theo ta cùng đi gặp Huyền Hoàng công chúa không?”

“Nàng đi đâu, ta sẽ đi theo đấy.” Nhã Hề nhìn lại Tử Thanh, từng chữ đầy kiên định.

“Người muốn đi chịu chết sao?” Thanh soái giận dữ bật dậy: “Ngoan ngoãn ở chỗ này! Ta đi!”

“Ngài đi thì có ích gì?” Tử Thanh lạnh lùng hỏi lại: “Ta không phải hài tử mới sinh năm đó nữa, đây là chuyện ta nên đối mặt, không cần ngài nhúng tay.” Nói xong liền cười nắm tay Nhã Hề, bước ra khỏi đại đường phủ nha.

“Thanh...” Trái tim Đoạn phu nhân như treo lơ lửng trong lồng ngực, đây rốt cuộc là đã tạo nên oan nghiệt gì? Vì sao không có nổi một ngày thái bình!

“Thường nhi, ta sẽ không để cho Thanh nhi gặp chuyện không may!” Thanh soái vội vàng bỏ lại một câu, hoảng loạn đuổi theo.

Từng bước đi ra khỏi cửa thành phía bắc Vân Châu, thiết kỵ Đột Quyết đông nghìn nghịt đã vây chặt Vân Châu lại.

Một bạch mã từ giữa đám thiết kỵ phóng ra, trên lưng ngựa là một người mặc hắc giáp bạch bào, đôi mắt phượng lấp lánh, luôn ngẩng cao đầu nghiêm mặt, tựa như thời thời khắc khắc đều ở thế bề ngỗ giang sơn, đúng là Huyền Hoàng công chúa.

Nhìn không thấy nổi đau thương trên mặt nàng, cũng không thấy nét đau đớn trong ánh mắt.

Nàng cười ngựa tiến tới, dừng lại trước Tử Thanh, tinh tế đánh giá nàng: “Người là người đầu tiên mà bản cung tính sai, cũng vì thế mà khiến bản cung phải trả một cái giá đắt.”

Tử Thanh chống lại mắt nàng, không chút sợ hãi: “Nếu công chúa muốn khởi binh vắn tội, như vậy thì Tử Thanh chỉ có một câu muốn nói, hấn đáng chết!”

“Vi thần tham kiến công chúa!” Thanh soái đuổi sát đến nơi, vội vàng quỳ xuống: “Khuyển nhi làm sai, Đoạn Thanh cam nguyện bồi tội!”

“Ha ha, bản cung cũng hiểu được hấn đáng chết mà, ngay cả ma quỷ cũng có thể giúp người, xem ra, hấn thật sự đã làm ra chuyện xấu xa tội ác tày trời.” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên cười: “Bản cung rất thích loại người nghịch thiên mà đi như người.”

“Công chúa người...” Thanh soái đại kinh thất sắc.

“Thanh tướng quân cứ yên tâm đi, hôm nay bản cung tới đây không phải là để hỏi tội, mà là muốn nhìn vị ‘Hoàng linh’ Nhã Hề này.” Huyền Hoàng công chúa thản nhiên vung tay lên, chuyển mắt nhìn Nhã Hề bên cạnh Tử Thanh: “Đệ đệ không nên thân kia của ta, lại chỉ bởi vì người mà phạm phải sai lầm lớn sao?” Nhìn kỹ Nhã Hề: “Quả nhiên là rất xinh đẹp, chỉ đáng tiếc là, tuy trên mặt có sẹo nhưng lại vẫn không ngăn được cổ phong vận thanh nhã tự nhiên trên người kia, sợ là vẫn còn có thể gây ra tai họa.”

Nhã Hề siết chặt tay Tử Thanh, lắc đầu chưa sót cười: “Nếu khuôn mặt của ta còn có thể khiến cho Tử Thanh rước lấy tai họa, vậy ta thà rằng cuộc đời này vĩnh viễn không gặp ai.”

“Đứa ngốc...” Tử Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: “Họa để ta đến gánh, ta sẽ để cho nàng vĩnh viễn nở nụ cười bình yên giữa thiên hạ này.”

“Các người quả thực là ân ái a.” Huyền Hoàng công chúa khẽ tán thưởng, lại tiếc hận thở dài: “Chỉ thương cho vị Sử gia tiểu thư một lòng say mê kia.”

“Triều Cẩm! Nàng có mạnh khỏe không?” Tử Thanh giật mình hỏi.

“Là thủ hạ của bản cung, sao có thể không ổn được? Ngày trước A Sử Na Côn kia không biết tự lượng sức mình, dám ngang nhiên khai chiến với bản cung, Sử gia tiểu thư liền chờ lệnh lãnh binh tác chiến, trong ba ngày ngắn ngủi đã dồn A Sử Na Côn vào tuyệt cốc, tính quyết đoán đó của nàng, thật sự làm cho người ta khâm phục.” Huyền Hoàng công chúa không khỏi tán thưởng: “Tin rằng chỉ chớp lát nữa thôi, nàng liền có thể mang theo đầu của A Sử Na Côn tới gặp bản cung.”

Vừa dứt lời, lại thấy một người phong trần mệt mỏi cười ngựa phóng tới: “Điện ạ, điện hạ, không tốt!”

Kỵ binh cách Huyền Hoàng công chúa tầm ba trượng thì vội vàng giật dây cương, gấp gáp nhảy xuống ngựa, quỳ rạp xuống trước ngựa của Huyền Hoàng công chúa: “Công chúa, không tốt rồi, Sử gia tiểu thư bị trúng kế của A Sử Na Côn, hiện giờ bị phản quân vây trong tuyệt cốc!”

“Triều Cẩm!” Tử Thanh kinh hãi, vội ôm quyền: “Thỉnh công chúa cho ta một chi binh mã, để ta mau chong đi cứu viện Triều Cẩm!”

“Người?” Huyền Hoàng kinh ngạc nhìn Tử Thanh: “Người thật sự muốn đi?”

“Phải!”

“Điện hạ, để cho vi thần đi, khuyển nhi còn chưa từng đánh trận...” Thanh soái vội khẩn cầu, Thanh nhi, tuyệt cốc nguy hiểm thế nào, liệu con có thể tưởng tượng được sao?

“A Sử Na Côn kia khẳng định là biết Thanh tướng quân ngài sẽ cứu viện, không đạt được hiệu quả chi viện, lần này bản cung cố tình muốn thử mạo hiểm một lần!” Huyền Hoàng công chúa vừa dứt lời, vung đại thủ lên: “Lần này bản cung sẽ tin người một lần, thực muốn nhìn vị tiểu Thanh soái này có dũng mãnh gan dạ giống như Thanh tướng quân không! Bản cung cho người ba ngàn kỵ binh, nếu có thể thắng, bản cung cam đoan sau này Đột Quyết sẽ không xâm phạm Vân Châu, nếu bị đánh bại, tính mạng của ba ngàn tướng sĩ kỵ binh kia của bản cung sẽ tìm người tới trả lại!”

“Được!” Tử Thanh gật đầu.

“Ta cùng đi với Thanh nhi...” Thanh soái vẫn không yên lòng.

Tử Thanh lắc đầu, nhìn Thanh soái: “Ta không nhu nhược như ngài tưởng!” Nói xong, nhẹ nhàng cười với Nhã Hề đang đầy lo lắng: “Nhã nhi, đời này kiếp này ta nợ Triều Cẩm, ta còn chưa trả nổi, cho nên, chỉ cần còn một hơi thở, ta sẽ không để cho nàng ấy gặp chuyện gì không may! Nếu không, cả đời này ta đều sẽ bất an.”

“Tử Thanh, ta biết.” Nhã Hề gạt đầu, nhìn nàng thật sâu: “Ta chỉ sợ...”

Đột nhiên kéo nàng vào lòng, Tử Thanh giãn mi cười: “Tin tưởng ta, ta có thể trở về.”

Xoay người xuống ngựa, Huyền Hoàng công chúa dẫn ngựa đến cho Tử Thanh: “Vây bản cung liền chúc tướng quân giành chiến thắng thật nhanh chóng!”

Tiếp nhận dây cương, Tử Thanh xoay người lên ngựa. Thanh soái vội vàng đưa bội kiếm lên: “Thanh nhi, mọi sự phải cẩn thận.” Nhận lấy bội kiếm, Tử Thanh thản nhiên cười: “Cha, đừng bỏ lỡ cái gì...” Nói xong, liếc mắt nhìn kỵ binh tới báo tình hình chiến trận vẫn quỳ trên mặt đất: “Mau mau dẫn đường!”

“Rõ!” Phi thân lên ngựa, kỵ binh chỉ về phía đông bắc: “Tuyệt cốc ở bên kia.”

“Mau đi theo ta!” Tử Thanh giục ngựa đi, mang theo ba ngàn thiết kỵ nhằm hướng đông bắc mà phóng.

“Tử Thanh...Cầu cho nàng và Sử tiểu thư đều có thể bình an.” Hít một hơi thật sâu, Nhã Hề chấp hai tay thành hình chữ thập, thành tâm cầu nguyện.

Có chút kinh ngạc liếc nhìn Nhã Hề, Huyền Hoàng công chúa không khỏi hỏi: “Nếu Sử gia tiểu thư không còn nữa, không phải là người cùng người mình yêu sẽ càng an tâm ở bên nhau sao?”

Nhã Hề lắc đầu, chưa sót cười: “Ta chỉ biết là ta cảm kích nàng. Từ Phạm Dương đến Vân Châu, Sử tiểu thư đã vì Tử Thanh mà trả giá rất nhiều rất nhiều. Ta chỉ là một linh nhân, luôn cần được bảo vệ, có đôi khi thậm chí cảm thấy mình là một gánh nặng, mà Sử tiểu thư lại luôn ở thời điểm Tử Thanh nguy hiểm nhất mà cứu nàng, nàng làm được những chuyện ta không làm được...”

“Nhưng nàng lại không chiếm được thứ mà người có.” Một câu của Huyền Hoàng công chúa cắt đứt lời Nhã Hề, bình tĩnh nhìn nàng: “Lúc người cùng người mình yêu hạnh phúc, có biết nàng cũng đang thống khổ? Cho dù ái lang của người bảo vệ nàng chu toàn khắp nơi thì sao? Thủy chung nàng vẫn là một người cô độc đau khổ, không phải sao?”

“Ta biết, cho nên ta cũng không biết nên trả cho nàng thế nào nữa?” Thân mình Nhã Hề chấn động, ảm đạm cúi đầu, Tử Thanh chỉ có một, lại đã có hai trái tim đồng dạng quẩn quýt si mê.

“Từ xưa nam tử tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, nếu Sử tiểu thư bình yên trở về, người có nguyện vì nàng mà lùi một bước không?” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên hỏi.

Nhã Hề kinh ngạc giương mắt, nhìn mặt nàng: “Ý công chúa là muốn để cho Nhã Hề và Sử tiểu thư cùng chung một phu quân?”

“Cái này thì cần phải xem người có nguyện ý hay vẫn là không muốn?” Huyền Hoàng công chúa cười khê: “Cho dù nàng bình an, người cho là người người yêu thương sẽ không cảm thấy day dứt trong lòng sao?”

“Nếu như...nếu như có thể khiến Tử Thanh an tâm...ta nguyện lui một bước.” Bỗng nhiên, Nhã Hề run giọng mở miệng: “Chỉ cần Tử Thanh có thể chân chính an lòng, Sử tiểu thư có thể không còn cô đơn đau khổ nữa.”

Kinh ngạc nhìn Nhã Hề, Huyền Hoàng công chúa không khỏi hít một hơi: “Người không thấy khó chịu sao?”

“Ha ha...” Thê lương cười, Nhã Hề ngửa đầu nén xuống nước mắt: “Cả đời này, được Tử Thanh hết mực thương yêu, ta đã không còn gì hối tiếc rồi...” Tử Thanh, nếu không có nàng, cuộc đời này của ta sẽ như thế nào đây? Là thiếp cho vị quan nào đó? Hay là nữ tử bị kịch bị đại quan quý nhân đùa giỡn? Nàng cho ta bình yên, cho ta một cái ôm ấm áp, như thế nào ta lại có thể nhẫn tâm nhìn nàng bất an, nhìn Sử tiểu thư vì nàng mà làm khổ chính mình?

Nàng nợ Sử tiểu thư, để ta đến giúp nàng trả lại.

Đau đớn lặng lẽ lan tràn khắp cõi lòng, Nhã Hề nhẹ nhàng gạt lệ.

Huyền Hoàng công chúa nhìn Thanh soái: “Bản cung vốn tưởng rằng, Hoàng linh Nhã Hề bất quá là một nữ tử yếu đuối chỉ có mỹ mạo, không ngờ thế nhưng lại có một tấm lòng như thế. Nhi tử của người thực khiến cho bản cung kinh ngạc, đến tột cùng là làm cách nào lại có thể khiến cho hai vị mỹ nhân trên đời này ái mộ như vậy?”

“Công chúa quá khen rồi.” Thanh soái lo lắng ôm quyền, Thanh nhi a Thanh nhi, con gây ra nhiều “tình trái” như vậy, đến ngày sau loạn lạc không ngừng, đến tột cùng là khiến các nàng tổn thương, hay vẫn là con tổn thương đây?

Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ: “Nhã Hề cô nương có nguyện đến đại doanh của ta ca cho ta một khúc không?”

Nhã Hề cup mắt: “Nhã Hề không dám hát nữa.”

Huyền Hoàng công chúa nhàn nhạt cười: “Bản cung cũng không phải nam tử, tuyệt đối sẽ không đối đãi với người giống như đệ đệ.”

Thân mình chấn động mãnh liệt, một màn đau đớn khắc cốt ghi tâm lại hiện lên choán đầy trái tim, Nhã Hề nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Chẳng lẽ bản cung thực sự không có duyên nghe được khúc ca tuyệt diệu của Hoàng linh sao?” Sắc mặt Huyền Hoàng công chúa trầm xuống.

Thanh soái vội vàng lặng lẽ kéo ống tay áo Nhã Hề, nhỏ giọng nói: “Nhã Hề con có thể yên tâm mà hát, ta sẽ vì Thanh nhi bảo vệ tốt cho con.”

Kinh ngạc nhìn Thanh soái, Nhã Hề cảm kích nở nụ cười, muốn mở miệng gọi một tiếng “cha”, lại nghĩ tới mới vừa rồi hân mở miệng toàn là “hoang đường”, liền cứng rắn ngăn lại nơi cổ họng.

Huyền Hoàng công chúa vùng tay lên: “Truyền lệnh toàn quân, hạ trại tại chỗ!”

“Công chúa, Nhã Hề nguyện hát.” Nhã Hề bỗng nhiên mở miệng, làm cho trên mặt Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên xuất hiện tiểu ý: “Tốt! Như vậy cùng bản cung đến doanh trại!”

Thanh soái ở xa xa nhìn Huyền Hoàng công chúa giữ chặt Nhã Hề đi về phía đại doanh đang được dựng lên, bỗng nhiên không hiểu sao cảm thấy một phen hồi hộp thấp thỏm. Nhiều năm qua, tình cảm giữa Huyền Hoàng công chúa và Cửu vương tử phi thường tốt, mấy tháng trước trên đường Cửu vương tử trở về bị A Sử Na Côn tập kích mà mất tích, còn khiến cho công chúa lo lắng đến không ngủ suốt mấy ngày liền, lần này Cửu vương tử chết đi, lại tỏ vẻ giống như không có gì xảy ra, trái tim Thanh soái như bị treo lơ lửng, nhìn không thấu được nàng, cũng không nghĩ thấu được nàng.

87. Q.4 - Chương 87: Sinh Tử Nơi Tuyệt Cốc

“Tử Thanh công tử, phía trước chính là tuyệt cốc!”

Cưỡi ngựa tới trước cửa cốc, bên trong khói lửa cuộn cuộn, hiển nhiên là đã ác chiến lâu rồi.

“Lần này A Sử Na Côn dẫn theo bao nhiêu binh mã?” Tử Thanh nhìn kỹ địa thế rừng núi hai bên trái phải tuyệt cốc, vội vàng hỏi tướng sĩ Đột Quyết đi theo sau.

“Vốn là một vạn, nhưng mà...nếu là một vạn người thì không có khả năng bao vây được tám ngàn thiết kỵ của Sử tiểu thư, chắc là có viện binh tới.” Tướng sĩ gấp giọng bẩm báo: “Tử Thanh công tử, chúng ta giờ nên làm thế nào?”

Thâm cốc, thâm cốc, không có lợi cho kỵ binh, nên làm cái gì bây giờ? Chỉ có ba ngàn người, nếu bên trong có hơn hai vạn quân địch thì đi vào cũng chết!

Cố gắng nhớ lại phim truyền hình từng xem, Bác Vọng Pha! Đúng rồi! Bác Vọng pha! Tử Thanh vươn tay ra, cảm giác hướng gió, đúng là hướng gió thổi về phía trong cốc.

“Mọi người chuẩn bị sẵn đồ châm lửa!” Tử Thanh mau chóng hạ lệnh, cởi ngoài bào của mình xuống trước tiên: “Cởi hết bào giáp của các người ra!”

“Tuân lệnh!” Ba ngàn thiết kỵ lập tức cỡi giáp bào.

“Đốt lửa!” Tử Thanh hạ lệnh, đem ngoại bào của mình đến bên trên cái đánh lửa của kỵ binh đứng bên cạnh mình, nhất nhất đốt lên.

“Khi nào xông tới cửa cốc, mọi người đem áo choàng ném hết vào trong cốc! Chúng ta ở đây chờ bọn chúng chịu không nổi mà chạy ra!” Tử Thanh ra lệnh, giục ngựa phóng tới trước.

“Tuân lệnh!” Ba ngàn thiết kỵ theo sát mà hành động, đốt cháy ngoại bào ném vào trong cốc, khoảnh khắc ấy giống như có ba ngàn ngôi sao băng rơi xuống thế gian.

Lửa mượn gió thổi, sau một khắc liền biến thành thế lửa cháy lan đồng cỏ, thiêu đốt về hướng trong cốc.

Tiếng kêu thảm của binh lính Đột Quyết đột nhiên vang lên, từng tên từng tên hoảng loạn lao ra.

“Sát –!” Tử Thanh hạ lệnh, kiếm nhuốm máu tươi.

Tướng sĩ dưới trướng A Sử Na Côn đang vội vàng chạy trốn, làm sao ngờ được mới thoát khỏi biển lửa thế nhưng đã lại gặp phục binh, một đám bị thương mà ứng chiến, sao có thể là đối thủ của ba ngàn thiết kỵ.

Thế lửa càng ngày càng lớn, Tử Thanh ghìm ngựa quay đầu, Triều Cẩm, trăm ngàn lần nàng đừng có việc gì! Trái tim mạnh mẽ đau nhói, cõi lòng hoảng loạn một khắc cũng không yên được.

Nhìn binh lính Đột Quyết lao ra khỏi cửa cốc dần dần ít đi, khẳng định quân mã của A Sử Na Côn vây khốn Triều Cẩm đã rút đi đến hơn phân nửa, không thể đợi thêm được nữa!

Tử Thanh kéo mạnh dây cương, phóng về phía tuyết cốc...

“Triều Cẩm –! Triều Cẩm –!” Lửa cháy sang rực, con ngựa dưới thân dần dần bồn chồn không yên, khói đặc cuồn cuộn, nơi nơi đều là binh mã Đột Quyết ôm đầu chạy trốn, đâu có thân ảnh Triều Cẩm?

“Khụ khụ...” Tử Thanh hít vào một ngụm khói, nhin không được ho khan một trận kịch liệt.

Triều Cẩm, Triều Cẩm, trăm ngàn lần nàng đừng gặp chuyện gì không may!

“Hi luật luật –!” Móng trước của con ngựa dưới thân bỗng nhiên hất lên không trung, Tử Thanh không nắm chặt dây cương, trong nháy mắt liền bị hất ngã xuống ngựa.

Từng luồng sóng nhiệt nóng rực đập vào mặt, một phiến hư không trước mắt tràn ngập đau đớn.

Một đạo hàn quang đột nhiên đánh tới, Tử Thanh xoay kiếm chắn ngang, chạm phải một đôi mắt hung hãn.

“A Sử Na Côn!”

“Là người phóng hỏa thiêu hậu quân của ta! Xú tiểu tử!” A Sử Na Côn hung ác rống lên, đại đao trong tay đột nhiên chém xuống.

Tử Thanh ra sức vùng kiếm, lại bị A Sử Na Côn đẩy lùi từng bước, lửa tấp đến, nơi khuỷu tay bị lửa thiêu bỏng rát. Hít một hơi, Tử Thanh rống giận: “Triều Cẩm ở đâu? Ở nơi nào?” Giữa đám khói đặc, một kiếm chém về phía A Sử Na Côn.

“Xú tiểu tử!” Trường đao bổ ra, chỉ thấy thân mình A Sử Na Côn bỗng nhiên lảo đảo, như là bị cái gì đụng trúng.

Kiếm của Tử Thanh không gì chống lại, đâm thẳng vào vai A Sử Na Côn, một vòi máu tươi phụt ra!

“Tử... Thanh...” Dưới chân bỗng truyền tới một âm thanh quen thuộc.

“Triều Cẩm!” Tử Thanh tìm kiếm phương hướng âm thanh phát ra, giữa khói đặc mênh mông tìm kiếm Triều Cẩm: “Triều Cẩm! Nắm lấy tay ta, ta mang nàng đi!”

Một đạo đao phong lạnh như băng xẹt qua tay Tử Thanh, Tử Thanh bỏ nhào về phía trước, cùng A Sử Na Côn đồng thời lao vào trong hỏa diễm.

Đao phong lạnh như băng đột nhiên đâm vào vai, Tử Thanh cắn răng xoay kiếm, hung hăng chém xuống dưới, thanh âm thảm thiết của A Sử Na Côn liền vang lên...

“Tử Thanh, khụ khụ...” Thanh âm Triều Cẩm vang lên giữa màn khói.

“Triều Cẩm, ta ở đây!” Ra sức tránh né đao phong, Tử Thanh ngã ngối xuống phía sau, lưng đụng phải một thân thể đang run rẩy, đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy: “Triều Cẩm, không có chuyện gì, ta mang nàng ra ngoài!”

“Tử Thanh! Thật là nàng! Thật là nàng!” Triều Cẩm gục vào lòng Tử Thanh: “Nàng đã trở lại, rốt cục đã trở lại!”

“Đứa ngốc!” Tử Thanh vỗ nhẹ lưng nàng: “Chúng ta ra khỏi cốc đã rồi nói sau!” Nói xong liền kéo Triều Cẩm, chạy về phía cửa cốc.

“Tử Thanh...ta...ta sợ không chống đỡ được...”

Cảm giác được lạnh lẽo trong lòng bàn tay nàng, Tử Thanh cả kinh quay đầu: “Triều Cẩm, rốt cuộc nàng bị thương thế nào?” Hoảng loạn ôm lấy thân mình mềm nhũn của nàng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay một mảnh ướt át.

“Triều Cẩm! Triều Cẩm!” Lòng Tử Thanh đầy đau xót, ném bội kiếm trong tay xuống, bế nàng lên, thân thể run rẩy kịch liệt, thì ra, nàng còn gầy hơn Nhã nhi...Triều Cẩm...nàng không thể chết được...

Áp môi lên trán nàng, Tử Thanh nhịn không được mà nước mắt rơi xuống, chân lại từng bước cũng không dám dừng, cuối cùng cũng chạy ra khỏi tuyệt cốc.

“Tử Thanh công tử ra rồi! Ra rồi!” Tướng sĩ Đột Quyết vây quanh cửa cốc không nhịn được mà hoan hô, không tổn hại người nào, còn cứu được nhiều tướng sĩ bị vây như vậy, tiểu công tử của Thanh soái quả nhiên có dũng có mưu như Thanh soái! Đột Quyết thực có phúc!

Thoát ra được khỏi biển lửa, Tử Thanh cuống quýt kiểm tra thương thế của Triều Cẩm nằm trong lòng mình.

Khuôn mặt tái nhợt đập vào mắt Tử Thanh, Tử Thanh vừa nâng tay lên liền thấy không ngờ lại toàn máu, nhịn không được liếc nhìn thân mình Triều Cẩm, chỉ thấy phía trên có một vết đao máu chảy đầm đìa chói mắt.

“Triều Cẩm...” Lòng Tử Thanh nhói đau, lại ôm lấy nàng: “Nàng sẽ không có việc gì đâu! Ta mang nàng trở về, tìm Đỗ y quan, tìm Hoắc cô nương giúp nàng trị thương, nàng sẽ tốt thôi! Sẽ tốt thôi!”

“Tử Thanh...quãng đường này, xin nàng ôm ta, được không?” Triều Cẩm nắm chặt vạt áo Tử Thanh, đau khổ rơi lệ.

“Được...” Nước mắt Tử Thanh rơi xuống mặt Triều Cẩm, nàng nở rộ một nụ cười xinh đẹp: “Nàng khóc...nàng thế nhưng lại khóc vì ta...”

“Triều Cẩm...” Cẩn thận bế nàng lên ngựa, Tử Thanh ôm chặt nàng vào trong lòng: “Cố chống đỡ, nàng sẽ không có việc gì đâu...”

“Tử Thanh...” Triều Cẩm cười khê: “Nếu như...có thể cứ vậy chết trong lòng nàng...thì tốt rồi...”

Tử Thanh đột nhiên chấn động, gắt gao nhú mào: “Nàng đừng nói như vậy, được không?” Thúc ngựa phóng như điên, máu của Triều Cẩm dĩ nhiên đã thấm ướt vạt áo Tử Thanh.

Run rẩy, nước mắt Tử Thanh ào ào tuôn rơi: “Nàng phải hảo hảo sống sót, chờ ta trả cho nàng, ta thiếu của nàng nhiều như vậy...”

“Nhưng mà...thứ ta muốn...nàng lại không cho ta được...” Nước mắt Triều Cẩm ứa ra, Tử Thanh, đời này có được những giọt lệ đỏ của nàng, ta đã không còn gì hối tiếc...Ở Sứ gia, chưa từng có một người thật lòng thương xót mà rơi lệ vì ta...Chỉ có nàng...chỉ có nàng...

“Triều Cẩm, nàng nghe cho kỹ đây, ta không cho phép nàng chết, nàng có nghe không?”

“Không nghe thấy...không nghe thấy...”

Run run vuốt ve gương mặt Tử Thanh, Triều Cẩm ra sức ngẩng đầu lên, đôi môi có chút lạnh lẽo như băng áp lên mặt Tử Thanh: “Chân chính hôn ta một lần, được không?”

Tử Thanh run lên, cúi đầu nhìn nàng hai mắt đăm lẹ, bỗng nhiên ghìim ngựa, ôm lấy mặt nàng: “Triều Cẩm, nàng thực khờ quá! Đứa ngốc!”

Đôi môi nóng bỏng của Tử Thanh chạm lên môi nàng, một Triều Cẩm nhiệt tình như lửa ngoài thành Biện Châu, một Triều Cẩm quyết tuyệt trên sông Hoàng Hà nơi Lạc Dương, một Triều Cẩm kiêu ngạo chuyệ trò trong ngôi đình tại thành Phạm Dương, một Triều Cẩm từng giúp đỡ nhau bảo vệ Vân Châu, một Triều Cẩm nơi đại doanh Đột Quyết nuốt lệ hiến thân...Trong nháy mắt tất cả như hiện lên...giống như lửa cháy, đem trái tim thiêu đốt đến đau đớn.

Lưu luyến tách khỏi đôi môi Tử Thanh, Triều Cẩm hai mắt rưng rưng cười: “Nàng...trong lòng nàng lúc này là nghĩ tới...ta?”

Tử Thanh im lặng gập đầu, kéo dây cương: “Ta còn có chuyện muốn nói với nàng, nàng phải cố gắng chống đỡ, đừng để ta phải chê cười.”

“Không...ta không muốn nghe...” Triều Cẩm gắt gao tựa vào lòng Tử Thanh, suy yếu nhắm mắt lại, khoe miệng gợi lên ý cười thỏa mãn.

“Là những lời từ tâm can.” Tử Thanh đột nhiên thúc ngựa, mang theo Triều Cẩm chạy về phía Vân Châu.

Cưỡi ngựa chạy vào thành Vân Châu, Tử Thanh để ngựa ở ngoài phủ, ôm chặt Triều Cẩm chạy vào trong: “Đỗ y quan, Hoắc cô nương, mau ra đây cứu Triều Cẩm!”

“Làm sao vậy?” Đỗ y quan vội vàng đi ra, vừa nhìn thấy Tử Thanh cùng Triều Cẩm cả người đầy máu tươi, không khỏi cả kinh: “Công tử hai người sao lại bị thương nặng thế này?”

“Ta không sao, mau cứu nàng! Mau cứu nàng!” Tử Thanh hoảng loạn nhìn Triều Cẩm nằm trong lòng: “Nàng không thể có chuyện gì được!”

Hoắc Hương theo sát mà tới, nhìn thấy liền nặng nề hít sâu một hơi: “Yến công tử, mau đem Sử cô nương vào trong phòng!”

“Được!” Tử Thanh vội vã ôm Triều Cẩm vào nội đường, cẩn thận đặt trên giường.

Hoắc Hương đặt tay bắt mạch cho Triều Cẩm, nhẹ nhõm thở phào: “May mắn, tánh mạng không ngại, Yến công tử người có thể yên tâm.” Nói xong liền đem Triều Cẩm xoay lại, xé rách huyết y trên người nàng, kiểm tra vết thương, không khỏi thầm nhíu mày: “Kỳ quái?”

“Làm sao vậy?”

Hoắc Hương nhìn Tử Thanh, chỉ lắc lắc đầu, đứng dậy ra khỏi phòng, cầm hòm thuốc tiến vào, ưu tư nhìn Tử Thanh: “Thương thế của nàng giao cho ta, người mau đi tìm sư phụ để trị liệu một chút đi.”

“Sư phụ?”

“Chính là Đỗ tiên sinh.”

“Được...” Tử Thanh xoay người, mới tới cửa thì đã thấy Đỗ y quan cầm hòm thuốc đứng ở cửa.

Đỗ y quan lắc đầu cười: “Công tử người a, thân thể này đúng là tốt lên không được mấy ngày, may mà giờ này công chúa bị mời đến đại doanh ngoài thành nghe Nhã Hề cô nương hát, nếu không mà thấy bộ dạng này của người, tất nhiên sẽ lo lắng chết mất.”

“Nhã nhi hát ở đại doanh?” Tử Thanh cả kinh.

“Đúng vậy.” Đỗ y quan nhẹ nhàng kéo vai áo Tử Thanh, lại nhìn đám tóc bị thiêu cháy trên đầu nàng: “Chờ ta băng bó vết thương của người tốt đã, sau đó đổi một bộ y phục rồi hẳn đi tới đại doanh đón các nàng về, giờ có Thanh tướng quân bảo vệ các nàng, không có việc gì đâu.”

“Được rồi...” Không biết vì cái gì, lòng Tử Thanh đột nhiên hoảng loạn, giống như sắp có đại sự gì phát sinh vậy. Nhịn không được giơ tay xoa xoa môi mình, Tử Thanh không khỏi nhíu mày, rốt cuộc thì ta làm sao vậy?

88. Q.4 - Chương 88: Thăng Thấn Chân Thành Đối Đãi

Chờ Đỗ y quan bôi thuốc xong, băng bó lại rồi, Tử Thanh liền đi vào phòng đổi lại một thân thanh bào, lo lắng liếc nhìn phòng Triều Cẩm một cái, sau đó xoay người rời khỏi phủ, dù sao nàng với Huyền Hoàng công chúa có thù giết đệ đệ, Nhã nhi và nương ở lại đó khiến lòng luôn có chút lo lắng.

Dắt ngựa yên lặng đi về phía đại doanh ngoài thành Vân Châu, tâm Tử Thanh bỗng nhiên không hiểu sao bắt đầu hoảng loạn.

Mới vừa tiến vào đại doanh, liền nghe được tiếng ca thê lương réo rắt của Nhã Hề.

“Lâm quân thoát ti lí, cử thân phó thanh trì. Phủ lại văn thử sự, tâm tri trường biệt li. Bồi hồi đình thụ hạ, tự quải đông nam chi.”

(Vén ống quần cởi đôi hài bằng tơ tằm, ngâm mình xuống hồ nước trong. Viên lại trong phủ quan nghe được chuyện này, lòng biết sẽ ly biệt thực lâu. Đứng bồi hồi dưới tàng cây nơi mái đình, tự treo mình lên cành cây hướng đông nam à đại loại khúc này là tả cảnh tự tử =.=”)

Khổng tước đông nam phi*!

Thân mình Tử Thanh chấn động, Nhã nhi, vì sao nàng lại xướng khúc này?

Huyền Hoàng công chúa đang ngồi phía trên đại tọa, nhíu mày nghe hát; Đoạn phu nhân an vị ở chiếc ghế bên trái nàng, nghe tiếng ca của Nhã Hề, hơi có chút bị thương; Thanh soái cùng mười tám viên đại tướng dưới trướng ngồi ngay ngắn hai bên tả hữu, hé mắt nhìn Nhã Hề đứng chính giữa đại trướng cất tiếng ca, tựa hồ có chút bị nổi thống khổ trong tiếng hát xúc động nổi lòng.

Thấy Tử Thanh tiến vào đại trướng, Huyền Hoàng công chúa mày liễu nhướn lên, có chút kinh ngạc: “Nhi tử của Thanh soái quả nhiên bất phàm, một khúc ca này bản cung còn chưa nghe xong, thế mà đã thấy người khải hoàn trở về.” Nói xong liền cười đứng lên: “Có thể cứu được Sử tiểu thư về phải không?”

“Lúc này nàng đang trị thương ở trong phủ Vân Châu, cắt đứt nhã hững của công chúa, xin thứ lỗi cho tội vô lễ của Tử Thanh.” Tử Thanh gạt đầu, ôm quyền nói: “Tử Thanh tới đây là vì muốn đón tiếp nương cùng Nhã nhi về phủ.”

“Bản cung sao có thể trách người được?” Nói xong, Huyền Hoàng công chúa liền đảo mắt liếc Thanh soái: “Bản cung thấy nhi tử này của người thật có tiền đồ, không bằng phong hấn làm Thiếu tướng quân, Thanh tướng quân người liền mang theo bộ hạ của người ở lại chỗ này, dạy dỗ hấn nhiều hơn, ngày sau tất có tiền đồ.”

“Vi thần tạ đại ân của công chúa.” Thanh soái thở phào nhẹ nhõm, có thể ở lại Vân Châu, thứ nhất có thể bảo hộ Thanh nhi, thứ hai là có lẽ có thể sẽ tìm được một cơ hội trò chuyện với Thường nhi. Lặng lẽ liếc Đoạn phu nhân, Thanh soái bị nét hờ hững trong mắt nàng khiến lòng đau đớn vô vàn. Nàng thực sự thất vọng về ta đến thế sao?

“Tử Thanh xin đa tạ công chúa trước.” Nói xong, Tử Thanh liền tiến lên cầm tay Nhã hề, nhẹ nhàng cười: “Ta đã bình yên trở lại.”

Nhìn Tử Thanh thật sâu, Nhã Hề an nhiên cười, ánh mắt lại là nỗi cô đơn nhìn không thấu.

Tử Thanh cười nhìn lên Đoạn phu nhân: “Nương, chúng ta nên trở về nhà thôi.” Nói xong, chần chừ nhìn Thanh soái: “Cha, người có muốn cùng về không?”

“Ta...ta còn có vài việc quân vụ cần xử lý, nên...nên tạm thời không đi.” Thanh soái khẽ thở dài.

Đoạn phu nhân ảm đạm cúi đầu: “Thanh nhi, chúng ta trở về đi.” Nói xong, hơi cúi người với Huyền Hoàng công chúa: “Điện hạ, chúng ta cáo lui trước.”

“Được.” Huyền Hoàng công chúa khẽ gật đầu: “Tin rằng Sử tiểu thư ở lại Vân Châu thì tất nhiên có thể tươi cười rạng rỡ.”

Thân mình Nhã Hề chấn động, cúi người với Huyền Hoàng công chúa: “Công chúa điện hạ, Nhã Hề cáo lui.”

Tử Thanh ôm quyền: “Điện hạ, Tử Thanh cũng cáo lui.”

“Điều trở về đi, bản cung cũng có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng xua tay, các tướng quân bên trong đại trưởng đều đứng dậy, ôm quyền cáo lui.

“Các người thấy không, vị cô nương đó nhưng lại là ‘Hoàng linh’ Nhã Hề.”

“Chính là nữ nhân từng ở vương phủ Hằng vương ở Trường An trần trường lỗ thể, cả thân đầy chữ sao?”

“Không thể nào! Nữ nhân này không đơn giản a, thể nhưng giờ lại nương tựa vào Thiếu tướng quân.”

“Suyt, đừng nói, bọn họ nhìn qua.”

Nhã Hề lại run lên, gắt gao cắn chặt môi dưới, thì ra...thì ra ta đã thành loại không chịu nổi như thế...

Hung hăng trừng mắt với đám binh tướng Đột Quyết đang khe khẽ thì thầm, Tử Thanh khấn trương nắm lấy tay Nhã Hề siết chặt, ôn nhu nói: “Nhã nhi, ta không quan tâm.”

Đoạn phu nhân đỡ lấy Nhã Hề, gật gật đầu: “Đúng vậy, đều đã là quá khứ rồi, ngày mới tươi đẹp của con cùng Thanh nhi mới bắt đầu, cũng không thể bị những chuyện thêm mắm dặm muối kia làm hỏng mối nhân duyên.”

“Con...không có việc gì...” Im lặng cúi đầu, lòng Nhã Hề rét buốt như bị cửa nát. Tử Thanh, nguyên lai ta còn liên lụy khiến nàng hao tổn thanh danh.

Một đường không nói gì, trở lại phủ, đã là trời chiều ngả về tây.

Vỗ vò bụng, Tử Thanh phá vỡ cục diện bế tắc: “Nương, con đói quá.”

“Được rồi, nương đi nấu cơm, hài tử ngốc.” Đoạn phu nhân sững nình nhìn Tử Thanh, may mà lúc này con không bị thương nữa.

“Không, nương, vẫn nên để con đi làm đi.” Nhã Hề mỉm cười: “Con nghĩ, lần này cứ để con làm chút gì ọi người.” Nói xong liền vội vã đi vào nội viện.

Nhã nhi, nàng làm sao vậy? Lòng Tử Thanh đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ là bởi vì Triều Cẩm?

Đoạn phu nhân cười khê: “Xem ra, ta cũng nên hưởng phúc rồi.”

“Nương, con đi giúp Nhã Hề.”

“Ừ...”

Nhìn bóng dáng Tử Thanh, Đoạn phu nhân không khỏi thở dài, Đoạn Thanh, Đỗ Phương, hai người các người đến tốt cùng thì nghĩ cái gì?

Một mình tiến vào phòng bếp, nước mắt vẫn cố ẩn nhẫn trong lòng đột nhiên trào ra trên mắt Nhã Hề.

“Nhã nhi...” Nhẹ nhàng từ phía sau ôm chặt lấy nàng, Tử Thanh tràn ngập áy náy mở miệng: “Thực xin lỗi...”

Nhã Hề run lên tựa vào lòng nàng, chỉ lắc đầu: “Lời này nên là ta nói...”

Tử Thanh lắc đầu: “Nhã nhi, là ta phải xin lỗi nàng.” Dem nàng nhẹ nhàng xoay lại, dịu dàng gạt đi nước mắt: “Nàng là nương tử của ta, là người thân thiết với ta nhất trên đời này, hôm nay vốn nên cho nàng một hồi ức thực vui vẻ hạnh phúc, nhưng lại khiến nàng lo lắng, lại khiến nàng khó chịu, là ta không đúng.”

“Tử Thanh...” Nhã Hề nghẹn ngào khó nói: “Ta...”

“Phu thê vốn nên thẳng thắn thành khẩn đối đãi nhau, ta muốn đem những lời trong lòng mình nói rõ với nàng.” Hít một hơi thật sâu, Tử Thanh nghiêm túc nhìn nàng: “Từ Biện Châu tới Vân Châu đã xảy ra rất nhiều chuyện, ta tự biết mình nợ Triều Cẩm vô số ân nghĩa, thiếu nàng vô số tình si...Ta vốn tưởng rằng, ta đối với nàng là quý, nhưng mà hôm nay, ta lại rất sợ hãi nếu nàng chết đi, ta thực loạn thực loạn, ta không rõ vì sao mình lại như vậy...”

Nước mắt Nhã Hề lại lần nữa rơi xuống, người đối với nàng ấy cũng có tình, ta lui lại một bước, đối với người hay nàng cũng đều tốt...Nhưng vì sao lòng ta lại đau đớn thế này?

Khẽ nhíu mày, Tử Thanh lắc đầu: “Nhưng mà, Nhã nhi, ta mặc kệ nỗi bối rối này rồi cuộc là cái gì, ta chỉ có một trái tim, cuộc đời này trao cho nàng, vậy ta sẽ không phụ nàng – ta chỉ biết, chỉ có toàn tâm toàn ý đối đãi một người thì mới có hạnh phúc chân chính, ba lòng hai dạ thì chỉ có tổn thương một người lại một người.”

“Nhưng mà Tử Thanh, ta không muốn nàng ấy náy như vậy khi đối mặt với Sử tiểu thư, ta lại càng không muốn Sử tiểu thư vẫn khổ sở như vậy, ta không thể nhìn hai người đang thống khổ mà ta lại đang cười, ta không làm được...làm không được...” Buồn bã lùi về phía sau, nước mắt Nhã Hề cuộn cuộn tuôn rơi: “Huống hồ, Tử Thanh, ta không xứng với nàng, ta sẽ chỉ trở thành trời buộc của nàng, chỉ trở thành người khiến kẻ khác chê cười nàng...”

“Nhã nhi, nàng đã là thê tử của ta, hôm nay ở ngoại đường, những lời nàng nói, nàng đã quên rồi sao?” Tử Thanh tiến lên một bước, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của nàng: “Nhã nhi ngốc, nàng muốn ta dùng nửa trái tim mình đối đãi Triều Cẩm, vậy với nàng ấy mà nói thì thế nào cũng là không công bằng, mà đối với nàng thì lại cực kỳ tàn nhẫn, không phải sao? Ta không làm được...”

“Có những lời, ta hẳn nên sớm nói, là do ta do dự nên mới tổn thương nàng, cũng tổn thương Triều Cẩm.” Tử Thanh hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay Nhã Hề: “Mười ngón tương khâu, là hứa hẹn cả đời, ta chỉ là Tử Thanh của mình nàng, chúng ta cùng lặng yên chiếu cố Triều Cẩm, thẳng cho đến khi nàng ấy tìm được hạnh phúc duy nhất của mình, được không?”

“Ta không muốn nàng cô phụ Triều Cẩm...” Nhã Hề minh bạch, tình căn đã đâm sâu bén rễ, làm sao có thể nói buông là buông dễ dàng như vậy? Chỉ có khi Triều Cẩm không thống khổ thì Tử Thanh nàng mới có thể thanh thản.

“Nhã nhi!” Thê lương cười, Tử Thanh ảm đạm nén nước mắt; “Đến tận cùng thì nàng làm sao vậy? Vì sao nhất định phải đem ta đẩy về phía Triều Cẩm? Tình cảm không phải bố thí, ta muốn trao cho nàng chính là một trái tim toàn tâm toàn ý yêu thương, mà không phải bị cứng rắn chia làm hai nửa không trọn vẹn!”

Kinh ngạc nhìn nỗi đau đớn trong mắt Tử Thanh, Nhã Hề run lên, muốn tới ôm chặt lấy nàng, Tử Thanh lại đã buông nàng ra: “Ta nghĩ...nên một mình yên lặng một chút...” Xoay người rời đi, lệ vương trên khóe mắt Tử Thanh, cười chua xót.

Người chân chính khiến cho các nàng thống khổ, là ta!

“Yến công tử?” Hoắc Hương đi qua phòng bếp không khỏi cả kinh, nhìn vào trong liền thấy Nhã Hề đứng ngây ra như gỗ, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

“Rốt cuộc hai người làm sao vậy?” Hoắc Hương tiến lên giữ chặt tay Nhã Hề, nhẹ nhàng lắc lắc nàng: “Hôm nay là ngày mới thành thân a.”

“Ta khiến nàng tổn thương...” Thì thảo, Nhã Hề nức nở nói.

“Tổn thương?” Hoắc Hương lắc đầu: “Dù sao thì lúc này hai người cũng không thể dễ dàng buông tay được.”

“Làm sao ta lại muốn buông tay đây? Nhã Hề nuốt nước mắt vào lòng: “Nhưng mà, ta vừa nắm lấy tay Tử Thanh, liền cảm thấy lòng như bị đao cắt...”

“Vì Sử tiểu thư?” Hoắc Hương bỗng nhiên hỏi.

Nhã Hề im lặng gật đầu: “Ta đột nhiên cảm thấy, Sử tiểu thư tài năng mới xứng đôi với Tử Thanh.”

Hoắc Hương trầm thổ dài: “Nhã Hề, Tử Thanh là phu quân khó có được, nếu người thực sự buông tay, nói không chừng lại là trùng kế kẻ khác.”

“Người nói là...” Nhã Hề run lên.

“Ta không nói được rốt cuộc là không đúng chỗ nào, ta chỉ biết rằng vết thương do đao chém trên lưng nàng phi thường quái dị, nếu thật sự bị thương khi hai quân đối địch, miệng vết thương đáng nhẽ không nên nông như vậy, hơn nữa nhìn hướng đao phong, có phần giống như tự mình cứa lên...” Hoắc Hương vịn phần khó hiểu: “Án tình cảm của Sử tiểu thư dành cho Yến công tử thì sẽ không dùng kế với nàng...Chỉ là, nếu không phải Triều Cẩm, thì ai có năng lực này?”

“Vậy...ta đây...”

“Cũng khó trách Yến công tử khó chấp nhận nổi, nếu nàng thật sự muốn dùng một nửa trái tim đi báo đáp ân tình thì chỉ sợ nàng đã sớm thành thân cùng Sử tiểu thư rồi.” Hoắc Hương lắc đầu: “Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của người và Yến công tử, người sẽ không định để Yến công tử một mình ở phòng ngoài đây chứ?”

“Ta...”

“Còn thất thần làm gì? Còn không ra ngoài tìm nàng đi?” Hoắc Hương đẩy Nhã Hề.

“Ta vẫn nên...vẫn nên làm cơm cho nàng trước đã.” Nhã Hề cúi đầu, thổ dài.

“Vậy...ta cũng đến giúp người.” Hoắc Hương cười, xắn tay áo.

“Được.”

* Khổng tước đông nam phi (Khổng tước bay về miền đông nam): là tên một bài nhạc phủ đời Hán.

Bài dài 1775 chữ, dài 357 câu ngũ ngôn, được chia làm bốn đoạn, là bài thơ tự sự đỉnh cao nhất cả về nghệ thuật lẫn tư tưởng trong nhạc phủ đời Hán, được truyền tụng nhất, được các học giả Trung quốc nhận công nhận là tiểu thuyết bằng thơ của họ.

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị mẹ của Trọng Khanh ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng phải trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thất cổ tự tử. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng ở bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng tùng bách, bên tả bên hữu trồng ngô đồng. Cành lá những cây đó chẳng chặt, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, lú lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương.

Diễn cổ này đã được dựng thành phim, được coi là Romeo và Juliet của TQ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kiên định vào trái tim của mình, tin rằng mỗi người đều nên có một thứ hạnh phúc độc nhất vô nhị thuộc về bản thân. Có hạnh phúc thực ngọt ngào, nhưng mà, có hạnh phúc cũng rất đau khổ. Mỗi người đều có phương thức yêu thương, Tử Thanh có, Triều Cẩm có, mà Nhã Hề cũng vậy, rất nhanh mọi người cũng sẽ thấy, nàng sẽ không vĩnh viễn là một nữ tử yếu đuối cần được bảo vệ. Chương 89: Chúc ảnh điêu hồng (Bóng nền hồng lay động)

Vầng trăng nhô lên cao, bất giác màn đêm đã buông xuống.

“Tử Thanh.” Bưng đồ ăn, Nhã Hề nhẹ cất tiếng gọi Tử Thanh đang đứng một mình ngắm trăng trong hậu viện: “Ăn cơm thôi.”

Khẽ thổ dài, Tử Thanh xoay người lại, nhận lấy đồ ăn, im lặng ăn một miếng.

“Tử Thanh, đừng giận ta, được không?” Nhã Hề nhẹ nhàng hỏi.

Tử Thanh im lặng không nói, đột nhiên ăn sạch sẽ đồ ăn trong chén: “Vì sao phải giận nàng? Chẳng lẽ lại ôm bụng đói vào động phòng?” Bỗng nhiên nở nụ cười, Tử Thanh đặt bát xuống, tiến lại nắm chặt tay Nhã Hề: “Sau này, ta muốn mỗi ngày đều ăn đồ ăn tự tay nàng làm.”

“Tử Thanh...” Nhã Hề cảm thấy trong lòng chua xót: “Chỉ cần nàng thích, ta nguyện ý mỗi ngày đều làm cho nàng ăn.”

“Được.” Mặt mày Tử Thanh giãn ra, cười nói xong liền nhẹ nhàng ôm lấy Nhã Hề: “Nhã nhi, về sau mặc kệ có xảy ra chuyện gì thì đều hãy để cả hai chúng ta cùng gánh vác, một người chống đỡ thì sẽ chỉ làm cả hai đều thống khổ mà thôi.”

“Ừ...” Nép sát vào ngực Tử Thanh, Nhã Hề cười âm thầm.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng trái tim đập dồn dập của Tử Thanh, Nhã Hề nghi hoặc ngẩng đầu, lại chạm phải một ánh mắt thâm tình, đôi mắt sáng ngời làm cho Nhã Hề không khỏi hoảng hốt.

“Nhã nhi, ta thiếu chút nữa là quên mất hôm nay là...” Tử Thanh xấu xa cười, Nhã Hề nhất thời đỏ bừng mặt: “Chúng ta...nên vào động phòng thôi.” Tử Thanh đỏ mặt nói xong liền dắt theo Nhã Hề hai má đỏ bừng đi vào phòng, đóng cửa lại.

Khẽ cười, Tử Thanh nhìn bộ dáng nàng vô cùng thẹn thùng bối rối, hôn nhẹ lên má nàng một cái: “Nhã nhi, chúng ta ngồi xuống trò chuyện, được không?”

“Ừ...”

Kéo nàng ngồi xuống giường, Tử Thanh nắm chặt tay nàng, vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, khóe miệng cong lên ý cười: “Nhã nhi, nàng khẩn trương sao?”

Nhã Hề gật đầu, cúi đầu thật sâu: “Có...có chút...”

“Kỳ thật...ta cũng khẩn trương...” Tử Thanh nhún nhún vai, hít một hơi thật sâu.

“A...” Nhã Hề bỗng nhiên nhin không được mà bật cười một tiếng.

Tươi tắn như hoa, rực rỡ như sắc đào.

Tử Thanh bỗng nhiên ngẩn ngơ, nhin không được mà nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, trái tim đập cuồng loạn khiến nàng không khỏi run run: “Ta...có thể hôn nàng không?”

Nhã Hề bối rối cúi đầu: “Nàng...nàng đã là phu quân của Nhã nhi...lại vẫn hỏi nữa...”

“Ha ha...” Tử Thanh ngậy ngốc cười, nhẹ nhàng đẩy Nhã Hề ngã xuống giường, từng ngón tay thông thả kéo vạt áo của nàng rơi ra.

Ngượng ngùng nhắm mắt lại, khuôn mặt Nhã Hề đỏ bừng.

Tử Thanh ôn nhu đặt môi xuống, làn môi mềm nhẹ dừng lại trên trán nàng, dần dần dịch xuống, càng ngày càng nóng như lửa.

Không kiềm được mà nâng tay ôm chặt lấy cổ Tử Thanh, Nhã Hề đáp lại đôi môi triền miên quần quít ấy, bỗng nhiên lại phát hiện thấy Tử Thanh nhướn mày: “Nàng làm sao vậy?”

Tử Thanh cười nhẹ: “Không có gì, chỉ là vừa rồi vết thương có hơi đau.”

“Thương thế? Hôm nay nàng vẫn bị thương?” Nhã Hề vội vàng kéo vạt áo Tử Thanh ra, khoanh khắc ngoại bào cùng đơn y được cởi ra, liền thấy trên đầu vai Tử Thanh máu đã hơi thấm qua làn vải.

“Nhã nhi...” Tử Thanh an nhiên cười: “Lần này chỉ là vết thương nhỏ, không có việc gì.”

“Đáp ứng ta, đừng để bị thương nữa, được không?” Trong nháy mắt đôi mắt Nhã Hề rướm lệ, xoay người đem Tử Thanh đặt dưới thân, đột nhiên hôn lên môi nàng.

“Được...” Tử Thanh ôm chặt Nhã Hề, đối với nụ hôn nóng bỏng của nàng, lòng Tử Thanh tràn đầy bối rối.

Nhẹ nhàng cởi y bào của nàng ra, ngón tay có chút run rẩy kéo cái yếm của nàng xuống, lại chậm chạp không dám rút sợi dây nơ nhỏ tinh tế màu hồng kia: “Nhã nhi, ta...có thể chứ?”

Hơi thở như lan, Nhã Hề xấu hổ mỉm cười: “Tử Thanh ngốc...”

“Đời này kiếp này, nàng không trốn thoát khỏi vòng tay của ta đâu...” Nháy mắt lúc cái yếm rơi xuống, đôi môi Tử Thanh từng chút một lướt xuống, lưu luyến triền miên, đời này kiếp này, có nàng làm bạn, quả nhiên đúng là “chẳng ngưỡng mộ uyên ương thần tiên”.

“Ta không định trốn...” Cởi ra tấm vải bao quanh ngực Tử Thanh, Nhã Hề ôm chặt cổ nàng, khẽ run lên: “Tử Thanh...”

“Ừ?” Tử Thanh kịch liệt thở dốc, triền miên dai dẳng như thể khuynh tấn thương luyến của cả một đời người.

“Mong nàng thương tiếc...” Nhã Hề xấu hổ nói xong, đã bị đôi môi Tử Thanh ôm chặt lấy.

Chúc ảnh điêu hồng, nhuộm hồng lên hai trái tim thâm tình sâu đậm.

Y ái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy*

Đáy lòng chợt vang lên câu này, Tử Thanh không khỏi cười hoạt kê, buông màn trướng, khóa lại hai trái tim quần quít si mê, một đêm triền miên lưu luyến.

Nhã nhi, cả đời này, nàng là của ta.

Ta, cũng là của nàng.

Sáng sớm, tia nắng ban mai chiếu vào phòng.

Tử Thanh khẽ cau mày, mở bừng mắt nhìn Nhã Hề nằm trong lòng, nét đỏ ửng vẫn chưa tan hết, cười nhẹ.

“Cười thực ngốc...” Nhỏ giọng mắng, thẹn thùng chưa tan, Nhã Hề chui vào lòng Tử Thanh, cúi đầu xuống thật thấp.

“Được lắm, thì ra nương tử nàng giả vờ ngủ.” Tử Thanh nâng khuôn mặt nàng lên, cười sủng nịnh: “Đêm qua không nhìn ngắm nàng được kỹ, sáng nay cần phải hảo hảo xem cho đủ mới được.”

“Nàng...nàng lại còn nhìn chưa đủ nữa.” Màu đỏ ửng trên má Nhã Hề lại càng đậm, yếu ớt nâng tay đánh Tử Thanh: “Đáng ghét.” Vừa hơi cử động, không khỏi nhú chặt mày.

“Còn đau phải không?” Tử Thanh thương tiếc nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: “Là ta không tốt...”

“Đứa ngốc...” Nhã Hề mỉm cười lắc đầu, ôm chặt Tử Thanh: “Tử Thanh, ôm ta một cái đi.”

Tử Thanh cười ôm chặt Nhã Hề, gửi mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ mái tóc nàng: “Nhã nhi, lát nữa chúng ta đi ra ngoài một chút được không?”

“Được...”

Tử Thanh bỗng nhiên cười xấu xa: “Nếu nương tử không đi được, ta nguyện ý công nàng đi khắp Vân Châu.”

“Nàng lại khi dễ ta!”

“Ha ha.” Tử Thanh cười sang sảng: “Ta liền thích khi dễ nàng!” Nói xong, ngón tay lại lướt khắp thân thể Nhã Hề: “Nhã nhi...ta muốn...”

Ôm chặt Tử Thanh, Nhã Hề xấu hổ nhắm mắt: “Nàng lại được một tác lại muốn tiến một thước...”

“Ha ha, Nhã nhi, lần này nàng nghĩ lầm rồi, ta chỉ là muốn – giúp nàng mặc y phục.” Tử Thanh đột nhiên nhắc tấm chăn lên, thân hình Nhã Hề liền lập tức thu hết vào trong mắt.

Hít một hơi, Nhã Hề hoảng loạn bịt chặt hai mắt: “Nàng...nàng...”

Tử Thanh cười khẽ: “Nhã nhi ngốc, nàng bịt mắt mình, lại không che được mắt ta...”

Kinh hãi buông tay ra, Nhã Hề đỏ bừng mặt, vươn tay che mắt Tử Thanh: “Không cho nàng nhìn!”

“Nhìn thì cũng đã nhìn rồi, không kịp nữa rồi!”

“Nàng...a...”

Hai cổ thân thể lại triền miên dính sát vào nhau một chỗ lần nữa, Tử Thanh quên hết tất cả mà hôn Nhã Hề thật sâu: “Ta đột nhiên không muốn ra ngoài nữa...” Chiếc chăn lại bị Tử Thanh kéo lên, che khuất hai thân mình quấn chặt lấy nhau.

Trái tim đầy kinh hãi lại nóng lên, Nhã Hề chìm đắm dưới đôi môi Tử Thanh, chỉ biết ôm chặt lấy người trước mặt, mặc cho nỗi hoan lạc nuốt chửng cả hai người.

Tử Thanh, ta là người hạnh phúc nhất trên đời, chỉ mong trời xanh thương xót, cho tình này có thể dài lâu...

Những giọt nước mắt hạnh phúc lặng yên chảy xuống, trái tim đang đập cuồng loạn trong khoảnh khắc lại an ổn xuống.

“Công tử! Công tử!” Thanh âm Man Tử bỗng nhiên vang lên trong phủ.

Đỗ y quan vội vàng giữ chặt Man Tử: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Phạm Dương An Lộc Sơn đã đi đến ngoài thành, chỉ đích danh công tử và phu nhân đi ra ngoài thành gặp hần.” Man Tử một phen kinh hãi.

“Kỳ quái, như thế nào hần lại đột nhiên đến Vân Châu?” Đỗ y quan cả kinh: “Phu nhân cũng biết việc này sao?”

“Còn chưa thông báo.”

Đỗ y quan khẽ gật đầu: “Việc này đừng cho phu nhân cùng công tử biết, người đi đến đại doanh Đột Quyết ngoài thành thông báo cho Thanh soái trước, nói với hần, nếu trong lòng còn lưu luyến công chúa, vậy lúc này hãy đứng ra, đừng để cho tên nghịch tặc kia mang công chúa cùng công tử đi nữa.”

“Rõ!” Man Tử vội vàng lui xuống.

Đỗ y quan ngửa đầu nhìn trời, khẽ ho khan vài tiếng, bỗng nhiên khước miệng gọi lên tiểu ý: “Công chúa a, có lẽ lão nô chỉ có thể làm cho người một việc cuối cùng thôi.”

“Sư phụ?” Hoắc Hương đứng phía sau Đỗ y quan, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này hần thực thê lương.

“Miếng lệnh bài này, người hãy cầm lấy trước, nói không chừng ngày sau hữu dụng.” Nói xong liền từ trong lòng sờ soạn lấy ra một lệnh bài sơn vàng, đặt vào tay Hoắc Hương.

“Vâng.” Hoắc Hương gật đầu, cẩn thận thu vào lòng.

“Hôm qua lão nô giảng cho người châm pháp, có nhớ kỹ không?”

“Con thực ngốc, chỉ nhớ rõ có tám phần.”

“Ha ha, vậy cũng không tệ.” Đỗ y quan xoay người lại: “Vậy thừa dịp còn chút thời gian, ta lại giảng cho người một môn y đạo đặc biệt của Quỷ y nhất môn, cần phải cẩn thận lắng nghe cho tốt.”

“Vâng, sư phụ.”

Đỗ y quan cười nhẹ, khuôn mặt già nua có chút bừng sáng rạng ngời, mỗi một câu đều nói rất chậm, rất chậm, mà từng câu lại như toát lên một nỗi sâu bi như có như không.

Vân Châu, tháng mười, tựa hồ năm nay gió lạnh phả lệ đến sớm, khẽ rung mình, chỉ cảm thấy cái cơn rét buốt nhẹ nhẹ.

* Đây là 2 câu cuối trích trong bài vịnh “Điệp luyện hoa” của thi nhân đời Bắc Tống – Liễu Vĩnh. Nguyên từ là biểu hiện tác giả đối với gian khổ của tình yêu là không hối hận.

Dịch nghĩa: Vạt áo buông lỏng (vì gầy gò ốm yếu đi) cũng không hối hận, vì người ấy mà tiêu tụy.

89. Q.4 - Chương 90: Lốc Xoáy Không Biết Được

An Lộc Sơn béo lặc lè nằm nghiêng trên xe ngựa xa hoa, nhìn cửa thành Vân Châu phía nam: “Ân nhi a, người thật sự còn sống không? Lão tử đáng nhẽ không nên đuổi người tới nơi này...”

Một thốt bạch mã chở một vị lang khôi tướng quân từ cửa thành phía bắc đại doanh Đột Quyết đang trên đường phóng tới.

“Tiến lên nhìn xem là vị tướng quân Đột Quyết nào?”

“Rõ!” Tên tiểu tốt ở một bên liền chạy vội lên: “Người tới là người nào, mau chóng báo tên ra!”

“Thủ hạ của Đột Quyết Huyền Hoàng công chúa, Thanh soái Đoạn Thanh.”

“Như thế nào mà ta lại chưa bao giờ nghe nói Đột Quyết có một vị tướng quân như vậy?” An Lộc Sơn đầy nghi ngờ nhìn Thanh soái cưỡi ngựa lại gần mình, bàn tay hất xuống, tướng sĩ bên người đều giơ thuẫn bảo vệ xe ngựa.

“An đại nhân đề phòng ta thế làm gì?” Thanh soái thăm cẩn rặng, nhìn thân hình phì nộn kia, lại nghĩ đến năm đó hấn cường ngạnh bất ái thê của mình bắc thượng, lòng liền âm ỉ cháy bùng lên một phiền hỏa.

“Không thể không có lòng phòng người, tướng quân chưa từng gặp mặt, lão tử đương nhiên phải cẩn thận.” An Lộc Sơn cao thấp liếc mắt đánh giá Thanh soái: “Người vừa mới nói là thủ hạ của ai?”

“Đột Quyết tam công chúa, Huyền Hoàng công chúa.” Thanh soái nén giận nói: “Công chúa biết được An đại nhân giá lâm Vân Châu, đặc biệt sai mặt tướng đến nghênh tiếp.”

“Lão tử không có hứng thú, hôm nay lão tử tới là muốn đón phu nhân và nhi tử.” An Lộc Sơn xoay đi.

“Nếu An đại nhân còn nhớ tới ngũ vương tử A Sử Na Côn, vậy mặt tướng có thể nói cho người biết, ngũ vương tử đã chết rồi, Đại Hãn đối với một kẻ muốn tàn sát cả tỷ tỷ ruột của mình đã rất thất vọng, cho nên nếu người vẫn muốn kết minh với tàn quân của hãn, vậy đại kế của đại nhân ngài chỉ là công dã tràng mà thôi.” Thanh soái lạnh lùng nói xong, ghì ngựa xoay người: “Có vào bái kiến công chúa hay không thì phải xem đại nhân ngài.” Rồi sẽ có một ngày ta khiến người phải trả giá đắt!

“Chậm đã!” An Lộc Sơn bỗng nhiên hét lên một tiếng: “Lão tử đi cùng người.”

Nếu A Sử Na Côn kia đã bị lật đổ, lúc khởi sự thiếu đi sự tương trợ của Đột Quyết thì chỉ sợ là khó có thể rung trời chuyển đất! Nếu có thể lôi kéo được vị Đột Quyết công chúa này tương trợ thì kết quả sẽ đạt được gấp đôi mà chỉ cần bỏ ra có nửa phần sức lực!

Theo Thanh soái đi tới đại doanh Đột Quyết ở phía bắc ngoài thành Vân Châu, An Lộc Sơn thăm vui vẻ, Ân nhi a Ân nhi, người thực sự như là phúc tinh của lão tử, không đến đây một chuyến thì lúc khởi sự sợ là sẽ xảy ra đại loạn.

Đến cửa doanh, An Lộc Sơn bước xuống xe ngựa dưới sự hộ vệ của chúng tướng, neho mắt nhìn tướng sĩ trong đại doanh, mỗi một người so với quân đội của A Sử Na Côn kia đều anh khí bức nhân hơn hãn, đây là một chi quân Đột Quyết tinh nhuệ!

Theo sự dẫn đầu của Thanh soái, An Lộc Sơn tiến vào đại trường.

Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng đứng dậy, bàn tay vung lên: “An đại nhân, mời ngồi.”

An Lộc Sơn vừa mới ngồi xuống, ánh mắt lại lạc lên vị bạch diện tướng quân Đột Quyết Đột Vân bên cạnh Huyền Hoàng công chúa: “Là người!”

Đột Vân ôm quyền: “An đại nhân biệt lai vô dạng*? Bần đạo hữu lễ.”

(*An đại nhân thế nào rồi từ sau khi chúng ta chia tay?)

“Người chính là tên đạo sĩ Vân Châu từng đến Phạm Dương báo cho lão tử Ân nhi còn sống?” An Lộc Sơn cả kinh, đột nhiên hiểu ra, nhìn về phía Huyền Hoàng công chúa: “Thì ra là công chúa ngài thông báo cho ta?”

Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ: “An đại nhân là người thông minh, bản cung liền ăn ngay nói thẳng. Bản cung biết gần đây đại nhân bị Dương Quốc Trung bức ép quá, trong lòng khẳng định chứa không ít lửa giận, nơi này của bản cung có mười vạn đại quân Đột Quyết tinh nhuệ, chỉ cần đại nhân người gạt đầu một cái, tất nhiên sẽ để đại nhân dẫn quân đến Trường An, thẳng đến đại bản doanh quân địch.”

“Vậy công chúa người muốn được lợi ích gì?” An Lộc Sơn đánh thẳng vào trọng tâm.

“Bản cung chỉ là một nữ nhân, có thể muốn cái gì, muốn được trăm năm phú quý mà thôi, chỉ cần khi đại nhân ngài vào Trường An, đem trên bảo trong quốc khố Đại Đường phân cho bản cung một nửa...” Huyền Hoàng công chúa nhướn mày, cười nhạt.

“Cái này không khó!” An Lộc Sơn bỗng nhiên vỗ bụng cười to: “Lão tử thích tính ngay thẳng của công chúa người!”

Huyền Hoàng công chúa khẽ gạt đầu: “Vậy bản cung sẽ chờ đại nhân khởi sự, chiến hỏa Phạm Dương nổi lên, mười vạn thiết kỵ của bản cung sẽ từ Vân Châu nam hạ xuống hô ứng với đại nhân.”

“Được!”

“Điện hạ, mặt tướng đã mời thiếu tướng quân đến, trước đang ở ngoài trường.” Một tiểu tướng tiến vào thông báo.

“Truyền!”

Thanh bào ngân giáp, Tử Thanh ào ào tiếp vào đại trường, nhìn thấy An Lộc Sơn, không khỏi cả kinh: “Là người?”

“Ân nhi!” An Lộc Sơn nhin không được bật gọi.

Tử Thanh chỉ cảm thấy người run lên, vội liếc nhìn Thanh soái đứng một bên.

Thanh soái gắt gao siết chặt nắm tay, lặng yên nhìn thoáng qua Huyền Hoàng công chúa, bây giờ mà trở mặt thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến đại kế của công chúa!

“Ta...ta không phải con của ngài!” Tử Thanh nhin không được mà mở miệng, khiến Huyền Hoàng công chúa ba phần kinh ngạc.

Tử Thanh thất vọng liếc nhìn Thanh soái, lần này, vì sao người lại không nhận con? Tử Thanh nghiêm nghị đối diện An Lộc Sơn: “Ta gọi là Yến Tử Thanh, không phải nhi tử An Khánh Ân của người!”

An Lộc Sơn đại kinh thất sắc: “Không có khả năng! Người và lão tử rõ ràng đã lấy máu nhận thức thân nhân rồi!”

Tử Thanh lạnh lùng lắc đầu: “Thì sao?”

“Thanh nhi...” Rốt cuộc nhin không được, Thanh soái đang định mở miệng.

Huyền Hoàng công chúa lại bỗng nhiên cười: “Bản cung nghĩ là An công tử còn đang giận An đại nhân ngài, thật không dám dấu diếm, từ khi hấn vào đại doanh của bản cung liền cùng Thanh soái vừa gặp mà như đã quen thân, nhận làm thân nhân – sau này nếu ai dám nói lung tung, gây ra hiểu lầm gì thì bản cung tuyệt đối sẽ không khoan dung tha thứ!” Thanh âm Huyền Hoàng công chúa trầm xuống, cho dù mọi người trong đại doanh đều biết thân phận Tử Thanh, nhưng cũng không có người dám nói một câu “Thiếu tướng quân là thân nhi tử của Thanh soái”.

“Nhưng mà...” Tử Thanh còn muốn nói tiếp, Thanh soái đã cuống quýt lùi kéo nàng, ý bảo không cần nhiều lời.

“Bẩm công chúa, Vân Châu đã có ngàn bộ binh tiến vào thành phân bố phòng vệ, nhất định sẽ bảo vệ cho trên dưới Vân Châu được bình yên.” Một tiểu tót đột nhiên tiến vào bẩm báo.

Đến tột cùng là bình yên, hay vẫn là giam cầm?

Tử Thanh đột nhiên sang tỏ, nhìn nét cười trên mặt Huyền Hoàng công chúa, đến tột cùng thì người muốn làm gì? Chẳng lẽ là...người cần bản không buông tha thù giết hại đệ đệ? Một mặt kinh hãi nổi lên từ đáy lòng, Tử Thanh nhìn khuôn mặt lo lắng của Thanh soái, nhìn không được mà tâm tư rối bời.

An Lộc Sơn tiến lên vỗ vỗ vai Tử Thanh: “Quả nhiên rắn chắc hơn, Ân nhi, phụ tử chúng ta khó có được dịp gặp lại, hôm nay nhất định phải đánh chén no say, con nói xem phụ tử thì làm sao có thể qua một đêm liền thành kẻ thù được? Tức giận xong rồi liền thôi!”

“Ta...”

“Đúng vậy, bản cung đã phái người đi thỉnh gia quyến của An lộc công tử đến đây.” Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng cười, nhìn Tử Thanh: “Sử tiểu thư đương nhiên cũng không thể không có người chiêu cố, cho nên bản cung cũng nhất nhất mời tới hai vị y quan của Vân Châu và Sử tiểu thư, tin rằng nhất nhanh đều sẽ đến.”

“Công chúa điện hạ...” Tử Thanh hình hã nhìn nét mặt nàng.

“Tự hội như thế, tự nhiên là một người cũng không thể thiếu.” Lời nói đầy ẩn ý, Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng cười: “Truyền lệnh xuống, chuẩn bị rượu ngon thức ngọt, bản cung phải chiêu đãi các vị cho tốt!”

“Bẩm công chúa, gia quyến của Thiếu tướng quân đều đã mời đến, Sử tiểu thư còn đang mê man, hai vị y quan đã đưa nàng vào doanh trường nghỉ ngơi.”

“Tốt!” Huyền Hoàng công chúa hơi vung tay: “Thỉnh.”

“Nhã nhi, nương.” Vội vàng tiến lên nghênh đón, Tử Thanh nắm chặt tay hai người.

“Phu nhân, chắc nàng nhớ lão tử đến chết mất a!” An Lộc Sơn vui mừng tiến lên đón, Đoạn phu nhân không khỏi run lên, vì sao lại gặp hấn ở đây?

Thanh soái hung hăng siết chặt nắm đấm.

Đoạn phu nhân nhìn thoáng qua Thanh soái, tự giấu cười, nguyên lai cho dù người ở ngay bên cạnh, cũng vẫn không thể ngăn cản ta bị hấn mang đi: “Lão gia, rốt cục người cũng nhớ tới mẫu tử chúng ta.” Đoạn phu nhân rút tay ra khỏi tay Tử Thanh, rưng rưng lệ nghênh đón An Lộc Sơn.

Móng tay cắm ngập vào huyết nhục trong lòng bàn tay, thân mình Thanh soái run rẩy mãnh liệt.

“Nương...” Tử Thanh đau lòng nhìn Đoạn phu nhân như vậy, không khỏi cảm hận trùng mắt với Thanh soái, cha, người thật sự làm cho người ta quá mức thất vọng. Cảm giác được bàn tay Nhã Hề hơi siết chặt, Tử Thanh quay đầu nở nụ cười bình yên với Nhã Hề, thấp giọng nói: “Nhã nhi, nhớ rõ, một tác cũng không rời.”

“Ừ.” Nhã Hề gật đầu, Tử Thanh nắm chặt tay nàng, bất an trong lòng dần chậm rãi lan rộng.

Một khắc sau, tiệc rượu bắt đầu, An Lộc Sơn ở đó đặc biệt uống như quên trời quên đất, nhưng bất luận là Đoạn phu nhân hay Thanh soái, lại cảm thấy rượu này phá lệ khổ sở.

Tử Thanh thỉnh thoảng chạm phải ánh mắt của Huyền Hoàng công chúa, đến tột cùng thì người suy tính cái gì?

“Tử Thanh...” Nhã Hề nhẹ nhàng nâng tay áo, lau đi vết rượu trên khóe môi nàng, thấp giọng nói: “Uống ít một chút, để ý tới thương thể của mình.”

Tử Thanh khẽ cười, gật gật đầu, mày dần dần nhíu lại, tuy rằng không rõ đến tột cùng thì Huyền Hoàng công chúa muốn cái gì, nhưng Tử Thanh biết, lúc này đây tất cả mọi người nàng quan tâm đều cùng nhau rơi xuống một cái vực sâu không đáy.

Màn đêm buông xuống, An Lộc Sơn say khướt được người nâng dậy lui xuống.

Tử Thanh đứng dậy ôm quyền, thanh âm mang theo ba phần men say: “Công chúa điện hạ, Tử Thanh không thắng được lực rượu, xin cáo lui trước.”

“Nếu như say rồi, vậy thì cứ ở lại đại doanh này của bản cung nghỉ ngơi đi, so với Vân Châu cũng không khác gì.” Huyền Hoàng công chúa cười mở miệng: “Người đâu, dựng nên vài cái doanh trường cho Thiếu tướng quân.”

“Tuân lệnh!”

Tử Thanh nhần nhịn, chỉ đành cúi đầu cảm tạ công chúa.

“Vay vi thần đi an bài cho các nàng.” Thanh soái vội vàng chờ lệnh.

“Đi đi.” Huyền Hoàng công chúa vung tay lên, tựa hồ cũng có vài phần men say.

“Tuân lệnh!” Thánh soái thở phào nhẹ nhõm, mắt chạm phải ánh mắt Đoạn phu nhân, thiên ngôn vạn ngữ đều nghẹn ở cổ họng, có lẽ những lời này vĩnh viễn cũng không có cơ hội nói: “Thanh nhi, phu nhân, Nhã Hề, đi bên này.”

“Người làm cho ta quá thất vọng ...” Tử Thanh lạnh lùng bỏ lại một câu, kéo Đoạn phu nhân và Nhã Hề cùng ra khỏi doanh trường.

Trước dàn xếp tốt cho Đoạn phu nhân, Thanh soái chỉ vào một cái doanh trường bên cạnh, nói với Tử Thanh: “Hàng đêm ta đều thích đi quanh doanh trại, nếu con còn muốn hỏi gì, tối nay cha chờ con.” Nói xong, nhìn Đoạn phu nhân một cái thật sâu, chỉ thấy ánh nến bên trong vụt tắt, lòng cũng theo đó mà lạnh lại.

Quay đầu nhìn gương mặt lạnh như băng của Tử Thanh, Thanh soái ảm đạm cười, không tiếng động phát tay, im lặng rời đi.

“Tử Thanh...” Buồn bã nhìn Tử Thanh, Nhã Hề nắm chặt tay nàng: “Nàng nên đi hỏi một câu.”

“Không cần...” Tử Thanh lắc đầu: “Ta không ngờ, hắn dĩ nhiên lại là người nhu nhược như vậy...” Nói xong liền kéo Nhã Hề đi vào trong trường, nghiêm túc nhìn nàng: “Nhã nhi, tối nay đừng ngủ quá sâu.”

“Nơi này có nguy hiểm, phải không?” Nhã Hề ưu tư mở miệng hỏi.

Tử Thanh ôm lấy má nàng, nhẹ nhàng cười: “Có lẽ là ta cả nghĩ...” Dem Nhã Hề ôm vào lòng, Tử Thanh bình yên thở phào nhẹ nhõm: “Từ giờ trở đi, bất luận có việc gì phát sinh thì cũng không cho nàng cách xa ta nửa bước.”

Nhã Hề khẽ cười: “Vậy nếu đau bụng thì sao?”

“Ha ha...” Tử Thanh nhịn không được liền cười xấu xa: “Cho dù nàng muốn tắm rửa, ta cũng muốn ở bên cạnh.”

“Nàng lại...không đứng đắn.” Nhã Hề xấu hổ cười, xoay người đi.

Tử Thanh thổi tắt ngọn nến, ôm chặt thân thể nàng: “Nương tử, chúng ta...nên nghỉ ngơi...”

“Không...không được...” Nhã Hề đỏ mặt nói xong câu đó, Tử Thanh lại chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái, ôm nàng ngã lên giường trong doanh trường.

Mặt mày Tử Thanh dần ra, ôn nhu nói: “Nhã nhi...tối nay ta cứ như vậy ôm nàng ngủ, tuyệt đối sẽ không làm bấy.”

Trong bóng tối, Nhã Hề nhẹ nhàng nâng tay xoa lên đôi mày của Tử Thanh, ngón tay chạm đến huyệt Thái Dương liền dịu dàng xoa bóp: “Như vậy, nàng có thể ngủ thoải mái một chút...”

“Ha ha, nương tử nàng thật tốt...” Tử Thanh thì thào mở miệng.

“Đứa ngốc...”

“Nhã nhi, nàng nói nếu thế gian này không có chiến loạn, không có cừu oán, vậy thì tốt biết bao nhiêu?” Bỗng nhiên nắm lấy tay Nhã Hề, Tử Thanh đặt lên ngực mình. Này rơi vào cơn lốc xoáy không biết rõ, vậy đến tận cùng thì có thể có bao nhiêu đêm được im lặng ôm nhau ngủ thế này đây?

“Thì hẳn phải là thể ngoại đào nguyên...” Gắt gao tựa vào lòng Tử Thanh, ngân giấp lạnh như băng làm cho Nhã Hề cảm thấy có một tia lạnh lẽo.

“Ta nghĩ muốn vì nàng mà đánh hạ một thể ngoại đào nguyên như vậy...” Tử Thanh bỗng nhiên cười.

“Tử Thanh...” Thân mình Nhã Hề run lên, đứa ngốc, ta muốn nàng cả đời bình an...

“Nương tử ngốc, lại khóc thì ta sẽ khi dễ nàng...”

Nhã Hề nhẹ nhàng hôn lên môi Tử Thanh, làm cho nàng không khỏi giật mình: “Nhã nhi, từ bao giờ mà nàng lại học được kiểu đánh lén vậy!”

“Nàng đã nói tối nay không làm loạn...”

“Ha ha, không làm loạn, Nhã nhi, ngày mai gặp...”

“Ngày mai gặp...”

Cha, đến tột cùng thì người nghĩ cái gì? Khẽ nhú mày, Tử Thanh trần trọc không ngủ được.

90. Q.4 - Chương 91: Bí Mật Của Thanh Soái

Đêm tối sương dày đặc, Thanh soái một mình đứng giữa giáo trường đại doanh trống rỗng, yên lặng nhìn vầng minh nguyệt trên không, Thanh nhi, chẳng nhẽ con thật sự không còn lời nào để nói với ta sao?

“Đoạn Thanh, lão nô thật sự nhìn lầm người rồi.” Thanh âm của Đỗ y quan bỗng nhiên vang lên.

“Hôm nay thất vọng về ta đâu chỉ có một mình người?” Thanh soái cười nhẹ.

Đỗ y quan lắc đầu: “Người năm đó, vì công chúa mà có gan kháng chỉ nghịch thiên, mà người hôm nay lại vì tính mạng mà ngay cả một câu cũng không dám nói, chẳng lẽ người lại nhẫn nhịn để An Lộc Sơn khi phụ công chúa sao?”

Nắm chặt hai nắm đấm, Thanh soái khẽ ho khan vài tiếng: “Lúc này, không thể không nhẫn.”

“Hay ột câu không thể không nhẫn!” Tử Thanh bỗng nhiên cắn hận quát lên một tiếng.

Mặt mày Thanh soái dần ra: “Thanh nhi, chung quy con cũng tới.”

“Ta tới hay không thì có gì khác biệt? Ngài có thể không nhận ta, nhưng vì sao ngay cả nương cũng không dám nhận?” Những lời ghen trong lòng cả ngày trời rớt cục Tử Thanh cũng hỏi ra lời: “Vì sao phải lạnh lùng bạc bẽo như thế?”

Thanh soái thở dài, từ trong lòng lấy ra một cái hủ phù bằng đồng xanh, đột nhiên nhét vào tay Tử Thanh, thanh âm trầm thấp xuống: “Ta ở Đột Quyết nhiều năm như vậy, bắt đầu từ ngày gặp gỡ Huyền Hoàng công chúa, ta chỉ biết rằng nàng muốn chính là phiến thiên hạ này...”

“Có quan hệ gì tới ta đâu?” Tử Thanh lạnh lùng sáng giọng.

“An Lộc Sơn tạo phản đã là điều tất nhiên, triều Lí đã khó có thể văn hồi, trận loạn thế này thủy chung cũng sẽ tới, nhưng mà, Thanh nhi, nếu sau loạn thế lại có thêm một phen loạn thế khi Huyền Hoàng muốn tranh giành thiên hạ, vậy những bá tánh bình dân sẽ rất đáng thương.” Thanh soái nắm tay lại, đem hủ phù lạnh như băng cùng bàn tay Tử Thanh đều siết chặt: “Tuy rằng con không phải binh sĩ, nhưng mà cha tin tưởng con có tài cán vì cha mà đảm đương phần trách nhiệm này. Hủ phù này là ta bí mật tạo ra, trong số mười vạn đại quân Đột Quyết, có ba vạn binh mã là tâm phúc của ta, ngày sau nhìn thấy hủ phù, tất nhiên sẽ đối với con nói gì nghe nấy.”

“Vậy còn không bằng hiện tại giết chết An Lộc Sơn!” Tử Thanh hung hăng nói.

“Giết một An Lộc Sơn, thế gian này sẽ có An Lộc Sơn thứ hai, thứ ba, thậm chí là thứ tư xuất hiện, Lí – Đường ngu ngốc, nếu không thừa dịp này để giáo huấn thì vạn lần sẽ không tỉnh ngộ, An Lộc Sơn chính là nhất chùy mạnh mẽ làm thức tỉnh vương thất Lí Đường vốn sống cuộc sống tụy sinh mộng tử*, nhất

định phải giữ tốt cái mạng của hần.” Thanh âm Thanh soái tuy nhỏ, nhưng từng tiếng gằn rơi vào lòng Tử Thanh cùng Đỗ y quan, lại gây ra chấn động bất đồng.

(*Nghĩa đen: Sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao.

Nghĩa bóng: Nói một kẻ sống không có lí tưởng gì, sống bụi chết bờ)

“Lúc này đây An Lộc Sơn tạo phản đi xuống phía nam, tất nhiên sẽ thẳng đến Lạc Dương, Đông Đô một khi bị hủy, Trường An cũng chỉ có Đồng Quan là có thể trú đóng, nhưng mà An Lộc Sơn nhiều năm kinh doanh, tính cả hơn mười bộ lạc phương bắc thì ước chừng hần có hai mươi vạn đại quân, Đồng Quan sớm hay muộn cũng sẽ bị phá, cho nên Lạc Dương chính là mấu chốt để xoay chuyển căn khôn, phải vận dụng ba vạn tinh binh đánh một trận này như thế nào thì phải dựa vào con!” Thanh soái nghiêm nghị nhìn Tử Thanh: “Thân là nữ nhi của Thanh soái, con trăm ngàn lần không thể làm cho cha thất vọng!”

“Cha...” Tử Thanh nhìn mặt Thanh soái, bỗng nhiên cảm thấy, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu rõ hần.

“Có một tiếng này của con, cha đi cũng bình yên.”

“Cha người muốn làm gì?” Tử Thanh kinh hãi hỏi.

“Tất nhiên là học theo con, hoang đường một lần, ta muốn mang mẫu thân của con đi, rồi thật xa nơi này.” Thanh soái thản nhiên cười: “Đợi sau khi chúng ta đào tẩu rồi, Thanh nhi, con phải nhớ lấy không thể chờ lệnh truy kích chúng ta, Huyền Hoàng người này đến tận cùng thì tâm kế sâu đến đâu, ai cũng không biết được, con phải bảo vệ mọi người trong doanh, có rất nhiều thời điểm, chỉ có thể nhẫn nhịn, sau đó chờ đợi thời cơ bình yên cứu bọn họ ra.”

“Cha...” Bỗng nhiên một cổ chua xót trào lên trong lòng, hai mắt Tử Thanh ứa lệ.

“Tiểu công chúa còn chưa tới thời điểm có thể một mình đối mặt, Đoạn Thanh, trận chiến ở Lạc Dương còn phải cần hai người phụ tử đồng lòng, lão nô có một kế này, nhất định có thể bảo vệ công chúa bình an thoát khỏi ma trảo của An Lộc Sơn.” Đỗ y quan bỗng nhiên mở miệng, nhìn Đoạn Thanh: “Chỉ là lần này, người đừng làm cho công chúa thất vọng nữa.”

“Kế gì?”

“Đoạn Thanh, nhớ rõ chờ lệnh từ ta, cứ cho là lão nô đưa một phần hạ lễ giúp phụ thê các người đoàn tụ.” Bỏ lại những lời này, Đỗ y quan thản nhiên cười: “Kiếp này của công chúa quá mức truân chuyên, Đoạn Thanh, người phải hảo hảo thương yêu nàng.”

Từ trong túi trên người lấy ra một chiếc ngân châm, Đỗ y quan khẽ ho một tiếng: “Nhân sinh trôi qua rất mau, không có mấy lần mười năm, nhớ lấy hai chữ ‘trân trọng’.” Xoay người đi về phía doanh trưởng Đoạn phu nhân, lại nhin không được mà chảy xuống hai hàng lệ.

Công chúa, lần này, tha thứ cho ta bất kính với người.

“Có phải Đỗ tiên sinh đi nhằm doanh trưởng không, nơi này là doanh trưởng của phu nhân An đại nhân mà.” Tướng sĩ thủ vệ hai bên đều nhìn hần.

Ngân châm bắt ngờ đâm ra không kịp phòng thủ, còn không kịp phản ứng, hai gã tướng sĩ Đột Quyết dĩ nhiên đã ngã xuống đất.

Từng bước đi vào doanh trưởng, nháy mắt lúc bức rèm buông xuống, Đoạn phu nhân hét thảm một tiếng làm bừng tỉnh mọi người đang trong giấc ngủ say.

“Bảo hộ công chúa!”

Mấy ngàn tướng sĩ Đột Quyết dĩ nhiên đã bao vây chặt chẽ doanh trưởng này.

“Ha ha ha...” Thảm thiết cười lớn, Đỗ y quan nghiêm nghị vén rèm mà ra.

“Rốt cuộc người đã làm gì?” Thanh soái cùng Tử Thanh theo sát đến nơi hoảng hốt hỏi.

“Giết nàng a...” Thản nhiên, Đỗ y quan thoáng giơ lên chiếc ngân châm nhuộm máu trước mặt mọi người: “Lão nô một thân cơ khổ, đến già còn chưa có nhi tử, tất cả đều là do tên nghịch tặc họ An kia ban tặng, dựa vào cái gì mà hắn có thể một nhà đoàn tụ?” Nói xong, ánh mắt bắn thẳng về phía Tử Thanh, ngân châm trong tay đột nhiên phóng tới: “Ta cũng muốn người chết!”

“Tử Thanh!” Nhã Hề ở doanh trường bên cạnh vừa mới vén rèm lên liền nhìn thấy một màn như vậy, không tự chủ được mà kinh hãi lao tới, Tử Thanh nàng không thể có chuyện gì được.

“Thanh nhi cẩn thận!” Đột nhiên đẩy Tử Thanh ra, ngân châm bắn vào không khí.

Tử Thanh lão đảo một cái, ôm lấy Nhã Hề đang gục trên người mình: “Nhã nhi, nơi này nguy hiểm, nàng cần phải cẩn thận.”

Hoảng loạn kiểm tra thân mình Tử Thanh từ trên xuống dưới, Nhã Hề kinh hãi hỏi: “Nàng không có việc gì, thật sự không sao chứ?”

“Ta không sao...chỉ là nường...”

“Người cho là người tránh được sao?” Ba mũi ngân châm lại hung hăng miết trong lòng bàn tay, Đỗ y quan trừng trừng nhìn Tử Thanh: “Họ An! Nạp mạng đi!”

“Bắt hắn cho bản cung!” Thanh âm Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên vang lên.

Ánh mắt Đỗ y quan bỗng lóe lên ác độc, ba mũi ngân châm trong tay đột nhiên bay về phía Huyền Hoàng công chúa: “Chó Đột Quyết! Vọng tưởng xâm phạm non sông Đại Đường ta, nạp mạng đi!”

Đột Vân rút kiếm đánh bay ngân châm: “Chúng tướng nghe lệnh, loạn thương đâm chết!”

“Muốn giết ta, không dễ như vậy!” Rút ra bốn mũi ngân châm cuối cùng từ trong túi, Đỗ y quan ném tới tướng sĩ bên trái, bốn thanh âm trầm thiết vang lên, Đỗ y quan tiến lên một bước, đoạt một thanh trường thương, cường ngạnh xé rách một lỗ hổng giữa trùng trùng bao vây.

“Công chúa, vi thần xin đi bắt hắn!” Thanh soái bỗng nhiên mở miệng.

“Được!”

Thanh soái đoạt lấy trường thương trong tay một tên tiểu tốt ở bên cạnh, chạy về phía Đỗ y quan, người đối với Thường nhi thâm tình đến mức nào mới có thể dùng tính mệnh để đổi cho nàng được trọng sinh như vậy đây.

Trường thương đâm thẳng, Thanh soái ngăn cản đường đi của Đỗ y quan, lại chạm phải một mặt thản nhiên cùng kiên quyết trong ánh mắt hắn: “Đoạn Thanh, người thân là người Đại Đường, thế nhưng lại vì Đột Quyết làm việc, không biết xấu hổ mà giết con dân Đại Đường!”

“Huyền Hoàng công chúa đối với ta có ơn tri ngộ, Đoạn Thanh suốt đời khó quên, so với Hoàng đế Đại Đường thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần!”

“Khụ khụ...” Đỗ y quan bị cán thương của Thanh soái quét trúng ngực, không khỏi ho khan một trận: “Chó săn! Đến đây đi, có gan thì giết gia gia người!”

“Ta thành toàn cho người!” Một cổ bi thương trào lên trong ngực, Thanh soái một thương đâm ra, nụ cười thản nhiên kia của Đỗ y quan đập vào mắt, đa tạ người thành toàn, kiếp này ta nợ người một mạng, kiếp sau ta sẽ trả cho người.

Công chúa, lão nô đi...

Trường thương đâm vào cổ họng, một thương lấy mạng.

Thân mình Thanh soái đột nhiên run lên, đứng ngây ra như gỗ.

“Đỗ...Đỗ...” Tử Thanh nghẹn ngào, không dám gọi ra lời.

“Sư phụ!” Thanh âm Hoắc Hương vang lên, chỉ thấy nàng liêu lĩnh xông đến: “Rốt cuộc sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Ánh mắt lạnh thấu xương của Huyền Hoàng công chúa nhất nhất đảo qua tất cả mọi người, thân phận của Đỗ y quan nàng cũng biết, làm Đại Đường Đông cung mật thám, đã biết An Lộc Sơn sắp khởi sự nên liều chết ngăn cản, điều đó là có khả năng, huống hồ lại bị An Lộc Sơn thiến không còn là nam tử nữa, oán khí tích tụ hơn mười năm, một lần bùng nổ cũng có thể...Chỉ có điều, vì sao lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

“Mau chóng truyền quân y tới xem Đoạn phu nhân.” Huyền Hoàng công chúa mau chóng hạ lệnh, nếu như nàng chết thật, như vậy có lẽ là bản cung cả nghĩ...Nếu ái thiếp của An Lộc Sơn chết ở đây, tất nhiên sẽ tạo thành một số mâu thuẫn, có thể trì hoãn một ít thời gian khởi sự...Nhưng mà, chỉ có như thế sao?

Quân y vội vã vào trường thất nền lên, ngón tay đặt lên xem mạch đập của Đoạn phu nhân, không khỏi cả kinh: “Bẩm...bẩm công chúa, nàng...nàng xác thực đã chết.”

“Nương...” Tử Thanh kinh hoảng lao vào trong trường, không thể tin được nhìn nét mặt an tường của Đoạn phu nhân: “Người...người sao có thể?” Đỗ y quan rõ ràng đã nói sẽ cứu người mà, như thế nào lại thật sự giết người đây?

“Nương...” Nhã Hề rơi lệ nhìn Đoạn phu nhân hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Tử Thanh: “Tử Thanh...”

Huyền Hoàng công chúa nhìn hai người im lặng rơi lệ đứng trong doanh trường, lại quay đầu nhìn Thanh soái, khuôn mặt kia tràn đầy bi thương, hơi nhíu mi, khẽ phát tay: “Mau chóng đi chuẩn bị cho Đoạn phu nhân một cỗ quan tài, ngày mai hảo hảo an tang.”

“Công chúa điện hạ, vi thần muốn xin một ân điển.” Thanh soái đột nhiên mở miệng.

“Người nói đi.”

“Vi thần muốn tới nay tự tay an táng nàng, tin tưởng An đại nhân cũng sẽ không nguyên ý khiến cho nàng không thể nhập thổ vi an*.”

(*xuống dưới đất là bình an – ęc chôn cất tử tế)

“Cũng tốt.”

Hoắc Hương đưa tay gạt lệ, nâng tay áo nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt Đỗ y quan, sự phụ, vì sao người lại đột nhiên như vậy? Cho tới nay, người đối với Tử Thanh cùng phu nhân khắp nơi chiếu cố, như thế nào lại xuống tay với bọn họ? Bỗng nhiên nhớ tới những lời Đỗ y quan nói lúc sáng, ánh mắt dừng lại trên bàn tay trái nắm chặt của hắn, ra sức cạy mở bàn tay ấy ra, chỉ thấy trên mặt có một cây gân châm đâm thật sâu vào tiểu khẩu.

Chẳng lẽ là...

Hoắc Hương bừng tỉnh đại ngộ, nhìn Thanh soái bế Đoạn phu nhân đi. Sự phụ a, người thật là dụng tâm lương khổ, dùng tính mạng mình để đổi lấy cho nàng một con đường sống tự do...Bất giác hai mắt đã ướt, nước mắt rơi xuống.

“Chậm đã, Thanh tướng quân một người đi là đủ rồi, Thiếu tướng quân cùng Nhã Hề cô nương không cần đi.” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên ngăn các nàng lại: “Vạn nhất lại có thích khách gì xuất hiện, bản cung thật sự sẽ thẹn với An đại nhân.”

“Thân là nhi tử, há có thể không tiễn nương đoạn đường cuối cùng?”

“Thân là thê tử của Tử Thanh, nương gặp phải tai họa bất ngờ, há có thể không tiễn?”

Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng cười: “Được, các người đã một phen hiếu tâm, bản cung mà lại tiếp tục ngăn cản thì có vẻ như quá mức vô tình. Đột Vân, người mang theo một ngàn binh mã tả hữu thủ hộ bọn họ, nếu lại xảy ra hỗn loạn gì, người mang đầu tới gặp ta!”

“Tuân lệnh!”

“Công chúa, người làm gì vậy? Sợ chúng ta chạy trốn sao?” Tử Thanh rốt cục nhìn không được liền mở miệng chất vấn.

Huyền Hoàng công chúa lắc đầu: “Bản cung là một phen hảo ý, Thiếu tướng quân, người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Người rõ ràng chính là...”

Hoắc Hương vội vàng tiến lên giữ chặt Tử Thanh, lắc lắc đầu, bi ai nói: “Hiện tại quan trọng nhất là để cho phu nhân nhập thổ vi an, không phải sao?” Trăm ngàn lần cũng đừng để một phen khổ tâm của sư phụ thành uổng phí!

Tử Thanh chỉ cảm thấy giống như có một cỗ lửa giận bị mắc nghẹn trong lồng ngực, muốn phát tiết ra, lại chỉ có thể nhẫn! Bỗng nhiên nhìn thấy Đoạn phu nhân nằm trong lòng Thanh soái đôi mày hơi động, tốt cục hiểu được Đồ y quan đến tột cùng đã làm cái gì, rồi lệ nhìn thi thể Đồ y quan, đa tạ mảnh thâm tình này của người dành cho nương...

“Thanh nhi, cái gì cũng đừng nói, chúng ta đi.” Thanh soái ảm đạm cúi đầu, ôm Đoạn phu nhân đi ra khỏi đại doanh. Thường nhi, đến tột cùng thì đã bao nhiêu năm ta chưa ôm nàng rồi? Lúc này đây, cũng chỉ có thể ôm một đoạn đường này...: “Thường nhi, chỉ nguyện kiếp sau nàng được bình an, không bị cuốn vào loạn thế.”

Nước mắt ứa ra, Đoạn phu nhân run lên nhẹ nhẹ.

Nhìn theo bọn họ đi ra khỏi đại doanh, Huyền Hoàng công chúa nhướn mày nhìn về phía Hoắc Hương, chỉ thi thể Đồ y quan: “Vừa rồi người mới gọi hấn là gì?”

“Sư phụ.” Hoắc Hương cúi người, nén xuống nỗi chua xót trong lòng. Sư phụ người một lòng hi sinh, nhưng hôm nay thi thể lại bị vứt bỏ ở chỗ này, Hương nhi phải làm thế nào mới có thể khiến người nhập thổ vi an đây?

“Đồ đệ của quý y, hiển nhiên y thuật không kém.” Liếc mắt nhìn Hoắc Hương, như nhìn xuyên thấu nàng, Huyền Hoàng công chúa thở dài: “Nếu người chịu làm y quan của bản cung, vậy tối nay bản cung sẽ ban thưởng cho người một ân điển, chuẩn người đem hấn đi mai táng.”

“Hoắc Hương đồng ý!”

“Tốt! Ngày mai ở chỗ An đại nhân, bản cung đã có biện pháp giải thích, vậy Hoắc cô nương, người đã đáp ứng bản cung, trăm ngàn lần đừng nuốt lời.”

“Hoắc Hương tuyệt không hối hận!”

“Tốt!”

Một mặt tiểu ý quỷ dị nổi lên trong đáy mắt, Huyền Hoàng công chúa giương mắt nhìn lên sao Thiên Lang trên bầu trời, đệ đệ, hôm nay tỷ tỷ có chút nhớ người, người có biết không?

Tỷ tỷ biết đệ thực cô độc, cho nên, tỷ tỷ sẽ cho người một vài trò vui để xem nhé...

91. Q.4 - Chương 92: Đêm Trước Loạn Thế

“Công chúa điện hạ, Sử tiểu thư đã tỉnh, muốn gặp người.” Bỗng nhiên một tên tiểu tốt tiến lên bẩm báo.

“Sao? Vừa hay bản cung cũng muốn gặp nàng.” Nói xong, có chút thâm ý liếc nhìn Hoắc Hương một cái, cười cười đi về phía doanh trướng của Triều Cẩm.

Sử tiểu thư thật sự có cầu kết với công chúa sao? Lòng Hoắc Hương một mảnh hỗn loạn, nếu đúng như thế, lấy tâm kế của hai nữ nhân này thì Tử Thanh cùng Nhã Hề sao có thể là đối thủ?

Khoác y bào đứng trong doanh, Triều Cẩm xoa môi mình, nhẹ nhàng cười, Tử Thanh, có được nụ hôn này, cũng đủ để ta nhớ cả đời.

“Sử tiểu thư, bản cung đến xem thương thế của người.” vén rèm lên, Huyền Hoàng công chúa ra ý bảo thị vệ ở bên ngoài chờ, từng bước tiến vào trong.

Triều Cẩm xoay người, lắc đầu nhìn nàng: “Công chúa, Triều Cẩm có chuyện muốn hỏi.”

“Bản cung nguyện nghe.” Vân đạm phong kinh xua tay, Huyền Hoàng công chúa nhìn nàng: “Thế gian này có chuyện có thể khiến Sử Triều Cẩm người không rõ, bản cung có lẽ cũng phải đau đầu.”

“Vì sao phải nói dối binh lực thực tế của A Sử Na Côn?” Triều Cẩm lạnh lùng mở miệng: “Vì sao phải sai người đánh lên sau lưng ta?”

Huyền Hoàng công chúa nhàn nhạt cười: “Vì người a.”

Triều Cẩm nhíu mày: “Công chúa cũng không nói thật.”

“Nếu không nói dối binh lực, lấy trí tuệ của Sử Triều Cẩm người, sao có thể bị buộc rơi vào hiểm cảnh?” Đây thâm ý nở nụ cười, Huyền Hoàng công chúa tiến lên: “Nếu không từ phía sau đâm lên người một đao, ái lang kia của người lại như thế nào mà đau lòng đến mức hôn người? Bản cung đã sớm nói qua, muốn một nam tử đối với người dễ bảo, không dùng chút mưu kế là không được.”

“Nếu dùng kế để dối lấy tình, vậy Triều Cẩm thà rằng không cần.” Triều Cẩm quạt cường lắc đầu.

Huyền Hoàng công chúa có chút giật mình nhìn Triều Cẩm: “Người thật sự làm cho bản cung có cảm giác đau lòng, có một trái tim trong sáng như thế, lại không biết vì chính mình mà tranh thủ chút gì sao?” Hơi ngừng lại, Huyền Hoàng công chúa lắc đầu: “Người cũng biết ái lang kia của người đã thành thân với Nhã Hề?”

“Cho dù nàng đã thành thân, ta cũng sẽ chờ nàng.” Triều Cẩm chưa sót cười: “Ta không muốn xen giữa các nàng, nhưng mà, ai cũng không thể ngăn được tình cảm ta thầm lặng dành cho nàng.”

“Người thật khờ, bản cung chỉ không rõ, tên tiểu tử kia đến tột cùng thì có gì tốt?”

“Chỉ có ở cùng nàng một chỗ ta mới cảm thấy an tâm, không cần phải đi tính kế ai, cũng không cần đề phòng ai sẽ tính kế ta.” Ừa lệ cười, Triều Cẩm bỗng nhiên có chút ghen ngào: “Nếu như cả đời này ta không đợi được chân tâm của nàng, vậy kiếp sau, ta sẽ tiếp tục chờ đợi.”

“Người đúng là kẻ ngốc, bản cung không nhìn thế được, cho nên bản cung sẽ giúp người mở một con đường bằng phẳng.”

Triều Cẩm giật mình: “Người muốn làm hại Nhã Hề?”

Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ: “Không, mà là để người cùng gả cho tên tiểu tử kia.”

“Không!” Triều Cẩm buồn bã lắc đầu: “Nếu là trước kia, Triều Cẩm sẽ đáp ứng, nhưng mà sau một trận ở tuyệt cốc, ta rốt cục cũng hiểu được, tình cảm toàn tâm toàn ý thì so với không trọn vẹn càng ngọt ngào hơn, Sử Triều Cẩm ta muốn là trọn vẹn trái tim Tử Thanh chỉ có một mình ta!”

“Bản cung đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không có một ngày như vậy.” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng thở dài: “Người tội gì phải chấp nhất như thế?”

“Mới vừa rồi Triều Cẩm đã nói, kiếp này không được, ta có thể chờ kiếp sau.”

“Người sẽ hối hận.”

“Đời này vô hối!” Chém đinh chặt sắt, bốn chữ làm rung động tâm can Huyền Hoàng công chúa.

“Vậy nếu bản cung cho người một cơ hội, người có thể nắm chắc không?”

“Nếu như muốn làm tổn thương Nhã Hề, Triều Cẩm tuyệt đối không làm theo.”

“Hong nhan họa thủy, vì linh nhân đó mà đệ đệ ta mới mất mạng! Chết thảm trong tay tên tiểu tử kia!” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng quát.

Triều Cẩm nghiêm nghị: “Công chúa người đã cùng ta có ước định Tam chương, mỗi lần ta đánh thắng một trận chiến cho người, người liền cam đoan Tử Thanh có một năm bình an, người sao có thể nuốt lời?”

“Bản cung sẽ không nuốt lời, cho nên bản cung cho người chính là cơ hội.”

“Đến tột cùng thì người muốn làm gì?”

“Bản cung muốn người cùng tên tiểu tử kia mang binh tập kích Lạc Dương! Chỉ cho phép thắng, không được bại!”

“Vậy Nhã Hề...”

“Nàng tuyệt đối sẽ bình an.”

“Được!”

Làn gió buổi sớm mai, lạnh đến thấu xương.

Trong khu rừng hoang bên ngoài thành Vân Châu, đào một cái hố thật sâu, Thanh soái cẩn thận thả Đoạn phu nhân xuống, nhìn khuôn mặt Đoạn phu nhân chăm chú, bỗng nhiên mở miệng: “Tử Thanh, còn cùng Nhã Hề đều đi về trước đi, ta muốn bồi tiếp nàng thêm một lát nữa.” Nếu không hấp dẫn một ngàn binh mã ở phía sau rời đi, Thường nhi nàng sao lại có thể bình yên đào tẩu đây?

Liếc mắt nhìn binh mã ở phía sau, Tử Thanh giật mình sáng tỏ, buồn bã cùng Nhã Hề quỳ rạp xuống đất: “Nương, hài nhi bất hiếu.” Dập đầu ba cái thật mạnh, Tử Thanh nắm tay Nhã Hề, thấp giọng nói: “Nhã nhi, chúng ta dẫn dụ binh mã đi chỗ khác.”

Nhã Hề giật mình, nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt Đoạn phu nhân, bỗng nhiên hiểu được hết thảy, gật gật đầu, đỡ Tử Thanh đứng lên.

“Đột tướng quân, chúng ta về trước đi.” Tử Thanh xoay người, trầm giọng nói.

Đột Vân chần chừ nhìn thoáng qua Thanh soái, Tử Thanh đưa tay gạt lệ: “Cha và nương đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, nay một người còn sống người kia đã chết, vì sao các ngươi cũng không để cho bọn họ một mình đoàn tụ?”

Đột Vân lạnh lùng nhìn Tử Thanh, dù sao công chúa muốn cũng chỉ là Thiếu tướng quân hồi quân doanh, Thanh soái vốn là tướng quân Đột Quyết, tất nhiên sẽ không gây ra chuyện gì: “Được, Thiếu tướng quân, ta hộ tống các ngươi trở về trước.”

Một ngàn binh mã dần dần đi xa, Thanh soái cảnh giác nhìn nhìn chung quanh, vội vàng lay Đoạn phu nhân: “Thường nhi, Thường nhi, nàng mau tỉnh lại!”

Đoạn phu nhân rơi lệ mở bừng mắt, nhìn mặt Thanh soái, lại chỉ lắc đầu: “Ta muốn trở về!”

“Không được! Nàng không thể trở về!” Thanh soái ôm chặt thân thể nàng: “Hôm nay không phải ta vô tình, cũng không phải ta nhẫn tâm, ta chỉ là không thể ra tay, Thường nhi, nàng cũng biết ta muốn lập tức giết An Lộc Sơn đến mức nào mà!”

“Ta không muốn nghe ngươi nói gì cả! Ta chỉ muốn biết Đỗ Phương hấn sao rồi?”

“Hắn...đã chết...”

“Là tự tay ngươi giết? Phải không?” Đoạn phu nhân căm hận nhìn hắn: “Ngươi thật sự thay đổi rồi, Đoạn Thanh, ngươi không phải là Đoạn Thanh ta từng biết!”

“Ta mặc kệ nàng hận ta đến mức nào, Đỗ y quan muốn chính là nàng có thể tự do sống sót, mà ta cũng muốn thế.” Thanh soái bỗng nhiên nặng nề hôn lên trán nàng: “Loạn thế xảy đến, Thường nhi, ta muốn bảo vệ không chỉ có mình nàng, nếu trận loạn thế này kết thúc, phu thê chúng ta còn có duyên đoàn tụ thì ta tuyệt đối sẽ không buông nàng ra nữa. Chỉ là, tối nay nàng phải đi, đi về phía tây, càng xa càng tốt...” Lấy từ trong lòng ra hai thỏi bạc, nhét vào tay Đoạn phu nhân: “Đừng để hắn hi sinh vô ích, cũng đừng để ta đau lòng, Thường nhi, bảo trọng.” Buông vòng tay ra, Thanh soái gượng cười.

“Ngươi muốn làm gì?” Trong lòng đau xót, Đoạn phu nhân hoảng sợ nhìn về mặt Thanh soái.

“Ngày sau gặp lại, ta sẽ cẩn thận nói với nàng, Thường nhi, đi mau.”

“Ta...ta không bỏ được Thanh nhi và Nhã nhi!”

“Ta sẽ dùng sinh mệnh để bảo vệ tốt hai đứa, nàng hãy yên tâm.”

“Ta...”

“Đi!”

Đoạn phu nhân cắn chặt môi dưới: “Đoạn Thanh, nếu người xảy ra chuyện gì, ta sẽ hận người cả đời!”

Thanh soái cười nhẹ: “Hận, lúc đó chẳng phải là yêu sao?”

Nước mắt chảy dài xuống hai má, Đoạn phu nhân ảm đạm xoay người, thân mình mãnh liệt run run, vì sao chàng cùng Đỗ Phương một người cũng đều không hiểu ta? Ta muốn chính là các người đều bình an! Nhưng mà...nhưng mà Đỗ Phương người vì sao lại ngốc như thế? Dùng tánh mạng đánh đổi khiến ta cả đời áy náy...Mà Thanh lang, vì sao chàng lại ngốc như thế? Còn muốn ta đau khổ chờ đợi chàng bao nhiêu năm nữa?

“Thường nhi, tiếng chuông đồng nơi Bạch Mã Tự, ta thực hoài niệm, chờ một ngày thiên hạ thái bình, chúng ta sẽ lại cùng nhau đi xem.”

“Được...”

“Vậy nàng nhất định phải chờ ta.”

“Được.”

“Thường nhi, ta nợ nàng một câu – Thực xin lỗi...” Thanh soái xoay người sang chỗ khác, Đoạn phu nhân chỉ còn là một bóng dáng mờ mờ phía xa xa, rừng rưng rưng lệ cười, Thường nhi, bảo trọng.

Lấp hố đất lại, dựng một tấm bia gỗ, Thanh soái thở dài, Đỗ y quan, lần này ta lại khiến người thất vọng rồi.

Tử Thanh cùng Nhã Hề vừa mới trở lại đại doanh liền có tiểu tốt đi lên bẩm báo: “Thiếu tướng quân, công chúa ời.”

“Được.” Tử Thanh nhìn Nhã Hề: “Nhã nhi, nàng về doanh nghỉ ngơi trước, ta sẽ đến sau.”

“Cẩn thận đó.” Nhã Hề nhú mày, không rõ vì sao một đêm này lại phát sinh nhiều việc như vậy, cảm giác bất an luôn luôn ẩn trong lòng lại bắt đầu chậm rãi lan tràn.

“Ừ!” Tử Thanh gật đầu, theo tiểu tốt đi vào trong doanh trường của Triều Cẩm.

“Công chúa.” Tử Thanh hơi ôm quyền, ánh mắt dừng trên người Triều Cẩm, rốt cuộc nàng đã tỉnh, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Tử Thanh...” Triều Cẩm cười nhìn nàng, nhện không được mà mở miệng gọi.

“Thiếu tướng qua, bản cung gọi người đến đây là vì muốn cho người nhìn một chút nữ tử chấp nhất bất hối này.” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên mở miệng, Tử Thanh vạn lần không nghĩ tới lại là một câu như vậy.

“Người giết đệ đệ của ta, có thể sống đến ngày hôm nay là vì vị Sử tiểu thư này đã đáp ứng giúp bản cung đánh trận, nếu người còn coi mình là nam tử có lương tâm, vậy có nên cô phụ một phen thâm tình này của nàng hay không?” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng nhìn Tử Thanh.

“Công chúa!” Triều Cẩm cả kinh, vẻ mặt kinh hoảng nhìn Tử Thanh.

Tử Thanh hít một hơi thật sâu: “Rốt cục công chúa muốn nói gì?”

“Hôm nay bản cung nói hơi nhiều rồi, nơi này để lại cho người cùng Sử tiểu thư trò chuyện đi.” Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ: “Người cần phải hảo hảo thương yêu Sử tiểu thư, nếu có một ngày nàng hương tiêu ngọc vãn, cái mạng nhỏ của người cũng sẽ không còn.” Nói xong liền cười, vén rèm đi ra ngoài.

Quả nhiên, thù giết đệ đệ, người là không bỏ xuống được!

Tử Thanh mày nhú chặt, quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Triều Cẩm: “Triều Cẩm, nàng lại làm chuyện ngốc nghếch gì, phải không?”

Triều Cẩm chỉ lắc đầu, chua xót cười: “Đây là chuyện của mình ta, Tử Thanh, nàng có thể không cần để ở trong lòng.”

“Triều Cẩm, ta chỉ muốn nói với nàng một câu.” Nghiêm túc nhìn Triều Cẩm, Tử Thanh đỡ lấy đôi vai run rẩy của nàng: “Đời này kiếp này, nếu nàng có chuyện gì, ta cho dù liều mạng cũng sẽ tới cứu nàng, không phải vì ta có thể còn sống hay không, mà là, ta không muốn khiến nàng lại bị tổn thương dù chỉ một phần.”

“Nàng vẫn sẽ bảo vệ ta như vậy sao?” Rời lệ cười, Triều Cẩm giương mắt nhìn Tử Thanh.

“Ta sẽ.” Tử Thanh gạt đầu, nở nụ cười ấm áp: “Bộ dáng lúc nàng khóc, thật sự khó coi.”

“Ta sẽ không khóc...” Nhẹ nhàng tựa vào lòng Tử Thanh, nước mắt Triều Cẩm đột nhiên òa ra như đê vỡ: “Nàng có thể trả lời ta một vấn đề không?”

“Nàng nói đi.” Tử Thanh nhú chặt mày, trái tim vẫn co rút đau đớn.

“Nếu như...nếu như lúc trước ở Biện Châu, không gặp gỡ Nhã Hề, nàng có thể toàn tâm toàn ý thương yêu ta cả đời hay không?”

“Ta sẽ.” Tử Thanh ôm chặt thân mình co rúm của nàng, cố nén nước mắt: “Kiếp này, ta trả lại tình cảm cho Nhã nhi, kiếp sau, ta sẽ trả cho nàng, toàn tâm toàn ý.”

“Kiếp sau?” Triều Cẩm bỗng nhiên nở nụ cười: “Vì kiếp sau này, ta chờ.”

“Nhưng mà Triều Cẩm, nàng sẽ rất khổ sở, ta không muốn nàng như thế này.”

“Không phải nàng nói sẽ dùng tính mệnh để bảo hộ ta sao? Kỳ thật...ta cực thắng rồi.” Triều Cẩm gạt nước mắt, nhưng lệ vẫn thi nhau rơi xuống: “Ta dùng chân tâm một đời, đổi lấy nàng thật lòng yêu thương ở kiếp sau, ta thực vui vẻ...thật sự rất vui...”

Nâng tay lau nước mắt trên mặt nàng, Tử Thanh nhú mày lắc đầu: “Triều Cẩm, bộ dạng này của nàng, thực khó coi...”

Triều Cẩm nhướn mày, cười cười: “Ta không khóc, không khóc...” Bỗng nhiên đưa tay chạm vào ngân giáp trên người Tử Thanh, nhẹ nhàng kéo ra.

“Triều Cẩm, nàng!” Tử Thanh vội vàng tránh né: “Đừng làm vậy...”

Triều Cẩm chỉ lắc đầu: “Ngân giáp trên người nàng rất lạnh, ta chỉ muốn có một chút ấm áp.”

Thở dài, Tử Thanh cởi ngân giáp ra, đem nàng kéo vào lòng: “Triều Cẩm, đối tốt với chính mình, được không?”

“Được...” Triều Cẩm ôm chặt Tử Thanh: “Ta biết nàng đã là phu quân của Nhã Hề, ta sẽ không khiến nàng phụ Nhã Hề dù một phần...Tối nay, ta chỉ muốn nàng có thể toàn tâm toàn ý ôm ta lần cuối.”

“Được.” Tử Thanh gạt đầu.

Triều Cẩm nằm trong lòng không ngừng run rẩy, nước mắt dần dần thấm ướt vạt áo Tử Thanh.

92. Q.4 - Chương 93: Trông Ngóng Về Lạc Dương Ở Phương Nam

Vẫn là một An Lộc Sơn lạnh lùng như vậy, sau khi biết tin Đoạn phu nhân chết, thế nhưng chỉ thở dài mà không giải quyết được gì.

Đề ra minh ước xong xuôi với Huyền Hoàng công chúa, An Lộc Sơn liền dẫn quân trở về Phạm Dương.

Công Nguyên năm 755, ngày mùng chín tháng mười một năm Thiên Bảo thứ mười bốn, An Lộc Sơn lấy danh “Phụng mật chỉ thảo phạt Dương Quốc Trung”, triệu tập binh mã khắp nơi lên đến mười lăm vạn, hiệu xưng là hai mươi vạn, khởi binh ở Phạm Dương, ngày đêm hành quân, lấy tốc độ một ngày đi được sáu mươi dặm rất nhanh đã tiến đến phía nam vào Trung Nguyên.

Các quận Hà Bắc, Huyện lệnh địa phương hoặc trốn hoặc hàng, bách tính đều bỏ thành mà chạy.

Vân Châu, ngày mười ba tháng mười một, biết được An Lộc Sơn khởi binh, Huyền Hoàng cũng bắt đầu điểm binh trong đại doanh.

“Thiếu tướng quân, Sử tiểu thư nghe lệnh, bản cung lệnh cho hai người các người dẫn theo năm vạn thiết kỵ nam hạ trợ giúp tấn công Lạc Dương, lập tức điểm binh xuất phát.”

“Muốn ta đi lên chiến trường thì có thể, nhưng ta muốn Nhã nhi và Hoắc cô nương đi theo!” Tử Thanh bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

Huyền Hoàng công chúa nhìn Tử Thanh: “Chiến trường không phải trò đùa! Hai người các nàng ở lại đại doanh của bản cung thì so với đi theo các người sẽ an toàn hơn nhiều, ngày nào người công phá được Lạc Dương, bản cung sẽ mang các nàng bình yên nam hạ Lạc Dương hội tụ cùng các người.”

“Thanh nhi sẽ không làm cho công chúa người thất vọng đâu.” Thanh soái bỗng nhiên kéo Tử Thanh, cười nói: “Có cha ở đây, con có thể yên tâm đi đánh một trận này.”

“Nhưng mà...” Tử Thanh siết chặt tay, đây rõ ràng là giữ hai người lại uy hiếp nàng!

Triều Cẩm cười nhẹ: “Tử Thanh, trận này chúng ta sẽ không thua.”

Tử Thanh nhìn Triều Cẩm, gật gật đầu, nén giận, ôm quyền với Huyền Hoàng công chúa: “Tử Thanh nghe lệnh.”

“Vây thỉnh nhị vị tức khắc điểm binh xuất phát đi!” Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng phất tay, cười nhìn Tử Thanh: “Loạn thế mới bắt đầu, Thiếu tướng quân cần phải bảo trọng nhiều hơn.”

“Đa tạ công chúa nhắc nhở.” Tử Thanh vội vàng cúi đầu, xoay người rời khỏi đại trướng.

Thanh soái lặng lẽ liếc nhìn Huyền Hoàng công chúa, nguyên lai người vẫn không bỏ mối thù giết hại đệ đệ. Thanh soái bỗng nhiên nhìn Triều Cẩm: “Sử tiểu thư, Thanh nhi lần đầu viễn chinh, nếu làm việc có chỗ lỗ mãng, còn thỉnh chỉ điểm nhiều hơn.”

Triều Cẩm gật đầu: “Ta đương nhiên sẽ không để nàng gặp chuyện gì không may, xin Thanh soái yên tâm.”

“Như vậy, đa tạ.” Thanh soái ôm quyền, quả thật cúi tạ.

Im lặng lắng đầu, Triều Cẩm cúi đầu với Huyền Hoàng công chúa, xoay người cũng li khai đại trướng.

“Thanh tướng quân.” Thanh âm Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên vang lên: “Bản cung bỗng nhiên cảm thấy giờ đây có chút khoảng cách với người.”

Thanh soái cả kinh quỳ xuống đất: “Vi thần sợ hãi.”

Huyền Hoàng công chúa thở dài: “Thanh tướng quân, người hiểu rõ bản cung mà, nếu nhi tử người vì bản cung đánh hạ một phiên thiên hạ, như vậy, sự kiện uất nghẹn trong ngực bản cung kia, nói không chừng có thể tan thành mây khói...Nhiều năm qua đi như vậy, người vẫn trung thành tận tâm với bản cung, bản cung cũng không muốn giữa chúng ta bởi vì một việc mà nội độ lục đục. Bản cung đã nói đến đây, tin tưởng tướng quân biết ý tứ bản cung.”

Thanh soái ôm quyền: “Vi thần hiểu được.”

“Hiểu được là tốt rồi, mười ngày sau đại quân nhổ trại, bản cung cũng muốn nhìn xem Lạc Dương phồn hoa.” Huyền Hoàng công chúa vung tay lên, chư tướng trong đại trướng đều nhất tề hét lên một tiếng: “Tuân lệnh.”

Trống trận lôi động, vang vang thúc giục lòng người.

Bên trong doanh trướng, Nhã Hề phủ thêm giáp bào cho Tử Thanh, nhin không được mà từ phía sau ôm chặt nàng: “Tử Thanh, ta có chút sợ...”

Mặt mày Tử Thanh giãn ra, xoay người lại, nhìn gương mặt nàng: “Ngốc, ta sẽ không có việc gì đâu.”

Nhã Hề gắt gao tựa vào lòng Tử Thanh: “Ta sẽ rất nhớ nàng...”

Môi Tử Thanh dừng lại trên trán nàng: “Nhã nhi, nếu sau khi ta đi, cha có hành động gì thì nàng nhất định phải nghe lời, nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.”

Nhã Hề nhẹ nhàng gật đầu: “Ta biết...”

Nở nụ cười ấm áp, Tử Thanh tách ra: “Nhã nhi, hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Nhã Hề gượng cười: “Được...”

“Chờ đã.” Tử Thanh thương tiếc vuốt ve gò má nàng, đột nhiên hôn lên môi nàng, thật sâu triền miên, trái tim bỗng nhiên bắt đầu bối rối vô cùng.

Đến khi Nhã Hề vòng tay ôm lấy cổ Tử Thanh, Tử Thanh chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, vội vàng rời khỏi môi Nhã Hề, vẻ mặt đỏ bừng: “Nhã nhi, ta phải đi! Bằng không...bằng không ta lại muốn khi dễ nàng.”

“Nàng...” Nhã Hề khẽ đánh Tử Thanh một cái, đỏ bừng mặt, ngã vào lòng Tử Thanh: “Ta chờ nàng trở về...”

“Chờ ta trở lại khi dễ nàng?” Tử Thanh đột nhiên cười xấu xa.

“Nàng! Không đứng đắn!”

“Ha ha, như vậy ta đây bái biệt nương tử!” Bỗng nhiên hôn phớt lên mặt Nhã Hề một cái, Tử Thanh bước ra khỏi doanh trướng.

Trống trận dần dần đi xa, tiếng vó ngựa cũng thưa thớt dần, nét đỏ ửng trên mặt Nhã Hề còn chưa tan, lòng đã lại vì Tử Thanh mà co thắt lại, Tử Thanh, chỉ nguyện nàng mọi sự đều tốt đẹp.

“Nhã Hề cô nương, công chúa ời.” Bỗng nhiên, thanh âm tiều tót vang lên bên ngoài.

Nhã Hề cả kinh, trong lòng bỗng dấy lên một tia bất an.

Theo tiếng tốt đi vào đại trướng của công chúa, chỉ thấy bên trong đại trướng, có mỗi Huyền Hoàng công chúa một mình ngồi trên đại tọa, thị vệ của nàng đã bị bảo lui ra hết.

“Nhã Hề bái kiến công chúa.” Nhã Hề hơi cúi người trước mặt Huyền Hoàng.

“Miễn lễ.” Huyền Hoàng công chúa tinh tế đánh giá gương mặt Nhã Hề: “Bản cung thật sự rất ngạc nhiên, đến tột cùng thì người có mị thuật gì lại có thể khiến một nam tử trong mắt không có người khác mà chân tâm đối đãi, chỉ đối với một mình người toàn tâm toàn ý?”

Nhã Hề thần nhiên cười: “Lưỡng tình tương duyệt, quý ở hiểu nhau, nếu tình cảm không thể toàn tâm toàn ý thì cho dù dùng mị thuật chiếm được, loại tình cảm nhất thời đó cũng chung quy là không.”

Huyền Hoàng công chúa khẽ nhướn mày, nhìn Nhã Hề: “Người thật sự nghĩ Tử Thanh sẽ toàn tâm toàn ý đối với người cả đời này?”

Nhã Hề chắc chắn gật đầu: “Ta tin nàng.”

Huyền Hoàng công chúa không khỏi lạnh lùng cười: “Bản cung không tin.”

Nhã Hề cúi đầu khom người: “Nếu công chúa gọi Nhã Hề lại đây chỉ để nói một câu như thế, vậy Nhã Hề đã nghe rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, Nhã Hề cáo lui.”

“Chậm đã!” Huyền Hoàng công chúa đột nhiên quát: “Người nay xuân phong đắc ý, có biết chăng lúc người được thương yêu cũng là khi có người đang âm thầm chịu đau khổ?”

Hít sâu một hơi, thân mình Nhã Hề run lên.

Ngữ khí Huyền Hoàng công chúa thay đổi: “Thân mình của người đã bị đại quan quý nhân ở Trường An nhìn hết, lại vẫn có thể điềm nhiên hầu hạ vị Thiếu tướng quân thiếu niên anh hùng kia, không sợ sẽ bôi nhọ thanh danh của hãn sao?”

Nhã Hề chấn động, nhin không được ôm chặt lấy ngực: “Công chúa đến tột cùng là muốn nói gì?”

Huyền Hoàng công chúa chậm rãi đứng dậy, tiến lên đi quanh Nhã Hề một vòng: “Chắc chắc, ta vẫn thấy thương hại ngươi, đệ đệ chính là do ngươi đoạt mệnh, chẳng lẽ ngươi muốn ái lang của mình cũng mất mạng vì ngươi?”

“Ngươi muốn làm gì Tử Thanh?” Nhã Hề cả kinh chống lại ánh mắt Huyền Hoàng công chúa.

“Ngươi nói sao?” Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ, rốt cuộc không dấu nổi nỗi đau xót trong lòng, Nhã Hề thấy được lệ quang trong mắt nàng: “Hắn giết thân đệ đệ của bản cung, nhưng bản cung lại vẫn để hắn sống, ngươi nói hoang đường hay không?”

“Cái gì Mẫu phi, cái gì Hãn phụ, từ ngày ta sinh ra, họ đều nghĩ làm cách nào có thể lợi dụng thân phận công chúa của ta, vì bọn họ mà giành lấy lợi ích chính trị, chẳng sợ ta lán thân ở Thánh sơn cũng như thế không trốn được vận mệnh bất quá làm lễ vật cho nhóm ái tướng của hắn! Chỉ có đệ đệ, ngay lần đầu tiên gặp lại, hắn lại có thể dùng thân thể gầy yếu giúp ta ngăn cản bị tên tướng quân kia khi dễ. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, ta đã hạ quyết tâm, cả đời này nhất định phải vì hắn mà lập nên một phiên thiên hạ!”

“Nhưng mà, cố tình hắn lại gặp gỡ ngươi! Không để ý lời khuyên của ta, hết lần này đến lần khác đi hao tổn tâm cơ muốn có được ngươi!” Đôi mục quang như bốc lửa nhìn chằm chằm Nhã Hề, nước mắt trào ra, Huyền Hoàng công chúa đột nhiên hung hăng trừng mắt với Nhã Hề: “Dựa vào cái gì ngươi có thể vui vẻ hoan hỉ cùng ái lang thề ước bên nhau cả đời, mà đệ đệ đáng thương của ta lại chỉ có thể cô khổ bất lực, một mình đi xuống Hoàng tuyền?”

“Nếu ngươi muốn báo thù, vậy cứ động thủ giết ta đi, tất cả tai họa đều do ta gây nên, không có quan hệ tới Tử Thanh.” Thản nhiên cười, Nhã Hề chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là, Nhã Hề muốn nói một câu, ác giả ác báo, công chúa hà tất phải thương xót một kẻ như vậy?”

“Ha ha...” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên bật cười: “Thế gian này vốn có rất nhiều thứ không công bằng, một mình ta thì sao? Ta sẽ không giết ngươi, cũng sẽ không giết ái lang của ngươi, ta muốn các ngươi đều phải sống, nhưng lại sống không bằng chết!”

“Ngươi đến tột cùng là muốn làm gì?”

“Ta muốn ngươi nhìn ái lang đi tình biệt ly, cùng Sử tiểu thư ân ái triền miên! Cho ngươi ném thử tư vị bị người khác ăn xong liền vứt bỏ!”

“Chỉ sợ công chúa ngươi sẽ thất vọng.”

“Quả thật ta rất thất vọng! Bày ra thế cục, thế nhưng lại gặp một kẻ ngu ngốc chấp mê bất hối, rồi lại gặp một nam tử ý chí sắt đá, cái gì mà chỉ chờ kiếp sau, đều là lời sáo rỗng!”

Nhã Hề nhẹ nhàng thở dài: “Ta và Tử Thanh nợ Sử tiểu thư nhiều lắm...”

“Ta sẽ không bỏ qua! Trận chiến ở Lạc Dương không chỉ thay đổi Lí Đường vương triều mà còn có cái ngươi gọi là toàn tâm toàn ý!”

Nhã Hề chắc chắn cười: “Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, Tử Thanh là Tử Thanh của Nhã Hề, mà Nhã Hề cũng là Nhã Hề của Tử Thanh.”

Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên nắm lấy cằm Nhã Hề, lạnh như băng cười: “Ngươi thật sự nghĩ rằng ta sẽ không giết hắn?”

“Nếu nàng có chuyện gì, Nhã Hề tuyệt không sống một mình!”

Giật mình buông tay, Huyền Hoàng nâng tay áo lau đi nước mắt: “Ngươi muốn biết cuối cùng bản cung sẽ đối đãi với ái lang của ngươi thế nào không?”

Nhã Hề thông thả ngửa đầu, ứa lệ cười: “Chấp tử chi thủ, một đời hứa hẹn, nàng sống, ta sống, nàng chết, ta chết.”

Huyền Hoàng hung hăng cắn răng: “Người đâu!”

“Công chúa có gì phân phó?” Thị vệ ở ngoài đại trướng liền chạy vội vào.

“Thỉnh Nhã Hề cô nương tới giáo trường, bản cung muốn nghe nàng hát!” Huyền Hoàng công chúa đột nhiên phát tay áo, trừng mắt với Nhã Hề: “Người tốt nhất là theo bản cung, nếu không sát thủ ẩn nấp bên người ái lang của ngươi khẳng định sẽ lập tức lấy mạng của hần!”

Nhã Hề lắc đầu, chua xót cười: “Công chúa còn nghe không hiểu lời Nhã Hề nói sao? Nếu Tử Thanh có xảy ra chuyện gì không hay, ngày đó cũng sẽ là ngày giỗ của Nhã Hề.”

“Vậy Sử Triều Cẩm cùng Hoắc Hương thì sao? Hôm nay ngươi không đi theo, bản cung sẽ lập tức lấy mạng các nàng!” Huyền Hoàng công chúa dữ tợn quát.

“Ngươi...” Mày Nhã Hề nhú lại: “Công chúa, ngươi tội gì phải cố tình ép người như thế?”

Tóm lấy tay áo Nhã Hề, Huyền Hoàng công chúa đột nhiên ghé sát vào tai nàng: “Không phải ngươi nói người muốn cùng ái lang sống chết có nhau sao? Bản cung thực muốn nhìn xem lúc diễm danh của ngươi lan xa, hần còn có thể muốn ngươi không?” Đau thương trong ánh mắt bỗng nhiên bị một mảnh hờ hững bao phủ: “Bản cung sẽ làm cho hần chán ghét ngươi, cũng sẽ làm cho hần ghét bỏ ngươi, đến ngày đánh tan được Trường An, bản cung sẽ khiến hần bị thiên quân vạn mã đạp thành một vũng bùn nhão!”

Nhã Hề thản nhiên cười: “Sẽ không có ngày đó đâu.”

“Vi thần Đoạn Thanh, cầu kiến công chúa!” Thanh âm Thanh soái bỗng nhiên vang lên, vì sao công chúa lại đột nhiên triệu kiến Nhã Hề?

Huyền Hoàng công chúa buông Nhã Hề ra, cười cười vén rèm: “Thanh tướng quân là đến để che chở Nhã Hề cô nương?”

Thanh soái quỳ xuống đất: “Công chúa điện hạ, con dâu Nhã Hề không hiểu chuyện, nếu có chẳng may nói gì đắc tội công chúa, vi thần cam nguyện chịu phạt.”

Huyền Hoàng công chúa tiến lên nâng Thanh soái dậy: “Bản cung triệu nàng đến chỉ là muốn nghe nàng xướng một khúc, Thanh tướng quân không cần kinh hoảng.”

Con dâu...Nhã Hề kinh ngạc nhìn Thanh soái, rốt cục ta có thể gọi người một tiếng “cha” rồi sao?

“Thanh tướng quân có nguyện cùng nghe không?”

“Vi thần tuân mệnh!” Thanh soái lo lắng nhìn lên Nhã Hề, con cần phải cẩn thận a.

Nhã Hề khẽ cười, lúc đi qua bên người Thanh soái, cúi đầu thật sâu: “Đa tạ người, cha.”

Thân mình Thanh soái chấn động, đứng ngây ra như gỗ, lại không biết nên nói tiếp hay là vẫn không nên.

“Vì Tử Thanh, con sẽ tự bảo vệ tốt chính mình.” Cúi đầu, nghe thấy được thanh âm Nhã Hề, Thanh soái nhìn nét kiên định trong mắt nàng, không khỏi nhẹ lòng cười.

Lúc Nhã Hề đứng trên giáo trường, đối mặt với vô vàn gương mặt của tướng sĩ Đột Quyết, mặc kệ trong những ánh mắt kia cất giấu bao nhiêu dục vọng, Nhã Hề chỉ nghiêm nghị cười.

Nhìn về phía Lạc Dương, Nhã Hề thản nhiên cười, Tử Thanh, để cho ta mà hát một khúc ca vì nàng, coi như là đưa tiễn nàng.

“Nhiễm nhiễm cô sinh trúc,

kết căn Thái Sơn a.

Dữ quân vì tân hôn,

thỏ ti phụ nữ la.

Thỏ ti sinh hữu thì,

phu phụ hội hữu nghi.

Thiên lí kết viễn hôn,

du du cách sơn pha.

Tư quân lệnh nhân lão,
hiên xa lai hà trì!
Thương bỉ huệ lan hoa,
hàm anh dương quang huy;
Quá thì nhi bất thải,
Tương tùy thu thảo nuy.
Quân lượng chấp cao tiết,
Tiện thiệp diệc hà vi?” *

Tử Thanh nàng có nghe thấy chẳng?

Ta sẽ cố hết sức bảo vệ tốt Hoắc cô nương cùng Sử tiểu thư, mà nàng, cứ yên tâm đi đánh hạ một thế ngoại
đào nguyên đi.....

Gió lạnh thổi qua, Tử Thanh không khỏi run lên, ghì ngựa quay đầu, Nhã nhi, là nàng đang hát sao?

“Tử Thanh?” Triều Cẩm khẽ gọi.

Tử Thanh hoạt kê cười, ta tin tưởng cha sẽ cứu nàng ra, nàng hãy chờ ta, Nhã nhi, trận chiến ở Lạc Dương,
ta sẽ cho nàng thấy một con đường hy vọng thái bình.

* Bài “Nhiệm nhiệm cô sinh trúc”, thơ Khuyết danh Trung Quốc, trích trong “Cổ thi thập cửu thủ” – “19
bài thơ cổ”.

Dịch:

Trúc lẻ loi mềm yếu
Trúc lẻ loi mềm yếu,
Rễ bám tại núi cao.*
Cùng chàng nên hôn ước,
Thố ty** bám nữ la***.
Thố ty sống có lúc,
Vợ chồng cũng có thì.
Kết hôn xa ngàn dặm,
Sông núi vẫn chia ly.
Nhớ chàng, người già héo,
Xe lộng mãi chưa về.
Thương thay hoa lan, huệ,
Nở rục ánh xuân huy.
Quá thì không người hái,
Rụng với cỏ thu kia.****
Chàng vốn người cao tiết,
Tiện thiệp thử than chi.

* ý câu này chỉ người nữ tử cô độc không ai nương tựa

** thổ ty: một loại dây leo toàn hoa, đây là nữ tử tự so sánh mình

*** nữ la (hay còn gọi “tùng la”): một loại cây tùng có dây leo mọc bám quanh, ở đây là ví với trượng phu của nữ tử. Câu này ý nói hai người đều là kẻ yếu.

**** Từ “Thương thay...thu kia”: bốn câu này là những lời oán than đối với việc hôn nhân bị trì hoãn.

=> Bài thơ này hoặc là do một người thê tử có chồng đi xa, oán giận nên viết nên bài thơ, hoặc có lẽ là viết về một đôi nam nữ đã có đính ước mà chưa thành hôn, nhà trai chậm chạp ko đến cưới khiến nhà gái nảy ra đủ loại nghi ngờ đau thương.

93. Q.4 - Chương 94: Đêm Trốn Khỏi Vân Châu

Trời chiều ngả về tây, Huyền Hoàng công chúa rút cục vung tay lên, ý bảo Nhã Hề dừng tiếng ca lại: “Bản cung đói bụng rồi, muốn đi dùng bữa, Nhã Hề cô nương có nguyện đi cùng không?”

“Khụ khụ...” Nhã Hề khẽ ho khan, tiếng nói lại là một mảnh khăn khăn: “Nhã Hề...chỉ là một tiểu dân, không dám cùng công chúa ngồi cùng bàn dùng bữa, công chúa, Nhã Hề cáo lui.”

“Chậm đã.” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên gọi Nhã Hề đứng lại: “Ngày mai bản cung muốn nghe người đánh đàn, tối nay cần phải suy nghĩ thật kỹ, ngày mai nên đàn cho bản cung khúc gì?”

“Nhã Hề đã rõ.” Nhã Hề cúi người, xoay người rời đi.

Thanh soái nhìn bóng dáng Nhã Hề, không khỏi nhướn mày, xem ra nếu không sớm ngày cứu nàng ra thì còn không biết Huyền Hoàng sẽ dùng biện pháp gì để tra tấn nàng nữa.

Vào doanh trường, Hoắc Hương đã bưng một chén thuốc ưu tư nhìn Nhã Hề: “Người một lần ca chính là cả ngày, nếu làm bị thương cổ họng thì phải làm sao đây?”

Nhã Hề nhẹ nhàng cười: “Ta không sao, ngược lại ta lại cảm thấy vui vẻ, bởi vì ta rốt cục có thể làm chút gì đó vì Tử Thanh.”

Hoắc Hương buồn bã lắc đầu, cầm chén thuốc giao cho nàng: “Nhã Hề, mau uống hết chén thuốc này đi.” Nói xong, quay về phía sau, bưng lên một chén cháo: “Còn có, mau uống thứ này nữa, nếu bị đói đến gầy đi, Yến công tử nhìn thấy, tất nhiên sẽ thấy khổ sở.”

“Được.” Nhã Hề cười tiếp nhận chén thuốc, nhướn mày uống hết: “Đắng quá...”

“Thuốc đắng dã tật.” Hoắc Hương đẩy chén cháo tới: “Nhã Hề, dù thế nào ta cũng cảm thấy chúng ta nên sớm ngày rời khỏi nơi này.”

“Ta biết.” Nhã Hề có chút dăm chiêu gạt đầu: “Chúng ta còn ở trong này một ngày thì Tử Thanh còn bị uy hiếp một ngày, nếu có thể thoát khỏi đây thì mới có thể khiến nàng yên tâm đánh trận.” Cầm lấy bát cháo, Nhã Hề thông thả uống một ngụm: “Không biết lúc này Tử Thanh đã tới nơi nào?”

Hoắc Hương nhẹ nhàng vén rèm, nhìn bóng đêm dần dần tối thẫm: “Hắn là đã đi được ngoài trăm dặm.” Tử Thanh, hy vọng người hết thấy đều mạnh khỏe.

Bỗng nhiên, một hòn đá được ném vào trong trường.

Hoắc Hương cùng Nhã Hề không khỏi cả kinh.

Nhã Hề nhặt hòn đó lên, lại chỉ thấy phía mặt trên có ba dấu gạch ngang được khắc bằng binh khí.

“Đây là cái gì đó do ai đấy ném vào?” Buông rèm, Hoắc Hương nghi hoặc nhìn hòn đá trong tay Nhã Hề.

Nhã Hề hơi nhướn mày, bỗng nhiên có chút hiểu ra: “Chẳng lẽ là...” Hoắc Hương vừa định hỏi, Nhã Hề đã ra thủ thế ý bảo nàng nhỏ giọng, khẽ nói: “Có lẽ là lúc chúng ta có thể chạy trốn rồi.”

“Thật sự?”

Nhã Hề gật đầu: “Hôm nay Tử Thanh nói với chúng ta, cha sẽ cứu chúng ta ra ngoài.”

“Vậy ba gạch là có ý gì?”

“Có lẽ là lúc canh ba.” Nhã Hề nắm chặt hòn đá, Tử Thanh, ta rất nhớ nàng, nếu có thể chạy trốn thành công, ta muốn lập tức được nhìn thấy nàng.

Hoắc Hương thở phào nhẹ nhõm, tạ ơn trời đất.

Canh ba vừa tới, bên trong đại doanh, trừ âm thanh tiếng áo giáp ma sát của tướng sĩ Đột Quyết tuần tra ban đêm ra thì tĩnh lặng đến đáng sợ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu của hai tên tướng sĩ Đột Quyết ở bên ngoài trướng, hai tên lính mê man bị ném vào trong doanh trướng, dọa Hoắc Hương cùng Nhã Hề nhảy dựng.

Thanh soái theo sát mà vào “suyt” một tiếng, vội vã nhìn các nàng, nhỏ giọng nói: “Mau mau thay đổi với y phục của bọn chúng, đi theo ta.” Nói xong, liền xoay người đi.

“Được...”

Vội vội vàng vàng thay hai bộ giáp y rộng thùng thình của tướng sĩ Đột Quyết, Thanh soái nhìn thân mình nhỏ nhắn của hai nàng, không khỏi thở dài: “Các người thoát nhìn cũng có chút quá gầy...”

“Cái này...” Hoắc Hương bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, liền lấy vài món y phục trong bọc hành lý ra, nhét vào trong giáp y rộng thùng thình: “Như vậy nhìn qua có rắn chắc hơn không?”

Thanh soái khẽ gật đầu: “Nhớ kỹ, một lát nữa khi cùng ta ra khỏi doanh, trăm ngàn lần không được khấn trướng mà làm lộ chân tướng.”

“Vâng.”

Nhìn hai người các nàng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, Thanh soái vén lên một góc rèm, nhìn tướng sĩ tuần tra bên ngoài vừa vịn quay lưng về bên này: “Mau đi với ta!”

Thanh soái đi trước một bước, đến khi đi ra ngoài rồi, Hoắc Hương cùng Nhã Hề cũng đi theo phía sau hẳn.

Đi cách doanh trướng xa xa, trái tim treo lơ lửng trong lồng ngực, ba người cảm thấy mỗi một bước đi, đều kinh hồn táng đảm.

“Thanh soái đây là muốn đi đâu?” Bỗng nhiên, thanh âm Đột Vân vang lên phía sau.

Thanh soái xoay người lại, vẻ mặt buồn bã: “Ta muốn đi tế báỉ phu nhân, Đột tướng quân có nguyện đi cùng không?”

Đột Vân hai mắt liếc nhìn thoáng qua hai gã Đột Quyết thị vệ bên người Thanh soái, thở dài: “Tướng quân ngài quả nhiên tình cảm sâu đậm, vì sao lại luôn đối với người đã chết nhớ mãi không quên, người không sợ cũng gặp tai họa bất ngờ sao?”

“Người và ta đều nhiều năm dầm máu sa trường, người biết cá tính ta rồi đó, quyết định phải làm gì, ai cũng không ngăn được.” Thanh soái nghe hiểu ý Đột Vân, lại chỉ thản nhiên cười: “Chỉ cần Đột tướng quân người cho ta thời gian một nén nhang, được không?”

“Tướng quân ban thưởng cho ta lương toàn, Đột Vân đương nhiên cũng biết ân nghĩa, bảo trọng.” Đột Vân ôm quyền, xoay người sang chỗ khác.

“Cảm tạ.” Thanh soái ôm quyền, xoay đi: “Chúng ta đi.”

Ra khỏi đại doanh Đột Quyết, Thanh soái cũng không quay đầu lại mà dẫn Nhã Hề cùng Hoắc Hương chạy về phía khu rừng hoang ở hướng nam.

“Nhã nhi, con hãy nghe cho kỹ, tuy rằng chúng ta đã ra khỏi đại doanh Đột Quyết, nhưng mà sau một nén hương sẽ tuyệt đối không trốn thoát được thiết kỵ của Đột Quyết truy kích, hai người nhất định phải đi đường vòng, nghĩ biện pháp đuổi theo đám Thanh nhi, con cùng Hoắc cô nương mới có thể an toàn.” Thanh

soái vừa đi, vừa gấp giọng dặn dò: “Đông nam Vân Châu, nhiều rừng mà đường nguy hiểm, bất lợi cho kỵ binh, tây nam Vân Châu nhiều cốc mà quanh co, cũng đồng dạng bất lợi cho kỵ binh, nhưng nơi này còn có một con đường nhỏ mà người Đột Quyết không biết, đi thẳng con đường phía nam, nhìn như không có đường, nhưng chỉ cần ở theo dây leo treo xuống được vách núi phía nam thì tất có khả năng chạy thoát.”

“Vậy cha thì sao?” Nhã Hề kinh hãi hỏi: “Chẳng lẽ người không đi cùng chúng ta?”

“Đi cùng thì chỉ có một đường chết, ai cũng không trốn thoát được.” Thanh soái cười nhẹ, bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt.

Nụ cười quen thuộc làm cho Hoắc Hương không khỏi run lên, Đỗ y quan cũng từng cười như thế, lòng không khỏi nhói lại: “Đoạn tướng quân, nếu người không cùng chúng ta bình yên rời đi, Tử Thanh cũng sẽ lo lắng cho ngài.”

“Ta là nam nhân, biết khi nào nên chống cự hết thảy, ta đã đem việc khó nhất giao ột nữ nhi, nếu ngay cả việc nhỏ như cứu các người ra ngoài cũng đều không làm được thì không chỉ uổng làm phụ thân các người, mà còn uổng vì đường đường là một nam tử hán!” Thanh soái nghiêm nghị cười, chẳng bao lâu sau, Tử Thanh cũng sẽ cười như vậy: “Huyền Hoàng sẽ không muốn mạng của ta, huống hồ nàng cũng không thể bắt được ta, các người bình yên tìm được Thanh nhi, hãy nói với nàng, cha không làm cho nàng thất vọng nữa rồi, để cho nàng hảo hảo đánh một trận này!”

“Cha...”

Bỗng nhiên Thanh soái ngừng lại, chỉ về phía rừng hoang ở phương nam: “Đi mau! Để muộn sẽ không kịp!”

“Bảo trọng!” Nhã Hề ghen ngào nói xong, nắm chặt tay Hoắc Hương, cùng nhau bỏ chạy vào rừng, trong phen hoảng hốt, tựa hồ nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau.

Thanh soái hít sâu một hơi, bỗng nhiên tháo lang khô trên đầu xuống, ngửa mặt nhìn tinh không: “Thường nhi, hiện giờ nàng đang ở nơi nào?” Bỗng nhiên, hung hăng ném lang khô xuống đất, Thanh soái xoay người, thần nhiên đối mặt với thiết kỵ Đột Quyết cuộn cuộn phóng đến, ngửa đầu cười: “Thường nhi, nàng biết không? Hình như ta nghe thấy tiếng chuông Bạch Mã Tự...”

“Thanh tướng quân, người làm cho bản cung thực thất vọng.” Vạn vạn lần không nghĩ tới Huyền Hoàng công chúa thể nhưng lại tự mình đuổi theo, trong mắt Thanh soái ẩn hiện vài tia kinh sắc, lại vẫn như trước thần nhiên nhìn đôi mắt ngập tràn lửa giận của nàng.

Đột Vân ở một bên hít sâu một hơi: “Tướng quân, ngài vẫn nên giao Nhã Hề cùng Hoắc Hương ra đây đi, tin tưởng công chúa sẽ tha thứ cho ngài.”

Thanh soái khoanh tay đứng, hiên ngang lỗi lạc: “Công chúa, vi thần đã hiểu được, vi thần muốn là nhận được sự khẳng định của thân nhân mà không phải là một lần lại một lần thất vọng, hơn hai mươi năm qua ta đã bỏ lỡ quá nhiều thứ rồi, lúc này đây, ta không muốn tiếp tục sai lầm nữa.”

“Công chúa, ngài muốn thiên hạ, vi thần có thể vì ngài mà liều chết đánh hạ một phiên, ngài muốn báo thù, vi thần có thể tử trái phụ hoàn*, không một câu oán hận, nhưng mà, vi thần muốn khuyên công chúa một câu, hận, sẽ hủy hoại ngài, làm cho ngài trở thành Cửu vương tử thứ hai. Ngài có hùng tâm hùng bá thiên hạ, có khí lượng muốn thu hết nhân tài trên thế gian, vì sao lại phải bởi vì một chữ dó mà để cả đời hủy hoại đây?”

(*con làm sai, cha trả nợ thay)

“Bản cung không làm được!” Huyền Hoàng công chúa cắn hận quát: “Ta chỉ vừa nhắm mắt lại liền thấy bộ dáng đê đê máu chảy đầm đìa, hắn là bị nhi tử ngươi băm thây vạn đoạn! Hắn chết thảm như vậy...Nếu ta không vì hắn báo thù này, khẩu ác khí trong lòng ta vĩnh viễn đều không nuốt trôi nổi! — Nói! Nhã Hề cùng Hoắc Hương chạy về phía kia phải không?”

“Vi thần không biết.” Thanh soái chỉ có bốn chữ.

“Toàn quân nghe lệnh, tả quân truy tìm theo hướng đông nam, hữu quân đi về phía tây nam, cho dù đuổi tới Lạc Dương cũng phải bắt được các nàng về đây!” Huyền Hoàng công chúa lúc này giống như một con

dã thú phát điên: “Bắt Đoạn Thanh! Bản cung không tin nhi tử bảo bối kia của ngươi sẽ không niệm tình phụ tử!”

“Vậy công chúa người sai rồi.” Bỗng nhiên Thanh soái đi từng bước tới gần Huyền Hoàng công chúa, tướng sĩ Đột Quyết ở chung quanh còn chưa kịp phản ứng thì kiếm của Thanh soái đã dĩ nhiên dừng lại trên yết hầu nàng.

“Bảo hộ công chúa!” Trừ bỏ tả hữu hai quân, trung quân đã đem Thanh soái vây chặt.

Thanh soái lạnh lùng cười: “Công chúa, vi thần biết năm đó ở Đột Quyết, nếu không có công chúa thì sẽ không có Đoạn Thanh ngày hôm nay, ơn tri ngộ còn chưa kịp báo, Thanh nhi đã thành kẻ thù trong lòng công chúa. Đoạn Thanh không phải người vô tình vô nghĩa, chỉ nguyện dùng một bầu máu nóng để đổi lấy tánh mạng Thanh nhi, trả lại ơn tri ngộ cho công chúa! Hận là con dao hai lưỡi, làm tổn thương người khác, cũng sẽ làm chính mình bị thương, công chúa, người tự giải quyết cho tốt!” Kiếm phong đột nhiên chuyển, khoảnh khắc hàn quang kóe lên, một vòi máu tươi vọt ra, bắn đầy lên y bào Huyền Hoàng công chúa.

Thường nhi, đời này kiếp này, không thể nói với nàng một câu xin lỗi, cũng không còn cơ hội cùng nàng lắng nghe tiếng chuông Bạch Mã Tự nữa rồi...

“Thanh...” Huyền Hoàng công chúa nhin không được hét lên, run rẩy nhìn Thanh soái cương quyết ngã xuống.

“Tướng quân!” Đột Vân hoảng sợ lao xuống ngựa, ôm chặt lấy thi thể dần lạnh lại của Thanh soái: “Ngài tội gì phải như thế, công chúa không phải thật sự muốn giết ngài mà!”

“Bản cung sai rồi sao? Sai rồi sao?” Huyền Hoàng công chúa thê lương tự hỏi, ngửa đầu nhìn sao Thiên Lang trên bầu trời: “Đệ đệ, chẳng lẽ ta sai rồi sao?” Móng tay đâm sâu vào huyết nhục, máu tươi theo cổ tay rơi xuống đất: “Đoạn Thanh, người đây là đang ép bản cung, bức bản cung a...”

Run run xuống ngựa, Huyền Hoàng công chúa nhặt lang khô từ dưới đất lên, nhẹ nhàng đội lên cho Thanh soái.

“Công chúa?” Đột Vân nhìn Huyền Hoàng công chúa: “Tướng quân hần đã đi rồi...”

“Cho dù chết, hần cũng vĩnh viễn là Thanh soái của bản cung! Truyền lệnh toàn quân, ai dám truyền cái chết của hần ra ngoài, giết không cần hỏi!” Khóe mắt Huyền Hoàng công chúa vương lệ: “Ngươi cho là ngươi chết vì hần, hần sẽ không phải đền mạng sao? Ngươi cho là ngươi chết rồi thì sẽ không cần hoàn lại ơn cho bản cung sao? — Bản cung sẽ không nghe lời ngươi, bản cung chỉ biết là nợ máu phải trả bằng máu! Không có ai giúp ai trả!”

“Truyền lệnh, mang thi thể Thanh tướng quân về doanh, sáng sớm mai toàn quân nhổ trại, toàn lực đuổi giết Yến Tử Thanh!”

Đột Vân kinh hãi: “Nhưng mà trợ công Lạc Dương như lửa cháy lông mày a! Mong công chúa lấy đại cục làm trọng, hướng hồ Thiếu tướng quân có năm vạn tinh binh trong tay, thế nào thì sao có thể người một nhà đánh người một nhà?”

Cầm hận cắn răng, Huyền Hoàng công chúa giận dữ phát tay áo: “Dùng bồ câu đưa tin cho sát thủ ẩn nấp trong quân tiên phong, mau chóng động thủ, giết Yến Tử Thanh!”

“Mặt tướng...Tuân lệnh!” Chần chừ liếc nhìn Huyền Hoàng công chúa, Đột Vân nhin xuống những lời muốn nói, công chúa a công chúa, tội gì phải vì báo thù mà mắc thêm lỗi lầm nữa?

Huyền Hoàng công chúa nhìn về phía Lạc Dương: “Nhã Hề, không phải ngươi muốn chạy sao? Bản cung muốn ngươi cho dù chạy trốn khỏi bàn tay bản cung thì cũng sẽ không thấy được mặt ái lang lần cuối!”

94. Q.4 - Chương 95: Binh Biến Lúc Bình Minh

Rời Vân Châu đã được hai ngày.

Đóng quân ở trong rừng hoang, đêm có vẻ đặc biệt tĩnh lặng, mới đảo mắt đã rất nhanh đến bình minh.

Dưới ánh nến, bên trong đại trường lại vẫn sáng trưng như trước.

Tử Thanh ngã lên chiếc giường trong đại trường, tay vuốt ve Thanh long hổ phù Thanh soái đã giao cho nàng, không hiểu sao tim lại đập vội, từng nhịp từng nhịp, kích động lòng người hoảng loạn không thôi.

Nếu muốn bảo vệ Lạc Dương, vậy phải tập kích bất ngờ đại quân của An Lộc Sơn. Trong số năm vạn quân này, gần nhất thì có ba vạn có thể dùng hổ phù để điều động, trước khi đến Lạc Dương, phải tiến hành binh biến để đoạt quyền, hai vạn người thừa kia, là thả hay giam cầm, phải tính sớm.

“Tử Thanh...” Thanh âm Triều Cẩm bỗng vang lên bên ngoài trường.

Tử Thanh ngồi dậy từ trên giường, nhìn Triều Cẩm vén rèm đi vào: “Triều Cẩm, nàng tới vừa đúng lúc, ta đang muốn tìm nàng.”

Triều Cẩm gật đầu: “Ta cũng có chuyện muốn hỏi nàng.”

Ngồi xuống cạnh Tử Thanh, Triều Cẩm nhìn vào mắt nàng: “Tử Thanh, nàng nói cho ta biết, nàng thật sự muốn đi tấn công Lạc Dương?”

Tử Thanh lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại, ta nghĩ muốn đi cứu Lạc Dương.”

“Năm vạn người ngăn cản hai mươi vạn đại quân? Đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng!” Triều Cẩm hít sâu một hơi: “Tổng soái Đông Đô Tất Tư Sâm dù có tài đi chăng nữa, nhưng chỉ bằng số thủ vệ ít ở Lạc Dương kia, đương nhiên sẽ không thủ được quá một tháng.”

“Triều Cẩm, chúng ta chỉ có ba vạn thôi, là tâm phúc của cha ta, chính là ba vạn, trước khi tới Lạc Dương, hai vạn tinh binh của Huyền Hoàng bên trong đại quân này là rào cản thứ nhất chúng ta phải vượt qua!” Nói xong liền giơ thanh đồng hổ phù ra trước mặt Triều Cẩm, Tử Thanh nghiêm túc nói: “Đây là trách nhiệm cha giao cho ta. Trận chiến ở Lạc Dương, nếu không thủ được, Đại Đường sẽ rơi vào tay địch, ta đã nghe nói An Lộc Sơn đi đến đâu, đốt nhà cướp của, không chuyện ác nào không làm, bách tính vô tội thực rất đáng thương...”

Triều Cẩm kinh ngạc nhìn hổ phù trong tay Tử Thanh: “Nàng đây là lấy trứng chọi đá mà, binh pháp có nói, tránh đi mũi nhọn, nhưng nàng lại khăng khăng đòi đâm đầu vào, nếu không thay đổi được kết quả, vậy ngược lại còn có thể toàn quân bị diệt! Tử Thanh, nàng đừng quên, phía sau chúng ta còn có năm vạn tinh binh của Huyền Hoàng, nếu xảy ra binh biến, mọi mũi giáo đều chĩa vào nàng, cho dù nàng có ba vạn người thì sao? Không đến một ngày thì nàng cũng sẽ chết thảm dưới vó thiết kỵ rồi!”

Tử Thanh nhún chặt mày: “Chẳng lẽ ta lại trở mắt nhìn Lạc Dương bị rơi vào tay địch?”

“Không sai, chỉ có thể như thế.” Triều Cẩm bình tĩnh nhìn Tử Thanh: “Nay chúng ta ở ngoài chỗ sáng, nếu muốn xoay chuyển càn khôn thì quá khó khăn, chỉ có thể chuyển vào chỗ tối, tìm thời cơ thích hợp rồi phối hợp với Đường quân cùng thảo phạt nghịch tặc.” Lòng Triều Cẩm bỗng nhiên trùng xuống: “Tử Thanh, ta có chút sợ hãi, trận loạn thế này quá đột ngột, tất nhiên cũng sẽ chóng vánh kết thúc, ta sợ có một ngày, mình sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Tử Thanh khẽ thở dài: “Nàng đang nói là về cha nàng, Sử Tư Minh?” Dựa theo lịch sử, người này trước tiên hàng Đường, sau đó lại phản Đường, cuối cùng chết dưới tay thân sinh nhi tử Sử Triều Nghĩa, nhưng mà lúc này không thể nói chuyện này cho nàng được, Triều Cẩm.

Triều Cẩm gật đầu: “Nói gì thì khi ở Sử gia, cha đã từng cho ta một tia thân nhân ấm áp, hiện tại ta lại...Ta lại...” Ấm đạm thở dài, thân mình Triều Cẩm không khỏi run lên.

Nàng lại là vì ta mà đối đầu với phụ thân, phải không? Im lặng trầm hồi, Tử Thanh hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nghiêm nghị cười: “Lạc Dương phải cứu, kể của nàng ta cũng nghe, nhưng mà, Triều Cẩm, giao trận này cho ta đi, nếu ngày sau Sử Tư Minh rơi vào trong tay ta, ta cam đoan hẳn có thể bình yên.”

“Nàng định làm thế nào?” Triều Cẩm kinh ngạc nhìn Tử Thanh.

“Binh biến trước.” Ba chữ chém đinh chặt sắt.

Bước đầu tiên này cho dù có khó khăn đến mức nào thì cũng phải đi, nếu không giải trừ nguy cơ gần nhất thì những gì sau đó đều là lời nói suông.

“Nàng không sợ Huyền Hoàng công chúa mà biết sẽ giận chó đánh mèo sao?”

Tử Thanh khẽ rung mình: “Ta chỉ có thể cựa cạnh bạc này mà thôi! Cha hẳn sẽ không làm cho ta thất vọng.”

“Yến Tử Thanh, ngươi quả nhiên có lòng phản nghịch!” Đột nhiên, một thanh trường kiếm từ ngoài trường đâm thẳng vào: “Phụng lệnh của chủ công, đến lấy tính mệnh ngươi!”

“Triều Cẩm cẩn thận!” Tử Thanh bảo hộ Triều Cẩm sau người, nhanh chóng rút ra bội kiếm từ trên bàn gỗ, nghênh tiếp sát thủ Đột Quyết.

“Tử Thanh, cẩn thận, phía sau còn có người!” Triều Cẩm nẩy ra kế sách trong lòng, đột nhiên thổi tắt ánh nến.

Trong bóng tối, chỉ còn lại vô số hàn quang của binh khí.

Triều Cẩm một bước vén rèm ra khỏi trường: “Người đâu! Hộ vệ Thiếu tướng quân! Có thích khách!”

“Cái gì? Bảo hộ Thiếu tướng quân!” Chúng tướng trong doanh bỗng nhiên sôi trào cả lên, vây chặt đại tướng lại, giương cung nhắm vào đại tướng.

“Tử Thanh mau ra đi!” Triều Cẩm vội vàng hô lên.

Tử Thanh nghe tiếng gió rít vụt qua, hai thanh trường kiếm lại xoẹt qua cách gần ngực một thước.

“Bắn tên!” Triều Cẩm đột ngột hạ lệnh.

Tên rời khỏi dây cung cung tiễn thủ, hai gã sát thủ phía sau Tử Thanh đột nhiên liền biến thành hai con nhím lớn.

Kinh hồn chưa định xoay người lại, Tử Thanh liếc nhìn hai cổ thi thể, thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu tướng quân người không sao chứ?” Vài tên tướng sĩ Đột Quyết tiến lên vây quanh Tử Thanh.

“Tử Thanh!” Triều Cẩm bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, kinh hô một tiếng.

Tử Thanh giật mình sáng tỏ, chỉ thấy trong lòng bàn tay một gã tướng sĩ Đột Quyết bỗng nhiên lấp lóe một đạo ánh sáng, hung hăng đâm về phía bụng nàng.

Đột nhiên vùng tay bắt lấy bàn tay đang cầm chủy thủ kia, Tử Thanh xoay ngang cửa đứt yết hầu hẳn, nhưng mà, chỗ ngực lại dâng lên một trận đau đớn kịch liệt.

“Người công chúa muốn giết, tuyệt đối sẽ không nhìn thấy mặt trời sáng mai!”

Tử Thanh cắn răng rút thanh chủy thủ xuyên qua lỗ cả ra phía sau lưng, liền thấy một đạo vết thương máu chảy ồ ạt. Xoay người bỏ một kiếm vào tên thích khách ở phía sau, chủy thủ trong tay hai tên tướng sĩ Đột Quyết ở chung quanh lại từ hai bên sườn trái phải đâm tới Tử Thanh.

“Tử Thanh!” Đột nhiên đẩy mạnh Tử Thanh ra, Triều Cẩm hốt hoảng hạ lệnh: “Bắn tên!”

Khoảng khắc chủy thủ cắt qua y giáp, ba gã thích khách rốt cục ngã xuống đất.

Ôm chặt thân thể Tử Thanh, Triều Cẩm vội đưa tay bưng lấy miệng vết thương của nàng: “Tử Thanh, đừng làm ta sợ! Nàng sẽ không có việc gì đâu! Truyền y quan! Truyền y quan!” Nước mắt rơi xuống, thân mình không khỏi run lẩy bẩy.

Tử Thanh cắn răng cười: “Triều Cẩm...đừng hoảng! Ta không sao, nàng giúp ta ấn chặt miệng vết thương, đỡ ta đứng lên!”

“Được!” Triều Cẩm đỡ Tử Thanh, lại vội vàng nhìn xung quanh tìm thân ảnh y quan.

Tử Thanh nghiêm nghị cười với chúng tướng dưới màn đêm: “Bên trong còn có bao nhiêu người là sát thủ của Huyền Hoàng công chúa? Cứ việc ra đi!”

Tướng sĩ đang khẩn trương vây quanh liền cả kinh: “Thiếu tướng quân, người là nói tất cả thích khách này đều là người của công chúa sao?”

Tử Thanh lạnh lùng cười: “Ta giết cừu địch của công chúa, đã sớm biết công chúa sẽ không dễ dàng tha cho ta mà! Cho dù sát thủ đã hết thì ai trong các ngươi giờ phút này muốn lấy đầu chúng ta để trở về thỉnh công với công chúa thì cứ việc đến đây!” Ánh mắt đảo qua chúng tướng: “Nếu còn niệm tình nghĩa huynh đệ đồng bào với phụ thân Thanh soái của ta, vậy thỉnh lui lại một bước, Tử Thanh không cầu cứu giúp, nhưng không mong người chờ nhuộm máu của ta, thẹn với phụ thân ta!”

“Nếu đã là người công chúa muốn giết, tất nhiên ta muốn lĩnh công lao này!”

“Thiếu tướng quân....”

Trong khoảng thời gian ngắn, có người lui lại sau, có người tiến lên trước, là địch hay bạn, một đám rõ ràng. Đột nhiên hiểu được ý đồ của Tử Thanh, Triều Cẩm kinh ngạc nhìn mặt nàng, từ khi nào nàng cũng lại có được kế lược như vậy? Dùng tính mệnh mình để cược một lần binh biến!

Giọng thanh đồng hồ phù lên cao quá đầu, thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên: “Thanh soái có lệnh, thấy phù như thấy người, phân biệt rõ địch ta, mau chóng bắt!”

Tướng sĩ Đột Quyết lui về phía sau cả kinh, thấy rõ hình dáng hồ phù dưới ánh trăng kia, đều chấp thương nhằm vào ngực những tướng sĩ định giết Tử Thanh: “Tuân lệnh!”

Hết thấy tất cả việc này, thật sự là xảy ra quá nhanh, cũng chấm dứt quá nhanh, ai cũng không nghĩ tới đột nhiên phía sau sẽ có người chia mũi giáo, trong thoáng chốc vội vội vàng vàng, ba vạn đối đầu với hai vạn, thắng bại đã phân.

Triều Cẩm liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tử Thanh, cắn răng hạ lệnh: “Giết!” Hai vạn người này mà không diệt, ngày khác chần chẫn sẽ có nguy hiểm!

“Không thể!” Tử Thanh đột nhiên lắc đầu: “Cho dù bọn họ không thể để cho ta sử dụng thì dù sao cũng là hai vạn tính mạng!”

“Nếu không giết, tất sẽ thành hậu hoạn ngày sau!” Triều Cẩm nhìn Tử Thanh: “Muốn gây dựng nên một triều đại mới, sẽ cần phải có hy sinh, Tử Thanh, nếu nàng không nhẫn tâm được, nàng nhất định sẽ thất bại!”

“Bọn họ cũng có thể nhi, cũng có phụ mẫu...”

Triều Cẩm run lên, gương mặt nhìn hai vạn tướng sĩ Đột Quyết đầy hoảng sợ ở chung quanh: “Thôi! Chúng tướng nghe lệnh, tước đoạt hết y phục của bọn họ, cắt bỏ hai ngón tay ở mỗi tay, đuổi ra khỏi đại doanh!”

“Triều Cẩm!” Tử Thanh kinh ngạc nhìn nàng.

Triều Cẩm nhíu mày, chưa xót cười: “Loạn thế chính là tàn khốc như vậy đấy, cho dù giữ lại tính mạng của bọn họ, cũng không thể để cho bọn họ còn có cơ hội ở sau lưng đâm người một đao! Ngay cả nàng thất vọng về ta, nhưng một bước này, ta cũng sẽ không nhượng bộ nữa!”

Trái tim Tử Thanh co rút một trận đau xót, Triều Cẩm, những điều nàng nói, làm sao ta lại không biết đây? Chỉ là ta sợ có một ngày lòng ta cũng sẽ chết lặng như vậy, một ta như vậy, có thể thấy xa lạ đến mức khiến chính bản thân cũng thấy lạnh lẽo không?

Gạt lệ nơi khóe mắt, Triều Cẩm âm thầm cười: “Kiếp sau, nếu ta cũng vẫn như thế, nàng có hối hận kiếp này đã cho ta lời hứa hẹn không?”

Nghe tiếng kêu thét của tướng sĩ Đột Quyết vang lên, Tử Thanh nhắm mắt lại: “Lời đã hứa, không hối hận.”

“Ha ha,” Triều Cẩm nhịn không được mà nước mắt trào ra: “Tử Thanh, ta đỡ nàng đi vào nghỉ ngơi trước.” Nói xong, đột nhiên quay đầu lại: “Vì sao y quan còn chưa tới!”

Muốn thái bình, nhất định phải giết chóc sao?

Lòng Tử Thanh nhói đau, còn đau hơn vết thương trên ngực, vì sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh đến vậy? Rõ ràng ở sau lưng là một mảng máu tươi ướt sũng nóng hổi.

Một lần nữa thấp nển lên, Triều Cẩm đỡ Tử Thanh lên giường.

“Không còn kịp rồi, phải mau chóng cầm máu!” Triều Cẩm lo lắng cởi bỏ y giáp của Tử Thanh, lại phát hiện phía sau lưng đơn y của nàng đã nhuốm một màu đỏ tươi, một đao này, đâm thật sự rất sâu, còn không biết có làm tổn thương đến phế phủ không?

“Tử Thanh...” Xé mở đơn y của nàng, Triều Cẩm cẩn thận dùng lưỡi đao cắt dải băng bao ngực của Tử Thanh, nhin không được mà nước mắt từng giọt rơi xuống, run run bịt lấy vết thương của Tử Thanh: “Nàng có biết lần này bị thương rất nặng không?”

“Triều Cẩm, nàng hãy nghe ta nói, nếu như...”

“Ta không nghe!” Triều Cẩm nước mắt như mưa bật đứng dậy, hoảng loạn vén rèm đi ra khỏi doanh trướng: “Y quan đâu? Rốt cuộc y quan ở nơi nào?”

“Bẩm...bẩm Sử tiểu thư, y quan là một trong số thích khách, dĩ nhiên đã tắt thở.”

“Không!” Triều Cẩm chấn động, vội vàng trở lại doanh trướng: “Tử Thanh, nàng sẽ không có việc gì đâu!”

“Y quan...không còn nữa sao?” Tử Thanh nhàn nhạt cười, bỗng nhiên trong mắt lấp lánh những giọt nước mắt thê lương, thực đáng tiếc, Nhã nhi, còn không kịp đánh hạ một mảnh thiên hạ thái bình cho nàng, còn chưa thương yêu nàng cho đủ, thế nhưng ta đã sắp ra đi...

Triều Cẩm nhìn hai bàn tay đầy máu tươi, vẫn run run: “Cho dù không có y quan, nàng cũng sẽ không sao đâu, Tử Thanh, nàng phải chống đỡ!” Triều Cẩm hoảng sợ đè lại miệng vết thương: “Chỉ cần không đổ máu nữa thì nàng sẽ không có việc gì...”

“Ta thực nhớ Nhã nhi...” Thanh âm Tử Thanh có chút khàn khàn: “Vì sao ta lại vô dụng như thế...”

“Tử Thanh...” Triều Cẩm rơi lệ lắc đầu: “Nàng không thể đi, nếu kiếp này nàng còn chưa trả lại được tình yêu của Nhã Hề, thì kiếp sau sao có thể toàn tâm toàn ý trao cho ta đây?”

“Thực xin lỗi...” Hết thấy trước mắt có chút mơ hồ, Tử Thanh đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, phẳng phất giống như thấy được khuôn mặt ửng hồng của Nhã Hề.

“Hồi bẩm Sử tiểu thư, ta chờ ở ngoài doanh phát hiện được hai tên tiểu tốt lén lút.”

“Nếu lén lén lút lút, khó nói có phải lại là thích khách không, giết!” Triều Cẩm bối rối vô cùng, giờ khắc này không thể nghĩ nhiều thêm cái gì.

“Nhưng mà trong đó có một người tự xưng là quý y...”

“Chậm đã! Mau chóng đưa các nàng vào!” Lòng Triều Cẩm chấn động, nhìn Tử Thanh đang mơ mơ hồ hồ, nàng vẫn cực thẳng sao?

Lúc hai tên tiểu tốt Đột Quyết chặt vật không chịu nổi bị mang vào đại trướng, Triều Cẩm vội phát tay, ý bảo những người khác đều mau chóng lui xuống.

“Tử Thanh!”

“Yến công tử!”

Vừa nhìn thấy Tử Thanh mình đầy máu chảy ròng ròng nằm trên giường, Nhã Hề cùng Hoắc Hương không khỏi kinh hoảng kêu lên, chạy vội qua.

“Hoắc cô nương, nay chỉ có ngươi mới có thể cứu nàng.” Triều Cẩm nhìn Hoắc Hương, giống như thể là thấy một tia hi vọng cuối cùng.

Hốt hoảng lấy ra ngân châm từ trong túi tùy thân, Hoắc Hương gật gật đầu: “Ta sẽ không để nàng có chuyện gì đâu!”

Nhã Hề nhìn Tử Thanh một cái thật sâu, lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng: “Tử Thanh, lúc gần đi nàng đã nói sẽ không có việc gì, nàng không thể gạt người được, nếu không...nếu không...”

Hoắc Hương liếc mắt nhìn Nhã Hề đang kinh hoảng: “Nhã Hề, người cùng Sử tiểu thư ra ngoài, trước tiên đun một chậu nước ấm cho nàng đi, nơi này giao cho ta, nàng sẽ ổn thôi.”

“Được...” Nhã hề mau chóng đứng dậy, nhìn Triều Cẩm: “Sử tiểu thư, chậu ở đâu? Bếp ở đâu?”

“Người theo ta đi!” Triều Cẩm vén rèm lên, dẫn Nhã Hề chạy vội ra ngoài.

“Yên công tử, yên tâm, Hương nhi sẽ chữa trị cho người lành lại.” Hoắc Hương nhịn xuống nước mắt trực rơi, ngân châm đâm vào huyết nhục, liên tục đóng lại huyết vị trên lưng Tử Thanh, nhất định phải cầm máu trước!

Khi ánh nắng đầu tiên của buổi sớm mai chiếu vào trong đại doanh, mùi máu tươi đêm qua lại vẫn không tan đi được.

Triều Cẩm cùng Nhã Hề tìm kiếm thuốc trị thương y quan lưu lại, Hoắc Hương vì Tử Thanh mà đắp thuốc, cẩn thận bịt lấy vết thương.

Đến khi tay đụng phải mảnh vải bao lấy ngực Tử Thanh, mặt Hoắc Hương không khỏi đỏ lên, ánh mắt Nhã Hề cùng Triều Cẩm mới chạm đến thân mình Tử Thanh, không khỏi đỏ mặt cúi đầu, bỗng nhiên ý thức được, giờ khắc này Tử Thanh mê man bất tỉnh lại rõ ràng hiện ra trước mặt ba nàng như thế.

Rốt cục băng bó vết thương xong xuôi, Hoắc Hương cẩn thận đặt Tử Thanh nằm xuống, vội đứng dậy: “Ta...ta đi ra ngoài sắc thuốc cho Yên công tử trước.”

Thân mình Triều Cẩm chấn động: “Đêm qua binh biến khiến đại loạn một đoàn, ta...ta đi ra ngoài chỉnh đốn.” Chần chừ liếc nhìn Nhã Hề: “Kiếp này, Tử Thanh liền giao cho người chiếu cố.”

“Cám ơn người, Sử tiểu thư.”

“Gọi ta là Triều Cẩm, ta đã không phải Sử tiểu thư rồi.”

Nhìn nhau thật sâu, rất nhiều lời nói, không cần nhiều lời dĩ nhiên vẫn có thể hiểu rõ đối phương.

Một đêm hỗn loạn, Triều Cẩm một lần nữa điểm binh ở giáo trường, nhìn ba vạn nhân mã chỉnh tề oai hùng, không khỏi thầm sợ hãi than, Thanh soái huấn luyện được ra chi tinh binh này là đủ để vượt mặt mười vạn đại quân.

Nhưng Triều Cẩm lại càng không ngờ là, ba vạn tướng sĩ này căn bản không phải là người Đột Quyết.

Nguyên lai Thanh soái âm thầm giữ lại những lưu dân của Đại Đường, biết được một ngày kia Thanh soái muốn tạo nên thiên hạ thái bình, những người đó liền hết lòng đi theo, yên lặng cùng đợi ngày khởi sự.

Nghe ba vạn nhân mã kể lại từng chút một nhiều lần cùng tiến thoái với Thanh soái ngày trước, cùng các loại ân huệ mà Thanh soái từng ban cho bọn họ, đáy lòng Triều Cẩm không khỏi nóng lên, không khỏi thầm sinh kính ý với Thanh soái, có thể ở dưới mắt Huyền Hoàng công chúa lại âm thầm huấn luyện ra một chi tinh binh như vậy, phải cơ trí cùng gan dạ sáng suốt thế nào mới có thể bất động thanh sắc như thế?

Nguyên bản còn tưởng cho dù cho binh biến thì muốn trấn an ba vạn người này cũng cần phí chút kế sách, lại không nghĩ rằng hết thảy mọi việc, Thanh soái đã sớm an bài thỏa đáng.

Bên trong doanh, Nhã Hề ngồi bên giường, đau lòng vuốt ve khuôn mặt Tử Thanh, nhẹ nhàng đắp chiếc chăn lên người nàng: “Tử Thanh...”

Khẽ cau mày, Tử Thanh lắc lắc đầu: “Là...ảo giác sao?”

“Tử Thanh.” Kinh hãi nhìn Tử Thanh, Nhã Hề lau đi nước mắt trên mặt, vội vàng dè lại thân thể nàng: “Rốt cục nàng đã tỉnh, rốt cục đã tỉnh rồi.”

Thấy rõ ràng khuôn mặt Nhã Hề, Tử Thanh cố kiềm chế trái tim hoảng loạn, khoảng khắc đôi tay ấm áp của Nhã Hề ôm nàng vào ngực, nước mắt rốt cục không nhịn được mà rơi xuống: “Nhã nhi...Ta rất nhớ nàng...”

“Ta cũng nhớ nàng...” Làn môi ẩm áp của Nhã Hề bỗng nhiên đặt lên môi Tử Thanh, vị mặn của nước mắt hòa lẫn với lời nói, lòng Tử Thanh không khỏi run lên, muốn tách nhau ra để tạo một chút khoảng cách, lại phát hiện cả người vô lực, chỉ có thể tùy ý để đôi môi Nhã Hề trêu chọc mình tâm trí mê loạn.

“Nhã...nhi...không thể là nàng...khi dễ ta được!” Thật vất vả Tử Thanh mới rốt cục nói được một câu.

Mặt Nhã Hề đỏ lên, nước mắt đọng trên bờ mi bỗng nhiên lấp lánh: “Nàng nói mà không giữ lời, nàng đã nói sẽ không có việc gì, nhưng nàng nhìn mình hiện tại xem...Cái dạng này...Nàng mới là người khi phụ ta!”

“Ta...” Tử Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể mình, bỗng nhiên mặt đỏ bừng, sợ hãi kêu một tiếng: “Ai...ai cỡi y phục của ta? Ai giúp ta băng bó?” Tử Thanh nhìn Nhã Hề: “Là Nhã nhi nàng...phải không?”

“Y phục là Triều Cẩm cỡi, vết thương là Hoắc cô nương băng bó...” Nhìn mặt Tử Thanh đỏ lên, Nhã Hề nhin không được mà bật cười: “Nhìn nàng xem còn dám bị thương nữa không?”

“Sao?” Tử Thanh quần bách thở dài, chỉ thiếu điều tìm chỗ nào đó để chui vào trốn. Len lén nhìn ý cười trên mặt Nhã Hề, trái tim vốn căng thẳng đã lâu của Tử Thanh rốt cục cũng bình lặng xuống, cảm ơn người, cha, lần này, người thực sự không làm cho con thất vọng.

“Cha đâu?” Nhin không được mở miệng, Tử Thanh muốn lập tức cảm ơn hẳn.

“Người...” Ánh mắt Nhã Hề bỗng nhiên tối sầm lại: “Có lẽ cha đã bị công chúa bắt trở về.”

Trái tim không khỏi co rút một trận, Tử Thanh thầm cắn răng: “Đáng hận...”

Cha, người chờ con, con nhất định sẽ đánh giết trở về Vân Chân, cứu người ra! Một nhà chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian rồi, chờ cứu được người ra, sẽ không bao giờ phân khai nữa.

Ngoài trường, ánh nắng ban mai hiện lên, rải rác khắp cả khu rừng, lại có vài làn gió lạnh, thổi lướt qua.

95. Q.4 - Chương 96: Đêm Do Thám Lạc Dương

Ngày mười một tháng mười hai năm Thiên Bảo thứ mười bốn, từ sau khi binh biến, Tử Thanh liền y theo kế sách của Triều Cẩm mà bí mật hành quân, lặng yên dẫn quân đuổi tới chỗ cách thành Lạc Dương trăm dặm, đóng quân trong núi Thường Vân.

Ánh nắng chiều chiếu rọi cả con sông Hoàng Hà, hắt lên từng đốm từng đốm hồng.

“Triều Cẩm, nàng ở lại đi, ta mang một chi kỵ binh đi Lạc Dương do thám trước.” Tử Thanh xoay người lên ngựa, cười khê.

“Không thể, lúc này Lạc Dương đang có giao chiến, tin tức nàng binh biến đã truyền khắp cả Vân Châu lẫn Phạm Dương, nếu bây giờ lại mạo muội hiện thân thì chắc chắn sẽ thành cái đích ọi người chỉ trích!” Triều Cẩm vội vàng chặt đứt ý tưởng của Tử Thanh.

Quay đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Nhã Hề, Tử Thanh an nhiên cười: “Yên tâm, vết thương cũ đã hồi phục tốt rồi, ta chỉ là đi dọc men sông Hoàng Hà xem xét một chút, cho dù bọn họ có phát hiện ra ta đi nữa thì ngăn cách bởi nơi hiểm yếu như Hoàng Hà, tất nhiên cũng sẽ không đuổi kịp ta.”

“Nếu nàng đã nhất định phải đi.” Triều Cẩm bỗng nhiên gương mặt nhìn: “Như vậy, nếu bị kẻ nào phát hiện, hãy lấy tốc độ cao thoái lui về phía sơn cốc ở hướng bắc Lạc Dương, ta sẽ ở nơi đó tiếp ứng.”

“Được!” Tử Thanh nhẹ nhàng cười, nháy mắt với Nhã Hề: “Chờ ta trở lại.” Nói xong, kéo dây quay đầu ngựa, mang theo mười kỵ binh phóng ra khỏi đại doanh.

Triều Cẩm xoay người thở dài, nói với cung tiễn thủ trong doanh: “Mau chóng theo ta đi mai phục ở sơn cốc, để phòng ngừa vạn nhất.”

“Tuân lệnh!”

“Triều Cẩm.” Bỗng nhiên Nhã Hề gọi giật nàng lại, Triều Cẩm hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn nàng: “Có việc gì sao?”

Nhã Hề khẽ lắc đầu: “Vạn sự phải cẩn thận.”

“Có ta ở đây thì sẽ không để Tử Thanh gặp phải chuyện không may nào cả.” Triều Cẩm kiên định gật đầu, mang theo mấy nghìn người chạy về phía sơn cốc.

Nhã Hề âm thầm cúi đầu, ta lại không có tài cán gì để có thể làm vì các người sao?

Nhìn ra được nỗi cô đơn trên khuôn mặt Nhã Hề, Hoắc Hương chậm rãi tiến lên, vỗ nhẹ vai nàng: “Chỉ cần người bình yên là Yến công tử có thể an tâm rồi.”

Khẽ thở dài, Nhã Hề có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng Triều Cẩm.

Thành Lạc Dương khói lửa cuồn cuộn, cửa thành đóng chặt, ngoài thành là đại quân đông nghìn nghịt của An Lộc Sơn, một lần lại một lần xung phong, giống như vô số lưỡi đao sắc bén đâm về phía thành Lạc Dương.

Ngăn cách bởi con sông Hoàng Hà trải dài, nhìn chiến hỏa ở bờ sông đối diện, trái tim Tử Thanh không khỏi co lại, Lí công tử, Nhược tiểu thư, giờ phút này hai người đã rút khỏi Lạc Dương chưa?

“Các người có biết chỗ nước cạn nào ở nơi này không? Ta muốn đi qua.” Tử Thanh đột nhiên hỏi kỵ binh phía sau.

“Thiếu tướng quân, như vậy rất nguy hiểm.”

“Ta có một người bằng hữu có khả năng vẫn ở Lạc Dương, ta phải đi qua xem!” Tử Thanh lo lắng ghìm cương ngựa, nhìn hướng cửa Tây thành Lạc Dương: “Chúng ta đi vòng ra đằng sau đi.” Nói xong liền vỗ ngựa, phóng dọc theo Hoàng Hà phi về phía tây.

“Thiếu tướng quân!” Không thể chần chừ, mười tên kỵ binh đành phải gắt gao đuổi theo Tử Thanh.

Đợi đến khi tìm được cây cầu đá để vượt qua Hoàng Hà, trời đã vào canh một ban đêm.

Lặng yên thúc ngựa đi, cửa Tây thành Lạc Dương dần dần hiện rõ trong mắt.

Nén xuống sự rung động trong đáy lòng, Tử Thanh cảnh giác nhìn chung quanh, vì sao đại quân của An Lộc Sơn lại chỉ vây công cửa Đông, cửa Bắc, cửa Nam, mà cố tình lại để lại cửa Tây không thủ cũng không công? Chẳng lẽ là muốn bức cho thủ quân cùng bách tính trong thành Lạc Dương phải chạy trốn ra phía cửa Tây sao?

“Thiếu tướng quân, nên trở về thôi, bằng không Sử tiểu thư sẽ lo lắng.”

“A?” Tử Thanh bỗng nhiên ghìm cương ngựa, ý bảo mười người phía sau mau chóng dừng lại.

Chỉ thấy cửa Tây bỗng nhiên mở ra, một vị thiếu niên cưỡi bạch mã phóng ra trước, một chiếc xe ngựa buông rèm màu xám theo sát phía sau.

“Lí công tử!” Tử Thanh vội vàng thúc ngựa chạy qua: “Lí công tử!”

“Yến.....” Về mặt phong sương, Lí Vũ cả kinh thất sắc: “Sao người lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Tử Thanh ca ca!” Lí Nhược đang điều khiển xe ngựa kinh hãi nhìn Tử Thanh: “Huynh tới cứu chúng ta sao?”

Tử Thanh kéo dây cương: “Cái gì cũng đừng nói vội, mau đi cùng ta! Rời khỏi Lạc Dương trước đã rồi nói sau.”

“Không! Ta không thể đi!” Lí Vũ bỗng nhiên nặng nề cự tuyệt Tử Thanh, buồn bã quay đầu nhìn xe ngựa phía sau: “Gặp được người, ta tin tính mệnh của Hoan nhi sẽ không rơi vào đường cùng. Tử Thanh, Hoan nhi và muội muội liền giao cho người, ta phải trở về, cùng phụ thân tồn vong với Lạc Dương!”

“Vũ lang! Cùng thiếp đi thôi!” Mành xe được vén lên, Tử Thanh nhìn vào bên trong xe ngựa, thấy một đôi mắt đầm lệ đầy bi thương, nữ tử mặc hoa phục đằng sau Lí Nhược bụng hơi nhô lên, chẳng lẽ đó chính là Vân Hoan quận chúa mà ngày đó Lí Vũ bị buộc phải lấy về sao?

“Ta không kịp nói nhiều nhận gì, nhưng Tử Thanh, vô luận thế nào cũng nhất định phải bảo vệ tốt các nàng! Nếu đúng mệnh trời nhất định không thể trốn thoát một kiếp nạn này, lúc phản quân An tặc bắt được họ, giúp ta động thủ giết các nàng, chớ để cho tặc quân lãng nhục!” Lí Vũ bị thống nói dứt lời, cũng không quay đầu nhìn hai người trên xe ngựa, liếc nhìn ánh mắt tràn đầy khiếp sợ của Tử Thanh, Lí Vũ hung hăng vỗ mạnh lên người nàng: “Người có nghe rõ lời ta nói không?”

“Ta nghe rõ.” Tử Thanh nhìn sự kiên định trong mắt hắn, biết giờ khắc này vô luận có nói gì cũng không thể khuyên được Lí Vũ. Ghìm cương ngựa, Tử Thanh lắc lắc đầu: “Lí công tử, hy vọng ngày sau chúng ta còn có cơ hội nâng chén trò chuyện.”

“Sẽ.” Lí Vũ chung quy nhịn không được mà nhìn Vân Hoan: “Hoan nhi đã có bầu, còn thỉnh Tử Thanh người chiếu cố nhiều hơn.”

“Có Hoắc cô nương ở đó, người có thể yên tâm.”

“Hương.....” Lí Vũ âm thầm thở dài: “Cuộc đời này ta thực đã phụ nàng.”

“Ha ha ha, công chút diện hạ quả nhiên inh, biết tiểu tử ngươi tất nhiên sẽ nhịn không được mà đến Lạc Dương do thám trợ giúp!” Một âm thanh xa lạ bỗng nhiên vang lên, lúc tới nơi thì trên đường đã tràn đầy ánh đuốc.

Thì ra cố ý bỏ không cửa Tây là muốn đợi ta! Tử Thanh lẩm liệt: “Phải xem xem đến tột cùng các người có bắt được ta hay không đã!”

Đột nhiên ngăn Tử Thanh lại, Lí Vũ lắc lắc đầu: “Nơi này giao cho ta! Người mau dẫn các nàng đi!” Lí Vũ vừa dứt lời, cửa Tây lại mở, mấy trăm Đường quân ở Lạc Dương giết ra: “Chẳng lẽ các người nghĩ ta không đoán được các người sẽ mai phục ở chỗ này sao?”

Mấy trăm Đường quân nghênh đón phía sau mai phục binh mã Đột quyết, dưới sự dẫn dắt của Lí Vũ giết ra một đường máu.

“Trái phải bảo vệ xe ngựa!” Tử Thanh gấp giọng hạ lệnh, kéo vội dây cương: “Cùng ta lao ra!”

“Tuân lệnh!” Mười thiết kỵ hoành thương chia ra hai bên xe ngựa.

Lí Nhược nhìn Lí Vũ thật sâu, vạn phần không nỡ: “Ca ca, bảo trọng!”

“Muội muội, chiếu cố Hoan nhi cho tốt!”

“Ta sẽ! Giá!” Lí Nhược rưng rưng cắn răng, xe ngựa phóng như bay mà ra theo con đường máu Tử Thanh mở.

Phía sau vang lên một tràng tiếng vó ngựa dồn dập, Tử Thanh quay đầu nhìn thoáng qua Lí Vũ cùng mấy trăm tướng sĩ Đường quân dùng hết toàn lực cuốn lấy chủ lực của chi phục binh này, Lí Vũ, thận trọng!

“Tới sơn cốc!” Tử Thanh chỉ về phía Bắc, cánh tay trái giật mạnh dây cương, cầm lấy trường cung cùng mũi tên từ bên sườn ngựa, kéo căng, bắn về phía sau.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên từ truy binh ở phía sau, ngã người khỏi ngựa.

“Có bản lĩnh thì các người cứ tiếp tục đuổi đi!” Khoác trường cung lên lưng, Tử Thanh ghìm ngựa tiếp tục chạy như bay.

Xe ngựa chạy qua cầu đá, ngựa cũng phóng qua, vẫy tay một cái với kỵ binh ở bên: “Thương!”

Kỵ binh cầm trường thương trong tay ném cho Tử Thanh, Tử Thanh tiếp được trường thương, đến đầu cầu đột nhiên kéo cương dựng thẳng ngựa: “Đến!”

Tên kỵ binh đầu tiên phóng tới không ngờ Tử Thanh sẽ đột nhiên xuất một kích ở đầu cầu như vậy, người đang phóng tới đột ngột bị hất tung xuống ngựa – cầu đá rất hẹp, vốn chỉ có thể đủ để ba kỵ binh song song qua, mà một cú ngã này, ngược lại lại ngăn cản truy binh đằng sau một lát.

Ghìm ngựa quay đầu, Tử Thanh hả hê cười: “Có gan thì cứ đuổi theo đi!”

“Lão tử mà bắt được người nhất định phải lột da người!”

“Tiểu tạp mao, đừng chạy!”

Tuần mã dưới thân lại phi như bay, Tử Thanh cách sông Hoàng Hà nhìn về phía Lạc Dương, chiến tranh suốt mấy ngày liền, tiếng chém giết mãi không dứt, vết máu loang lổ trên tường kia, dưới ánh trăng lạnh lẽo có vẻ phá lệ chói mắt.

Loạn thế...sẽ còn bao nhiêu người bởi vậy mà vợ con chia lìa đây? Sẽ còn bao nhiêu thành trì bởi vậy mà nhuộm đầy khói lửa?

Nhìn xe ngựa chuyển hướng tiến vào sơn cốc, Tử Thanh đánh ngựa chạy như bay tới.

“Tử Thanh, nàng nhìn mình xem, vẫn gây chuyện.” Triều Cẩm lo lắng nhìn mặt Tử Thanh: “Vạn nhất lại khiến miệng vết thương rách ra thì phải làm sao?”

Phi người xuống ngựa, Tử Thanh nắm chặt trường thương: “Ta không sao, Triều cẩm, nàng trước đưa mấy người Nhượng tiểu thư về doanh trại đi đã!”

“Nơi này xung quanh đều mai phục cung tiễn thủ, Tử Thanh, chỉ cần nàng phát lệnh thì kẻ tới hấn phải chết!” Triều Cẩm gật đầu, cười lên con ngựa của Tử Thanh, dẫn theo Lí Nhượng các nàng chạy về một đầu khác của sơn cốc.

Đứng thẳng bên trong sơn cốc, Tử Thanh lạnh lùng nhìn mấy trăm truy binh xuất hiện ở cửa cốc.

“Không còn đường nào chạy nữa hả! Tiểu tạp mao!”

“Dám lớn gan phản bội công chủ, phải chết!”

Lạnh lùng cười, Tử Thanh xoay ngang trường thương: “Vậy đến đây đi!”

Xoay ngang trường thương, đánh rơi tên truy binh thứ nhất, Tử Thanh quát vang một tiếng: “Bắn tên!” Vừa dứt lời liền quảng mình nằm úp xuống đất, chỉ thấy không trung loạn tên cùng bắt, tiếng kinh hô không dứt.

Chỉ mất thời gian nửa nén hương, mấy trăm truy binh đều chết hết.

Tử Thanh chậm rãi đứng lên, nhìn hàng loạt thi thể, trong lòng tràn đầy cảm giác mất mát.

Đột nhiên, một bàn tay máu chảy đầm đìa bắt lấy chân Tử Thanh, một tiểu binh còn chưa tắt thở run rẩy nhìn Tử Thanh: “Ta...ta không muốn chết...”

Thân mình Tử Thanh chấn động, cúi đầu nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của hắn, lòng không khỏi trào dâng một trận chua xót.

Đột nhiên, binh khí trong tay tiểu binh kia đâm về phía Tử Thanh.

Thân mình Tử Thanh liền vụt né về phía sau, tiểu binh lao tới rồi ngã xuống, một kích cuối cùng này tựa hồ đã dùng hết toàn bộ khí lực cuối cùng của hắn.

Thời loạn thế, thực sự không thể tin được một người sao? Bị cuốn vào trong loạn thế, liền nhất định hoặc là thành bạch cốt...hoặc là thành kẻ ác ma giết người...

Lòng Tử Thanh đột nhiên lạnh tới cực điểm: “Nguyên lai là thế...không phải người chết, thì chính là ta mất mạng...” Trường thương trong tay bỗng nhiên đâm vào thân thể tên tiểu binh kia, Tử Thanh xoay người, bước qua một khối thi thể, nhìn về phía thành Lạc Dương nhuộm hồng bên kia bờ Hoàng Hà, cha, người giao cho ta trọng trách này, thật sự rất, rất nặng nề...

“Thiếu tướng quân!” Cung tiễn thủ ở phía sau đều tiến ra.

“Dọn sạch, dọn sạch nơi này rồi chúng ta trở về doanh trại.” Tử Thanh lạnh lùng xoay người, không tự chủ được mà run lên.

Xe ngựa phóng nhanh tiến vào doanh, Lí Nhượng kéo cương dừng ngựa, mắt nhìn thấy đầu tiên chính là Hoắc Hương đang ở trong doanh sắc thuốc.

“Tẩu tẩu! Tẩu tẩu!” Lí Nhượng nhảy xuống xe ngựa, chạy vội tới chỗ Hoắc Hương.

“Nhược nhi!” Hoắc Hương không thể tin được vào hai mắt mình.

Triều Cẩm cũng tiến vào doanh, nhảy xuống ngựa, phân phó các tướng sĩ: “Mau chóng dựng một doanh trường mới cho Nhược tiểu thư.”

“Tuân lệnh!”

Tiếng vó ngựa dần dần vang lên, Tử Thanh cùng các cung tiễn thủ bình yên trở về, rốt cục cũng làm cho Triều Cẩm yên tâm.

“Triều Cẩm, vất vả cho nàng.” Tử Thanh mặt mỉm cười: “Ta đã bình yên trở lại, sau này sẽ không không chịu nghe nàng khuyên, tùy hứng làm nữa.”

“Tử Thanh...” Kinh ngạc nhìn gương mặt Tử Thanh, Triều Cẩm chỉ cảm thấy giờ khắc này Tử Thanh có phần không giống bình thường.

“Ta không sao.” Tử Thanh bỗng nhiên kéo tay nàng: “Từ hôm nay trở đi, ta không hy vọng tay nàng sẽ lại dính một tia huyết tinh nào nữa...” Cười âm áp: “Hôm nay nàng cũng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, chú ý thân thể.”

Quyết luyến hơi ấm trong tay Tử Thanh, Triều Cẩm chỉ nhẹ nhàng lắc đầu: “Vô phương.”

“Triều Cẩm ngốc.”

“Gặp gỡ nàng, ngốc một lần thì cũng có sao?”

Tử Thanh cười khổ sở, nặng nề thở dài, xoay người đi về phía xe ngựa. Nhẹ nhàng vén màn xe, Tử Thanh ôm quyền nói: “Thỉnh quận chúa xuống xe, nơi này an toàn rồi.”

Vân Hoan kinh hãi mở to đôi mắt đăm lẹ nhìn hết thấy xa lạ trước mắt, thì thào thê lương nói: “Ta muốn trở về, cùng một chỗ với Vũ lang...”

“Quận chúa tẩu tẩu...” Lí Nhược bị ai nhìn gương mặt Vân Hoan, rơi lệ lắc đầu: “Sáng nay ca ca đã nói rồi, nếu thật sự yêu hân thì phải nghe lời hân, rời xa Lạc Dương, phải sống sót cho tốt.”

“Quận chúa...” Thân mình Hoắc Hương chấn động, bình tĩnh nhìn nữ nhân trong xe ngựa, nàng chính là Quận chúa phu nhân của Lí Vũ? Tinh tế nhìn ngắm khuôn mặt nàng, tuy kinh hoàng thống khổ, nhưng cảm bào hoàng sắc mặc trên thân kia lại làm tôn lên một cỗ khí tức an tĩnh uyển chuyển.

“Hoắc cô nương...” Tử Thanh chần chờ mở miệng: “Vừa rồi Lí công tử đã đem Quận chúa phó thác cho ta, nay Quận chúa trong người hoài thai, một đường chạy trốn, xe ngựa xóc nảy, ta lo lắng...”

Hoắc Hương nhẹ nhàng cười: “Yến công tử, huynh không cần lo lắng, Hoắc Hương biết nên làm thế nào.” Nói xong liền tiến lên, đưa tay tìm mạch của Vân Hoan, khẽ nhủ mảy: “Nên hảo hảo điều trị...” Nói xong liền vươn tay ra: “Quận chúa thỉnh xuống xe ngựa, đi tới doanh trường của ta nghỉ ngơi một đêm trước đã, tránh động thai khí.”

Do dự vươn tay ra, Lí Nhược cũng tiến lên đỡ lấy thân mình Quận chúa, cảm kích nhìn Hoắc Hương: “Đa tạ, tẩu tẩu.”

Hoắc Hương nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhược nhi, ta đã không còn là thê tử của Lí công tử nữa rồi, sau này muội cứ gọi ta một tiếng ‘tỷ tỷ’ là được rồi.”

“Người là...” Vân Hoan kinh ngạc nhìn gương mặt Hoắc Hương.

“Chuyện cũ đã qua rồi, nay ta chỉ là một kẻ hành y.” Đột nhiên mỉm cười, ánh mắt Hoắc Hương dừng lại trên phần bụng hơi nhô lên của nàng: “Hài tử sinh ra trong thời loạn không phải dễ, vì hài nhi trong bụng, càng nên bảo trọng cho tốt mới phải.”

Nhìn thân ảnh ba nữ tử đi ra dần, Tử Thanh hít thật sâu một hơi.

“Tử Thanh, nàng suy nghĩ gì vậy?” Triều Cẩm vỗ nhẹ vai Tử Thanh.

Tử Thanh chỉ lắc đầu, quay lại: “Nàng còn chưa đi nghỉ ngơi?”

“Nàng càng bảo ta nghỉ ngơi, ta lại càng không muốn nghỉ.” Ngẩng lên, Triều Cẩm nhàn nhạt cười.

“Nếu ta đưa nàng đi thì sao?” Tử Thanh nhẹ nhàng hỏi.

“Ta...” Triều Cẩm kinh ngạc, nhin không được mà lòng dâng lên một tia ấm áp.

“Hôm nay nhìn thấy phong hỏa ở Lạc Dương, ta biết rõ, bằng ba vạn quân của mình, thực sự đã không cứu được Lạc Dương nữa rồi...” Có chút ảm đạm, khéo miệng Tử Thanh lại nhếch lên, cố mạnh mẽ cười: “Triều Cẩm, hiện tại ta mong muốn nhất chính là mọi người có thể bình yên ngủ qua một đêm.”

“Được, vậy ta đi nghỉ.” Lòng Triều Cẩm ần ần đau xót, muốn đi lên nhẹ nhàng ôm lấy Tử Thanh, nhưng lại chỉ có thể cứng rắn cường ngạnh áp chế mong muốn này, xoay người sang chỗ khác: “Đêm nay nhất định sẽ có giặc mộng về kiếp sau, cùng nàng chỉ điểm giang sơn.”

“Ha ha.” Tử Thanh nhẹ nhàng cười, nhìn theo Triều Cẩm đi vào doanh trướng.

Nét tươi cười dần dần biến mất, Tử Thanh không tự chủ được xoa xoa y giáp lạnh như băng trên người. Cha, con đường sau này, Thanh nhi biết đi thế nào đây.

Đi về phía đại trướng, cõi lòng lạnh lẽo tựa băng của Tử Thanh bỗng nhiên có một tia ấm áp, Nhã nhi, ta đã trở về.

Đi đến trước đại trướng, Tử Thanh bỗng nhiên dừng lại, nhẹ nhàng vén rèm, chỉ thấy bên trong trống trơn, đâu có bóng dáng Nhã Hề? Lòng không khỏi hoảng hốt, Tử Thanh hỏi tướng sĩ thủ vệ xung quanh: “Nhã nhi đi đâu rồi?”

“Bẩm thiếu tướng quân, thiếu phu nhân chỉ sợ...chỉ sợ còn ở bên dòng suối sau doanh giặt quần áo.”

“Giặt quần áo?”

“Vâng, hôm nay khi tướng quân mới rời khỏi quân doanh, thiếu phu nhân liền tới giáo trường lấy hơn mười bộ y phục bẩn của tướng sĩ...”

“Đứa ngốc!” Không đợi tướng sĩ nói xong, Tử Thanh đã vội vã chạy về phía dòng suối sau doanh.

Cho dù là ở Trung Nguyên thì tháng mười hai cũng là trời đông giá rét, năm này tuy trời còn chưa đổ tuyết, nhưng nếu không mặc áo khoác dày cũng sẽ lạnh đến phát run, huống hồ giữa đêm nước suối lạnh đến tận xương, sao có thể không thương chính bản thân mình như vậy?

Xa xa liền nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé bên dòng suối từng chút từng chút dùng chày vỗ lên y bào của tướng sĩ đặt trên tảng đá, thỉnh thoảng nhin không được liền xoa xoa tay hà hơi sưởi ấm, rồi lại cúi đầu, tiếp tục giặt giũ.

Cuốn ống tay áo lên, Tử Thanh nhẹ nhàng đi qua, bàn tay ấm áp bỗng nhiên nắm chặt bàn tay lạnh như của nàng, đau lòng để sát bên môi hà hơi ấm: “Nhã nhi, ta đã trở về.”

Nhã Hề an tâm thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn Tử Thanh.

Tử Thanh đau lòng giương mắt nhìn vào mắt nàng: “Ngốc, trời lạnh như thế, giặt nhiều y bào vậy, nếu tự làm thân thể tổn thương thì nàng bảo ta phải làm sao bây giờ?”

“Tử Thanh, ta chỉ là muốn làm cho nàng chút gì đó...”

“Vậy...Chúng ta cùng nhau làm đi!” Tử Thanh nói xong liền cầm lấy đũa y trong tay Nhã Hề đập xuống y bào trên tảng đá.

(*thanh gõ – chày đập lên quần áo để giặt)

“Tử Thanh...” Hơi nhíu mày, Nhã Hề rưng rưng lệ nhìn nàng, từ phía sau gắt gao ôm chặt Tử Thanh: “Ta khiến nàng khổ sở phải không?”

Mây Tử Thanh giãn ra, cười: “Không phải khổ sở, là cảm động...”

“Tử Thanh...”

Buông chiếc chày trong tay xuống, Tử Thanh đột nhiên xoay người kéo Nhã Hề vào lòng: “Nhã nhi, lúc này ta chỉ muốn làm một việc.”

“Chuyện gì?” Tử Thanh bỗng nhiên đẩy nàng ra, cúi người đem toàn bộ y bào giặt rồi cũng như chưa giặt bỏ vào chậu gỗ, ôm lấy chậu, thần bí cười: “Nương tử, đi, chúng ta trở về rồi nói.”

“Được...”

Trở về đại trướng, Tử Thanh đặt chậu gỗ xuống đất, cởi bỏ y giáp lạnh như băng trên người, ném xuống đất, đột nhiên xoay người ôm lấy Nhã Hề vừa rên rèm tiến vào sau.

“Tử Thanh...nàng...” Mặt nhất thời đỏ bừng, Nhã Hề có chút bối rối nhìn Tử Thanh.

“Nhã nhi...” Tử Thanh thì thầm bên tai nàng: “Đừng sợ, không phải ta muốn khi dễ nàng, ta chỉ muốn đem đến cho nàng cảm giác ấm áp một chút.”

Nhã Hề bình yên cười, bàn tay mềm mại xoa lên ngực Tử Thanh: “Vết thương còn đau không?”

Tử Thanh lắc lắc đầu: “Có nàng ở đây, một chút cũng không cảm thấy đau.” Nói xong liền kéo Nhã Hề ngồi lên giường, nắm lấy tay nàng, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay bị đông lạnh đến đỏ bừng của nàng, mềm nhẹ mà thương tiếc.

“Tử Thanh...” Trái tim Nhã Hề rung động mãnh liệt, một cổ ấm áp đầy chua xót trào dâng trong lòng.

“Ừ?” Tử Thanh nhẹ nhàng cười, nhìn nước mắt trong đôi mắt nàng: “Nếu mà khóc, ta sẽ khi dễ nàng.”

Nước mắt chảy xuống, Nhã Hề gất gao tựa vào lòng Tử Thanh, lệ rơi, nét mặt lại tươi cười như hoa: “Phu quân...thương tiếc là tốt rồi.”

Đáy lòng nóng lên, Tử Thanh nhẹ nhàng đẩy Nhã Hề ngã xuống giường, ngón tay chậm rãi cởi vạt áo nàng, đôi môi đã lạc xuống hai má nàng, dần dần di chuyển xuống, nóng cháy mà triển miên...

96. Q.4 - Chương 97: Danh Dương Tương Châu

Ngày mười hai tháng mười hai, cuối cùng Lạc Dương cũng bị An Lộc Sơn công phá.

Phụ tử Đông Kinh lưu thủ Lí Vũ cùng Ngự sử – Thừa Lô Dịch vì không chịu đầu hàng nên sau khi bị bắt liền bị An Lộc Sơn giết chết, Phủ doãn Hà Nam – Đát Hề Tuần đầu hàng An Lộc Sơn. An Tây Tiết độ sứ phụ trách thủ vệ Lạc Dương – Phong Thường Thanh, Cao Tiên Chi lựa chọn phòng thủ, thủ vững Đồng Quan không ra.

Lí Vũ...Khoảnh khắc lúc biết được Lạc Dương đã bị công phá, Tử Thanh hiểu được, tiểu tướng Lí gia ngạo khí đặc ý ngày đó đã bị chôn vùi trong dòng lịch sử.

Nếu Lạc Dương đã bị chiếm đóng, vậy tiếp theo An Lộc Sơn tiến đánh tất nhiên là Đồng Quan.

Nếu muốn chính diện cản trở đại quân tiến về phía tây thì vạn vạn lần không có khả năng, có lẽ chỉ có thể tập kích phía sau, bức hấn trở lại cứu viện thì may ra Đồng Quan mới có một đường sinh cơ.

Một giờ sau khi tin tức Lạc Dương bị công phá truyền đến, Tử Thanh liền hạ lệnh toàn quân nhổ trại, tập kích bất ngờ Tương Châu mà An Lộc Sơn đã chiếm lĩnh được, vô luận thế nào cũng phải có một tòa thành trì để cố thủ!

Toàn bộ tinh binh của An Lộc Sơn đều ở Lạc Dương, khi tin tức Tương Châu bị tập kích truyền đến, phát binh hay không phát binh cứu giúp, An Lộc Sơn khó xử đủ đường.

Lạc Dương mới tạm thời ổn định, nếu lúc này chia quân về cứu viện, vạn nhất hai mươi vạn quân đóng ở Đồng Quan mở cửa ra đánh bất ngờ thì Lạc Dương đã tới tay tất nhiên cũng sẽ bị đoạt lại, vậy thì biết bao nhiêu ngày vất vả gần đây sẽ coi như uổng phí!

Nếu như không chia binh quay lại cứu viện, Tương Châu bị đoạt mất, vậy thì phía sau sẽ có thêm một cái đinh, thực có khả năng tùy thời giết đến hậu quân của mình.

“Yến Tử Thanh cứ giao cho bản cung đi.” Trong thành Lạc Dương, Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng cười: “Bản cung không tin hấn còn có thể tránh thoát được một kiếp này.”

“Một khi đã như vậy, còn phải nhọc công công chúa trợ giúp lão tử giết tên tiểu tạp mao ngỗ nghịch phạm thượng này!” An Lộc Sơn thở phào nhẹ nhõm: “Truyền lệnh ba quân, nghỉ ngơi phục hồi nửa tháng, sau đó toàn quân chuẩn bị trường kì đánh chiếm Đồng Quan, cùng lão tử giết vào Trường An!”

Suất lĩnh năm vạn thiết kỵ Đột Quyết, Huyền Hoàng công chúa chậm rãi tiến binh về phía Tương Châu.

Sát thủ giết người không chết, Lạc Dương lại không bắt được người. Yến Tử Thanh, đến tột cùng thì người có bao nhiêu cái mạng?

Cấp bách tấn công suốt ba ngày, thành Tương Châu bị phá, Tử Thanh dẫn quân vào thành.

Một ngày sau, năm vạn đại quân của Huyền Hoàng công chúa xuất hiện ở ngoài thành Tương Châu, hạ trại giảng co.

Huyền Hoàng, người đến đây là thời khắc để quyết sinh tử sao?

Đứng trên đầu tường thành, Tử Thanh nhìn Huyền Hoàng công chúa ngồi trên lưng ngựa ở phía xa: “Công chúa điện hạ, biệt lai vô dạng?”

“Thù giết đệ đệ còn chưa báo được, bản cung đương nhiên không có việc gì.”

“Cha ta ở đâu?” Tử Thanh vội vàng đảo mắt nhìn qua chúng tướng phía sau Huyền Hoàng, không có một tia tung tích của Thanh soái.

“Thanh soái đương nhiên là ở Vân Châu giúp bản cung quản lí quân vụ, sau khi biết người bình biến phản bội bản cung, hấn vạn phần thương tâm.” Huyền Hoàng lạnh lùng cười: “Người thật đúng là kẻ bất hiếu!”

Tử Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ cần cha còn sống là tốt rồi.....”

“Yến Tử Thanh, bản cung cho người một ngày để trò chuyện cùng thân nhân, ngày mai đại quân sẽ công thành, đến lúc thành bị phá, bản cung muốn người cũng ném thử xem cái gì gọi là xương cốt cũng không còn!”

“Công chúa cứ phóng ngựa lại đây đi!” Nghiêm nghị cười, Tử Thanh vỗ lên tường thành: “Bầm thây ở Trường An, vĩnh viễn cũng không hối hận!”

“Vậy người cứ chờ đó cho bản cung, bản cung sẽ làm cho người phải hối hận vì những lời đã nói hôm nay.” Ghìm ngựa hồi doanh, Huyền Hoàng công chúa khẽ gạt nước mắt trên mặt, đệ đệ, người ở trên trời nhìn xem, ngày mai, ta muốn cừu nhân của người phải chết còn thống khổ hơn người!

“Tử Thanh.....” Triều Cẩm chậm rãi đi lên đầu tường, nhìn Tử Thanh đang nhíu mày trầm tư: “Một trận chiến này, nàng nghĩ nên đánh thế nào?”

Khóe miệng Tử Thanh khẽ nhếch: “Chiêu số ta có thể nghĩ đến, tất nhiên Huyền Hoàng cũng có thể, so với việc hao hết tâm tư suy nghĩ kì chiêu, vậy không bằng trực tiếp đối mặt với Huyền Hoàng, thống thống khoái khoái đánh một trận.”

Triều Cẩm hơi kinh ngạc: “Ta không ngờ nàng thế nhưng lại sẽ nghĩ được một tầng này.”

Tử Thanh cười nhìn Triều Cẩm: “Nàng nói xem, lần này ta đánh cược sẽ thua sao?”

Triều Cẩm lắc lắc đầu: “Ta không biết, kế sách của Huyền Hoàng không thua ta, trận chiến này nếu đi sai một phần, Tương Châu mà bị phá thì cái gì chúng ta cũng không còn.”

“Vậy thì cứ để Huyền Hoàng đi suy đoán chúng ta, chúng ta sẽ không đi phỏng đoán làm gì.” Tử Thanh bỗng nhiên cười, nhìn Triều Cẩm.

Đột nhiên trong nháy mắt hiểu được ý tưởng của Tử Thanh, Triều Cẩm gật gật đầu: “Vậy ta đi chuẩn bị.”

“Triều Cẩm!” Tử Thanh bỗng nhiên gọi nàng lại: “Lần này, để ta đi.”

“Tử Thanh...” Vô cùng kinh ngạc nhìn vào mắt Tử Thanh, Triều Cẩm tưởng như nhìn thấy một tia âm áp.

Tử Thanh tiến lên đỡ lấy hai vai nàng: “Nàng đã đủ khổ sở rồi...cứ ở lại trong thành Tương Châu an tâm ngủ một giấc đi, ta cam đoan, chờ nàng vừa mở mắt ra liền khẳng định có thể nhìn thấy điều kinh hãi.”

“Tử Thanh...” Thân mình bỗng nhiên run lên, Triều Cẩm cố nén nước mắt: “Nếu ta không thể làm cho nàng chút gì đó, sao nàng có thể nợ ta được? Kiếp sau, ta sợ nàng chỉ vô tình vừa thấy ta liền sẽ bỏ chạy...”

Tử Thanh giãn mi cười, buông tay ra: “Ta đột nhiên thực hiểu kì, nếu đường đường Sử tiểu thư tay cầm kim khâu, im lặng trong khuê phòng làm nữ công, vậy sẽ là hình ảnh thể nào nhỉ?”

“Nàng muốn nhìn?”

“Muốn nhìn.”

“Vậy để cho ta cùng nàng đánh xong một trận này, ta sẽ khâu cho nàng xem.”

“Nếu lúc này ta muốn nhìn thì sao?”

“Được, ta lập tức đi lấy kim khâu đến khâu cho nàng xem.” Triều Cẩm xoay người đi xuống dưới chân thành, bỗng nhiên như nghĩ ra cái gì nhìn vào mặt Tử Thanh: “Bộ dáng lúc nàng nói dối liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu, rõ ràng nàng không muốn ta cùng nàng đánh một trận này...” Buồn bã cười, Triều Cẩm nâng tay lau đi nước mắt: “Bất quá, ta thích câu nói dối này của nàng, kiếp sau, mỗi ngày ta sẽ đều vá y phục cho nàng, để nàng xem đủ.”

Tử Thanh nhàn nhạt cười: “Thật sự cái gì cũng đều không thể gạt được Sử tiểu thư nàng a.”

“Nếu nàng thua, ta sẽ khâu một hình con heo đóng lên mộ phần nàng, để mọi người trong thiên hạ chê cười nàng ngốc.” Xoay người sang chỗ khác, Triều Cẩm run giọng nói, cũng không quay đầu lại mà chạy về phía phủ nha của Tương Châu.

Tử Thanh, nàng thật ngốc, nàng thật sự cho rằng Huyền Hoàng công chúa dễ dàng đối phó vậy sao? Nếu ta không giúp nàng, nàng chiến thắng thể nào đây?

Triều Cẩm, ta biết nàng sẽ âm thầm trợ giúp ta lần này, nhưng mà, ta sẽ không để cho bàn tay nàng phải dính một chút máu tươi nào nữa, cho nên, Triều Cẩm, thực xin lỗi...

Tử Thanh yên lặng đi xuống thành lâu, đi về phía quân doanh Tương Châu

Vừa đi vào quân doanh, Tử Thanh không khỏi chấn động: “Nhã nhi, Hoắc cô nương, Nhược tiểu thư?”

Tam nữ đang băng bó cho người bị thương vội vàng đứng lên, nhìn Tử Thanh, nhẹ nhàng cười.

“Chúng ta tới nơi này giúp đỡ Hoắc tỷ tỷ chăm sóc thương binh, Tử Thanh ca ca huynh có thể yên tâm ra ngoài hảo hảo đánh giặc...” Trên gương mặt Lí Nhược đã không còn nụ cười như ánh mắt trời ngày xưa nữa: “Lạc Dương bị công phá, khi biết ca ca cùng cha mẹ tất nhiên không thể chạy thoát, ta đã muốn báo thù cho họ, nhưng ta cũng hiểu được chỉ một mình mình thì không thể, cho nên, ta muốn giúp cho Tử Thanh ca ca, chúng ta cùng nhau cố gắng.”

“Nhược tiểu thư, cảm ơn người.”

“Là ta phải cảm ơn huynh mới phải, Tử Thanh ca ca.” Lí Nhược lau đi nước mắt, nhìn Hoắc Hương: “Có huynh bảo hộ chúng ta, ta tin tưởng chúng ta đều sẽ bình an.”

“Ha ha...” Tử Thanh nhẹ nhàng cười, đảo mắt nhìn qua hai bàn tay đầy máu của Nhã Hề, thương tiếc thở dài: “Nhã nhi...”

Nhã Hề lắc lắc đầu: “Ta không sợ, Tử Thanh...”

Hoắc Hương khẽ nhún mày, ưu tư nhìn Tử Thanh: “Nhã Hề thật ra học được không ít cách chăm sóc vết thương, nếu người lại bị thương thì ta cũng không phải quan tâm.”

“A, vậy ta đây để báo đáp ân tình nguyện chịu nhiều thương tích một chút.”

“Không cần.” Nhã Hề vội vàng lắc đầu: “Đừng để bị thương nữa, được không?”

Tử Thanh hít một hơi thật sâu, im lặng gật đầu: “Được.”

Nói xong, Tử Thanh liền xoay người đi lên đài trước quân doanh, hào sảng cười: “Chúng tướng nghe lệnh, nay đại quân của Huyền Hoàng đã tới sát thành, đại thế ắt có một trường ác chiến, toàn quân lúc này đợi lệnh, cùng ta tập kích đại doanh Huyền Hoàng ở ngoài thành!”

“Tuân lệnh!” Tiếng hét của các tướng sĩ vang động đất trời, nhìn Tử Thanh giờ khắc này trên đài, anh khí trên nét mặt kia, thật giống như Thanh soái tái sinh vậy.

Tương Châu, nhất định sẽ có một hồi đại chiến oanh oanh liệt liệt.

Lúc ánh trăng bị mây đen che phủ, trời rất cực cũng đổ tuyết.

Bàn tay mềm mại nóng bỏng từ phía sau ôm chặt eo Tử Thanh, mái tóc dài tán loạn như trước cùng những sợi tóc của Tử Thanh quấn quít một chỗ.

Nhã Hề có chút sợ hãi, tựa đầu vào vai Tử Thanh: “Tử Thanh...”

Tử Thanh nhẹ nhàng cười, xoay người lại, không nỡ nhìn rằng mây đỏ nhuộm trên má nàng, ánh mắt rơi trên bờ môi căng đỏ mọng, nhịn không được mà nâng cằm nàng lên, hôn lên cánh môi đó.

Bối rối đáp lại nụ hôn của Tử Thanh, thân mình mềm mại của Nhã Hề dán sát lại thân mình Tử Thanh, ngã lên giường, hơi thở gấp gáp, khoanh khắc đôi môi rời xa nhau, Nhã Hề gắt gao ôm chặt Tử Thanh: “Tử Thanh, nàng phải bình yên trở về...”

Ánh mắt mê loạn quẩn luyến lưu chuyển trên gương mặt Nhã Hề: “Còn chưa khi dễ nàng đủ, ta sao có thể nỡ không trở lại đây?”

Nhã Hề ngượng ngùng cười, đột nhiên cắn lên vai phải Tử Thanh một cái.

“Đau a, nương tử khẩu hạ lưu tình.”

Đến khi một giọt máu tươi xuất hiện trên khóe miệng Nhã Hề, thân mình nàng liền nhẹ nhàng run lên: “Ta muốn vết thương này, là thương thể cuối cùng của nàng kiếp này.”

Cơn đau bỏng rát trên đầu vai khiến cho trái tim Tử Thanh một mảnh lửa nóng, nhẹ nhàng lau đi vết máu vương trên miệng Nhã Hề, Tử Thanh gượng cười: “Được.” Nâng tay áp lên ngực Nhã Hề: “Chờ ta trở lại, ta cũng muốn cắn một miếng ở chỗ này.”

“Nàng nỡ sao.....”

Đầu ngón tay vừa nhẹ nhàng di chuyển, khơi dậy vô hạn bối rối nơi đáy lòng Nhã Hề, đôi môi cuồng loạn của Tử Thanh rơi trên thân thể Nhã Hề: “Không nỡ...”

Ngàn vạn then thùng, Nhã Hề vòng tay quấn lấy thân thể nàng, Tử Thanh, ta chỉ mong giờ khắc này vĩnh viễn dừng lại.

Tử Thanh im lặng cùng Nhã Hề mười ngón tương khẩu, lần này không lặp lại một câu hứa hẹn cùng nắm tay thương yêu nhau cả đời kia nữa, ta biết, Nhã nhi, nàng hiểu những gì ta muốn nói.

Vào lúc canh ba, Tử Thanh mặc giáp đứng trên đài ở Tương Châu: “Nay năm vạn đại quân của Huyền Hoàng đang ở ngoài doanh, chúng ta chỉ có ba vạn người, binh lực cách xa, chúng ta không thể chống chọi, cho nên, chỉ cần năm trăm kỵ binh cùng ta ra khỏi thành gây hỗn loạn, một vạn người ở trung quân sẽ cùng cung tiễn thủ bảo vệ tốt Tương Châu, tả quân cùng hữu quân sẽ mai phục tại hai sườn trái phải Tương Châu, mỗi lần ta dẫn tới một chi quân địch thì các người hãy cùng nhau giết tới, trăm ngàn lần không thể lưu lại một người sống sót!”

“Tuân lệnh!”

“Vây, cùng ta xuất phát!” Tử Thanh hiên ngang đi xuống đài, trên lưng là trường cung cùng túi tên, eo đeo bội kiếm, dẫn theo chúng tướng sĩ chậm rãi đến chuồng ngựa, xoay người lên ngựa trước tiên: “Đi!”

“Tuân lệnh!” Hai vạn nhân mã liền xoay người lên ngựa, rung động thật sâu.

Cửa nam Tương Châu chậm rãi được mở ra, Tử Thanh dẫn theo năm trăm thiết kỵ lao ra, hai vạn nhân mã theo sát phía sau phân thành hai đội nhằm hai sườn phía đông tây đi tới.

“Đóng cửa thành lại, chớ để Triều Cẩm chạy ra!” Tử Thanh quay đầu hô lên với quân thủ thành.

“Tuân lệnh!” Cửa thành đóng lại, một bóng áo tím chạy trên đầu tường.

“Yến Tử Thanh!” Thanh âm Triều Cẩm vang lên, tựa hồ mang theo tức giận: “Như thế nào nàng lại có thể gạt ta hai lần? – Nàng muốn ta thêu cho nàng xem, nhưng vì sao khi ta trở lại nàng lại chạy tới quân doanh nói ban đêm canh bốn sẽ tập kích, nhưng đến khi ta chạy tới quân doanh thì nàng lại đã sớm ra khỏi thành, nàng...nàng thực quá đáng!”

Tử Thanh cười vang quay đầu: “Ta thế nhưng lại có thể lừa nàng hai lần, ha ha, Triều Cẩm, ta bỗng nhiên cảm thấy trận chiến này mình có thể thắng.”

“Nàng...”

“Nàng không tin ta?” Tử Thanh ngửa mặt nhìn khoảng không, nhìn những bông tuyết bay đầy trời: “Triều Cẩm, ta đánh thắng trở về muốn thật sự sẽ được nhìn thấy nàng thêu, lần này, ta tuyệt đối không lừa nàng.”

Ghìm ngựa quay đầu, Tử Thanh hít sâu một hơi: “Giá!”

Năm trăm người cười trong màn đêm tuyết rơi phi về phía đại doanh của Huyền Hoàng công chúa đèn đuốc sáng trưng.

Triều Cẩm lấy ra từ trong lòng một chiếc khăn tay màu trắng, chỉ thấy mặt trên thêu một con uyên ương cô độc lẻ loi dưới ánh trăng rằm: “Tử Thanh...kiếp sau, ta muốn tự tay thêu cả nàng lên nữa.”

“Bẩm báo công chúa, quả nhiên Yến Tử Thanh đột kích đêm nay!”

Bất động không hề lên tiếng, Huyền Hoàng công chúa đứng bên trong đại trường lạnh lùng cười: “So với Thanh tướng quân, hẳn thật sự quá non. Toàn quân án binh bất động, hẳn vừa vọt vào đại doanh, giết!”

“Công chúa điện hạ! Tối nay khó có dịp trời đổ tuyết, cảnh tuyết như thế này, sao có thể không ra thưởng lãm đây?” Thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên, khiến cho Huyền Hoàng công chúa hơi kinh ngạc.

Vén rèm từng bước đi ra khỏi đại trường, Huyền Hoàng công chúa chạm phải một đôi mắt hiền ngang không hề e ngại.

Cung đã kéo căng, tên đã lên dây, chỉ nghe “vút” một tiếng, phi tiễn đã bắn tới.

“Bảo hộ công chúa!” Đột Vân vội vàng rút kiếm, trường kiếm cắt đứt tên bắn tới, lại không ngăn cản được mũi tên bắn vào y giáp của Huyền Hoàng công chúa.

“Công chúa!”

Huyền Hoàng công chúa đẩy Đột Vân, ý bảo mũi tên vẫn chưa làm thương tổn đến thân thể mình. Hẳn thế nhưng lại không tiến vào doanh! Thế nhưng lại không tiến vào doanh!

Một tiếng “bảo hộ công chúa” của Đột Vân khiến cho chúng tướng sĩ mai phục trong doanh đều nhảy ra.

Thầm thở phào nhẹ nhõm, Tử Thanh ghìm ngựa quay đầu: “Thì ra công chúa có nhiều người cùng thưởng tuyết như vậy, Tử Thanh vẫn nên về trước nghỉ ngơi thôi.”

“Đừng để hắn chạy!” Huyền Hoàng công chúa giận dữ hạ lệnh: “Đuổi giết cho bản cung!”

Năm trăm thiết kỵ theo Tử Thanh chạy về phía mặt phải của Tương Châu, Tử Thanh nhìn lại truy binh đông nghìn nghịt phía sau, Huyền Hoàng, lần này người thật sự trúng kế rồi!

“Giết –!”

Mắt thấy truy binh Đột Quyết đã đuổi đến phía bên phải Tương Châu, Tử Thanh bỗng nhiên ghìm ngựa quay đầu: “Các tướng sĩ, cùng ta giết trở lại!”

“Tuân lệnh!”

Tử Thanh đặt trường cung lên lưng, rút kiếm ra khỏi vỏ: “Phục binh ở đâu?”

“Thiếu tướng quân! Ta đang chờ lúc này đây!”

“Để cho chúng ta vì cha, đánh thắng một trận này đi!” Lòng ngực nóng lên, Trử Thanh nghênh đón kỵ binh đầu tiên truy đuổi tới bên phải Tương Châu— trường thương đâm tới, Trử Thanh đưa tay vung lên, kiếm trong tay đâm thẳng vào sườn kẻ kia! Máu tươi bắn ra, người nọ bị đau bụng trường thương thương ra, Trử Thanh thuận theo đoạt lấy thương, khoảnh khắc trường kiếm được rút ra, đuôi thương đã hất người nọ xuống ngựa.

“Nơi này có phục binh! Có phục binh!”

“Mau rút! Mau rút!”

Dưới trời tuyết, hai quân giao phong, bắn lên người từng dòng máu nóng bỏng, tràn đầy bên tai là tiếng la hét kinh hoàng của tướng sĩ.

“Công chúa, bên kia có phục binh!”

Huyền Hoàng cắn chặt răng: “Trung quân cung tiễn thủ nghe lệnh, vòng bên trái theo phía bên phải của Tương Châu, từ mặt sau công kích Yến Tử Thanh, hậu quân cùng bản cung chỉ viện đánh tới bên trái Tương Châu, tối nay bản cung muốn Yến Tử Thanh phải chết!”

“Tuân lệnh!”

Đến khi tuần mã của Huyền Hoàng phóng như bay tới bên trái Tương Châu, thế nhưng bên này cũng vang lên tiếng kêu rên của tướng sĩ.

“Bên này...bên này cũng có phục binh!”

“Yến Tử Thanh!” Cẩm hân cắn răng, Huyền Hoàng không cam lòng ghìm cương ngựa, vì sao ngay cả một cái tiểu kế đơn giản như thế mà bản cung cũng mắc mưu? Vì sao!

“Tử Thanh, nàng không ngăn được ta tới giúp đâu!” Trên tường thành Tương Châu, thanh âm Triều Cẩm bỗng nhiên vang lên, chỉ thấy phía trên tường thành bên trái, đã rậm rạp đầy cung tiễn thủ, đều nhắm về phía Huyền Hoàng công chúa: “Bắn!”

Vạn tên cùng bắn, vài tên tiểu tốt Đột Quyết hoảng hốt giờ thuận che phía trước Huyền Hoàng công chúa: “Công chúa! Chúng ta rút về đi thôi!”

Thế cục đã định, cho dù Huyền Hoàng có không cam lòng đến đâu thì giờ phút này cũng chỉ có thể rút về: “Toàn quân hồi doanh!”

“Giặc cùng đường chó đuôi!” Tử Thanh ra lệnh một tiếng, dừng ngựa ngoài thành, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hoan hô của chúng tướng sĩ.

“Yến Tử Thanh! Sĩ nhục tối nay bản cung phải nhận, ngày sau tất sẽ hướng ngươi đòi lại gấp trăm lần!” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng mở miệng.

“Ta chờ ngươi!” Tử Thanh thản nhiên cười. Cha, Tử Thanh thắng rồi, Tử Thanh cũng không để người phải thất vọng.

“Tử Thanh!” Phía trên đầu tường, Triều Cẩm nén nước mắt nhìn gương mặt nàng: “Nàng có còn muốn xem ta không?”

“Xem! Vì sao lại không!” Tử Thanh giãn mi cười, giờ cao trường thương trong tay: “Chúng tướng nghe lệnh! Đỡ những tướng sĩ bị thương vào trong thành hảo hảo dưỡng thương, những người còn lại hãy chờ ở đó, thanh lí sạch sẽ hai bên sườn tả hữu Tương Châu, Huyền Hoàng công chúa đưa cho chúng ta ngựa, binh khí, y giáp, mũi tên, trường cung, bội kiếm, từng cái một đều chở về thành hết đi!”

“Tuân lệnh!”

Cửa đông, cửa tây bỗng nhiên rộng mở, Tử Thanh cưỡi ngựa tiến vào, nhảy xuống ngựa.

“Tử Thanh!” Triều Cẩm nhin không được chạy xuống đầu tường, hung hăng cho Tử Thanh một quyền: “Lần sau nàng lại gạt ta lần nữa, ta sẽ không bao giờ giúp nàng nữa!”

“Ha ha, vật nàng thù đâu?” Tử Thanh cười khế.

Thân mình Triều Cẩm chấn động: “Hôm nay nàng gạt ta hai lần, ta không cho nàng xem nữa!”

Tử Thanh nhìn gương mặt Triều Cẩm, thở dài: “Triều Cẩm, mặc dù nàng không cho ta xem, nhưng ta cũng có thể tưởng tượng được thứ nàng thù đến tận cùng thì có bộ dáng gì.”

“Nàng biết sao?”

“Xin hỏi Sử tiểu thư, trên ngón tay bị đâm bao nhiêu lần?”

“Nàng...thế nhưng lại chê cười ta!” Rốt cục Triều Cẩm cũng nghe hiểu được lời của Tử Thanh.

“Ha ha.” Tiếng cười lạnh lạnh vang lên, Tử Thanh vội vàng đảo mắt qua y giáp của mình, vết máu loang lổ ở trên đặc biệt chói mắt. Nét tươi cười bỗng nhiên cứng đờ, Tử Thanh nặng nề thở dài, ta như thế này, coi như là tay nhuộm đầy máu tươi rồi.

Ở ngoài Tương Châu, Huyền Hoàng công chúa thở hổn hển hung hăng vỗ lên ghế ngồi: “Như thế nào bản cung lại thất bại được!”

“Bẩm...bẩm công chúa, tối nay chúng ta tổng tổn hại năm ngàn quân...” Đột Vân cẩn thận hồi báo nhân số điểm binh.

“Bên Yên Tử Thanh thì sao?”

“Địch trong tối ta ngoài sáng, tất nhiên là không có bao nhiêu tổn thất...”

“Thật đáng hận!” Huyền Hoàng công chúa hung hăng cắn răng, đột nhiên cảm thấy một cổ vị tanh nồng trào lên cổ họng: “Chỉnh đốn toàn quân, ngày mai bản cung sẽ cường công Tương Châu!”

“Nhưng mà...công chúa, chúng ta không thể tổn hại thêm binh lực nữa!”

“Lời bản cung nói, ngay cả người cũng không nghe sao?”

“Mặt tướng không dám!”

“Vậy nghe lệnh bản cung, mau chóng chỉnh đốn toàn quân!”

“Tuân lệnh!” Không thể chần chừ mà chỉ có thể thở dài, nhìn về tái nhợt đến đáng sợ trên mặt công chúa, công chúa, vì báo thù mà đối với tánh mạng tướng sĩ Đột Quyết chúng ta người liền ngay cả một tia thương tiếc cũng không có sao.

97. Q.4 - Chương 98: Cố Thủ Thành Trì

Ngày thứ hai, quả nhiên Huyền Hoàng phát động tấn công mãnh liệt.

Ba ngày liên tục, cửa thành Tương Châu đóng chặt, tiếng trống trận ngoài thành vang lên như sấm, tiếng thét kinh thiên động địa.

Sau khi phân bố phòng thủ, Tử Thanh đứng trên đầu tường, nhìn đại quân công thành ở ngoài, tay đè lên bội kiếm, thở dài: “Cha, nếu người phải chứng kiến một ngày mà những tướng sĩ một tay người huấn luyện ra không thể không tương tàn lẫn nhau, cõi lòng người chắc hẳn sẽ rất đau đớn phải không?”

“Tử Thanh, chúng ta không thể chỉ cố thủ, nếu không lúc Tương Châu hết lương thực, đương nhiên thành sẽ bị phá.” Triều Cẩm nhíu mày nhìn chiến hỏa dưới thành, ẩn ẩn lo lắng.

“Nay chỉ có thể cố thủ.” Tử Thanh hít sâu một hơi: “Ta đang đợi thời điểm bọn họ mệt mỏi.”

Bỗng nhiên hiểu ra ý tứ Tử Thanh, Triều Cẩm nhìn gương mặt nàng, từ khi nào nàng lại trở nên thâm trầm như thế? Trong nháy mắt, ta cảm thấy nàng thay đổi rất nhiều...

Khóe miệng khẽ nở nụ cười, Tử Thanh đảo mắt bình tĩnh nhìn Triều Cẩm: “Triều Cẩm, nàng đoán xem trận này có thể thắng không?”

“Sẽ.” Triều Cẩm bình tĩnh nhìn Tử Thanh: “Ta tin nàng sẽ chiến thắng.”

“Ha ha...” Tử Thanh quay đầu nhìn về phía khói lửa cuộn cuộn phương xa: “Triều Cẩm, kiếp sau, ta hy vọng sẽ không phải là một thời loạn thế như vậy.”

Tử Thanh, nàng có biết, đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới kiếp sau với dáng vẻ thế này. Lòng Triều Cầm hơi nóng lên, nhẹ nhàng gạt đầu: “Ta cũng hy vọng như thế.”

“Triều Cầm, xòe tay ra.” Tử Thanh bỗng nhiên mở miệng, bình tĩnh nhìn nàng.

Chần chừ xòe tay ra, giờ trước mặt Tử Thanh, Triều Cầm bối rối nhìn nàng: “Tử Thanh, nàng muốn làm gì?”

“Nhớ kỹ sắc trắng nõn giờ phút này, đừng để cho bàn tay mình dính một chút máu tươi nào nữa.” Tử Thanh mỉm cười, đưa tay chỉ về phía bầu trời xa xa: “Triều Cầm, nếu lần này ta thắng, nàng có thể thêu cho ta đám mây kia không?”

“Tử Thanh...” Trái tim Triều Cầm bỗng nhiên đau nhói, thì ra nàng bảo ta thêu là vì muốn ta buông bỏ binh khí, không nhuộm một giọt máu nào nữa: “Một ngày ta còn là Sứ Triều Cầm thì không thể làm được.”

Tử Thanh nặng nề thở dài, chỉ còn lại một phiến trầm mặc.

Triều Cầm nhìn bóng dáng Tử Thanh thật sâu, đến tột cùng thì nàng đang nghĩ gì? Vì sao đột nhiên ta và nàng lại...xa xôi đến thế...

Trời chiều ngã về tây, đại quân Huyền Hoàng cường công không có kết quả, bây giờ liền thu binh.

“Là lúc này!” Tử Thanh nhìn tướng sĩ Đột Quyết dần dần lùi về phương xa, bỗng nhiên hét lên một tiếng mạnh mẽ: “Toàn quân nghe lệnh! Theo ta giết ra khỏi thành –!”

“Ta cũng...”

Tử Thanh bỗng nhiên vung tay lên, hai gã tướng sĩ hai bên đã giữ chặt lấy Triều Cầm: “Không được để Triều Cầm ra khỏi thành một bước!”

“Yến Tử Thanh!”

Nhẹ nhàng cười, Tử Thanh nhìn đôi mắt đầm lệ của nàng: “Nếu ta đại thắng trở về, nàng không thêu được, kiếp này ta lại nợ nàng một việc.”

“Được! Được! Nàng bảo ta thêu, ta sẽ thêu!” Triều Cầm cắn răng, lòng lại như đao cắt. Nàng dùng tính mệnh mình đi đương đầu với trận chiến này, sao ta có thể tỉnh tâm để thêu đây?

“Ta chờ.” Ta Thanh cười nhạt, bước xuống chân thành, chỉ nghe thấy tiếng trống trận lôi động vang lên trong thành Tương Châu, khoảnh khắc cửa nam mở rộng, Tử Thanh dẫn đầu đoàn quân giết ra.

Đại quân Đột Quyết sau một ngày mệt mỏi vạn lần không ngờ Tử Thanh sẽ ra khỏi thành đuổi giết, vội vàng ứng chiến, một bên là người kiệt sức, ngựa mệt mỏi, một bên thì dĩ dật dĩ lao*.

(*lấy khỏe đợi mệt)

Giữa cuộn cuộn khói lửa, sau khi giằng co một canh giờ thắng bại đã phân, một trận thắng vẻ vang.

“Theo ta xông lên tiến vào đại doanh! Giết –!” Tử Thanh kéo mạnh dây cương, dẫn theo mấy ngàn thiết kỵ phóng về phía đại doanh của Huyền Hoàng công chúa.

“Này...điều này sao có thể?” Huyền Hoàng công chúa không thể tin được nhìn đại quân mình đột nhiên tán loạn.

“Công chúa đi mau! Mạt tướng sẽ hộ tống phía sau!” Đột Vân đẩy Huyền Hoàng công chúa, phân phó thị vệ tả hữu mau chóng bảo hộ công chúa nhanh chóng rời đi.

“Bản cung tính toán ngàn kế, mưu tính vạn sách lược, vì sao lại không tính ra được một kế dĩ dật dĩ lao đơn giản như thế?” Huyền Hoàng công chúa không cam lòng lắc đầu, oán hận nhìn Tử Thanh: “Ta đường đường là Huyền Hoàng, sao có thể bại bởi người –!”

“Công chúa! Người đã khi nào bình tĩnh mà hảo hảo nghĩ tới chiến lược đâu?” Đột Vân đau đớn chất vấn, như thể đề tỉnh.

“Ta...” Thân mình công chúa đột nhiên chấn động, đứng vậy, đến tột cùng thì ta đang làm cái gì? Vì sao cho tới giờ cũng chưa từng nghe lời người dù một câu?

“Công chúa đi mau!” Đột Vân lại đẩy Huyền Hoàng một chút: “Nay quân ta tất nhiên đã bị đánh bại, nếu công chúa không đi, chắc chắn sẽ phải ngã xuống dưới kiếm của Yến Tử Thanh!” Nói xong, liền vội vàng nhìn thoáng qua đôi mắt đỏ như máu của Tử Thanh: “Hắn cũng thay đổi...giống như thành một...Thanh soái khác vậy...”

“Tướng quân.....bảo trọng!” Huyền Hoàng công chúa bị tướng sĩ Đột Quyết xung quanh gắt gao che dấu mà thối lui, một đôi con người tràn ngập hận ý hung hăng nhìn thẳng vào Tử Thanh – Yến Tử Thanh! Thù mới hận cũ, cho dù có hóa thành quỷ thì ta cũng sẽ không buông tha người!

“Chặn Huyền Hoàng lại! Ta muốn đổi ả lấy tính mạng cha ta!” Tử Thanh từ xa quát, kỵ binh tả hữu liền đột phá đại doanh, thế như chẻ tre.

“Thiếu tướng quân!” Đột Vân bỗng nhiên xoay thương ngăn trở đường đi của Tử Thanh: “Tha cho công chúa một mạng đi!”

“Trừ phi ả thả cha ta!” Tử Thanh hung hăng cắn răng.

“Thanh soái...Thanh soái đã mất rồi...Cho dù người có bắt được công chúa thì cũng không đổi được Thanh soái về đâu.” Đột Vân âm thầm cúi đầu, trường thương trong tay cũng buông thông xuống, hơn mười danh kỵ binh dĩ nhiên đem trường thương chỉ thẳng yết hầu hắn.

“Người...người nói cái gì?” Tử Thanh run rẩy giữ chặt ngựa, lắc lắc đầu: “Không phải sự thực, không phải sự thực.”

“Ngày đó Thanh soái lấy tính mệnh mình để đổi lấy mạng người, tha thiết can gián công chúa buông tha cừu hận, tự vẫn trước mặt công chúa...” Hai hàng lệ nóng nhỏ xuống, Đột Vân bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất: “Nay thủ hạ tinh nhuệ của công chúa đã bị hủy hết, nàng đã trở thành kẻ đáng thương, tin rằng nếu Thanh soái ở đây lúc này thì cũng sẽ niệm ơn tri ngộ năm đó với công chúa mà tha cho nàng một mạng.”

Bội kiếm trong tay bị quăng xuống đất, Tử Thanh rưng rưng lệ run lên: “Dùng cái chết để can gián thì có ích gì? Ắ vẫn muốn giết ta, vẫn như cũ không chịu buông tha, lại khiến cha vất bỏ tính mạng vô ích!”

“Thiếu tướng quân, mặt tướng cũng cầu người! Hãy tha cho công chúa một mạng đi.” Đột Vân dập đầu thật mạnh: “Van cầu người!”

“Giờ ta giết ả thì có ích gì?” Tử Thanh nắm chặt dây cương: “Cha có thể trở về sao? Có thể sao –?” Cha, người thực ngốc, người không làm cho ta thất vọng, Nhã Hề được cứu, lại khiến cho ta thất vọng về chuyện khác, một nhà chúng ta đoàn tụ đã hoàn toàn vô vọng!

“Đa tạ thiếu tướng quân! Đa tạ thiếu tướng quân!” Đột Vân vội vàng dập đầu.

“Chung quy là ả hại chết cha...” Tử Thanh bỗng nhiên thì thào mở miệng, nâng tay lên, chỉ về phương hướng Huyền Hoàng đào tẩu: “Ta không thể tha thứ cho ả! Không thể! Truy bắt! Nếu có chút phản kháng! Giết!”

“Tuân lệnh!” Tả hữu năm trăm kỵ binh tuân lệnh đuổi theo Huyền Hoàng.

“Thiếu...tướng quân...” Đột Vân hoảng sợ nhìn Tử Thanh: “Người...sao người có thể...”

“Là loạn thế bức đôi tay ta dính đầy huyết tinh...” Tử Thanh gạt đi nước mắt trên mặt, máu tươi trên ngón tay dính lên hai má, khuôn mặt từng ôn nhu như ngọc giờ phút này nhìn qua, lại thật đáng sợ.

“Người đi đi.” Đột Nhiên, Tử Thanh nhẹ nhàng phát tay: “Nhất định cha không muốn thấy huynh đệ của mình lại chết thêm một người, trận giết chóc này, đã đủ rồi...”

Trường thương đang đặt trên yết hầu Đột Vân được thu lại, Đột Vân nhìn phóng đáng Tử Thanh: “Thiếu tướng quân...”

“Trở về Đột Quyết, cưỡi ngựa thả dê, sống qua ngày tháng yên vui đi.” Tử Thanh mệt mỏi phát tay: “Chúng tướng nghe lệnh, thu dọn chiến trường, chúng ta trở về thành!” Vừa giục ngựa, Tử Thanh lập tức phóng về Tương Châu.

Bỗng nhiên kéo cương dừng ngựa dưới chân thành, Tử Thanh ngửa mặt chưa xót phát tay với Triều Cẩm: “Muộn một chút ta sẽ tới bắt nàng thêu đám mây cho ta!”

Nói xong, Tử Thanh liền giật bỏ áo giáp, hung hăng ném thật mạnh y giáp đầy máu tươi lên mặt đất, cha, vì sao giờ đây ta lại chán ghét huyết tinh đến vậy? Người nói cho ta biết, để tạo ra được một thiên hạ thái bình, đến tận cùng còn phải hy sinh bao nhiêu người nữa đây?

“Tử Thanh...” Nhiệt lệ chảy xuống, Triều Cẩm đau lòng nhìn bóng dáng Tử Thanh: “Ta sẽ thêu thật đẹp, thật đẹp.” Vì sao rõ ràng nàng đại thắng, lại chán nản như thế?

“Nhã nhi! Nhã nhi!” Nhảy xuống ngựa khi đến trước phủ nha, Tử Thanh vừa vội vàng cởi bỏ y bào đầy máu trên người, vừa hoảng loạn chà sát vết máu trên mặt.

“Tử Thanh...” Cả kinh nhìn hành động khác thường của Tử Thanh, Nhã Hề hoảng hốt đi lên ôm lấy thân mình run rẩy của nàng: “Nàng làm sao vậy? Rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Nhã nhi, ta không thích máu! Không thích máu!” Tử Thanh ôm lấy eo Nhã Hề, ngã vào lòng nàng, nước mắt rớt cuộc trào ra: “Nhã nhi, cha đã chết...cha đã chết...”

“Tử Thanh...” Hôn lên trán Tử Thanh, trái tim Nhã Hề mãnh liệt nhói đau, nước mắt chảy xuống, rơi lên mặt đất, từng giọt từng giọt vỡ tan.

“Cho tới giờ ta thế nhưng vẫn chưa từng hảo hảo hiếu kính người...Về sau cũng chẳng còn cơ hội bù đắp nữa...” Tử Thanh không ngừng nức nở trong lòng Nhã Hề, vì cái gì phải có nhiều người chết đến vậy? Vì sao?

“Tử Thanh, ta vẫn sẽ ở bên nàng...vẫn sẽ ở bên nàng...”

“Nhã nhi, có thể nào có một ngày ta cũng không còn nhìn thấy nàng nữa không?” Tử Thanh hoảng loạn nắm chặt tay Nhã Hề: “Ta không muốn lại có ai rời xa mình!”

“Sẽ không...Đời này kiếp này, ta sẽ vẫn mãi bên nàng...nếu có một ngày nàng không nhìn thấy ta, hãy tìm theo tiếng ca, nhất định có thể tìm được ta...” Ôm chặt đầu Tử Thanh, để nàng gần sát trái tim mình: “Phu quân gốc, Nhã nhi sẽ ở bên nàng cho đến bạc đầu...”

“Hảo...” Tử Thanh lắng nghe tiếng trái tim nàng đập chân chân thật thật, nhắm hai mắt lại: “Nhã nhi, cứ ôm ta như vậy, được không?”

“Được.” Nhã Hề gật đầu thật mạnh, cúi đầu hôn lên trán nàng: “Tử Thanh, nàng an tâm, ta sẽ không buông tay đâu.” Tử Thanh, mặc kệ tương lai thế nào, Nhã nhi vẫn sẽ ở bên nàng, không rời không bỏ.

Kỵ binh truy kích Huyền Hoàng công chúa cuối cùng cũng phải trở về vô ích, không phải là do không đuổi kịp Huyền Hoàng, mà là bởi trên đường gặp phải Sử Triều Nghĩa suất lĩnh tám ngàn viên quân, nên không thể không vòng trở về Tương Châu.

Sử Triều Nghĩa thấy Huyền Hoàng công chúa quân tinh nhuệ mất hết, giờ phút này với tám ngàn nhân mã mà công thành thì hoàn toàn vô nghĩa, lại biết Triều Cẩm nay đã ở Tương Châu, không chiếm được tiện nghi gì, vì thế Sử Triều Nghĩa liền mang theo Huyền Hoàng công chúa trở về Lạc Dương.

Cuối tháng mười hai năm Thiên Bảo thứ mười bốn triều Đại Đường, Đường Huyền Tông nghe hoạn quan giám quân vu cáo, lấy tội “Thất luật tang sư” xử trảm Phong Thường Thanh, Cao Tiên Chi. (1)

Đầu tháng giêng năm Thiên Bảo thứ mười lăm, An Lộc Sơn xưng Đại Yến hoàng đế ở Lạc Dương, đổi tên triều đại thành Thánh Vũ.

Sóc Phương Tiết độ sứ Quách Tử Nghi tiếp nhận hoàng mệnh tiến về phía đông thảo phạt An Lộc Sơn, tháng tư năm Thiên Bảo thứ mười lăm, Quách Tử Nghi đánh bại phản quân của Tiết Trung Nghĩa, thuận thế thu hồi hai quận Vân Trung và Mã Ấp.

Qua sự tiến cử của Quách Tử Nghi, triều đình bổ nhiệm Lí Quang Bát làm Hà Đông Tiết độ sứ. Lí Quang Bát dẫn quân từ Thái Nguyên ra, liên tục thu phục bảy tòa thành trì, thẳng đến Thường Sơn. (2)

Sử Tư Minh nghe được tin tức liền dẫn năm vạn đại quân từ phía tây bao vây Lí Quang Bát ở Thường Sơn. Quách Tử Nghi dẫn quân đông tiến, hội hợp với Lí Quang Bát, với mười vạn Đường quân đối chiến với Sử Tư Minh ở cửa môn thành nam, thu được toàn thắng.

Sa Hà đại thắng!

Gia Sơn đại thắng!

Quách Tử Nghi liên tục đánh bại đại quân Sử Tư Minh nhiều lần, chém giết mấy vạn phản quân, thanh danh cả thiên hạ đều biết tới. Trong lúc nhất thời, quan quân cùng dân chúng ở nhiều quận huyện Hà Bắc đều cùng nhau khởi nghĩa, tất cả đều hướng về Đường, nghênh đón Quách gia quân.

Lúc An Lộc Sơn đang ở Lạc Dương cao cao tại thượng trong giấc mộng hoàng đế bình tĩnh thì Hà Bắc đã bị chiếm đóng, tuyến giao thông ở hậu phương đã bị Quách Tử Nghi chặt đứt, chỉ còn lại mấy châu Biện, Trịnh, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cổ thủ Tương Châu nhiều tháng, Tử Thanh nghe được tin tức này, rốt cục trên khuôn mặt cũng xuất hiện vẻ tươi cười ngày xưa.

Đại kỳ với chữ “Đường” tung bay trên đầu tường, trong lòng bàn tay Tử Thanh nắm chặt thư tín Quách Tử Nghi viết đến liên quân bắc công Phạm Dương, trực tiếp đánh thẳng đến ổ giặc, tặng đá nhiều ngày đè nặng trong lòng rốt cục cũng biến mất.

Thiên hạ này, rốt cục cũng sắp bước ra khỏi thời loạn thế sao?

“Tử Thanh...” Triều Cẩm chần chừ gọi Tử Thanh một tiếng, nụ cười đã lâu chưa thấy này, làm cho Triều Cẩm hơi thất thần.

“Triều Cẩm, đám mây nàng thêu cho ta đâu?” Tử Thanh cười nhìn nàng: “Đã nhiều tháng trôi qua như vậy, thế nhưng ngay cả liếc mắt một cái ta cũng chưa nhìn thấy.”

“Ở trong này.” Triều Cẩm lấy từ trong lòng ra chiếc khăn tay có thêu đám mây từ mấy tháng trước: “Nàng bảo ta làm, ta đều làm cả.”

Tiếp nhận chiếc khăn từ Triều Cẩm, rốt cục Tử Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra thứ Triều Cẩm nàng thêu lại đẹp như vậy.”

Đáy lòng Triều Cẩm ấm áp, không khỏi cười: “Thật sự đẹp sao?”

Tử Thanh gật đầu: “Đúng vậy, về sau cần phải thêu nhiều hơn mới phải.”

Mây Triều Cẩm nhú lại, nhìn Tử Thanh: “Kiếp sau, nàng muốn ta thêu cho nàng bao nhiêu cũng được, nhưng kiếp này, đây là lần cuối cùng ta thêu thứ gì đó, ta không muốn làm một Sử Triều Cẩm ôn nhu như vậy...”

Tử Thanh lắc đầu: “Triều Cẩm...” Ta không phải muốn thay đổi nàng, ta chỉ mong nàng có thể an tâm sống qua mỗi một ngày, không cần phải đi bày mưu tính kế gì nữa.

“Tử Thanh ca ca! Tử Thanh ca ca!” Thanh âm Lí Nhược bỗng nhiên vang lên.

“Nhược tiểu thư? Làm sao vậy?” Tử Thanh nhìn mặt nàng, không biết là kinh hoàng hay là vui mừng?

“Quận chúa...quận chúa tẩu tẩu sắp sinh hài tử!”

“Ha ha, đây là chuyện tốt lắm a! Hoắc cô nương đâu?” Tử Thanh nhin không được cười to một tiếng.

“Hoắc tỷ tỷ cùng Nhã Hề đã ở đó giúp tẩu tẩu đỡ đẻ rồi, còn đặc biệt phái ta đến báo cho huynh biết chuyện này, Nhã Hề tỷ tỷ nói, nếu huynh biết, nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Vui! Ta đương nhiên vui rồi!” Tử Thanh vừa nói, vừa nhét chiếc khăn Triều Cẩm thêu vào trong áo: “Triều Cẩm, đi, chúng ta đi nhìn xem hài tử mới sinh!”

“Được...” Đã lâu không nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ như vậy của Tử Thanh, Triều Cẩm nén xuống nỗi chua xót trong lòng, đi theo Tử Thanh đến phủ nha.

Chân vừa bước vào phủ, một tiếng khóc thanh thúy của hài tử từ trong nội viện truyền ra.

“Hài tử của Lí công tử ra đời rồi! Sinh rồi!” Tử Thanh kích động vạn phần, nhin không được mà rảo bước tiến vào nội viện.

Nhẹ nhàng gõ cửa, Tử Thanh có chút chần chờ mở miệng: “Ta...có thể tiến vào nhìn xem hài tử được không?”

Nhã Hề cùng Hoắc Hương nhìn nhau cười, Hoắc Hương giao hài tử cho Nhã Hề ôm ấp, đứng dậy mở cửa.

“Hài tử ở đâu?” Câu đầu tiên Tử Thanh nói thật ra lại khiến cho Hoắc Hương có chút giật mình.

Hoắc Hương nhẹ nhàng chỉ về phía Nhã Hề: “Ồ trong lòng nường tử người.”

“A..... Tử Thanh chậm rãi đi qua, nhìn Nhã Hề giờ khắc này ôm hài tử mới sinh, thản nhiên cười, không khỏi ngẩn ngơ, Nhã nhi, nàng có biết lúc này nàng đẹp đến nhường nào không?”

Ánh mắt Tử Thanh rơi trên khuôn mặt hài tử kia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn nhăn có vẻ đặc biệt khả ái: “Nó...tên gọi là gì?”

Vân Hoan suy yếu nằm trên giường rơi lệ cười, nhẹ giọng nói: “Ta định đặt là Niệm Vũ...Hy vọng hài tử này sau có thể trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa như phụ thân nó...”

“Hay...tên này hay!” Tử Thanh gật đầu, đưa tay siết chặt vai Nhã Hề: “Nhã nhi, nàng biết không? Đã lâu rồi ta cũng chưa từng vui vẻ như vậy.”

“Ngốc...” Nhẹ nhàng trách Tử Thanh, Nhã Hề hơi dựa vào vai nàng: “Ta nghe tướng sĩ trong quân nói, thiên hạ sắp thái bình, hài tử này nhất định là mang điều hỉ đến cho chúng ta.”

Triều Cẩm đứng ở cửa, rưng rưng nhìn Tử Thanh cùng Nhã Hề, nhin không được trong lòng một trận đau đớn, thiên hạ sắp thái bình, mà ta, có phải cũng nên tìm một chỗ để trải qua một kiếp này hay không? Chờ lời hứa kiếp sau của Tử Thanh nàng với ta? Bất chi bất giác, nước mắt chảy xuống, Triều Cẩm lặng yên xoay người, Tử Thanh, Nhã Hề, chúc hai người kiếp này bạch đầu đão lão, ân ái triền miên...

Tử Thanh, kiếp sau, nàng chính là của một mình ta...

Rơi lệ cười, Triều Cẩm gạt đi nước mắt.

(1) Lí do Cao Tiên Chi và Phong Thường Thanh bị trảm: do hoạn quan Biện Lệnh Thành vu cáo “vô cớ bỏ thành, giải tán quân và tự ý giảm khẩu phần của binh lính”

(2) Một chút thông tin về Lí Quang Bất và các trận chiến với An Lộc Sơn.

vi.wikipedia.org/wiki/Lý_Quang_Bất

98. Q.4 - Chương 99: Tiến Lên Phía Bắc Tới Sóc Phương

Từ sau khi Đường Huyền Tông chém Phong Thường Thanh, Cao Tiên Chi, liền bổ nhiệm lão tướng Ca Thư Hàn làm thống soái, trấn thủ Đồng Quan.

Phản quân An Lộc Sơn ở Lạc Dương rơi vào thế khó xử, cường công Đồng Quan nhiều tháng không được, nếu Quách Tử Nghi thật sự ở phía sau tập kích sào huyệt ở Phạm Dương thì trường loạn thế này đương nhiên sẽ kết thúc.

Nhưng mà, vạn vạn lần không nghĩ tới, Đường Huyền Tông cùng Dương Quốc Trung ở sau thế nhưng vì muốn mau chóng bình định chiến loạn liền hạ chỉ bức Ca Thục Hàn suất lĩnh hai mươi vạn đại quân ở trong Đồng Quan ra xuất chiến tập kích Lạc Dương.

An Lộc Sơn khổ sở chờ đợi nhiều ngày, chờ chính là một kết quả như vậy!

Ai cũng không nghĩ tới, tình thế đang tốt đẹp thế nhưng lại nghịch chuyển Càn Khôn trong nháy mắt. Ca Thục Hàn xuất binh Đồng Quan giao chiến cùng An Lộc Sơn, kết thúc với việc thảm bại, khiến toàn thiên hạ khiếp sợ!

Không quá một ngày, Đồng Quan bị An Lộc Sơn công phá, Tây Kinh Trường An cũng sắp bị chiếm đóng.

“Hôn quân!” Tử Thanh đứng trên đầu tường thành Tương Châu, nhin không được mà hung hăng mắng.

Đồng Quan vừa bị phá, Trường An tất bị đánh chiếm, nếu chờ An Lộc Sơn quay lại tập kết binh lực tấn công Tương Châu thì tuyệt đối sẽ không chống đỡ nổi quá ba ngày.

Chuyện tới nước này, việc có thể làm chỉ có thể là bỏ qua Tương Châu! Đi tới Sóc Phương hội hợp với Quách Tử Nghi, sau đó mới lại mưu tính hậu kế!

Thở dài, Tử Thanh không thể nề hà đi xuống tường thành, trầm giọng phân phó tướng sĩ thủ thành: “Truyền lệnh chúng tướng, một ngày sau, toàn quân bắc thượng Sóc Phương!”

“Tuân lệnh!”

Bóng đêm thâm trầm, canh bốn.

Ngọn nến sắp tàn, ánh nến có chút mỏng manh.

Nhìn gương mặt Tử Thanh say ngủ, Nhã Hề mỉm cười nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai nàng, đau lòng nhìn vài lọn tóc bạc trên mái đầu, loạn thế đã hơn một năm này, nhất định nàng rất mệt, rất mệt phải không?

Lặng yên tựa sát trái tim nàng, Nhã Hề khẽ nhíu mi, phải lang bạt khắp nơi, bắc thượng Sóc Phương, lòng nàng nhất định không dễ chịu gì.

“Ngốc...đang làm gì thế?” Khóe miệng Tử Thanh khẽ cong, mở mắt ra, thâm tình nhìn Nhã Hề: “Trời sắp sáng rồi, nếu không mau ngủ một chút, ngày mai trên đường sẽ không ngủ được đâu.”

Nhã Hề chỉ nhẹ nhàng lắc đầu; “Ta không ngủ, muốn nhìn nàng một lát.”

Nâng gương mặt Nhã Hề, Tử Thanh ôn nhu cười: “Ta cũng hiểu, ngắm nhìn nàng thế nào cũng đều thấy không đủ...”

“Không đứng đắn.” Nhã Hề ngượng ngùng cười, thản nhiên đón nhận ánh mắt Tử Thanh: “Tử Thanh, đừng mãi chuyện gì cũng một mình mình chống đỡ, được không?”

Tử Thanh khẽ cười: “Ta làm sao mà một mình gánh vác chứ? Nàng cũng đã giúp ta đó thôi, giặt y phục cho tướng sĩ, nấu cơm, băng bó vết thương, nếu không có nàng, ta tất nhiên không thể an tâm ở sa trường giết địch.” Nói xong liền nắm chặt hai tay Nhã Hề, đau lòng nhẹ nhàng hôn lên, đôi môi lưu luyến vết chai trên tay nàng: “Ta tin rằng trường loạn thế này rồi sẽ qua đi, sẽ đến ngày nàng không cần phải đao y bông để giặt y phục nữa, không cần lại nhìn thấy những vết thương nhỏ máu nữa.”

“Đến lúc đó, ta còn muốn giặt y phục cho nàng, chỉ vì nàng, tẩy đi bụi đất trên xiêm y...” Nhã Hề mỉm cười khát vọng: “Vẫn tẩy cho đến ngày nào đó chúng ta đều bạc trắng mái đầu.”

“Nhã nhi, đã lâu ta không nghe nàng hát, nhảy múa, đánh đàn...” Tử Thanh ôm chặt lấy Nhã Hề, môi dừng lại trên cổ nàng.

Hai khóa thân mình quần quýt cùng một chỗ dần dần nóng lên, Nhã Hề đỏ mặt hoảng hốt đè lại môi Tử Thanh: “Nàng...nàng như thế này...thì ta hát thế nào được?”

“Ha ha...” Dời tay nàng, Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Tại ta có thể nghe mà, xướng [Tử Dạ Ca] đi...”

“Ca cũng có thể...” Nhã Hề then thùng liếc nhìn Tử Thanh, ngã vào lòng nàng, có chút bối rối: “Nhưng nàng không được được một tác lại muốn tiếng một thước xằng bậy a.”

“Được...” Tử Thanh nhắm mắt lại, ôm lấy thân mình Nhã Hề: “Ta sẽ hảo hảo nghe tiếng ca của Nhã nhi.”

“Triều tư xuất tiền môn, mộ tư hoàn hậu chữ. Ngữ tiểu hướng thùy đạo, phúc trung âm ức nhữ. Lãm chẩm bắc song ngọa, lang lai tị nông hi. Tiểu hỉ đa đường đột, tương liên năng kỉ thì.....”

(Buổi sáng ta nghĩ chàng sẽ đi vào từ cửa trước, buổi tối lại nghĩ chàng từ cửa sau trở về. Ta nói với chàng những lời nhiều như vậy, muốn mỉm cười với chàng, chàng lại không ở đây, ta chỉ có thể thầm nghĩ tới chàng. Ta gối đầu dựa bên song cửa phía bắc, chàng tới khiến ta liên thập phần cao hứng, ta vội vàng muốn được gặp chàng, không biết thời gian chàng cùng ta ở chung một chỗ còn có thể được bao lâu.....)

Nhã Hề ca thật sự thấp, lại vẫn uyển chuyển đưa tình như trước.

“Nhã nhi.” Tử Thanh bỗng nhiên mở mắt, nhíu mày: “Ta không thích câu kia – tương liên năng kỉ thì.”

Nhã Hề vội vàng mỉm cười lắc đầu: “Kia chỉ là một câu thơ thôi mà, không phải nàng vẫn luôn ở bên ta sao?”

“Nhã nhi...” Đột nhiên Tử Thanh run rẩy hôn lên môi nàng: “Ta...muốn...”

Thâm tình đáp lại đôi môi Tử Thanh, đôi bàn tay mềm mại của Nhã Hề trườn lên cổ nàng, ngượng ngùng cười, như gần như xa, thấp giọng nói: “Ta đã biết...nàng sẽ làm loạn mà.....”

“Ai bảo nàng là Nhã nhi của ta chứ?”

“Nàng cũng chỉ biết khi dễ người ta...”

Ngọn nến vụt tắt, căn phòng chìm vào bóng tối.

Nhã nhi, ta chỉ muốn dành trọn tình cảm kiếp này để yêu thương nàng, nhưng vì sao trường loạn thế này lại không buông tha để chúng ta an an tĩnh tĩnh cùng nắm tay nhau đến bạc đầu?

Tử Thanh, cuộc đời này được lọt vào mắt xanh của nàng, Nhã nhi đã không còn gì tiếc nuối...Nhã nhi không sợ loạn thế, không sợ chiến hỏa, sợ chính là trái tim nàng cứ tiếp tục đập mỗi như thế...Còn Triều Cẩm, Tử Thanh, suốt bao năm qua người đó đã trả giá vì nàng nhiều lắm, ta biết cõi lòng nàng phải chịu dày vò, nếu có cơ hội, ta sẽ để nàng hoàn trả...

“Nhã nhi, nàng không nghiêm túc...” Thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên bên tai.

Nhã Hề nhẹ nhàng cười: “Nàng khi dễ người ta lại còn muốn người bị khi dễ nghiêm túc sao?”

Tử Thanh ngẩn ra, bỗng nhiên đỏ mặt, đem Nhã Hề đặt dưới thân: “Ta lại càng muốn nàng nghiêm túc thì sao?”

“Hảo...phu quân đại nhân...” Nhã Hề ôm chặt Tử Thanh, nhiệt liệt đáp lại đôi môi nàng, vô thanh vô thức, hai giọt nước mắt lăn xuống nơi khóe mắt, những ngày hạnh phúc thế này, nếu có một ngày sẽ không còn nữa, Tử Thanh, nàng sẽ thế nào đây?

“Nhã nhi, ta chỉ mong toàn tâm toàn ý ở bên nàng đến già...”

“Ta cũng vậy...”

“Kia vì sao nương tử lại rơi lệ?”

“Ta là cảm động...”

“Ngốc...”

Một đêm lưu luyến triền miên, nhưng cuối cùng cũng đến lúc phải bắt thượng Sóc Phương.

Sửa lại y giáp cho Tử Thanh, Nhã Hề nhìn nữ tử oai hùng bất phàm trước mắt, không khỏi ngẩn ngơ: “May mà nàng không để cho công chúa gì đó nhìn thấy.”

“Ha ha, đúng vậy, vì sao ta không làm cái gì phò mã, quận mã nhỉ?” Tử Thanh bỗng nhiên bật cười.

“Tốt lắm, tới Sóc Phương gặp Quách tướng quân, nàng có thể hỏi xem.” Nhã Hề chu miệng, xoay người đi.

Tử Thanh lắc đầu, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng: “Nhã nhi, công chúa hay quận chúa gì đó, đều không liên quan tới ta – chúng ta nên xuất phát thôi.”

“Ân.” Gật gật đầu, Nhã Hề cười nhìn Tử Thanh rời khỏi vòng tay nàng, cầm lấy bọc hành lý bên giường: “Đi thôi.”

Tử Thanh cười nhẹ, cùng Nhã Hề ra khỏi phòng.

“Triều Cẩm?”

Triều Cẩm cười khê: “Loạn thế còn chưa kết thúc, đương nhiên phải theo các người bắc thượng, sao, không cho ta đi?”

Tử Thanh lắc đầu cười: “Đương nhiên là phải đi, bằng không một mình nàng ở giữa loạn thế, sao ta có thể yên tâm đây?”

Triều Cẩm chần chừ nhìn Nhã Hề: “Để ý lời nàng nói, bằng không buổi tối nương tử nàng sẽ không để nàng vào phòng mất.”

Nhã Hề nhẹ nhàng lắc đầu, đem bọc hành lý giao cho Tử Thanh, tiến lên giữ chặt tay Triều Cẩm: “Triều Cẩm, chúng ta lên xe ngựa trước đi, không cần phải để ý đến nàng.”

“Nhã...” Tử Thanh kinh ngạc nhìn Nhã Hề.

Triều Cẩm hơi ngạc nhiên: “Nhã Hề người...”

Nhã Hề im lặng lắc đầu, chỉ kéo Triều Cẩm đi ra ngoài phủ nha.

Tử Thanh giãn mi cười, sau liền nhú mày, Triều Cẩm, nếu đến Sóc Phương mà Quách Tử Nghi làm khó dễ nàng bởi vì phụ thân nàng là Sử Tư Minh, ta sẽ không tiếc hết thân để bảo hộ nàng chu toàn.

Vân Hoan vừa mới sinh không lâu, không nên để vất vả, nhưng lại không thể không đi, chỉ có thể chuẩn bị hai cỗ xe ngựa, một chiếc phủ kín chắn mềm, để Vân Hoan và tiểu Niệm Vũ ngồi xe bắc thượng. Một chiếc khác chở Hoắc Hương, Lí Nhược, Nhã Hề, Triều Cẩm bắc thượng.

Đại Đường Thiên Bảo năm thứ mười lăm, ngày mười ba tháng sáu, lúc rạng sáng Đường Huyền Tông đã chạy thoát khỏi Trường An, cuối cùng Trường An cũng bị An Lộc Sơn đánh chiếm, vùng Hà Bắc, bởi vì hai kinh đều rơi vào tay phản quân, liền thấp thỏm lo âu, không lâu sau đó, dưới sự chinh phạt của đại quân Sử Tư Minh, cũng bị chiếm đóng.

Huyền Tông chạy trốn về phía tây đến Mã Ngôi Pha (1), binh sĩ không chịu đi nữa, Long vũ đại tướng quân Trần Huyền Lễ phát động binh biến, thỉnh giết Dương Quốc Trung cùng Dương Quý Phi, truyền thuyết oanh liệt liệt “Tam lang biệt Ngọc Hoàn” rốt cục cũng trình diễn. (2)

Thiên trường địa cửu hữu thì tẫn,

Thử hận miên miên vô tuyệt kì. (3)

Một trường loạn thế, một đoạn “Trường hận ca”, cuối cùng Huyền Tông tiến vào đất Thục, thái tử Lí Hành ở Linh Châu tự mình đăng cơ, sách sử gọi là Đường Túc Tông. (4)

Rốt cục cũng đến Sóc Phương, Quách Tử Nghi nhìn thấy Tử Thanh dẫn dắt bốn vạn đại quân mới chiêu nạp ở Tương Châu đến đầu nhập, liền vạn phần kích động.

“Yến tướng quân, Tử Nghi vì Đại Đường đã tạ tướng quân nhiều năm cố thủ Tương Châu, vất vả rồi.” Quách Tử Nghi hai bên tóc mai bạc phơ bước xuống ngựa quỳ gối, Tử Thanh cả kinh vội vàng xuống ngựa đồng dạng quỳ rạp xuống đất.

“Quách tướng quân đừng như vậy, đây là việc Tử Thanh nên làm mà.”

“Ha ha, anh hùng xuất thiếu niên! Nếu Đại Đường có thêm vài người như Yến tướng quân thì trảng loạn thế này sợ là sẽ không tiếp tục kéo dài lâu như thế.” Quách Tử Nghi nhìn Trường An: “Đáng tiếc...đáng tiếc...”

“Quách tướng quân, ngài là danh tướng lưu danh sử sách, Trường An sẽ được thu phục trở về thôi, ngày đó sẽ không xa.” Tử Thanh ôm quyền cúi đầu, rốt cục cũng thấy được một người trong lịch sử ở ngay trước mặt, lòng Tử Thanh vẫn không nhịn được mà kích động.

“Đến! Đến! Mau vào thành!” Quách Tử Nghi đứng dậy chỉ về phía sau: “Hoàng thượng chờ đã lâu rồi!”

Tử Thanh sững sốt: “Hoàng thượng?”

“Không sai, còn có một người nữa, chắc chắn sẽ khiến người kinh hãi!”

“Kinh hãi?” Tử Thanh lại kinh ngạc.

“Vào đi!”

“Toàn quân vào thành!” Tử Thanh hạ lệnh, chúng tướng liền nhất tề hô vang: “Tuân lệnh!”

Binh giáp rung động, tuy là bỏ thành mà chạy, lại không giảm sĩ khí nửa phần.

Quách Tử Nghi nhìn Tử Thanh cùng quân đội của nàng, có những tinh binh lương tướng này, Đại Đường có hi vọng khôi phục rồi.

Trong phủ nha Sóc Phương, cứ cách ba bước liền có một gã tướng sĩ thủ vệ, thật sự là đương kim thiên tử giá lâm nên mới cẩn thận bố phòng như thế.

Quay đầu quân phó cận vệ đưa nữ quyến đi xuống dàn xếp, Tử Thanh theo Quách Tử Nghi tiến vào phủ nha.

Long bào tuyền hoàng sắc ánh vào trong mắt trước tiên, Túc Tông hoàng đế râu dài mắt phượng kinh hãi vạn phần đi lên đón: “Yến tướng quân, một đường vất vả rồi!”

“Tử Thanh bá kiến Hoàng Thượng.” Tử Thanh vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Miễn lễ miễn lễ, mau mau đứng dậy.” Túc Tông vui mừng nâng Tử Thanh dậy: “Tình phi thường nói với trẫm Yến tướng quân người thiếu niên vũ dũng, là nhân tài hiếm có đương thời, nay có người tương trợ, Đại Đường quả có hi vọng rồi.”

“Tình phi?” Tử Thanh bối rối.

Túc Tông gật đầu, nhìn về phía sau, chỉ thấy nơi đó có một nữ tử hoa phục đứng thẳng hai mắt hàm lệ, đúng là Tô Tình đã mất tích nhiều ngày!

“Tô cô nương!” Tử Thanh kinh hãi: “Không, hẳn là Tô nương nương mới phải, Tử Thanh vô lễ, còn thỉnh thứ tội!”

Tử Thanh, cuộc đời này rốt cục vẫn còn cơ hội gặp lại người!

Tô Tình tiến lên nhàn nhạt cười: “Yến tướng quân không cần đa lễ, nếu không phải năm đó người cứu giúp, sao bản cung có thể có ngày hôm nay?”

Túc Tông ha hả cười: “Tuy rằng Tình phi xuất thân là linh nhân ở Trường An, nhưng từ khi làm thê tử trẫm, khắp nơi vì trẫm, chẳng sợ Trường An bị đánh chiếm, cũng không rời không bỏ trẫm, trẫm có được một người thê tử thế này, cuộc đời này thực an ủi. Yến tướng quân năm đó người cứu Tình phi, coi như là cứu trẫm, ngày sau khi nghịch tặc được bình ổn, trẫm đương nhiên sẽ trọng tạ.”

Tử Thanh cười cúi đầu: “Hoàng thượng quá khen rồi.”

“Người đã làm rất tốt!” Túc Tông bỗng nhiên tiến lên vỗ vai Tử Thanh: “Cùng là dòng dõi Lí Đường, bảo vệ phiên non sông Đại Đường này, còn cần người tương trợ Hoàng thúc!”

“Hoàng...” Tử Thanh kinh hãi.

“Thanh nhi!” Thanh âm Đoạn phu nhân bỗng nhiên vang lên, thân mình Tử Thanh không khỏi run lên.

“Nương...” Lòng Tử Thanh đau xót, xa cách nương nhiều năm, thì ra người vẫn còn đây, người còn mạnh khỏe!

Nhịn không được quỳ rạp xuống đất, Tử Thanh nghẹn ngào rơi lệ: “Hài nhi bất hiếu, loạn thế không thể bảo hộ nương, hại người một mình phiêu bạt bên ngoài, người cứ mắng con, đánh con đi!”

“Hài tử ngốc...” Đoạn phu nhân ôm chặt lấy đầu Tử Thanh: “Con còn sống, chính là an ủi lớn nhất đối với ta rồi.”

“Nương...nhưng mà cha người...”

Hít một hơi thật sâu, Đoạn phu nhân nhin không được mà nước mắt rơi xuống: “Ta biết...kiếp sau, ta sẽ ở Bạch Mã Tự chờ chàng, nghe chàng nói một câu – thực xin lỗi.”

“Nương...”

“Quảng An hoàng muội, người chết rồi thì thôi, nay các người mẫu tử gặp lại, là việc vui lớn a.” Túc Tông cười nắm tay Tô Tình tiến lên: “Lúc trước phụ hoàng đã sai lầm một lần, lần này ca ca sẽ không sai lầm nữa, thật vất vả mới ở Trường An loạn lạc gặp được Hoàng muội người, trẫm quyết định trả lại phong hào Quảng An cho người, ban thưởng hoàng thất Yến Tử Thanh làm Thái Bình Quận vương, lĩnh hàm Thảo Ngịch Thiếu tướng quân.

“Tạ Hoàng Thượng...” Đoạn phu nhân quỳ xuống đất cúi đầu, nghẹn ngào không nói nổi nên lời.

Túc Tông thở dài: “Trẫm còn quyết định truy phong Yến Thông làm Thượng tướng quân, Trung Nghĩa vương, cho phép lập mộ chôn y quan và di vật ở dưới chân núi Hoàng lăng, để dân kính ngưỡng.”

“Tạ Hoàng thượng...” Lòng Tử Thanh nóng lên, cha, người có nghe thấy không?

Túc Tông nhíu mày: “Các người và trẫm đều là người một nhà, lúc không có ngoại thân, cứ gọi trẫm một tiếng Hoàng huynh, Hoàng thúc đi.”

“Được, Hoàng huynh.”

“Hoàng...thúc...” Tử Thanh bỗng nhiên siết chặt quyền đầu: “Tử Thanh còn có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Hoàng thất cứ nói.”

“Sử Triều Cẩm tuy là nữ nhi của Sử Tư Minh, nhưng nhiều năm qua lại ở bên người Tử Thanh bày mưu tính kế, cố thủ Tương Châu, mặc dù phụ thân phản nghịch, nhưng nữ nhi lại vô tội...”

“Trẫm hiểu ý người, thiên hạ này khó còn có được một nữ tử đại nghĩa bậc này, trẫm ban thưởng cho nàng phong hào Quang Nghĩa Quận chúa, chỉ mong bách tính trong thiên hạ lấy đó làm tấm gương!” Túc Tông cười gật đầu: “Trẫm còn biết người cũng giống trẫm, cũng có một vị linh nhân kiêu thế, trẫm cũng ban thưởng nàng...”

“Hoàng thúc, người có thể khoan dung đối đãi với Triều Cẩm, Tử Thanh đã vạn phần cảm kích rồi, về phần Nhã nhi, làm thê tử Tử Thanh, vậy là đủ.” Tử Thanh lại quỳ gối: “Đa tạ Hoàng thúc.”

“Ha ha, hôm nay thật sự là ngày lành, trẫm rất cao hứng!”

“Vi thần chúc mừng Thánh Thượng!” Quách Tử Nghi cười quỳ xuống, nhìn Tử Thanh: “Sau này còn phải dựa vào Quận vương điện hạ đồng lòng cùng vi thần bình loạn bảo vệ giang sơn Đại Đường.”

“Tử Thanh sẽ tận hết sức!”

(1) Mã Ngôi pha, hay Mã Ngôi dịch, là tên một quán dịch, cổ chỉ nay thuộc huyện Hưng Bình, tỉnh Thiểm Tây.

(2) Chuyện tình giữa Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi rất nổi tiếng trong lịch sử.

(Ai thích thì xem thử phim Dương Quý Phi bí sử)

(3) Trích trong “Trường hận ca” – Bạch Cư Dị.

Thiên trường địa cửu hữu thì tẫn,
Thử hận miên miên vô tuyệt kì.

Dịch:

Thiên trường địa cửu có khi tận,
Hận này dằng dặc mãi không nguôi.

(4) Đường Túc Tông

* Bonus:

Mã Ngôi Pha

Huyền Tông hồi mã Dương phi tử
Vân vũ nan vong nhật nguyệt tân
Chung thị thánh minh thiên tử sự
Cảnh Dương cung tĩnh hựu hà nhân

(Trịnh Điền)

Chú thích:

Cảnh Dương cung tĩnh: là cái giếng trong cung Cảnh Dương đời Trần Hậu Chủ; khi quân Tùyn tiến chiếm hoàng cung, 2 cung nữ trốn trong giếng này rồi bị bắt sống.

Sơ lược cổ sự:

Khi quân An Lộc Sơn chiếm tới Đồng Quan rồi, Trường An bị uy hiếp, Huyền Tông phải chạy vào Thục lánh nạn. Khi tới Mã Ngôi quân sĩ đòi giết Dương quý phi mới chịu đi tiếp. Vua đành thuận cho thắt cổ nàng.

– Dịch nghĩa –

Quán Mã Ngôi

[Khi Đường] Huyền Tông quay ngựa trở về [Trường An] thì Dương [quý] phi đã chết. [Dù] mặt trời mặt trăng [lúc mọc lúc lặn] luôn đổi mới, nhưng tình yêu của hai người khó mà quên được.

Rút cuộc nhà vua đã xử sự thật anh minh [giết quý phi].

[Nếu không, tích cũ lặp lại] ai sẽ là người trốn dưới giếng cung Cảnh Minh [để bị bắt]?

– Bản dịch của Nguyễn Minh –

Huyền Tông trở lại, Dương phi vong
Tuế nguyệt đổi thay, tình ái không
Rốt cuộc nhà vua đáng thánh đế
Cảnh Dương giếng cạn ai ngồi trong?

– Bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn –

Vương về, phi chẳng còn đây
Đêm đông ngày gió đổi thay thôi đành
Việc triều đẩu xót đoạn tình
Trốn sâu Giếng Cảnh có thành được đâu

99. Q.4 - Chương 100: Lập Kế Liên Hoàn

Sau khi Tử Thanh hội hợp với Quách Tử Nghi, An Lộc Sơn liền dẫn binh vây công Sóc Phương, lâu ngày cũng chưa hạ được.

Cung Đại Minh thành Trường An, ngẫu nhiên lại nghe thấy tiếng người trong cung rơi lệ.

An Lộc Sơn dẫn quân đánh vào Trường An, bản tính bạo ngược đại thịnh, nếu có chút không hài lòng ai, thì kẻ đó không chết cũng trọng thương, bộ hạ người Hồ nếu coi trọng nữ tử của người đó, liền tùy tiện bị chúng khi dễ.

Toàn bộ Trường An, lòng người hoảng sợ, không chịu nổi dù một ngày.

Bậc thềm cung điện lạnh như băng, bất giác lại là một năm trời đông giá rét.

Mặc áo da cừu, Huyền Hoàng công chúa đứng trên thềm đá hoàng cung Đại Minh, ngón tay gắt gao siết chặt nên lên lan can đầy tuyết phủ: “Thành Trường An này, vốn nên thuộc về bản cung...”

Đột Vân đi theo phía sau nàng bung dù tiến lại, che chắn tuyết rơi cho nàng: “Công chúa, nếu đã đi sai bước đầu tiên, sẽ không sai bước thứ hai nữa, chúng ta chỉ có tám ngàn quân tinh nhuệ, đừng nói là thành Trường An này, cho dù là một cái tiểu trấn lúc này thì chúng ta cũng không đánh hạ được.”

“Ta không cam lòng!”

“Ngày mai chúng ta hướng hoàng đế Đại Yến thỉnh từ giả trở về Đột Quyết đi, nay chúng ta thiếu binh ít tướng, ở lâu thêm một ngày, mặt tướng sợ sẽ sinh biến.”

“Bản cung không quay về!” Huyền Hoàng công chúa giận dữ nghiêng rằng: “Thù của đệ đệ chưa báo, giang sơn cũng không đánh hạ được, nếu ta cứ như vậy trở về, nhất định sẽ làm ấy tên vương tử chết tiệt kia chê cười!”

“Công chúa a, hà tất còn chấp nhất cừu hận như vậy?” Đột Vân âm thầm thở dài.

“Người không hiểu được bản cung!” Huyền Hoàng công chúa quay đầu lại, trên mặt đều là nước mắt lạnh như băng: “Ta đã thua, là vì ta không đủ bình tĩnh, như giờ phút này, ta bình tĩnh hơn bất kì lúc nào!”

“Công chúa?” Bỗng nhiên thanh âm của An Khánh Tự vang lên.

Huyền Hoàng công chúa lau đi nước mắt trên mặt, cười tiến lại nghênh đón An Khánh Tự: “Vương gia ngài đến rồi.”

Lòng Đột Vân phá lệ lạnh như băng, công chúa a công chúa, người đến tốt cùng thì muốn tới khi nào mới có thể tỉnh ngộ đây?

An Khánh Tự chần chừ nhìn Đột Vân: “Công chúa mời ta lại đây là...”

Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng xua tay, cho tả hữu thị vệ cùng Đột Vân đều lui đi hết: “Các người đi xuống đi.”

Âm thầm lui ra, Đột Vân tuyệt vọng lắc đầu, Thiếu tướng quân, xem ra Đột Vân thực sự nên làm theo như lời người nói, trở về Đột Quyết thả ngựa chăn dê, sống nốt quãng đời còn lại...

Huyền Hoàng công chúa nhìn tòa cung điện nguy nga trước mặt: “Vương gia ngài chẳng lẽ không muốn một mình có được hết thảy tất cả nơi này?”

“Công chúa người...”

“Bản cung biết hiện tại Vương gia ngài rơi vào tình cảnh khó xử, nếu muốn phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ có một con đường có thể đi.”

“Đường gì?”

“Lục thân bắt nhận.”

Bốn chữ thần nhiên rơi vào tai An Khánh Tự, giống như một ngọn sóng kinh thiên, làm cho cõi lòng vĩnh viễn cũng không bình tĩnh được.

Huyền Hoàng công chúa thần nhiên cười: “Từ xưa đến nay chốn cung đình vốn vô tình, muốn quân lâm thiên hạ, tất nhiên là phải có chút hy sinh, Người cũng biết đó, Yến hoàng đệ hạ cũng không thích người, thẳng đến ngày hôm nay, đôi khi còn nhớ tên con hoang phản nghịch An Khánh Ân kia, người tân tân khổ khổ đánh hạ giang sơn, chẳng lẽ không sợ sẽ có một ngày chấp tay dâng cho người khác sao?”

“Không!” An Khánh Tự cắn chặt răng: “Từ khi đại ca bị Đại Đường hoàng đế giết chết thì ta chính là trưởng tử! Ngôi vị hoàng đế này không truyền cho ta thì có thể truyền cho ai?”

“Người là trưởng tử, nhưng người cũng không phải nhi tử độc nhất, lời bản cung nói, tin tưởng người hiểu.” Huyền Hoàng công chúa lặng lẽ cười: “Nếu người có chút hùng tâm, bản cung thực có thể trợ giúp người một tay.”

“Công chúa muốn thế nào?”

Huyền Hoàng công chúa vỗ vỗ tay, sau cây cột sơn đỏ chói cách đó không xa, một gã hoạn quan mặc lam sam chậm rãi đi ra.

An Khánh Tự không khỏi hít một hơi: “Là người! Lí Trư Nhi!” Tên Lí Trư Nhi này là người hầu nhiều năm bên người An Lộc Sơn, coi như là tâm phúc của An Lộc Sơn, nếu vừa rồi hắn nghe thấy được những lời này rồi đem nói cho An Lộc Sơn, vậy chỉ sợ cái mạng nhỏ này của mình chỉ có chết!

Huyền Hoàng công chúa đề lại thân mình đang hoảng loạn của An Khánh Tự: “Người nhìn kĩ lại xem hắn rốt cuộc là ai?”

Chỉ thấy Lí Trư Nhi nhẹ nhàng tóm lấy cằm, dưới màn đêm đầy tuyết rơi chậm rãi kéo xuống mặt nạ da người che bên ngoài, dĩ nhiên lại là kẻ năm đó đột nhiên bỏ đi – Lăng Trọng!

“Sao...như thế nào lại là người?”

“Mỗi hận đoạn tử tuyệt tôn, ngày ngày đều muốn báo, Vương gia nếu muốn đăng đại bảo, Lăng Trọng nguyện ý trợ giúp một tay.” Lăng Trọng đột nhiên cắn hận mở miệng.

“Các người...từ khi nào thì các người...”

Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng cười: “Nếu đều có chung mục đích, vậy chỉ cần một ánh mắt liền sẽ có thể biết được ai là địch? Ai là bạn?” Bỗng nhiên tiến một bước tới gần An Khánh Tự: “Ngôi vị hoàng đế gần trong gang tấc, nếu Vương gia do dự, bản cung đành phải đi tìm người khác thôi.”

“Chậm đã!” An Khánh tự hít sâu một hơi: “Để ta nghĩ đã.”

Huyền Hoàng công chúa tà ác cười: “Vậy Vương gia ngẫm lại cho kỹ ngay tại đây đi, bản cung lại đi ước hạ với vị Vương gia khác, nói vậy sẽ có một người nguyện ý.”

“Ta làm!”

Huyền Hoàng cùng Lăng Trọng nhìn nhau cười: “Hảo! Thống khoái!”

“Qua mấy ngày nữa, Yến hoàng sẽ mang binh vây công Thái Nguyên, đây chính là một cơ hội, Vương gia, người cũng không thể lâm trận bỏ chạy đó.” Lăng Trọng hơi nhắc nhở.

“Ta sẽ không.”

“Bản cung liền trước tiên xưng với Vương gia một tiếng – tham kiến đệ hạ.”

“Ha ha, ái khanh miễn lễ.”

Công Nguyên năm 757, Đường Túc Tông niên hiệu Chí Đức, tháng giêng năm thứ hai, An Khánh Tự sát hại phụ thân An Lộc Sơn, tự mình xưng đế, niên hiệu Tái Sơ. Ra lệnh cho Sử Tư Minh trở về bảo vệ Phạm Dương, để lại Thái Hi Đức chờ tiếp tục vây công Thái Nguyên.

An Lộc Sơn vừa chết, Túc Tông liền chiếu lệnh cho Quách Tử Nghi dẫn quân thủ hộ kinh sư, lại dụng độ với đội quân tinh nhuệ của An Lộc Sơn, không thể không lui về cố thủ quận Võ Công. Đường Túc Tông cầu thắng nên sốt ruột, lấy điều kiện vô sỉ “Ngày thành công, thổ địa, sĩ thứ* thuộc về Đường, vàng bạc, nữ tử thuộc về Hồi Hột” để mượn tộc Hồi Hột mười lăm vạn binh, ra lệnh cho nhi tử là Lí Dự làm Đại nguyên soái của binh mã thiên hạ, cùng Tử Thanh đang nam hạ đánh chiếm Trường An, rốt cục, sau một năm này, Trường An được thu lại.

(*sĩ thứ: học giả và bách tính bình dân)

Thiên hạ đại chấn, bách tính Trường An nước mắt chảy dài hoan nghênh Lí Dự cùng Tử Thanh tiến vào Trường An, nỗi lo lắng vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu thành Trường An rốt cục cũng tan đi. Tin chiến thắng truyền vào Phượng Tường điện, chúng thần nhất tề cúi mình chúc mừng Túc Tông.

Quách Tử Nghi nam hạ cùng Đường quân hội hợp ở Trường An, công quá Đồng Quan, tấn công đến Lạc Dương, liền bức An Khánh Tự đại bại chạy trốn, lui về Nghiệp thành.

Từ đó, thuộc cấp tinh nhuệ cùng binh lính người Hồ của An Khánh Tự đều quy thuận về Sử Tư Minh ở Phạm Dương. Một bên là thủ lĩnh loạn quân sốt ruột tử thủ, một bên là tướng quân nắm giữ đại quyền trong tay, giữa hai người trong lúc đó không thể không sinh ra nghi kỵ.

Lo lắng mất chủ trương, An Khánh Tự hoảng loạn muốn tìm Huyền Hoàng công chúa hỏi kế sách, nhưng mà nào còn tung tích Huyền Hoàng công chúa đây? Từ lúc Trường An bị vây công trong hỗn loạn, Huyền Hoàng công chúa đã sớm mang theo tám ngàn thiết kỵ Đột Quyết lặng lẽ cưỡi ngựa chạy tới Phạm Dương.

Thiên hạ ngày nay ai có binh mã, ai là kẻ mạnh, nếu muốn tiếp tục quất tháo thiên hạ, chỉ có thể đi tìm một ngọn núi càng đáng tin cậy hơn để dựa vào.

Đến khi Huyền Hoàng công chúa đi vào Phạm Dương, Sử Tư Minh còn đang vì chuyện có nên xuất binh hay không mà phát sầu.

“Phụ soái, công chúa đến đây!” Sử Triều Nghĩa vui mừng đón Huyền Hoàng công chúa vào Sử phủ.

Đi thẳng vào vấn đề, Huyền Hoàng công chúa chỉ nhẹ nhàng cười: “Không cần cứu An Khánh Tự, lấy binh lực của hần, ngăn trở được sự vây công hơn một năm là không có vấn đề, nay quân tiên phong của Lí Đường đang mạnh, vừa lúc dụng độ với An Khánh Tự, Sử tướng quân có thể ngư ông đắc lợi!”

“Công chúa xin chỉ giáo cho?”

“Sau đó, Sử tướng quân tốt nhất nên quy thuận Đại Đường!” Huyền Hoàng công chúa đột nhiên thốt lên một câu, thực khiến cho Sử Tư Minh cùng Sử Triều Nghĩa đại kinh thất sắc!

“Ta là phản quân, thế nhưng công chúa người lại bảo ta hàng Đường? Không phải là tự tìm đường chết sao?” Sử Tư Minh nghi hoặc khó hiểu.

“Đây là kế một hòn đá ném trúng hai con chim.” Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ; “Thứ nhất, nếu tướng quân tuyên bố hàng Đường, nhưng mà binh quyền trong tay, chỉ cần không vào Trường An thì Đại Đường cũng sẽ không xuống tay với người, sẽ đối đãi với người cố kỵ lễ độ mọi cách, quân tiên phong sẽ lại càng dồn toàn bộ chú ý đến An Khánh Tự.” Chuyển mắt nhìn Sử Triều Nghĩa: “Thứ hai, ngôi vị hoàng đế của An Khánh Tự vốn có được bất chính, bị bức vào đường cùng, tất nhiên sẽ vì mạng sống mà tìm mọi cách lấy lòng tướng quân người, cho dù người có muốn ngôi vị hoàng đế thì hần cũng không thể không cho, đến lúc đó tướng quân là danh chính ngôn thuận lên làm tân hoàng của Đại Yển.”

“Nhưng mà...” Sử Triều Nghĩa càng thêm lo lắng: “Triều đình sao có thể dễ dàng tin tưởng chúng ta sẽ quy thuận như thế được?”

Huyền Hoàng công chúa bình tĩnh nhìn Sử Tư Minh: “Về việc này, tất nhiên còn phải nhìn Sử tướng quân ngài.”

“Ta?” Sử Tư Minh lại càng khó hiểu.

“Mấy năm nay, nữ nhi bảo bối Sử Triều Cẩm kia của người tuy rằng chưa từng lộ diện trên chiến trường, nhưng mỗi một trận chiến thắng của Yển Tử Thanh, tất nhiên đều xuất phát từ nàng hiền kế — bản cung

quan sát nhiều năm như vậy, phát giác mỗi khi đụng độ với binh mã của tướng quân, Yến Tử Thanh luôn để lại ba phần đường sống, tin rằng nữ nhi kia của người nhất định là nhớ kỹ tình cảm với người phụ thân như người. Nếu người có thể viết một phong thư đưa tới Trường An, lời nói khẩn thiết, câu câu đầy tưởng niệm, chỉ cần có thể đả động Sử tiểu thư, tin rằng chuyện tướng quân hàng Đường, Lí Đường tất nhiên sẽ tin tưởng.”

“Người muốn ta lợi dụng Cẩm nhi?” Sử Tư minh cả kinh.

“Nữ nhi này của người, lúc người khởi sự lại đi giúp đỡ viện quân, nay cũng không phải là muốn lấy mạng nàng, mà chỉ lợi dụng dùng nói một câu tin tưởng mà thôi, có gì khó xử?” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng hỏi, một câu liền đụng ngay đến chỗ đau của Sử Tư Minh.

“Phụ soái, công chúa nói rất đúng, Triều Cẩm vốn dĩ là nên hướng về người, nhưng nàng lại vì một tên nam tử mà làm ra rất nhiều chuyện có lỗi với người, chúng ta chỉ lợi dụng cái miệng nàng một chút, cũng sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng, sao lại không thể? Cha, người thiên vị nhiều năm như vậy rồi, lúc này đây, cũng nên khiến nàng trả lại cho người!” Sử Triều Nghĩa không phục, mở miệng nói.

“Cái này...”

“Có thể đoạt được thiên hạ dễ như trở bàn tay, Sử tướng quân thực sự tuyệt không động tâm?” Huyền Hoàng công chúa nhướn mày hỏi.

“Ta...” Hít một hơi thật sâu, Sử Tư Minh hỏi Huyền Hoàng công chúa: “Thật sự sẽ không làm hại đến tính mạng Cẩm nhi?”

“Bản cung đảm bảo, sẽ không.” Huyền Hoàng công chúa gật đầu: “Hơn nữa nếu là do bản cung đem thư tín tự tay đưa đến Trường An, hoàng thất Lí Đường sẽ tin tưởng hơn ba phần.”

“Vậy...còn phải nhờ công chúa rồi.” Sử Tư Minh gật đầu thật mạnh, Cẩm nhi, con cũng nên trả lại cho cha vài thứ gì đó.

“Tốt lắm...thỉnh Sử tướng quân lập tức viết một bức thư đi.”

Huyền Hoàng công chúa âm lãnh cười, Sử Triều Nghĩa lặng yên nhìn nàng, nữ nhân này, đột nhiên lại trở nên khó hiểu như thế.

Một khắc sau, bức thư đã hoàn thành.

Huyền Hoàng công chúa tiếp nhận lá thư, hơi ôm quyền với Sử Tư Minh: “Lần này bản cung đi Trường An, ba ngày sau, Sử tướng quân có thể truyền ra khắp thiên hạ, người suất lĩnh thủ hạ mười ba quận tám vạn binh mã hàng Đường.”

“Được!” Sử Tư Minh gật đầu.

“Chúng ta đây liền cấp cho Lí Đường một vở diễn, kể trong kể! Ha ha.” Khóe miệng Huyền Hoàng công chúa khẽ nhếch, một mặt tiểu ý quỷ dị xuất hiện.

Huyền Hoàng công chúa hít một hơi thật dài, đệ đệ, lúc này tỷ tỷ sẽ không thất bại nữa...Giờ đây, ta muốn Yến Tử Thanh, Sử Triều Cẩm, Nhã hê...các người một người cũng không sống được!

Cho dù chết, bản cung cũng muốn kéo các người cùng xuống địa ngục!

100. Q.5 - Chương 101: Tư Minh Hàng Đường

Sử Tư Minh thống lĩnh mười ba quận cùng tám vạn binh mã hàng Đường, lời vừa nói ra, thiên hạ khiếp sợ.

Thành Trường An, cả triều văn võ bá quan kịch liệt thảo luận, rốt cuộc là nên tin hay không nên tin? Tranh cãi quyết liệt hơn nửa tháng, Túc Tông vẫn không hạ quyết định quyết tâm tin tưởng Sử Tư Minh.

“Khởi bẩm vạn tuế, ngoài thành Trường An có Đột Quyết Huyền Hoàng công chúa suất lĩnh tám ngàn thiết kỵ cầu kiến bệ hạ, nói là muốn cùng bệ hạ nói chuyện kể sách cùng nhau bình định phản loạn.”

“Các khanh gia, các người nói trăm có nên gặp nàng hay không?” Túc Tông nhíu mày nhìn văn võ đại thần trên đại điện: “Huyền Hoàng công chúa này lúc trước cầu kết với An Lộc Sơn tấn công Lạc Dương, nay như thế nào lại đột nhiên nghĩ đến việc cùng bình định phiên quân với trăm?”

Mày Tử Thanh nhíu chặt lại, Huyền Hoàng, lúc này người đến tột cùng là muốn làm gì?

Quách Tử Nghi ôm quyền bước ra khỏi hàng: “Hồi vạn tuế, bây giờ đang là thời cơ mấu chốt tiêu diệt An Khánh Tự, nay bất luận Sử Tư Minh đến tột cùng là hàng thật hay giả thì nhiều bằng hữu thế nào cũng tốt hơn so với có thêm địch nhân, huống hồ chỉ có tám ngàn thiết kỵ, có lão thần ở đây, nếu nàng dám lộ ra một tia ý định phản loạn nào, trong vòng một khắc lão thần cũng có thể bắt được nàng!”

“Vậy nghe lời Quách nguyên soái!” Túc Tông hơi khoát tay chặn lại: “Cho gọi nàng vào điện đi.”

Qua thời gian một chén trà nhỏ, Huyền Hoàng công chúa một thân hắc sắc hồ cừu bước vào điện, hơi cúi mình với Túc Tông: “Đột Quyết Huyền Hoàng, tham kiến Đại Đường bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Túc Tông khoát tay: “Người đâu, dọn chỗ.”

Thị vệ gần đó liền đem ghế gỗ đến để phía sau Huyền Hoàng công chúa: “Thỉnh công chúa ngồi.”

Huyền Hoàng công chúa lắc lắc đầu, khuôn mặt lộ sắc thê lương: “Huyền Hoàng hổ thẹn, Đại Đường bệ hạ không truy cứu hành vi bất cẩn tùy hứng của Huyền Hoàng, từng trợ Trụ vi ngược, điều đó đã đủ thấy bệ hạ anh minh, nay ban thưởng cho ngồi, Huyền Hoàng vạn lần không dám.”

Tử Thanh bình tĩnh nhìn mặt nàng, người thật sự tỉnh ngộ sao?

Chỉ thấy Huyền Hoàng công chúa vẽ mặt đầy xấu hổ: “Lúc trước Huyền Hoàng bị cừu hận che mờ hai mắt, hai phen ba bận muốn làm hại Thái Bình Quận vương, nay thật sự hối hận đã làm vậy.” Giương mắt chống lại ánh mắt nghi hoặc của Tử Thanh: “Là bản cung sai rồi, bản cung thẹn với tướng sĩ Đột Quyết đã chết, ta không hận người, một chút cũng không hận.”

Tử Thanh nghiêm túc nhìn nàng: “Công chúa, đến tột cùng thì muốn nói gì?”

Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Tử Thanh: “Huyền Hoàng đã biết sai, Thái Bình Quận vương có nguyên một nụ cười xóa hết thù hận không?”

Tử Thanh hoảng hốt: “Công chúa người...” Trong hồ lô của người rót cuộc là định bán thuốc gì?

“Công chúa!” Túc Tông từ long ỷ đứng lên, đi xuống, tự tay nâng dậy Huyền Hoàng công chúa mặt đầy nước mắt: “Nếu công chúa khoan dung độ lượng, nguyên ý một nụ cười xóa hết thù hận, vậy tin rằng Thái Bình Quận vương sẽ không cố chấp không tha.” Nói xong, ánh mắt dừng lại trên mặt Tử Thanh: “Trẫm nói đúng không?”

“Hoàng Thượng nói đúng.” Tử Thanh cúi đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Túc Tông thở phào nhẹ nhõm: “Công chúa đường xa mà đến, trăm định là vì công chúa đón gió tẩy trần, chỉ có điều Trường An mới thu phục không bao lâu, trong thành vật tư thiếu thốn, chỉ sợ công chúa phải chịu chút ủy khuất.”

“Bệ hạ khoan dung tha thứ, Huyền Hoàng đã vạn phần kinh hỉ, làm sao còn cảm thấy ủy khuất?” Huyền Hoàng công chúa nín khóc mỉm cười, bỗng nhiên nhướn mày, lấy từ trong lòng ra bức thư Sử Tư Minh viết cho Triều Cấm, đưa cho Túc Tông: “Còn đây là thư nhà mà Phạm Dương Sử tướng quân nhờ bản cung giao cho Sử tiểu thư, Sử tướng quân và bản cung giống nhau, đều hối hận vì những chuyện đã làm, còn thỉnh bệ hạ thay mặt chuyển thư cho Quang Nghĩa Quận chúa.”

Túc Tông tiếp nhận thư tín: “Sử Tư Minh quả thực là muốn hàng Đường?”

Quách Tử Nghi nhíu mày nhìn Huyền Hoàng công chúa, lắc đầu nói: “Sử Tư Minh đến tột cùng là quy thuận Đường hay không, bệ hạ vốn vẫn cân nhắc kỹ càng, nay nếu thư nhà nơi tay, không bằng đọc ngay ở đại điện này? Vạn nhất là Sử Tư Minh thú bị dồn vào đường cùng, dùng kế gì muốn liên hệ tin tức với Quang Nghĩa Quận chúa thì sao?”

Tử Thanh thở dài, cho đến ngày nay, nguyên lai vẫn có người không tin tưởng tấm lòng Triều Cấm.

“Quách nguyên soái nói có lí.” Túc Tông nói xong liền mở thư ra, nhưng thấy trong đó Sử Tư Minh viết đều là những lời tưởng niệm đối với nữ nhi, đồng dạng thân là phụ thân, Túc Tông đọc những câu này xong, đều cảm lấy lòng có chút xót xa.

“Quách nguyên soái, xem ra chúng ta đều hiểu lầm Sử Tư Minh.” Nói xong, Túc Tông liền đem thư đưa cho Quách Tử Nghi.

Quách Tử Nghi mau chóng đọc lướt qua, không khỏi chấn động: “Sử Tư Minh quả thực là muốn hàng Đường?”

“Hàng hay không hàng, không bằng trầm thử một lần xem?” Nói xong, Túc Tông đem thu hồi thư, giao cho Tử Thanh: “Nếu Quang Nghĩa Quận chúa trú ngụ lâu dài ở Quận vương phủ của ngươi, vậy thư này liền giao cho ngươi để đưa cho Quận chúa. Hiện tại trầm thấy là Sử Tư Minh yêu quý cùng tưởng niệm nữ nhi, nếu phụ tử bọn họ thực sự tình thâm như vậy, tin rằng Quang Nghĩa Quận chúa tất sẽ thương tâm rơi lệ, nếu như thế, vậy hãy mau chóng báo lại.”

“Vi thần linh mệnh.” Tiếp nhận thư, lòng Tử Thanh bỗng nảy sinh một trận bất an, từng nghe Triều Cẩm nói qua, Sử Tư Minh quả thực có tình phụ tử đối với nàng, nhưng mà tuyệt đối sẽ không sâu đậm đến mức này! Rốt cục thì có âm mưu gì?

Nhìn Tử Thanh đứng tại chỗ, Túc Tông vỗ vỗ vai nàng: “Tử Thanh còn không đi giao thư?”

“Hoàng Thượng người là muốn Tử Thanh đi ngay bây giờ?” Tử Thanh kinh ngạc.

Túc Tông gật đầu: “Trầm muốn nhanh chóng biết, Sử Tư Minh đến tốt cùng là quy hàng thật hay giả? Trầm cũng có thể điều quân trợ giúp tiền tuyến cho tốt, khẩn cấp tập trung tiêu diệt An Khánh Tự.”

“Vậy...vi thần cáo lui.” Tử Thanh ôm quyền, rời khỏi đại điện, đi về phía Quận vương phủ của mình.

Bên trong đại điện, Quách Tử Nghi nhìn thân ảnh Tử Thanh đi xa dần, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cúi đầu với Túc Tông: “Bệ hạ, nếu Sử Tư Minh thật sự quy thuận, vi thần có một kế này có thể chế trụ hắn.”

“Quách nguyên soái mời nói.”

Quách Tử Nghi gật đầu: “Nếu hứa gả ái nữ Sử Triều Cẩm của hắn cho hoàng tộc Đại Đường, thứ nhất, Sử Tư Minh cùng Đại Đường sẽ thành quan hệ thông gia, nếu hắn còn phản, tất nhiên cũng sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng là bất nghĩa. Thứ hai, nếu hắn thật sự không để ý đến thanh danh, khư khư cố chấp, chúng ta đây đại để có thể dựa vào việc hắn thương yêu nữ nhi mà đạt được hiệu quả khiến hắn ném chuột sợ vỡ đồ.”

“Lời này của Quách nguyên soái cực kỳ có lý!” Túc Tông mỉm cười: “Cho dù Sử Tư Minh có giả ý quy thuận thì nếu có thể để con cháu Đại Đường cưới được vị nữ Gia Cát này, đối với Đại Đường ta cũng là một loại phúc khí.”

“Đại Đường bệ hạ, thật sự là anh minh!” Nụ cười trên mặt Huyền Hoàng công chúa nhạt đi.

Khẽ nhíu mày, Túc Tông nhìn về phía các vị văn thần võ tướng: “Nhưng mà nên hứa gả cho con cháu Đại Đường nào đây?”

Một lời vừa hỏi ra, mọi người đều cúi đầu, “Loạn An Sử” đã nhiều năm, con cháu hoàng tộc ở lại Trường An năm đó cơ bản đã gặp phải độc thủ của An Lộc Sơn, nay phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, người có thể xứng đôi với Triều Cẩm thực sự là quá ít.

Thái Bình Quận vương phủ tọa lạc ở phía đông Trường An, có vẻ đặc biệt u tĩnh.

Tử Thanh từ trong cung đi ra, một đường cười ngựa nhằm thẳng tới phủ đệ.

Đến tốt cùng thì Huyền Hoàng muốn làm gì? Sử Tư Minh đột nhiên quy hàng, đến tốt cùng là thật hay giả?

Trong viện từng khóm trúc xanh ngắt, trong ao từng đóa từng đóa sen trắng nở rộ.

Triều Cẩm một mình ở trong tiểu đình bên hồ, một mình uống rượu, như là đang ngắm cảnh, cũng như thể là đang âm thầm thương tâm.

Triều Cẩm, nàng lại đang lặng lẽ khổ sở, phải không?

Tử Thanh nặng nề thở dài một hơi rồi đi qua: “Triều Cẩm, ta mang tới cho nàng cái này.”

Nhìn mặt Tử Thanh, hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Triều Cẩm liền giãn ra: “Cái gì?”

“Sử Tư Minh gửi thư cho nàng.” Tử Thanh lấy lá thư ra, đặt vào tay Triều Cẩm.

“Cha...” Thân mình chấn động, Triều Cẩm không tin được nhìn Tử Thanh.

Gật gật đầu, Tử Thanh nở nụ cười ấm áp: “Đọc đi, nếu muốn khóc, ta lấy y phục cho nàng lau nước mắt.”

“Ta nhất định sẽ không khóc!” Triều Cẩm hung hăng trừng mắt với Tử Thanh, nháy mắt lúc tiếp nhận bức thư, nước mắt vẫn không nhịn được mà rơi xuống. Run run mở bức thư ra, chữ viết quen thuộc phía trên đập vào mắt nàng: “Nữ nhi Triều Cẩm của ta: Gặp thời loạn thế, phụ tử ta duyên bạc, chia cách đông tây, mỗi bận Trung thu trăng tròn...”

“Cha...” Mỗi một câu rơi vào đáy lòng Triều Cẩm, đều là một chữ đau đớn: “Người thế nhưng lại như thế...”

“Triều Cẩm...” Nặng nề thở dài, Tử Thanh đỡ lấy hai vai nàng, bình tĩnh nhìn nàng: “Ta lại nói cho nàng một việc, Sử Tư Minh đã tuyên bố với bên ngoài là muốn quy hàng Đại Đường.”

“Ta biết...” Triều Cẩm cúi đầu cố nén nước mắt, lại chỉ lắc đầu: “Hắn không phải thật sự quy hàng, cho dù thật sự nhớ thương ta như thế, cũng sẽ không chân chính quy thuận Đại Đường... Ở trong lòng nam nhân Sử gia, quyền thế còn quan trọng hơn nhiều so với thân tình... Cho dù cha thật sự thương ta, cũng sẽ không chính mồm nói ra như vậy...”

“Triều Cẩm...” Tử Thanh vươn tay, nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Ta hiện tại là quân cờ... Tử Thanh... Ta chỉ là một quân cờ có giá trị lợi dụng!” Nước mắt đột nhiên òa ra như đê vỡ, Triều Cẩm nhịn không được mà nhào vào lòng Tử Thanh: “Tử Thanh, ôm ta một lần, cứ tính ta vi phạm lời hứa, ôm ta một lần, được không?”

Tử Thanh, nàng là của Nhã Hề, đời này kiếp này cũng không phải là của ta... Nhưng mà ta thì sao? Lúc này đây, là thật sự hai bàn tay trắng... Nàng biết không? Biết không? Ta nghĩ không được khóc, không được nhiều loạn sự an an tĩnh tĩnh của nàng và Nhã Hề, nhưng mà, ta thật sự muốn cái ôm ấm áp của nàng, chẳng sợ chỉ có được một khắc như vậy, cũng tốt... cũng tốt thôi...

Không tiếng động ôm chặt lấy thân mình run rẩy của Triều Cẩm, Tử Thanh nhíu mày lắc đầu, Triều Cẩm, nàng thông khổ như thế, cho dù kiếp sau ta cũng không trả hết được tình cảm của nàng kiếp này.

“Yến công tử?” Hoắc Hương từ xa xa trông thấy Tử Thanh cùng Triều Cẩm gắt gao ôm chặt nhau trong đình, không khỏi giật mình liếc mắt nhìn Nhã Hề ở bên cạnh: “Cái này...”

“Triều Cẩm đã đủ khổ sở rồi... Tử Thanh nên trả lại cho nàng một ít...” Thản nhiên cười, Nhã Hề giữ chặt lấy tay Hoắc Hương: “Chúng ta đi qua bên kia một chút đi.”

“Nhã Hề, người... không tức giận?”

Nhã Hề nhẹ nhàng cười: “Nhiều năm như vậy, có Tử Thanh toàn tâm toàn ý thương yêu, cuộc đời này của ta đã không uống... Vì sao ta còn muốn để hạnh phúc của mình lên trên Triều Cẩm đã nhiều năm đau khổ như thế?”

“Nhã Hề, người muốn làm gì?” Hoắc Hương kinh ngạc nhìn mặt nàng.

Mặc nhiên cười, Nhã Hề thật sâu nhìn Tử Thanh: “Ta nghĩ... ta biết nhiều năm như vậy trong lòng Triều Cẩm nghĩ gì?”

“Là cái gì?”

“Không cầu yêu nhau kiếp này, nhưng cầu cho yên lặng ở bên nhau đến bạc đầu.” Nhã Hề gượng cười: “Triều Cẩm thực ngốc...”

Hoắc Hương kinh ngạc nhìn Nhã Hề: “Nhã Hề...”

“Ta chỉ mong...Tử Thanh có thể không ưu sầu, không thương tâm...Triều Cẩm có thể chẳng phải đau khổ...” Nhã Hề gơ tay gạt lệ: “Trái tim nàng nếu có thể chứa chúng sinh trong thiên hạ, vậy tất nhiên cũng có thể chứa thêm được một người...”

“Nhã Hề, người như vậy sẽ khiến cả ba người đều không dễ chịu gì.” Hoắc Hương liên tục lắc đầu: “Lòng chứa cả thiên hạ cùng chứa người mình yêu trong tim không giống nhau, người trăm ngàn lần đừng làm chuyện gì điên rồ!”

“Triều Cẩm đã làm những việc ngốc nghếch nhiều năm như vậy rồi, lúc này đây, cũng nên để ta...” Thì thào nói xong, Nhã Hề xoay người lôi kéo Hoắc Hương rời đi.

Tử Thanh, Nhã nhi là Nhã nhi của một mình nàng, nhưng mà, nàng nhất định không phải là Tử Thanh của một người...

Cùng năm đó, Đại Đường một bên chấp nhận việc Sử Tư Minh quy hàng, tứ phong hấn làm Quy Nghĩa Vương, nhận chức Phạm Dương

Tiết độ sứ, một bên lại âm thầm triển khai, chuẩn bị tùy thời có khả năng đánh một trận nếu Sử Tư Minh phản loạn.

101. Q.5 - Chương 102: Loạn Điểm Uyên Ương

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Quang Nghĩa Quận chúa Sử Triều Cẩm trung hiếu trí tuệ, rất được lòng trẫm, Sử Tư Minh đại nghĩa quy thuận Đường, trẫm cảm thấy rất vui mừng, đặc biệt tứ hôn cho thái tử Lý Dật, mong hai người vĩnh kết đồng tâm, cùng hưởng thái bình.”

Một đạo thánh chỉ từ trên trời giáng xuống, khiến Thái Bình Quận vương phủ dậy lên trăm ngàn tầng sóng.

Nhìn thân mình quý thặng táp của Triều Cẩm, Tử Thanh nghiêm túc nhìn nàng: “Nếu nàng không muốn, không ai có thể ép nàng.”

Triều Cẩm nhẹ nhàng lắc đầu, chưa xót cười: “Có lẽ...ta nên trả lại cho cha ân tình dưỡng dục kiếp này...”

“Triều Cẩm!” Tử Thanh liên tục lắc đầu: “Hạnh phúc cả đời, sao có thể khinh suất như thế?”

“Ta đã từng được hạnh phúc rồi, Tử Thanh, nàng hiểu ta mà.” Triều Cẩm ảm đạm cúi đầu, lại bỗng nhiên cười: “Tử Thanh, chỉ cần nàng còn nhớ rõ ước hẹn kiếp sau kia, Sử Triều Cẩm ta lúc này có gả đi thì sao chứ?” Giương mắt, nhìn công công truyền chỉ: “Sử Triều Cẩm tiếp chỉ, vận tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nhìn thánh chỉ đặt lên tay Triều Cẩm, Tử Thanh nhìn không được mà bật dậy đoạt lấy: “Triều Cẩm nàng cho dù phải gả thì cũng không được gả cho người hoàng tộc, nàng rõ ràng biết triều đình đã âm thầm triển khai kế hoạch, nếu khai chiến, nàng sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục!”

“Thái Bình Quận vương! Người làm cái gì vậy?” Truyền chỉ công công lạnh lùng nhìn Tử Thanh: “Hay là người muốn lão nô bám với Hoàng thượng, Thái Bình Quận vương muốn kháng chỉ?”

“Ta thật ra lại muốn hỏi, đến tột cùng thì Hoàng thượng nghĩ thế nào?” Tử Thanh lạnh lùng hỏi lại, công công truyền chỉ cả kinh, không khỏi run lên.

“Người...người...lão nô sẽ quay về tâu với Hoàng thượng!”

“Người cứ việc đi!” Tử Thanh hiên ngang quát, nhìn truyền chỉ công công mặt mày xám xịt rời khỏi Quận vương phủ.

“Tử Thanh, nàng tội gì phải vì ta mà rước họa vào thân?” Triều Cẩm ưu tư nhìn nàng, người đây là đang thương xót ta? Hay là...luyến tiếc ta? Một mặt lo lắng dâng lên trong lòng, Triều Cẩm không khỏi cười nhẹ.

Tử Thanh khẽ cười, đỡ Triều Cẩm đứng lên: “Triều đình sẽ không dám làm gì ta đâu!”

“Nay thì không, nhưng không có nghĩa là tương lai sẽ không. Tử Thanh, nàng không hiểu được những kẻ nam tử tay nắm quyền cao đến tột cùng thì trong lòng nghĩ gì đâu.” Triều Cẩm thở dài, giơ tay muốn đoạt lại thánh chỉ trong tay Tử Thanh: “Đưa thánh chỉ cho ta, bây giờ, ta không thể không gả.”

“Không!”

“Mặc dù là phải gả, ngươi cũng không thể gả cho thái tử!” Bỗng nhiên, thanh âm Nhã Hề vang lên, chỉ thấy nàng hít sâu một hơi, tiến vào tiền đường, lại gần giữ chặt tay Triều Cẩm: “Người nên lấy ngươi, không phải thái tử điện hạ, mà là...” Ánh mắt chuyển lên người Tử Thanh vẫn đang kinh ngạc đứng một bên, tuy phấp phất quang, nhưng lại thản nhiên: “Tử Thanh, nàng còn muốn thiếu nợ Triều Cẩm bao nhiêu nữa đây?”

“Nhã nhi!” Trái tim Tử Thanh nhói đau: “Nàng đã quên những lời ta nói với nàng sao?”

Hoảng hốt gạt tay Nhã Hề ra, Triều Cẩm mãnh liệt lắc đầu: “Nhã Hề...ngươi đừng làm việc ngốc nghếch thế này...Ta không cần ngươi thương hại! Lại càng không cần Tử Thanh thương hại!” Kiên định nhìn chăm chăm Tử Thanh, Triều Cẩm nhin nước mắt rơi xuống, run rẩy mở miệng: “Đời này kiếp này, Sử Triều Cẩm ta tuyệt đối sẽ không gả cho Yến Tử Thanh nàng!”

Tâm Tử Thanh mãnh liệt chấn động, Triều Cẩm, ngay cả là kháng chỉ nghịch thiên, lần này, ta cũng sẽ không để mặc nàng lấy nhân duyên của mình đi làm chuyện ngốc như thế!

“Đến giờ phút này, nàng không ngăn cản được chuyện ta gả cho hoàng thất Lí Đường!” Thê lương cười, Triều Cẩm xoay người rời đi, nếu ta không đáp ứng gả cho hắn, Tử Thanh, chẳng phải sẽ là nàng kháng chỉ mà gặp họa sao? Ta không thể để cho nàng có chuyện gì...

Một cổ thê lương tràn ngập trái tim, Tử Thanh thống khổ nhìn Nhã Hề: “Vì sao nàng lại làm chuyện ngốc nghếch này?”

Nhã Hề rưng rưng lệ lắc đầu: “Không phải nàng cùng Triều Cẩm vẫn đều làm loại việc ngốc như thế sao?” Tiến lên đem thánh chỉ đang được gắt gao nắm lấy trong tay nàng rút ra, Nhã Hề giương mắt nhìn nàng, nước mắt trào ra: “Nhiều năm qua như vậy rồi, nàng toàn tâm toàn ý yêu thương ta, nhưng trái tim nàng cũng toàn tâm toàn ý chịu dày vò vì Triều Cẩm, không phải sao?”

“Triều Cẩm đã đủ đau khổ...” Nhã Hề nắm chặt tay Tử Thanh: “Tử Thanh ở trong lòng ta, là một quân tử đỉnh thiên lập địa, không nên cô phụ ai, cũng không nên thua thiệt ai...”

“Nhã nhi, trái tim không phải phân chia như vậy...” Tử Thanh run run mở miệng, nâng tay gạt đi nước mắt trên má Nhã Hề: “Ba người ở cùng một chỗ, chỉ khiến cho cả ba đều thống khổ...”

“Nhã nhi không khổ...” Gượng cười, Nhã Hề ôm chặt lấy Tử Thanh: “Nàng cùng Triều Cẩm đều đem nỗi khổ cất trong lòng, lại muốn để cho ta một mình vui vẻ, đối với ta như vậy mà nói thì lại là dày vò...Ta tin tưởng, Triều Cẩm hạnh phúc, tâm của nàng cũng sẽ không bị dày vò, mà ta...” Nhã Hề cố nuốt nước mắt: “Thân là linh nhân, có thể được một mối tình thâm của nàng thì đã là hạnh phúc hơn rất nhiều linh nhân rồi...”

“Nhã nhi...đủ rồi...”

“Đứa ngốc...” Tử Thanh nhẹ nhàng gọi, lại nặng nề vô cùng, Nhã nhi ngốc...Ta biết mình nên trả nợ Triều Cẩm, chỉ có như thế, nàng mới có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân chính trị này, nhưng mà, vô luận có thế nào, kiếp này ta cũng sẽ không cô phụ nàng dù chỉ một phần!

“Quận Vương gia, Thánh Thượng thỉnh Quận vương gia mau chóng tiến cung.” Bỗng nhiên, thị vệ liền tiến vào bẩm báo.

“Được!” Tử Thanh nhú mày, nở nụ cười an nhiên với Triều Cẩm: “Ta sẽ khiến nàng và Triều Cẩm đều an lòng.”

“Tử Thanh...” Lòng Nhã Hề mãnh liệt chấn động, nỗi bất an nói không nên lời dâng lên trong lòng.

“Yên tâm.” Tử Thanh khẽ gật đầu, sửa sang lại y quan, bước ra khỏi Quận vương phủ.

Nặng nề nện bước lên thêm đá hoàng cung Trường An, Tử Thanh ngửa đầu nhìn tường hồng ngói xanh ngụy nga trước mặt, nương cùng cha, chính bởi vì chuyện loạn điểm uyên ương hoang đường mà bỏ lỡ cả đời, giờ đây, cũng phải đến lượt Triều Cẩm sao?

Từng bước bước vào đại điện, một cỗ sát khí đập thẳng vào mặt.

Thái tử Lí Dự cao cao đứng bên cạnh Túc Tông, đồng dạng vẻ mặt tức giận giống nhau.

Vị công công truyền chỉ kia như thể khiêu khích liếc xéo Tử Thanh, tựa hồ chuẩn bị xem một vở kịch hay ho tự tay mình thao túng.

Cả triều văn võ bá quan đều chăm chiêu nhìn mặt Tử Thanh, giống như muốn từ trên mặt nàng nhìn ra điều gì đó?

Mục quang cuối cùng chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Huyền Hoàng công chúa, lòng Tử Thanh thầm phát lạnh, người hôm nay là muốn nhìn ta chết sao?

“Vi thần khấu kiến bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Tử Thanh phất áo bào quỳ xuống đất, thanh âm lạnh lạnh vang lên trong đại điện nặng nề.

“Thái Bình Quận vương, trẫm hôm nay nghe nói, người xuất ngôn nhục mạ thái tử không xứng với Quang Nghĩa Quận chúa, có việc này hay không?” Túc Tông đen mặt, lạnh lùng mở miệng.

Tử Thanh lạnh lùng cười: “Nguyên lai bệ hạ tình nguyện tin tưởng một tên hoạn quan cũng không nguyện tin Tử Thanh.” Giương mắt chống lại ánh mắt thái tử: “Thái tử điện hạ ngày đó dũng cảm đoạt lại Trường An, thiên hạ chúc mừng, luận về công huân, có thể nào chỉ xứng với Quận chúa thôi?” Ánh mắt chuyển sang Huyền Hoàng công chúa: “Vi thần chính là cảm thấy, nếu thái tử cùng Đột Quyết thông hôn thì tốt hơn nhiều so với việc lấy Quang Nghĩa Quận chúa.”

Huyền Hoàng công chúa không khỏi cả kinh, xa cách nhiều năm, Yến Tử Thanh người thế nhưng học được “Di hoa tiếp mộc”!

Túc Tông lạnh lùng nhìn vào mặt Tử Thanh: “Trẫm hỏi là, người có từng nói thế không?”

Tử Thanh ôm quyền: “Tử Thanh đã nói là, Quang Nghĩa Quận chúa không xứng với thái tử, nhưng không biết vì sao có người thế nhưng lại nói xuyên tạc lời Tử Thanh, phá hỏng tình nghĩa thúc cháu giữa vi thần cùng bệ hạ. Tử Thanh cả gan hỏi, kẻ này rắp tâm có ý gì?” Ánh mắt bức bách vị công công truyền chỉ kia, sát ý đột nhiên lóe lên.

“Bệ...hạ...Bệ hạ, lão nô nói từng câu đều là thật!” Truyền chỉ công công hoảng sợ quỳ xuống, run giọng trần tình: “Rõ ràng Quang Nghĩa Quận chúa đã muốn tiếp chỉ, nhưng Thái Bình Quận vương thế nhưng lại đoạt lấy thánh chỉ, nói...nói Quận chúa gả ai đều được, chỉ là không thể gả cho hoàng tộc...Những lời đó đều là do hấn nói!”

“Đại Đường bệ hạ, có thể cho phép Huyền Hoàng nói một câu không?” Bỗng nhiên, Huyền Hoàng công chúa cười mở miệng.

“Công chúa mời nói.” Túc Tông nén xuống lửa giận, một tên hoạn quan hèn mọn như công công truyền chỉ, nếu thực sự không nghe thấy những lời Tử Thanh mắng, sao dám dĩ hạ phạm thượng, tùy ý vu cáo đây? Nhìn nét mặt bình tĩnh thản nhiên của Tử Thanh, nhiều năm bình định, Tử Thanh không có nửa điểm bất trung bất kính, lại như thế nào đột nhiên vì một Quận chúa mà nhục mạ thái tử? Đến tột cùng thì ai đang nói dối?

Huyền Hoàng công chúa ánh mắt ác độc liếc Tử Thanh một cái: “Đại Đường bệ hạ, có biết chăng Thái Bình Quận vương cùng Quang Nghĩa Quận chúa vốn chính là một đôi ái lữ, ngài đột nhiên ban Quận chúa cho thái tử, xin hỏi, ai có thể không giận đây?”

“Huyền Hoàng! Người đừng vội nói bậy!” Tử Thanh hung hăng quát, vạn vạn lần không ngờ ả sẽ nói những lời này.

“Chẳng lẽ bản cung nói không đúng?” Huyền Hoàng công chúa lạnh lùng nhìn Tử Thanh: “Bản cung nhớ rõ lúc mới gặp người cùng Sử Triều Cẩm, nàng toàn thân áo quần rách nát, cũng chỉ khoác một kiện áo

choàng của người. Xin hỏi, vùng hoang vu dã ngoại, hai người các người đến tột cùng là làm cái gì?” Không chờ Tử Thanh mở miệng, Huyền Hoàng công chúa đi một bước tiến lại gần Tử Thanh: “Cho dù ngày ấy người và Sử Triều Cẩm thanh thanh bạch bạch đi, vậy bản cung lại hỏi người một câu, năm đó ở Vân Châu, người có dám nói người chưa từng hôn nàng? Chưa từng ôm nàng? Chưa từng có tiếp xúc da thịt không?”

Một câu này hỏi ra, cả triều văn võ bá quan đều mặt đỏ tim đập.

Thái tử Lí Dự giận dữ xoay người: “Phụ hoàng, loại nữ tử đã sớm không còn trinh tiết này, người tội gì phải tứ hôn cho nhi thần?”

Túc Tông đại kinh thất sắc, lạnh lùng trừng mắt với Tử Thanh: “Thái Bình Quận vương! Nếu người cùng Quang Nghĩa Quận chúa đã sớm là ái侶, vì sao còn không sớm nói cho trẫm biết, khiến trẫm hoang đường hạ chỉ, tổn hại thanh danh của thái tử?”

“Đại Đường bệ hạ, nếu đã sai lầm rồi, vậy không bằng đem lao phải theo lao, tứ hôn Sử Triều Cẩm cho Thái Bình Quận vương? Như vậy, Thái Bình Quận vương có được kiều thê, tất nhiên sẽ càng trung thành và tận tâm với bệ hạ.” Huyền Hoàng công chúa cười nhẹ, ngón tay dừng lại trên vai Tử Thanh, vỗ nhẹ, thấp giọng nói: “Bản cung thỏa mãn ước nguyện của người, người có nguyện cũng thực hiện một tâm nguyện cho bản cung không?”

“Việc này...” Túc Tông cúi đầu trầm tư: “Các khanh nghĩ thế nào?”

Văn võ bá quan đều quỳ gối: “Lời công chúa nói, rất có đạo lý.”

Tử Thanh chống lại ánh mắt Huyền Hoàng công chúa: “Người đến tột cùng là muốn làm gì?”

Thanh âm cực thấp vang lên, Huyền Hoàng công chúa chỉ nhẹ nhàng cười: “Hoặc là cô phụ Nhã Hề, hoặc là kháng chỉ cự hôn, khiến cho bản cung tận mắt nhìn thấy đầu người rơi xuống đất?”

Ánh mắt Túc Tông dừng lại trên mặt Tử Thanh: “Hôm nay trẫm tạm thời mặc kệ người đến tột cùng có nhất thời xúc động mà nhục mạ thái tử hay không, nhưng mà nếu trẫm đã mở kim khẩu thì là việc vô pháp thu hồi! Thái Bình Quận vương cùng Quang Nghĩa Quận chúa nếu đã lưỡng tình tương duyệt, trẫm tự nhiên không nên chia cắt uyên ương — Truyền khẩu dụ của trẫm, tứ hôn cho Thái Bình Quận vương cùng Quang Nghĩa Quận chúa, ngay hôm nay thành hôn!”

“Vi thần tuân chỉ!” Thanh âm Tử Thanh bỗng nhiên vang lên, làm cho Huyền Hoàng công chúa chấn động.

“Người...người thế nhưng...” Huyền Hoàng công chúa quả thực không thể tin được Tử Thanh sẽ đột nhiên đáp ứng.

Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm, ôm quyền hướng Túc Tông: “Chỉ là nay nghịch tặc chưa trừ, tâm nguyện của vi thần chưa xong, nếu lúc này thành hôn, trong lòng không khỏi có quý. Cho nên, hôm nay Tử Thanh đặc biệt thỉnh cầu bệ hạ an binh đi tiếp viện Quách nguyên soái, đợi ngày thiên hạ thái bình, vi thần lại thỉnh bệ hạ uống một chén rượu mừng này!”

Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên sáng tỏ ý tưởng của Tử Thanh, người muốn dùng kế hoãn binh! Chờ ngày thiên hạ thái bình rồi, nếu người dùng công tích thối hôn, phóng sinh Sử Triều Cẩm, vậy thì Đại Đường bệ hạ cũng chắc chắn sẽ đáp ứng, bản cung cũng không làm gì được người!

“Đại Đường bệ hạ đã mở kim khẩu, hôm nay chính là hôm nay, Thái Bình Quận vương chẳng lẽ muốn kháng chỉ? Nếu lại khiến cho bệ hạ sửa lại kim khẩu, người trong thiên hạ tất sẽ chê người bệ hạ.”

“Lời công chúa nói rất đúng, Tử Thanh, người một lòng đền nợ nước, trẫm cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng mà, nếu tối nay người không cưới Triều Cẩm, vậy trẫm sẽ phải trị người tội kháng chỉ!” Túc Tông thở dài một tiếng.

Huyền Hoàng công chúa cười nhìn Tử Thanh: “Chúc mừng Quận vương, tối nay có nguyện mời bản cung cùng uống một ly rượu mừng không?”

Tử Thanh cắn răng ôm quyền: “Nếu công chúa nguyện ý nể mặt, Tử Thanh tất nhiên nguyện ý.”

Tâm loạn như ma, Tử Thanh lại bình tĩnh nhìn Huyền Hoàng công chúa, người trăm phương ngàn kế muốn tác hợp cho ta cùng Triều Cẩm như thế, không phải vì muốn làm cho ba người chúng ta đều thống khổ sao? – Vậy thì, ta sẽ khiến người thất vọng!

Khóe miệng Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng cong lên thành nụ cười, Yên Tử Thanh, thế cục người rơi vào lúc này, người trốn không thoát đâu. Tối nay, ta muốn hỉ yến của người biến thành tang yến!

102. Q.5 - Chương 103: Vô Tình Rơi Vào Thế Cục

Ý chỉ Túc Tông hoàng đế tứ hôn vừa ra được một khắc, đầu đường cuối ngõ thành Trường An đều biết.

“Sao Yên công tử lại làm thế?” Hoắc Hương kinh ngạc buông quyển y thư trong tay xuống, chạy về phía tiểu trúc của Nhã Hề.

Nhã Hề bình thần mỉm cười nhẹ nhàng gảy chiếc đàn tỳ bà trong tay, khóe mắt còn lấp lánh một mặt lệ ngân.

“Nhã Hề?” Hoắc Hương lo lắng nhìn nàng: “Người...có biết là Yên công tử...”

“Nàng làm chuyện nên làm...” Nhã Hề thở phào nhẹ nhõm, lại vẫn dấu không được nét đau thương nhàn nhạt trong ánh mắt: “Giờ đây, Triều Cẩm rốt cục có thể không còn khổ sở, lòng Tử Thanh cũng không bị dày vò như vậy nữa...”

“Nhã Hề ngốc...” Hoắc Hương nặng nề thở dài, nhìn mặt nàng, thành toàn, nhưng lại làm khổ cả ba người.

“Nhã Hề tỷ tỷ...” Lí Nhược bỗng nhiên lặng lẽ đi vào tiểu trúc của Nhã Hề: “Ta đến bồi tiếp tỷ.”

Nhã Hề khẽ cười: “Ta không sao, nhìn các người kìa, ta không phải ‘Hoàng linh’ yếu đuối lúc trước”.

Lí Nhược gật đầu: “Ta biết Nhã Hề tỷ tỷ một lòng thầm mong Tử Thanh ca ca vui vẻ, cũng giống như ta lúc này, một lòng mong tiểu Tình Tử hạnh phúc vậy...Chỉ cần người mình yêu không ưu sầu, không buồn khổ, thì cho dù trong lòng đau đớn, vậy đó cũng là một loại hạnh phúc.”

Hoắc Hương kinh ngạc nhìn Lí Nhược, xa cách nhiều năm, nét trẻ con trên mặt nàng dĩ nhiên đã tan biến, còn lại cũng chỉ là một vầng quang mang thông suốt nhàn nhạt.

Tỳ bà trong tay Nhã Hề dừng lại: “Nhược tiểu thư hiểu Nhã nhi rồi.”

Từ xa xa nhìn thấy nụ cười trên mặt Nhã Hề, Triều Cẩm ảm đạm cúi đầu, Nhã Hề, rốt cục ta hiểu được, vì sao Tử Thanh lại nhất mực thâm tình với người như thế...

Tử Thanh, đời này cuối cùng rốt cục cũng khiến nàng bằng lòng cưới ta, Triều Cẩm đã sống không uổng kiếp này.

Bất quá, kiếp này nàng không phải là Tử Thanh của Triều Cẩm, Triều Cẩm sẽ không cưỡng cầu nữa.

Ngửa mặt nhìn thiên không, may Triều Cẩm dẫn ra, lặng yên xoay người, Tử Thanh, để cho Triều Cẩm làm cho nàng một chuyện tốt cuối cùng đi, kiếp sau, ta chờ nàng...

Lặng yên rời đi, từ nay về sau, chờ đợi nơi cuối chân trời, Tử Thanh, hết thấy bảo trọng.

Từ hậu viện đi ra khỏi Thái Bình Quận vương phủ, Triều Cẩm đi đến cửa đông Trường An. Cha, thừa dịp người còn chưa phản Đường, con nhất định phải ngăn cản người.

“Tiểu công tử đây là muốn đi đâu?” Mới ra khỏi cửa đông, một âm thanh quen thuộc liền vang lên.

Giật mình quay đầu, Triều Cẩm kinh ngạc nhìn người vừa nói chuyện: “Lăng Trọng!”

Lăng Trọng lạnh lùng cười: “Từ ngày xa cách, tiểu công tử thế nào rồi?”

Triều Cẩm lùi về phía sau một bước, nhìn nhìn bốn phía, ở đây nhiều người tới lui, Lăng Trọng tất nhiên sẽ không công khai làm gì nàng: “Người muốn làm gì?”

“Không phải ta muốn làm gì với người? Mà là...công chúa đã sớm dự đoán được người sẽ không từ mà biệt, cho nên đặc biệt ra lệnh cho ta chờ tiểu công tử người ở đây.” Lăng Trọng bình tĩnh nhìn nàng: “Người không ra được khỏi Trường An đâu, công chúa đã sớm điều binh mã mai phục trên các sơn đạo phụ cận thành Trường An, vẫn là nên theo ta đi gặp công chúa đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

Lòng Triều Cẩm bỗng nhiên lạnh lẽo: “À đã sớm dự đoán được? Người thế nhưng lại cầu kết với Huyền Hoàng!”

“Nàng giúp ta báo thù An Lộc Sơn, ta tất nhiên cũng phải giúp nàng một lần.” Lăng Trọng nặng nề thở dài: “Niệm tình chén thuốc nằm đó người đưa cho ta, tiểu công tử, không nên ép ta.”

“Người cho là người có thể ngăn ta lại?” Triều Cẩm lạnh lùng trừng mắt với Lăng Trọng.

Lăng Trọng lắc đầu: “Một mình ta không được, nhưng luôn luôn có người có thể làm được.” Lăng Trọng vừa dứt lời, vài kẻ thoát nhìn như là khách qua đường liền lặng yên đứng lại phía sau Triều Cẩm: “Tiểu công tử, người trốn không thoát đâu, rơi vào thế cục này của công chúa, ai cũng đều trốn không thoát.”

“Đến tột cùng thì ả muốn làm gì?” Lòng Triều Cẩm tràn đầy hoảng loạn, hết thấy đều không có đầu mối.

“Tiểu công tử, người không ngại cùng ta đi chứ?” Lăng Trọng chỉ về phía thành Trường An: “Thỉnh.”

Không thể nề hà, Triều Cẩm chỉ có thể theo Lăng Trọng trở lại thành Trường An, đi tới một tiểu viện ở phía thành tây.

Một quân cờ đen rơi xuống bàn cờ, quân trắng trên bàn, đều bị vây giết.

Khóe miệng Huyền Hoàng công chúa khẽ cong lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà: “Sử tiểu thư, bản cung thật muốn cảm ơn người vì đã đi một bước này giúp bản cung.”

Triều Cẩm hít một hơi: “Đến tột cùng thì người muốn làm gì?”

Huyền Hoàng công chúa chỉ vào bàn cờ: “Năm đó ở Vân Châu, bản cung tính sai người một lần, lập nhiều kế sách cho người như vậy, người lại ngu ngốc đến nói với bản cung một câu ‘chỉ đợi kiếp sau’ – Mà lúc này, thật ra bản cung lại tính không sai về người chút nào.” Đứng dậy bình tĩnh liếc nhìn Triều Cẩm: “Nếu lần này người thật sự ngoan ngoãn gả cho Yến Tử Thanh, bản cung còn có thể có chút hối hận vì hôm nay trên đại diện đã cực lực tác hợp...Bất quá, hết thấy đã thành kết cục đã định, tối nay nhất định là ngày giỗ của Yến Tử Thanh!”

Triều Cẩm lắc đầu: “Nay Tử Thanh là Quận vương cao quý của Đại Đường, tay nắm bốn vạn tinh binh, người không thể lay động được nàng đâu.”

“Tất nhiên không phải bản cung động thủ.” Huyền Hoàng công chúa có chút mất mát thở dài: “Có hơi đáng tiếc, bản cung không thể tự tay giết chết Yến Tử Thanh cùng Nhã Hề, nhưng mà...Tối nay lúc Yến Tử Thanh chết dưới tay thủ hạ Đường quân, bản cung thật ra lại có thể phát tiết nỗi không cam lòng này lên người người! Chắc chắn, đệ nhất nữ Gia Cát đương thời, nếu là nhiều năm về trước, bản cung tất nhiên sẽ luyến tiếc nhân tài mà không nỡ giết, nhưng mà, người ngàn không nên vạn không nên là nữ nhân thích Yến Tử Thanh! Bản cung liền làm một chuyện tốt, đưa người xuống Hoàng Tuyền cùng hẩn làm đôi quỷ phu thê.”

Triều Cẩm lạnh lùng cười: “Công chúa thực biết nói đùa, Đường quân sao có thể xuống tay với Yến Tử Thanh được?”

Huyền Hoàng công chúa có phần kinh ngạc nhìn Triều Cẩm: “Người là thật không hiểu, hay giả bộ không biết? Lấy trí tuệ của người, tất nhiên phải hiểu được, hoàng đế tứ hôn, tân nương trốn đi đã là tội khi quân rồi, nếu tân nương lại thật sự cùng nghịch tặc ngầm trao đổi tin tức, chỉ cần tin tức Sử Tư Minh phản Đường vừa truyền ra, người lại không thấy bóng dáng, vậy Yến Tử Thanh cho dù có trăm cái miệng cũng khó trốn khỏi nghi ngờ là đồng lõa!”

“Người!” Triều Cẩm kinh hãi, áp chế nỗi hoảng loạn trong lòng: “Cha hẩn ở xa Phạm Dương, cho dù muốn lại phản Đường, cũng phải nhiều ngày sau mới truyền tới Trường An. Huống hồ, cho dù bị hiềm nghi là đồng mưu đi nữa thì Đại Đường hoàng đế cũng sẽ không dễ dàng động thủ giết Tử Thanh! Dù sao Tử

Thanh lập chiến công bao nhiêu năm như vậy, rất có danh vọng, nay loạn thế chưa bình, tùy ý giết hại thì chắc chắn sẽ làm rối loạn quân tâm.”

Huyền Hoàng công chúa nhẹ nhàng cười: “Đúng rồi, hiện giờ người mới đúng là Sử Triều Cầm kia.”

Mục quang chuyển đổi, nhìn Lăng Trọng: “Lăng Trọng, sao người không nói cho người từng là tiểu công tử của mình biết, Sử Tư Minh hiện ở nơi nào?”

“Sử đại nhân đã mang binh nam hạ, tin rằng hoàng hôn ngày hôm nay nhất định có thể viện quân cho An Khánh Tự, đánh cho Đường quân trở tay không kịp!” Lăng Trọng ôm quyền nói.

“Cha hắn thế nhưng!” Triều Cầm hốt hoảng lắc đầu: “Như thế nào lại...Sao có thể lại...”

“An Khánh Tự đã tuyên bố với bên ngoài, ai có thể dẫn binh tới cứu hắn thì sẽ chính là tân hoàng của Đại Yến!” Huyền Hoàng công chúa cười nhìn Triều Cầm: “Ngai vàng của hoàng đế Đại Yến ở ngay trước mặt hắn, chẳng lẽ hắn lại không vội vàng tới tóm lấy?” Đứng dậy nhẹ nhàng vỗ vai Triều Cầm: “Về phần Yến Tử Thanh, bản cung biết chỉ bằng một chữ ‘đồng mưu’ thì tất nhiên sẽ không thể lấy được mạng của hắn, tối nay bản cung sẽ buộc hắn kháng chỉ phạm thượng, lộ ra chút ý phản nghịch. ‘Đồng mưu’, hơn nữa còn ‘không coi ai ra gì’, cho dù hắn có là nhân tài thì tin rằng cũng không có một kẻ cầm quyền nào muốn giữ lại một người như vậy!”

Vội vàng xoay người, Triều Cầm muốn rời khỏi nơi này, Tử Thanh, ta không thể hại nàng, không thể hại nàng!

Lăng Trọng cùng mấy tướng sĩ Đột Quyết lại chặn đường Triều Cầm lại.

“Đã rơi vào tay bản cung, người còn muốn ra sao? Không khỏi quá ngây thơ đi!” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên phát tay: “Trước khi Yến Tử Thanh còn chưa chết, bản cung vẫn sẽ giữ người lại thêm mấy canh giờ, chậm rãi dày vò, ha ha.”

“Rõ! Công chúa!” Mấy tên tướng sĩ Đột Quyết dè Triều Cầm xuống, Lăng Trọng theo sau, hung hăng vỗ thật mạnh lên đầu Triều Cầm đang kịch liệt giãy dụa.

Một trận hoa mắt truyền đến, Triều Cầm đột nhiên cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, ngất đi.

Huyền Hoàng công chúa âm lãnh cười: “Tử sĩ xen lẫn trong Thái Bình Quận vương phủ cũng biết tối nay nên làm thế nào chứ?”

Lăng Trọng gật đầu: “Lăng Trọng có một chuyện không rõ, vì sao công chúa không sắp xếp tử sĩ trực tiếp ám sát hoàng tộc Đại Đường giá lâm đến Quận vương phủ? Làm như vậy, Yến Tử Thanh thực hết đường chối cãi.”

Huyền Hoàng công chúa lắc lắc đầu: “Yến Tử Thanh này năm đó thế nhưng lại có ma quỷ giúp đỡ, có thể không hiệu quả. Nếu Yến Tử Thanh vẫn như trước có quý nhân tương trợ, vậy tất nhiên hắn sẽ lại trốn thoát, sau này muốn thiết lập thế cục một lần nữa, liền khó càng thêm khó. Trò chơi này, không thể thiếu được!” Dứt lời, khóe miệng cong lên: “Bản cung ngược lại hy vọng có người có thể cứu hắn, như vậy bản cung mới có cơ hội có thể tự tay giết hắn!”

“Vậy...Sử Triều Cầm nàng...”

“Cũng đưa đến nơi nên mang đến đi, bản cung đột nhiên muốn nhìn một chút xem bộ dáng Yến Tử Thanh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ sẽ làm cho người ta cảm thấy thư sướng thế nào?” Huyền Hoàng công chúa khẽ phát tay: “Nếu đại cừu của bản cung được báo rồi, Lăng Trọng, người cùng bản cung về Đột Quyết, bản cung sẽ thưởng người vạn kim, phong người làm tướng.”

“Lăng Trọng đã không còn muốn những thứ đó rồi.” Lăng Trọng đột nhiên lắc đầu.

“Sao? Vậy người muốn cái gì?”

“Hài tử!” Lăng Trọng gật đầu: “Ta muốn Sử gia nhị tiểu thư cùng hài tử của nàng.”

“Được! Nếu sự thành, bản cung tất nhiên cho người cầu thân với Sử Tư Minh, hắn sẽ không thể không đáp ứng bản cung.” Huyền Hoàng công chúa kiên định dứt lời, thở dài: “Người cũng là kẻ đáng thương...”

“Được gặp gỡ công chúa, Lăng Trọng tựa như được sống lại làm người.” Lăng Trọng quỳ rạp xuống đất, cúi đầu thật mạnh.

Huyền Hoàng công chúa phát tay: “Đi thôi, nay chúng ta chỉ còn chờ màn đêm buông xuống, chờ xem vở kịch này.”

“Rồ! Công chúa!” Xoay người sang chỗ khác, Lăng Trọng công Triều Cẩm đang hôn mê lên, ra khỏi tiểu viện.

Quan phụ trách nghi thức của triều đình đã lĩnh hoàng mệnh sai phái thuộc hạ đi đến Thái Bình Quận vương phủ để bố trí hỉ đường, qua mấy canh giờ, toàn bộ Thái Bình Quận vương phủ đã tràn ngập sắc đỏ, hồng rực rỡ đầy vui mừng.

Bốn vị cung nga đang cầm y bào tân nương, mũ phượng, ngọc bội, trâm cài đứng ngoài phòng Triều Cẩm đã mấy canh giờ, kêu gọi thật lâu rồi cũng không thấy người bên trong đáp lại một tiếng, không khỏi thầm bối rối.

Mắt thấy hoàng hôn buông xuống, văn võ bá quan sắp ngồi vào vị trí cả, nếu không mặc đúng lúc, chỉ sợ sẽ lỡ giờ lành, hoàng đế mà trách tội xuống dưới, ai nấy đều sẽ lãnh tội mất đầu.

Bên kia vài vị cung nữ run sợ kinh hãi, bên này mấy nữ tử trong Quận vương phủ còn lo lắng hơn.

Rốt cục trông ngóng đến khi Tử Thanh thay đổi xong y quan trở lại Quận vương phủ rồi, Đoạn phu nhân lòng đầy lo lắng kéo Tử Thanh vào trong một góc, thấp giọng nói: “Thanh nhi, nương cứ cảm thấy đêm nay sẽ phát sinh ra đại sự gì đó.”

Tử Thanh nhú mày nhìn Đoạn phu nhân: “Nương, có thể nói rõ không?”

“Hôm nay Sử tiểu thư vừa biết được tin tức sắp đại hôn liền lặng lẽ không từ mà biệt, nếu việc này mà truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ thành tội khi quân!” Đoạn phu nhân thở dài: “Con nói xem là con tạo ra cái nghiệt gì vậy? Gây ra nhiều tình trái như thế...aish...”

“Triều Cẩm đi rồi?” Tử Thanh kinh hãi, đưa ngọc, nàng đây là thành toàn cho ta cùng Nhã nhi sao?

“Tử Thanh ca ca!” Lí Nhược từ xa xa thấy Tử Thanh một thân hỉ phục đỏ thắm, hoảng hốt chạy tới; “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta đã tìm trong vòng mười dặm cả trong và ngoài thành Trường An vài canh giờ rồi nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích Sử tiểu thư, mà giờ lành đang ngày càng đến gần...”

“Nhược tiểu thư, tiếp tục mang vài binh sĩ đi tìm nàng đi, hỉ yến đêm nay vẫn tiến hành, nếu không, Huyền Hoàng tất nhiên sẽ mượn cơ hội phát huy, bỏ đá xuống giếng, đến lúc đó chúng ta như thế nào thì cũng chẳng nói rõ được!” Tử Thanh nặng nề thở dài, Triều Cẩm a Triều Cẩm, nàng tất nhiên là đi tìm Sử Tư Minh rồi, nhưng nàng làm thế nào mới có thể ngăn cản hân phần Đường được đây?

“Nay Sử tiểu thư không ở đây, làm sao tìm được một tân nương đây?” Lí Nhược lắc đầu: “Nàng cũng thật sự là, Nhã Hề tỷ tỷ đã nhượng bộ như vậy rồi lại còn không biết quý trọng! Đúng rồi! Để Nhã Hề tỷ tỷ giả dạng làm tân nương tử đi!”

“Nhã nhi không được, tối nay nếu nàng không xuất hiện, vô luận thế nào cũng sẽ không qua mặt được mọi người.” Lòng Tử Thanh nhói lại, Nhã nhi, tối nay nói vậy trái tim nàng cũng như bị đao cắt, mà ta chung quy không thể kháng chỉ...

“Vậy...để quận chúa tẩu tẩu!”

“Vậy càng không được, nếu ca ca ngươi ở dưới suối vàng biết được, tất nhiên sẽ mắng ta không hiểu lẽ tiết.”

“Vậy...vậy trong phủ này...Đúng rồi! Còn có Hoắc tỷ tỷ!”

“Hoắc cô nương...” Tử Thanh thở dài: “Chuyện tới nước này, cũng chỉ có nàng có thể giúp đỡ thôi.” Nghiêm túc nhìn Đoạn phu nhân: “Nương, người mau lặng lẽ đưa Hoắc cô nương từ ngoài cửa sổ vào phòng Triều Cẩm đi, cung nữ chưa gặp qua Triều Cẩm, tất nhiên sẽ tin nàng, nhất định phải diễn tốt, bởi vì sau lưng chúng ta, tùy thời đều có ám tiễn phóng tới.”

Huyền Hoàng, tối nay, nhất định ta sẽ đấu với ngươi đến cùng!

“Nương, không cần đi, con đã bí mật đưa Hoắc cô nương vào phòng rồi.” Thanh âm Nhã Hề bỗng nhiên vang lên.

Tử Thanh hổ thẹn quay đầu, nhìn vào mắt nàng: “Nhã nhi...thực xin lỗi...”

Cổ giấu nổi mắt mắt trong ánh mắt, Nhã Hề ngơ ngác nhìn khuôn mặt Tử Thanh, áo gấm hồng, tóc bó lại, hồng bào pháp phối, như một vị công tử xuất trần, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến người ta nhớ mãi: “Hết thấy đều là do Nhã nhi cam tâm tình nguyện, Tử Thanh, đáp ứng ta, bình yên trải qua tối nay, nhất định phải tìm Triều Cẩm trở về.”

“Được...” Tử Thanh nghẹn ngào, muốn tiến lên nắm chặt tay nàng, lại bỗng nhiên cảm thấy một cái đuôi tay này, lại nặng nề như thế.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của phu quân, sao có thể cau mày?” Nói xong, Nhã Hề nâng tay xoa nhẹ đôi mi Tử Thanh, cố nén nước mắt: “Nhã nhi vĩnh viễn là Nhã nhi của nàng, sẽ vẫn bên nàng cho đến già, Tử Thanh...Không cần lo lắng cho ta, ta đã không còn nhu nhược như trước nữa...”

“Nhã nhi...” Trái tim như bị ai bóp chặt, Tử Thanh nhịn không được mà ôm nàng vào lòng: “Nàng hẳn là nên mắng ta, hẳn là nên đánh ta, nhưng nàng lại như vậy, càng làm cho ta cảm thấy khó chịu...”

Nhẹ nhàng đẩy Tử Thanh ra, Nhã Hề gượng cười: “Phu quân ngốc, nàng lại khi dễ ta, ở đây người qua kẻ lại, thế mà cứ ôm ta như vậy...”

Khẽ lắc đầu, Tử Thanh nắm tay Nhã Hề, mười ngón gắt gao tương khẩu: “Ta sẽ chiếu cố cho Triều Cẩm cả đời cả kiếp, nhưng lại chỉ cùng nàng mười ngón tương khẩu.”

Run rẩy cười, Nhã Hề gạt đầu: “Tử Thanh, nhưng mà người có hai tay a...tội gì...”

Nhưng mà ta lại chỉ có một trái tim....Tử Thanh nhịn xuống một câu định trực nói ra này, chỉ im lặng đem tay nàng áp lên ngực: “Nhã nhi, nếu nàng hiểu ta, vậy đừng nói gì khiến nàng tổn thương, ta tổn thương nữa...”

“Được...” Nhã Hề cúi đầu, Tử Thanh ngốc, ta hiểu nàng, hiểu nàng...

103. Q.5 - Chương 104: Kháng Chỉ Nghịch Thiên

Tiếng nhạc vui mừng vang lên một khắc cũng không ngừng lại trong Thái Bình Quận vương phủ, đã nhiều năm rồi thành Trường An không có hỉ sự nào như thế. Giao bái thiên địa xong, sau khi kết thúc buổi lễ, Hoắc Hương liền được đưa vào hỉ phòng.

Tử Thanh nhất nhất cười bồi kính rượu tạ lễ với văn võ bá quan, lòng lại loạn như ma, rồi bởi đau đớn đến chết lặng.

Huyền Hoàng công chúa lặng yên đi tới phía sau Nhã Hề: “Cho đến giờ này, ngươi còn có thể giống như lúc trước, nói với bản cung rằng ngươi tin hẳn sẽ toàn tâm toàn ý với ngươi không?”

Mặt mày Nhã Hề giãn ra: “Công chúa, vì sao người còn muốn chấp nhất chuyện đó làm gì?”

Có chút kinh ngạc Huyền Hoàng công chúa muốn từ trong ánh mắt nàng nhìn ra nỗi bi thương.

Nhã Hề cười nhẹ: “Ta vẫn như trước tin tưởng, Tử Thanh sẽ vẫn là một Tử Thanh toàn tâm toàn ý...Xin hỏi công chúa, cả đời này của ngươi, có từng gặp qua được một người vì ngươi mà bằng lòng chống đỡ cả nửa bầu trời không?”

Huyền Hoàng công chúa chấn động, cũng không trả lời Nhã Hề.

“Ta đã quá may mắn nên mới có thể gặp gỡ Tử Thanh, được nàng thâm tình đối đãi, cuộc đời này đã đủ trọn vẹn hạnh phúc.” Nhã Hề bỗng nhiên thở dài một hơi: “Công chúa không phải muốn nhìn ta khổ sở sao? Ta nghĩ công chúa người làm rồi...Tử Thanh đồng ý cưới Triều Cẩm, ngược lại lại khiến ta cảm thấy nàng đáng kính trọng, ít nhất nàng có can đảm đi gánh vác những tình cảm nàng nên trả. Trên thế gian

này, lại có bao nhiêu nam tử có phân đảm đương này? Nữ tử đối với bọn họ, chẳng qua chỉ là hồng nhan tàn úa, sau khi hoan ái, ai còn nhớ rõ ai? Thậm chí có nam tử lạnh lùng bạc bẽo, cô phụ một người lại một người nữ tử si tình, tự mình là phong lưu, làm sao biết được toàn tâm toàn ý đáng quý nhường nào?”

“Người không nên như thế này...” Lạnh lùng, Huyền Hoàng công chúa cảm hận lắc đầu.

Nhã Hề thản nhiên cười: “Nhã Hề cảm thấy có chút mệt mỏi, trước tiên xin lui.”

Huyền Hoàng công chúa siết chặt nắm tay, lạnh lùng nhìn Nhã Hề đi vào nội viện.

“Hoàng Thượng giá lâm –!”

Đột nhiên, thị vệ Quận vương phủ lên tiếng thông báo.

Cả triều văn võ bá quan nhất thời quỳ rạp xuống đất: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Tay nắm tay Tô Tình, Túc Tông bước vào, cười nói: “Các khanh bình thân.” Nhìn đến Tử Thanh, Túc Tông tiến lên vỗ vỗ vai nàng: “Hoàng thúc tự mình đến chúc mừng người, lương duyên như thế, người cần phải hảo hảo quý trọng.”

Im lặng gật đầu, Tử Thanh thềm thở dài.

“Không tốt! Không tốt! Bệ hạ, Sử Tư Minh nổi dậy phản Đường rồi!” Một gã tiểu tướng phong trần mệt mỏi từ ngoài Quận vương phủ nghiêng ngả lão đảo chạy vội vào: “Quách nguyên soái...Quách nguyên soái hần nay binh rơi vào nguy hiểm, bệ hạ, mau chóng phái binh trợ giúp!”

“Hắn thực sự phản!” Túc Tông kinh hãi, bỗng nhiên tự mình bình tĩnh lại: “Không có cách nào cả, mau chóng thỉnh Quang Nghĩa Quận chúa ra, trầm thật ra muốn hỏi xem, rốt cuộc hắn có cần nữ nhi này không?”

Tử Thanh cả kinh, vội vàng quỳ xuống: “Bệ hạ, vi thần thỉnh đi trợ giúp Quách nguyên soái, không cần Triều Cẩm, vi thần cũng có thể đánh thắng trận này!”

“Không! Lần này trầm cố tình muốn hỏi Sử Tư Minh một câu này!” Túc Tông kiên định nói: “Mau chóng mời Quang Nghĩa Quận chúa ra!”

“Chẳng lẽ Quang Nghĩa Quận chúa đã chạy trốn?” Lạnh lùng, Huyền Hoàng công chúa buông một câu.

Tử Thanh hung hăng trừng mắt với Huyền Hoàng công chúa: “Người đừng vội nói vậy!”

“Bản cung chỉ đoán mà thôi, nếu Quang Nghĩa Quận chúa và Sử Tư Minh phụ tử tình thâm thì tất nhiên đã sớm biết việc phụ thân làm phản, như thế nào có thể ở lại Trường An làm con tin đây?” Huyền Hoàng công chúa bỗng nhiên ghé sát lại bên tai Tử Thanh: “Lần này người thực thông minh, tìm một người muốn thay mệnh đổi đào, đáng tiếc...Tội khi quân này, như thế nào người cũng trốn không thoát!”

“Người đâu! Bắt Quang Nghĩa Quận chúa từ trong hỉ phòng ra cho trầm!” Túc Tông giận dữ quát.

“Rõ!” Thị vệ phía sau nghe thấy liền tiến vào hỉ phòng, đem Hoắc Hương ra, hỉ khăn lật lên, quả nhiên không phải Triều Cẩm

“Người...người là ai?” Túc Tông hét lớn.

Hoắc Hương hoảng sợ quỳ xuống đất: “Dân nữ Hoắc Hương...”

“Xem ra Triều Cẩm đã ra khỏi Trường An hội hợp với Sử Tư Minh rồi, Đại Đường bệ hạ, bản cung cảm thấy Thái Bình Quận vương phủ tựa hồ có chút...” Những lời còn lại, Huyền Hoàng công chúa cũng không nói tiếp, nhưng Túc Tông cũng đã nghe ra ý ẩn trong đó.

“Yến Tử Thanh lớn mật!” Túc Tông hung dữ quát: “Sử Triều Cẩm có phải là do người thả đi không?”

“Vi thần không có!” Tử Thanh nghiêm nghị trả lời.

“Người tự mình tìm người thế thân Sử Triều Cẩm, phải biết đã phạm vào tội khi quân! Sử Triều Cẩm rời đi, người cũng không báo cho trầm biết, đó cũng đủ hiểm nghi người có thông đồng với địch!” Túc Tông hét lớn; “Người đâu! Nhốt Thái Bình Quận vương vào thiên lao!”

“Hoàng huynh!” Đoạn phu nhân khóc ròng chạy vội tới: “Sử Triều Cẩm là tự mình đi, không có quan hệ với Thanh nhi! Người không thể trách oan Thanh nhi như thế!”

Túc Tông lạnh lùng nhìn Đoạn phu nhân: “Sự thật ngay trước mắt, người bảo trăm làm cách nào có thể không tin đây?”

“Hoàng Thượng còn nhận ra được thứ này không?” Bỗng nhiên, Hoắc Hương lấy từ trong lòng ra một mặt lệnh bài sơn màu vàng kim.

“Đây là...quỷ y...” Túc Tông giật mình: “Người sao lại có lệnh bài này?”

Hoắc Hương buồn bã cười: “Sư phụ cả đời trung thành tận tâm với Hoàng Thượng người, lúc lâm chung đem vật này giao cho Hoắc Hương, hy vọng Hoàng Thượng niệm phân khổ lao cả đời của hắn mà buông tha cho Quận vương.”

“Bậc đế vương, nếu cứ niệm tình cũ, chỉ sợ ngày sau sẽ bị cắn ngược lại...” Lạnh lùng, Huyền Hoàng công chúa buông một câu.

Túc Tông chau mày.

Đoạn phu nhân quỳ xuống, lắc đầu: “Hoàng huynh, ta nguyện đem tính mạng bảo đảm, Thanh nhi tuyệt đối không có một tia bất trung!”

Một tên nô tài trong Quận vương phủ lặng yên đi tới phía sau Huyền Hoàng công chúa, đem một vật giao cho nàng, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Vừa lòng cười, Huyền Hoàng công chúa hơi nhướn mày, cầm chiếc trâm trong tay vẫy vẫy với Tử Thanh.

“Nhã nhi!” Tử Thanh hoảng sợ nhìn quanh bốn phía, làm sao còn thấy bóng dáng Nhã nhi? Kinh hãi đứng dậy, tiến lên bắt lấy Huyền Hoàng công chúa: “Người đưa nàng đi đâu rồi?”

“Thái Bình Quận vương lớn mật! Trẫm còn chưa cho người đứng lên, người lại đã dám tự mình đứng lên. Ở trong mắt người còn có Hoàng Thượng hay không?” Túc Tông giận tím mặt: “Xem ra người thực sự có ý đồ phản nghịch, người đâu, đoạt lại hổ phù của hắn, nhốt vào thiên sao, mùa thu sau tra hỏi rồi trảm!”

“Hoàng Thượng! Quận vương tuyệt đối không phải phản tặc!” Tô Tình vội vàng quỳ xuống.

Nhìn Tử Thanh, Huyền Hoàng công chúa thấp giọng nói: “Muốn biết các nàng làm sao a? Xem người có bản lĩnh ra khỏi Trường An không? Bản cung ở trên thượng du sông Vị chờ người...”

Tử Thanh toàn thân run rẩy: “Chẳng lẽ Triều Cẩm ở...”

Huyền Hoàng công chúa thần bí cười: “Người nói xem?” Nói xong, Huyền Hoàng công chúa hơi cúi mình với Túc Tông: “Đại Đường bệ hạ anh minh, vì đề phòng Trường An gặp nguy hiểm, bản cung đi trước một bước, triệu tập tám ngàn thiết kỵ của bản cung bảo vệ xung quanh kinh thành.”

“Thật khó cho công chúa đại nghĩa như thế, trăm thật lòng tạ công chúa.” Túc Tông gật đầu thở dài.

Huyền Hoàng công chúa vội vàng rời đi, Tử Thanh lại đuổi theo: “Người đứng lại!”

“Còn không bắt lấy tên nghịch tặc này!” Túc Tông ra lệnh một tiếng, thị vệ trái phải đã đặt bội kiếm lên cổ Tử Thanh.

“Hôn quân!” Tử Thanh phản nộ quát: “Người thả ta đi!”

“Thanh nhi, con không thể như vậy được!” Đoạn phu nhân hoảng sợ lắc đầu, hãi tử a hãi tử, sao con có thể xuất khẩu cuồng ngôn ngay lúc này như vậy?

“Người dám nhục mạ trẫm!” Lửa giận của Túc Tông trong khoảnh khắc bùng phát: “Trẫm nguyên vẫn còn niệm tình thúc cháu, người lại đã vì trẫm lập không ít công lao to lớn, nhưng mà cho người làm quan vài năm, người lại đại nghịch bất đạo như thế, nếu trẫm không trừng trị người, chỉ sợ thiên hạ này lại xuất hiện thêm vài tên nghịch tặc như người!”

“Cái gì mà thái bình thiên hạ! Ta từ bỏ! Ta chỉ biết Nhã nhi nàng gặp nguy hiểm! Hôm nay cho dù ta phải chết thì cũng phải ra khỏi thành Trường An!” Tử Thanh hai mắt đỏ bừng, nước mắt chảy xuống: “Người hoặc là hiện tại giết chết ta, hoặc là để ta đi!”

“Trẫm thả người đi? Thủ hạ của người có bốn vạn binh mã, trẫm thả người đi, không phải là vừa vặn để người mang binh trợ giúp Sử Tư Minh sao?” Túc Tông lạnh lùng hừ một tiếng.

Tử Thanh giận dữ rống lên, lấy thanh đồng hồ phù từ trong lòng ra: “Từ hôm nay trở đi, Yến Tử Thanh ta không phải là Thái Bình Quận vương gì! Cũng sẽ không ra sa trường giết một binh một tốt nào cho người nữa!” Hung hăng ném xuống đất, hồ phù đập xuống, văng lên đập thật mạnh lên người Túc Tông.

“Trẫm phong hào, sao có thể nói không cần liền không cần?” Túc Tông tiến lên đoạt lấy bội kiếm của thị vệ gần đó, nhắm thẳng vào tim Tử Thanh: “Nếu trẫm không tự tay giết người, người trong thiên hạ sẽ nhạo báng trẫm!”

Đưa tay nắm chặt lấy lưỡi kiếm của Túc Tông, Tử Thanh đột nhiên bình tĩnh nhìn hắn: “Có phải chỉ có ta chết đi, người mới bằng lòng thả ta đi không?”

Túc Tông cả kinh.

“Vậy Tử Thanh giúp người động thủ!” Nắm chặt lưỡi kiếm, hung hăng đâm mạnh vào ngực, khoanh khắc lưỡi kiếm xuyên vào thân thể, Tử Thanh thê lương cười: “Thả ta đi!”

Túc Tông run rẩy nhìn Tử Thanh, hoảng sợ buông lỏng chuôi kiếm.

“Yến công tử...” Hoắc Hương run lên, đến tột cùng thì thâm tình đến mức nào mới khiến cho người không tiếc mạo hiểm tính mạng như thế?

“Thanh nhi!” Đoạn phu nhân run rẩy kinh hãi tiến lại, điên cuồng đẩy thị vệ ở chung quanh ra: “Con tội gì phải ngốc như vậy, tội gì...”

“Nương...ta muốn rời khỏi thành Trường An...Người không biết đâu, Nhã nhi cũng không thấy nữa...Nhã nhi...Nhã nhi các nàng gặp nguy hiểm...” Tử Thanh nhịn đau rút kiếm ra, ném lên mặt đất, máu tươi ồ ạt chảy ra: “Nhưng vì cái gì hắn lại cứ không cho con đi? Vì sao?”

“Hắn không thả...thì nương thả con đi...nương thả con đi...” Đoạn phu nhân rơi lệ đè lại vết thương trên ngực Tử Thanh, quay đầu lạnh lùng nhìn Túc Tông: “Hoàng huynh, người thả Thanh nhi đi, ta lấy tính mạng ra đảm bảo, Thanh nhi tuyệt đối sẽ không phản Đường dù một phần.”

“Hoàng muội...trẫm...” Túc Tông kinh hãi nhìn Tử Thanh, nay hắn đã mất binh quyền, lại thân mang trọng thương, cho dù có rời đi thì cũng sẽ không có uy hiếp gì.

“Bệ hạ!” Tô Tình bỗng nhiên nhặt lên bội kiếm bên người Tử Thanh, đặt ngang lên cổ mình: “Thỉnh bệ hạ thả nàng đi, nếu nàng thật sự phản Đường, Tô Tình nguyện ý lấy mạng để bồi thường!”

“Ái phi, nàng tội gì...” Túc Tông phát tay áo thật mạnh, xoay người sang chỗ khác: “Yến Tử Thanh, từ hôm nay trở đi, không cho phép người bước vào thành Trường An một bước!”

“Ta...không cần!” Cẩn rặng cười, Tử Thanh nhìn Đoạn phu nhân một cái thật sâu: “Nương, nếu cho không trở về, xin tha thứ cho con...” Xoay người sang chỗ khác, Tử Thanh đoạt lấy một con ngựa kéo xe ở trước cửa Quận vương phủ, xoay người lên ngựa, gấp rút phóng đi.

Triều Cầm, ta sẽ không để nàng có việc gì....

Nhã nhi, mặc dù phải chết, thì giờ đây, ta cũng chỉ muốn nàng cùng ta hai người với nhau, không cần xuất hiện người thứ ba...

Từng giọt máu nóng bỏng, rơi trên đường phố thành Trường An, Tử Thanh mệt mỏi nở nụ cười, bỗng nhiên nhớ tới lời lão hòa thượng từng nói, tử kiếp đã xong, nhưng còn có sinh quan, đây chẳng lẽ đã là chú định rồi?

Huyền Hoàng, lần này, những mối dây dưa giữa chúng ta, nên giải quyết cho rõ...

Nhìn Thái Bình Quận vương phủ một đám người đầy sợ hãi, Túc Tông nặng nề thở dài: “Các người đều đứng lên đi, trầm mặt mỗi quá, muốn hồi cung...”

“Nhưng mà Quách nguyên soái nay quân tình khẩn cấp...”

“Triệu thái tử mang binh trợ giúp...” Túc Tông khê ho một tiếng, nhìn Tô Tình: “Ái phi theo trầm hồi cung đi.”

“Vâng...” Tô Tình buông kiếm ra, được Túc Tông nhẹ nhàng nâng dậy.

Đoạn phu nhân bị ai lắc đầu: “Hoàng huynh xin khoan đi vội, cho Quảng An nói vài lời.”

Túc Tông thở dài: “Người muốn làm gì, cứ làm đi, trầm thật sự quá mệt mỏi rồi...”

“Bất luận tới nay Thanh nhi sống hay chết, Quảng An đều phải tìm được nàng...Sinh thời, cũng tuyệt đối sẽ không bước vào Trường An một bước.”

Thân mình Túc Tông chấn động; “Người đừng hối hận...”

“Năm đó rời khỏi Trường An, không hề hối hận, hôm nay rời khỏi Trường An, cũng vậy.”

“Tự giải quyết cho tốt đi!” Túc Tông giận dữ vung tay áo, ly khai phủ Thái Bình Quận vương.

Túc Tông vừa đi, văn võ bá quan cùng gia phó nha hoàn đương nhiên cũng vội vàng rời đi, ai cũng sẽ không cùng Thái Bình Quận vương đã ngã xuống này tạo nên một chút quan hệ nào nữa.

Đoạn phu nhân âm thầm nhìn Hoắc Hương ở bên trong đại đường: “Chúng ta nhanh đi tìm Thanh nhi thôi, nàng bị thương nặng như vậy, ta lo lắng...”

Hoắc Hương liên tục gật đầu: “Vâng, phu nhân, chúng ta mau đi thôi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Toàn tâm toàn ý, bốn chữ này thủy chung xuyên suốt qua toàn bộ cổ sự, tác phẩm này không có NP. Ở giữa có một vài khúc mắc, nhưng mà cuối cùng cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết cục. Bằng lòng cười, cùng bằng lòng yêu, là hai khái niệm. Chiều cổ cùng thương yêu, cũng là hai khái niệm. Trái tim Tử Thanh, từ bắt đầu cho đến cuối cùng, chứa nhiều nhất là ai, tin rằng trong lòng mỗi một độc giả đọc cổ sự này đều đã hiểu rõ. Cuối cùng có thể có người nào chết hay không? Xem hai chương cuối cùng giải thích đi.

104. Q.5 - Chương 105: Vì Người Không Màng Cái Chết

“Kim tịch dĩ hoan biệt, hòa hội tại hà thì? Minh đăng chiếu không cực, du nhiên vị hữu kì.”

Trăng sáng nhô lên cao, nước chảy róc rách xuôi về hướng đông, bài [Tử dạ ca] kia ở dưới ánh trăng giống như một dòng suối trong vắt, vừa đứng lại cùng ánh trăng giao hòa một chỗ.

Tay trái ôm vết thương trên ngực, tay phải Tử Thanh nắm chặt dây cương, nhìn chung quanh tìm kiếm phương hướng thanh âm.

“Nhã nhi...nàng đừng sợ...ta đến đây...” Tử Thanh cảm thấy hết thảy trước mắt có chút mơ hồ, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, lắng nghe tiếng ca trong gió đêm: “Ở bên kia...” Kinh hoảng mở bừng mắt, Tử Thanh thúc ngựa, chạy về phía tây con sông.

Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập vang lên ở xa xa, khóe miệng Huyền Hoàng công chúa khẽ cong lên: “Quả nhiên vẫn là kết quả bản cung muốn...”

Lăng Trọng nhìn Huyền Hoàng công chúa, kinh thán: “Xem ra hết thảy đều đúng như công chúa dự liệu.” Nói xong, nhìn về phía đài gỗ được dựng lên cao cao ở giữa sông, phía trên đó có hai đơn y nữ tử bị gắt gao

trói chặt, một người bị treo lơ lửng trên đài, có một sợi dây buộc nối với đài gỗ, là Nhã Hề rơi lệ cất cao tiếng hát, một người khác bị trói chặt trên đài, là Triều Cẩm âm thầm không nói được một lời.

“Chỉ cần một mối lửa lớn nhóm lên, hai người bọn họ, một sẽ bị rơi xuống sông chết đuối, một sẽ bị lửa thiêu sống mà chết cháy, vô luận là loại nào cũng đều phải chịu thống khổ.” Lăng Trọng lạnh lùng cười: “Kể này của công chúa, quả nhiên khiến người ta cảm thấy thống khoái.”

“Ha ha...” Huyền Hoàng công chúa nhìn thân ảnh Tử Thanh dần dần rõ ràng: “Càng thống khoái, hiện tại mới chỉ bắt đầu.”

“Nhã nhi –!” Xa xa nghe thấy thanh âm Nhã Hề, Tử Thanh nhin không được hét lên một tiếng.

Gượng cười, Nhã Hề chỉ lắc lắc đầu: “Ngốc Tử Thanh, ta biết không quản ta ở nơi nào, nàng đều có thể tìm được ta mà...” Ánh mắt dừng lại ở phiến đồ tươt trên ngực nàng, lòng Nhã Hề đau nhói — nàng lại bị thương! Nàng thể nhưng lại bị thương!

“Tử Thanh...” Triều Cẩm đau lòng cúi đầu, giờ dĩ nhiên lại là ta khiến nàng thân rơi vào tuyệt cảnh! Ta nên làm thế nào để cứu nàng, nên làm sao mới cứu được nàng?

Kéo vội dây cương, Tử Thanh kịch liệt thở gấp, hung hăng trừng mắt với Huyền Hoàng công chúa: “Huyền Hoàng! Ta đến rồi, ngươi muốn giết ta báo thù, cứ việc đến!”

“Nay ngươi không bình không quyền, ti tiện như con kiến!” Huyền Hoàng công chúa vỗ tay nhẹ, chỉ thấy hai bên trái phải xuất hiện mấy trăm cung tiễn thủ, toàn bộ nhắm vào Tử Thanh: “Yến Tử Thanh, năm đó lúc ngươi giết đệ đệ ta, có từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay không?”

“Hắn là ác giả ác báo! Tử Thanh đến giờ cũng không hối hận!” Nghiêm nghị dứt lời, Tử Thanh nhảy xuống ngựa, ngửa đầu nhìn hai nữ tử trên đài cao, nở nụ cười bình yên

Huyền Hoàng công chúa nhướn mày nhìn Lăng Trọng ở bên cạnh.

Lăng Trọng khẽ gạt đầu, nắm chặt trường kiếm trong tay, tới gần Tử Thanh.

Huyền Hoàng công chúa đứng dậy lạnh lùng cười: “Đệ đệ, ngươi trên trời có linh thiêng, vậy nhìn tỷ tỷ báo thù cho ngươi!” Giơ tay chỉ hai mắt Tử Thanh: “Kiếm thứ nhất khi ngươi giết đệ đệ ta, chính là đâm vào mắt hắn, tới nay ta cũng muốn ngươi trước tiên chịu một kiếm này!”

Vừa dứt lời, trường kiếm của Lăng Trọng đã không chút lưu tình đâm về phía mắt trái của Tử Thanh.

Theo bản năng nghiêng người tránh trường kiếm, Tử Thanh chỉ cảm thấy chân trái đau nhói, một mũi tên dĩ nhiên đã bắn vào chân nàng, hai gã cung tiễn thủ tiến lên ấn Tử Thanh quỳ rạp xuống đất, lúc này, Tử Thanh cũng không còn đường tránh nữa!

“Tử Thanh! Không –!” Nhã Hề thảm thiết hét lên, mắt thấy trường kiếm Lăng Trọng máu chảy đầm đìa đâm vào mắt trái Tử Thanh, một vòi máu tươi bắn ra!

“Huyền Hoàng công chúa, ngươi muốn Triều Cẩm đánh hạ Đại Đường cho ngươi, đoạt lấy thiên hạ đều được, cầu ngươi, buông tha Tử Thanh! Buông tha Tử Thanh!” Triều Cẩm bi thương đau khổ hét lên, chỉ hận không thể lập tức giật đứt dây trói buộc chặt toàn thân.

Không nghe thấy tiếng kêu thảm hân phải phát ra từ Tử Thanh, cũng không thấy nàng thống khổ ôm lấy mắt trái mình.

Huyền Hoàng công chúa kinh hãi nhìn giờ phút này Tử Thanh toàn thân run rẩy, thể nhưng lại nở nụ cười, còn cười đến thanh thản như thế!

“Ngươi...ngươi cười cái gì?” Không nên như vậy! Không phải như vậy!

Cắn chặt hàm răng, Tử Thanh lại vẫn không nhin được mà run rẩy: “Không phải ngươi...muốn nhìn ta đau đớn gào thét sao? Ta cố tình...không! Ngươi...không phải muốn báo thù sao? Đến...lại nhắm vào bên này...đâm đi!” Run run nâng ngón tay chỉ vào mắt phải: “Ngươi...thể nhưng...lại khiếp đảm đến không dám tự mình động thủ! Ha ha...Huyền Hoàng...ngươi làm cho ta cảm thấy...ngươi thực đáng buồn...”

“Muốn chọc giận ta, mong chết thống khoái sao, bản cung sẽ không để người thỏa ý!” Huyền Hoàng công chúa chấn động, cảm hận tiến lên đoạt lấy trường kiếm trong tay Lăng Trọng, hung hăng tóm lấy mặt Tử Thanh: “Không sai, bản cung xác thực nên tự mình động thủ!”

“Nhã nhi đã từng nói, đời này kiếp này, ta sẽ vẫn ở bên nàng, nàng sống, ta sống, nàng chết, ta chết, ta sẽ không để cho nàng một mình cô độc ra đi...” Thanh âm Nhã Hề bỗng nhiên vang lên, nước mắt khiến khuôn mặt mơ hồ, lại mạnh mẽ nở nụ cười sau làn nước mắt: “Ta còn chưa được nàng thương yêu đủ, đường xuống Hoàng Tuyền, ta chờ nàng.”

Biện Châu thương xót....Phạm Dương bảo hộ...Vân Châu hứa hẹn...Loạn thế cùng giúp nhau...Cuối cùng tại Trường An này, Nhã nhi nguyện chết cùng nàng...Đây là chúng ta...dữ tử giai lão....

Hàng nhiệt lệ từ mắt phải Tử Thanh chảy xuống, thật sâu nhìn Nhã Hề trên đài cao: “Nhã nhi...cuộc đời này...có...nàng...đã là...”

Cơn đau đến thấu xương kia lại dâng lên, hết thấy trước mắt trong nháy mắt đã bị một mảnh màu đỏ bao phủ –

Nhã nhi, ta rốt cuộc không nhìn thấy nàng nữa...Rốt cuộc không nhìn thấy nàng được nữa...

Huyết lệ rơi xuống, bên tai lại vang lên tiếng cười điên cuồng của Huyền Hoàng công chúa: “Đệ đệ, người thấy sao? Thấy sao? Tội nay tỷ tỷ làm thế nào thu thập kẻ làm hại người! Người cười sao? Nở nụ cười sao?”

“Huyền Hoàng! Người thả Tử Thanh đi, ta cầu xin người! Huyền Hoàng! Thả nàng ra!” Thanh âm hét lên như xé, trái tim Triều Cẩm cũng đã tan nát thành bụi phấn, nếu để có kiếp sau mà kiếp này phải khiến nàng chết thống khổ như thế, ta tình nguyện không tới kiếp sau, đổi lấy nàng kiếp này bình an!

Tử Thanh chống hai tay, cường ngạnh chống đỡ thân mình run rẩy không ngừng: “Huyền...Hoàng...người giết...ta...thả...Triều Cẩm đi...”

Có Nhã nhi làm bạn xuống Hoàng Tuyền, đời này đã không còn gì nuối tiếc rồi. Chỉ là Triều Cẩm, thủy chung nàng vô tội, bất luận thế nào nàng cũng không nên uống phí tính mạng ở đây.

“Van cầu bản cung, nói không chừng bản cung mà vui vẻ sẽ thả nàng đi!” Kiếm phong lạnh như băng đặt trên cổ họng Tử Thanh: “Cầu xin đi, như thế nào lại không nói? Như thế nào lại không cầu bản cung?” Nói xong, lại là một tiếng cười to điên cuồng: “Lăng Trọng, đốt lửa! Hắn không cầu, ta muốn hắn nghe thấy tiếng kêu của nữ nhân hắn yêu!”

“Huyền Hoàng!” Đột nhiên Tử Thanh nâng tay chop lấy thanh kiếm đặt trước yết hầu: “Thả...Triều Cẩm!”

“Một người bản cung cũng sẽ không thả!”

Ngọn lửa nóng rực từ dưới đài gỗ bốc cao lên, thanh âm rạn vỡ do lưỡi lửa liếm vào đám gỗ vang lên truyền vào tai Tử Thanh, so với đau đớn trên người còn khó chịu hơn vạn lần!

“Kêu đi! Các người vì sao không hét? Vì sao không la!” Huyền Hoàng công chúa kinh ngạc nhìn hai người im lặng rơi lệ trên đài, thế nhưng lại không một người lên tiếng cầu cứu.

“Tử Thanh, nghe ta lại hát cho nàng một khúc ca nữa nhé...” Thê lương cười, Nhã Hề nhìn khuôn mặt Tử Thanh đầy máu tươi, chăm chú thâm tình nhìn: “Dịch dương xuân thảo xuất, trĩu trĩu nhật dĩ mộ. Liên điệp thượng điền điền, kì thủy bất khả độ. Nguyện tử yên quế chu, thời đồng thiên lí lộ. Thiên lí kí tương hứa, quế chu phục dung dữ. Giang thượng khả thả lãng, thanh ca cộng nam sở.” *

“Thanh ca...cộng nam sở...” Tử Thanh bỗng nhiên run rẩy cười, Nhã nhi, đây là thể ngoại đạo nguyên mà nàng hát cho ta sao?

“Người thế nhưng còn có thể cười?” Huyền Hoàng công chúa điên cuồng hét lớn: “Thấy phu quân của người bị thương thành như vậy, người thế nhưng còn có thể cười mà ca hát?”

Triều Cẩm kinh ngạc nhìn gương mặt Nhã Hề, đó là vẻ kiên quyết quyết định muốn cùng chết với Tử Thanh, trong phiên thiên địa này, không còn ai có thể ngăn trở hai người các nàng, trường trường cửu cửu...

Ngon lửa dưới chân dần lan lên cao, Triều Cẩm tựa hồ đã quên đi cái nóng rực xung quanh, hai hàng nhiệt lệ lăn trên gò má. Tử Thanh, từ đầu đến cuối, nàng đều nghĩ muốn để ta sống một mình, còn cùng chết với Nhã Hề...phải không?

Trái tim, kịch liệt nhói đau, nàng cũng biết, ta cũng muốn cùng nàng đi xuống Hoàng Tuyền mà...

“Tử Thanh ca ca!” Đột nhiên, thanh âm Lí Nhược vang lên.

“Là Quận vương gia!” Một ngàn thiết kỵ Đại Đường dưới tiếng kinh hô của Lí Nhược vội vàng chạy như bay về phía Tử Thanh...

“Không có khả năng! Không có khả năng! Thế cục bản cung bày ra, sao có thể có khả năng xuất hiện Đường binh?” Thân mình Huyền Hoàng công chúa run lên, bỗng nhiên hung dữ nhìn Tử Thanh: “Cho dù lúc này bản cung tính sai thì sao! Hết thủy đã thành kết cục đã định! Yên Tử Thanh! Ta muốn ngươi chết!” Rút ra lưỡi kiếm bị hai tay Tử Thanh nắm lấy, đột nhiên đâm thẳng vào ngực nàng: “Ha ha ha, đệ đệ, tỷ tỷ đã báo thù cho ngươi, báo thù cho ngươi rồi!”

Cung tiễn thủ ở chung quanh hốt hoảng xoay người, thiết kỵ Đại Đường đã đến gần ngay trước mắt, vung trường thương đánh tới, cung tiễn thủ Đột Quyết dĩ nhiên đều ngã xuống đất.

“Đừng giết ta!” Lăng Trọng vội vàng chạy trốn, lại đâm phải trường thương trong tay thiết kỵ Đại Đường, đương trường mất mạng.

“Ngươi đồ nữ nhân điên!” Lí Nhược căm hận rút kiếm, hung hăng đâm tới Huyền Hoàng công chúa đang điên cuồng cười to.

Một kiếm xuyên qua đầu, chỉ thấy nét tươi cười trên mặt Huyền Hoàng công chúa có rút lại, kiếm trong tay lại đâm vào ngực Tử Thanh sâu hơn một phần: “Giờ đây...ngươi cũng...không sống được...”

Lí Nhược hoảng loạn nhảy xuống ngựa, đẩy Huyền Hoàng công chúa đã tắt thở ra, ôm chặt Tử Thanh suy yếu run rẩy: “Tử Thanh ca ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra cái gì?” Là người bảo ta mang binh ra ngoài tìm Sử Triều Cẩm, rõ ràng lúc này ngươi phải bình yên ở Quận vương phủ chứ, sao ngươi lại mình đây vết thương ở đây? Vì sao — ?

Tử Thanh run run nâng tay, chỉ về phía đài cao trên mặt sông sắp sụp đổ: “Cứu...cứu Triều Cẩm...”

Lí Nhược vội vàng nhìn lên đài gỗ trên sông, kinh hoảng ra lệnh: “Các ngươi mau chóng cứu người!”

“Tuân lệnh!”

Chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, đài gỗ sắp sụp xuống...

“Nhã...nhi...chờ ta...” Giãy dụa muốn đứng lên, Tử Thanh chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám, rốt cuộc không chống đỡ được mà ngã gục xuống.

“Tử Thanh —!”

Đã không nghe rõ là tiếng ai gọi, Nhã nhi, chúng ta cùng nhau đi tới thế ngoại đào nguyên có đầy hoa sen kia đi...Một thế ngoại đào nguyên chỉ có hai người chúng ta...

* Tạ Diễm (464-499) tự Huyền Huy, người Dương Hạ, Trần Quận, là nhà thơ nổi tiếng thời đời Nam Bắc Triều.

Giang Thượng Khúc:

Dịch dương xuân thảo xuất, tri tri nhật dĩ mộ. Liên điệp thượng điền điền, kì thủy bất khả độ.

Nguyện tử yêm quế chu, thời đồng thiên lí lộ. Thiên lí ký tương hứa, quế chu phục dung dữ.

Giang thượng khả thả lãng, thanh ca cộng nam sở.

Tạm dịch:

Khúc ca trên dòng sông Giang.

Xuân tới cỏ non mọc, chần chừ hoàng hôn xuống. Tán lá sen xanh mướt mướt, ở dưới sông Kỳ khiến (đò) không thể qua.

Mong chàng trì hoãn chiếc thuyền hoa quế, cùng nhau đi ngàn dặm. Ngàn dặm đã cùng ước hẹn, chiếc thuyền hoa quế tự do trở đi trở lại.

Trên dòng sông Giang bằng lòng hái củ ấu, cùng nhau cất tiếng hát đau lòng về phương Nam/ về nước Sở ở phương Nam.

105. Q.5 - Chương 106: Phù Sinh Nhược Mộng

Công Nguyên năm 761, phản quân xảy ra nội chiến, Sử Tư Minh bị nhi tử Sử Triều Nghĩa giết chết, Đường quân đại thắng.

Công Nguyên năm 763, Sử Triều Nghĩa không còn đường lui, treo cổ tự vẫn trong rừng, cuối cùng sau bảy năm hai tháng, “Loạn An Sử” rốt cục đã chấm dứt.

Ngoài thành Trường An, bên trong rừng núi xanh tươi, cách xa cung đình, rời xa phân tranh.

“Thanh nhi vẫn không tỉnh sao?” Đoạn phu nhân nhẹ nhàng hỏi, tự biết vẫn là kết quả như vậy, lại vẫn không nhịn được mỗi ngày hỏi một lần.

“Hoắc Hương đã cố hết sức...” Hoắc Hương nặng nề thở dài, Tử Thanh mê man bất tỉnh nhiều năm kia, vẫn như trước an nhiên nằm trên giường.

Triều Cẩm ngơ ngác nhìn Tử Thanh: “Nay thiên hạ đã thái bình, nàng nên tỉnh lại đi thôi...”

“Nha đầu ngốc...” Đoạn phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Triều Cẩm: “Thanh nhi nợ con, kiếp này thật sự không trả nổi...” Nặng nề thở dài, nhìn Lí Nhược đứng một bên: “Có thể tìm ra Nhã nhi không?”

“Từ ngày ấy sau khi rơi xuống nước, ta dẫn binh tìm khắp sông Vị lại vẫn thủy chung không tìm được tung tích Nhã Hề tỷ tỷ...”

“Aish...” Đoạn phu nhân ưu sầu nhíu mày: “Chẳng lẽ Nhã nhi thật sự không còn trên đời nữa sao?” Xoay người sang chỗ khác, Đoạn phu nhân nhẹ nhàng gạt lệ: “Nhược nhi, đi, chúng ta lại đi tìm xem...”

“Được...” Lí Nhược gạt gạt đầu, giúp đỡ Đoạn phu nhân già lão rời khỏi căn tiểu ốc.

Hoắc Hương bị ai liếc nhìn Triều Cẩm một cái, lại áp chế lời muốn nói, xoay người rời đi.

Triều Cẩm đưa tay vuốt ve mi tâm Tử Thanh, gượng cười: “Nàng đang nằm mộng thấy gì vậy? Nhất định là thấy Nhã Hề phải không?” Bàn tay siết chặt tay Tử Thanh: “Tử Thanh, tỉnh lại được không?”

“Triều...” Một âm thanh trầm thấp như bị nghẹt lại vang lên từ trong yết hầu Tử Thanh.

Triều Cẩm kinh ngạc giương mắt, bối rối lau đi nước mắt trên mặt: “Nàng đã tỉnh, rốt cục nàng đã tỉnh!”

Bỗng nhiên Tử Thanh nắm chặt bàn tay nàng, mười ngón tương khẩu: “Kiếp...sau...chờ...nàng...”

Mười ngón tương khẩu, chính là ước định cả đời hứa hẹn!

Lệ, từ khóe mắt Triều Cẩm bỗng nhiên chảy xuống.

Cười, lại nở rộ trên khuôn mặt, cúi đầu xuống, Triều Cẩm nhẹ nhàng hôn lên môi Tử Thanh: “Nàng sẽ không phải chờ lâu đâu.”

Tay, vô lực rơi xuống.

Thế giới trước mắt Tử Thanh, không còn là một mảnh tối đen.

Ánh nắng chiều nhuộm khắp bầu trời, chỉ có cánh hoa đào phi vũ, màu xanh chính là dòng nước đang róc rách chảy.

Theo tiếng ca, đập lên những đóa hoa rụng mà tiến tới.

Một mặt hương rượu nhàn nhạt như có như không, chỉ cần nhắm mắt lại khẽ ngửi, chính là vô hạn men say.

Bên trong tiểu đình giữa hồ, bạch y xuất trần, nhẹ nhàng rót đầy chén rượu, nở nụ cười trong suốt với Tử Thanh: “Đứa ngốc...tìm lâu như vậy mới tìm được ta...”

Tử Thanh nhẹ nhàng cười: “Đúng là vẫn còn tìm được nàng, kiếp này vẫn không tính là muộn.”

Tiến lên phía trước, thật sâu nhìn giai nhân trước mắt, Tử Thanh nhìn không được mà gất gao ôm chặt nàng vào trong lòng: “Nếu thế ngoại đào nguyên này là giấc mộng, vậy giờ khắc này, ta tình nguyện không tỉnh lại...”

“Vậy...chúng ta phải quý trọng giờ này khắc này...” Nhã Hề thản nhiên cười, ôm chặt thân mình Tử Thanh: “Cả đời này, thâm tình ta nợ nàng, kiếp sau sẽ trả lại cho nàng...”

Tử Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: “Nhã nhi, để cho chúng ta yên yên tĩnh tĩnh đi qua giờ khắc này đi...”

“Được...”

Nhìn cánh hoa đào phi vũ đầy trời, Tử Thanh thì thào niệm: “Phù sinh nhược mộng, vi hoan kỷ hà*...Nhã nhi, giờ này khắc này, chúng ta không cần lại nhớ tới những gì thương tâm đã qua trong quá khứ nữa, cứ thế này là tốt rồi...Nhìn xem hoa đào trong giấc mộng, uống một chén rượu trong cơn mơ...Đời này kiếp này, đã không còn gì hối hận nuối tiếc nữa...”

“Được...”

Gió nhẹ thổi qua, cây đào lay động, những đóa hoa tiên diễm bay xuống...

Kiếp sau...

Hy vọng không có chiến loạn, không có âm mưu...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-nhuoc-mong-cuoc-doi-phu-du-nhu-giac-mong>